

РОБИН ХОБ ТРОНЪТ

Част 3 от „Придворният убиец“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2001

chitanka.info

На съвсем истинската Кат Огдън, която от ранна възраст заплашваше да порасне и да стане танцьорка, джудистка, археоложка и президент на Съединените щати. И бързо напредва към края на списъка.

Никога не бъркай филма с книгата.

ПРОЛОГ

НЕЗАПОМНЕНОТО

Всяка утрин се будя с мастило по ръцете. Понякога лежа по очи върху работната си маса сред хаос от свитъци и листове хартия. Когато влиза със закуската ми, моето момче ме сгълчава, че не съм си легнал. Ала често ме поглежда в лицето и не смее да изрече нито дума. Не се опитвам да му обясня защо постъпвам така. Това не е тайна, която може да се повери на младеж — човек трябва да я заслужи и сам да стигне до нея.

И трябва да има цел в живота. Вече го зная, но ми трябваха дълги години, за да го науча. В това отношение не се смятам за единствен. И все пак никога не съм го забравял. И затова, освен болките, които напоследък ме измъчват, си потърсих цел. Нагърбих се със задача, за която отдавна настояват лейди Търпение и писарят Федрен. Започнах тези страници, за да напиша цялостна история на Шестте херцогства. Ала установих, че ми е трудно да се съсредоточавам само върху една тема, и затова се разсейвам с по-кратки съчинения върху моите теории за магията, наблюденията ми на политическите структури и размислите ми за други култури. Когато се чувствам най-зле и не мога да подреждам мислите си достатъчно логично, за да ги записвам, работя върху преводи или се опитвам да правя четливи преписи на стари документи. Намирам работа на ръцете си с надеждата да разсея ума си.

Писането ми служи така, както навремето съставянето на карти — на Искрен. Задълбочаването и концентрацията са почти достатъчни, за да те накарат да забравиш и лошите си привички и разкаянието, че си ги допускал. Човек може да потъне в такава работа. Или да си спомни много неща от онова време. Често толкова се отклонявам, че историята на херцогствата се превръща в история на Фицрицарин. Тези спомени ме изправят лице в лице с човека, който бях някога, и с онзи, в когото се превърнах.

Когато си дълбоко погълнат от такива занимания, направо се изненадваш колко много подробности си припомняш. Не всички спомени са мъчителни. Имал съм добри приятели, които са ми били по-верни, отколкото съм имал право да очаквам. Познал съм красоти и радости, които са поставяли на изпитание душевните ми сили също като трагедиите и грозотата. И все пак може би имам много повече мрачни спомени от другите хора. Малцина са познали смърт в тъмница и са лежали в ковчег, заровен в снега. Умът бяга от такива неща. Едно е да си спомня, че Славен ме е убил, съвсем друго — да се съсредоточа върху подробностите от дните и нощите, докато ме уморяваше от глад и после заповяда да ме пребият до смърт. Спомням си очите на мъжа и изхрущяването на носа ми под юмрука му. Все още сънувам как се мъча да остана прав и се опитвам да не мисля как ще направя сетно усилие да убия Славен. Спомням си удара, разцепил подутата ми кожа и оставил на лицето ми белега, който нося и досега.

Никога не съм си простил триумфа, който му позволих, като взех отрова и умрях.

Но още по-мъчителни от събитията, които си спомням, са онези, които не са запечатани в паметта ми. Когато Славен ме уби, аз умрях. Никога повече не станах известен на всички като Фицрицарин, не поднових връзките си с хората от Бъкип, които ме бяха познавали от шестгодишен. Никога повече не живях в Бъкипския замък, не прислужвах на лейди Търпение. Никога повече не седях пред камината в нозете на Сенч. Изгубени бяха за мен жизнените ритми на близките ми. Умираха приятели, други се женеха, раждаха се бебета, растяха деца, а аз бях далеч от тях. Макар че вече не притежавам тяло на здрав младеж, все още са живи мнозина от онези, които са ме наричали свой приятел. Понякога копнея да ги зърна, да стисна ръцете им.

Не мога.

Това време е изгубено за мен, както и всички години, които им остават. Изгубен е и онзи период, не повече от месец, ала сякаш продължил много повече, през който бях затворен в тъмница и сетне в ковчег. Моят крал беше умрял в ръцете ми, но не видях как го погребват. Не присъствах и на съвета след смъртта ми, когато са ме обявили за виновен в използване на Осезанието и следователно заслужаващ сполетялата ме участ.

Търпение дошла да поиска тялото ми. Съпругата на баща ми, някога толкова поразена да научи, че преди да се оженят той е създал копеле, била единствената, която ме взела от килията. Нейни били ръцете, които измили трупа ми за погребението, които изпълнали крайниците ми и ме увили в саван. Несръчната, странна лейди Търпение, кой знае защо, измила раните ми и ги превързала, като че ли все още съм жив. Поръчала да ми изкопаят гроб и се погрижила да заровят ковчега ми. Двете с Лейси, нейната прислужница, ме оплакали, докато всички други ме изоставили от страх или отвращение от престъплението ми.

Ала тя не знаела, че няколко дни след погребението Бърич и Сенч, моят наставник в убийството, дошли на гроба и разровили падналия сняг и замръзналите буци пръст, нахвърляни върху ковчега ми. Бърич разбил капака, извадил трупа ми и с помощта на собственото си вълшебно Осезание повикал вълка, на който била предадена душата ми. И двамата изтръгнали тази душа от звяра и отново я затворили в измъченото тяло, от което била избягала. Изправили ме на крака, за да вървя отново като мъж, да си спомня какво е да имаш крал и да си му дал обет. И до ден-днешен не зная дали съм им благодарен. Навярно, както твърди шутът, те не са имали друг избор. Или пък не може да има нито признателност, нито обвинения, а само признаване на силите, които ни водят към неизбежната ни участ.

1

РАЖДАНЕ ОТ ГРОБА

В Халкидските държави съществува робство. Робите се използват за всякакъв тежък труд. Те са миньори, ковачи, гребци на галерите, извозват каруците със сметта, работят на полето и в публичните домове. Странно, роби са също бавачките, възпитателите на децата, готвачите, писарите и занаятчиите. Цялата блестяща цивилизация на Халкида, от големите библиотеки в Джеб до прочутите фонтани и бани в Синджон, се основава на съществуването на робската класа.

Бинградските търговци са основни доставчици на роби. Преди повечето роби били военнопленници и Халкида все още официално твърди, че е така. През последните години не са водени достатъчно войни, за да задоволят търсенето на образовани роби. Бинградските търговци проявяват извънредна находчивост при осигуряването на други източници, например от пиратите на Търговските острови. Халкидските робовладелци не се интересуват откъде са робите, стига да са здрави.

Робството е обичай, който никога не е имал корени в Шестте херцогства. Човек, осъден за извършено престъпление, може да служи на пострадалия, но винаги се определя период от време и наказанието се приема само като изкупление. Ако престъплението е прекалено тежко, за да се изкупи с труд, престъпникът плаща с живота си. В Шестте херцогства никой

не може да бъде заробен и законите ни не насърчават вноса на роби в кралството. Поради тази причина много халкидски роби, които по един или друг начин са спечелили свободата си, идват да живеят тук.

Те носят със себе си далечните традиции и фолклора на родните си земи. Запомнил съм една такава приказка за момиче, което било „вечи“, с други думи, притежавало Осезанието. Младата жена искала да напусне бащиния си дом и да се омъжи за любимия си. Родителите ѝ не намерили нейния избраник за достоен и не ѝ позволили. Тя била послушна дъщеря и им се подчинила. Ала и прекалено много го обичала, за да живее без него. Поболяла се и умряла от скръб. Майка ѝ и баща ѝ я погребали с много мъка и угризения, че не ѝ позволили да послуша сърцето си. Но те не знаели, че дъщеря им е свързана чрез Осезанието с една мечка. И когато умряла, мечката приела да пази душата ѝ, за да не избяга от света. Три нощи след погребението мечката разровила гроба и върнала душата в тялото. Раждането от гроба направило момичето нов човек, който вече не бил длъжен да се покорява на родителите си. Девойката станала от ковчега и тръгнала да дири любимия си. Краят на приказката е тъжен: тъй като известно време била мечка, тя не станала истински човек и любимият ѝ не пожелал да я вземе.

Именно на основата на тази приказка Бърич решил да се опита да ме освободи от затвора на принц Славен, като ме отрови.

В стаята беше прекалено горещо. И прекалено тясно. Тежкото дишане вече не ми помагаше. Станах от масата и отидох при бурето с

вода в ъгъла. Вдигнах капака и пих. Сърцето на глутницата ме погледна ядосано.

— Вземи си чаша, Фиц.

Водата се стичаше по брадичката ми. Не отклоних поглед от очите му.

— Избърши си лицето. — Сърцето на глутницата се извърна и отново сведе очи към дланите си. Целите бяха в мас и той я втриваше в някакви ремъци. Подуших я. Облизах устни.

— Гладен съм — казах му.

— Седни и си довърши работата. После ще ядем.

Опитах се да си спомня какво иска от мен. Той посочи към масата и тогава си спомних. Други кожени ремъци в моя край на масата. Върнах се и седнах на твърдия стол.

— Сега съм гладен — обясних му аз. Той пак ме погледна по онзи си начин, без да оголва зъби, но все едно се зъбеше. Сърцето на глутницата можеше да се зъби с очи. Въздъхнах. Маста, която използваше, миришеше много хубаво. Преглътнах.

После погледнах към масата пред себе си. Кожени ремъци и метални парчета. Известно време ги зяпах. След малко Сърцето на глутницата остави своите ремъци и избърса ръце в парче плат. Приблужи се и застана до мен. Трябваше да се обърна, за да го погледна.

— Ето — каза той и докосна ремъка пред мен. — Поправяше го ето тук. — Сърцето на глутницата стоеше над мен. Наведох се да подуша ремъка и той ме удари по рамото. — Не прави така!

Устните ми потръпнаха, но не се озъбих. Това страшно много го ядосваше. Известно време само държах ремъците. После ръцете ми като че ли си спомниха преди ума ми. Пръстите ми започнаха да работят. Когато свърших, вдигнах ремъка и силно го опънах, за да му покажа, че ще издържи дори конят да отметне главата си назад.

— Обаче няма кон — спомних си на глас. — Всички коне ги няма.

„Братко?“

„Идвам.“ Станах от стола. Отидох до вратата.

— Върни се и седни — заповяда Сърцето на глутницата.

„Нощни очи чака“ — казах му аз. После си спомних, че не ме чува. Мислех, че може, ако се опита, ала той не се опитваше. Знаех, че

ако пак му проговоря така, ще ме блъсне. Не ми позволяваше да говоря на Нощни очи по този начин. Струваше ми се адски странно.

— Нощни очи — казах на глас.

— Знам.

— Сега е добро време за лов.

— Но е по-добре да останеш тук. Ще ти дам храна.

— С Нощни очи ще намерим прясно месо. — При тази мисъл ми потекоха лигите. Разкъсан заек, все още вдигащ пара в зимната нощ. Ето какво исках.

— Тази нощ Нощни очи ще трябва сам да отиде на лов — отвърна Сърцето на глутницата, приближи се до прозореца и отвори капачите. Леденият въздух нахлу в стаята. Подуших мириса на Нощни очи и малко по-надалеч — на снежна котка. Нощни очи изхленчи. „Върви си — каза му Сърцето на глутницата. — Върви на лов, върви да се нахраниш сам. Нямам достатъчно храна и за теб.“

Нощни очи се отдалечи от светлината, която се процеждаше през прозореца. Но не си отиде. Остана да ме чака, ала аз знаех, че няма да чака дълго. И той като мен беше гладен сега.

Сърцето на глутницата отиде при огъня, от който ставаше толкова горещо, свали гърнето от пламъците и вдигна капака. Отвътре се вдигна пара, а с нея — миризмите. Жито, корени и малко месо, съвсем преварено. Но бях толкова гладен, че тръгнах след уханието. Разхленчих се, обаче Сърцето на глутницата пак ми се озъби с очи. Върнах се на твърдия стол. Седнах. Зачаках.

Той се бавеше. Взе всички ремъци от масата и ги закачи на една кука. После прибра маса и чак тогава донесе горещото гърне на масата. И две паници и две чаши. Наля вода в чашите. И нож и две лъжици. Извади от бюфета хляб и гърненце конфитюр. Сипа ми от яхнията, но знаех, че не бива да я докосвам. Трябваше да седя и да не ям храната, докато той не нареже хляб и не ми даде една филия. Можех да я държа, но не и да я ям, докато не седне и той.

— Вземи си лъжицата — напомни ми Сърцето на глутницата. После бавно седна на стола до мен. Държах в ръце лъжицата и хляба и чаках ли чаках. Не откъсвах очи от него, но не можех да не мърдам челюсти. Това го ядоса. Стиснах зъби.

— Сега ще ядем — накрая каза той.

Ала чакането продължаваше. Позволяваше ми се само една хапка. Трябваше да я сдъвча и да я преглътна преди следващата, иначе щеше да ме шамароса. Можех да гълтам само толкова, колкото се събираше в лъжицата. Вдигнах чашата и отпих. Сърцето на глутницата ми се усмихна.

— Браво, Фиц. Добро момче.

Отговорих на усмивката му, но после отхапах прекалено голямо парче хляб и той ми се намръщи. Опитах се да сдъвча залька бавно, обаче бях страшно гладен, храната беше пред мен и не разбирах защо просто не ме остави да я изям. Много се разтакавах. Той нарочно бе направил яхнията толкова гореща, за да ми пари устата, ако започна да се тъпча. Замислих се за това. И казах:

— Нарочно си направил храната толкова гореща. За да ми изпари устата, ако започна да ям бързо.

Този път усмивката му беше по-бавна. Сърцето на глутницата ми кимна.

Все пак свърших преди него. Трябваше да остана на стола, докато и той се нахрани.

— Е, Фиц — накрая каза Сърцето на глутницата. — Днес не е чак толкова лош ден. Нали, момчето ми?

Погледнах го.

— Каж ми нещо — настоя той.

— Какво — попитах аз.

— Каквото и да е.

— Каквото и да е.

Сърцето на глутницата ми се намръщи и на мен ми се прииска да изръмжа, защото бях изпълнил каквото бе поискал от мен. След малко той стана и взе една бутилка. Наля нещо в чашата си. Подаде ми бутилката.

— Искаш ли?

Взех я. Миризмата ѝ опари ноздрите ми.

— Отговори ми — каза Сърцето на глутницата.

— Не. Това е лоша вода.

— Не. Това е лошо бренди. Долнокачествено бренди от къпини. Някога не можех да го понасям, а ти го харесваше.

Изсумтях, за да прогоня миризмата.

— Никога не сме го харесвали.

Той остави шишето на масата. Стана и отиде до прозореца. И отново го отвори.

— Казах да вървиш на лов! — Усетих, че Нощни очи скача и се втурва да бяга. Нощни очи се страхува от Сърцето на глутницата също колкото мен. Веднъж нападнах Сърцето на глутницата. Дълго време бях болен, но после оздравях. Искях да изляза на лов и той не ме пусна. Изпречи ми се на пътя и аз му се нахвърлих. Удари ме с юмрук, после ме повали. Не е по-едър от мен. Обаче е по-хитър и коварен. Знае много начини за хващане и повечето са болезнени. Свали ме по гръб на пода и гърлото ми дълго остана оголено в очакване на зъбите му. Зашлевяваше ме всеки път щом помръднеш. Нощни очи се зъбеше край къщата, но не много близо до вратата, и не се опита да влезе. Когато захленчих за милост, той пак ме удари.

— Тихо! — заповяда Сърцето на глутницата. Когато млъкнах, продължи: — Ти си по-млад. Аз съм по-стар и знам повече. Бия се по-добре от теб. Ловувам по-добре от теб. Винаги съм над теб. Ще правиш каквото ти кажа. Разбираш ли?

„Да — отговорих му аз. — Да, да, това е глутница, разбирам, разбирам.“ Обаче той пак ме удари и ме държа на земята, докато не му казах с уста:

— Да, разбирам.

Сърцето на глутницата се върна при масата и ми наля бренди. Постава чашата пред мен, за да я подуша. Изсумтях.

— Опитай — настоя той. — Само мъничко. Преди го обичаше. Пиеше го в Бъкип, когато беше по-млад и не биваше да ходиш по кръчми без мен. После дъвчеше мента и си мислеше, че не знам какво си правил. Поклатих глава.

— Не бих направил нещо, което си ми казал да не правя. Аз разбирам.

От устата му се изтръгна звук, като че ли се давеше и хъркаше.

— О, много често правеше неща, които ти бях казвал да не правиш. Много често.

Отново поклатих глава.

— Не помня.

— Не още. Но ще си спомниш. — Той пак посочи чашата. — Хайде. Опитай. Само мъничко. Може да ти помогне.

И аз го опитах, защото той ми беше казал, че трябва. Течността опари устата и носа ми и не успях да изсумтя вкуса ѝ. Разлях остатъка в чашата.

— Добре. Търпение ще остане доволна — каза Сърцето на глутницата. И после ми даде парцал и ме накара да избърша разляното. И да измия съдовете във вода, и да ги изсуша.

Понякога се разтрепервах и падах. Без причина. Сърцето на глутницата се опитваше да ме държи неподвижно. Понякога заспивах от треперенето. Когато се събуждах, ме боляха гърдите и гърбът. Понякога си прехапвах езика. Тези неща не ми харесваха. Те плашеха Нощни очи.

Понякога с мен и Нощни очи имаше един друг, който мислеше заедно с нас. Той беше много малък, но го имаше. Не исках да е с нас. Не исках никого, освен нас с Нощни очи. Той го знаеше и се смаляваше толкова много, че обикновено го нямаше.

По-късно дойде един човек.

— Идва човек — казах на Сърцето на глутницата. Беше тъмно и огънят гаснеше. Доброто време за лов бе минало. Сега цареше пълен мрак. Скоро щяхме да заспим.

Той не ми отговори. Бързо и тихо се изправи и взе големия нож, който винаги лежеше на масата. Посочи ми да отида в ъгъла, за да не му се пречкам. После безшумно се приближи до вратата и зачака. Навън чух как мъжът крачи в снега. Подуших го.

— Това е сивият — казах. — Сенч.

Сърцето на глутницата бързо отвори вратата и сивият влезе. Кихнах от миризмите, които носеше. Той винаги мирише на прах от сухи листа и различни видове дим. Беше слаб и стар, но Сърцето на глутницата винаги се държеше така, като че ли е по-високопоставен от него. Той хвърли още дърва в огъня. В стаята стана по-светло и по-топло. Сивият си свали качулката. Известно време ме гледа със светлите си очи, като че ли чакаше. После заговори на Сърцето на глутницата.

— Как е той? Има ли напредък?

Сърцето на глутницата помръдна рамене.

— Когато те подуши, каза името ти. От седмица не е имал пристъп. Преди три дни ми поправи един хамут.

— Вече не се ли опитва да дъвче кожата?

— Не. Поне пред мен. Освен това добре върши тази работа. Може да докосва нещо в него. — Сърцето на глутницата се засмя. — Ако не друго, поне мога да продам поправения хамут.

Сивият отиде при огъня и протегна ръце към него. По ръцете му имаше петна. Сърцето на глутницата извади бутилката с бренди. Наляха си. Той ме накара да взема чаша с малко бренди на дъното, но не ми каза да го опитам. Дълго, страшно дълго приказваха за неща, които нямаха нищо общо с ядене, сън и лов. Сивият бил чул нещо за някаква жена. Можело да е важно за обединението на херцогствата.

— Няма да говоря за това пред Фиц — каза Сърцето на глутницата. — Обещах. — Сивият го попита дали смята, че разбирам, и Сърцето на глутницата отвърна, че нямало значение, той бил дал дума. Искаше ми се да си легна, но те ме накараха да остана на стола си. Когато старецът стана да си върви, Сърцето на глутницата рече: — Опасно е да идваш тук. Пътят е дълъг. Ще успееш ли да се прибереш?

Сивият само се усмихна.

— Аз си имам свои методи, Бърич.

И аз се усмигнах. Спомних си, че винаги е бил горд с тайните си.

Един ден Сърцето на глутницата излезе и ме остави сам. Не ме завърза. Само каза:

— Тук има овес. Ако ти се дояде, докато ме няма, не забравяй да си свариш каша. Ако излезеш през вратата или прозореца, ако дори отвориш вратата или прозореца, ще разбере. И ще те пребия. Разбираш ли?

— Да — потвърдих аз. Той като че ли ми беше много сърдит, но не си спомнях да съм направил нещо, което Сърцето на глутницата ми е казал да не правя. Той отвори някаква кутия и извади от нея разни неща. Повечето бяха метални и кръгли. Монети. Спомних си едно от нещата. Лъскаво и извито като полумесец. Първия път, когато го видях, миришеше на кръв. Бях се борил за него. Не си спомнях да съм го искал, ала се бях борил за него и го бях спечелил. И сега не го исках.

Той го вдигна на верижката му и го погледна, после го прибра в една кесия. Не ме беше грижа, че го взима.

Преди да се върне, страшно огладнях. Когато се прибра, Сърцето на глутницата донесе със себе си миризма. Женска миризма. Не силна и примесена с миризмите на ливада. Хубава миризма, която ме караше да искам нещо, нещо, което не бе храна, вода или лов. Приблжих се до него, за да го подуша, но той не забеляза. Свари овесената каша и се нахранихме. После седна пред огъня. Изглеждаше ужасно тъжен. Станах и взех бутилката с бренди. Занесох му я заедно с една чаша. Сърцето на глутницата я взе, но не се усмихна.

— Може би утре ще те науча да носиш — каза той. — Може би е време. — После изпи цялото бренди в бутилката и отвори ново шише. Седях и го наблюдавах. Когато заспа, взех палтото с миризмата. Хвърлих го на пода, легнах отгоре му и го душих, докато заспах.

Сънувах, но нещо несвързано. Имаше една жена, която миришеше като палтото на Бърич, и аз не исках тя да си тръгва. Беше моя жена, но когато си отиде, не я последвах. Не си спомнях нищо повече. Не е хубаво да си спомняш. Не е хубаво и да си гладен и жаден.

Той ме караше да стоя вътре. Стоях вътре много дълго. А не исках нищо друго, освен да изляза. Но тогава валеше дъжд, толкова силно, че снегът почти се беше стопил. Изведнъж ми хареса да съм вътре.

— Бърич — казах аз и той рязко вдигна глава. Помислих, че ще ме нападне, толкова бързо реагира. Опитах се да не се свия. Понякога това го ядосваше.

— Какво има, Фиц — мило попита Сърцето на глутницата.

— Гладен съм — отвърнах. — Сега.

Той ми даде голямо парче месо. Беше сварено, но голямо.

Изядох го прекалено бързо и той ме гледаше, но не ми каза да не го правя, нито ме удари. Този път.

Все се чешех по лицето. По брадата. Накрая отидох и заставах пред Бърич. Почесах се пред него.

— Това не ми харесва — казах му. Той се изненада. Но ми даде много гореща вода и сапун и много остър нож. Даде ми и кръгло парче стъкло с един човек в него. Дълго го гледах. От него ме побиваха тръпки. Очите му бяха като на Бърич, с бяло около тях, но още потъмни. Не вълчи очи. Дрехата му беше тъмна като на Бърич, ала космите по брадичката му бяха по-дълги и боцкаха. Докоснах си брадата и видях пръсти на лицето на мъжа. Странно.

— Избърсни се, но внимавай — каза ми Бърич.

Почти си спомнях как. Миризмата на сапуна, горещата вода по лицето ми. Но много острият нож ме порязваше. Ранички, които пареха. После погледнах мъжа в огледалото. „Фиц — помислих си. — Почти като Фиц.“ Течеше ми кръв.

— Отвсякъде ми тече кръв — казах на Бърич.

Той се засмя.

— Винаги се порязваш, когато се бърснеш. Защото бързаш. — Той взе много острия нож. — Не мърдай. Пропуснал си някои места.

Седях неподвижно и Бърич не ме поряза. Беше ми трудно да не мърдам, когато се приближаваше и се взираше в мен. Накрая хвана брадичката ми в ръка. Повдигна лицето ми и ме погледна.

— Фиц? — Каза той. Обърна глава и ми се усмихна, но после усмивката му изчезна, защото аз само го наблюдавах. Даде ми една четка.

— Няма кон, който да изчеткам — казах му.

Бърич почти се зарадва.

— Изчеткай това — отвърна ми той и разроши косата ми. Накара ме да я четкам, докато не прилепне. По главата ми имаше болезнени места. Когато видях, че потръпвам, Бърич се намръщи. Взе ми четката и ме накара да седя неподвижно. — Мръсник! — грубо каза той и когато се свих, прибави: — Не ти. — После бавно поклати глава и ме потупа по рамото. — С времето болката ще мине. — Показа ми как да реша косата си назад и да я завързвам с кожен ремък. Беше достатъчно дълга. — Така е по-добре. Пак заприлича на човек.

Събудих се разтреперан. Седнах и се разплаках. Бърич дойде при мен.

— Какво има, Фиц? Добре ли си?

— Той ме взе от майка ми — отвърнах аз. — Бях прекалено малък, за да ме отделят от нея.

— Знам — каза Бърич. — Знам. Но това беше много отдавна. Сега си тук и нищо не те заплашва.

— Той опуши бърлогата. И превърна майка ми и братята ми в кожи.

Изражението му се промени и гласът му престана да е мил.

— Не, Фиц. Това не е била майка ти. Сънувал си вълчи сън. Нощни очи. Случило се е с Нощни очи. Не с теб.

— О, случи се с мен. — Изведнъж се ядосах. — О, да, беше същото. — Станах от леглото и закрачих из стаята. Дълго се разхождах насам-натам — докато не престанах да изпитвам онова лошо чувство. Той седеше и ме наблюдаваше. И изпи много бренди.

Един ден, беше пролет, стоях и гледах през прозореца. Светът приятно ухаеше на нов живот. Протегнах се и раздвижих рамене. Чух костите ми да изпукват.

— Хубава сутрин за езда — казах и се обърнах към Бърич, който бъркаше кашата в котлето на огъня. Той дойде и застана до мен.

— В Планините още е зима — тихо рече Бърич. — Чудя се дали Кетрикен се е прибрала.

— Ако не е, вината ще е на Сажда — отвърнах аз. После в мен се обърна нещо и ме заболя. За миг дъхът ми секна. Замислих се, но причината ми убягваше. Не исках да я търся, но знаех, че трябва да го направя. Все едно че преследваш мечка. Когато се приближиш до нея, тя се обръща и се опитва да те удари с лапа. Ала въпреки това нещо ме накара да го направя. Дълбоко си поех дъх и го изпуснах. Отново напълних гърдите си.

Бърич мълчаливо чакаше до мен.

„Ти си вълк, братко. Бягай, това ще те нарани“ — предупреди ме Нощни очи.

Отскочих.

Бърич закри из стаята като ругаеше и остави кашата да заgorи. И все пак трябваше да я изядем — нямаше нищо друго.

Бърич ме тормозеше.

— Спомняш ли си — питаше постоянно. Не ме оставяше сам. Изреждаше ми разни имена и ме караше да се опитам да кажа какви са. Понякога познавах по нещо.

— Жена — отвърнах, когато той каза „Търпение“. — Жена в стая с растения. — Бях опитал, но той ми се ядоса.

Ако нощем успеех да заспя, сънувах. Сънища с мъждукаща светлина, танцуваща по каменни стени. И очи до прозорче. Сънищата ме смазваха и ми пречеха да дишам. Ако имах достатъчно дъх, за да изкрещя, се събуждах. Понякога минаваше много време. Бърич също се сепваше и грабваше дългия нож от масата.

— Какво има, какво ти е — питаше ме той. Но аз не можех да му отговоря.

Беше по-добре да спя през деня, навън, където миришеше на трева и пръст. Тогава не идвах сънищата за каменната стена. Идваше една жена и нежно се притискаше към мен. Ухаеше на цветя и устата ѝ имаше вкус на мед. Усещах болката от тези сънища, когато се събуждах и виждах, че тя завинаги си е отишла, взета от друг. Нощем седях и се вирах в огъня. Опитвах се да не мисля за студените каменни стени, за плачещите тъмни очи и за сладката уста, натежала от горчиви думи. Не спях. Не смеех дори да легна. Бърич не ме насилваше.

Един ден дойде Сенч. Брадата му бе станала дълга и носеше широкопола шапка, но въпреки това го познах. Бърич го нямаше, но аз го пуснах вътре. Не знаех защо е дошъл.

— Искаш ли бренди — попитах го, като си мислех, че това е причината за посещението му. Той се вгледа в мен и почти се усмихна.

— Фиц? — Сенч поклати глава и се втренчи в лицето ми. — Как си?

Не знаех отговора на този въпрос, затова просто продължих да го наблюдавам. След малко той постави котлето на огъня и започна да вади разни неща от раницата си. Носеше ароматен чай, сирене и пушена риба. И пакетчета с билки, които нареди на масата. И една кожена кесия. В нея имаше голям жълт кристал, колкото дланта му. На дъното на раницата видях плитка паница със синя глазура отвътре. Когато Бърич се върна, той я беше извадил на масата и я бе напълнил с

бистра вода. Бърич беше ходил на риба. Носеше шест нанизани през хрилете. Бяха от потока, не от океана. Хлъзгави и лъскави. Вече ги бе изкормил.

— Вече сам ли го оставяш — попита Сенч, след като се поздравиха.

— Налага се. Нали трябва да ходя за храна.

— Значи му имаш доверие.

— Обучавал съм много животни. Да научиш някого да върши нещо не е все едно да му имаш доверие.

Бърич сготви рибата в тигана и я изядохме. И сиренето. И изпихме чая. После, докато аз миех съдовете, двамата седнаха да си поговорят.

— Искам да опитам с билките — каза Сенч. — Или с водата. Или с кристала. С нещо. Каквото и да е. Започвам да си мисля, че той не е... тук.

— Тук е — тихо го увери Бърич. — Дай му време. Според мен билките няма да са му от полза. Преди да се... промени, той прекалено се беше пристрастил към тях. Към края или все беше болен, или кипеше от енергия. Ако не страдаше от скръб, беше изтощен от борба или от това да е кралски човек на Искрен или Умен. И тогава се напиваше, вместо да си почине. Беше забравил да дава отдих на тялото си. Нямаше търпение. Последната нощ... ти му беше дал карис, нали? Напръстник каза, че никога не била виждала такова нещо. Може би щяха да му се притекат на помощ повече хора, ако не ги беше страх от него. Бедният Остър си мислеше, че е полудял. Така и не си прости. Ще ми се да знаеше, че момчето не е умряло.

— Нямаше време да избираме. Дадох му каквото трябваше. Не знаех, че ще полудее от семена на карис.

— Можеше да му откажеш — промълви Бърич.

— Това нямаше да го спре. Щеше да отиде уморен и веднага щяха да го убият.

Седнах пред огнището. Бърич не ме гледаше. Легнах, претърколих се по гръб и се протегнах. Беше ми хубаво. Затворих очи и усетих топлината на огъня до хълбока си.

— Стани и седни на стола, Фиц — каза Бърич.

Въздъгнах, но се подчиних. Сенч не ме гледаше. Бърич продължи:

— Не искам да бързаме. Мисля, че просто има нужда от време, за да се възстанови. Той си спомня. Понякога. И после иска да пропъди спомена, Сенч. Струва ми се, че дори не иска отново да е Фицрицарин. Може да му е харесало да е вълк. Може толкова много да му е харесало, че никога да не се върне.

— Трябва да се върне — тихо отвърна Сенч. — Имаме нужда от него.

Бърич бе вдигнал крака върху цепениците, ала сега стъпи на пода. И се наведе към Сенч.

— Вест ли получи?

— Не аз. Но Търпение я е получила. Понякога е много досадно да си плъхът зад стената.

— И какво чу?

— Само че Търпение и Лейси приказват за вълна.

— И какво от това?

— Трябвала им вълна, за да изтъкат много фин плат. За бебе. „Ще се роди в края на нашата жътва, но в Планините това е началото на зимата — рече Търпение. — Затова трябва да го изтъчем дебел.“ Може да се отнася за детето на Кетрикен.

Бърич се сепна.

— Търпение знае за Кетрикен?!

Сенч се засмя.

— Нямам представа. Кой знае какво знае тази жена? Напоследък много се промени. Върти бъкипската стража на малкото си пръстче и лорд Ясен изобщо не го забелязва. Струва ми се, че трябваше да ѝ разкрием плана си, да я включим още отначало. А може би не.

— Така щеше да ми е по-лесно. — Бърич впери очи в огъня.

Сенч поклати глава.

— Съжалявам. Тя трябваше да повярва, че си изоставил Фиц, че си го отблъснал, защото е използвал Осезанието. Ако беше отишъл да търсиш тялото му, Славен можеше да заподозре нещо. Трябваше да го накараме да повярва, че само тя иска да погребее Фиц.

— И сега Търпение ме мрази. Нарече ме страхлив предател. — Бърич се вгледа в дланите си и гласът му стана напрегнат. — Знаех, че отдавна е престанала да ме обича. Когато даде сърцето си на Рицарин. Можех да го приема. Той беше достоен за нея. Аз пръв я оставих. Затова можех да живея без нейната любов, защото смятах, че все още

ме уважава като човек. Но сега ме презира. Аз... — Той поклати глава, после стисна очи. За миг се възцари тишина. После Бърич бавно изправи рамене и се обърна към Сенч. Гласът му прозвуча съвсем спокойно. — Е, значи според теб Търпение знае, че Кетрикен е избягала в Планините, така ли?

— Не бих се изненадал. Няма официално съобщение, разбира се. Славен прати куриери да попитат дали крал Ейод знае, че Кетрикен е избягала там, но Ейод отговори само, че тя била кралица на Шестте херцогства и не му било работа какво прави. Славен толкова се ядоса, че прекъсна търговските връзки с Планините. Но Търпение, изглежда, знае какво става извън крепостта. Може би знае и какво става в Планинското кралство. Аз от своя страна бих дал какво ли не, за да разбера как възнамерява да прати одеялото в Планините. Пътят дотам е дълъг и опасен.

Бърич се замисли, после каза:

— Трябваше да намеря начин да отида с Кетрикен и шута. Но конете и провизиите бяха само за двама. Не успях да осигуря повече. И затова заминаха сами. — Вгледа се в огъня, после попита: — Нещо ново за престолонаследника Искрен?

Сенч бавно поклати глава и тихо му напомни:

— Крал Искрен. — Погледът му се зарея в пространството. — Ако можеше да се върне, вече щеше да се е появил. Още няколко дни като този и пиратите с алените кораби ще са във всички заливи. Вече не вярвам, че Искрен ще се върне.

— Тогава Славен наистина е крал — кисело рече Бърич. — Поне докато детето на Кетрикен не се роди и не навърши пълнолетие. И после, ако предяви претенции за короната, можем да очакваме гражданска война. Ако дотогава Шестте херцогства все още съществуват. Искрен. Ще ми се да не беше заминал да търси Праотците. Докато беше жив, поне имахме някаква защита от пиратите. Сега Искрен го няма и с напредването на пролетта нищо не може да попречи на алените кораби...

Искрен. Потреперих от студ. Отблъснах студа. Той се върна и аз го отблъснах докрай. След малко дълбоко си поех дъх.

— Тогава само водата, а — попита Сенч и разбрах, че са разговаряли, но аз не съм ги слушал.

Бърич сви рамене.

— Давай. Нищо няма да му стане. Преди провиждаше ли неща във вода?

— Никога не съм го карал да опита. Винаги съм подозирал, че го може. Той притежава Осезанието и Умението. Защо да не може да провижда?

— Възможността не означава непременно способност.

Известно време двамата се гледаха. Накрая Сенч сви рамене и каза малко сковано:

— Може би моят занаят не ми позволява скрупулите на съвестта, като твоя.

— Моля за извинение — навъсено отвърна Бърич. Всички служихме на своя крал, както ни диктуваха способностите.

Сенч кимна. И се усмихна.

После вдигна всичко от масата, освен паницата с вода и няколко свещи.

— Ела тук — тихо ми нареди той и аз отидох при масата. Сенч ме настани на своя стол и постави паницата пред мен. — Погледни във водата. Кажи ми какво виждаш.

Виждах водата. И паницата. Виждах синьото й дъно. Нито един от двата отговора не го задоволи. Постоянно ме караше пак да се вглеждам, но аз продължавах да виждам същото. Той на няколко пъти премести свещите, като всеки път ми казваше да погледна отново. Накрая се обърна към Бърич.

— Е, поне вече отвърща, когато му говориш.

Бърич кимна, но изглеждаше обезсърчен.

— Да. Може би след време.

Разбрах, че са свършили с мен, и си отдахнах.

Сенч попита дали може да пренощува при нас. Бърич се съгласи. После отиде и донесе брендите. Напълни две чаши. Сенч придърпа моя стол до масата и седна. Аз чаках, ала двамата отново заговориха помежду си.

— Ами аз — попитах ги накрая.

Те замълчаха и ме погледнаха.

— Какво ти — рече Бърич.

— За мен няма ли бренди?

— Искаш ли — предпазливо попита Бърич. — Мислех, че не ти харесва.

— Не ми харесва. Никога не ми е харесвало. — За миг се замислих. — Обаче беше евтино.

Бърич ме зяпна. Сенч леко се усмихна и се загледа в дланите си. После Бърич взе още една чаша и ми наля. Известно време седяха и ме наблюдаваха, но аз не направих нищо. Накрая пак се разприказваха. Отпих от брeндитo. То опари устата и носа ми, но затопли вътрешностите ми. Знаех, че не искам повече. После реших, че може би искам. Отново отпих. Беше си също толкова неприятно. Като нещо, което насила щеше да ми даде против кашлица Търпение. Не. Прогоних и тази мисъл. Оставих чашата.

Бърич не ме погледна. Продължаваше да говори със Сенч.

— Когато си на лов за елени, често можеш да се приближиш до тях, като се преструваш, че не ги виждаш. Те остават на мястото си, наблюдават те и не помръдват дори копито, стига да не гледаш право към тях. — Той взе бутилката и наля още брeнди в чашата ми. Миризмата му ме накара да изсумтя. Стори ми се, че усещам нещо да се движи. Мисъл в главата ми. Потърсих моя вълк.

„Нощни очи?“

„Братко? Аз спя, Променящи се. Още не е добро време за лов.“

Бърич ме изгледа гневно. Спрях.

Знаех, че не искам повече брeнди. Но някой друг мислеше, че искам. Някой ме накара да взема чашата и просто да я подържа. Разклатих я в ръката си. Искрен клатеше виното в чашата си и се вираше в него. Вперих очи в тъмната чаша.

„Фиц.“

Оставих чашата. Станах и закрачих из стаята. Исках да изляза, но Бърич не ме пускаше сам. Още повече пък нощем. Затова пообикалях и накрая се върнах при стола си. Седнах. Чашата още беше там. След малко я вдигнах, просто за да прогоня усещането, че искам да я вдигна. Но щом я хванах, той я промени. Накара ме да си мисля, че ще я изпия. Че ще стопли стомаха ми. Просто бързо да я изпия и вкусът няма да се задържи много, само топлото, приятно усещане в корема ми.

Знаех какво прави. Започвах да се ядосвам.

„Тoгaвa сaмo oщe eднa глътчицa. — Шепнешком. — Прoстo зa дa ти пoмoгнe дa сe oтпyснeш, Фиц. Oгънят e тoлкoвa тoпъл, ти сe

нахрани. Бърич ще те пази. Сенч също е тук. Няма нужда постоянно да си нащрек. Само още една глътчица. Още една глътка.“

„Няма.“

„Една глътчица, само за да си навлажниш устата.“

Отпих, за да го накарам да престане да ме кара да искам. Но той не престана, затова отпих още една глътка. Напълних си устата и преглътнах. Ставаше все по-трудно да устоявам. Той ме изтощаваше. И Бърич продължаваше да пълни чашата ми.

„Фиц. Кажи: «Искрен е жив». Само това. Кажи го.“

„Няма.“

„Не ти ли харесва? Брендито приятно загрява стомаха ти. Пийни си още.“

„Знам какво се опитваш да направиш. Искаш да ме напиеш. За да не мога да те отблъсквам. Няма да ти позволя.“ — Лицето ми бе мокро.

Бърич и Сенч ме гледаха.

— Никога досега не е плакал, когато се напие — отбеляза Бърич. — Поне аз не съм го виждал. — Като че ли го намираха за интересно.

„Кажи го. Кажи: «Искрен е жив». После ще те оставя на мира. Обещавам. Просто го кажи. Само веднъж. Ако искаш, можеш да го прошепнеш. Кажи го. Кажи го.“

Сведох очи към масата. И съвсем тихо казах:

— Искрен е жив.

— А? — Попита Бърич. Прекалено небрежно. И припряно се наведе към мен, за да напълни отново чашата ми. Бутилката беше празна. Отля ми от своето бренди.

Изведнъж го поисках. Заради самия мен. Вдигнах чашата и я изпих на един дъх. После се изправих.

— Искрен е жив. Студен е, но е жив. И няма какво повече да кажа. — Отидох при вратата, вдигнах резето и излязох в нощта. Не се опитаха да ме спрат.

Бърич имаше право. Всичко беше там, като песен, която често си слушал и не можеш да я изхвърлиш от главата си. Тя звучеше във всичките ми мисли и обагреше всичките ми сънища. Натрапваше ми се и не ми даваше мир. Пролетта преля в лятото. Стари спомени започнаха да се напластяват върху новите. Различните ми животи

започнаха да се сливат. Имаше бели петна, но ставаше все по-трудно да не зная нещата. Имената и лицата отново придобиваха смисъл. Търпение, Лейси, Чевръстка и Сажда вече не бяха обикновени думи — в тях като камбани отекваха спомени и чувства.

— Моли — казах накрая. Бърч рязко ме погледна и едва не изпусна фино оплетената примка от животински черва, която приготвяше. Чух го да си поема дъх, сякаш се канеше да ми каже нещо, но той зачака да продължи. Аз мълчах. Затворих очи, затиснах ги с ръце и закопнях за забрава.

Често стоях до прозореца и се вирах навън. Нямах нищо за гледане. Но Бърч не ми пречеше, нито ме караше да се връщам към задачите си, както преди. Един ден, докато зяпах буйната трева на ливадата, го попитах:

— Какво ще правим, когато дойдат пастирите? Къде ще живеем тогава?

— Помисли. — Той бе опънал на пода заешка кожа и я стържеше. — Пастирите няма да дойдат. Няма стада, които да водят на лятна паша. Повечето добитък отиде навътре в страната заедно със Славен. Той ограби всичко възможно от Бъкип. Готов съм да се обзаложа, че през зимата са заколили и последната овца в крепостта.

— Сигурно — съгласих се аз. И после нещо се разшава в главата ми, нещо по-ужасно от всичко, което знаех и не исках да си спомня. Това бяха всички неща, които не знаех, всички въпроси, които бяха останали без отговор. Излязох да се разходя по ливадата. Стигнах до потока и продължих надолу към мочурището, където растеше папурът. Набрах зелени стръкове, за да ги сложа в кашата. Отново знаех имената на всички растения. Не исках, но знаех кои могат да убият човек и как да ги приготвям. Всички някогашни знания си бяха на мястото и чакаха да се върнат в мен, независимо дали го исках.

Когато се прибрах с папура, Бърч вареше кашата. Оставих папура на масата и налях гърне вода от бурето. Докато миех стръковете, най-последно попитах:

— Какво се случи? Онази нощ?

Той бавно се обърна и ме погледна, като че ли бях диво животно и можеше да ме уплаши с резките си движения.

— Коя нощ?

— Когато крал Умен и Кетрикен трябваше да избягат. Защо не пригответи конете и колата?

— А, онази нощ. — Бърич въздъхна, сякаш си припомняше стара болка. И заговори съвсем бавно и спокойно, сякаш се боеше да не ме стресне. — Следяха ни, Фиц. През цялото време. Славен знаеше всичко. Не можах да измъкна и едно зрънце овес от конюшната, та камо ли три коня, кола и муле. Навсякъде имаше фароуски стражници, които се преструваха, че са дошли да проверят празните ясли. Не посмях да дойда и да ти кажа. Затова накрая изчаках да започне празненството, докато Славен се короняса и реши, че е победил. Тогава се измъкнах и отидох за конете. Сажда и Дорест. Бях ги скрил в ковачницата, за да не може Славен да продаде и тях. После откраднах малко храна от стаята на ратниците.

— И кралица Кетрикен и шутът са избягали с тях. — Имената ми прозвучаха странно. Не исках да мисля за тях, изобщо не исках да си ги спомням. Когато за последен път го бях видял, шутът плачеше и ме обвиняваше, че съм убил краля му. Аз бях настоял да избяга, за да се спаси. Това не бе най-приятният прощален спомен за човек, когото бях наричал свой приятел.

— Да. — Бърич донесе гърнето с кашата на масата. — Сенч и вълкът ги доведоха при мен. Кракът ми... знаех, че няма да мога дълго да следвам конете, а препускането в това време ги беше уморило. Просто трябваше да ги оставя. — Мълчание. След малко той изръмжа. По-тихо от вълк. — Ако някога открия кой ни е предал на Славен...

— Аз.

Той ме зяпна и на лицето му се изписа ужас. Сякаш не вярваше на ушите си. Сведох очи към ръцете си. Започвах да треперят.

— Сглупих. Това е вината ми. Малката прислужница на кралицата, Розмари. Винаги край нея, винаги в краката ти. Шпионирала е за Славен. Чула ме е да казвам на кралицата да е готова, че крал Умен ще замине с нея. И да се облече топло. Славен се е досетил, че Кетрикен се кани да бяга от Бъкип. Разбрал е, че ще й трябват коне. А може не само да е шпионирала. Може да е занесла кошница с отровни сладки на една старица. Може да е намазала с мас стълбището, по което е знаела, че скоро ще слезе престолонаследницата.

Насилих се да вдигна очи от папура и да срещна погледа му.

— А каквото не е чула Розмари, чули са го Джъстин и Ведра. Те се бяха впили в краля, смучеха Умение от него и знаеха всяка мисъл, която пращаше или получаваше от Искрен. Когато са разбрали какво правя, че служа като кралски човек, са започнали да шпионират чрез Умението и мен. Тогава нямах представа, че е възможно. Но Гален е открил как се прави и е подготвил учениците си. Помниш ли Уил, сина на коняря? От тяхната котерия? Той беше най-добър. Можеше да те накара да повярваш, че го няма, докато всъщност е пред теб.

Поклатих глава и се опитах да се отърся от ужасяващите си спомени за Уил. Той върна тъмата на зандана, нещата, които продължавах да пропъждам от ума си. Чудех се дали съм го убил. Съмнявах се. Съмнявах се, че съм му дал достатъчно отрова. Вдигнах поглед и видях, че Бърич ме наблюдава напрегнато.

— Онази нощ, точно в последния момент, кралят не пожела да тръгне — тихо продължих аз. — Много дълго бях смятал Славен за предател и бях забравил, че Умен все още го смята за свой син. А това, че Славен взе короната на Искрен, макар да знаеше, че брат му е жив... Крал Умен не искаше да живее, след като разбра, че Славен е способен на такова нещо. Той ме помоли да стана кралски човек, да му заема силата, за да прати своето „сбогом“ на Искрен. Но Ведра и Джъстин чакаха. — Замълчах, докато си припомнях нови подробности. — Трябваше да забележа, че е прекалено лесно. Никой не пазеше краля. Защо? Защото Славен нямаше нужда от охрана. Защото Ведра и Джъстин се бяха впили в него. Славен беше свършил с баща си. Беше се коронясал за престолонаследник — повече нямаше нужда от Умен. Затова те пресушиха силата на Умението му. Убиха го. Преди да успее да се сбoguва с Искрен. Може би Славен им е казал да не допуснат пак да установи връзка с Искрен. Затова убих Ведра и Джъстин. Убих ги по същия начин, по който те бяха убили моя крал. Без да им дам шанс да отвърнат на удара, без да проявя и капчица милост.

— Успокой се. Успокой се. — Бърич бързо се приближи до мен, сложи ръце на раменете ми и ме накара да седна на един стол. — Трепериш така, като че ли ще получиш пристъп. Овладей се.

Бях онемял.

— Със Сенч не бяхме успели да разгадаем този момент — каза ми той. — Кой беше предал плана ни? Мислихме за всеки. Даже за

шута. Известно време се бояхме, че сме пратили Кетрикен под грижите на предател.

— Как сте могли да си мислите такова нещо? Шутът обичаше крал Умен като никой друг.

— Не можехме да се сетим за някой, който да знае всичките ни планове — простичко отвърна Бърич.

— Не, шутът е виновен. А аз. — В този момент, струва ми се, най-после окончателно дойдох на себе си. Бях изрекъл най-страшното, бях го приел. Аз бях предал всички. — Шутът ме предупреди. Каза ми, че ако не се науча да отстъпвам, ще съм смърт за кралете. И Сенч ме предупреди. Опита се да ме накара да обещава, че няма да задействам нещата. Но аз не ги послушах. И с постъпките си убих своя крал. Ако не му бях помогнал с Умението, нямаше да е толкова уязвим за убийците си. Аз го направих уязвим, като потърсих Искрен. Но вместо него се появиха онези две пиявици. Кралският убиец! О, не само в буквалния смисъл, Умен. Ужасно съжалявам, милорд. Ужасно съжалявам. Ако не бях аз, Славен нямаше да има причина да ви убие.

— Фиц — твърдо рече Бърич. На Славен никога не му е трябвала причина, за да убие баща си. Просто трябваше да се изчерпат причините да го държи жив. И ти не можеше да промениш това. — Той внезапно се намръщи. — Защо тогава го убиха? Защо не изчакаха да се справят и с кралицата?

Усмихнах се.

— Ти я спаси. Славен смяташе, че се е справил с нея. Мислеха си, че са ни спрели, като ти попречиха да изведеш конете от конюшните. Славен даже ми се похвали, когато бях в килията. Че Кетрикен е трябвало да тръгне без коне. И без топли зимни дрехи.

Бърич се ухили.

— Дватамата с шута взеха багажа, приготвен за Умен. И тръгнаха с два от най-добрите коне в бъкпските конюшни. Обзалагам се, че без проблем са стигнали в Планините, момче. Сажда и Дорест сигурно вече пасат по планинските пасища.

Не беше особено голяма утеха. Тази нощ излязох и тичах с вълка и Бърич не ми се скара. Но не успяхме да тичаме надалеч и кръвта, която проляхме, не беше онази, която исках да видя да тече, и топлото прясно месо не можа да запълни празнотата в мен.

И така, аз си спомних кой съм. Двамата с Бърич отново започнахме да разговаряме откровено като приятели. Той се отказа да ми нарежда какво да правя, ала не без подигравателно да изрази съжалението си. Припомнихме си как да се смеем като някога, как да спорим. Но колкото повече си припомняхме, толкова повече осъзнавахме онова, което бяхме изгубили.

Денем. Бърич нямаше достатъчно работа. Преди се бе грижил за бъкпските коне, хрътки и соколи. Наблюдавах го как си намира задачи, за да си запълни времето, и знаех, че копнее за животните, за които толкова дълго се беше грижил. На мен ми липсваше суетнята и хората в двора, но най-много жадувах за Моли. Измислях си разговорите, които щяхме да водим, берях ливадник и острица, защото ухаеха на нея, нощем лежах и си спомнях докосването на дланта ѝ по лицето ми. Ала не разговаряхме за тези неща. Опитвахме се да съберем отделните части от себе си, за да възстановим целостта си. Бърич ходеше на риба, аз — на лов. Имаше кожи за остъргване, ризи за пране и кърпене. Трябваше да се носи вода. Живееше се. Веднъж той се опита да ми обясни, че трябвало да си отиде и да ме остави сам. Не можех да му го позволяя.

— Хайде да идем на риба — неочаквано предложих аз. Той дълбоко си пое дъх и кимна. Отидохме на риба и този ден повече не разговаряхме за това.

Но мен ме бяха затворили, бяха ме измъчвали с глад, бяха ме пребивали до смърт. От време на време, когато ме гледаше, знаех, че вижда белезите. Бръснех шева на бузата си. Косата над челото, където ми бяха разбили главата, бе бяла. Никога не отваряхме дума за тези неща. Отказвах да мисля за тях. Но никой не може да ги преживее, без да се промени.

Нощем сънувах. Кратки живи сънища, замръзнали мигове от огън, изгаряща болка, безнадежден страх. Събуждах се, облян в ледена пот. Докато седях на леглото в мрака, от тези сънища не оставаше нищо, никаква следа, по която да тръгна. Само болката, страхът, гневът, ядът. Но главно страхът. Непреодолимият страх, от който треперех и се задъхвах, от който очите ми се насълзяваха и в устата си усещах кисел вкус.

Първия път се изправих на леглото с безмълвен вик. Бърич също се надигна, сложи ръка на рамото ми и ме попита какво ми е. Отблъснах го толкова грубо, че той се удари в масата и едва не я прекатури. Страхът и гневът избухнаха в миг на ярост — щях да го убия просто защото беше наблизно. В този момент се презирах толкова силно, че нямах друго желание, освен да унищожа всичко, свързано с моята личност. Мразех целия свят. „Братко, братко, братко“ — отчаяно заскимтя в мен Нощни очи и Бърич залитна с нечленоразделен вик. След малко успях да преглътна и да промълвя:

— Кошмар, нищо повече. Извинявай.

— Разбирам — рязко отвърна той и после прибави замислено: — Разбирам. — Върна се на леглото си. Но всъщност разбираше, че не може да ми помогне.

Не сънувах кошмари всяка нощ, но ме спохождаха достатъчно често, за да се боя от леглото. Бърич се преструваше, че спи, но знаех, че лежи буден, докато аз водя нощните си битки. Не си спомнях сънищата, спомнях си само мъчителния ужас, който ми носеха. И преди бях изпитвал страх. Често. Когато се бях борил с претопените, когато се бяхме сражавали с войните от алените кораби, когато се бях сблъскал с Ведра. Страх, който предупреждаваше, който подтикваше, който даваше на човек кураж да остане жив. Но нощният страх бе обезсилващ ужас, надежда, че смъртта ще дойде и ще сложи край, защото бях пречупен и знаех, че съм готов да им дам всичко, за да не изпитвам повече болка.

Няма отговор на такъв страх, нито на срама, който върви заедно с него. Опитах с гняв, опитах с омраза. Не можеха да го удавят нито сълзите, нито брентито. Той проникваше в мен като отвратителна миризма и обагреше всичките ми спомени, замъгляваше себеусещането ми. Нито един миг на радост, страст или смелост не бе точно такъв, какъвто го помнех, защото умът ми винаги предателски прибавяше: „Да, известно време беше така, но после дойде онова и сега ти си такъв“. Този страх постоянно дебнеше в мен. С някаква болезнена увереност знаех, че ако бъда принуден, ще се превърна в него. Вече не бях Фицрицарин. Бях онова, което беше останало от него, след като страхът го бе прогонил от тялото му.

На втория ден след като Бърич остана без бренди, му каза:

— Ако искаш, иди в Бъкип.

— Нямаме пари за провизии и не остана нищо за продан. — Заяви го безизразно, като че ли аз бях виновен. Седеше край огъня. Дланите му едва забележимо трепереха. — Сега ще трябва да се оправяме сами. Има достатъчно дивеч. Ако не можем да се изхранваме тук, заслужаваме да гладуваме.

— Ще се справим ли — спокойно попитах аз.

Бърич ме погледна с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че няма повече бренди.

— И смяташ, че не мога да мина без бренди ли? — Вече започваше да кипи. Откакто брендито бе свършило, нервите му бяха опънати.

Свих рамене.

— Само питам. — Седях неподвижно, не го гледах и се надявах да не избухне.

— Е, ще трябва да проверим — след малко съвсем тихо каза Бърич.

Помълчах. После попитах:

— Какво ще правим?

Той ме стрелна с ядосан поглед.

— Нали ти казах! Ще ходим на лов.

Кимнах.

— Ясно. Искам да кажа... после. Вдругиден.

— Ами, ще ходим на лов. Известно време ще се прехранваме така. Но рано или късно ще ни се прииска нещо, което не можем да си осигурим сами. Сенч ще ни носи някои неща, ако може. Бъкип е обран до шушка. Ще се наложи да отида в града и да се цаня някъде, ако ме вземат. Но засега...

— Не — тихо го прекъснах. — Исках да кажа... не може вечно да се крием, Бърич. Какво ще правим после?

Беше негов ред да помълчи.

— Не съм мислил много за това. Отначало просто трябваше да те скрия някъде, докато се възстановиш. После ми се струваше, че никога...

— Но сега съм тук. — Поколебах се. — Търпение.

— Мисли те за мъртъв — рязко отвърна Бърич, може би по-грубо, отколкото бе възнамерявал. — Истината знаем само ние със Сенч. Преди да те извадим от ковчега не бяхме сигурни. Ако дозата беше прекалено силна, можеше да си умрял или да си замръзнал от дните, прекарани в земята. Нали видях какво са ти направили. — Той замълча и за миг ме погледна. Изглеждаше измъчен. После поклати глава. — Съмнявах се, че ще оцелееш. Затова не обнадеждихме никого. И когато те извадихме... — Пак поклати глава. — Отначало не приличаше на нищо. Имаше прекалено много рани... Не знам какво е накарало Търпение да почисти и превърже раните на мъртвец, но ако не беше... После... това не беше ти. След първите няколко седмици ми приляваше при мисълта какво сме направили. Струваше ми се, че сме вкарали вълча душа в човешко тяло.

Погледна ме. Сякаш не можеше да повярва на спомена.

— Ти се хвърли към гърлото ми. Първия ден искаше да избягаш. Аз не те пусках и ти се хвърли да ми прегризеш гърлото. Не можех да покажа на Търпение това зъбецо се, ръмжащо същество, камо ли...

— Мислиш ли, че Моли...

Бърич извърна очи.

— Сигурно е чула, че си умрял. — И неловко прибави: — Някой беше палил свещ на гроба ти. Снегът беше разринат и когато дойдох да те изровя, видях парченцето восък.

— Като куче след кокал.

— Беше ме страх, че няма да разбереш.

— Не разбрах. Просто приех думата на Нощни очи.

Повече не можех. Опитах се да не продължавам този разговор. Ала Бърич бе неумолим.

— Ако се върнеш в Бъкип, ще те убият. Ще те обесят над вода и ще изгорят тялото ти. Или ще те разкъсат на парчета. Но ще се погрижат този път да си наистина мъртъв.

— Толкова ли много ме мразят?

— Дали те мразят? Не. Обичаха те, поне които те познаваха. Но ако се върнеш, ще ги е страх от теб. Не можеш да им го обясниш като фокус. Осезанието не е магия, на която се гледа с добро око. Когато обвинят някого, че го е използвал, след което той умре и го погребат... е, за да те запомнят с добро, трябва да си останеш мъртъв. Ако те видят, ще решат, че Славен е бил прав, че си упражнявал Дивата магия

и с нейна помощ си убил краля. И пак ще те убият. Този път завинаги. — Бърч рязко се изправи и два пъти обиколи стаята. — Проклет да съм, добре щеше да ми дойде едно бренди.

— И на мен — тихо отвърнах аз.

След десет дни дойде Сенч. Старият убиец вървеше бавно по пътеката, подпираше се с тояга и носеше раница. Беше топло и той бе свалил качулката на плаща си. Вятърът развяваше дългата му сива коса. Беше си пуснал брада и приличаше на калайджия. Покрит с белези старец, може би, но вече не Пъпчивия. Вятърът и слънцето бяха казали своето. Бърч бе отишъл на риба. В негово отсъствие Нощни очи беше дошъл да се погрее на стъпалата, но когато подуши миризмата на Сенч, бързо се скри в гората зад хижата. Останах сам.

Известно време го наблюдавах. Зимата го бе състарила. Но крачеше по-твърдо, отколкото преди, сякаш лишенията го бяха калили. Отидох да го посрещна. Чувствах се странно плах и засрамен. Когато ме видя, той спря на пътеката. Приближих се.

— Момко? — Предпазливо попита Сенч. Успях да кимна и да се усмихна. Неговата усмивка ме смири. Той пусна тоягата, за да ме прегърне, и притисна буза към моята, като че ли бях дете. — О, Фиц, Фиц, момчето ми — с огромно облекчение каза Сенч. — Мислех, че сме те изгубили. Мислех, че сме направили нещо по-страшно от това да те оставим да умреш. — Старческите му ръце бяха жилави и здрави.

Смилих се над стареца. Не му казах, че всъщност са направили тъкмо това.

2

РАЗДЯЛАТА

След като се короняса, принц Славен всъщност остави Крайбрежните херцогства на произвола на съдбата. Ограби всички пари, които успя да открие в Бъкип, както и в голяма част от херцогство Бък. От крепостта отмъкна коне и добитък и установи новото си седалище в Трейдфорд. Отмъкна и мебелите и библиотеката на кралската резиденция, като подели някои между херцозите и благородниците си във вътрешността като подарък или направо им ги продаде. Хамбари, изби, оръжейни, всичко беше плякосано.

Той обяви, че ще отведе болния крал Умен и бременната и овдовяла съпруга на престолонаследника Кетрикен в Трейдфорд, за да са в безопасност от алените кораби, които опустошаваха Крайбрежните херцогства. Това също бе повод за плякосването на мебели и ценности от Бъкип. Ала след смъртта на Умен и изчезването на Кетрикен принц Славен се лиши дори от това неубедително оправдание. Въпреки това веднага след коронацията той напусна Бъкип. Говореше се, че когато неговият Съвет на знатните оспорил решението му, той заявил, че Крайбрежните херцогства му носели само войни и разходи, че винаги изсмуквали като пиявица средствата на Вътрешните херцогства и че желаел на островитяните щастие с това скалисто и безрадостно място. По-късно Славен отрече да е изричал такива думи.

След изчезването на Кетрикен крал Славен остана в положение без исторически прецедент. Детето, което носеше Кетрикен, очевидно беше следващият престолонаследник. Ала и двамата бяха изчезнали при извънредно подозрителни обстоятелства. Не всички бяха убедени, че не го е извършил самият Славен. Дори Кетрикен да бе останала в Бъкип, детето нямаше да може да приеме титлата поне още седемнадесет години. Славен нямаше търпение колкото може по-скоро да се обяви за крал, но по закон му трябваше признанието и на шестте херцогства. Той си купи короната с много отстъпки за крайбрежните херцози. Най-голямо беше обещанието му, че Бъкип ще продължи да защитава крайбрежието.

Управлението на древната крепост бе предадено на най-големия му племенник, наследник на титлата „херцог на Фароу“. Двадесет и пет годишният лорд Ясен вече нямаше търпение да получи властта от баща си и с радост пое командването на Бъкип и Бък, но нямаше много опит в това отношение. Славен се пренесе във вътрешността на страната и се установи в замъка Трейдфорд на река Вин във Фароу, докато младият лорд Ясен остана в Бъкип с отбрани фароуски стражници. Няма данни Славен да му е оставил никакви средства, затова младежът се опита да измъкне каквото му е необходимо от търговците в града, както и от вече изнемогващите земеделци и пастири от херцогство Бък. Макар да няма признаци, че е изпитвал ненавист към народа на Бък и другите Крайбрежни херцогства, той не прояви и никаква обич към тях.

По онова време в Бъкип живееха и шепи дребни благородници. Повечето земевладелци от

Бък бяха по собствените си крепости и полагаха, макар и малки усилия да защитят хората си. Най-високопоставена от обитателите на Бъкип беше лейди Търпение, някогашна съпруга на престолонаследника преди мъжът ѝ принц Рицарин да отстъпи трона на по-малкия си брат Искрен. Бъкип се охраняваше от бъкските ратници, както и от личната стража на Кетрикен и неколцина души от стражата на крал Умен. Бойният им дух бе нисък, тъй като не получаваха редовно платата си и ги хранеха зле. Лорд Ясен беше довел със себе си своята стража и очевидно я предпочиташе пред местните. Положението още повече се усложняваше от неясната военна йерархия. Бъкските ратници формално бяха под командването на фароуския капитан Кефел, командир на стражата на лорд Ясен. Всъщност Напръстник от стражата на кралицата, Рязко от бъкипската стража и старият Ред от стражата на крал Умен се съюзиха и образуваха отделен съвет. Ако редовно докладваха на някого, това бе на лейди Търпение. Скоро бъкските ратници започнаха да я наричат „господарката на Бъкип“.

Дори след коронясването си Славен продължаваше да е ревнив към титлата си. Той прати вестители на шир и дълж, за да дият информация за Кетрикен и нероденото дете. Подозренията му, че може да е потърсила убежище при баща си крал Ейод в Планинското кралство, го накараха да поиска от него да я върне. Когато Ейод му отговори, че местонахождението на престолонаследницата на Шестте херцогства не интересувало планинския народ, Славен гневно прекъсна връзките с Планинското кралство, прекрати търговията и се опита да затвори границите

дори за обикновените пътници. В същото време плъзнаха слухове, почти със сигурност разпространявани по заповед на Славен, че детето на Кетрикен не било от Искрен и следователно нямало право да заеме трона на Шестте херцогства.

Това бяха тежки времена за обикновените хора от Бък. Изоставен от своя крал и защитаван от съвсем малка и зле поддържана войска, народът остана без кормило в бурно море. Кое не успяваха да плякосат или унищожат пиратите, ограбваха го под формата на данъци хората на Ясен. По пътищата бродеха разбойници, защото когато честният човек не може да си изкарва прехраната, народът се разбунва. Дребните фермери се отказваха от надеждата да заживеят нормално и бягаха от крайбрежието, за да станат просяци и крадци, а жените им — проститутки в градовете във вътрешността. Търговията замря, защото корабите рядко се завръщаха.

Двамата със Сенч седяхме на пейката пред хижата и разговаряхме. Не приказвахме за важни неща, нито за съдбоносните събития от миналото. Не обсъждахме моето завръщане от гроба, нито настоящото политическо положение. Той говореше за нашите общи спомени, сякаш си идвах от дълго пътуване. Катерицата Слинк остаряваше — предната зима беше сковала крачетата ѝ и дори настъпването на пролетта не я бе ободрило. Сенч се боеше, че няма да издържи до края на годината. Той най-после беше успял да изсуши листа от флаг, без да мухлясат, но бе установил, че сушената билка е съвсем слаба. И на двамата ни липсваха сладките на готвачката Сара. Сенч ме попита дали искам нещо от стаята си. Славен я бил претърсил и всичко било в безпорядък, но едва ли липсвало нещо. Попитах го дали си спомня гоблена с крал Мъдрост и Праотеца. Той отговори утвърдително, ала гобленът бил прекалено тежък, за да го влачи тук.

Измъчено го погледнах и Сенч веднага омекна. Щял да намери някакъв начин.

Усмигнах се.

— Пошегувах се, Сенч. Този гоблен ми носеше само кошмари, когато бях малък. Не. В стаята ми няма нищо, което вече да има значение за мен.

Той ме погледна тъжно.

— Загърбваш целия си живот само с дрехите на гърба си и една обещане, така ли? И казваш, че не искаш да вземеш нищо. Това не ти ли се струва странно?

За миг се замислих. Мечът, който ми беше подарил Искрен. Сребърният пръстен на Руrisk, който бях получил от крал Ейод. Една игла от лейди Грация. Гайдата на Търпение — надявах се, че си я е взела. Рисунките и документите ми. Кутията, която бях издялал, за да държи в нея отровите си. С Моли никога не си бяхме разменяли подаръци. Тя никога не би ми позволила да ѝ подаря нещо и на мен не ми беше хрумвало да открадна панделка от косата ѝ. Ако бях...

— Не. Най-добре е напълно да скъсам с миналото. Макар че ти забрави нещо. — Обърнах яката на грубата си риза, за да му покажа малкия рубин, инкрустиран в среброто. — Иглата, която ми даде Умен, за да ме обяви за свой. Още я пазя. — С нейна помощ Търпение беше закрепил савана ми.

— Все още съм изненадан, че стражата на Славен не те е обрала. Сигурно Осезанието има толкова лоша слава, че са се страхували от теб, макар и мъртъв.

Вдигнах ръка и докоснах счупения си нос.

— Не забелязах да изпитват страх от мен.

Сенч ми се усмигна криво.

— Безпокои те носят ти, нали? Според мен това придава на лицето ти повече характер.

Погледнах го с присвити очи — заради слънцето.

— Наистина ли?

— Не. Просто съм любезен. Всъщност не е чак толкова зле. Все едно някой се е опитал да го намести.

Потръпнах от мъчителния спомен.

— Не искам да мисля за това.

Лицето му внезапно помръкна от болка за мен. Извърнах очи, неспособен да понеса съжалението му. Спомените за побоите, на които ме бяха подложили, бяха по-поносими, когато се преструвах, че за тях не знае никой друг. Срамувах се от онова, което ми бе сторил Славен. Отпуснах главата си на затоплената от слънцето стена на хижата и дълбоко си поех дъх.

— Така. Какво става долу, където все още има живи хора?

Сенч се прокашля и прие промяната на темата.

— Какво знаеш всъщност?

— Почти нищо. Че Кетрикен и шутът са избягали. Че Търпение може да е получила вест от Кетрикен. Че Славен е бесен на крал Ейод и е прекъснал търговските връзки. Че Искрен е жив, но никой не е чувал нищо за него.

— Чакай, чакай! — Сенч се наведе напред. — Слухът за Кетрикен... спомняш си го от оная вечер, когато с Бърич разговаряхме за това.

Извърнах се.

— Също както ти може да си спомняш стар сън. С размити краски и разбъркани събития. Само че те чух да казваш нещо за това.

— Ами това за Искрен? — От внезапната му сериозност ме побиха ледени тръпки.

— Онази нощ той се свърза с мен чрез Умението — тихо отвърнах аз. — И тогава ви казах, че е жив.

— По дяволите! — Сенч скочи и яростно закрочи пред мен. Никога не го бях виждал такъв и сега го зяпнах, изпълнен с почуда и страх. — С Бърич не обърнахме внимание на думите ти! О, зарадвахме се, когато те чухме да ги произнесаш, и когато ти избяга навън, Бърич каза: „Нека върви, тази нощ той постигна много, спомни си своя принц“. И забравихме за това. По дяволите! — Сенч ненадейно се закова на място и насочи показалец към мен. — Разкажи ми всичко.

Започнах да тършувам в паметта си. Бе ми трудно да подреда нещата — сякаш ги бях видял с вълчи очи.

— Той беше студен. Но жив. Или уморен, или ранен. Някак побавен. Опитваше се да се свърже с мен и аз го отблъсках, затова ме караше да пия. За да събори стените ми, предполагам...

— Къде беше?

— Не знам. Сняг. Гора. — Продължих да ровя из призрачните спомени. — Струва ми се, че самият той не знаеше къде е.

Сенч впи в мен зелените си очи.

— Усещаш ли го? Можеш ли да ми кажеш, че е жив?

Поклатих глава. Сърцето ми започваше да се блъска в гърдите ми.

— Можеш ли да се свържеш с него?

Пак поклатих глава. Стомахът ми се сви.

Раздразнението на Сенч растеше с всяко следващо поклащане на главата ми.

— По дяволите, Фиц, трябва!

— Не искам — внезапно извиках. Бях скочил.

„Бягай! Бягай колкото можеш по-бързо!“

Направих го. Изведнъж се оказа съвсем просто. Избягах от Сенч и хижата, сякаш ме гонеха всички дяволи на адските острови. Сенч извика след мен, но аз отказах да чуя думите му. Тичах и веднага щом се скрих сред дърветата, до мен се озова Нощни очи.

„Не натам, натам е Сърцето на глутницата — предупреди ме той. Затова продължихме нагоре по хълма, надалеч от потока, към надвисналия над брега къпинак, където в бурни нощи се подслоняваше Нощни очи. — Какво беше това? Каква беше опасността?“ — попита приятелят ми.

„Той искаше да се върна — признах след малко. Опитах се да го изразя така, че Нощни очи да ме разбере. — Искаше да... вече да не съм вълк.“

Изведнъж ме побиха тръпки. Като го обяснявах на Нощни очи, се бях изправил лице в лице с истината. Изборът беше прост. Да съм вълк, да нямам минало и бъдеще, само настояще. Или да съм човек, измъчен от миналото си, чието сърце се изпълва със страх. Можех да вървя на два крака и да позная срама и боязънта като начин на живот. Или да тичам на четири крака и да забравя всичко, докато накрая дори Моли се превърне само в приятна миризма, която си спомням. Неподвижно седях под къпините, отпуснал ръка на гърба на Нощни очи, отправил поглед към място, което можех да видя единствено аз. С приближаването на нощта светлината бавно се променяше. Решението ми се оформяше бавно и неизбежно като спускащия се мрак. Сърцето ми плачеше, ала алтернативата бе непоносима.

Прибрах се вкъщи с подвита опашка. Чувствах се странно отново да се завърна в хижата като вълк, да усетя миризмата на дима като нещо човешко, да премигна към процеждащата се през капациите на прозорците светлина. Неохотно откъснах ума си от този на Нощни очи.

„Не предпочиташ ли да ловуваш с мен?“

„Много бих искал да ловувам с теб. Но тази нощ не мога.“

„Защо?“

Поклатих глава. Решението ми бе толкова неукрепнало и ново, че не посмях да го подложам на изпитание, като отговоря. Спрях в края на гората, за да изтупам дрехите си от листата и пръстта, да пригладя косата си и да я завържа на опашка. Надявах се, че лицето ми не е мръсно. Изправих рамене и се насилих да закрача към хижата, да отворя вратата, да вляза и да ги погледна. Чувствах се ужасно уязвим. Те бяха приказвали за мен. Знаеха почти всичките ми тайни. Разклатеното ми достойнство окончателно се разпадна. Как можех да се изправя пред тях и да очаквам да се отнасят към мен като към човек? И все пак не можех да ги виня. Те се бяха опитали да ме спасят. От самия мен, да, но въпреки това да ме спасят. Не бяха виновни, че спасеното от тях не си струваше.

Влязох. Двата седяха на масата. Ако бях избягал така преди няколко седмици, когато се върнех, Бърич щеше да скочи и да ме зашлеви. Знаех, че с това вече е свършено, ала споменът ме изпълни с предпазливост, която не можех да скрия напълно. На лицето му обаче се изписа само облекчение. Сенч ме наблюдаваше със срам и загриженост.

— Не исках да те притискам толкова силно — сериозно каза той, преди да успея да отворя уста.

— Не си — тихо отвърнах аз. — Само докосна мястото, което притисках самият аз. Понякога човек не съзнава колко тежко е ранен, докато някой друг не пъкне пръст в раната.

Седнах до тях. След седмици на проста храна видът на сиренето, меда и бъзовото вино на едно място почти ме смая. Към пъстървата, която беше уловил Бърич, имаше и самун хляб. Известно време само ядохме, без да приказваме за нищо. Това като че ли поуспокои странното усещане. Ала в момента, в който се нахранихме и вдигнахме масата, напрежението се върна.

— Сега разбирам въпроса ти — рязко каза Бърич. Двамата със Сенч го погледнахме изненадано. — Преди няколко дни, когато ме попита какво ще правим. Разбирам, че съм смятал Искрен за мъртъв. Кетрикен носеше неговия наследник, но вече беше на сигурно място в Планините. Не можех да направя нищо повече за нея. Ако по някакъв начин се бях намесил, можех да я издам. Беше най-добре да продължи да се крие при бащиния си народ. Когато детето ѝ навършеше пълнолетие... е, ако дотогава не бях в гроба, щях да направя каквото мога. И виждах службата си към своя крал за свършена. Затова виждах само необходимостта да се грижим за себе си.

— Ами сега — тихо попитах аз.

— Ако Искрен е жив, на престола му седи самозванец. Аз съм се заклел да служа на своя крал. Сенч също. Както и ти. — Двамата напрегнато сезираха в мен.

„Избягай пак.“

„Не мога.“

Бърич потръпна, сякаш го бях убоил с игла. Зачудих се дали ако се запътя към вратата, ще се нахвърли върху мен и ще ме спре. Ала той не каза нищо, дори не помръдна; просто чакаше.

— Аз не. Онзи Фиц умря.

Сякаш го ударих. Но Сенч тихо попита:

— Тогава защо все още носи иглата на крал Умен?

Вдигнах ръка и я свалих от яката си. „Ето — готвех се да кажа, — ето, вземи я, вземи всичко, което върви с нея. Аз свърших. Не ми стига смелост за повече.“ Но вместо да изрека тези думи, продължавах да седя и да я гледам.

— Бъзово вино — предложи Сенч, ала не на мен.

— Тази вечер е студено. Ще направя чай — отвърна Бърич.

Сенч кимна. Седях неподвижно и държах сребърната игла с рубина. Спомнях си ръцете на моя крал, който я промушваше през гънките на момчешката ми риза. „Сега си мой“ — бе казал Умен. Ала той беше мъртъв. Това освобождаваше ли ме от обещанието ми? Ами последните му думи? „Какво съм направил от теб?“ За пореден път заобиколих този въпрос. По-важно бе какво съм сега. Дали бях такъв, какъвто ме беше направил Славен? Или можех да избягам от това?

— Славен ми каза — замислено рекох, — че само трябва да се почеша, за да открия Безименния, момчето-куче. — Вдигнах очи и се

насилих да срещна погледа на Бърич. — Може да ми хареса да съм Славен.

— Наистина ли? — попита Бърич. — Имаше време, когато не смяташе така. Кой си ти, Фиц, ако не си кралски човек? Какъв си? Къде ще идеш?

Къде щях да ида, ако бях свободен? При Моли, викаше сърцето ми. Поклатих глава и се отърсих от тази мисъл, преди да ме е изпепелила. Не. Още преди да изгубя живота си бях изгубил нея. Замислих се за своята празна, горчива свобода. Всъщност можех да отида само на едно място. Взех решение, вдигнах глава и твърдо срещнах погледа на Бърич.

— Заминавам. Където и да е. В Халкидските държави. В Бинград. Оправям се с животните и съм приличен писар. Мога да си изкарвам прехраната.

— Несъмнено. Но живуркането не е живот — отбеляза той.

— А какво е живот — внезапно разгневен, попитах аз. Защо трябваше толкова да усложняват нещата? От мен ненадейно бликнаха думи и мисли, като отрова от гнойна рана. — Ти ме накара да се посветя на своя крал и да жертвам всичко останало като теб. Да се откажа от жената, която обичам, и да следвам краля по петите като куче. А когато този крал те изостави? Ти го преглътна и вместо него отгледа копелето му. После ти отнеха всичко — конюшнията, конете, кучетата, хората. Оставиха те без нищо, дори без покрив над главата, същите тези крале, пред които беше положил клетва. И какво направи ти? Тъй като не ти беше останало нищо, ти се вкопчи в мен, измъкна копелето от ковчега и насила му върна живота. Живот, който мразя, живот, който не искам!

Онемял, той ме зяпна. Искях да престана, но нещо не ми позволи. Гневът ми бе като пречистващ огън. Стиснах юмруци и продължих:

— Защо винаги си до мен? Защо винаги ме изправяш, за да ме повалят отново? Защо? За да ти дължа нещо ли? За да имаш право над живота ми, защото нямаш смелост да водиш собствен живот ли? Ти искаш само да ме направиш като себе си, човек без собствен живот, човек, който дава живота си на краля. Не разбираш ли, че не си заслужава да се живее за друг?

Срещнах погледа му и после се извърнах от удивлението и мъката, които видях в очите му.

— Не — след като си поех дъх, тъпо казах аз. — Не разбираш, не можеш да разбереш. Дори не можеш да си представиш от какво си ме лишил. Трябваше да съм мъртъв, но ти не ми позволи да умра. При това с най-добри намерения, защото си вярвал, че постъпваш правилно, независимо дали ми причиняваш болка. Но кой ти даде право над моя живот? Кой ти позволи да постъпиш така с мен?

В стаята не се чуваше нито звук, освен собствения ми глас. Сенч бе като вцепенен. Изражението на Бърич ме разгневи още повече. Той се опита да възвърне гордостта и достойнството си и тихо отвърна:

— Баща ти ме натовари с тази задача, Фиц. Аз направих всичко възможно, момчето ми. Последните думи, които ми каза моят принц, Рицарин, бяха „Отгледай го добре“. И аз...

— И ти се отказа от следващите десет години от живота си, за да отгледаш нечие копеле — с яростен сарказъм го прекъснах аз. — Грижеше се за мен, защото всъщност не можеше да правиш нищо друго. През целия си живот, Бърич, ти си се грижил за някой друг, на първо място си поставял някой друг, жертвал си нормалния си живот заради някой друг. Верен като куче. Това живот ли е? Никога не ти ли се е искало да принадлежиш на самия себе си и сам да взимаш решения? Или причината е страхът? — Почти виках. Когато думите ми се изчерпаха, го погледнах, задъхан от гняв.

Като малък, често си обещавах, че някой ден ще го накарам да си плати за всеки шамар, който ми е зашлевил, за всеки път, когато едва се държах на крака, но той ме караше да чистя конюшните. С тези думи десетократно бях удържал това детинско обещание. Бърич бе онемял от мъка. Видях, че гърдите му рязко се надигат, сякаш го бях пронизал с кинжал. — Не бях сигурен откъде са дошли тези думи, но беше късно да ги върна. Извинението нямаше да поправи стореното, нямаше да ги промени. Прииска ми се да ме удари.

Той колебливо се изправи и крачетата на стола му изскърцаха по дъсчения под. Самият стол се прекатури с трясък. Бърич, който крачеше съвсем стабилно дори след бутилка бренди, сега лъкатушеше като пиян. Стигна до вратата и излезе в нощта. Аз останах на масата и усещах, че нещо в мен се вцепенява. Надявах се да е сърцето ми.

Настана тишина. За дълго. После Сенч въздъхна и попита:

— Защо?

— Не знам. — Бях майстор на лъжата. Самият Сенч ме беше научил. Втренчих се в огъня. За миг едва не се опитах да му обясня. Реших, че не мога. Без да искам, започнах да увъртам. — Може би защото трябва да се освободя от него. От всичко, което е правил за мен, макар и да не съм го искал. Той трябва да спре да прави неща, за които никога не мога да му се отплатя. Жертви, които никой не би направил за друг. Повече не искам да съм му длъжник. Не искам да дължа нищо на никого.

Гласът на Сенч беше напълно безизразен. Дланите му лежаха върху бедрата му, неподвижно, почти спокойно. Ала зелените му очи бяха изгубили цвета си на медна руда и в тях се бе настанил гневът.

— Още откакто се върна от Планинското кралство, ти сякаш се опитваше да се скараш с всички. Когато се цупеше като малък, го отдавах на възрастта ти. Но ти донесе със себе си... ярост. Като предизвикателство към целия свят да те убие, ако може. Не само че се изпречи на пътя на Славен: най-опасното беше, че го направи сам. Бърич не беше единственият, който го разбираше. Припомни си миналата година: накъдето и да се обърнеш, виждах Фиц да ругае света, да се бие, да води сражение, целият увит в бинтове, пиан като моряк или отпуснат като пача и молещ за бренди. Кога си бил спокоен и съсредоточен, кога си се веселил с другари? Ако не предизвикваше враговете си, ти отблъскваше приятелите си. Какво се случи между вас с шута? Къде е Моли? Ти току-що обиди Бърич. Кой е следващият?

— Ти, предполагам. — Това бе неизбежно. Не исках да изрека тези думи, но не можех да премълча. Беше време.

— С всичко, което наговори на Бърич, ти вече стигна прекалено далеч.

— Знам — откровено отвърнах и го погледнах в очите. Срегнах погледа му. — Отдавна не си доволен от нищо, което правя. Бърич също. И всички останали. Изглежда, напоследък не съм в състояние да взимам правилни решения.

— Съгласен съм — безмилостно каза Сенч.

И ето че въгленчето на гнева ми отново се разгоря.

— Може би защото никога не съм имал възможност сам да взимам решения. Може би защото прекалено дълго съм „момче“ за

всичко. Коняръчето на Бърч, твой чирак, любимец на Искрен, паж на Търпение. Кога ще принадлежа сам на себе си — яростно попитах аз.

— А кога си принадлежал на друг — също толкова разпалено отби удара Сенч. — Откакто се прибра от Планините, не правиш нищо друго. Отиде при Искрен и му каза, че ти е омръзнало да си убиец, точно когато имаше нужда от теб. Търпение се опита да те предупреди да оставиш Моли на мира, но ти не пожела. Това я превърна в мишена. Ти въвлече Търпение в заговори, които я изложиха на опасност. Обвърза се с вълка, въпреки всичко, което ти каза Бърч. Оспорваше всяко мое решение за здравето на крал Умен. И предпоследната ти глупава постъпка в Бъкип беше да участваш в бунт срещу короната. Заради теб за малко да избухне гражданска война.

— А последната ми глупава постъпка — с горчиво любопитство попитах аз.

— Убийството на Джъстин и Ведрa — обвинително заяви той.

— Те току-що бяха изсмукали силите на краля, Сенч — ледено отбелязах аз. — Убиха го в ръцете ми. Какво трябваше да направя?

Сенч се изправи и някак успя да се извиси над мен, както някога.

— След всички години, през които съм те учил, ти се разтича из крепостта с гол нож, прерязва гърлото на един и намушка друг в Голямата зала пред всички събрани благородници... Моят прекрасен чирак! Не можа ли да измислиш друг начин да го направиш?

— Бях разярен — изревавах аз.

— Точно така — извика в отговор той. — Наистина беше разярен. Затова унищожи доверието в нас! Крайбрежните херцози бяха на твоя страна, но ти предпочете да им се представиш като побъркан! И угаси и последното пламъче на вярата им в рода на Пророците.

— Допреди малко ме упрекуваше, че съм имал доверието на тези херцози.

— Не. Упрекнах те, че се поставяш пред тях. Изобщо не биваше да им позволяваш да ти предложат управлението на Бъкип. Ако си изпълняваше задълженията както трябва, никога нямаше да им хрумне такава мисъл. Докато ти за кой ли път забравяш къде ти е мястото. Ти не си принц, а убиец. Не си играчът, а пионката. И когато правиш ходове на своя глава, ти проваляш всяка друга стратегия и излагаш на риск всички други пионки на дъската!

Да не си в състояние да измислиш отговор не означава, че приемаш нечии думи. Гневно го изгледах. Той продължаваше да ме гледа. Под зелените му очи силата на гнева ми внезапно ме напусна и остави след себе си само горчивина. Скритият ми страх отново бликна на повърхността. Изгубих решителността си. Не можех да го направя. Нямах силата да се противопоставям и на двамата. След време се чух намусено да отвърщам:

— Добре. Отлично. Както винаги, вие с Бърич сте прави. Обещавам, че вече няма да мисля, само ще се подчинявам. Какво искаш да направя?

— Не. — Съвсем лаконично.

— Какво „не“?

Той бавно поклати глава.

— Тази вечер напълно разбирам, че не бива да разчитам за нищо на теб. Повече няма да получиш задача от мен, нито ще ти доверявам плановете си. С онези дни завинаги е свършено. — Не можех да проумея примирението в гласа му. Той се извърна настрани и зарея поглед някъде надалеч. Когато отново заговори, това не бе моят учител, а Сенч. — Обичам те, момчето ми. Не те лишavam от обичта си. Но ти си опасен. А онова, което трябва да се опитаме да направим, е достатъчно рисковано и без ти да се разбеснееш.

— Какво се опитвате да направите — въпреки волята си попитах аз.

Погледът му бавно срещна моя и той бавно поклати глава. Като запазваше това в тайна, Сенч прекъсваше връзките помежду ни. Смаяно го видях да взема раницата и плаща си.

— Навън е тъмно — казах. — А Бъкип е далеч и пътят е тежък дори през деня. Остани поне да пренощуваш, Сенч.

— Не мога. Ти ще продължаваш да чоплиш този спор като струпей, докато пак не го разкървашиш. Бяха казани достатъчно сурови думи. Най-добре е да си тръгна още сега.

И си отиде.

Седях и гледах как огънят догаря. Бях прекалил и с двамата, много повече, отколкото бях възнамерявал. Бях искал да се разделя с тях, а вместо това бях отровил всичките им спомени за мен. Стореното — сторено. Станах и започнах да си събирам багажа. Отне ми съвсем малко време. Завързах вещите си в зимния си плащ. Зачудих се дали

съм го направил от детинска обида, или от внезапна решителност. Зачудих се дали има някаква разлика. Приседнах пред огнището, стиснал вързопа в ръце. Искрах Бърч да се върне, за да види, че съжалявам. Насилих се внимателно да помисля за това. После развързах вързопа, опънах одеялото си пред огъня и легнах. Откакто ме беше върнал от смъртта, Бърч спеше между мен и вратата. Може би, за да не избягам. Понякога ми се струваше, че той е единственото, което ме разделя от мрака. Сега го нямаше. Въпреки стените на хижата аз се чувствах свит върху голото, диво лице на земята:

„Винаги имаш мен.“

„Знам. И ти имаш мен.“ Опитах, но не успях да вложа истинско чувство в тези думи. Бях излял всичките си емоции и сега бях празен. И страшно уморен. И ми оставаше страшно много работа.

„Сивия разговаря със Сърцето на глутницата. Да ги подслушам ли?“

„Не. Думите им са си техни.“ Завиждах им, че са заедно, докато аз съм сам. Ала изпитах и известна утеха. Може би Бърч щеше да убеди Сенч да се върне и да пренощува. Може би Сенч щеше да изсмуче част от отровата, която бях излял в Бърч. Загледах се в огъня. Нямах много високо мнение за себе си.

През нощта има един мъртъв момент, онова най-студено, най-тъмно време, когато светът забравя, че съществуват вечерта и изгревът. Време, когато е рано за ставане, но е толкова късно, че няма смисъл да си лягаш. Тъкмо тогава се прибра Бърч. Не спях, но не помръднах. Не успях да го заблудя.

— Сенч си отиде — тихо рече той. Чух го да изправя съборения стол. После седна на него и си събу ботушите. Не усетих да излъчва враждебност. Сякаш изобщо не бях изрекъл гневните си думи. Или може би мъката го бе вцепенила.

— Тъмно е — казах на пламъците. Говорех предпазливо, боях се да не разваля магията на спокойствието.

— Знам. Но той има фенер. Каза, че повече го било страх да остане, защото нямало да може да изпълни решението си. Да те остави.

Онова, против което доскоро бях негодувал, сега ми се стори предателство. Обзе ме ужас и разколеба твърдостта ми. Рязко седнах на одеялото. Дълбоко си поех дъх.

— Бърич. Онова, което ти казах..., бях ядосан, бях...

— Точно в целта. — Звукът, който издаде, можеше да е смях, ако не тегнеше от горчицина.

— Само в смисъл, че най-близките най-тежко се нараняват едни други — умолително рекох аз.

— Така е. Може би кучето наистина има нужда от господар. — Подигравателният му глас беше по-отровен от жлъчта, с която го бях залял. Онемях. Той изправи рамене и пусна ботушите си на пода. Погледна ме. — Нямах намерение да те правя точно като себе си, Фиц. Не бих го пожелал на никого. Исках да станеш като баща си. Но понякога ми се струваше, че каквото и да правиш, ти следваш моя пример. — Бърич спря, после отново заговори, съвсем тихо, без да се обръща към мен. Сякаш разказваше стара приказка на заспиващо дете.

— Роден съм в Халкидските държави. В крайбрежно градче, пристанище Лийс. Майка ми переше, за да издържа мен и баба ми. Баща ми беше умрял, преди да се родя, беше го отнесло морето. За мен се грижеше баба ми, но тя беше много стара и често боледуваше. — По-скоро чух, отколкото видях горчицата му усмивка. — Робският живот не носи добро здраве. Тя ме обичаше, но аз не бях кротко дете. А въкъщи нямаше кой да се противопостави на волята ми. Затова още съвсем малък насочих обичта си към единственото силно мъжко същество в моя свят, което се интересуваше от мен. Едно улично псе. Мръсно. Цялото в белези. Нямаше други ценности, освен оцеляването. Беше вярно само на мен. И аз на него. Не познаваше друго, освен своя начин на живот. Взимаш каквото искаш и когато го искаш и не мислиш за нищо повече. Сигурен съм, че разбираш какво искам да кажа. Съседите ме смятаха за ням. Майка ми ме смяташе за малоумен. Баба ми, убеден съм, имаше известни подозрения. Тя се опита да прогони кучето, но също като теб, аз имах собствена воля. Бях на осем години, когато приятелят ми попадна под копитата на един кон и умря. Опитваше се да открадне парче сланина. — Бърич стана от стола си и отиде при одеялата си.

Той ми бе отнел Носльо, когато бях още по-малък. Мислех го за мъртъв. Ала Бърич беше преживял действителната смърт на своя приятел. Все едно да умре самият той.

— И какво направи — тихо го попитах.

Чух го да оправя леглото си и да ляга.

— Научих се да говоря — след малко отвърна той. — Баба ми ме върна към живота. В известен смисъл насочих обичта си към нея. Не че забравих уроците на приятеля си. Станах крадец, сравнително добър. С новия си занаят направих живота на майка ми и баба ми доста по-добър, макар че нямаха представа с какво се занимавам. След пет години кървавата чума опустоши Халкида. И двете умряха и аз осиротях. Затова станах ратник.

Слушах го смаяно. Познавах го като мълчалив човек. Алкохолът никога не му развързваше езика, само го правеше още по-затворен в себе си. Сега думите се изливаха и помитаха годините, през които се бях чудил и подозирал кой е и какъв е. Нямах представа защо изведнъж говори толкова открито. Гласът му бе единственият звук в осветената от огъня стая.

— Първо се сражавах за някакъв дребен земевладелец в Халкида. Не знаех, нито пък ме интересуваше защо се бием и дали е правилно. — Той тихо изсумтя. — Както ти казах, живуркането не е живот. Но аз се справях добре. Спечелих си слава на зъл човек. Никой не очакваше едно момче да се сражава със зверска свирепост и коварство. Това беше единственото ми средство за оцеляване сред мъжете, с които служех тогава. Но един ден изгубихме поредната битка. Няколко месеца, не, близо година, се учех като баба си да мразя робовладелците. Когато избягах, направих онова, за което винаги беше мечтала тя. Дойдох в Шестте херцогства, където няма роби и робовладелци. По онова време херцог на Шоукс беше Беловлас. Служих при него. Накрая ми повериха конете. Тази работа ми хареса. Ратниците на Беловлас бяха джентълмени в сравнение с отрепките на Джекто, но въпреки това предпочитах компанията на конете пред тяхната. Когато свърши войната в Сандседж, херцог Беловлас ме взе със себе си и ме назначи в собствената си конюшня. Привързах се към един млад жребец, Неко. Грижех се за него, но той не беше мой. Беловлас ходеше с него на лов. Понякога го използваша за разплод. Но Беловлас не беше кротък човек. От време на време пускаше Неко да се бие с други жребци, както някои хора обичат да гледат бой на кучета и петли. По една кобила на сезон, и я имаше най-добрият жребец. А аз... аз бях привързан към коня. Неговият живот беше мой. И така станах човек. Или поне придобих човешки вид. — Бърич замълча за миг. Нямахше нужда да ми обяснява повече. След малко въздъхна и

продължи: — Херцог Беловлас продаде Неко и шест кобили и аз отидох с тях. На север по крайбрежието, в Рипон. — Той се прокашля. — В конюшната на оня човек се появи някаква конска болест. Неко умря само ден след като се беше разболял. Успях да спася две от кобилите му. Това ми помогна да не се самоубия. Но после се отчаях. Не ставах за нищо, освен да пия. Освен това в конюшната не бяха останали достатъчно животни. Пуснаха ме да си вървя. Накрая пак станах ратник, този път при един млад принц — баща ти. Беше дошъл в Рипон, за да уреди граничния спор между Шоукското и Рипонското херцогство. Не знам защо сержантът му ме взе. Бях останал без пари и три дни не бях слагал и капчица в устата си. Не отговарях на стандартите им като човек и още по-малко като ратник. През първия месец на служба при Рицарин два пъти ме изправяха пред него за провинения. За сбиване. Също като куче или жребец, аз си мислех, че няма друг начин да се докажа пред другите.

— Първия път, когато ме замъкнаха пред принца — продължи Бърич, — с почуда разбрах, че сме на една възраст. Почти всичките му ратници бяха по-големи от мен и бях очаквал да видя мъж на средна възраст. Целият окървавен, застанах пред него и срещнах погледа му. И помежду ни премина нещо. Сякаш и двамата видяхме... какви сме щели да сме при други обстоятелства. Това не го омилостиви. Изгубих платата си и си спечелих извънредни задължения. Втория път всички очакваха Рицарин да ме уволни. Изправих се пред него, готов да го намразя, а той само ме погледна. Наклони глава като куче, чуло нещо много надалеч. Наказа ме с глоба и ме натовари с още задължения. Обаче ме задържа. Всички ме бяха предупреждавали, че ще ме уволни. И сега очакваха да дезертирам. Не знам защо не го направих. Защо да му служа без плата?

Бърич отново се прокашля. Чух го да се свива под одеялото си. Известно време мълча. Накрая продължи, почти насила:

— Третият път, когато ме замъкнаха пред него, беше заради скандал в една кръчма. Довлече ме градската стража, все още окървавен, пиян и готов за бой. Другарите ми вече не искаха да имат нищо общо с мен. Сержантът ми беше отвратен, не се бях сприятелил с никой от другите ратници. И сега градската стража ме беше арестувала. Казаха на Рицарин, че съм пребил двама души и когато стражата дошла, съм продължавал да се бия с още петима. Рицарин им

даде пари да обезщетят кръчмаря и ги освободи. Седеше зад масата си и ме измерваше с поглед. После, без да каже нищо, се изправи и избута масата до стената. Съблече си ризата и взе едно копие. Помислих, че се готви да ме пребие. Вместо това той ми подхвърли друго копие. И ми рече: „Добре, покажи ми как си се бил едновременно с петима мъже“. После скочи срещу мен. — Бърич пак се прокашля. — Бях уморен и много пиян. Но не се отказах. Накрая той извади късмет и ме повали в безсъзнание... Когато се свестих, кучето отново си имаше господар. От друг вид. Знам, чувал си хората да казват, че Рицарин бил студен, скован и точен до невъзможност. Не е вярно. Той беше такъв, какъвто смяташе, че трябва да е мъжът. Прие един крадлив мръсен мошеник и... — Бърич замълча и въздъхна. — До следващото утро вече ме беше променил. Тренировки с оръжие, докато нито един от двамата ни не може да се държи на крака от умора. Преди никога не ме бяха обучавали. Просто ми даваха копие и ме пращаха да се сражавам. Той ме научи да се фехтувам. Не обичаше бойните брадви — за разлика от мен. Затова ми показва каквото знаеше и ме прати при човек, който владееше този вид бой. През останалата част от деня ме караше да го следвам по петите. Като куче. Не знам защо. Може би изпитваше необходимост от компанията на свой връстник. Може да му е липсвал Искрен. А може... Не знам.

— Първо ме научи да смятам, после да чета — продължи Бърич. — Повери ми коня си. После хрътките и сокола си. Накрая всички животни. Но това не ме научи само на работа. А на чистота. На честност. Той вложи съдържание в онова, на което се бяха опитали да ме научат майка ми и баба ми. Научи ме на мъжките ценности, а не само на обноски в женски дом. Направи ме човек, а не звяр в човешко тяло. Накара ме да проумея, че това не е само закон, а начин на съществуване. Живот, а не живуркане.

Той замълча. Чух го да става. Отиде до масата и взе бутилката с бъзово вино, която бе оставил Сенч. Видях го няколко пъти да я прехвърля в ръце. После я остави. Седна на един от столовете и вперил очи в огъня.

— Сенч каза, че утре трябвало да те оставя — тихо каза Бърич и ме погледна. — Мисля, че е прав.

Надигнах се и седнах. Мъждукащата светлина на огъня хвърляше сенки по лицето му. Не можех да прочета изражението му.

— Сенч каза, че прекалено дълго си бил мое момче. Момче на Сенч, момче на Искрен, дори момче на Търпение. Че сме те държали момче и прекалено сме се грижили за теб. Смята, че когато идва моментът да взимаш мъжки решения, ти се проявяваш като момче. Импулсивно. Само намерения обаче не са достатъчни.

— Като ме пращаше да убивам хора ли ме държеше момче? — Не вярвах на ушите си.

— Ти изобщо слушаш ли ме? Като момче аз убивах хора. Това не ме направи мъж. Нито теб.

— И какво да правя — саркастично попитах аз. — Да отида да търся принц, който да ме образува ли?

— Ето. Виждаш ли? Момчешки отговор. Ти не разбираш, затова се ядосваш. И ставаш жлъчен. Зададе ми този въпрос, но вече знаеше, че отговорът ми няма да ти хареса.

— И какъв е отговорът ти?

— Можех да ти кажа, че има и по-лоши неща от това да потърсиш своя принц. Но няма да ти кажа какво да правиш. Сенч ме посъветва така. И според мен е прав. Но не защото смятам, че взимаш детински решения. Не повече, отколкото аз на твоята възраст. Смятам, че твоите решения са като на животно. Винаги в настоящето, без мисъл за утрешния ден, без спомен от вчерашния. Знаеш за какво говоря. Ти престана да живееш като вълк, защото аз те принудих. Сега трябва да те оставя сам, за да разбереш дали искаш да живееш като вълк, или като човек.

В очите му открих прекалено много разбиране. Беше ме страх да си помисля, че наистина знае пред какво съм изправен. Отхвърлих тази възможност. Напълно. Обърнах се с рамо към него, почти с надеждата, че гневът ми ще се завърне. Ала Бърич продължаваше да мълчи.

Накрая го погледнах. Взираше се в огъня. Трябваше ми много време, за да преглътна гордостта си и да попитам:

— Е, какво ще правиш?

— Казах ти. Утре заминавам.

Бе ми още по-трудно да задам следващия въпрос.

— Къде ще отидеш?

Бърич се прокашля и на лицето му се изписа неловко изражение.

— Имам една приятелка. Сама е. Мъжката сила няма да ѝ е излишна. Покривът ѝ се нуждае от ремонт, има достатъчно работа в

градината. За известно време ще отида при нея.

— Приятелка значи — осмелих се да попитам и вдигнах вежди.
Гласът му остана спокоен.

— Не е каквото си мислиш. Просто приятелка. Сигурно ще кажеш, че съм намерил някой друг, за когото да се грижа. Може и да е така. Може би е време да насоча грижите си натам, където наистина има нужда от тях.

Беше мой ред да погледна огъня.

— Аз наистина имах нужда от теб, Бърич. Ти ми помогна, отново ме направи човек.

Той изсумтя.

— Ако още отначало бях постъпил с теб както трябва, нямаше да се нуждаеш от помощ.

— Да. Вместо това щях да намеря гроба си.

— Нима? Славен нямаше да те обвини, че си използвал Осезанието.

— Щеше да си намери някакъв друг повод да ме убие. Или просто възможност. Всъщност той няма нужда от повод, за да прави каквото си иска.

— Може би. А може би не.

Двамата седяхме и гледахме гаснещия огън. Вдигнах ръка към ухото си и понечих да сваля обещата си.

— Искам да ти я върна.

— Предпочитам да я задържиш. Носи я. — Това бе почти молба.
Почувствах се странно.

— Не заслужавам онова, което означава за теб тази обещана. Не съм го заслужил, нямам право на него.

— Онова, което означава за мен обещата, не може да се заслужи. Аз ти го дадох, независимо дали го заслужаваш. И независимо дали ще я носиш, то пак ще е с теб.

Оставих обещата на ухото си. Сребърна мрежичка със синьо камъче. Знаех, че някога Бърич я е дал на баща ми. Без да подозира за значението ѝ, Търпение я беше дала на мен. Нямах представа дали Бърич иска да я нося поради същата причина, поради която я бе подарил на баща ми. Усещах, че в това има още нещо, ала той не ми го беше казал и нямах намерение да го питам. И все пак чаках въпроса му. Но той само се изправи и отиде при одеялата си. Чух го да ляга.

Искаше ми се да ми зададе този въпрос. Болеше ме, че не ми го задава. Въпреки това отговорих.

— Не знам какво ще правя — казах в сумрака. — През целия си живот съм изпълнявал задачи, подчинявал съм се на някого. Сега нямам господар... и се чувствам странно.

Отначало си помислих, че няма да ми отвърне. После Бърич неочаквано рече:

— Познато ми е това чувство.

Забих поглед в тъмния таван.

— Мисля за Моли. Често. Знаеш ли къде е отишла?

— Да.

Той замълча и разбрах, че няма смисъл да го разпитвам.

— Знам, че е най-разумно да я оставя. Тя ме смята за мъртъв. Надявам се, че онзи, при когото е отишла, се грижи за нея по-добре от мен. Надявам се, че я обича, защото тя го заслужава.

Одеялата на Бърич прошумоляха.

— Какво искаш да кажеш — предпазливо попита той.

Беше ми по-трудно, отколкото си мислех.

— Когато ме напусна, Моли ми призна, че има някой друг. Някой, когото обичала така, както аз съм обичал своя крал, някой, когото поставяла пред всичко друго в живота си. — Изведнъж гърлото ми се сви. Поех си дъх. Искаше ми се буцата да изчезне. — Търпение беше права.

— Да, така е — съгласи се Бърич.

— Не мога да обвинявам никого, освен себе си. Когато се уверих, че Моли е в безопасност, трябваше да я оставя на мира. Тя заслужава мъж, който може да ѝ посвети цялото си време, цялата си любов...

— Да, заслужава — безмилостно се съгласи Бърич. — Жалко, че не го осъзна по-рано.

Едно е да си признаеш някакво прегрешение. Съвсем друго е приятелят ти не само да се съгласява с теб, но и да ти посочва истинската сериозност на прегрешението. Не отрекох, нито го попитах откъде знае. Ако Моли му бе казала, не исках да знам какво друго му е разкрила. Ако сам беше стигнал до това заключение, не исках да знам, че съм бил толкова прозрачен.

Изпитвах някакво чувство, ярост, която ме караше да му се озъбя. Прехапах езика си и се усилих да анализирам чувствата си. Угризение

и срам, че накрая е изпитала болка и се е съмнявала в стойността си. И увереност, че въпреки всичко това е било правилно. Когато възвърнах гласа си, тихо казах:

— Никога няма да се разкая, че съм я обичал. Съжалявам само, че не успях да я направя своя жена и пред хората, каквато беше в сърцето ми.

Той не ми отговори. След малко обаче тази разделяща ни тишина стана оглушителна. Не ми се спеше.

— Е, утре всеки ще тръгне по пътя си — промълвих накрая.

— Да — отвърна Бърич. После прибави: — Късмет. — Беше съвсем сериозен. Като че ли разбираше, че ще имам нужда от много късмет.

Затворих очи. Бях страшно уморен. Страшно уморен. Уморен да наранявам хората, които обичам. Ала стореното — сторено. На другия ден Бърич щеше да си тръгне и аз щях да съм свободен. Свободен да правя каквото пожелаая, без никой да ми пречи.

Свободен да отида в Трейдфорд и да убия Славен.

3

ТЪРСЕНЕТО

Умението е традиционната магия на Пророците. Макар да изглежда, че най-голяма дарба притежават членовете на кралския род, в по-слаба форма тя често се среща у далечните роднини на Пророците или у хора със смесен произход от островитяните и Шестте херцогства. Това е умствено вълшебство, което дава на притежателя си способността безмълвно да разговаря с хора, намиращи се далеч от него. Приложенията му са много. Умението може да се използва просто за размяна на информация, както и за въздействие върху мислите на враговете (или приятелите). Ала има два недостатъка: ежеднезното му практикуване изисква много енергия и човек се пристрастява към него, като погрешно го взема за удоволствие. То напомня на еуфория, право пропорционална на силата и продължителността на практикуването. Накрая изсмуква всички психически и физически сили на мага и го превръща в голямо разлигавено бебе.

Бърич замина на другата сутрин. Когато се събудих, вече беше станал и си събираше багажа. Не му отне много време. Той взе личните си вещи, но ми остави повечето ни провизии. Предната вечер не бяхме пили, но и двамата говорехме тихо и се движехме внимателно, сякаш ни измъчваше махмурлук. Държахме се толкова любезно един към друг, че накрая ми се струваше по-лошо, отколкото

ако изобщо не си приказвахме. Искаше ми се да му се извиня, да го помоля да не заминава, да направя нещо, каквото и да е, за да не позволя приятелството ни да свърши така. В същото време ми се щеше да е заминал, всичко да е свършило, вече да е утре, да започва нов ден и аз да съм сам. Вкопчих се в твърдата си решителност, сякаш стисках нож. Предполагах, че и той се чувства по подобен начин, защото от време на време спираше и ме поглеждаше така, като че ли се кани да каже нещо. После очите ни се срещаха за миг, докато някой от нас не се извърнеше. Помежду ни оставаше прекалено много неизречено.

Ужасяващо скоро Бърич беше готов. Нарамни раницата си и взе тоягата си. Погледнах го и си помислих, че изглежда странно: Бърич ездачът, пеш. Лъчите на ранното лятно слънце, които нахлуваха през отворената врата, ми показваха мъж на средна възраст с бял кичур в косата и посивяла брада. Макар да бе здрав и в отлична форма, младостта му несъмнено беше отминала. Дните, през които се бе грижил за мен.

— Е — навъсено рече той. — Прощавай, Фиц. И късмет.

— И аз ти желая късмет, Бърич. — Бързо пристъпих към него и го прегърнах, преди да успее да се отдръпне.

Той ме притисна към себе си и едва не ми строши ребрата, след това отметна кичурите от лицето ми.

— Върви да се срещнеш. Приличаш на дивак. — Почти успя да се усмихне. И си тръгна. Изпратих го с поглед. Мислех, че няма да се озърне назад, ала в отсрещния край на пасището Бърич се обърна и вдигна ръка. Махнах му в отговор. След това се скри в гората. Известно време останах на стъпалата, без да откъсвам очи от мястото, където го бях видял за последен път. Ако изпълнех плана си, можеха да минат години преди отново да се срещнем. От шестгодишната ми възраст той винаги бе определял живота ми. Можех да разчитам на силата му дори когато не го исках. Сега го нямаше. Също като Сенч, Моли, Искрен и Търпение.

Замислих се за всичко, което му бях казал предната вечер, и потреперих от срам. Трябваше, повтарях си. Бях искал да го отблъсна. Но от старите рани, които отдавна бяха гноили в мен, бе изригнало прекалено много. Не бях имал намерение да говоря такива неща. Бях искал само да го отблъсна, не да го отрязвам от плътта си. Също като Моли, той щеше да преодолее съмненията, които бях породил в него. А

като бях унижил Бърич, аз бях унищожил и малкото уважение на Сенч към мен. Предполагам, че по детински се бях надявал някой ден да се върна при тях и отново да заживеем заедно. Вече знаех, че не е възможно.

— Край — тихо си казах аз. — Този живот свърши, остави го.

Сега бях свободен и от двамата. Свободен от техните ограничения, от техните представи за чест и дълг. Свободен от техните очаквания. Повече нямаше да се налага да ги гледам в очите и да отговарям за действията си. Бях свободен да направя единственото, за което ми беше останало сърце или смелост, единственото, което можех да сторя, за да дам покой на стария си живот.

Щях да убия Славен.

Струваше ми се справедливо. Той пръв ме бе убил. За миг пред мен се изправи призракт на обещанието, което бях дал на крал Умен, че никога няма да навредя на член на семейството му. Успокоих го, като си напомних, че Славен е убил и човека, дал това обещание, и онзи, пред когото го бе дал. Онзи Фиц вече не съществуваше. Никога повече нямаше да застана пред крал Умен и да докладвам за резултатите от изпълнението на поредната задача, нямаше да давам сили на Искрен като негов кралски човек. Лейди Търпение никога нямаше да ми досажда с десетки банални заръки, които бяха от извънредно значение за нея. Тя ме оплакваше като мъртъв. И Моли. Сълзи опариха очите ми, когато си спомних за мъката си. Тя ме бе изоставила преди Славен да ме убие, ала го обвинявах и за това. Ако не вземех друго от този къшей живот, който Бърич и Сенч ми бяха спасили, поне щях да му отмъстя. Обещах си, че Славен ще ме види в мига преди да умре и ще разбере, че аз съм го убил. Това нямаше да е тайно убийство. Лично щях да пратя Славен в гроба. Искаше ми се да го прониза като стрела, като хвърлен нож, летящ право към целта си, необезпокояван от страх за другите наоколо. Ако не успеех, е, вече бях мъртъв, поне в този смисъл, който имаше значение за мен. Никой нямаше да пострада, ако опитам. Щеше да си струва, ако загинех, опитвайки се да убия Славен. Щях да защитавам живота си само докато отнемех неговия. Не ме интересуваше какво ще се случи после.

Смутен от мислите ми, Нощни очи се размърда.

„Някога замислял ли си се какво ще стане с мен, ако умреш?“ — попита ме той.

За миг силно стиснах очи. Всъщност бях мислил за това. „А какво ще стане с нас, ако живея като жертва?“

Нощни очи ме разбра. „Ние сме ловци. Не сме родени за жертва.“

„Не мога да съм ловец, ако постоянно чакам да стана жертва. И затова трябва да го убия, преди да ме е изпреварил.“

Той спокойно прие плановете ми. Опитах се да го накарам да разбере всичко, което възнамерявах да направя. Не исках просто сляпо да ме следва.

„Ще убия Славен. И неговата глутница. Ще ги убия всичките заради онова, което ми причиниха и ми отнеха.“

„Славен ли? Има месо, което не можем да изядем. Не разбирам от ловуване на хора.“

Взех образа на Славен и го съчетах с неговите образи на търговеца на животни, който го беше хванал като малък и го бе пребил.

Нощни очи се замисли. „Щом избягах от него, бях достатъчно благоразумен да стоя надалеч. Да ловуваш онзи е все едно да преследваш таралеж.“

„Не мога да оставя нещата така, Нощни очи.“

„Разбирам. И аз съм същият с таралежите.“

И така, той отъждестви желанието ми да убия Славен със своята слабост към таралежите. Самият аз не приемах целта си толкова хладнокръвно. След като вече я бях заявил, не можех да си представя нищо друго. Думите ми от предишната вечер укорително се върнаха в ума ми. Къде бяха бурните ми речи за достойнствата на самостоятелния живот? Е, не че не можех да живея сам. Просто не можех да понеса мисълта, че Славен ще ме смята за победен, да. И ще си въобразява, че е откраднал трона от Искрен. Чисто и просто отмъщение, казвах си. Ако някога успеех да преодолеея страха и срама, трябваше да му отмъстя.

„Можеш да дойдеш тук“ — предложих аз.

„Защо?“

Нямаше нужда да се обръщам, за да видя, че Нощни очи вече е до хижата. Той дойде и седна до мен, после се огледа.

„Пфу! Напълнил си бърлогата си с ужасна смрад! Нищо чудно, че имаш толкова слабо обоняние.“

Той предпазливо се вмъкна вътре и започна да разглежда стаята. Седях на прага и го наблюдавах. От известно време го виждах като продължение на собствената си личност. Той вече беше напълно развит, на върха на силите си. Друг можеше да го нарече „сив вълк“. За мен той имаше различни вълчи цветове, тъмноок, тъмномуцунест, бежов в основата на ушите и гърлото, с жилава черна козина, особено по плещите и задницата. Лапите му бяха огромни и когато тичаше по твърдия сняг, пръстите му се разперваха. Опашката му бе поизразителна от лицата на много жени, зъбите и челюстите му с лекота можеха да строшат еленови крака. Движенията му издаваха онзи минимален разход на сила, присъщ на напълно здравите животни. Самият му вид беше мехлем за душата ми. Когато задоволи любопитството си, той се върна при мен, изпъна се на слънце и затвори очи. „Ще останеш ли на пост?“

— Ще те пазя — уверих го аз. Когато изрекох думите, ушите му помръднаха. После потъна в дрямка.

Тихо се изправих и влязох в хижата. Трябваше ми удивително малко време, за да си събера багажа. Две одеяла и плащ. Имах втори кат дрехи, топло вълнено облекло, неподходящо за лятно пътуване. Четка. Нож и брус. Огниво. Прашка. Няколко малки кожи. Въже от животински жили. Брадва. Огледалото на Бърич. Чайниче и няколко лъжици. Бърич ги беше издялал наскоро. Имаше едно чувалче с овес и едно с брашно. Остатъкът от меда. Бутилка бъзово вино.

Не беше много за началото на това пътуване. Предстоеше ми дълъг преход по суша до Трейдфорд. Първо трябваше да преодолея това разстояние и чак после да обмислям как да проникна през охраната на Славен и котерията на Умението. Още не бе разгарът на лятото. Имаше време да събера билки и да ги изсуша, да опуша риба и месо. Не биваше да съм гладен. Засега имах дрехи и другите основни неща. Но по някое време щяха да ми потрябват пари. Бях казал на Сенч и Бърич, че мога да се издържам като коняр и писар. Може би тези способности щяха да ми помогнат да стигна до Трейдфорд.

Навярно щеше да е по-лесно, ако можех да остана Фицрицарин. Познавах капитани на речни търговски кораби и можех да стигна до Трейдфорд по вода. Но онзи Фицрицарин беше умрял. Не можеше да търси работа на доковете. Дори не можех да отида там, защото щяха да ме познаят. Спомних си образа в огледалото на Бърич и вдигнах ръка

към лицето си. Белият кичур коса показваше мястото, където ратниците на Славен ми бяха разбили главата. Прокарах пръст по новото очертание на носа си. От първия удар на Славен ми беше останал финият шев на дясната скула. Никой нямаше да си ме спомни с тези белези. Щях да си пусна брада. И ако започнех да си бръсна челото като писарите, напълно щях да се променя. Но никога нямаше да мога да се движа сред хора, които ме познаваха.

Щях да пътувам пеш. Никога не бях пътувал продължително пеш.

„Защо не останем тук — сънено ме попита Нощни очи. — Ще ловим риба в потока, ще ходим на лов в гората зад хижата. Какво повече ни трябва? Защо да си тръгваме?“

„Трябва да отида. Трябва да го направя, за да стана отново човек.“

„Наистина ли вярваш, че искаш отново да си човек? — Долавях скептицизма му, но в същото време той вече приемаше, че ще опитам. Нощни очи лениво се протегна, без да се изправя, и широко разпери пръстите на предните си лапи. — Къде отиваме?“

„В Трейдфорд. Където е Славен. Дълго пътуване срещу течението на реката.“

„Там има ли вълци?“

„Не в самия град, сигурен съм. Но във Фароу има вълци. И в Бък. Само тук няма.“

„Освен нас двамата — отбеляза той. И прибави: — Ще ми се да намерим вълци там, където отиваме.“

После отново се отпусна и заспа. „Такива са вълците“ — помислих си. Той повече нямаше да се безпокои за това, докато не тръгнем. После просто щеше да ме следва и да повери живота си на моите способности.

Ала аз отново бях станал прекалено човек, за да съм като него. Още на другия ден започнах да събирам провизии. Въпреки възраженията на Нощни очи ходех на лов повече, отколкото ни трябваше, за да се храним всеки ден. И когато ловът бе успешен, не му позволявах да се тъпче, а сушах или опушвах част от месото. От постоянното поправяне на хамути бях придобил достатъчно кожарски умения, за да си направя летни обувки. Намазах старите с мас и ги оставих за зимата.

Денем, докато Нощни очи дремеше на слънце, събирах билки. Обикновени лечебни билки, които исках да имам подръка: върбова кора за треска, малинов корен за кашлица, живовляк за инфекции, коприва за хрема и така нататък. Други не бяха толкова благотворни. Направих кедрова кутийка и я напълних. Събирах и съхранявах отровите така, както ме бе учил Сенч: бучиниш, мухоморка, куче грозде, плод от бъз, лютиче и теменужка. Избрах най-доброто, което можех: онези, които нямаха вкус и мирис и можеха да се дадат като прах или безцветна течност. Взех също самодивско биле, силния стимулант, с който Сенч бе помагал на Искрен да издържа сеансите на Умението.

Славен беше заобиколен и охраняван от своята котерия. Най-много се боях от Уил, ала не подценявах никого. Познавах Бърл като едро яко момче и Карод, който се контеше за пред момичетата. Но онези дни отдавна бяха отминали. Бях видял в какво се е превърнал Уил от прекалено използване на Умението. Отдавна не бях поддържал връзка с Карод и Бърл и нямах намерение да омаловажавам способностите им. Всички бяха грижливо подготвени и макар някога да ми се бе струвало, че естествената ми дарба е много по-силна от техните, от собствен опит знаех, че те владеят методи, които не разбира дори Искрен. Ако ме нападнаха и останех жив, щях да имам нужда от самодивско биле, за да се възстановя.

Сковах втора кутия, която беше достатъчно голяма, за да побере тази с отровите, но иначе по нищо не се отличаваше от писарско сандъче и трябваше да ми придаде вид на странстващ писар. Пера взех от една мътеца гъска, която хванахме. Можех да приготвя някои от праховете за мастилата. Направих костени тубички и запушалки за тях. Нощни очи неохотно ми даде косми за грубите четки. За по-фините използвах косми от заек, но с частичен успех. Това много ме обезсърчи. Добрият писар трябваше да има мастила, четки и пера. Заключих, че Търпение е имала право, че пиша красиво, ала не притежавам уменията на истински писар. Надявах се, че самоделните ми приспособления ще са достатъчни за работата, която можех да си намеря по пътя до Трейдфорд.

Накрая разбрах, че съм приготвил всичко възможно и че скоро трябва да тръгна, за да мога да пътувам през лятото. Нямах търпение да си отмъстя и все пак, кой знае защо, не ми се искаше да оставя тази

хижа. И този начин на живот. За пръв път, откакто се помнех, сутрин никой не ме будеше и се хранех, когато огладнявах. Нямах други задължения, освен онези, които сам си поставях. Определено нямаше да ми навреди, ако изчаках малко, за да възстановя физическото си здраве. Макар че синините от затвора отдавна ми бяха минали и единствените външни следи от раните ми бяха белезите, понякога сутрин все още се чувствах странно скован. От време на време тялото ми ме изненадваше с остри болки, когато се хвърлях след нещо или прекалено бързо обръщах глава. След особено уморителен лов целият се разтрепервах и се опасявах да не получа пристъп. Щеше да е по-разумно напълно да оздравея, преди да потегля.

Затова поостанахме. Дните бяха топли, ловът — добър. Постепенно склчих мир с тялото си. Не бях физически коравият воин от предишното лято, ала нощем не изоставах от Нощни очи. Когато се нахвърлях върху жертвата си, движенията ми бяха бързи и уверени. Тялото ми се излекува и аз загърбих миналите болезки. Кошмарите, които ме бяха измъчвали, бяха захвърлени като последните остатъци от зимната козина на Нощни очи. Никога не бях водил толкова прост живот. Най-после бях постигнал мир със себе си.

Всеки мир обаче е нетраен. Сънувах сън, който ме събуди. С Нощни очи станахме преди изгрев-слънце и убихме два тлъсти заека. Целият склон беше осеян с дупките им и ловът бързо се превърна в глупаво скачане и ровене. Когато свършихме, вече беше светло. Излегнахме се на сянка под брезите, нахранихме се и задряхнахме.

И се озовах в Бъкип. В старата стражева стая, проснат на студения каменен под и заобиколен от мъже със сурови очи. Камъкът под бузата ми лепнеше от изстиваща кръв. Задъхвах се. Те отново се приближаваха към мен, не само мъжът с кожените ръкавици, но и Уил, неуловимият невидим Уил, който безшумно се промъкваше покрай стените ми, за да проникне в ума ми.

— Моля ви, почакайте, моля ви — казах им аз. — Спрете, умолявам ви. Няма защо да се боите от мен или да ме мразите. Аз съм обикновен вълк. Обикновен вълк, не представлявам заплаха за вас. Няма да ви сторя зло, само ме оставете да си ида. Повече няма да ви безпокоя. Аз съм обикновен вълк. — Вдигнах муцуна към небето и започнах да вия.

Събуди ме собственият ми вой.

Претърколих се на четири крака, разтърсих се и се изправих. Сън, казах си. Само сън. Изпълниха ме страх и срам. Насън бях молил за милост. В действителност не го бях сторил. Казах си, че не съм страхливец. Нали? Сякаш все още усещах мириса и вкуса на кръвта.

„Къде отиваш?“ — лениво попита Нощни очи. Той лежеше под по-плътна сянка и козината му се сливаше с тревата.

„За вода.“

Отидох при потока, измих лепкавата заешка кръв от лицето и ръцете си и утолих жаждата си. Отново се наплисках и прокарах нокти през брадата си, за да отмия кръвта. Изведнъж реших, че не мога да се понасям с брада. И без това нямах намерение да ходя на места, където имаше вероятност да ме познаят. Върнах се в хижата, за да се избърсна.

На прага сбърчих нос от спарената миризма. Нощни очи имаше право — обонянието ми се беше притъпило от спането на закрито. Не можех да повярвам, че съм живял тук. Неохотно влязох вътре, като сумтях от човешките миризми. Преди няколко ноци бе валяло. Влагата беше проникнала в сушеното ми месо и част от него се бе развалила. Отделих разваленото, като бърчех нос от отвратителната смрад. Беше червясало. Докато грижливо проверявах остатъка от месните си запаси, не обръщах внимание на гризящото ме безпокойство. Признах го едва когато извадих ножа и трябваше да почистя фината ръжда от острието.

Не бях идвал тук от дни.

Може би от седмици.

Бях изгубил представа за хода на времето. Погледнах червясалото месо, праха, покриващ пръснатите ми вещи. Опипах брадата си, изненадан колко много е пораснала. Бърич и Сенч не ме бяха оставили тук преди дни. Бяха изтекли седмици. Отидох при вратата и надзърнах навън. Пътеките до потока бяха буренясали. Пролетните цветя отдавна ги нямаше, плодовете зеленееха по храстите. Сведох очи към дланите си, към мръсотията по китките ми, към кръвта, засъхнала под ноктите ми. Преди време мисълта, че мога да ям сурово месо, щеше да ме отврати. Сега ми се струваше странно, че съм можел да ям готвено месо. „По-късно — чух се да умолявам, — утре, по-късно, върви да търсиш Нощни очи.“

„Какво има, братко?“

„Не можеш да ми помогнеш — насилих се да отвърна аз. — Това са човешки проблеми, нещо, с което трябва да се справя сам.“

„Бъди вълк, а не човек“ — лениво ме посъветва той.

Нямах силата да му отговоря. Премълчах. Погледнах се. Дрехите ми бяха покрити с пръст и кръв, панталонът ми висеше на парцали под коленете. Потръпнах и си спомних претопените и техните дрипави дрехи. В какво се бях превърнал? Сбърчих нос от собствената си воня. Вълците бяха по-чисти. Нощни очи всеки ден се грижеше за себе си.

Казах го гласно и дрезгавият ми глас само още повече ме накара да го осъзная.

— Още щом Бърич ме остави тук сам, аз се превърнах в нещо по-долно от звяр. Без представа за време, чистота и цели, без мисъл за нещо друго, освен ядене и сън. Ето за какво се опитваше да ме предупреди през всички тези години. Аз направих тъкмо онова, от което той винаги се бе страхувал.

Усърдно напалих огъня в огнището. Направих много курсове до потока, донесох вода и я затоплих. Пастирите бяха оставили до хижата тежък казан и той събираше достатъчно, за да напълня до половината дървеното корито. Докато водата се подгръвяше, набрах сапунче и хвощ. Не си спомнях някога да съм бил толкова мръсен. Жилавият хвощ остърга няколко пласта от кожата ми, преди да остана доволен. Във водата плуваха бълхи. Освен това открих кърлеж на тила си и го изгорих с въглен от огъня. Измих косата си, сресах я и я завързах на воинска опашка. Избръснах се пред огледалото, което ми бе оставил Бърич, после отново погледнах лицето си. Загоряло чело и светла брадичка.

Когато стоплих още вода и изпрах дрехите си, започнах да разбирам фанатичната чистота на Бърич. Единственият начин да спася останките от панталона си беше да го подгъна до коленете. Изобщо не ставаше за носене. Изпрах бельото и зимните си дрехи, отмих от тях миризмата на мухъл. В зимния си плащ открих мише гнездо. Поправих дрехата, доколкото можах. Вдигнах поглед от мокрия си панталон и видях, че Нощни очи ме наблюдава.

„Пак миришеш на човек.“

„Това добре ли е, или зле?“

„По-добре, отколкото да вониш на мърша. И не чак толкова, колкото да миришеш на вълк. — Той се изправи и се протегна, ниско

ми се поклони, и разпери пръсти. — Е, значи в края на краищата искаш да си човек. Кога заминаваме?“

„Скоро. Ще тръгнем на запад, срещу течението на река Бък.“

„Аха.“ Той внезапно кихна, после се претърколи по гръб в праха като кутре. Весело започна да се гърчи, начеса козината си, после се изправи и се изтръска. Спокойствието, с което приемаше неочакваното ми решение, ме натъжи. В какво го забърквах?

Всичките ми дрехи и завивки все още бяха мокри. Бях пратил Нощни очи сам на лов. Знаех, че няма да се върне скоро. Имаше пълнолуние и небето беше чисто. Тази нощ щеше да има много дивеч. Влязох в хижата, разпалих огъня и изпекох питки от последния овес. В брашното се бяха развъдили гъгрици. Бе по-добре да изям овеса сега, отколкото и той да се развали. Обикновените питки с последния мед от гърнето имаха вълшебен вкус. Знаех, че трябва да включа в менюто си нещо повече от месо и горски плодове. Направих си чай от дива мента и връхчета на коприва. Той също ми се услади.

Внесох почти изсъхналото одеяло и го проснах пред огнището. Легнах отгоре му и унесено се загледах в огъня. Потърсих Нощни очи, но той отказа да дойде при мен. Предпочиташе своята плячка и меката пръст под един дъб в края на ливадата. От месеци не се бях чувствал толкова самотен. От месеци не се бях чувствал човек. Беше малко странно, но приятно.

Когато се претърколих и се протегнах, видях вързопа на стола. Знаех наизуст всяка вещ в хижата. При предишното ми идване тук не го бе имало. Взех го и го подуших. Миришеше на Бърич и на мен. След секунда разбрах какво съм направил и се укорих. Трябваше да започна да се държа така, като че ли постоянно ме наблюдават, освен ако не исках пак да ме убият, защото съм използвал Осезанието.

Вързопът беше малък. В него открих една от ризите си, някак взета от стария ми скрин, мека кафява дреха, която винаги бях обичал, и панталон. В ризата бе увито пръстено гърненце с мехлема, с който Бърич мажеше рани, изгаряния и натъртвания. Четири сребърника в кожена кесийка. Отпред Бърич беше избродирал елен. Хубав кожен колан. Загледах се в украсата му. Елен, навел рога за битка, напомнящ

на герба, който ми бе предложил да приема Искрен. На колана той се бранеше от вълк. Нямах как да не разбера посланието.

Облякох се пред огъня. Беше ми мъчно, че съм се разминал с него, и в същото време изпитвах облекчение. Познавах Бърич и предполагах, че се е чувствал по същия начин, когато е дошъл тук и е открил, че ме няма. Дали ми бе донесъл тези прилични дрехи, за да ме убеди да тръгна с него? Или да ми пожелае добър път? Опитах се да не се питам за намеренията му, нито за реакцията му при вида на изоставената хижа. Отново облечен, се почувствах много повече човек. Завързах кесията и ножа на колана си и го закопчах на кръста си. Придърпах стол пред огъня и седнах.

Вперих очи в пламъците. Накрая си позволих да се замисля за съня си. Гърдите странно ме стягаха. Дали бях страхливец? Не бях сигурен. Щях да отида в Трейдфорд и да убия Славен. Нима един страхливец беше способен на това? „Може би — отвърна ми моят предателски ум, — може би да, ако е по-лесно, отколкото да търсиш своя крал.“ Прогоних тази мисъл от главата си.

Тя се върна. Дали бе правилно да убия Славен, или просто така ми се искаше? Имаше ли значение? Имаше. Може би трябваше да потърся Искрен.

Беше глупаво да мисля за това, докато не се уверях, че Искрен е жив. Ако успеех да установя връзка с него с помощта на Умението, щях да разбера. Ала никога не бях можел да използвам Умението по желание. За това се бе погрижил Гален, превърнал силната ми природна дарба в непостоянна и слаба. Дали можех да променя това? Ако исках да се добера до гушата на Славен, трябваше да владя Умението. Дали човек можеше да го постигне сам? И как можех да се науча, щом дори не познавах истинските му възможности? Способностите, които Гален нито ми беше набил, нито бе изтръгнал от мен, знанията, на които Искрен никога не беше имал време да ме научи: как можех да ги усвоя сам? Невъзможно.

Не исках да мисля за Искрен. Това ми показваше, че трябва. Искрен. Моят принц. Моят крал. Двамата бяхме свързани с кръвта си и Умението и аз го бях опознал както никой друг. Да си открит за Умението, бе ми казал той, било също толкова просто, колкото и да си затворен за него. Войната с пиратите се беше превърнала в негов живот, бе изчерпала младостта и жизнеността му. Никога не бе имал

време да ме научи да използвам дарбата си, ала в редките случаи, в които можеше, винаги ми показваше разни неща. Той притежаваше такава сила на Умението, че можеше да ме докосва и да остава с мен дни наред, понякога със седмици. Веднъж, когато седях в кабинета на своя принц, на собствената му работна маса, аз установих връзка с него. Пред мен бяха картографските му принадлежности и личните вещи на човека, който чакаше да стане крал. Мислех за Искрен, копнеех да се върне у дома, за да управлява кралството си. И просто се пресегнах и се свързах с него. Съвсем лесно, без подготовка, дори без да влагам сериозни намерения. Опитах се да си внуша същото настроение. Не разполагах с масата на Искрен, нито с вещите му, но ако затворех очи, можех да си представя своя принц. Поех си дъх и се опитах да повикам образа му.

Искрен беше по-широкоплещест, но по-нисък от мен. Чичо ми имаше моите тъмни очи и косата на рода на Пророците, ала очите му бяха по-хлътнали от моите и рошавата му коса и брада бяха прошарени. Когато бях малък, той бе мускулест и як мъж, който размахваше меча, все едно че е писалка. Последните години го бяха съсипали. Искрен бе принуден да прекарва прекалено много време на закрито, докато използваше силата на Умението си, за да защитава крайбрежието ни от пиратите. Но въпреки че мускулите му бяха отслабнали, аурата на Умението му се бе засилила и накрая да стоиш пред него беше все едно да стоиш пред пламтящо огнище. В негово присъствие аз повече осъзнавах Умението му, отколкото тялото му. За да си припомня миризмата му, си представих мириса на цветните мастила, които използваше за картите си, както и на фин пергамент. И уханието на самодивско биле, което често се усещаше в дъха му.

— Искрен — тихо изрекох аз и усетих, че името отеква в мен, отскача от вътрешните ми стени.

Отворих очи. Не можех да се пресегна извън себе си, докато не свалях стените си. Нямаше полза да си представям Искрен, докато не отворех път на своето Умение и не оставех неговото да проникне в ума ми. Нямаше нищо сложно. Просто трябваше да се отпусна. Да гледам огъня и танцуващите искрици. Да престана да съм нащрек. Да забравя как Уил беше блъснал силата на Умението си в тази стена и едва не я бе разбил. Да забравя, че тази стена е единственото, което бе спасило ума ми, докато бяха измъчвали плътта ми. Да забравя онова влудяващо

усещане за объркано време, което ми беше внушил Джъстин. Начинът, по който Гален бе обезобразил и осакатил моето Умение, нарушавайки правата си на главен учител, за да наложи властта си над ума ми.

Отново чух думите на своя принц, все едно че стоеше до мен. „Гален те е осакатил. Ти имаш стени, през които не съм в състояние да проникна, а аз съм силен. Ще трябва да се научиш да ги сваляш. Това е трудно.“ И тези думи ми бяха казани отдавна, преди нежеланото вмъкване на Джъстин, преди атаките на Уил. Горчиво се усмихнах. Дали знаеха, че са успели да ме лишат от Умението? Сигурно не се бяха замисляли за това. Някой някъде щеше да го отбележи. Някой ден някой умел крал можеше да се сети, че ако достатъчно тежко нараниш човек, притежаващ дарбата на Умението, можеш да го затвориш в самия него и да го обезсилиш.

Искрен никога не бе имал време да ме научи как да свалям тези стени. Странно, той беше намерил начин да ми покаже как да ги укрепвам, за да крия мислите си от него, когато не желая да ги споделям. Може би го бях усвоил прекалено добре. Зачудих се дали някога ще имам време да се отуча.

„Има време, няма време — предпазливо ме прекъсна Нощни очи. — Времето е нещо, което хората са създали, за да им трови живота. От мислите ти за него ми се завива свят. Защо изобщо вървиш по тези стари пътеки? Потърси нова, в края на която може да откриеш месо. Ако искаш да уловиш жертвата, трябва да я преследваш. И толкова. Не можеш да кажеш «Преследването отнема прекалено много време, а аз просто искам да ям. Преследването е началото на яденето.»“

„Ти не разбираш — отвърнах аз. — Денят има точно определен брой часове. И мога да го направя за точно определен брой дни.“

„Защо накъсваш живота си на части и им даваш имена? Часове, дни. Като заек. Ако убия заек, аз го изяждам. — Лениво презрително изсумтяване. — Когато убиеш заек, ти го нарязваш и го кръщаваш «кости», «месо», «козина» и «вътрешности». И затова никога не ти стига.“

„Тогава какво да правя, о, мъдри учителю?“

„Престани да хленчиш и просто го направи. За да мога да поспя.“

Той леко ме сръга с мисълта си, като с лакът в ребрата, когато сътрапезникът ти прекалено се е приближил до теб на пейката в

кръчмата. Внезапно осъзнах, че през последните няколко седмици сме станали много близки. Бе имало време, когато го укорявах, че постоянно е в ума ми. Не бях искал неговата компания, когато бях с Моли, и се бях опитал да му обясня, че такива мигове трябва да са само мои. Сега сръгването му ми даде да разбера, че прекалено съм се приближил до него, както той до мен в детството си. Твърдо устоях на първия си импулс да се вкопча в Нощни очи. Вместо това се отпуснах на стола и се загледах в огъня.

Свалих стените. Известно време останах седнал, с пресъхнала уста, в очакване на атака. После внимателно се замислих и отново вдигнах стените. Те ме смятаха за мъртъв, напомних си аз. Нямаше да лежат в засада и да дебнат един мъртвец. Въпреки това ми беше трудно да си наложа да сваля стените. Много по-лесно бе да не присвивам очи пред отражението на ярко слънце във водата или да не се отдръпна пред връхлитащ удар. Ала когато най-после успях, усетих, че Умението тече около мен, сякаш бях камък на речно дъно. Само трябваше да се гмурна и да открия Искрен. Или Уил, Бърл и Карод. Потреперих и реката се отдалечи. Преодолях страха си и отново се приближих до нея. Дълго стоях и се колебаех на брега, събирах смелост да скоча вътре. С Умението човек не може само да опита водата. Или си навън, или вътре. Вътре.

Скочих и започнах да се премятам. Почувствах, че се разпадам като изгнило конопено въже. Нишките ми се отделяха от мен, всички пластове, които изграждаха личността ми, спомени, емоции, дълбоките мисли, които имаха значение, поетическите изблици, които оставят дълбоки следи, случайните образи от обикновени дни. Беше невероятно приятно. Просто трябваше да се отпусна.

Но това щеше да означава, че Гален е бил прав за мен.

„Искрен?“

Не получих отговор. Нищо. Нямаше го.

Оттеглих се в себе си и събрах цялото си същество около ума си. Установих, че мога да го правя, можех да плувам в потока на Умението и в същото време да запазя същността си. Защо преди винаги ми бе било толкова трудно? Прескочих този въпрос и се замислих за най-лошото. Че Искрен е жив и само преди няколко месеца ми е говорил. „Кажим, че съм жив. Само това.“ И аз го бях направил, но те не ме бяха разбрали и не бяха предприели никакви действия. И все пак какво

можеше да е това послание, освен молба за помощ? Зов за помощ от моя крал, останал без отговор.

Изведнъж повече не можех да търпя и от мен се изтръгна безмълвен вик — сякаш самият живот изскочи от гърдите ми и се отправи в търсене.

„ИСКРЕН!“

„... Рицарин?“

До съзнанието ми се докосна далечен шепот, като повей на крила на нощна пеперуда. Този път беше мой ред да се пресегна и да се вкопча. Хвърлих се към него и го открих. Присъствието му мъждукаше като пламъче на свещ, давящо се в собствения си разтопен восък. Разбрах, че скоро ще угасне. Имах хиляди въпроси. Зададох само най-важния.

„Искрен. Можеш ли да вземеш сила от мен, без да ме докосваш?“

„Фиц? — Колебливо. — Помислих си, че се е завърнал Рицарин... — той се олюля на ръба на мрака... — за да поеме бремето от мен...“

„Чуй ме, Искрен. Помисли. Можеш ли да вземеш сила от мен?“

„Не... Не мога. Фиц?“

Спомних си, че Умен бе взел сила от мен, за да прати своето сбогом на сина си. Джъстин и Ведра го бяха нападнали, бяха изсмукали цялата му сила и го бяха убили. Беше умрял като спукан балон. Като угаснала искра.

„ИСКРЕН!“ Хвърлих се към своя принц, увих се около него и му дадох сила, както често бе правил той. „Вземи от моята сила“ — заповядах му и се открих. Наложих си да повярвам в материалността на неговата ръка върху рамото ми, опитах се да си спомня усещането, когато той или Умен бяха черпили от моята сила. Пламъчето, което беше Искрен, внезапно скочи нагоре и след миг отново загоря силно.

„Стига — предупреди ме той и после по-категорично: — Внимавай, момко!“

„Не, нищо ми няма, мога да го направя“ — уверих го аз и насочих силата си към него.

„Стига“ — настоя Искрен и се отдръпна от мен. Почти сякаш бяхме отстъпили на крачка един от друг и се взирахме в очите си. Не виждах тялото му, но усещах невероятната му умора. Това не бе умора на здрав човек, която настъпва в края на тежък ден, а пълно изтощение

след безкрайна върволица от мъчителни дни, без достатъчно сън и храна. Бях му дал сила, но не и здраве, и той скоро щеше да изгори получената от мен енергия.

„Къде си?“ — попитах го.

„В Планините — отвърна Искрен и прибави: — Опасно е да ти кажа повече. Изобщо не би трябвало да се свързваме. Ще се опитат да ни подслушат.“

Ала не прекрати връзката и разбрах, че е също толкова нетърпелив да ме обсипе с въпроси, колкото съм аз. Замислих се какво да му кажа. Не долавях друг, освен нас, но не бях сигурен, че ще разбере, ако ни шпионират. Известно време просто взаимно усещахме присъствието си. После Искрен строго ме предупреди: „Трябва да внимаваш. Ще си навлечеш неприятности. Но ти ме окуражи. Отдавна не съм докосвал приятел.“

„Тогава опасността си е струвала. — Поколебах се, но установих, че не мога да затворя мисълта в себе си. — Милорд. Трябва да изпълня една задача. Но когато свърша, ще дойда при вас.“

Усетих нещо от него. Благодарност, смиряваща със силата си. „Надявам се още да съм тук, когато пристигнеш. — После, по-строго: — Не изричай имена. Използвай Умението само когато се налага. — И по-меко: — Пази се, момче. Внимавай. Те са безмилостни.“

Сетне изчезна.

Напълно бе прекъснал връзката. Надявах се, че ще използва силата, която му бях дал, за да потърси храна и сигурно място за отдих. Бях го усетил жив като преследвано същество, постоянно нащрек, постоянно гладно. Жертва, също като мен. И още нещо. Рана, треска? Леко разтреперан, аз се отпуснах на стола си. Не биваше да се опитвам да се изправя. Дори само елементарното използване на Умението ме обезсилваше, а аз се бях открил за Искрен и му бях позволил да черпи от мен. След малко, когато треперенето се поуспокоеше, щях да си направя чай от самодивско биле и да се възстановя. Засега останах седнал, вперил очи в огъня и замислен за Искрен.

Искрен беше напуснал Бъкип миналата есен. Струваше ми се преди цяла вечност. Крал Умен все още бе жив, а жената на Искрен, Кетрикен, беше бременна. Той тръгна на поход. Пиратите с алените кораби от външните острови цели три години нападаха нашите брегове и всичките ни усилия да ги отблъснем бяха неуспешни. Затова Искрен,

престолонаследник на трона на Шестте херцогства, замина за Планините, за да открие нашите почти легендарни съюзници, Праотците. Според легендата преди много поколения крал Мъдрост ги бе потърсил и те бяха помогнали на Шестте херцогства срещу подобни пирати. И бяха обещали да се завърнат, ако някога ни потрябват. И така Искрен остави трона, жена си и кралството, за да им напомни за тяхното обещание. Останаха престарелият му баща крал Умен и помалкият му брат принц Славен.

Скоро след заминаването на Искрен Славен започна да заговорничи срещу него. Ухажваше Вътрешните херцогства и пренебрегваше нуждите на Крайбрежните. Подозирах, че именно той е източникът на слуховете, които описваха Искрен като безотговорен глупак, ако не и като побъркан. Котерията от умели, които трябваше да са положили клетва за вяност пред Искрен, отдавна бяха купени от Славен. Той ги използва, за да обяви, че брат му е умрял на път за Планините, след което се обяви за престолонаследник. И успя да наложи волята си на болния крал Умен. Славен обяви, че мести двора си навътре в сушата, и изостави Бъкип на милостта на алените кораби. Когато заяви, че крал Умен и Кетрикен трябва да заминат с него, Сенч реши, че трябва да реагираме. Знаехме, че Славен няма да търпи някой от тях да се изпречи на пътя му към трона. Затова подготвихме план да ги отведем още същата вечер, в която той се обяви за престолонаследник.

Нищо не стана според плана. Крайбрежните херцози се готвеха да въстанат срещу Славен и се опитаха да ме вербуват за своята кауза. Аз се съгласих да им помогна с надеждата да запазим Бъкип като център на властта за Искрен. Преди да успеем да отведем краля, двама от котерията го убиха. Избяга само Кетрикен и макар че аз убих убийците на крал Умен, Славен ме залови, подложи ме на мъчения и ме намери за виновен в използване на Осезанието. Лейди Търпение, съпругата на моя баща, напразно са намеси на моя страна. Ако Бърич не беше успял тайно да ми прати отрова, щях да бъда обесен над вода и изгорен. Ала отровата бе достатъчна, за да предотврати смъртта. Докато душата ми бродеше в тялото на Нощни очи, Търпение бе взела трупа ми от затворническата килия и го бе погребала. Тайно от нея Бърич и Сенч ме бяха извадили от гроба веднага щом опасността бе преминала.

Запремигнах и извърнах очи от пламъците. Огънят догаряше. Също като живота ми, целият в пепелища. Не можех да си върна жената, която обичах. Моли ме смяташе за мъртъв и несъмнено изпитваше отвращение при мисълта, че съм използвал Осезанието. Пък и тя ме беше напуснала дни преди остатъкът от живота ми напълно да се разпадне. Познавахме се от деца и заедно бяхме играли по улиците и пристанището на Бъкип. Тя ме наричаше Новия и ме смяташе за някое от обикновените деца от крепостта, конярче или писарче. Влюби се в мен, преди да разбере, че съм копелдакът, незаконният син, принудил Рицарин да абдикира. Когато научи, едва не я изгубих. Ала успях да я убедя да ми повярва и близо година двамата останахме заедно, въпреки всички трудности. Често се налагаше да поставям дълга си към краля над нашите желания. Той ми отказа разрешение да се ожения и Моли го прие. Умен ме сгоди за друга жена. Моли изтърпя дори това. Отправяха ѝ заплахи и подигравки като „курвата на копелдака“. Не бях в състояние да я защитя. Но тя издържа... до деня, в който ми каза, че в живота ѝ имало друг, когото можела да обича и да поставя над всичко останало, точно както се отнасях към краля си аз. И ме напусна. Не можех да я обвинявам. Но ми липсваше.

Затворих очи. Бях уморен, почти умирах от изнемога. И Искрен ме бе предупредил да не използвам Умението повече, отколкото се налага. Ала нямаше да ми навреди, ако се опитах да зърна Моли. Само да я видя, да се уверя, че е добре... Може би дори нямаше да успея. Но какво щеше да ми стане, ако опитах, само за миг?

Трябваше да е лесно. Спомнях си всичко за нея. Толкова често бях вдишвал мириса ѝ, съставен от билките, с които ароматизираше своите свещи, и топлината на сладката ѝ кожа. Познавах всеки нюанс на гласа ѝ, дълбокия ѝ смях. Можех да си представя точното очертание на брадичката ѝ и как я вирваше, когато ми се сърдеше. Лъскавата ѝ гъста кестенява коса и живите ѝ тъмни очи. Имаше навик да обхваща лицето ми с длани и здраво да ме държи, докато ме целува... Вдигнах ръка към лицето си. Искаше ми се да открия там нейните пръсти, да ги стисна завинаги. Вместо това напипах белега от шева. В очите ми запариха глупави сълзи. Запремигнах, за да ги прогоня и за миг пламъците на огъня заплуваха пред очите ми. Бях уморен. Прекалено уморен, за да търся Моли с Умението. Трябваше да поспя. Помъчих се

да се откъсна от тези прекалено човешки чувства. Ала когато реших отново да стана човек, бях избрал тъкмо този път. Може би щеше да е по-разумно да съм вълк. Животните не изпитваха такива чувства.

Един вълк вдигна муцуна и зави към небето, пронизвайки нощта със своята самота и отчаяние.

4

КРАЙРЕЧНИЯТ ПЪТ

Крайбрежието на Бък, най-старото от Шестте херцогства, се простира на юг от Хайдоунс към устието на река Бък и залива Бък. Островът на Еленовия рог е част от херцогството. Богатството на Бък има два основни източника: богатите на риба води, на които винаги са се радвали обитателите на крайбрежието, и водната търговия, която се основава на снабдяването на Островните херцогства с всичко необходимо по река Бък. Тя е широка и през пролетта често залива бъкските низини. Течението ѝ е толкова бързо, че в средата никога не замръзва, освен през четирите най-сурови зими в историята на херцогството. По реката не пътуват само бъкски стоки, но и от Рипон и Шоукс, да не споменаваме за луксозните продукти от Халкидските държави и Бинград. Реката носи всичко, което предлагат Вътрешните херцогства, както и фините кожи и кехлибар от Планинското кралство.

Събудих се, когато Нощни очи докосна бузата ми със студения си нос. Дори тогава не се сепнах, а внезапно разбрах къде се намирам. Главата ми се пръскаше, чувствах лицето си изтръпнало. Когато се надигнах и седнах на пода, празната бутилка бъзово вино се изтърколи настрани.

„Спиш прекалено дълбоко. Болен ли си?“

„Не. Просто глупав.“

„Преди не съм забелязвал това да те кара да спиш дълбоко.“

Той отново ме смушка с муцуна и аз го отблъснах. Стиснах клепачи за миг, после отворих очи. Не ми помогна. Хвърлих няколко съчки върху жарта от снощния огън.

— Сутрин ли е — сънено попитах на глас.

„Светлината тъкмо започва да се променя. Трябва да отидем при зайчите дупки.“

„Ти върви. Аз не съм гладен.“

„Добре.“ — Нощни очи се отдалечи към вратата, после спря.

„Мисля, че сънят на закрито не ти се отразява добре.“ И изчезна като сивкава сянка. Бавно се отпуснах по гръб и затворих очи. Щях да поспя още съвсем мъничко.

Когато отново се събудих, през отворената врата струяха снопове слънчеви лъчи. Бързата проверка с Осезанието ми показва един нахранен вълк, дремец под шарената сянка между два големи корена на стар дъб. Нощни очи нямаше какво да прави в такива ясни слънчеви дни. Този път бях съгласен с него, но се усилих да си върна вчерашната решимост. Започнах да разтребвам. После ми хрумна, че може би никога вече няма да видя тази хижа. Въпреки това навикът ме накара да доизмета. Изгребах пепелта от огнището и донесох наръч съчки. Ако някой минеше отгук и имаше нужда от подслон, щеше да завари всичко както трябва. Събрах изсъхналите си дрехи и наредих на масата всичко, което щях да взема със себе си. Оказа се смешно малко, ако човек мислеше за онова, което съм притежавал. Но аз щях да го нося на гръба си и ми се струваше предостатъчно. Слязох при потока да утоля жаждата си и да се измия, преди да се опитам да опаковам багажа си.

На връщане се запитах дали Нощни очи ще негодува, че ще пътуваме през деня. Кой знае как бях изпуснал втория си панталон на прага. Наведох се и го вдигнах, влязох и го хвърлих на масата. И внезапно разбрах, че не съм сам.

Панталонът на пода трябваше да ме предупреди, ала бях станал невнимателен. Отдавна не ме бе заплашвало нищо. Бях започнал изцяло да разчитам на Осезанието. Претопените не можеха да се усетят така. Нито Осезанието, нито Умението щяха да са ми от полза срещу тях. Бяха двама. Младежи, при това неотдавна претопени, ако се съдеше по вида им. Дрехите им бяха почти невредими и въпреки че

бяха мръсни, това не беше набитата в кожата мръсотия и сплъстената коса, които бях започнал да свързвам с претопените.

Обикновено се бях сражавал срещу претопени през зимата, когато лишенията ги бяха отслабвали. Едно от задълженията ми като убиец на крал Умен бе да прочиствам от тях района около Бъкип. Не успяхме да открием каква магия правят на народа ни алените кораби, отнемайки ги от семействата им, за да ги върнат след няколко часа като безчувствени зверове. Знаехме само, че единственият лек е милостивата смърт. Претопените бяха най-страшният ужас, който ни бяха донесли пиратите. Те пращаха срещу нас собствената ни кръв и плът дълго след като корабите им си бяха заминали. Кое бе по-лошо: да се изправиш срещу брат си и да знаеш, че е готов на кражба, убийство и изнасилване, стига да получи каквото иска? Или да извадиш ножа си и да го убиеш?

Бях прекъснал двамата, докато ровеха из вещите ми. Тъпчеха се със сушено месо, като внимателно се следяха един друг. Макар че ходеха на групи, претопените не изпитваха абсолютно никаква вярност към никого. Може би присъствието на други хора беше просто навик. Бях ги виждал свирепи да се нахвърлят един върху друг заради някаква плячка или когато огладнеят. Но сега насочиха погледите си към мен. Заковах се на място. За миг никой не помръдна.

Те имаха храната и всичките ми вещи. Нямаха причина да ме нападат, стига да не ги предизвикам. Заотстъпвах към вратата, като се движех бавно и предпазливо. Все едно че съм срещнал мечка, която разкъсва жертвата си. Като внимавах да не гледам право към тях, аз напуснах територията им. Почти бях стигнал до прага, когато единият вдигна мръсната си ръка и ме посочи.

— Сънува много шумно! — Гневно заяви той. Двамата захвърлиха плячката си и се втурнаха напред.

Обърнах се и побягнах. И се блъснах в трети, който тъкмо влизаше. Беше облякъл втората ми риза. Ръцете му ме стиснаха почти инстинктивно. Не се поколебах. Извадих ножа си и два пъти го забих в корема му. Мъжът изрева от болка и се преви. Проврях се покрай него и изскочих навън.

„Братко!“ Потърсих го и разбрах, че Нощни очи идва, но беше прекалено далеч, горе на билото. Някой силно ме удари отзад и ме събори. Претърколих се и закрепях от ужас. Внезапно в мен се

събудиха всички мъчителни спомени от тъмницата на Славен. Паниката ме връхлетя като бързо действаща отрова. Отново потънах в кошмара. Бях прекалено ужасен, за да се движа. Сърцето ми блъскаше в гърдите, не можех да си поема дъх, ръцете ми бяха изтръпнали, не знаех дали все още държа ножа. Нечия ръка ме стисна за гърлото. Отчаяно замахнах с единствената мисъл да избегна това докосване. Спаси ме другият — с яростен ритник, който улучи в ребрата на онзи отгоре ми. Чух го да охка и го отхвърлих от себе си. Претърколих се, скочих и побягнах.

Толкова се страхувах, че не можех да мисля. Чух, че единият ме настига, и ми се стори, че долавям стъпките на другия след него. Ала вече познавах тези хълмове и пасища не по-зле от моя вълк. Поведох ги нагоре по стръмния склон зад хижата и преди да стигнат до хребета смених посоката. Последната силна зимна буря беше повалила един могъщ дъб, като бе издигнала стена от пръст с преплетените му корени и бе изскубнала заедно с него няколко по-малки дървета. Къпините бяха покрили падналия гигант почти изцяло. Метнах се на тревата до него, проврях се през най-големите трънаци в мрака под дънера на дъба и се притиснах към земята.

Чувах гневните им викове, докато ме търсеха. В паниката си бях вдигнал и психическите си стени. „Сънува много шумно“ — бе ме обвинил единият. Е, Сенч и Искрен бяха подозирали, че Умението привлича претопените. Може би изострените емоции, които изискваше то, и насочването им навън докосваше нещо в тях и им напомняше за изгубеното.

И ги караше да нападат всеки, който все още може да чувства, така ли? Може би.

„Братко?“

Гласът на Нощни очи беше някак странно приглушен или на много голямо разстояние. Открих му се съвсем мъничко.

„Добре съм. Къде си?“

„Тук. — Чух шумолене и изведнъж го видях да се провира към мен. Той ме докосна по бузата с нос. — Ранен ли си?“

„Не. Избягах.“

„Умно“ — отбеляза Нощни очи и усетих, че говори сериозно.

Но също усещах, че е изненадан. Никога не ме бе виждал да бягам от претопени. Винаги се бях сражавал с тях и той беше заставал

рамо до рамо с мен. Е, тогава обикновено бях добре въоръжен и сит, а те бяха изгладнели и страдаха от студа. Трима срещу един, когато имаш само нож, не ти дава голям шанс, дори да знаеш, че на помощ идва вълк. В това нямаше нищо страхливо. Всеки щеше да постъпи така. Няколко пъти си повторих тази мисъл.

„Всичко е наред — успокой ме той. И прибави: — Не искаш ли да излезеш?“

„След малко. Когато си отидат.“

„Отдавна вече ги няма — отвърна Нощни очи. — Тръгнаха си докато слънцето още беше високо.“

„Просто искам да съм сигурен.“

„Аз съм сигурен. Видях ги да си отиват. Проследих ги. Излез, малки братко.“

Позволих му да ме убеди. Когато се измъкнах навън, видях, че слънцето почти залязва. Колко часа бях останал под дървото, с притъпени сетива, като охлюв в черупката си? Изтупах пръстта от доскоро чистите си дрехи. По тях имаше и кръв, кръвта на младежа, с когото се бях сблъскал на прага. Пак трябваше да ги пера. За миг се замислих дали да не донеса вода и да я стопля. И изведнъж разбрах, че повече не мога да вляза в хижата и отново да попадна в капан.

И все пак малкото ми вещи бяха вътре. Или там, където ги бяха оставили претопените.

До изгрева на луната събрах смелост да се приближа до хижата. Беше пълнолуние и се виждаше цялата ливада. Известно време стоях приклепнал на хребета, вирах се надолу и търсех движещи се сенки. Някой лежеше във високата трева край вратата на хижата. Дълго го наблюдавах.

„Той е мъртъв. Използвай носа си“ — посъветва ме Нощни очи.

Трябваше да е онзи, когото бях наръгал. Въпреки това внимателно го заобиколих в мрака, като че ли беше ранена мечка. Ала скоро усетих сладникавата смрад на нещо мъртво, цял ден стояло на слънце. Той лежеше по очи в тревата. Не го преобърнах.

Надникнах през прозореца и няколко минути се вирах в тъмната стая.

„Вътре няма никого“ — нетърпеливо ми напомни Нощни очи.

„Сигурен ли си?“

„Също толкова, колкото, че имам вълчи нос, а не безполезно парче месо между очите. Братко...“

Той не довърши мисълта, но усещах безмълвната му тревога за мен. Почти я споделях. Част от мен знаеше, че няма от какво да се боя, че претопените са взели каквото им трябва и са си отишли. В същото време не можех да забравя тежестта на мъжа отгоре ми. Бях прикован на земята като върху каменния под на тъмница и ме биеха с юмруци и ритници, а аз не бях в състояние да се съпротивявам. Чудех се как ще живея с този спомен.

Накрая обаче се осмелих да вляза в хижата. Дори се усилих да запаля свещ. С треперещи ръце събрах каквото ми бяха оставили и го завързах в плаща си. Отворената врата зад мен зееше като заплашителна черна дупка, през която всеки момент можеха да влязат. Но ако я затворех, можех да попадна в клопка. Не ме успокояваше дори това, че Нощни очи стои на пост навън.

Бяха взели само онова, от което имаха непосредствена полза. Претопените не мислеха за бъдещето. Бяха изяли или разхвърляли цялото сушено месо. Не исках да взимам нищо, до което са се докосвали. Бяха отворили писарското ми сандъче, но след като бяха установили, че вътре няма нищо за ядене, бяха изгубили интерес към него. От дрехите ми бяха взели само една риза и нямах намерение да си я прибера. И без това я бях надупчил с ножа си. Събрах каквото бе останало и тръгнах. Пресякох ливадата и се изкачих на билото на хълма, откъдето се разкриваше гледка във всички посоки.

— Готов ли си — попитах Нощни очи.

„На лов ли отиваме?“

„Не. Заминаваме. — Поколебах се. — Много ли си гладен?“

„Малко. Толкова ли бързаш да се махнеш оттук?“

Нямаше нужда да си го помислям.

— Да. Бързам.

„Тогава не се безпокой. Можем едновременно да пътуваме и да ловуваме.“

Кимнах и вдигнах поглед към нощното небе. Открих Земеделеца и се ориентирах по него.

— Натам — казах и посочих отсрещния склон. Вълкът не отговори, просто се изправи и решително затича напред. Последвах го с наострен слух. Всичките ми сетива търсеха движение в нощта.

Вървах безшумно и нищо не ни следеше. Нищо друго, освен страха ми.

Нощното пътуване ни стана обичай. Бях възнамерявал да пътуваме денем и нощем да спим. Ала след онзи първи преход по животинските пътеки след Нощни очи реших, че така е по-добре. И без това нощем нямаше да мога да спя. През първите няколко дни едва заспивах и по светло. Намирах място, от което можех да наблюдавам околността и където никой нямаше да ни види. Свивах се на кълбо и затварях очи, измъчван от остротата на собствените си сетива. Всеки звук, всеки мирис ме караха да се сепвам и не можех да се отпусна, докато не станех и не се уверях, че няма опасност. След време дори Нощни очи се оплака от нервността ми. Когато накрая успявах да заспя, от време на време продължавах да се будя, целият облян в пот и разтреперан. Дневното безсъние превръщаше нощите ми в ад, докато тичах по петите на Нощни очи.

И все пак тези безсънни часове и другите, през които с пръскаща се от болка глава тичах след вълка, не бяха изгубени напразно. Тогава подхранвах омразата си към Славен и неговата котерия. Наточих я като бръснач. Ето в какво ме беше превърнал. Не стигаше, че ми бе отнел живота и любимата, не стигаше, че трябваше да избягвам близките си, не стигаше, че целият бях в белези и от време на време изпадах в пристъпи на тремор. Не. Той ме бе превърнал в този разтреперан страхлив заек. Нямах смелост дори да си спомня всичко, което ми беше причинил, ала знаех, че когато настъпи моментът, тези спомени ще изплуват и ще ме лишат от всичко човешко. Спомените, които не можех да призова денем, се таяха като откъси от звуци, цветове и усещания, които ме измъчваха нощем. Допирът на бузата ми до студения камък, лепкав от собствената ми кръв. Проблясъкът, придружаващ забилия се в слепоочието ми юмрук. Гърлените звуци, дюдюкането и сумтенето на зяпачите, докато пребиват някого. Това бяха зъбците, които разкъсваха опитите ми да спя. Разтреперан и с парещи очи, аз лежах буден до вълка и мислех за Славен. Някога бях вярвал, че любовта ми ще ме преведе през огън и вода. Славен ми я беше отнел. Сега омразата ми бе също толкова силна.

Ловувахме по пътя. Решението ми винаги да готвя месото скоро се оказа неосъществимо. Рядко успявах да наклада огън — само ако откриех закътано долче, в което да не привлечем вниманието. Но не си

позволих да се превърна в нещо по-долно и от животно. Поддържах чистотата си и се грижех за дрехите си, доколкото позволяваше суровият ни живот.

Планът ми за пътуването беше прост. Щяхме да продължим по суша до река Бък. Крайречният път стигаше до Турлейк. По него пътуваха много хора и вълкът едва ли щеше да остане незабелязан, ала оттам щеше да е най-бързо. От Турлейк оставаше малко до Трейдфорд. В Трейдфорд щях да убия Славен.

И толкова. Отказвах да мисля как ще изпълня намеренията си. Отказвах да се безпокоя за всичко, което не знаех. Просто щях да вървя напред, докато не постигна целите си. Бях се научил на това от живота си като вълк.

Познавах крайбрежието от онова лято, през което бях гребал на Искреновия боен кораб „Руrisk“, но не бях навлизал във вътрешността на херцогство Бък. Наистина, веднъж го бях пресякъл на път за Планините, за да присъствам на годеща на Кетрикен — участвах в брачната процесия, на кон и обезпечен с провизии. Ала сега пътувах сам и пеш. И имах време да мисля за онова, което виждам. Минавахме и през диви райони, но и много земи преди бяха били използвани като летни пасища за стадата овце, кози и крави. От време на време виждахме ливади, обрасли с висока до кръста трева, натъквахме се на пастирски хижи, студени и пусти от миналата есен. Стадата, които срещяхме, бяха малки и изобщо не можеха да се сравняват с онези, които си спомнях от други години. По време на предишното си идване тук бях видял много повече свинари и гъсарки. Когато приближихме река Бък, пресякохме житни ниви, много по-скромни по размери от някогашните. Голяма част от обработваемите площи изобщо не бяха разорани.

Струваше ми се нелогично. Бях станал свидетел на същото по крайбрежието, където пиратите постоянно унищожаваша стадата и посевите. През последните години всичко, което не плякосаха и не опожариха алените кораби, беше събрано като данъци за бойните кораби и ратниците, въпреки че те почти не защитаваха местното население. Ала бях смятал, че земите нагоре по реката, извън обсега на пиратите, са в по-добро състояние. Това ме обезсърчи.

Скоро излязохме на пътя край река Бък. Имаше много по-малко движение, отколкото преди, и по водата, и по сушата. Хората бяха

груби и недружелюбни. Веднъж се отбих в една ферма и помолих за студена вода от кладенеца им. Позволиха ми, но никой не повика зъбеците се кучета и когато напълних меха си, жената ми каза, че е най-добре да хващам пътя. Същото отношение срещах навсякъде.

И колкото по-навътре навлизах, толкова по-лошо ставаше. Пътниците, които срещахме, не бяха търговци с каруци, пълни със стока, нито земеделци, каращи продукцията си на пазара. А дрипави семейства, често събрали всичките си вещи в една-две ръчни колички. Очите на възрастните бяха сурови и враждебни, а тези на децата — измъчени и кухи. Скоро се отказах от всяка надежда да си намеря работа по този път. Онези, които все още имаха домове и ферми, ревниво ги бранеха. В дворовете лаеха кучета и нощем работниците на нивите пазеха младите посеви от крадци. Минахме покрай няколко „просяшки градове“ — груби колиби и парцаливи шатри. Нощем в тях пламтяха буйни огньове и възрастни с ледени очи стояха на пост с тояги и пики. Денем децата седяха край пътя и просеха от пътниците. Помислих си, че разбирам защо търговските фургони се охраняват толкова бдително. Вървахме по пътя няколко нощи, безшумно минавайки през многобройни селца, преди да стигнем до някакъв град. Изгревът ни свари в покрайнините му. Когато ни настигнаха неколцина подранили търговци с количка, натоварена с кокошки в кафези, разбрахме, че е време да се скрием от поглед. Решихме да прекараме деня на едно малко хълмче, откъдето можехме да наблюдаваме крайречния град. След като не успях да заспя, седнах и се загледах в движението по пътя. На градския кей бяха завързани малки и големи лодки. От време на време вятърът довяваше виковете на докерите, които разтоварваха корабите. Веднъж чух откъс от песен. За своя изненада открих, че човешката компания ме привлича. Оставих Нощни очи да спи и отидох до потока в подножието на хълма. Заех се да изпера ризата и панталона си.

„Трябва да заобиколим това място. Ако идеш там, ще се опитат да те убият“ — предупреди ме Нощни очи. Той клечеше на брега на потока до мен и ме гледаше как се мия, докато вечерта ограбваше светлината от небето. Ризата и панталонът ми бяха почти сухи. Бях се опитал да му обясня защо искам да ме почака, докато отида до градския хан.

„Защо им е да ме убиват?“

„Ние сме странници, навлезли в тяхната ловна територия. Защо да не се опитат да ни убият?“

„Хората не са такива“ — търпеливо отвърнах аз.

„Имаш право. Сигурно просто ще те затворят в клетка и ще те набият.“

„Няма“ — твърдо възразих аз, за да прикрия собствения си страх, че някой може да ме познае.

„Вече са го правили — не отстъпваше Нощни очи. — И с двама ни. При това собствената ти глутница.“

Не можех да го отрека. Затова обещах: „Много ще внимавам. Няма да се бавя. Искам само да ги послушам как приказват, да видя какво става.“

„Какво ни интересува какво става с тях? Виж какво става с нас: нито ловуваме, нито спим, нито пътуваме. Те не са от нашата глутница.“

„Това може да ни подсказе какво да очакваме по-нататък. Ще разбера дали пътищата са оживени и дали някъде има работа за ден-два, за да изкарам малко пари. Такива неща.“

„Можем просто да продължим напред и сами да проверим“ — упорито отбеляза Нощни очи.

Навялякох ризата и панталона върху мократа си кожа. Сресях назад косата си с пръсти и изстисках водата от нея. Навикът ме накара да я завържа на воинска опашка. После замислено прехапах устни. Бях възнамерявал да се представя като странстващ писар. Развързах опашката и я разпуснах. Косата стигна почти до раменете ми. Малко дълга за коса на писар. Повечето се подстригваха късо и бръснаха челата си, така че перчемите да не падат в очите им, докато работят. Е, с моята неподстригана брада и рошава коса можех да мина за писар, който дълго е бил безработен. Лоша препоръка за способностите ми, но като се имаха предвид обстоятелствата, не можех да направя нищо повече.

Поизпънах ризата си, за да си придам по-представителен вид. Пристегнах колана си, проверих дали ножът ми е в ножницата и подхвърлих жалката си кесия в ръка. Кремъкът тежеше повече от монетите. Вътре бяха четирите сребърника от Бърич. Преди няколко месеца не ми се струваха много пари. Сега те бяха единствените ми средства и бях решен да ги харча само в краен случай. Цялото ми

богатство се изчерпваше с обещата от Бърч и иглата от Умен. Инстинктивно вдигнах ръка към ухото си. Колкото и да бе досадна по време на лов в гъст шубрак, докосването до обещата винаги ме успокояваше. Също като иглата, забодена на ризата ми.

Иглата я нямаше.

Съблякох си ризата. Методично накладох слаб огън, развързах вързопа си и го прерових, не само веднъж, а два пъти. Макар че почти със сигурност знаех къде е иглата. Инкрустираният в среброто малък червен рубин беше на яката на риза, носена от мъртвец, проснат край прага на пастирската хижа. Въпреки увереността си, не исках да го призная. И през цялото време Нощни очи колебливо обикаляше в кръг около огъня и тихо виеше от раздразнение заради тревогата, която усещаше, ала не разбираше.

— Шшт — ядосано му казах аз и насилих ума си да премисли събитията, като че ли щях да докладвам на Умен.

Последният ми спомен от иглата беше от нощта, когато бях прогонил Бърч и Сенч. Бях я свалил от яката си, за да им я покажа, и после бях продължил да я гледам. След това отново я бях забол на ризата си. Оттогава не си спомнях да съм я докосвал. Не си спомнях да съм я свалил, когато прах ризата. Струваше ми се, че щях да съм се убол, ако все още е била там. Но обикновено я забивах в някой шев, за да не падне. Нямах представа дали съм я изгубил по време на лов с вълка, или още е на ризата, която носеше мъртвецът. Може да бе останала на масата и някой от претопените да я беше взел, докато ровеха из вещите ми.

„Това бе само една игла“ — напомних си аз. С мъчителен копнеж ми се прииска изведнъж да я видя забита в подплатата на плаща ми или паднала в обувката ми. В изблик на обнадежденост отново потърсих в двете обувки. Нямаше я. Само една игла, парче обработен метал и лъскаво камъче. Символът, даден ми от крал Умен, когато ме беше обявил за свой, когато бе създал връзка помежду ни, вместо кръвната, която никога нямаше да може законно да бъде призната. Само една игла — и всичко, което ми беше останало от моя крал и дядо. Нощни очи отново зави и изпитах желание да му се озъбя. Трябва да го знаеше, ала въпреки това се приближи, побутна лакътя ми с нос и зарови голямата си сива глава под мишницата ми. Прегърнах го. Той неочаквано повдигна нос и болезнено удари муцуна в

брадичката ми. Прегърнах го по-силно и той потърка гърлото си в лицето ми. Жест на абсолютно доверие, вълк към вълк, това оголване на гуша пред зъбите на другия. След малко въздъхнах и болката от загубата се притъпи.

„Просто нещо от вчера, нали — колебливо попита Нощни очи. — Нещо, което вече го няма? Нали не е трън в лапата ти или болка в корема?“

„Просто нещо от вчера“ — трябваше да се съглася аз. Игла, дадена на момче, което вече не съществуваше, от мъж, който бе умрял. „Може да е за добро“ — казах си. Едно нещо по-малко, което ме свързваше с Фицрицарин Осезателя. Разроших козината на тила на Нощни очи и го почесах зад ушите. Той клекна до мен и ме побутна, за да продължа да го чеша. Подчиних се. Може би трябваше да сваля обещата от Бърнич и да я скрия в кесията си. Ала знаех, че няма да го направя. Това щеше да е единствената връзка, която щях да пренеса в новия си живот.

— Остави ме да се изправя — казах на вълка и той неохотно престана да се обляга на мен. Методично събрах вещите си, завързах вързоп и угасих огъня.

— Тук ли да се върна, или да те чакам от отсрещната страна на града?

„От отсрещната страна ли?“

„Ако заобиколиш града и се върнеш при реката, пак ще стигнеш до пътя — поясних аз. — Там ли ще се чакаме?“

„Добре. Колкото по-малко време прекараме близо до тази човешка бърлога, толкова по-добре.“

„Значи се уговорихме. Ще те открия там преди зазоряване.“

„По-вероятно е аз да те открия, запушен нос такъв. И коремът ми ще е пълен.“

Трябваше да призная, че има право.

„Пази се от кучета“ — предупредих го, докато потъваше в храсталаците.

„А ти се пази от хора“ — отвърна Нощни очи и сетивата ми го изгубиха, освен Осезанието.

Метнах вързоп на рамо и се спуснах на пътя. Вече цареше пълен мрак. Бях имал намерение да вляза в града преди залез-слънце, да се отбия в някоя кръчма на размисъл и чаша бира и после да

продължа. Бях искал да мина през пазарния площад и да послушам разговорите на търговците. Вместо това влязох в един почти заспал град. Пазарът пустееше, освен няколко кучета, които душеха празните сергии за останки. Запътих се към реката. Там щях да открия достатъчно ханове и кръчми, за да обслужват речната търговия. Тук-там из града пламтяха факли, ала повечето светлина по улиците идваше от зле затворените капаци на прозорците. Грубо павираните улици не бяха поддържани. На няколко пъти едва не се препънах в дълбоки дупки. Спрях един градски стражник преди той да е имал възможност да ме спре и го помолих да ми препоръча някой крайречен хан. „Везните“, каза ми стражникът, било подходящо място за пътници и се намирал на лесно място. После строго ме предупреди, че просията била забранена и че джебчиите имали късмет, ако се разминели само с бой. Благодарих му за предупрежденията и продължих по пътя си.

Наистина бързо открих „Везните“. Светлината струеше от отворената врата и две момичета пееха весела песен. Сърцето ми се ободри и без колебание влязох вътре. Озовах се в просторно помещение с яки кирпичени стени, тежки греди и нисък таван. Миришеше на месо, дим и крайречни жители. В огнището се въртеше апетитен шиш, но в тази лятна вечер хората се бяха събрали в по-прохладния край на стаята. Двете певици бяха качили столове върху една маса и пееха заедно. Един сивокос мъж с арфа, очевидно член на трупата, се потеше на друга маса и опъваше нова струна на инструмента си. Музикант и пътуващи певици, навярно семейна трупа. Известно време ги послушах как пеят и си спомних последния път, когато бях слушал музика в Бъкип. Усетих се, че съм ги зяпнал, едва когато едното момиче крадешком сръга с лакът другото и едва забележимо посочи с очи към мен. Второто се облещи и отвърна на погледа ми. Изчервих се и се извърнах.

Застанах в края на тълпата зрители и когато песента свърши, се включих в аплодисментите. Мъжът с арфата вече беше готов и подхвана по-нежна мелодия с постоянния ритъм на корабни весла. Момичетата седнаха на ръба на масата, опрели гръб в гръб. Дългите им черни коси се преплитаха. Хората насядаха по столовете, някои се оттеглиха по масите край стената. Загледах се в пръстите на мъжа по струните и се удивих на бързината му. След малко до мен се приближи румено момче и ме попита какво ще поръчам. Само халба пиво,

отвърнах аз, и момчето скоро ми я донесе, наред с шепа петачета, останали от моя сребърник. Намерих си маса недалеч от певиците и седнах с надеждата, че някой ще е достатъчно любопитен, за да се настани при мен. Ала освен няколко бегли погледа от очевидно редовни посетители, никой не се интересуваше от странници. Песента свърши и певиците си заговориха нещо. По-голямата ме стрелна с поглед и ми даде да разбере, че пак съм ги зяпнал. Сведох очи към масата.

По средата на халбата осъзнах, че съм отвикнал от пиво, особено на празен стомах. Махнах на момчето и поисках вечеря. То ми донесе парче месо, току-що отрязано от шиша, със задушени зеленчуци, залети с бульон. Още една халба, и повечето ми петачета свършиха. Когато смръщих вежди, момчето се изненада.

— Тук е два пъти по-евтино, отколкото в „Моряшкия възел“, господине — възмутено ми каза то. — И месото е овнешко, а не от някоя пукнясала стара коза.

Опитах се да изгладя нещата.

— Е, с един сребърник не можеш да купиш същото като едно време.

— Може и да е тъй, обаче аз не съм виновен — нахакано отвърна хлапакът и се върна в кухнята.

— Е, ето че сребърникът ми се стопи по-бързо, отколкото очаквах — укорих се аз.

— Виж, това е песен, която всички знаем — отбеляза музикантът. Той седеше с гръб към масата си и явно ме наблюдаваше, докато двете певици обсъждаха някакъв проблем. Усмехнато му кимнах и когато забелязах, че очите му са мътносиви, отвърнах:

— Известно време ме нямаше. Всъщност доста дълго, около две години. Предния път, когато идвах насам, хановете и храната бяха по-евтини.

— Хм, същото може да се каже за всяко място в Шестте херцогства, поне по крайбрежието. Хората казват, че новите данъци били по-чести и от новолуние. — Той се озърна наоколо, сякаш можеше да вижда, и аз предположих, че не е ослепял много отдавна. — Говорят също, че половината отивали за храната на фароуските ратници, дето ги събирали.

— Джош! — Скара му се едната певица и той усмихнато се обърна към нея.

— В момента наблизно няма нито един, Мила. Носът ми може да подуши фарауски ратник от сто крачки.

— А можеш ли да подушиш с кого разговаряш — кисело попита тя. Мила бе по-възрастната от двете, навярно на моите години.

— С един момък, чийто късмет малко нещо му е изневерил. А не някой тлъст фарауски ратник, дошъл да събира данъци. Освен това разбрах, че не може да е от бирниците на Ясен, още в момента, в който започна да мрънка заради цената на вечерята. Кога се е чуло и видяло някой от тях да плаща в хан или кръчма?

Намръщих се. Когато Умен седеше на трона, ратниците и бирниците му не взимаха нищо, без да си платят. Очевидно лорд Ясен не спазваше това правило, поне в Бък. Но това ми напомни за собствените ми обноси.

— Може ли да ти предложи още една халба, арфисте Джош? И за спътничките ти?

— Каква е тая работа — попита старецът, като се усмихна и повдигна вежди. — Ядосваш се, че си похарчил цял сребърник, за да си напълниш корема, обаче с радост ще дадеш още един, за да ни напълниш халбите, така ли?

— Срам за господаря, който слуша песните на менестрела и оставя гърлото му сухо от пеенето — на свой ред се усмихнах аз.

Момичетата се спогледаха зад гърба на Джош и Мила весело ме попита:

— И кога за последен път си бил господар, младежо?

— Това е само поговорка — след кратко колебание неловко отвърнах аз. — Но не съжалявам за похарчената монета за песните, които чух, особено ако с тях науча и някоя и друга новина. Пътувам на север по крайречния път. Случайно да идвате оттам?

— Не, и ние пътуваме в същата посока — обади се по-младото момиче. Беше на около четиринадесет и имаше поразително сини очи. Видях, че Мила й дава знак да замълчи. Тя представи тримата.

— Както чу, добри ми господине, това е Джош Арфиста, а аз съм Мила. Това е братовчедка ми Благозвучие. А ти си?...

Две грешки в един кратък разговор. Първо, бях говорил така, като че ли още живея в Бъкип и те са пътуващи менестрели, и второ,

не бях решил под какво име да се представям. Затършувах в паметта си и след малко изтърсих:

— Коб. — Потръпнах и се зачудих защо съм избрал името на човек, когото бях убил.

— Е... тъъ... Коб — запъна се Мила точно както бях направил аз, преди да изрека името, — може и да знаем нещо ново. И с радост ще изпием по халба пиво, независимо дали напоследък си господар. Кого се надяваш, че не сме срещнали да те търси по пътя?

— Моля? — Тихо попитах аз и вдигнах празната си халба, за да дам знак на момчето.

— Той е избягал чирак, татко — уверено каза Мила на баща си. — Носи писарско сандъче, но косата му е пораснала и няма капчица мастило по пръстите. — Тя се засмя на смутеното ми изражение. — О, я стига... тъъ... Коб, аз съм пътуваща певица. Когато не пеem, търсим всевъзможни случки за песните си. Не можеш да очакваш, че няма да забележим такова нещо.

— Не съм избягал чирак — тихо възразих аз, ала нямах готова лъжа, с която да подкрепя изявлението си. Сенч щеше да ме удари през ръцете заради тази грешка!

— Не ни интересува какъв си, момко — успокои ме Джош. — Във всеки случай не сме чували нито един разгневен писар да търси изчезналия си чирак. Напоследък повечето ще са доволни, ако чираците им избягат... една уста за хранене по-малко в тия тежки времена.

— Пък и търпеливият учител рядко чупи носа и обезобразява лицето на чирака си — съчувствено отбеляза Благозвучие. — Така че няма защо да се обвиняваш, че си избягал.

Момчето най-после се появи и те се смелиха над празната ми кесия, като си поръчаха само по халба пиво. Първо Джош, а после и момичетата дойдоха на моята маса. Момчето трябва да бе подобрило отношението си към мен заради любезността ми към менестрелите, защото когато донесе халбите им, напълни и моята, без да ми взима пари. Отбелязах си на тръгване да му оставя един петак.

— Е, какви са новините оттам, откъдето идвате — започнах аз.

— Нали самият ти идваш оттам — язвително отвърна Мила.

— Не, госпожице, всъщност идвам от вътрешността на страната. Бях на гости на едни познати пастири — импровизирах аз.

Поведението на Мила започваше да ме дразни.

— „Госпожице“ — тихо каза тя на Благозвучие и извъртя очи към тавана. Братовчедка ѝ се изкиска. Джош не им обърна внимание.

— Напоследък и на юг е почти същото като на север, само че още по-зле — рече ми той. — Тежки времена, особено за земеделците. Зърното за храна отива за данъци, зърното за посев отива за децата. На нивите отиват само жалки остатъци, а никой не жъне повече, като сее по-малко. Същото се отнася за стадата. И няма признаци данъците да намалее. Даже неукото гъсарче знае, че това носи глад. Край морето е най-зле. Когато излиза за риба, човек не знае какво ще завари у дома си. Земеделците засяват нивите си и знаят, че няма да има достатъчно и за данъците, и за семейството. И че ще остане по-малко от половината, ако се появят алените кораби. Има една песничка за земеделец, който казва на бирника, че алените кораби вече свършили работата вместо него.

— Само че разумните менестрели не я пеят — рязко му напомни Мила.

— Алените кораби опустошават и бъкското крайбрежие — тихо отвърнах аз.

Джош горчиво се засмя.

— Бък, Беърнс, Рипон или Шоукс... Съмнявам се, че алените кораби ги е грижа къде свършва едно херцогство и започва друго. Щом го мие морето, те го плякосват.

— Ами нашите кораби — попитах аз.

— Ония, дето пиратите ни ги отнеха, са си наред. Другите, дето останаха да ни бранят, хм, все едно комар да ухапе слон.

— Никой ли не защитава Бък — попитах аз и долових отчаянието в собствения си глас.

— Само господарката на Бъкип. Едни казват, че само викала и се карала, но други знаят, че никога не принуждава някой да направи нещо, което самата тя не е правила. — Джош Арфиста говореше така, като че ли го знаеше от личен опит.

Озадачих се, ала не исках да проявявам невежеството си.

— Например?

— Ами например вече не носи накити. Разпродаде ги и с парите плаща на патрулните кораби. Продаде собствените си наследствени земи и събра наемници за стражевите кули. Говори се, че продала

огърлицата, подарена ѝ от принц Рицарин — рубините на баба му — на самия крал Славен, за да купи жито и дървен материал за възстановяването на бъкските села.

— Търпение — промълвих аз. Веднъж бях видял тези рубини, много отдавна, когато бяхме започнали да се опознаваме. Тя ги бе смятала за прекалено ценни, за да ги носи, ала ми ги беше показала и ми бе обещала някой ден да ги носи жена ми. Много отдавна. Извърнах глава и се помъчих да овладеем лицето си.

— Къде си спал през последната година... тъъ... Коб, че не знаеш нищо за това — саркастично попита Мила.

— Нямахте ме — тихо казах аз. Отново се обърнах към масата и успях да срещна погледа ѝ. Надявах се лицето ми да не ме издаде.

Тя вирна брадичка и ми се усмихна.

— Къде — весело повтори момичето.

Изобщо не ми харесваше.

— Живях сам в гората — отвърнах накрая.

— Защо? — Докато ме разпитваше, не преставаше да се усмихва. Бях убеден, че знае колко неловко ме кара да се чувствам.

— Явно защото така съм искал. — Все едно че го бе казал Бърич. Едва не се озърнах през рамо.

Мила се нацупи, но Джош Арфиста тропна с халбата си по масата. Не каза нищо и само я стрелна със слепите си очи, ала тя веднага замълча. Отпусна длани на ръба на масата като сгълчано дете и за миг си помислих, че се е примирила, докато не ме погледна изпод миглите си. Очите ѝ срещнаха моите и тя дръзко ми се усмихна. Извърнах се, напълно озадачен. Нямах представа защо се заяжда. Погледнах към Благозвучие, само за да открия, че се е зачервила от сподавен смях. Забих очи в ръцете си и усетих, че съм се изчервил.

— Има ли нещо ново за Бъкип — опитах се да подновя разговора аз.

Джош Арфиста мрачно се засмя.

— Все същата нищета. Историите не са се променили, други са само имената на селата и градовете. А, има една новина. Говори се, че крал Славен щял да беси Пъпчивия.

Тъкмо отпивах от халбата си. Задавих се.

— Какво?

— Глупава шега — заяви Мила. — Крал Славен наредил да разгласят, че щял да награди с една жълтица всеки, който му предаде някакъв сипаничав мъж, или сребърник — за информация къде се намира.

— Сипаничав мъж ли? Само толкова ли? — Предпазливо попитах аз.

— Казват, че бил мършав, побелял и понякога се преобличал като жена. — Джош весело се подсмихна, без да подозира, че думите му смразяват вътрешностите ми. — И престъплението му било държавна измяна. Носи се слух, че кралят го обвинявал за изчезването на Кетрикен и нейното неродено дете. Някои казват, че той бил просто смахнат старец, който твърдял, че бил съветник на Умен и че като такъв бил писал на Крайбрежните херцози, за да ги подкани да проявят смелост, защото Искрен щял да се завърне и детето му щяло да наследи трона на Пророците. Но има и други слухове, според които крал Славен се надявал да обеси Пъпчивия и с това да сложи край на всички нещастия в Шестте херцогства. — Той отново се засмя. Насилих се да се усмихна и закимах като идиот.

Сенч. Славен беше надушил следите на Сенч. Какво още знаеше, освен че е сипаничав? Явно го бе свързал с лейди Дайми. Зачудих се къде е сега Сенч и дали е добре. Внезапно отчаяно ми се прииска да знам плановете му, онзи замисъл, от който ме беше изключил. Сърцето ми се сви и представата ми за действията ми се промени. Дали го бях отблъснал от себе си, за да го защитя от своите намерения, или го бях изоставил точно когато имаше нужда от своя чирак?

— Още ли си тук, Коб? Усецам те, но мястото ти до масата е съвсем тихо.

— А, тук съм, арфисте Джош! — Опитах се да вложа малко живец в думите си. — Просто размишлявам над това, което ми каза.

— Ако се съди по изражението му, чуди се кой сипаничав старец може да продаде на крал Славен — язвително подметна Мила. Изведнъж осъзнах, че тя възприема постоянното си задяване като флирт. Реших, че достатъчно съм се радвал на човешка компания. Бях изгубил навик да общувам с хора.

Беше по-добре да ме помислят за странен и невъзпитан, отколкото да възбудя любопитството им.

— Е, благодаря ви за песните и разговора — колкото може по-любезно казах аз и извадих един петак, за да го пъхна под халбата си за момчето. — Трябва да продължа пътя си.

— Но навън е пълен мрак — изненадано възрази Благозвучие. Тя остави чашата си и погледна Мила, на чието лице се изписа смаяно изражение.

— И е студено, госпожице — весело отбелязах аз. — Предпочитам да пътувам нощем. Луната е почти пълна и крайречният път е достатъчно осветен.

— Не се ли страхуваш от претопените — ужасено попита Джош Арфиста.

Сега бе мой ред да се изненадам.

— Толкова навътре в сушата?

— А бе ти наистина си живял в гората — възкликна Мила. — Те върлуват по всички пътища. Някои пътници си наемат охрана, стрелци и ратници. Други като нас се движат на групи, когато могат, и то само денем.

— Патрулите не могат ли поне да пазят пътищата — удивих се аз.

— Патрулите ли? — Презрително изсумтя Мила. — По-скоро ще видиш претопени, отколкото фароуски ратници. Претопените не ги закачат, затова и те не закачат претопените.

— Ами тогава защо патрулират — гневно попитах аз.

— Търсят контрабандисти — изпревари дъщеря си Джош. — Или поне се преструват. Неведнъж се е случвало да спрат някой честен пътник и да претърсят вещите му. И каквото си харесат, обявяват го за контрабанда или заявяват, че било откраднато от най-близкия град. Лорд Ясен комай не им плаща колкото си мислят, че заслужават, затова грабят каквото могат.

— Ами принц... крал Славен, той нищо ли не прави? — И титлата, и въпросът ме задавиха.

— Е, ако отиваш чак в Трейдфорд, можеш сам да му се оплачеш — саркастично отвърна Мила. — Сигурна съм, че ще те изслуша, защото вече не разполага с десетки куриери. — Тя замълча и се замисли. — Макар да съм чувала, че ако някой претопен стигне чак до границата, той знаел как да се справи с него.

Призля ми. За крал Умен винаги бе било въпрос на гордост в Бък да няма опасност от разбойници, стига да се движиш по главните пътища. Новината, че онези, които трябваше да пазят кралските пътища, също са разбойници, беше като кама, забита в сърцето ми. Не стигаше, че Славен си бе присвоил трона и беше опразнил Бъкип. Дори не се преструваше, че управлява мъдро. Вцепенено се зачудих дали не наказва цялото херцогство за мрачното му посрещане на престола. Всъщност бях убеден, че е така.

— Е, боя се, че въпреки претопените и фароуските ратници трябва да продължа пътя си — казах аз. Допих пивото си и оставих халбата.

— Защо не почакаш поне до сутринта, момко? Така ще можем да продължим заедно — неочаквано рече Джош. — Дните не са прекалено горещи за път, защото от реката винаги духа вятър. Пък и напоследък четирима е по-безопасно от трима.

— Много благодаря за любезното предложение... — започнах аз, но Джош ме прекъсна.

— Не ми благодари, защото не ти отправям предложение, а молба. Аз съм сляп или почти сляп. Няма как да не си забелязал. Забелязал си също, че спътничките ми са хубави момичета, макар че като чувам как се заяжда с теб Мила, предполагам, че повече се усмихваш на Благозвучие, отколкото на нея.

— Татко! — Възмути се Мила, ала Джош не ѝ обърна внимание.

— Не ти предлагам нашата защита, а те моля да ни помогнеш. Ние не сме богати, нямаме пари да наемем охрана. И все пак се налага да пътуваме, независимо от претопените.

Мътните очи на Джош безпогрешно срещнаха моите. Мила намусено се извърна, докато Благозвучие открито ме наблюдаваше с умолително изражение. Претопените. Прикован на земята. Връхлитащи юмруци. Сведох поглед към масата и откровено отвърнах:

— Не съм много по битките.

— Ти поне виждаш накъде замахваш — упорстваше старецът. — И със сигурност ще ги видиш преди мен. Слушай, ти пътуваш в същата посока като нас. Чак толкова ли ще те затрудни да вървиш денем вместо нощем?

— Не го моли, татко! — Сгълча го Мила.

— Предпочитам да моля него да пътува с нас, отколкото да умолявам претопените да ви пуснат невредими! — Строго отвърна той. После отново се обърна към мен и прибави: — Преди две седмици се натъкнахме на неколцина претопени. Момичетата имаха здравия разум да си плюят на петите, когато им извиках да бягат. Но те ни взеха храната, повредиха арфата ми и...

— И го пребиха — тихо каза Мила. — И затова с Благозвучие си дадохме дума, че другия път няма да бягаме, колкото и да са. Не и ако това означава да изоставим татко. — Подигравателните нотки бяха изчезнали от гласа ѝ. Разбирах, че говори сериозно.

„Ще се забавя — с въздишка предадох на Нощни очи. — Чакай ме, оглеждай се за мен и незабелязано ме последвай.“

— Ще дойда с вас. — Не твърдя, че го казах с радост. — Макар че не съм много по битките.

— Като че ли не си личи по лицето ти — отбеляза Мила. Гласът ѝ отново бе ироничен, ала едва ли знаеше колко дълбоко ме нараняват думите ѝ.

— Мога да ти платя само с благодарността си, Коб. — Джош протегна ръка и аз стиснах десницата му в древния символ за сключена сделка. Той облекчено се усмихна. — Ами тогава приеми благодарността ми и сподели с нас онова, което ни се предлага като на менестрели. Нямаме достатъчно пари за стая, но ханджията ни позволи да пренощуваме в обора. Не е като едно време, когато менестрелът получаваше стая и храна за песните си. Но оборът поне има врата да ни пази от нощта. И ханджията е с добро сърце — няма да се сърди, че ще спиш тук, ако му кажеш, че пътуваш с нас като охрана.

— От много нощи не съм спал на закрито — опитах се да проявя любезност аз. Сърцето ми се беше свило в студената яма на стомаха ми.

„В какво се забъркваш?“ — зачуди се Нощни очи. Аз също.

5

СБЛЪСЪЦИ

Какво е Осезанието? Някои казват, че е извращение, душевна поквара, с помощта на която хората познавали живота и езика на зверовете и накрая самите те се превръщали в зверове. Моите проучвания обаче ме навеждат на друго заключение. Осезанието, изглежда, е форма на мисловна връзка, обикновено с конкретно животно, която позволява на човек да разбира неговите мисли и чувства. А не да научи езика на птиците и зверовете, както твърдят някои. Осезателят възприема живота в целия му широк спектър, включително хората и дори някои от по-могъщите и древни дървета. Ала не може да влиза в „разговор“ със случайни животни. Може да усеща присъствието на животното и навярно да разбере дали е предпазливо, враждебно или любопитно. Но няма власт над зверовете на сушата и птиците в небето, както ни убеждават някои фантастични приказки. Осезанието може би е способността да приемеш природата на звяра в себе си, а оттук и онзи човешки елемент, който носи всеки звяр. Пословичната вярност, която изпитва животното към Осезателя, далеч не е същата като тази на вярното животно към господаря му. А по-скоро е отражение на верността, която изпитва към животното човекът.

Не спах добре. Не само защото бях отвикнал да спя нощем. Онова, което ми бяха разказали за претопените, ме безпокоеше. Музикантите се качиха да спят на сеновала, но аз се изпънах в един ъгъл, където можех да опра гръб на стената и в същото време да наблюдавам входа. Беше ми странно отново да нощувам на закрито. Сградата бе солидна, построена от речни камъни, хоросан и греди. Освен конете имаше крава и няколко кокошки. Уютните звуци и миризми на сеното и животните болезнено ми напомниха за конюшните на Бърич. Изведнъж ме обзе носталгия за тях, каквато никога не бях изпитвал за стаята ми в крепостта.

Зачудих се как е Бърич и дали знае за жертвите на Търпение. Замислих се за някогашната им любов, за това как я е погубило чувството за дълг на Бърич. После Търпение се бе омъжила за баща ми, за човека, на когото се беше заклел във вярност Бърич. Дали някога бе мислил да отиде при нея и да се опита да си я върне? Не. Не се съмнявах в това. Призрактът на Рицарин вечно щеше да стои помежду им. А сега и моят.

Оттам мислите ми естествено се насочиха към Моли. Тя беше взела същото решение за нас, каквото Бърич бе взел за тях с Търпение. Беше ми казала, че заради маниакалната ми вярност към моя крал никога нямамо да можем да си принадлежим един на друг. Затова си била намерила някого, когото можела да обича така, както аз съм обичал Искрен. Решението ѝ ми бе омразно, но то ѝ беше спасило живота. Тя ме бе напуснала. Нямаше я в Бъкип, за да сподели моя позор.

Неволно я потърсих с Умението, сетне рязко се укорих. Наистина ли исках да я видя тази нощ, спяща в обятията на друг мъж като негова съпруга? При тази мисъл в гърдите ме прободеше почти физическа болка. Нямах право да шпионирам щастливия ѝ живот. И все пак, докато се унасях, мислех за нея и безпомощно копнеех за онова, което бе съществувало помежду ни.

Някаква извратена съдба ми прати сън за Бърич, жив сън, който ми се стори абсурден. Седях срещу него. Той седеше на маса край огън и поправяше хамут, както често правеше вечер. Но вместо бренди пиеше чай и кожата в ръцете му беше ниска мека обувка, прекалено малка за него. Бърич промуши шилото през меката кожа. Острието мина прекалено лесно и го убодеше по ръката. Той изруга при вида на

кръвта, после рязко вдигна поглед и несръчно ми се извини, че използва такъв език в мое присъствие.

Събудих се объркан. Когато бях малък, Бърич често ми бе шил обувки, но не си спомнях някога да ми се е извинявал, че ругае в мое присъствие, макар че често ме удряше, ако посмеех да държа такъв език пред него. Смешно. Опитах се да забравя съня, ала повече не успях да мигна.

Когато мислено потърсих наоколо, открих само тъпите сънища на спящите животни. Всички бяха спокойни, освен мен. Смутиха ме мисли за Сенч. Той беше вече старец. Крал Умен се бе грижил за всичките му нужди, за да може неговият убиец да живее в безопасност. Сенч рядко излизаше от тайната си стая, освен, за да върши „тихата си работа“. Сега беше останал сам, вършеше Ел знае какво, и ратниците на Славен бяха по петите му. Напразно заразтривах челото си. Нямах смисъл да се безпокоя, но не можех да престана.

Чух четири леки стъпки, последвани от тупване. Някой слизаше по стълбата и не бе улучил последното стъпало. Сигурно някое от момичетата отиваше до тоалетната. Ала след миг чух шепота на Мила.

— Коб?

— Какво има — попитах неохотно.

Тя се приближи към мен в мрака. Прекараното с вълка време беше изострило сетивата ми. През зле затворените капаци на прозореца се процеждаше лунна светлина. Различих силуета ѝ в тъмнината.

— Насам — казах аз, когато момичето се поколеба, и видях, че близостта ми я сепва. Мила опипом стигна до ъгъла и неуверено седна на сламата до мен.

— Не смея да заспя — поясни тя. — Сънувам кошмари.

— Знам как е — отвърнах, изненадан от съчувствието, което изпитах. — Ако затвориш очи, веднага потъваш в тях.

— Точно така — потвърди Мила и зачака.

Но аз нямах какво повече да ѝ кажа.

— Какви кошмари сънуваш ти — тихо ме попита тя.

— Лоши — отвърнах кисело. Не исках да ги призовавам, като говоря за тях.

— Аз сънувам, че претопените ме гонят, но краката ми са омекнали и не мога да тичам. Опитвам се, но те все повече се

приближават.

— Хм — изсумтях аз. По-добре, отколкото да сънуваш, че не престават да те бият... — Отклоних мислите си от тази посока.

— Самотно е да се будиш нощем и да те е страх.

„Мисля, че тя иска да се съвкупи с теб. Толкова лесно ли ще те приемат в глутницата си?“

— Какво — стреснах се аз, но ми бе отговорило момичето, а не Нощни очи.

— Казах, че е самотно да се будиш нощем и да те е страх. Човек копнее за сигурност. За закрила.

— Не ми е известно нищо, което може да спаси човек от сънищата — сковано отвърнах аз. Изведнъж ми се прииска Мила да си иде.

— Понякога може да го постигне малко нежност — промълви тя. Протегна ръка и погали дланта ми. Неволно се отдръпнах.

— Срамуваш ли се, чираче — с престорена свенливост попита Мила.

— Изгубих скъп човек — откровено казах аз. — Нямам сърце да приема друг на негово място.

— Разбирам. — Тя рязко се изправи и изтръска сламата от полата си. — Е, прощавай, че те обезпокоих. — Говореше обидено, не извинително.

После се обърна и опипом се запъти към стълбата. Знаех, че съм я обидил. Не се чувствах виновен. Тя бавно се качи горе и ми се стори, че очаква да я повикам. Не я повиках. Искаше ми се да не съм идвал в града.

„Ставаме двама. Ловът е слаба работа толкова близо до всички тези хора. Още много ли ще се бавиш?“

„Опасявам се, че няколко дни ще трябва да пътувам заедно с тях, поне до най-близкия град.“

„Ти няма да се съвкупиш с нея, тя не е от глутницата. Защо трябва да вършиш тези неща?“

Не се опитах да го обясня с думи. Можех само да му предам чувство за дълг и той не бе в състояние да проумее защо верността ми към Искрен ме кара да помогна на тези пътници. Защото бяха от народа на моя крал. Дори самият аз съзнавах, че това е смешно, но

въпреки всичко щях да се погрижа да стигнат невредими до най-близкия град.

Отново заспах, но не дълбоко. Разговорът ми с Мила сякаш беше отворил врата към кошмарите ми. Едва се унесох, когато изпитах усещане, че ме наблюдават. Свивах се на пода в килията си и се молех да не ме виждат. Стоях колкото можех по-неподвижно. Силно стисках клепачи, като дете, което си мисли, че щом то не може да вижда, не виждат и него. Ала усещах очите, които ме търсеха — усещах погледа на Уил така, сякаш се криех под одеяло и нечий ръце го опипваха. Толкова се страхувах, че се задушавях. Не можех да си поема дъх, да помръдна. Обзет от паника, излязох от себе си и се вмъкнах в нечий страх, в нечий кошмар.

Клечах зад буре с маринована риба в дюкяна на стария Хук. В мрака навън се издигаха пламъци и се носеха писъците на пленените и умиращите. Знаех, че трябва да изляза. Пиратите с алените кораби със сигурност щяха да плякосат и подпалят дюкяна. Тук не можех да се скрия от тях. Ала нямаше къде другаде, а бях едва на единадесет и краката ми трепереха. Съмнявах се, че ще мога да се изправя, камо ли да тичам. Хук беше някъде навън. Още при първите викове бе грабнал стария си меч и се беше втурнал навън.

— Пази дюкяна, Чад — бе извикал през рамо Хук, като че ли отиваше в съседната сграда да ударят по едно с хлебаря. Отначало с радост се подчиних. Суматохата беше далеч край залива и дюкянът ми се струваше безопасен.

Но това се бе случило преди час. Сега вятърът от пристанището носеше миризма на дим и навън вече не цареше тъма, а ужасен осветен от пламъци сумрак. Пожарите и писъците се приближаваха. Хук не се беше върнал.

„Бягай навън — казах на момчето, в чието тяло се криех. — Бягай навън, тичай колкото можеш по-бързо. Спасявай се.“ Ала то не ме чу.

Запъльзах към вратата, която продължаваше да е широко отворена, както я беше оставил Хук. Надникнах навън. По улицата претича някой и аз отскочих назад. Но това бе човек от града, а не пират, защото бягаше, без да поглежда назад, без друга мисъл, освен да се отдалечи колкото може повече. С пресъхнала уста се усилих да се изправя и се вкопчих в касата на вратата. Погледнах към

пристанището. Гореше половината град. Дим и пепел задушаваха топлата лятна нощ. Пламтяха корабите в залива. На тази страшна светлина видях тичащи фигури, криещи се от пиратите, които опустошаваха града почти без да срещнат съпротива.

Някой се появи иззад ъгъла на грънчарницата в дъното на улицата. Носеше фенер и вървеше толкова нехайно, че внезапно изпитах облекчение. Щом той бе толкова спокоен, победата трябваше да е наша. Понечих да се изправа, но веднага приклеках пак, защото непознатият весело замахна с фенера към дъсчената фасада. Лампата се пръсна. Плисналото масло се възпламени и огънят бързо обгърна сградата. Отскочих от светлината. С внезапна увереност разбрах, че единствената ми надежда е да избягам, при това колкото може по-бързо. Това решение ми даде малко смелост, колкото да скоча на крака, да изтичам навън и да заобиколя дюкяна.

За миг се осъзнах като Фиц. Мисля, че момчето не ме усещаше. Не аз го търсех с Умението си, а то протягаше към мен някакво свое закърняло сетиво. Нямах никаква власт над тялото му, но бях затворен в неговото преживяване. Намирах се в това момче, чувах мислите му и споделях възприятията му така, както някога бе влизал в мен Искрен. Ала нямах време да мисля как го правя, нито защо толкова ненадейно съм се озовал при този непознат. Защото докато Чад бягаше под прикритието на сенките, за яката изведнъж го сграбчи нечия груба ръка. Той се вцепени от страх и ние видяхме брадатото ухилено лице на пирата. До него стоеше втори пират и злобно се зъбеше. Чад замръзна от ужас и безпомощно зяпна спускащия се към него нож, блясъка, отразяващ се по дължината на острието.

В този момент споделих с него ледено горещата болка от прерязаното ми гърло, топлината на кръвта ми, която потече по гърдите ми, мисълта, че вече е късно, че съм мъртъв. После, когато бездиханното тяло на Чад се изплъзна от ръката на пирата и се строполи на прашната улица, съзнанието ми се освободи от него. Останах там и в продължение на няколко ужасни секунди усещах мислите на пирата. Чух грубите гърлени звуци на другаря му, който подритна мъртвото момче с ботуш. Разбрах го — укоряваше другия, че е погубил потенциален претопен. Убиецът презрително изсумтя и отговори, че момчето било прекалено малко, че зад гърба му нямало достатъчно живот, за да е достойно за вниманието на господарите. И в

шеметния вихър на емоциите си осъзнах, че убиецът е искал две неща: да прояви милост към едно момче и да се наслади на удоволствието да го убие със собствените си ръце.

Бях надникнал в сърцето на врага си. И въпреки това не го разбирах.

Понесох се по улицата след тях, безпльтен и нематериален. Допреди миг бях изпитвал чувство за неотложност. Сега не си го спомнях. Стелех се като мъгла и присъствах на падането и плякосването на Мрачноград в херцогство Беърнс. Привличаше ме ту един, ту друг местен жител, за да видя битка, смърт, триумфа на нечие бягство. Все още мога да затворя очи и да видя онази нощ, да си спомня десетки ужасяващи мигове. Накрая се озовах при мъж с огромен меч в ръка, застанал пред горящия си дом. Той държеше на разстояние трима пирати, докато зад него жена му и дъщеря му се опитваха да повдигнат една горяща греда и да освободят заклещения под нея син, за да могат да избягат заедно. Никой от тях нямаше намерение да изостави другите, ала знаех, че мъжът е изтощен, прекалено изтощен от загубата на кръв, за да вдигне меча, камо ли да замахне с него. Усещах също, че пиратите си играят с него, карат го да изразходва последните си сили, за да пленят и претопят цялото му семейство. Усещах ледената смърт, която се промъкваше в него. За миг главата му клюмна на гърдите.

Изведнъж обграденият мъж вдигна глава. В очите му проблесна нещо странно познато. Той стисна меча с две ръце и с рев се нахвърли върху пиратите. Двама паднаха при първата му атака и умряха с удивление на лицата. Третият парира удара, ала не можа да издържи на яростта му. Кръв бликаше от лакътя на защитника на града и лепнеше по гърдите му, ала мечът му извъня като камбана в този на противника му, разсече предпазителя на ръкохватката, после ненадейно полетя лек като перце и остави червена линия по гърлото на пирата. Когато съперникът му се строполи на земята, мъжът се обърна и бързо се затича към жена си. Без да обръща внимание на пламъците, той подхвана горящата греда и я вдигна от тялото на сина си. Погледът му за сетен път срещна нейния.

— Бягай! — Рече й той. — Вземи децата и бягай. — И рухна на улицата. Мъртъв.

Когато жената хвана децата си за ръце и се затича, усетих, че от тялото на мъртвеца се надига призрак. Това бях аз, казах си, после разбрах, че греша. Той ме усети и се обърна. Лицето му приличаше на моето. Или бе приличало — преди години, когато беше бил на моята възраст. Потресено си помислих, че Искрен все още се възприема така.

„Ти — тук? — Той укорително поклати глава. — Опасно е, момко. Дори аз съм глупак, че го правя. И все пак какво друго можем да сторим, когато те ни призовават? — Искрен ме погледна. — Кога придоби силата и дарбата да се придвижваш чрез Умението?“

Не отговорих. Нямах свои отговори и мисли. Чувствах се като мокър чаршаф, плющящ на нощния вятър, не по-материален от листо, подхванато от въздушно течение.

„Фиц, това е опасно и за двама ни. Върви си. Веднага.“

Наистина ли има магия в изричането на нечие име? Така твърди древната традиция. Изведнъж си спомних кой съм и че мястото ми не е тук. Ала нямах представа как съм се озовал в този град, камо ли как да се върна в тялото си. Безпомощно гледах Искрен, неспособен дори да изрека молба за помощ.

Той разбра. Протегна призрачната си ръка към мен. Сякаш постави длан върху челото ми и леко ме побутна.

Главата ми се блъсна в стената и от удара пред очите ми затанцуваха искри. Отново бях в обора зад хана „Везните“. Наоколо цареше спокоен мрак и животните спяха. Пригади ми се и бавно се претърколих на хълбок. Слабостта, която често ме обземаше, след като успях да използвам Умението, ме обля като вълна. Отворих уста, за да повикам за помощ, но от устните ми се изтръгна само нечленоразделен хрип. Затворих очи и потънах в забрава.

Събудих се преди зазоряване. Пропълзях при вързопа си, порових в него и успях да се замъкна до задната врата на хана, където буквално изпросих чаша гореща вода от готвачката. Тя се смая, когато видя, че пускам вътре парченца самодивско биле.

— Нали знаеш, че е вредно — предупреди ме жената, докато зяпаше как пия горчивата гореща течност. — Дават такова нещо на робите в Бинград. Слагат им го в храната и водата, за да ги държат на крака. Освен че им дава сили обаче, билката ги изпълва с отчаяние или поне така съм чувала. Изсмуква волята им да се съпротивляват.

Почти не я слушах. Чаках да почувствам ефекта. Бях взел кората от млади дървета и се боях, че ѝ липсва сила. Така беше. Мина доста време, докато усетя разливащата се в тялото ми топлина, която подсили треперещите ми ръце и проясни зрението ми. Изправих се от стъпалата пред задния вход на кухнята, благодарих на готвачката и ѝ върнах чашата.

— Това е лош навик за младеж като теб — сгълча ме тя и се върна към задълженията си. Напуснах хана и закрачих по улиците. Слънцето изгръваше иззад хълмовете. Известно време почти очаквах да открия опожарени дюкяни, плячкосани къщи и претопени с кухи очи, бродещи из града. Но лятното утро и речният вятър пропъдиха кошмара. На дневна светлина градът изглеждаше запуснат и беден. Стори ми се, че тук има повече просяци, отколкото в Бъкип, но не знаех дали това е нормално за крайречно селище. За миг се замислих какво ми се е случило предната нощ, после потръпнах и се отказах да се питам. Не знаех как съм го направил. Най-вероятно повече нямаше да ми се случи. Бях щастлив, че Искрен е жив, макар да се ужасявах, че все още толкова безразсъдно изразходва силата на Умението си. Зачудих се къде е тази сутрин и дали също като мен е посрещнал изгрева с горчивината на самодивското биле в устата си. Ако бях овладял Умението, нямаше да се чудя. Мрачна мисъл.

Когато се върнах в хана, менестрелите вече бяха станали и закусваха с овесена каша. Седнах на тяхната маса и Джош откровено ми призна, че се боял да не съм ги изоставил. Мила не ми говореше, но на няколко пъти забелязах, че Благозвучие изпитателно ме наблюдава.

Напуснахме хана рано и въпреки че не марширувахме като ратници, Джош Арфиста наложи енергична крачка. Бях си мислил, че ще се наложи да го водят, ала той използваше тоягата си вместо водач. Понякога хващаше за ръка Мила или поставяше длан на рамото на Благозвучие, но по-скоро бащински, отколкото от необходимост. А и пътуването ни не беше скучно, защото той разказваше за историята на района и ме изненада със задълбочените си познания. Когато слънцето се издигна високо в небето, спряхме за малко и те споделиха с мен скромната си храна. Почувствах се неудобно да я приема, ала не можех да се извиня и да отида на лов с вълка. Когато градът остана далеч зад гърба ни, усетих, че Нощни очи ни следва. Близостта му ми подежда успокоително, но ми се щеше да сме само двамата с него. На няколко

пъти срещаме други пътници на коне или мулета. Между дърветата от време на време виждахме лодки, които плаваха срещу течението. Към обяд ни изпревариха добре охранявани каруци и фургони. Джош всеки път ги питаше дали ще ни качат. На два пъти учтиво ни отказаха. Другите изобщо не ни отговориха. Движеха се припряно и с една от групите пътуваха навъсени мъже в еднакво облекло, които най-вероятно бяха тяхна охрана.

Следобедът изтече с рецитирането на „Саможертвата на Кросфайър“, дългата поема за хората на кралица Прозрение, които дали живота си, за да може тя да спечели жизненоважно сражение. Неведнъж я бях слушал в Бъкип. Привечер вече я бях чул още двадесетина пъти, докато Джош с безкрайно търпение учеше Благозвучие да я пее без грешка. Бях им признателен, защото така нямаше нужда да разговаряме.

Но въпреки бързия ход нощта ни завари далеч от следващия крайречен град. Когато светлината започна да гасне, всички станаха неспокойни. Накрая поех командването и им казах, трябва да оставим пътя при следващия поток и да потърсим къде да пренощуваме. Мила и Благозвучие изостанаха зад нас с Джош и ги чух загрижено да си шушукат. Не можех да ги успокоя — както Нощни очи бе успокоил мен, — че наоколо няма и мирис от друг пътник. При следващия поток ги поведох срещу течението и открих заслонен от вятъра бряг под огромен кедър, където можехме да установим лагера си.

Оставих ги под претекст, че отивам да се облекча, и потърсих Нощни очи, за да го уверя, че съм добре. Не си губих времето напразно. Той бе намерил място, където лъкатушещият поток беше подкопал брега. Легнах по корем, потопах ръце във водата, и бавно ги прокарах през завесата от надвиснали бурени. Още при първия опит улових чудесна тлъста риба. След няколко минути усилията ми се увенчаха с втора, по-малка. Когато се отказах, цареше почти пълен мрак, но щях да се върна при другите с три риби, след като оставих две на Нощни очи.

„Риболов и чесане на уши. Двете причини, поради които на хората са им дадени ръце“ — добродушно ми каза той, докато се заемаше с тях. Вече бе излапал вътрешностите от моите веднага щом ги бях изчистил.

„Внимавай за кости“ — предупредих го аз.

„Майка ми ме отгледа със съомга — отбеляза Нощни очи. — Рибешките кости не ме плашат.“

Оставих го с наслада да рѣфа рибата и се върнах в лагера. Менестрелите бяха запалили малък огън. Стъпките ми ги накараха да скочат и да грабнат тоягите си.

— Аз съм — казах със закъснение.

— Слава на Еда — въздъхна Джош и тежко седна на земята. Мила само гневно ме изгледа.

— Дълго те нямаше — отбеляза Благозвучие. Вдигнах трите риби, през хрилете на които бях прокарал върбова клонка.

— Намерих вечеря — отвърнах аз. И прибавих заради Джош: — Рибата.

— Звучи чудесно — рече слепецът.

Мила извади хляб и торбичка сол. Аз взех голям плосък камък и го поставих в жарта. Увих рибата в листа и я метнах на камъка да се пече. Скоро от уханието ми потекоха слюнки. Надявах се, че огънят няма да привлече претопени при лагера ни.

„Още съм на пост“ — напомни ми Нощни очи и аз му благодарих.

Докато наглеждах рибата, Благозвучие започна да рецитира под нос „Саможертвата на Кросфайър“.

— „Хромий Хист и Клийв слепецът“ — разсеяно я поправих аз, докато се опитвах да обърна рибата, без да я разкъсам.

— Нали точно това казах — възмутено възрази тя.

— Боя се, че Коб е прав, момичето ми. Хист е бил хром, а Клийв — сляп по рождение. Можеш ли да изброиш имената на другите петима, Коб? — Все едно че ме изпитваше Федрен.

Изгорих си пръста на един въглен и го лапнах, преди да отговоря.

— „И водеше ги Бърнт Кросфайър. И другите кат него бяха — не в тяло силни, а с душа корава и с верни си сърца. Там бяха хромий Хист и Клийв слепецът също, и Кевин със ума блуждаещ, и Джойнър Заешката устна, и глухий Сивър също, и Портър, що врагът за мъртъв бе помислил — безрък и без очи...“

— Bravo — радостно възкликна Джош и попита: — Като малък да не са те учили за бард, Коб? Запомнил си точните думи и интонация. Макар че правиш прекалено дълги паузи.

— Не са ме учили за бард. Обаче винаги съм имал добра памет.
— Беше ми трудно да не се усмихна на похвалата му, въпреки че Мила презрително изсумтя и поклати глава.

— Можеш ли да изрецитираш цялата поема, как смяташ — попита Джош.

— Сигурно — отклоних предизвикателството аз. Знаех, че мога. И Бърич, и Сенч често бяха упражнявали паметта ми. И днес бях слушал поемата толкова пъти, че просто не можех да я изхвърля от главата си.

— Опитай тогава. Но я изпей.

— Нямам глас.

— Щом можеш да говориш, можеш и да пееш. Опитай. Зарадвай стареца.

Може би просто прекалено бях свикнал да се подчинявам на старци, за да му откажа. А може да бе заради изражението на Мила, която явно се съмняваше, че ще успея.

Прокашлях се и тихо започнах, докато той ми даде знак да повиша глас. Джош кимаше и от време на време потреперваше, когато пеех фалшиво. Бях стигнал до средата, когато Мила кисело отбеляза:

— Рибата гори.

Прекъснах песента и се хвърлих да избутам камъка и увитата в листа риба от огъня. Опашките бяха овъглени, но иначе рибите бяха точно каквито трябваше — вдигащи пара и твърди. Разделихме си ги и аз бързо изядох своята. Нямах да ми стигнат още две, ала трябваше да се задоволя и с това. Хлябът ми се стори изненадващо вкусен. След вечерята Благозвучие запари котле с чай. Настанихме се на одеялата си край огъня.

— Добре ли се справяш като писар, Коб — неочаквано ме попита Джош.

Изпъшках.

— Не чак толкова добре, колкото ми се иска. Но се оправям.

— Не чак толкова добре, колкото му се искало — подигравателно ме имитира Мила.

Джош Арфиста не й обърна внимание.

— Вече си малко старичък, но мога да те науча да пееш. Гласът ти не е лош, само че пееш като момче и не знаеш, че имаш дълбок

мъжки глас и мощни дробове. Паметта ти е отлична. Свириш ли на някакъв инструмент?

— На гайда. Но лошо.

— Мога да те науча да свириш добре. Ако тръгнеш с нас...

— Татко! Та ние изобщо не го познаваме! — Възрази Мила.

— Можех да ти кажа същото, когато снощи слезе от сеновала — меко отвърна той.

— Ние само си поговорихме, татко. — Тя ме стрелна с поглед, като че ли я бях предал. Чувствах езика си като суха кожа в устата си.

— Знам — рече Джош. — Изглежда, че слепотата е изострила слуха ми. Но щом ти си преценила, че можеш да разговаряш с него сама през нощта, защо аз да не преценя, че мога да го поканя да се присъедини към нас? Какво ще кажеш, Коб?

Бавно поклатих глава.

— Не. Благодаря ви. Оценявам предложението ви. Ще дойда с вас до най-близкия град и ви пожелавам да си намерите други спътници, с които да продължите нататък. Но... Нямам желание да...

— Изгубил си скъп човек. Разбрах. Но пълното усамотяване не е полезно за никого — тихо каза Джош.

— Кого си изгубил — с присъщата си прямота попита Благозвучие.

Опитах се да измисля как да им обясня, без да им позволя повече да ме разпитват.

— Дядо си — отвърнах накрая. — И жена си. — Тези думи сякаш отвориха незараснала рана.

— Как се случи — не ме остави на мира Благозвучие.

— Дядо ми умря. Жена ми ме остави. — Отговарях кратко. Искаше ми се да престанат.

— Старците умират, когато им дойде времето — кротко започна Джош, ала Мила грубо го прекъсна:

— Това ли е любовта, която си изгубил? Какво дължиш на жена, която те е напуснала? Освен ако не си й дал повод?

— По-скоро не й дадох повод да остане — неохотно признах аз. — Моля ви, не искам да разговарям за тези неща. Изобщо. Ще ви придружа до най-близкия град, но оттам ще продължа сам.

— Добре. От това по-ясно, здраве му кажи — въздъхна Джош. Нещо в гласа му ме накара да почувствам, че съм се държал грубо, но

нямаше за какво да се извинявам.

Разговорът премина на общи теми, за което им бях признателен. Благозвучие предложи първа да остане на пост. Мила щеше да е втора. Не възразих, защото знаех, че Нощни очи през цялата нощ ще обикаля наоколо. Той не пропускаше нищо. Спах по-добре на открито и бързо се събудих, когато Мила се наведе да ме разтърси. Седнах, протегнах се и ѝ кимнах, че съм се разсънил и може да си легне. Изправих се и разпалих огъня, после седнах край него. Мила се приближи и се настани до мен.

— Не ме харесваш, нали — тихо попита тя.

— Не те познавам — колкото може по-тактично отвърнах аз.

— Хм. И не желаеш да ме опознаеш — отбеляза момичето и ме погледна в очите. — Но аз искам да те опозная още откакто те видях да се изчервяваш в хана. Нищо не предизвиква повече любопитството ми, колкото мъж, който се изчервява. Не познавам много мъже, които целите поаленяват само защото са ги сварили да зяпат жена. — Гласът ѝ стана нисък и гърлен и тя уверено се наведе напред. — Много ми се ще да узная за какво си мислеше, че кръвта така нахлу в лицето ти.

— Само за това, че е невъзпитано да те зяпам — честно ѝ отговорих аз.

Мила ми се усмихна.

— Обаче аз не мислех за това, докато те гледах. — Тя навлажни устни и още повече се приближи към мен.

Изведнъж усетих, че Моли мъчително ми липсва.

— Нямам сърце за тази игра — директно ѝ казах и се изправих. — Ще отида да донеса още дърва за огъня.

— Струва ми се, че знам защо жена ти те е напуснала — злобно заяви Мила. — Казваш, че си нямал сърце, а? Според мен проблемът е малко по-ниско. — Тя стана и се върна при одеялата си. Единственото ми чувство бе облекчение, че се е отказала да ми досажда. Спазих думата си и отидох да събера съчки.

— На какво разстояние е най-близкият град — попитах Джош на другата сутрин.

— Ако продължим със същата крачка като вчера, би трябвало утре по пладне да сме там — отвърна той.

Разочарованието в гласа му ме накара да се извърна. Докато събирахме багажа си и тръгнахме, горчиво си мислех, че съм напуснал

хора, които съм познавал, за да избегна абсолютно същата ситуация, в която сега се бях озовал с непознати. Зачудих се дали има начин да живея сред други хора и да не попадна под зависимостта на техните очаквания.

Денят беше топъл, но не неприятно. Ако бях сам, щеше да ми достави удоволствие да вървя по пътя. В гората от едната ни страна пееха птички. Между редките дървета от другата страна виждах реката. От време на време зървахме гемии, които плаваха по течението, или кораби с весла, които бавно напредваха в обратната посока. Почти не разговаряхме и скоро Джош отново накара Благозвучие да рецитира „Саможертвата на Кросфайър“. Когато тя се запъваше, аз мълчах.

Мислите ми блуждаеха. Всичко бе много по-лесно, когато не трябваше да се безпокоя за следващото си хранене или за чиста риза. Бях се смятал за опитен в отношенията си с хората, в професията си. Ала зад гърба ми винаги беше стоял Сенч и бях разполагал с време, за да подготвя думите и делата си. Не се справях толкова добре, когато средствата ми се ограничаваха до собствения ми ум и оскъдните ми вещи. Лишен от всичко, на което преди бях разчитал без да се замислям, аз започвах да се съмнявам не само в смелостта си. Вече се съмнявах във всичките си способности. Убиец, кралски човек, воин... дали тези думи можеха да се отнесат до мен? Опитах се да си спомня нахакания младок, който бе гребал на Искреновия боен кораб „Руриск“, който без да се замисля се беше хвърлял в битка, размахвайки бойната си брадва. Не можех да си представя, че това съм бил аз.

По пладне Мила ни раздели остатъка от хляба. Не бе много. Момичетата ни изпревариха, тихо разговаряйки помежду си, докато дъвчеха сухия хляб и пиеха вода от меховете си. Предложих на Джош тази вечер рано да се установим на лагер, за да имам възможност да отида на лов или за риба.

— Тогава няма да стигнем до най-близкия град утре по обяд — мрачно отбеляза той.

— И утре вечер става — спокойно го уверих аз. Той обърна глава към мен, може би, за да ме чуе по-добре, ала мътните му очи сякаш проникваха в мен. Беше ми трудно да понеса молбата, която виждах в тях, но не й отговорих.

Когато най-после започна да се разхлажда, започнах да търся място за лагер. Нощни очи ни бе изпреварил, за да разузнае района. Изведнъж почувствах, че козината му настръхва. „Тук има хора. Миришат на леш и на собствената си мръсотия. Подушвам ги, виждам ги, но иначе не мога да ги усетя.“ До мен достигна смущението, което той винаги изпитваше в присъствието на претопени. Споделях го. Знаех, че преди са били хора и са притежавали онази искрица на Осезанието, присъща на всяко живо същество. За мен беше странно, че ги виждам да се движат и говорят, а не усещам, че са живи. За Нощни очи бе все едно да види ходещи камъни.

„Колко са? Стари, млади?“

„Повече от нас и по-едри от теб. — Вълча представа за съотношение на сили. — Дебнат точно зад следващия завой на пътя.“

— Хайде да спрем тук — внезапно предложих аз. Три глави озадачено се обърнаха към мен.

„Късно е. Подушиха ви и идват.“

Нямаше време да се преструвам, нямаше време за правдоподобни лъжи.

— Пред нас има претопени. Наблюдавали са пътя и сега се приближават към нас. Пригответе се.

— Откъде знаеш — предизвика ме Мила.

— Да бягаме — предложи Благозвучие. Не я интересуваше откъде знам. Ококорените ѝ очи ми подсказваха, че ужасно се е страхувала от този момент.

— Не. Ще ни настигнат и тогава с нас е свършено. И даже да им избягаме, утре пак ще трябва да минем покрай тях. — Пуснах вързопа си на пътя и го изритах настрани. Нищо не струваше колкото живота ми. Ако спечелехме, пак щях да си го взема. В противен случай нямаше да имам нужда от него. Но Мила, Благозвучие и Джош бяха музиканти. В техните вързопи бяха инструментите им. Нито един от тях не понечи да се освободи от товара си. Не губих време и енергия да ги убеждавам. Момичетата почти инстинктивно застанаха от двете страни на стареца и здраво стиснаха тоягите си. Аз също пригответих своята и зачаках. За миг напълно престанах да разсъждавам. Ръцете ми като че ли сами знаеха какво да правят.

— Погрижи се за Мила и Благозвучие, Коб. Не се безпокой за мен. Просто не позволявай момичетата да пострадат — напрегнато ми

каза Джош.

Думите му ме пронизаха и внезапно ме обзе ужас. Тялото ми изгуби спокойната си поза и можех да мисля само за болката, която щеше да ми донесе поражението. Пригади ми се и коленете ми се подгънаха. Единственото ми желание бе да се обърна и да избягам, без да се грижа за менестрелите. „Чакай, чакай — щеше ми се да извикам на деня. — Не съм готов за това, не знам дали ще се бия, дали ще избягам, или просто ще припадна.“ Ала времето не знае милост. „Идват през шубраците — каза ми Нощни очи. — Двама вървят бързо, трети изостава след тях. Мисля, че той ще е мой.“

„Внимавай“ — предупредих го аз. Чух ги да се провират през храстите и усетих отвратителната им воня. След секунди Благозвучие извика и те се втурнаха към нас. Ако моята стратегия бе да стоя и да се бия, тяхната беше просто да тичат и да нападат. И двамата бяха поедри от мен и изглежда, не изпитваха никакви колебания. Дрехите им бяха мръсни, но почти непокътнати. Едва ли бяха претопени отдавна. Носеха тояги. Нямах повече време за мислене.

Претопяването не правеше човек нито глупав, нито муден. Вече не изпитваха чувства, нито си спомняха в какво могат да превърнат те враговете им. Това често правеше действията им почти непонятни. Просто задоволяваха непосредствените си желания. Като животни. Можеха да изядат коня, който бяха откраднали, само защото гладът представляваше по-непосредствена нужда от удобството на ездата. Не си помагаша в битка. Не проявяваха вяност към собствените си групи. Нахвърляха се един върху друг заради някаква плячка, после нападаха общия си враг. Придвижваха се заедно, но не обединяваха усилията си. Бяха жестоки, коварни, хитри и не изпитваха никакви угризения.

Знаех всичко това. Затова не се изненадах, когато двамата се опитаха да ме заобиколят и първо да атакуват по-дребните си противници. Изненада ме страхливото облекчение, което изпитах. То ме вцепени като кошмар и аз ги оставих да минат покрай мен.

Мила и Благозвучие се биеха като бесни. Нямаха никакъв опит, никаква подготовка. Бяха се учили да пеят и да свирят, не да водят сражения. Стиснал тоягата си, Джош стоеше в средата, ала не можеше да направи нищо, тъй като рискуваше да нарани момичетата. Лицето му бе разкривено от ярост.

Можех да избягам. Можех да грабна вързопа си и да си плюя на петите, без да поглеждам назад. Претопените нямаше да ме преследват — те се задоволяваха с най-лесната плячка. Но не избягах. В мен беше оцеляло някакво късче смелост или гордост. Нападнах по-дребния от двамата, въпреки че изглеждаше по-опитен със сопата си. Оставих Мила и Благозвучие да бъхтят по-едрия и привлякох другия настрани. Първият ми удар го улучи ниско в краката. Опитвах се да го осакатя или поне да го съборя. Той изрева от болка и светкавично се обърна, за да ме атакува.

Това беше друга особеност на претопените, която бях забелязал: болката като че ли им въздействаше по-слабо. Когато ме бяха пребивали, най-много ме бе обезсърчавала мисълта за нанесените на тялото ми поражения. Очевидно бях емоционално привързан към собствената си плът. Дълбокото ми желание да я защитя надхвърляше простото избягване на болка. Човек се гордее с тялото си. Славен го знаеше. Знаеше, че всеки удар на ратниците му ме изпълва със страх. Дали отново щеше да ме превърне в онова, което бях, отвратително разтреперано същество, ужасяващо се от пристъпите, които го лишаваха от тяло и ум? Този страх ме беше осакатил също толкова, колкото и ударите им. Претопените като че ли не се бояха от нищо — когато изгубваха връзките си с всичко останало, може би се лишаваха и от привързаността към собствените си тела.

Противникът ми се завъртя и ми нанесе мощен удар с тоягата си. Успях да го парирам. Сега вече не можех да се обърна и да избягам. Той владееше боя с тояга: помислих си, че сигурно някога е бил ратник, обучен да върти брадва. Разпознавах ударите и ги блокирах. Прекалено много се страхувах от него, за да го атакувам, страхувах се от изненадващия удар, който можеше да мине покрай тоягата ми, ако постоянно не се защитавах. Отстъпвах толкова бързо, че той се озърна през рамо. Може би се чудеше дали просто да не ме остави и да се върне при момичетата. Успях да отговоря на поредния му удар, но претопеният дори не мигна. Не се уморяваше, нито ми даваше възможност да се възползвам от преимуществото на по-дългото си оръжие. За разлика от мен, той не се разсейваше от виковете на менестрелите. Откъм дърветата чувах приглушени проклетия и тихо ръмжене. Нощни очи бе нападнал третия и се беше опитал да прегризе

сухожилията на коленете му. Не бе успял и сега го обикаляше, като внимаваше да остане извън обсега на меча, който претопеният носеше.

„Не знам дали ще успея да мина покрай острието му, братко. Но мисля, че мога да го забавя. Той не смее да ми обърне гръб и да те нападне.“

„Внимавай!“ — само успях да отвърна аз, защото мъжът с тоягата изискваше цялото ми внимание. Нанасяше ми удар след удар и скоро разбрах, че е удвоил усилията си. Вече не се пазеше от евентуална контраатака. Единствената му цел беше да сломи съпротивата ми. Започнаха да се обаждат стари болезки, които почти бях забравил. Воинската ми издръжливост не можеше да се сравнява с едно време. Ловът и пътят не каляваха тялото така, както въртенето на греблото по цял ден. Съмнения подкопаваха съсредоточаването ми. Подозирах, че противникът ми е по-силен от мен, и толкова се страхувах от болката, която щеше да ми причини, че не бях в състояние да измисля как да я избегна. Отчаяното желание да не пострадаш не е равносилно на решимостта да победиш. Продължавах да се опитвам да спечеля разстояние, за да развъртя тоягата си, ала той безмилостно ме притискаше.

Хвърлих поглед към менестрелите. Стиснал сопата си в ръце, Джош стоеше в средата на пътя, но битката се беше отдалечила от него. Мила с накуцване отстъпваше и се мъчеше да отбива ударите на противника си, докато Благозвучие безрезултатно го бяхтеше по раменете с много по-тънката си пръчка. Той просто не й обръщаше внимание и се опитваше да нарани Мила. Това пробуди нещо в мен.

— Благозвучие, подкоси му краката — извиках аз и когато тоягата на моя съперник охлузи рамото ми, отново насочих вниманието си към собствените си проблеми. Нанесох му два бързи, макар и слаби удара и отскочих назад.

Острие на меч разсече рамото ми и се плъзна по гърдния ми кош.

Извиках от удивление и едва не изпуснах тоягата си, когато осъзнах, че не съм ранен аз. По-скоро усетих, отколкото чух изненаданото излайване на Нощни очи. После ритника по главата ми.

Зашеметен, приклецен в ъгъла. „Помогни ми!“

Имаше други спомени, по-дълбоки, скрити под побоите, нанесени ми от ратниците на Славен. Години по-рано бях усетил хладното острие на нож и ритник с ботуш. Ала не със собствената си

плът. Един териер, Смити, с който се бях свързал и който дори още не беше напълно пораснал, се бе нахвърлил върху човека, нападнал Бърич в мое отсъствие. По-късно беше умрял от раните си, преди да успее да се върна при него. Внезапно открих, че ме дебне опасност, много пострашна от собствената ми смърт.

Страхът за самия мен отстъпи пред ужаса ми да изгубя Нощни очи. Направих каквото знаех, че трябва да направя. Промених позата си, пристъпих напред и поех удар по рамото, за да се приближа на достатъчно разстояние. За миг ръката ми изтръпна. Надявах се все още да е на мястото си. Бях хванал тоягата изкъсо. Рязко вдигнах края ѝ и го улучих под брадичката. Нищо не го беше подготвило за неочакваната ми тактика. Главата му подскочи назад, гърлото му се оголи и аз забих оръжието си между ключиците му. Усетих, как костичките пукат. Той изхрани кръв. Отскочих, хванах тоягата почти в самия край и я стоварих върху черепа му. Претопеният се строполи на земята. Обърнах се и се затичах към гората.

Водеха ме сумтене и ръмжене. Нощни очи бе вдигнал лявата си предна лапа към гърдите си. По лявото му рамо лъщеше кръв. Беше отстъпил навътре в гъсталак от преплетени къпини и вече не можеше да избяга. Усетих болката от забитите в лапите му тръни.

При вида ми той събра смелост и се хвърли срещу противника си. Претопеният замахна с меча и се опита да го прониже. Тоягата ми не беше остра, но аз с безмълвен яростен вик я забих в гърба му и тя стигна чак до дробовете му. Той изрева и от гърлото му бликнаха кървави пръски. Опита се да се обърне към мен, но аз продължавах да държа тоягата и я натисках с цялата си тежест, като го принудих да залитне към къпините. Протегнатите му ръце нямаше за какво друго да се хванат, освен за трънливите стъбла. Окуражен, Нощни очи скочи върху гърба му. Вълчите челюсти ухапаха врата му и силно го стиснаха. Кръвта му опръска и двама ни. Задавените викове на претопения постепенно се превърнаха в немощни хрипове.

Съвсем бях забравил за менестрелите, докато не чух мъчителен вик. Наведох се, вдигнах изпуснатия от претопения меч и затичах обратно към пътя, като оставих Нощни очи да бъде ближе рамото си. Когато изскочих от гората, пред очите ми се разкри ужасяваща гледка. Претопеният се беше нахвърлил върху съпротивляващата се Мила и разкъсваше дрехите ѝ. Благозвучие стоеше на колене, стискаше ръката

си и надаваше нечленоразделни писъци. Разрошеният и овалян в прах Джош, останал без тоягата си, неуверено се насочваше към гласа на Благозвучие.

Светкавично се озовах при тях. Изритах мъжа, за да го повдигна от Мила, после с две ръце забих меча в тялото му. Той бясно се бореше, риташе и се мъчеше да ме хване, но аз силно натиснах оръжието в гърдите му. Колкото повече се съпротивляваше, толкова повече разширяваше раната. От устата му бълваха животински проклетия, после наред със звуците полетяха и капки кръв. Той успя да сграбчи десния ми прасец и се опита да ме събори. Просто още поздраво наблегнах върху меча. Копнеех да го изтегля от плътта му и бързо да го довърша, ала той беше прекалено силен и не смеех да го пусна. Накрая Мила стовари тоягата си в лицето му. Внезапната му неподвижност бе истинска милост колкото за него, толкова и за мен. Намерих сили да изтегля оръжието, олюлях се и седнах на пътя.

Зрението ми се замъгли, проясни се, сетне отново се замъгли. Мъчителните писъци на Благозвучие спокойно можеха да са далечни кръсъци на чайки. Изведнъж всичко ми дойде прекалено много и аз бях навсякъде. Бях в гората, ближех рамото си и внимателно покривах раната си със слюнка. И в същото време седях под яркото слънце на пътя, усещах мирис на прах, кръв и мръсотия. Усещах всеки удар, който бях понесъл и нанесъл, умората и болката. Свирепите убийства, които бях извършил, ненадейно придобиха нов смисъл. Знаех какво е да изпиташ такава болка, каквато бях причинил. Знаех какво са изпитвали, повалени на земята и изгубили надежда, виждайки смъртта като единствен изход от агонията. Умът ми вибрираше между крайностите на убиец и жертва. Бях и двете.

И бях сам. Никога не бях оставал толкова сам. В такива моменти винаги с мен бе имало някой. Другарите ми на кораба след битката, Бърич, дошъл да ме закърпи и да ме отведе у дома. И винаги ме беше очаквал дом, където над мен се бе суетила Търпение, където Сенч и Искрен ме бяха увещавали да съм по-предпазлив. Със спускането на нощта беше идвала Моли, за да ми дари нежните си милувки. Този път битката бе свършила и аз бях жив, ала това не интересуваше никой друг, освен вълка. Обичах го, но внезапно разбрах, че копнея и за човешко докосване. Раздялата с близките ми беше непоносима. Ако наистина бях вълк, щях да вдигна муцуна към небето и да завия.

Пресегнах се по начин, който не съм в състояние да опиша. Не с Осезанието, не с Умението, а с някаква мерзка смесица от двете, ужасно търсене на някой, някъде, който можеше да се зарадва, че съм жив.

Почти усетих нещо. Дали Бърич бе вдигнал глава и се беше огледал наоколо на нивата, на която работеше, дали за миг не бе доловил мирис на кръв и прах, вместо на плодородната пръст, която обръщаше? Дали Моли се бе изправила от прането си, за да разкърши вдървения си гръб и да се озърне, чудейки се на неочаквано обзелото я отчаяние? Дали бях докоснал умореното съзнание на Искрен, дали за миг бях привлякъл вниманието на Търпение от подреждането на билки, дали бях накарал Сенч да се намръщи? Като нощна пеперуда, блъскаща се в прозорец, аз се мъчех да проникна в съзнанието им. Копнеех да изпитам обичта, която бях приемал за даденост. Стори ми се, че почти успявам да ги достигна, само за да потъна изтощен обратно в себе си, седнал сам на прашния път, облян в кръвта на трима мъже.

Тя подритна праха към мен.

Вдигнах очи. Отначало Мила представляваше тъмен силует на фона на залязващото слънце. После премигнах и видях погнусата и яростта на лицето ѝ. Дрехите ѝ бяха разкъсани, косата ѝ — разчорлена.

— Ти избяга! — Обвини ме тя. Усещах презрението ѝ към моята страхливост. — Избяга и го остави да счупи ръката на Благозвучие, да повали татко на земята и да се опита да ме изнасили. Що за човек си ти? Що за човек може да направи такова нещо?

Този въпрос имаше хиляди отговори. И нито един. Пустотата в мен ме уверяваше, че няма смисъл да ѝ отвръщам. Вместо това се изправих. Мила ме проследи с поглед, докато отивах да взема захвърления си вързоп. Сякаш бяха изтекли часове, откакто го бях изритал настрана. Вдигнах го и го понесох към Джош, който се опитваше да успокои Благозвучие. Прагматичната Мила бе развързала техните вързопи. Бащината ѝ арфа бе счупена и със скъсани струни. Благозвучие нямаше да свири на флейта, докато не зараснеше ръката ѝ. Направих каквото мога.

С други думи нищо, освен да наклада огън край пътя, да донесе вода от потока и да я кипна. Извадих от кутията си билки, които щяха да успокоят Благозвучие и да обезболят счупената ѝ ръка. Намерих

сухи прави пръчки за шина и издялах кората им. А горе на склона в гората зад мен? „Боли ме, братко, но раната не е дълбока. И все пак се отваря, когато се опитвам да ходя. И тръните, целият съм в тръни като мухи, накацали по леш.“

„След малко ще дойда и ще ги извадя.“

„Недей. Сам ще се погрижа за себе си. Ти се погрижи за другите. — Мълчание. — Трябваше да избягаме, братко.“

„Знам.“

Защо ми беше толкова трудно да отида при Мила и тихо да я попитам дали има парче плат, което да разкъсаме, за да вържем шината на Благозвучие? Тя не благоволити да ми отговори, но слепият Джош безмълвно ми подаде меката тъкан, с която преди бе увивал арфата си. Мила ме презираше, Джош, изглежда, беше вцепенен от шок, а Благозвучие толкова бе потънала в собствената си болка, че не ме забелязваше. Ала някак успях да ги накарам да се преместят до огъня. Доведох и Благозвучие, като я прегръщах през раменете и в същото време придържах счупената ѝ ръка. Настаних я, после ѝ дадох чаша чай.

— Мога да наместя костта и да я шинирам — казах по-скоро на Джош Арфиста, отколкото на нея. — Често съм го правил за мъже, пострадали в сражение. Но не претендирам, че съм лечител. Когато стигнем в най-близкия град, пак ще трябва да я наместят.

Той бавно кимна. И двамата знаехме, че трябва да го направим. Затова старецът застана на колене зад Благозвучие и я хвана за раменете. Мила здраво стисна предлакътницата ѝ. Стиснах зъби, за да издържа на болката, която изпитваше тя, и силно дръпнах предмишницата ѝ. Тя изкрещя, разбира се, защото никой чай не може напълно да притъпи такава болка. Но се мъчеше да не се съпротивлява. По бузите ѝ се стичаха сълзи и дишането ѝ бе неравномерно, докато шинирах ръката ѝ. Показах ѝ как да я държи, за да облекчава тежестта. После ѝ дадох още една чаша чай и отидох при Джош.

Бяха го ударили по главата и за миг го бяха зашеметили, но не беше изгубил съзнание. Имаше цицина и когато я докоснах, той потръпна, но кожата не бе разцепена. Промих я със студена вода и му казах, че чайт може да облекчи и него. Слепецът ми благодари и кой знае защо, се почувствах засрамен. Вдигнах поглед към Мила, която ме наблюдаваше с котешки очи от отсрещната страна на огъня.

— Ранена ли си — тихо попитах аз.

— Имам подутина колкото слива от удара на тоягата му. И драскотини по шията и гърдите. Но и сама мога да се погрижа за себе си. Все пак ти благодаря... тъъ... Коб. Не може да се каже, че съм жива благодарение на твоите усилия.

— Мила — едновременно уморено и гневно каза Джош.

— Той избяга, татко. Справи се със своя противник, обърна се и избяга. Ако ни беше помогнал, това нямаше да се случи. Онзи нямаше да счупи ръката на Благозвучие, нито да разбие арфата ти. Той избяга!

— Но се върна. Предлагам да не мислим какво е щяло да се случи, ако не беше. Може малко да сме пострадали, но въпреки това трябва да му благодаря, че си останала жива.

— За нищо няма да му благодаря — горчиво отвърна тя. — Само още мъничко смелост и той щеше да спаси прехраната ни. Какво ни остава сега? Арфист без арфа, флейтистка, която не може да повдигне ръка, за да държи инструмента си.

— Изправих се и се отдалечих от тях. Внезапно се почувствах прекалено уморен, за да я доизслушам, и прекалено обезсърчен, за да ѝ обяснявам поведението си. Вместо това изтеглих двата трупа от пътя и ги оставих на моравата край реката. Под гаснещата светлина отново навлязох в гората и потърсих Нощни очи. Той вече сам се беше погрижил за раните си по-добре, отколкото можех да го сторя аз. Прокарах пръсти през козината му и я почистих от тръните и къпиновите клонки. За кратко приседнах до него. Вълкът легна и отпусна глава на коляното ми. Почесах го зад ушите. Нямахме нужда от други обяснения. После станах, намерих третия труп, хванах го за раменете и го замъкнах при другите два. Без никакви угризения претърсих джобовете и кесииите им. Първите двама имаха шепа дребни монети, но в кесията на онзи с меча открих дванадесет сребърника. Взех кесията и изсипах останалите пари в нея. Откопчах изтъркания му колан с ножницата и вдигнах меча от пътя. Докато окончателно се стъмни, затрупах телата с речни камъни. Когато свърших, слязох на брега, измих си ръцете и напписах лицето си. Съблякох си ризата и я изпрах, после пак я навлякох. Отначало студената влага подейства като мехлем на натъртванията ми, но скоро мускулите ми започнаха да се вцепеняват.

Върнах се при огъня, който осветяваше лицата на музикантите. Приблжих се, потърсих ръката на Джош и пуснах кесията в нея.

— Може би това ще ви помогне, докато си намериш нова арфа — казах аз.

— Пари от мъртъвци, за да облекчиш съвестта си, а — презрително попита Мила.

Гневът ми най-после бликна на повърхността.

— Представяй си, че са останали живи, защото според бъкския закон най-малкото щяха да ти платят обезщетение — предложих ѝ аз. — И ако това не те задоволява, хвърли монетите в реката, хич не ме интересува. — Престанах да ѝ обръщам внимание и въпреки болезните си се заех с колана на претопения. Нощни очи бе имал право — той се беше оказал много по-едър от мен. Опънах кожата върху парче дърво и пробих нова дупка с ножа си. После се изправих и закопчах колана на кръста си. Отново усетих успокоителната тежест на меча на хълбока ми. Изтеглих оръжието и го разгледах на светлината на огъня. Не бе нещо изключително, най-обикновен здрав меч.

— Откъде го взе — попита Благозвучие. Гласът ѝ леко трепереше.

— От третия мъж в гората — отвърнах аз и прибрах острието в ножницата.

— Какво е това — попита Джош Арфиста.

— Меч — каза Благозвучие.

Слепецът насочи мътните си очи към мен.

— Значи в гората е имало трети мъж с меч, така ли?

— Да.

— И ти си го убил и си му го взел?

— Да.

Той тихо изсумтя и поклати глава.

— Когато се ръкувахме, разбрах, че не стискам десница на писар. Перото не прави такива мазоли, нито такива мускули. Виждаш ли, Мила, той не е избягал. А е отишъл...

— Щеше да е по-разумно първо да убие оня, дето ни беше нападнал — упорито настоя тя.

Развързах вързопата си, извадих одеялото и си легнах. Бях гладен, но нямаше нищо за ядене. За сметка на това можех да си почина. Бях страшно уморен.

— Ще спиш ли — попита Благозвучие. Въпреки успокоителния чай, лицето ѝ изразяваше силна тревога.

— Да.

— Ами ако дойдат още претопени?

— Тогава Мила ще ги убие в такава последователност, каквато ѝ се стори разумна — кисело отвърнах аз. Наместих се така, че да мога бързо да изтегля меча, и затворих очи. Чух, че Мила бавно се изправя и започва да разпъва техните одеяла.

— Коб? — тихо ме повика Джош. — Взе ли пари за себе си?

— Няма да ми трябват — казах аз. Не му обясних, че плановете ми не включват контакти с хора. Не исках никога повече да обяснявам нищо на никого. Не ме интересуваше дали ме разбират.

За миг се пресегнах към Нощни очи. И той като мен беше гладен, но предпочиташе да почива. „До утре вечер ще съм свободен пак да ловувам с теб“ — обещах му аз. Вълкът доволно въздъхна. Не бе далеч. Муцуната му беше отпусната върху предните му лапи.

Бях по-изтощен, отколкото предполагагах. Мислите ми заблуждаха. Оставих се да се освободя от болките, които гризяха тялото ми. Потърсих Моли, ала не я открих. Бърич спеше някъде на сламеник пред огнище. Видях го и почти имах усещането, че се свързвам с него чрез Умението. Пламъците осветяваха лицето му — беше по-слаб и загорял от полската работа. Бавно се отдалечих от него. Умението се плискаше в мен, но не бях в състояние да го контролирам.

Когато сънищата ми се докоснаха до Търпение, с удивление я намерих в покоите на лорд Ясен. Той приличаше на приклещено в ъгъла животно. Една млада жена в прекрасна рокля очевидно беше също толкова смаяна от появата ѝ. Търпение носеше карта и говореше, докато буташе настрани поднос с лакомства и вино, за да я разгъне върху масата.

— Не ви смятам нито за глупав, нито за страхлив, лорд Ясен. Затова трябва да приема, че сте невеж. Възнамерявам да се погрижа за вашето образование. Както ще ви покаже тази карта, изработена от покойния принц Искрен, ако скоро не предприемете действия, цялото бъкско крайбрежие ще остане на милостта на алените кораби. А те са безмилостни. — Търпение вдигна проницателните си кафяви очи и ги впери в него, както често ме бе гледала, когато очакваше да ѝ се

подчиня. Почти го съжалих. Повече не можех да се държа за тази сцена. Като листо, носено от вятъра, полетях надалеч от тях.

Не знаех дали се издигам по-нависоко, или потъвам по-надълбоко. Просто усещах, че с тялото ми ме свързва съвсем тънка нишка. Плувах в течение, което ме теглеше, насърчаваше ме да се пусна. Някъде тревожно зави вълк. Призрачни пръсти ме задърпаха, сякаш се мъчеха да привлекат вниманието ми.

„Фиц. Бъди предпазлив. Върни се.“

Искрен. Ала неговото Умение нямаше повече сила от полъх на вятъра, въпреки напрежението, което знаех, че му коства. Помежду ни имаше нещо, студена мъгла, оплетена като къпинак. Опитах се да открия причина, достатъчно страх, който да ме върне обратно в тялото ми. Ала все едно бях вкопчен в сън и се мъчех да се събудя. Не можех да намеря път, по който да се измъкна. Не можех да намеря воля да го сторя.

„Само повея на кучешка магия във въздуха, а ето какво откривам. — Уил се вкопчи в мен като с котешки нокти и ме привлече към себе си. — Здравей, копелдако. — Дълбокото му задоволство разбуди всички нюанси на страха ми. Усещах циничната му усмивка. — Нито един от двамата не бил мъртъв: нито копелдакът с неговата извратена магия, нито Искрен Самозванеца. Тц, тц. Славен с огорчение ще научи, че не е постигнал нищо. Този път обаче аз ще се погрижа вместо него. Както аз си знам.“ Усетих коварно опипване на защитните ми стени, по-интимно от целувка. Сякаш мачкаше курвенска плът, търсейки слабото ми място. Висях като заек в ръцете му и очаквах само извиването и дръпването, които щяха да сложат край на живота ми. Чувствах колко много са нараснали силата и способностите му.

„Искрен“ — изхленчих аз, ала моят крал не можеше да ме чуе, нито да ми отвърне.

Той ме претегли в ръцете си. „Каква полза имаш от тази сила, която така и не успя да овладееш? Абсолютно никаква. Но аз, о, аз получавам от нея криле и нокти. Ти ще ме направиш достатъчно силен, за да открия Искрен, колкото и да се крие.“

Изведнъж започнах да губя сила като пробит мях. Нямах представа как е успял да разкъса защитата ми и знаех, че не съм в състояние да го отблъсна. Той жадно притискаше ума ми към своя и ме изсмукваше. Така Джъстин и Ведра бяха убили Умен. Кралят бе

свършил бързо, като спукан мехур. Не можех да намеря нито воля, нито сила да се съпротивлявам, докато Уил събаряше всички стени помежду ни. Чуждите му мисли притискаха ума ми. Той протягаше ръце към тайните ми и през цялото време ме лишаваше от същността ми.

Но в мен го дебнеше вълк. „Братко!“ извика Нощни очи и му се нахвърли със зъби и нокти. Някъде в далечината Уил изпищя от ужас и изненада. Колкото и силен да беше в Умението, той нямаше никаква представа от Осезанието. И бе безпомощен пред атаката на Нощни очи, също както бях аз пред неговата. Веднъж, когато ме беше нападнал с Умението, Джъстин бе срещнал отпора на Нощни очи. Бях го видял да се строполява, сякаш вълкът наистина го беше захапал за гърлото. Бе изгубил контрола над Умението и аз успях да се отскубна от него. Сега не можех да видя какво става с Уил, ала усещах захапващите челюсти на Нощни очи. Уил избяга, като прекъсна връзката помежду ни толкова ненадейно, че за миг не бях сигурен кой съм. После се върнах в тялото си и се събудих.

Целият облян в пот, седнах на одеялото и вдигнах всички стени, с които си спомнях, че мога да се оградя.

— Коб? — Уплашено ме попита Джош и видях, че музикантът сънено се надига. Мила, която стоеше на пост, ме гледаше от своето одеяло. Сподавих риданието си.

— Кошмар — едва успях да изхриптя. — Просто кошмар. — С олюляване се изправих. С ужас осъзнах, че съм останал без сили. Светът около мен се въртеше. Едва пазех равновесие. Страхът от собствената ми слабост ме накара да се размърдам. Взех котлето си и се запътих към реката. Чай от самодивско биле. Надявах се да е достатъчно силен. Отдалеч заобиколих камъните, покриващи труповете на претопените. Преди да стигна до речния бряг Нощни очи се озова до мен, куцукайки на три крака. Пуснах котлето и приклегнах до него. Прегърнах го, като внимавах за раната на рамото му, и зарових лице в козината му.

„Бях страшно уплашен. Едва не умрях.“

„Сега разбирам защо трябва да ги убием всички — спокойно отвърна той. — В противен случай те никога няма да ни оставят на мира. Трябва да ги спипаме в собственото им леговище и да ги избием до крак.“

Това бе единствената утеха, която можеше да ми предложи.

6

ОСЕЗАНИЕТО И УМЕНИЕТО

Менестрелите и странстващите писари заемат специално място в обществото на Шестте херцогства. Те са хранилища на познание не само за собствените си занаяти, но и за много повече неща. Менестрелите пазят историята на Шестте херцогства — не само общата история на кралството, но и на малките градчета и дори отделните семейства. Макар че всеки менестрел мечтае да стане единствен свидетел на някое велико събитие и да придобие авторско право над нова сага, тяхното истинско и дълговечно значение се крие в малките събития, които изграждат тъканта на живота. Когато става въпрос за граници на имот, произход или дори дългосрочно обещание, винаги викат менестрели за подробности, които другите може да са забравили. Странстващите писари ги подпомагат, но не ги заместват. Срещу определена такса те осигуряват писмен документ за сватба, раждане, продажба на земя, наследство или обещана зестра. Такива документи понякога са сложно нещо, тъй като всяка заинтересувана страна трябва да бъде обозначена по лесно установим начин. Не само по име и занятие, но и по произход, местоживееене и вид. Най-често викат менестрел, за да постави подписа си като свидетел под приготвения от писаря документ, и поради тази причина те нерядко пътуват заедно или един човек владее и двата занаята. Обичаят изисква в знатните

домове да се отнасят добре към менестрелите и писарите, зиме да им осигуряват подслон, както и храна и утеха — на стари години. Никой благородник не желае да го споменават с лошо в разказите на менестрелите и писарите или още по-зле, изобщо да не го запомнят. Щедростта към тях се възприема като обичайна любезност. Човек може да разбере, че е попаднал в дома на скъперник, когато седне на маса в замък без менестрели.

Следобед на другия ден се сбогувах с музикантите пред вратата на един хан в бедното градче Сврачиврат. По-точно се сбогувах с Джош. Мила влезе в хана, без да ми обърне внимание. Благозвучие ме погледна, ала изражението ѝ беше толкова озадачено, че не ми говореше нищо. Сетне последва братовчедка си. С Джош останахме на улицата. Бяхме вървели заедно и ръката му продължаваше да е на рамото ми.

— На прага има ниско стъпало — тихо го предупредих аз.

Той кимна в знак на благодарност.

— Е, няма да ти е излишна малко топла храна — отбеляза старецът и посочи с брадичка към вратата.

Поклатих глава, после казах:

— Благодаря, но няма да вляза с вас. Продължавам пътя си.

— Веднага ли? Хайде, Коб, поне изпий чаша бира и хапни нещо. Знаем, че понякога Мила е... непоносима. Но не си мисли, че говори от името на всички ни.

— Не е заради това. Просто трябва да свърша нещо. Нещо, което от много отдавна отлагам. Вчера разбрах, че докато не го направя, няма да намеря покой.

Джош тежко въздъхна.

— Вчера беше грозен ден. Случилото се не бива да стои в основата на никакви важни решения. — Той завъртя глава към мен. — Каквото и да те мъчи, Коб, мисля, че времето ще те излекува. Нали знаеш, времето е цяр за повечето неща.

— За някои неща — разсеяно промълвих аз. — Други не се променят, докато сам не ги... поправиш. По един или друг начин.

— Добре. — Той ми протегна ръка. Стиснах я. — Тогава ти желая късмет. Сега поне десницата на воина има меч, който да върти. И това е нещо.

— Ето вратата. — Отворих я. — И аз ти желая късмет.

Останах сам на улицата. Сякаш бях свалил тежък товар от плещите си. Отново свободен. Скоро нямаше да се нагърбя с нещо такова.

„Идвам — казах на Нощни очи. — Довечера ще отидем на лов.“

„Ще се оглеждам за теб.“

Нарамих вързопа си, здраво стиснах тоягата и закрачих по улицата. Не се сецах да ми трябва нещо от Сврачиврат. Пътят обаче ме отведе до пазарния площад, а навикът е втора природа. Наострих уши за мърморенето и оплакванията на онези, които бяха дошли да се пазарят. Купувачите питаха защо цените са толкова високи, продавачите отвъръщаха, че търговията по реката замряла и малкото стоки, които стигали до Сврачиврат, били скъпи. По на север било още по-лошо, уверяваха ги те. Мнозина търсеха неща, които просто липсваха. Не бяха изчезнали само океанската риба и бъкската вълна. Предсказанието на Сенч се сбъдваше: нямаше коприни, бренди, фини бинградски накити. Нямаше абсолютно нищо от Крайбрежните херцогства, нито от земите отвъд тях. Опитът на Славен да прекъсне търговските отношения с Планинското кралство бяха лишили сврачивратските търговци и от планински кехлибар, кожи и други стоки. Виждаше се, че Сврачиврат е бил търговски град. Сега се задущаваше в излишъците от местна продукция и нямаше за какво да я разменя.

Поне един тътрещ се наблизил пияница знаеше кого да обвинява. Той лъкатушеше из пазара, блъскаше се в сергиите и залиташе през стоките, които по-бедните търговци бяха изложили върху рогозки. Рошавата му черна коса висеше до раменете му и се сливаше с брадата му. Мъжът пееше или по-точно ръмжеше, защото в песента му нямаше мелодия и римата се бе изгубила, ала смисълът си оставаше ясен. Когато Умен бил крал на Шестте херцогства, по реката течало злато, ала сега короната носел Славен и по крайбрежието течала кръв. Имаше и втори стих, в който се казваше, че било по-добре данъците да отиват

за рат с алените кораби, отколкото за крал, който се криел. Песента беше прекъсната от появата на градската стража. Бяха двама. Очаквах да спрат пияницата и да го изтръскаат за монети, за да си плати за нанесените щети. Трябваше да ме предупреди тишината, която се спусна над пазара. Търговията престана, хората се отдръпваха от пътя им или се притискаха към сергиите. Всички очи бяха отправени към тях.

Стражниците бързо се приближиха до пияницата и го хванаха. Той стъписано се облеци и аз се вледених от умолителния поглед, който отправи към тълпата. После един от стражниците замахна с юмрук и го заби в корема му. Мъжът изглеждаше як и имаше шкембе като повечето набити хора на средна възраст. Такъв удар щеше да повали някой по-слаб човек. Той се преви надве и внезапно повърна. Стражниците отвратно отстъпиха и единият силно блъсна пияния, който се строполи върху най-близката сергия и събори две кошници с яйца. Продавачът не каза нищо, само още повече се сви, сякаш изобщо не искаше да го забележат.

Стражниците отново се приближиха до нещастника. Първият го сграбчи за предницата на ризата и го изправи. Нанесе му къс прав удар в лицето и го прати в ръцете на другия, който го хвана и го задържа, така че юмрукът на другаря му повторно да се забие в корема му. Този път пияният се свлече на колене и стражникът зад гърба му небрежно го повали с ритник.

Не бях усетил, че съм тръгнал напред, докато някой не ме хвана за рамото. Обърнах се и видях съсухреното лице на мършава старица.

— Не ги вбесявай — прошепна тя. — Ако никой не ги ядоса, ще му се размине само с бой. Иначе ще го убият. Или още по-лошо, ще го отведат в Кралския кръг.

Срещнах уморения ѝ поглед и тя сведе очи, сякаш се засрами. Ала не пусна рамото ми. Също като нея, аз се опитах да не гледам какво правят стражниците и да не чувам ударите, сумтенето и стоновете на клетника.

Денят бе горещ, но двамата носеха на себе си повече метал, отколкото бях свикнал да виждам по градски стражници. Може би тъкмо това спаси пияния. Никой не обича да се поти в броня. Вдигнах очи навреме, за да видя, че единият се навежда да отвърже кесията на

мъжа и пребърква джобовете му. Вторият погледна към тълпата и заяви:

— Черния Ролф е наказан и глобен за предателските му подигравки към краля. Нека служи за пример на всички.

Стражниците го оставиха да лежи в праха на пазарния площад и продължиха обиколката си. Докато се отдалечаваха, единият се озърна през рамо, ала никой не помръдна, докато не завиха зад ъгъла. После пазарът постепенно се съживи. Старицата свали ръка от рамото ми и продължи да се пазари за няколко репи. Продавачът на яйца заобиколи сергията си, наведе се и вдигна няколко здрави яйца и залетите с жълтък кошници. Никой не гледаше към проснатия на земята пияница.

Известно време останах на мястото си и почаках да ме напусне обзелата ме ледена слабост. Искаше ми се да попитам защо градските стражници обръщат внимание на някаква пиянска песен, ала никой не срещаше въпросителния ми поглед. Изведнъж осъзнах, че наистина не желая да имам нищо общо с никого в Сврачиврат. Нарамих вързопа си и продължих по пътя. Но когато стигнах до стенещия мъж, болката му ме оплиска. Колкото повече се приближавах, толкова по-остра ставаше тя, сякаш все по-дълбоко вкарвах ръката си в буен огън. Той вдигна глава и ме погледна. Целият беше в прах, кръв и повръщано. Опитах се да не спирам.

„Помогни му.“ Така умът ми преведе внезапния подтик, който изпитах.

Заковах се на място като прободен с нож и едва не се олюлях. Тази молба не идваше от Нощни очи. Пияният пхна ръка под себе си и се надигна. Очите му срещнаха моите с тъпа молба и мъка. И преди бях виждал такива очи — очи на страдащ от болка звяр.

„Може би трябва да му помогнем, а?“ — неуверено попита Нощни очи.

„Шшт.“

„Моля те, помогни му. — Молбата бе придобила много повече настойчивост и сила. — Стара кръв моли Стара кръв.“ Гласът в ума ми говореше по-ясно, не с думи, а с образи. С помощта на Осезанието разбрах смисъла. Кланов дълг.

„Те от нашата глутница ли са?“ — зачудено попита Нощни очи. Знаех, че усеща объркването ми, и не отговорих.

Черния Ролф успя да се изправи на едно коляно и безмълвно ми протегна ръка. Хванах я и му помогнах да стане. Той се олюля. Продължих да го държа и му позволих да се облегне на мен. Подадох му тоягата си. Пияният я взе, но не пусна ръката ми. Бавно напуснахме пазара. Прекалено много хора ни наблюдаваха любопитно. Докато вървахме по улиците, минувачите ни поглеждаха и се извърщаха. Мъжът мълчеше. Все очаквах да ми покаже в коя посока иска да се движим, ала той не го направи.

Когато стигнахме до края на града, пътят продължи край речния бряг. Слънцето светеше между дърветата и хвърляше сребърни отблясъци по водата. Група хора с кошници мокро пране тъкмо се отдалечаваха от плитчините край брега между две върбови горички. Черния Ролф леко ме дръпна за ръката, за да ми покаже, че иска да се насочи натам. Той коленичи на брега, наведе се и потопа цялата си глава във водата. После се изправи, разтърка лицето си с шепи и отново се потопа. Втория път силно разтърси глава като мокро куче и на всички страни полетяха пръски. Накрая клекна на пети, погледна ме мрачно и сухо каза:

— Когато идвам в града, пия прекалено много.

— Вече можеш ли да се оправиш сам?

Той кимна. Забелязах, че опипва с език зъбите си. Споменът за старата болка безмилостно се размърда в мен. Прииска ми се да се махна от всичко, което можеше да ми напомни за това.

— Тогава ти желая късмет — казах му, наведох се към водата, утолих жаждата си и напълних меха си. После се изправих, нарамих вързопа си и се обърнах с намерението да продължа. Леко погъделичкване на Осезанието ме накара рязко да завъртя глава към гората. Един пън помръдна и изведнъж се изправи на задните си крака и се превърна в кафява мечка. Тя подуши въздуха, отпусна се на четири крака и се затътри към нас. — Ролф — прошепнах аз и бавно заотстъпвах назад. — Ролф, там има мечка.

— Моя е — спокойно отвърна той. — Няма защо да се боиш от нея.

Заковах се на място. Звярът излезе от гората и се спусна по тревистия бряг. Когато се приближи до Ролф, мечката тихо изръмжа. Странно, звукът по-скоро напомняше мучене на крава към непослушно теле. После звярът наведе голямата си глава към Ролф. Мъжът се

подпря на гърба ѝ и се изправи. Усецах, че се свързват помежду си, но нямах представа какво означават посланията, които си разменят. Мечката вдигна глава и погледна право към мен. „Стара кръв“ — потвърди тя. Очичките ѝ бяха дълбоко разположени над муцуната ѝ. Рунтавата ѝ козина лъщеше на слънцето. Дватамата се приближиха към мен. Не помръднах.

Звярът повдигна муцуна, силно притисна носа си към мен и дълго ме души.

„Братко?“ — малко загрижено попита Нощни очи.

„Струва ми се, че всичко е наред.“ Не смеех да си поема дъх. Никога не бях стоял толкова близо до жива мечка.

Главата ѝ беше огромна. Горещият ѝ дъх вонеше на риба. След малко мечката отстъпи назад и издаде гърлени звуци, сякаш преценяваше всичко, което бе подушила в мен. Седна на задните си лапи и си пое дъх с отворена уста, като че ли опитваше вкуса на миризмата ми. Бавно поклати глава и сякаш взе някакво решение. Отново застана на четири крака и се заклатушка към гората.

— Ела — каза Ролф и ми даде знак да го последвам. Хвърли поглед през рамо и прибави: — Имаме храна. И вълкът е добре дошъл.

След секунда-две закрачих след тях.

„Разумно ли е?“ Усецах, че Нощни очи не е далеч и колкото може по-бързо се приближава между дърветата.

„Трябва да разбере какво са те. Като нас ли са? Никога не съм разговарял с такива като нас.“

Презрително изсумтяване. „Отгледал те е Сърцето на глутницата. Той повече прилича на нас. Не съм сигурен, че искам да се приближа до мечка, както и до човек, който мисли заедно с мечка.“

„Искам да науча повече — настоях аз. — Как ме е усетила, как се е пресегнала към мен.“ Въпреки любопитството си, стоях на разстояние от странната двойка. Мъжът и мечката се тътреха пред мен — вървяха между върбите край реката, като избягваха пътя. Озовахме се на място, където гъстата гора стигаше до срещнатата му страна, и те бързо го пресекоха. Последвах ги. Скоро излязохме на животинска пътека. Усетих Нощни очи преди да се появи до мен. Тежко дишаше от бързане. Сърцето ми се сви, когато го видях да куца на три крака. Прекалено често му бяха нанасяли рани заради мен. Какво право имах да го искам от него?

„Не е чак толкова зле.“

Не обичаше да върви зад мен, но пътеката беше прекалено тясна за двама ни. Навеждах се под надвисналите клони и внимателно наблюдавах водачите ни. Нито един от двама ни не приемаше спокойно мечката. Можеше да ни осакати или убие само с едно замахване на лапа. Потокът на миризмата ѝ караше козината на Нощни очи и собствената ми кожа да настръхват.

Скоро стигнахме до малка колиба, сгушена в склона на хълма. Беше построена от камъни и трупи, цепнатините бяха запушени с мъх и пръст. Гредите на покрива бяха покрити с торф, по който растеше трева и дори ниски храсти. Вратата беше необикновено широка и зееше. Човекът и мечката влязоха. След кратко колебание се осмелих да надникна вътре. Нощни очи остана зад мен с настръхнала козина и наострени уши.

Черния Ролф се върна на прага и ме погледна.

— Влезте и бъдете добре дошли. — Когато видя, че се колебаю, прибави: — Стара кръв не напада Стара кръв.

Бавно влязох вътре. В средата на стаята имаше ниска маса с пейки от двете страни и огнище в ъгъла между два големи удобни стола. Друга врата водеше към по-малка спалня. В колибата миришеше на мечка бърлога — на мухъл и пръст. В единия ъгъл бяха пръснати кокали, а по стените имаше следи от нокти.

Една жена тъкмо оставяше метлата си, след като бе измела пръстения под. Носеше кафяви дрехи и късата ѝ кестенява коса беше прилепнала към главата ѝ като калпаче на жълд. Тя бързо завъртя глава към мен и ме погледна с немигащи черни очи. Ролф ме посочи.

— Това са гостите, за които ти разказвах, Чимшир.

— Благодаря за гостоприемството — отвърнах аз.

Жената почти се сепна.

— Стара кръв винаги се радва да посрещне Стара кръв — увери ме тя.

Погледнах назад и срещнах лъскавите черни очи на Ролф.

— Никога не съм чувал за тази „Стара кръв“ — казах аз.

— Но знаеш какво е това. — Той ми се усмихна. С мечка усмивка. Целият приличаше на мечок: тремавата походка, бавното поклащане на глава, особенният поглед, сякаш муцуна разделяше очите му. Жена му кимна, вдигна глава и размени поглед с някого. Проследих погледа

й и видях малък ястреб, кацнал на една от гредите на тавана. Очите му се впиха в мен. Целите греди бяха в белите му курешки.

— Имаш предвид Осезанието, нали — попитах аз.

— Не. Така го наричат онези, които не разбират. Това е презрителното му име. Ние, които сме от Старата кръв, не го използваме. — Той се обърна към бюфета до яката стена и започна да вади храна. Дълги дебели резени пушена съомга. Самун хляб, омесен с много орехи и плодове. Мечката се изправи на задни крака, сетне отново се отпусна на четири и задуши с нос. После завъртя глава настрани, за да захапне парче риба, което изглеждаше смешно малко между зъбите й. Занесе го в ъгъла, обърна се с гръб към нас и го заръфа. Жената тихо беше седнала на един стол, от който можеше да наблюдава цялата стая. Когато я погледнах, тя се усмихна и подканящо посочи към масата. После отново остана неподвижна.

При вида на храната ми потекоха слюнки. Отдавна не бях ял до насита, а през последните два дни не бях слагал почти нищо в уста. Тихият вой навън ми напомни, че Нощни очи е в същото състояние.

— Няма сирене, нито масло — тържествено ме предупреди Черния Ролф. — Градската стража ми взе всички монети, които имах, преди да успея да купя масло и сирене. Но имаме достатъчно риба и хляб, а също и мед за хляба. Взemi си каквото искаш.

Очите ми почти неволно се насочиха към вратата.

— И двамата — доизясни се той. — Сред Старата кръв към двама се отнасят като към един. Винаги.

— И ние с Лапавица ви посрещаме с добре дошли — тихо прибави жената. — Аз съм Чимшир.

Признателно й кимнах и се пресегнах към моя вълк.

„Нощни очи? Ще влезеш ли?“

„Ще се приближа до вратата.“

След секунди покрай прага се промъкна сива сянка. Усетих го да обикаля пред колибата и да души наоколо. Отново мина пред отворената врата, надникна вътре и отново обиколи колибата. Недалеч от нея откри недояден труп на елен, покрит с листа и пръст. Типично мечо скривалище. Нямаше нужда да го предупреждавам да не го докосва. Накрая се върна до вратата и седна пред нея с наострени уши.

— Занеси му храна, щом не иска да влезе — предложи ми Ролф. И прибави: — Ние смятаме, че не бива да насилваме никого срещу

естествените му инстинкти.

— Благодаря — малко сковано отвърнах аз, но не знаех какви обноски се приемат тук. Взех резен съомга от масата. Подхвърлих го на Нощни очи и той ловко го хвана. За миг остана клекнал с парчето риба между зъбите. Не можеше едновременно да яде и да остане напълно нащрек. От муцуната му започнаха да се точат дълги нишки слюнка. „Яж — казах му аз. — Струва ми се, че не ни мислят злото.“

— Той не се нуждаеше от повече подканяне. Пусна съомгата на земята, настъпи я с предната си лапа и я захапа. Излапа я почти без да я дъвче. Видът му отново разбуди собствения ми глад. Извърнах очи от него и открих, че Черния Ролф ми е отрязал дебела филия хляб и я е намазал с мед. В момента си наливаше голяма чаша медовина. Моята вече беше до чинията ми.

— Яж, не ме чакай — отново ме подкани той и когато погледнах към Чимшир, тя се усмихна.

— Заповядай — тихо рече жената. Приблужи се до масата, взе си чиния, ала сложи в нея само малко късче съомга и парченце хляб. Усетих, че го прави, за да ме успокои, а не от глад. — Нахрани се. Нали знаеш, ние усещаме глада ти. — Не седна при нас, а отнесе храната си на стола до огнището.

С радост се подчиних. Започнах да ям почти също толкова възпитано, колкото Нощни очи. Той вече дъвчеше третия резен риба, а аз бях погълнал три филии хляб и довършвах второто парче съомга, когато си спомних за домакина си. Ролф отново напълни чашата ми и каза:

— Веднъж се опитах да гледам коза. За мляко и сирене. Обаче тя не успя да свикне с Хилда. Бедното същество вечно беше толкова нервно, че млякото му секваше. Затова пием медовина. Хилда ни намира мед.

— Прекрасна е. — Въздъгнах. Оставих чашата си, след като пресуших една четвърт от нея. Не бях изпразнил чинията си, но вече не бях толкова гладен. Черния Ролф взе резен риба от масата и небрежно го хвърли на Хилда. Мечката го хвана със зъби и лапи, обърна ни гръб и продължи да яде. Следващото парче полетя към Нощни очи, който бе изгубил всякаква предпазливост. Той подскочи и го захапа, после легна със съомгата между предните си лапи. Чимшир ровичкаше храната си, откъсваше трошички сушена риба и навеждаше

глава, докато ги ядеше. Всеки път щом я погледнех, виждах, че ме наблюдава с острите си черни очи. Отново насочих вниманието си към Хилда.

— Как се свърза с мечка — попитах и прибавих: — Ако въпросът не е нелюбезен. Никога не съм разговарял с човек, който е свързан с животно, поне с никой, който открито го признава.

Ролф се отпусна на стола си и постави длани върху корема си.

— Аз не го „признавам открито“ пред всеки срещнат. Предположих, че знаеш за мен, както ние с Хилда винаги усещаме присъствието на други от Старата кръв. Но на въпроса ти... Майка ми беше от Старата кръв и две от децата ѝ наследиха тази способност. Тя я усети в нас, разбира се, и ни отгледа по по-особен начин. И когато станах мъж, се отправих на път.

Погледнах го в очите. Той поклати глава и на устните му се изписа съчувствена усмивка.

— Тръгнах сам по света да диря своя другар. Някои търсят в градовете, други в гората, малцина, чувал съм да разправят, дори отиват при морето. Но мен ме влечеше гората. Затова отидох там сам и широко разтворих сетивата си, като постех, пиех само студена вода и билки, които ускоряват Старата кръв. Открих това място, седнах сред корените на едно старо дърво и зачаках. Скоро се появи Хилда, която беше търсила също като мен. Изпитахме се един друг и открихме доверието. И ето ни сега, след седем години. — Той нежно погледна Хилда, сякаш говореше за жена си и децата си.

— Съзнателно търсене на връзка — замислено промълвих аз.

„Струва ми се, че ти ме търсеше и аз те зовях. Макар че навремето не го знаехме“ — каза Нощни очи и думите му хвърлиха нова светлина върху спасяването му от търговеца на животни.

„Съмнявам се — отвърнах аз. Преди на два пъти съм се обвързвал, с две кучета, и познавах болката от изгубен другар. Бях решил никога повече да не се обвързвам.“

Ролф ме гледаше смаяно. Почти ужасено.

— На два пъти си се обвързвал преди вълка? — Той поклати глава. — Прекалено си млад дори за първо обвързване.

Свих рамене.

— Бях дете, когато се обвързахме с Носльо. Отне ми го човек, който знаеше нещо за обвързването и смяташе, че не е добре и за

двама ни. По-късно пак го срещнах, но вече беше в края на дните си. А другото кутре, с което се обвързах...

Ролф ме гледаше отвратено. Чимшир безмълвно поклати глава.

— Обвързал си се като дете, така ли? Прости ми, но това е извратено. Все едно момиченце да се омъжи за възрастен мъж. Детето не е готово да сподели живота на звяра — всички родители от Старата кръв, които познавам, извънредно грижливо предпазват децата си от такива контакти. — На лицето му се изписа съчувствие. — И все пак трябва много да си страдал, когато са ти отнели другаря. Но онзи, който го е сторил, е постъпил правилно, каквито и да са били основанията му. — Ролф внимателно ме погледна. — Изненадан съм, че си оцелял, след като не си знаел нищо за Старата кръв.

— Там, откъдето идвам, рядко се говори за това. Наричат я „Осезанието“ и я смятат за нещо срамно.

— Дори и родителите ти ли? Отлично знам как се отнасят към Старата кръв и какви лъжи разправят за нея, но човек обикновено не ги чува от собствените си родители. Майките и бащите ни ценят наследствените ни способности и когато настъпи моментът, ни помагат да си намерим подходящи съпрузи, за да не разреждаме кръвта си.

Преместих очи към откровения поглед на Чимшир.

— Не познавам родителите си. — Не ми бе лесно да го кажа. — Майка ми ме дала на бащиното ми семейство, когато съм бил шестгодишен. А баща ми не пожелал да е... близо до мен. Все пак предполагам, че Старата кръв идва от майчиния ми род. Не си спомням нищо за нея и семейството ѝ.

— Бил си шестгодишен, така ли? И не си спомняш нищо? Сигурно те е научила на нещо, преди да те прати при баща ти, дала ти е някакви знания, за да се пазиш...

Въздъгнах.

— Изобщо не си я спомням. — Отдавна ми беше омръзнало хората да ме убеждават, че трябвало да си спомням нещо за нея, че било нормално да си спомняш неща от тригодишна възраст насетне.

Черния Ролф издаде гърлен звук, нещо средно между ръмжене и въздишка.

— Е, все някой те е научил на нещо.

— Не — уморен от спора, безизразно отвърнах аз. Искаше ми се да го приключим и затова приложих най-старата позната ми тактика за

отклоняване на хора, които ми задават прекалено много лични въпроси. — Разкажи ми нещо за себе си. На какво те научи майка ти? Как?

Той се усмихна. Около черните му очи се образуваха бръчици и ги направиха още по-Малки.

— Трябваша й двайсет години, за да ме научи. Имаш ли толкова много време, за да ме изслушаш? — После отвърна на погледа ми. — Не, знам, че просто искаше да смениш темата. Но ще ти кажа каквото виждам, че ти е нужно. Остани при нас. Ще ви научим на всичко, каквото ви трябва. Но това не става за час или за ден. Ще отнеме месеци. Може би години.

Внезапно от ъгъла се разнесе тихият глас на Чимшир.

— Можем и да му потърсим жена. Щерката на Оли например. Тя е по-голяма, но може да му помогне.

Ролф се ухили.

— Какво нещо са жените! Познава те от пет минути и вече те сватосва.

Чимшир се обърна към мен. Усмивката ѝ бе едва забележима, ала топла.

— Вита е обвързана с гарван. Добре ще ловувате всички заедно. Остани при нас. Ще се запознаеш с нея и ще я харесаш. Стара кръв трябва да се свързва със Стара кръв.

„Любезно откажи — незабавно се обади Нощни очи. — Не стига ли, че живееш сред хора? Остава да започнеш да спиш близо до мечки и така ще засмърдиш, че никога повече няма да можем да ловуваме заедно. А и не искам да дяля плячката си с някакъв гарван. — Той замълча за миг. — Освен ако не познават жена, обвързана с вълчица.“

В ъгълчето на устата на Черния Ролф потрепна усмивка. Предположих, че разбира почти всичко, което си говорим, и го казах на Нощни очи.

— Това е едно от нещата, на които мога да те науча, ако решиш да останеш — предложи ми Ролф. — Когато двамата разговаряте, другите от Старата кръв ви чуват така, все едно се надвикват с тенекеджийска количка. Няма нужда да сте толкова... широко отворени. Ти се обръщаш само към един вълк, не към цялото вълче племе. Не. Не е само това. Съмнявам се, че има месоядно животно,

което да не знае за вас двамата. Кажи ми, кога за последен път сте срещали голям хищник?

„Преди няколко нощи ме гониха кучета?“ — отвърна Нощни очи.

— Кучетата просто си бранят територията — отбеляза Ролф. —
Имах предвид диво животно.

— Струва ми се, че откакто сме обвързани, не съм виждал нито едно — неохотно признах аз.

— Те ще ви избягват по същия начин, по който ще ви следват претопените — спокойно рече Черния Ролф.

Побиха ме тръпки.

— Претопените ли? Но претопените като че ли не притежават никакво Осезание. Изобщо не ги усещам, само ги виждам или подушвам...

— За сетивата на Старата кръв всички същества излъчват родствена топлина. Всички, освен претопените. Така ли е.

Неспокойно кимнах.

— Те са я изгубили. Не знам как им е открадната, но с претопените е така. И това оставя в тях празнота. Това е добре известно на всички от Старата кръв. Освен това знаем, че претопените ни проследяват и нападат повече, отколкото обикновените хора. Особено ако безразсъдно използваме тези си способности. Никой не знае със сигурност защо е така. Може би знаят само претопените, ако изобщо вече „знаят“ нещо. Но това ни дава още едно основание да сме предпазливи.

— Искаш да кажеш, че двамата с Нощни очи не бива да използваме Осезанието, така ли?

— Искам да кажа, че може би за известно време трябва да останете тук и да овладеете способностите на Старата кръв. Иначе има голяма вероятност пак да си навлечете неприятности като вчера. — Той си позволи леко да се усмихне.

— Не съм споменава нищо за вчерашния случай — промълвих аз.

— Не е и нужно — отвърна Ролф. — Сигурен съм, че са чули всички от Старата кръв на много левги наоколо. Докато двамата не се научите да контролирате разговорите си, няма да имате никакви истински тайни. — Той замълча, после прибави: — Никога ли не ти се е струвало странно, че претопените си губят времето да нападат вълк,

когато очевидно няма какво да спечелят от това? Те се насочват към него само защото е обвързан с теб.

Извинително погледнах Нощни очи.

— Благодаря ти за предложението. Но трябва да свършим нещо, което не търпи отлагане. Мисля, че навътре в сушата няма да срещнем много претопени.

— Така е. Кралят се справя с онези, които стигат чак дотук. И все пак ще привлечаш всички останали. И даже да не срещнеш повече претопени, има голяма вероятност да се сблъскаш с кралските стражници. Те проявяват особен интерес към осезателите. Напоследък мнозина от Старата кръв бяха продадени на краля от съседите си, дори от собствените си роднини. Неговото злато е добро и той не иска много доказателства, че наистина са от Старата кръв. От много години не са ни преследвали толкова настойчиво.

Неловко извърнах очи. Отлично съзнавах защо Славен мрази осезателите. Неговата котерия го подкрепяше в омразата му. Призля ми при мисълта за невинните хора, продадени на Славен, за да може да им отмъсти заради мен. Опитах се да скрия гнева си.

Хилда се приближи до масата, замислено я огледа, после хвана с предни лапи гърнето с меда. Внимателно се заклатушка към ъгъла, седна и започна да ближе парчетата пчелни пити. Чимшир продължаваше да ме наблюдава. Не можех да прочета нищо в очите ѝ.

Черния Ролф се почеса по брадата и потръпна, когато пръстите му напипаха ударено място. Той печално ми се усмихна.

— Съчувствам на желанието ти да убиеш крал Славен. Но мисля, че няма да е толкова лесно, колкото предполагаш.

Само го погледнах, но Нощни очи тихо изръмжа. Хилда вдигна глава, отпусна се на четири крака и гърнето с меда се затъркаля по пода. Черния Ролф я стрелна с очи и огромният звяр отново седна, но без да престава да се взира в нас. Струва ми се, че няма нищо поизнервящо от разлютения поглед на кафява мечка. Не помръдвах. Чимшир се поизправи на стола си, но запази спокойствие. На гредите над нас Лапавица изпляска с криле.

— Щом с воя си доверяваш всичките си планове и скърби на нощната луна, няма защо да се чудиш, че другите знаят за тях. Мисля, че няма да срещнеш мнозина от Старата кръв, които да съчувстват на крал Славен... Може би дори нито един. Някои даже с радост ще ти

помогнат, ако ги помолиш. И все пак за такъв план най-разумно е мълчанието.

— Ако се съди по песента, която пееше в града, предполагам, че споделяш чувствата ми — тихо казах аз. — И ти благодаря за предупреждението. Но ние с Нощни очи и преди е трябвало да внимаваме какво споделяме помежду си. След като вече знаем, че има опасност да ни подслушат, мисля, че можем да се справим с нея. Искам да те попитам нещо. Какво ги е грижа градските стражници на Сврачиврат, че някой е обърнал няколко чашки и пее подигравателни песни за... краля? — Трябваше да се насиля, за да изрека думата.

— Абсолютно нищо, когато са местни. Но в Сврачиврат вече не е така, нито пък в никой град по крайречния път. Това са кралски стражници. Носят униформата на сврачивратската стража и им плаща градската хазна, да, но въпреки това са кралски люде. Славен още не беше изкарал и два месеца на престола, когато издаде този указ. Заяви, че законът щял да се налага по-безпристрастно, ако градските стражници били верни кралски люде, поставящи закона на Шестте херцогства над всеки друг. Е, сам видя как го поставят... обикновено като измъкват каквото могат от всеки нещастен пияница, който настъпи краля по мазола. Ония двамата в Сврачиврат обаче не са чак толкова лоши, колкото други. Говори се, че по на юг, в Песъчлив завой, всеки джебчия и крадец можел лесно да си изкарва прехраната, стига да намазвала и стражата. Градските старейшини са безпомощни да уволнят стражници, пратени от краля. Нито пък имат право да назначават свои хора.

Точно в стила на Славен. Зачудих се докъде може да стигне в маниакалната си жажда за власт. Дали щеше да прати шпиони сред шпионите си? Или вече го бе сторил? Всичко това вещаеше тежки дни за Шестте херцогства.

Черния Ролф ме откъсна от размислите ми.

— И аз искам да те попитам нещо.

— Заповядай — отвърнах аз, но не бях сигурен доколко откровен ще е отговорът ми.

— Късно снощи... след като беше свършил с претопените. Нападна те друг. Не успях да усетя кой, усетих само, че вълкът те защити и онзи някак си отиде... някъде. Че насочи силата си по канал, който нито разбрах, нито успях да проследя. Какво беше това нещо?

— Слуга на краля — отклоних въпроса аз. Трябваше да му отговоря нещо и това ми се стори безобидно, тъй като той, изглежда, вече го знаеше.

— Ти се би с онова, което наричат „Умението“. Нали? — Очите му се впиха в моите. След като не отговорих, Ролф продължи: — Мнозина от нас искат да знаят как става. В миналото умелите са ни преследвали като влечуги. Всеки от Старата кръв може да каже, че родът му е пострадал от техните ръце. Тези дни отново настъпиха. Ако има начин да използваме способностите на Старата кръв срещу онези, които владеят Умението на Пророците, това познание струва много за нас.

Чимшир се приближи от ъгъла, хвана се за облегалката на стола на Ролф и впери поглед в мен. Усетих колко е важен отговорът ми за тях.

— Не мога да ви науча на това — откровено отвърнах аз.

Той очевидно не ми повярва.

— Тази вечер на два пъти ти предложих да те науча на всичко, което знам за Старата кръв, да ти отворя всички врати, които са затворени единствено заради невежеството ти. Ти ми отказа, но в името на Еда, аз все пак ти предложих, и то безплатно. Помолих те само за едно нещо, което може да спаси живота на много наши хора, и ти твърдиш, че не можеш да ме научиш?

Хвърлих поглед към Хилда. Очите ѝ отново приличаха на лъскави мъниста. Черния Ролф навярно не съзнаваше, че позата му е същата като тази на мечката му. Прецених разстоянието до вратата. Нощни очи вече бе на крака, готов да побегне. Чимшир вирна брадичка. Ястребът обърна глава към нас. Насилих се да отпусна мускулите си, да се държа много по-спокойно, отколкото се чувствах. Бях научил тази тактика от Бърч — той я прилагаше към всички уплашени животни.

— Казах ти истината — предпазливо заявих аз. — Не мога да те науча на нещо, което самият аз не разбирам напълно. — Не споменах, че и аз нося презряната кръв на Пророците. Вече бях сигурен в онова, което преди само бях подозирал. Осезанието можеше да се използва за нападение срещу умел единствено ако помежду им бе отворен канал на Умението. Дори да бях в състояние да опиша какво сме направили с Нощни очи, никой друг нямаше да успее да го повтори. За да се бори

срещу Умението с помощта на Осезанието, човек трябваше да притежава и двете. Спокойно срещнах погледа на Черния Ролф, защото знаех, че не го лъжа.

Той бавно отпусна напрегнатите си рамене. Хилда застана на четири крака и се затътри след гърнето с меда.

— Ако останеш при нас и научиш онова, на което мога да те науча, навярно ще започнеш да разбираш какво правиш — с тихо упорство каза Ролф. — Тогава ще си в състояние да научиш и мен. Как смяташ?

Опитах се да му отговоря спокойно.

— Снощи си видял как ме напада един от кралските слуги. Мислиш ли, че ще ми позволят да остана тук и да науча още неща, за да ги използвам срещу тях? Не. Единствената ми възможност е да ги спипам в собствената им бърлога, преди да са дошли да ме търсят. — Поколебах се за миг. — Макар че не мога да те науча как го правя, уверявам те, че ще го използвам срещу враговете на Старата кръв.

Това най-после бе аргумент, който Ролф можеше да приеме. Той замислено подсмръкна. Зачудих се дали и аз имам също толкова вълчи навици, колкото Ролф — мечи и Чимшир — птици.

— Ще останеш ли поне да пренощуваш — внезапно попита Черния Ролф.

— Най-добре пътуваме нощем — със съжаление отвърнах аз. — По-удобно е и за двама ни.

Той кимна.

— Е, желая ти всичко добро и успех в постигането на целта ти. Ако искаш, остани да си починеш, докато изгрее луната.

Посъветвах се с Нощни очи и с благодарност приехме. Прегледах раната на рамото му, намазах я с мехлема на Бърич, после се изтегнахме на сянка навън и проспахме следобеда. Беше добре и двамата да можем напълно да се отпуснем, докато други бдят над нас. Когато се събудихме, Черния Ролф ни бе приготвил риба, мед и хляб за из път. Ястреба го нямаше. Предположих, че спи. Чимшир стоеше в сенките край къщата и ни гледаше сънено.

— Вървете предпазливо, вървете внимателно — ни посъветва Ролф, след като му благодарихме и прибрахме подаръците. — Вървете по пътищата, които ви е отворила Еда.

Замълча, сякаш очакваше отговор. Усетих обичай, който не познавах.

— Късмет — просто му пожелах аз и Ролф кимна.

— Пак ще се върнеш — прибави той.

Бавно поклатих глава.

— Съмнявам се. Но ти благодаря за всичко.

— Не. Знам, че ще се върнеш. Не става въпрос дали искаш онова, на което мога да те науча. Ще разбереш, че имаш нужда от него. Ти не си като обикновените хора. Те си мислят, че имат право над всички животни — да ги убиват и ядат или да властват над живота им. Ти знаеш, че нямаш такова господарско право. Конят, който те носи, ще го прави, защото той иска така, както и вълкът, който ловува заедно с теб. Ти притежаваш по-дълбоко усещане за мястото си в света. Вярваш, че имаш право не да господстваш над него, а да си негова част. Няма нищо срамно нито да си хищник, нито да си жертва. С времето ще откриеш неотложни въпроси. Как трябва да постъпиш, когато другарят ти пожелае да тича с глутница истински вълци? Гарантирам ти, че такъв момент ще настъпи. Как трябва да постъпи той, ако ти се ожениш и имаш дете? Когато дойде време един от вас да умре, как другият да направи място за останалото и да продължи да живее сам? След време ще зажаднееш за други като теб. Ще трябва да се научиш да ги усещаш и откриваш. Тези въпроси имат отговори, отговори на Старата кръв, които не мога да ти дам за един ден, които не можеш да разбереш за една седмица. Ти имаш нужда от тези отговори. И ще се върнеш, за да ги получиш.

Сведох очи към отъпканата горска пътека. Бях изгубил увереността си, че няма да се върна при Ролф.

Чимшир заговори тихо, ала ясно от сенките.

— Аз вярвам в онова, което отиваш да извършиш. Желая ти успех и ако мога, ще ти помогна. — Тя смутено погледна Ролф, сякаш бяха обсъждали този въпрос и той не бе съгласен. — Ако изпаднеш в нужда, извикай, както викаш Нощни очи, помоли всеки от Старата кръв, който те чува, да предаде на Чимшир и Лапавица от Сврачиврат. Онези, които те чуят, може би ще ти се притекат на помощ. Дори да не го направят, ще ми съобщят и аз ще направя каквото мога.

Ролф внезапно въздъхна.

— Ще направим каквото можем — поправи я той. — Но щеше да е по-разумно да останеш тук и първо да се научиш да се пазиш.

Кимнах, но тайно реших, че няма да ги използвам, за да отмъстя на Славен. Когато вдигнах поглед към него, той кисело ми се усмихна и сви рамене.

— Върви тогава. Но се пази. И двамата се пазете. Преди да залезе луната ще оставите зад себе си Бък и ще навлезете във Фароу. Ако си мислиш, че властта на крал Славен в Бък е прекалено сурова, почакай да видиш какво е там, където хората са убедени, че той има право на това.

Кимнах и двамата с Нощни очи тръгнахме.

7

ФАРОУ

Лейди Търпение, господарката на Бъкип, както стана известна, се е издигнала по извънредно необичаен начин. Тя произхожда от знатно семейство, благородничка по рождение. Станала престолонаследница чрез брака си с принц Рицарин. Никога не се е опитвала да вземе властта, на която имала право и по рождение, и по брак. Едва когато останала сама, почти изоставена като ексцентричната лейди Търпение в Бъкип, тя взела юздите в ръцете си. Направила го по същия начин, по който е правила всичко останало в живота си, случайно и странно.

Не използвала връзките си със знатни семейства, нито упражнила влиянието си, произтичащо от положението на покойния ѝ съпруг. Просто започнала с най-ниското стъпало от йерархията, ратниците, които много често са жени. Малцината останали стражници на крал Умен и Кетрикен се били озовали в странното положение на бранители без нищо, което да бранят. Бъкипската стража била изместена от ратниците, които лорд Ясен довел със себе си от Фароу, и ѝ били поверени по-незначителни задачи, сред които чистенето и поддръжката на крепостта. Бившите стражници не получавали редовно платата си и често или се шляели без работа, или изпълнявали унижителни задачи. Лейди Търпение започнала да се възползва от услугите им, привидно, защото

иначе нямало с какво да се занимават. Първо поискала стража, когато неочаквано отново започнала да язди стария си кон. Следобедната езда постепенно обхванала по цели дни, а после и нощи, през които господарката на Бъкип посещавала села или опустошени от пирати, или заплашени от опустошение. Двете със слугинята ѝ Лейси правели каквото могат за ранените, водели сметка за убитите и претопените и чрез стражниците осигурявали помощ за разчистването на главните улици и издигането на временни заслони за бездомните. Макар да не било истинска работа за воини, това напомняло на стражниците срещу какво са ги учили да се бият и какъв е резултатът от липсата на отбрана. Благодарността на хората им възвърнала самоуважението. Във все още неопустошените села присъствието на стражниците показвало на местните, че Бъкип и гордостта на Пророците все още съществуват. В няколко селища били издигнати самоделни укрепления, където хората можели да се скрият от пиратите и да имат известен шанс за спасение.

Няма данни за отношението на лорд Ясен към поведението на лейди Търпение. Тя никога официално не обявявала експедициите си. Това били просто разходки, стражниците доброволно я придружавали и по свое желание помагали в селата. Някои, които спечелили доверието ѝ, започнали да изпълняват нейни „поръчения“, например като вестноосци до Рипон, Беърнс и дори Шоукс, откъдето носели информация за крайбрежните градове. Нейните пратеници често носели клонки бръшлян, целогодишно отглеждан от Търпение в покоите ѝ, като символ, който представляли на получателите на

писмата ѝ. За така наречените „бръшлянови вестноосци“ са написани няколко балади, които разказват за храбростта и находчивостта им и ни напомнят, че бръшлянът преодолява дори най-здравите стени. Може би най-известен е подвигът на Теменушка, най-младата куриерка. На единадесетгодишна възраст тя стигнала чак до Ледените беърнски пещери, където се криела херцогинята на Беърнс, за да ѝ занесе информация къде ще пристигне лодка с провизии. Известно време Теменушка пътувала скрита сред чували жито във фургон на пиратите. Тя избягала от самото сърце на пиратския лагер и продължила пътуването си, ала едва след като запалила шатрата на главатаря им, за да отмъсти за претопените си родители. Теменушка умряла, преди да навърши тринадесетгодишна възраст, но идните поколения ще запомнят делата ѝ.

Други помагали на Търпение да продава накитите и наследствените си земи за пари, които тя после използвала „както ѝ се харесва“. Купувала жито и овце от вътрешността на страната и нейните „доброволци“ ги превозвали и разпределяли. Малки кораби с провизии носели надежда на измъчените защитници. Плащала скромни суми на каменоделци и дърводелци, които помагали за възстановяването на опустошените села. И давала плата, не голяма, но придружена с искрената ѝ благодарност, на онези стражници, които се съгласявали да ѝ помагат.

Навлизането на бръшляновата емблема в масова употреба сред бъкипската стража било само официално признаване на свършен факт. Тези мъже и жени били стражници на лейди Търпение и получавали платата си от нея,

когато изобщо им плащали. По-важно за тях обаче било, че тя ги ценяла и използвала, лекувала ги, когато ги ранявали, и упорито ги защитавала с острия си език от всеки, който се отнасял към тях с презрение. Така положила основите на своето влияние и сила. „Кулата рядко рухва от основите“ — обичала да казва лейди Търпение и твърдяла, че знаела тази поговорка от принц Рицарин.

Бяхме се наспали добре и коремите ни бяха пълни. Тъй като нямаше нужда да ловуваме, вървахме през цялата нощ. Избягахме пътя и бяхме много по-предпазливи, отколкото преди, но не срещнахме повече претопени. Голямата бяла луна посребряваше пътеката пред нас. Движехме се като едно същество, почти без да разсъждаваме, освен, за да отбелязваме миризмите, които усещахме и звуците, които чувахме. Ледената решителност, която ме беше обзела, зарази и Нощни очи. Не бих му внушил намеренията си безразсъдно, но можехме да мислим за това, без да се съсредоточаваме върху него. Отивахме на съвсем различен лов, предизвикан от съвсем различен глад.

В това имаше стройна войнишка логика, стратегия, която Искрен щеше да одобри. Уил знаеше, че съм жив. Аз не знаех дали ще разкрие това на другите от котерията или дори на Славен. Подозирах, че копнее да изсмуче моята сила на Умението, както Джъстин и Ведра бяха пресушили силата на крал Умен. Такава кражба навярно носеше някакъв отвратителен екстаз и Уил щеше да иска да му се наслади сам. Освен това бях почти сигурен, че ще ме търси, решен да ме открие, където и да се скрия. Той знаеше, че ме изпълва с ужас. Нямаше да очаква да отида право при него, готов да го убия заедно с котерията му и Славен. Бързият ми поход към Трейдфорд може би беше най-добрият начин да остана неоткрит.

Изгревът ни завари в непозната гора, рядка и широколистна. Решихме да прекараме деня в брезова горичка на нисък хълм, който гледаше към открито пасище. За пръв път след битката си съблякох ризата и разгледах на дневна светлина рамото си, където ме бе ударила тоягата. Мястото беше синкавочерно и ме болеше, когато се опитвах да

повдигна ръката си над главата. Но само толкова. Дреболия. Преди три години щях да го помисля за тежко нараняване. Щях да го измия със студена вода и да го наложа с билки, за да мине по-бързо. Сега, макар че цялото ми рамо бе мораво и ме болеше при движение, аз го оставих да се излекува само като обикновено натъртване. Кисело се усмихнах и отново си облякох ризата.

Нощни очи проявяваше нетърпение, докато преглеждах раната му. Тя започваше да се затваря. Когато разтворих козината от краищата ѝ, той рязко обърна глава и хвана китката ми със зъби. Не грубо, но твърдо.

„Остави я на мира. Ще зарасне.“

„Замърсила се е.“

Вълкът я подуши и замислено я облиза.

„Не чак толкова много.“

„Дай да я погледна.“

„Ти винаги бъркаш в раните.“

„Тогава стой неподвижно и ме остави да бръкна.“

Той отстъпи, но не се примири. В раната имаше парченца трева и трябваше да ги извадя. Нощни очи още няколко пъти ме захапа за китката. Накрая ми изръмжа по начин, който ми даде да разбера, че повече не може да търпи. Не останах доволен. Едва ми позволи да го намажа с мехлема на Бърич.

„Прекалено много се тревожиш за тези неща“ — сърдито ми каза вълкът.

„Мъчно ми е, че пострада заради мен. Не е честно. Вълците не бива да водят такъв живот. Не би трябвало да си сам и да скиташ от място на място. Би трябвало да си с глутница, да ловуваш в своята територия и някой ден да си намериш другарка.“

„Някой ден си е някой ден. Може и да стане така, а може и да не стане. Само на хората е присъщо да мислят за нещо несъществуващо. Не можеш да изядеш месото, преди да си го убил. Освен това не съм сам. Заедно сме.“

„Прав си. Заедно сме.“ Легнах до Нощни очи.

Помислих си за Моли. После решително я пропъдих от ума си и се опитах да заспя. Безполезно. Въртях се, докато Нощни очи не изръмжа. После стана, отдалечи се от мен и пак легна. Надигнах се и седнах, загледан в гористата долина. Знаех, че е глупаво. Но отказвах

да призная, че е и безразсъдно. Поех си дъх, затворих очи и се пресегнах за Моли.

Бях се ужасявал, че може да я открия в прегръдките на друг мъж. Бях се страхувал, че ще я чуя да говори за мен с омраза. Всъщност изобщо не успях да я намеря. Многократно насочвах мислите си, събирах цялата си сила и се пресягах. Накрая бях възнаграден с образа на Бърич, който покриваше със слама покрива на една колиба. Беше гол до кръста и лятното слънце му бе придало цвят на полирано дърво. Пот се стичаше по гърба му. Той погледна надолу към някого и на лицето му се изписа раздразнение.

— Знам, милейди. Можете да го направите сама, много ви благодаря. Също така знам, че си имам достатъчно тревоги и без да се боя, че и двете ще паднете.

Задъхах се от усилие и отново осъзнах тялото си. Отблъснах се и се пресегнах за Бърич. Поне щях да му съобщя, че съм жив. Успях да го открия, но го видях през мъгла.

— Бърич — извиках аз. — Бърич, аз съм Фиц! — Ала умът му беше затворен и заключен за мен. Дори не успях да зърна мислите му. Изругах капризните си способности и пак се пресегнах във вихрещите се облаци.

Пред мен застана Искрен със скръстени на гърдите ръце и поклати глава. Гласът му не бе по-висок от шепота на вятъра и той стоеше толкова неподвижно, че едва го виждах. И все пак усетих, че използва огромна сила, за да се пресегне към мен.

— Не го прави, момко — тихо ме предупреди той. — Само ще пострадаш. — Изведнъж се озовах на друго място. Искрен облягаше гръб на грамадна плоча от черен камък и лицето му беше покрито с бръчки от изтощение. Той заразтрива слепоочията си. — И аз не би трябвало да го правя. Но понякога толкова копнея за... Уф, добре. Не ми обръщай внимание. Знай обаче следното. По-добре е да не научаваш някои неща, а в момента рискът от използването на Умението е прекалено голям. Щом аз мога да те усетя и открия, може и друг. Той ще те нападне по всеки възможен начин. Не привличай вниманието му към тях. Той няма да се посвени да ги използва срещу теб. Откажи се от тях, за да ги защитиш. — Внезапно ми се стори малко по-силен. Искрен горчиво се усмихна. — Знам какво означава да го направиш, да се откажеш от тях, за да ги защитиш. Така постъпи и

баща ти. Ти притежаваш силата да го направиш. Откажи се от всичко, момко. Просто ела при мен. Ако все още го желаеш. Ела при мен и аз ще ти покажа какво може да се направи.

Събудих се по пладне. Болеше ме глава от жаркото слънце и малко ми се гадеше. Запалих огън с намерението да си сваря самодивско биле. Насилих се да пестя запасите си и сложих във водата съвсем малко парченце кора и останалата коприва. Не бях очаквал толкова често да ми трябва. Подозирах, че не е зле да я запазя — можеше да ми е от полза, когато се изправех срещу котерията на Славен. Виж, това беше оптимистична мисъл. Нощни очи ме погледна, после отново задряма. Седях, отпивах от чая и зяпах околността. Странният сън ме караше да изпитвам носталгия за място и време, когато хората ме бяха обичали. Всичко това бе останало в миналото. Е, не съвсем. Седнах до Нощни очи и поставих ръка на гърба му. Той потръпна. „Заспивай“ — навъсено ми рече вълкът.

„Нямам никой друг, освен теб“ — тъжно отвърнах аз.

Нощни очи лениво се прозя. „И нямаш нужда от никой друг. Лягай да спиш. Сънят е сериозно нещо.“ Усмихнах се и се изпънах до своя вълк, отпуснал длан върху козината му. Той излъчваше простото задоволство на сит стомах и сън под топло слънце. Имаше право. Струваше си да го вземеш на сериозно. Затворих очи и проспях остатъка от деня.

През следващите дни и нощи навлязохме в район с редки гори и обширни пасища. Градовете бяха заобиколени от овощни градини и ниви. Веднъж, много отдавна, бях пътувал през Фароу, Тогава бях придружавал керван и бяхме минали през пресечени местности, а не по речната долина. Бях самоуверен млад убиец, отиващ да извърши важно убийство. Онова пътуване беше свършило с първото ми истинско запознанство с коварството на Славен. Едва се бях спасил. Сега отново пътувах през Фароу и ми предстоеше да извърша убийство. Ала този път бях сам и по реката, жертвата ми бе родният ми чичо и го правех на своя глава. Понякога това ме изпълваше със задоволство. Друг път ме плашеше.

Спазих обещанието, което си бях дал, и усърдно избягвах човешката компания. Движехме се успоредно на пътя и реката, но когато стигяхме до градове, ги заобикаляхме отдалеч. Това се оказва трудно, отколкото можеше да се очаква в толкова равнинна местност.

Едно нещо беше да заобиколиш някое бъкско селце, сгушено сред гъста гора на поредния завой на реката. Съвсем друго бе да прекосяваш ниви или да се промъкваш през овощни градини и да не привлечеш нечий кучета или интерес. До известна степен можех да успокоявам кучетата, че намеренията ни са добри. Ако бяха лековерни. Повечето фермерски кучета притежават вълча подозрителност, която не са в състояние да успокоят никакви уверения. А по-старите бяха склонни да гледат накриво човек, пътуващ във вълча компания. Неведнъж ни преследваха. Осезанието може и да ми даваше способността да общувам с някои животни, ала не гарантираше, че те ще ме послушат или ще ми повярват. Кучетата не са глупави.

Ловът в този открит район също беше различен. Повечето дребен дивеч живееше на големи групи в дупки, а по-едрите животни просто ни избягваха. Времето, прекарано в лов, бе изгубено за пътуването. Понякога откривах неохранявани курници и безшумно се вмъквах да открадна яйца от спящите птици. Не се свенях да бера сливи и череша от градините, през които минавахме. Най-голям късмет извадихме с един млад неопитен харагар, тънконогата свиня, която някои номади отглеждат за храна. Изобщо не се запитахме откъде се е появил. Повалихме го със зъби и меч. Тази нощ оставих Нощни очи да се наяде до насита, после го ядосах, като нарязах остатъка от месото на ленти и ги изсуших на слаб огън. Изгубихме почти цял ден, но за сметка на това през следващите дни пътувахме по-бързо. Когато дивечът сам ни се явяваше, ловувахме и убивахме, но можехме да разчитаме и на пушения харагар.

По този начин се движехме на северозапад по река Бък.

Когато се приближихме до важния търговски град Турлейк, описахме широка дъга около него и известно време се ориентирахме единствено по звездите. Това много повече допаднаше на Нощни очи, защото минахме през равнини, по това време на годината покрити с гъста суха трева. Често виждахме в далечината стада крави, овце, кози и понякога харагари. Контактите ми с номадите, които ги следваха, се ограничаваше само до това, че ги виждах да яздят конете си или зървах коничните силуети на шатрите им, очертани на фона на огньовете в нощните им лагери.

През тези дълги нощи отново бяхме вълци. За пореден път се бях върнал в това състояние, но си казвах, че докато го осъзнавам, няма да

ми навреди. Дори ми се струва, че ми беше от полза. Ако пътувах с друг човек, животът щеше да е прекалено сложен. Щяхме да обсъждаме маршрута, провизиите и тактиката си. Ала ние с вълка просто тичахме напред, нощ след нощ, и съществуването ни бе съвсем просто. Другарството помежду ни ставаше все по-дълбоко.

Думите на Черния Ролф ме бяха накарали да се замисля. В известен смисъл бях приемал Нощни очи и връзката помежду ни за даденост. Някои казват „куче“ или „кон“, като че ли всички от вида им си приличат като две капки вода. Чувал съм собственици да говорят за животните си като за неодушевени предмети. Никога не съм го разбирал. Човек не трябва да е осезател, за да познава другарството с животно и да знае, че то е също толкова сложно, колкото между хората. Когато беше мой, Носльо бе дружелюбно и любопитно кутре. Смити беше жилав и агресивен, склонен да тормози всеки, който му се огъне, и чувството му за хумор си падаше малко грубиянско. Нощни очи се различаваше и от двамата, също както и от Бърич или Сенч. Няма да е проява на неуважение към тях, ако кажа, че аз най-много приличах на него.

Той не можеше да брои. Но аз не можех да чета миризмата на елена във въздуха и да определя пола му. Ако той не бе в състояние да мисли за бъдещето, аз пък не бях способен на неговата дива концентрация. Помежду ни имаше разлики — нито един от двамата ни не твърдеше, че превъзхожда другия. Никой не командваше, нито очакваше безпрекословно покорство. Ръцете ми бяха полезни неща за вадене на бодли от таралеж, кърлежи и тръни и за чесане на особено сърбящи го и недостъпни места на гърба му. Моят ръст ми осигуряваше известно преимущество при откриването на дивеча и оглеждането на терена. Затова дори когато ме съжаляваше за „кравешките ми зъби“, слабото ми нощно зрение и носа ми, който наричаше „безполезно парче месо между очите“, той не ме подценяваше. И двамата знаехме, че ядем месо благодарение главно на неговото ловно майсторство. И все пак той никога не негодуваше, че делим всичко по равно. Такова нещо няма да откриете при хората.

„Седни, куче!“ — веднъж се пошегувах аз. Внимателно дерях един таралеж, който бях убил с тоягата си, след като Нощни очи беше настоял да го хванем. Заради нетърпението му да налапа месото щяхме

и двамата да се набодем на бодлите. Той седна с нетърпеливо потръпващи хълбоци.

„Защо хората говорят така?“ — попита ме Нощни очи, докато бавно смъквах бодливата кожа на животното.

— Как?

„Заповеднически. Какво дава на човек право да заповядва на кучето, ако не са от една глутница?“

— Някои са от една глутница или поне почти. — Опънах кожата, като я държах за гънката на корема, където, нямаше бодли. Разнесе се звук като от разпорване и тя започна да се отделя от месото. — Някои хора смятат, че имат такова право.

„Защо?“ — упорстваше Нощни очи.

С изненада установих, че никога не съм мислил за това.

— Някои хора смятат, че са по-добри от животните — бавно отвърнах аз. — Че имат право да ги използват и да им заповядват както намерят за добре.

„Ти така ли смяташ?“

Не му отговорих веднага. Прокарах ножа си по линията между кожата и мазнината, като постоянно продължавах да опъвам кожата и я издърпвах през рамото на таралежа. Бях яздил кон, нали? Дали го покорявах на волята си, защото бях по-добър от коня? Бях използвал кучета и соколи за лов. Имах ли право да им заповядвам? А сега седях тук и дерях таралежа, за да го изядем. Бавно заговорих.

— Нима сме по-добри от този таралеж, че да го изядем? Или просто днес сме го надвили?

Вирнал муцуна, Нощни очи наблюдаваше как ножът и ръцете ми оголват месото за него. „Мисля, че винаги съм по-умен от таралежите. Но не по-добър. Навярно ги убиваме и ядем, защото можем. Също както... — той спокойно разпери предните си лапи пред себе си, — също както аз разполагам с един опитен човек, който да ми дера тия бодливи същества, за да мога повече да се наслаждавам, докато ги ям.“ — Вълкът изплези език. И двамата знаехме, че това е само част от отговора на загадката. Продължих да дера таралежа и накрая отделих цялата му кожа.

— Би трябвало да запаля огън и да стопя мазнината, преди да изям своя дял — замислено казах аз. — Иначе ще се разболея.

„Просто ми дай моето месо и прави каквото искаш със своето“ — великодушно отвърна Нощни очи. Задните крака ми бяха повече от достатъчни. Оставих ги върху кожата, докато Нощни очи замъкна своя дял настрани. Запалих слаб огън.

— Не смятам, че съм по-добър от теб — тихо казах аз. — Всъщност не смятам, че съм по-добър от никое животно. Макар че, както казваш ти, съм по-умен от някои.

„Може би от таралежите — снизходително заяви той. — Но от вълците? Едва ли.“

Постепенно опознахме всички нюанси в поведението на другия. Понякога бяхме блестящи в ловуването, изпитвахме истинско удоволствие от дебненето и убиването, движехме се решително и опасно в света. Друг път се боричкахме като кутрета, блъскахме се от пътеката в хрусталаците, хапехме се и подплашвахме дивеча още преди да сме го видели. Или лежахме и дремахме в късните следобедни часове преди да станем за лов и после да продължим пътя си. Топлото слънце напичаше коремите или гърбовете ни, насекомите упойващо жужаха — като самия сън. След това големият вълк започваше да се търкаля по гръб като пале, молеше ме да го погала по корема и да прегледам ушите му за кърлежи и бълхи или просто хубавичко да го начеша по гърлото и шията. В студените мъгливи утрини се свивахме един до друг, за да намерим топлина, преди да заспим. Понякога се будех от грубо сръгване със студен нос. Когато се опитвах да седна, откривах, че нарочно ме е настъпил по косата и приковава главата ми към земята. Друг път се будех сам и виждах, че Нощни очи е клекнал на разстояние, вперил очи в далечината. Спомням си, че веднъж видях силуета му, очертан на фона на залеза. Лекият вечерен ветрец рошеше козината му. Ушите му бяха наострени. Тогава усетих в него самота, която с нищо не можех да облекча. Това ме накара да осъзная собственото си нищожество. Оставих го на мира, дори не се пресегнах с Осезанието. В известен смисъл за него аз не бях по-добър от вълк.

Щом заобиколихме Турлейк и съседните градове, отново завихме на север, за да излезем на река Вин. Тя се различаваше от река Бък също толкова, колкото крава от жребец. Сива и спокойна, реката течеше в широкото си чакълесто корито между равнинни поля. Откъм нашата страна имаше пътека, която вървеше повече или по-малко

успоредно на реката, но нямаше много хора. Винаги чувахме приближаващите се стада и лесно ги избягахме. Вин не бе плавателна като Бък, тъй като беше по-плитка и имаше местещи се пясъчни плитчини, но все пак имаше някаква речна търговия. Откъм страната на Тилт минаваше оживен път, край който се нижеха многобройни села и градчета. Виждахме гемии, в някои участъци теглени срещу течението от мулета. Селищата от нашата страна на реката се ограничаваха до търговски фактории за номадските скотовъдци. В тях имаше хан, няколко дюкяна и къщи, ала нищо повече.

Номадските скотовъдци, които през топлите месеци живееха в шатри, сега пасяха стадата си в централните равнини и бавно се придвижваха от извор на извор през тучните пасища. Селските улици и кирпичените стени на къщите бяха обрасли с трева. Тези изоставени места излъчваха покой и все пак пустотата им ми напомни за опустошенията на пиратите. Не посмяхме да се приближим до нито едно от тях.

И двамата станахме по-стройни и силни. Обувките ми се изтъркаха и трябваше да ги закърпя със сурова кожа. Панталонът ми се оръфа и се наложи да го подгъна до прасците. Омръзна ми толкова често да пера ризата си. Предницата и ръкавите бяха на петна от кръвта на претопените и плячката ни. Цялата бе на кръпки като просяшка риза и неравномерният цвят правеше вида ѝ още помизерен. Един ден я прибрах във вързопа си и продължих гол до кръста. Дните бяха достатъчно топли, за да не ми липсва, а в похладните нощи тичахме и тялото ми се топлеше само. Слънцето ме направи почти също толкова тъмен, колкото моя вълк. Физически се чувствах добре. Не бях толкова як, колкото когато наблягах върху греблото и се сражавах, нито толкова мускулест. Но се чувствах здрав, гъвкав и строен. Можех цяла нощ да тичам до вълка, без да се уморя. Бях бързо и незабележимо животно и безспирно доказвах сам на себе си способността си да оцелявам. Възвърнах си много от увереността, която беше унищожил Славен. Не че тялото ми бе простило и забравило всичко, което му беше причинил той, ала бях свикнал с болежките и белезите. Почти бях оставил тъмницата зад гърба си. Не позволявах на тъмната ми цел да засенчи онези златни дни. Двамата с Нощни очи тичахме, ловувахме, спяхме и отново тичахме. Всичко бе толкова просто и хубаво, че забравих да го ценя. Докато не го изгубих.

Една вечер се бяхме спуснали при реката с намерението да утолим жаждата си, преди да подновим нощното си пътуване. Но когато се приближихме, Нощни очи внезапно замръзна, просна се по корем на земята и наостри уши. Последвах примера му и тогава дори моят безполезен нос долови непозната миризма. „Какво и къде?“ — попитах го аз.

Видях ги преди той да успее да ми отговори. Дребни сърни, изискано пристъпващи към водата. Не бяха много по-високи от Нощни очи и рогата им бяха спираловидни като на коза, лъскави и черни на светлината на пълната луна. Знаех за такива животни само от един стар бестиарий на Сенч, само че не си спомнях как се казваха.

„Храна?“ — лаконично предложи Нощни очи и аз веднага се съгласих. Пътеката, по която вървяха, щеше да ги изведе на един скок от нас. Двата заехме позиции и зачакахме. Сърните се приближиха. Бяха десетина, бързаха и тъй като бяха усетили мириса на студена вода, бяха станали непредпазливи. Оставихме първата да ни подмине и се приготвихме да се хвърлим в средата на стадото, където нямаше да имат място да избягат. Но точно когато Нощни очи се канеше да скочи, в нощта се изви протяжен вой.

Той седна и неволно отговори на призива. Сърните се пръснаха сред взрив от копита и рога. Храната ни внезапно се превърна в далечен тропот. Стъписано ги проследих с поглед, но Нощни очи като че ли изобщо не ги забелязваше.

От отворената му муцуна излизаше нещо средно между вой и стон. Челюстите му трепереха, сякаш се опитваше да си спомни как се говори. Разтърсването, което усетих от него при далечния вълчи вой, накара сърцето ми да се свие. Нямаше да изпитам по-силен шок, ако собствената ми майка неочаквано ме бе повикала от нощта. От ниското възвишение на север от нас отговориха други вълци. Първият се присъедини към тях. Нощни очи въртеше глава насам-натам и от гърлото му се изтръгваше ръмжене. Изведнъж вдигна муцуна и пак зави. Последва тишина, след което глутницата на хълма отново надигна глас — не ловен вик, а просто представяне.

Нощни очи извинително ме погледна и ме остави. Видях го да тича към хребета. След миг скочих и го последвах. Той вече доста се бе отдалечил, но когато ме усети, намали ход и се обърна към мен.

„Трябва да отида сам — сериозно ми каза моят вълк. — Почакай ме тук.“ Отново се обърна и продължи пътя си.

Обзе ме паника. „Чакай! Не можеш да отидеш сам. Ние не сме от тяхната глутница, а натрапници. Ще те нападнат. По-добре изобщо не отивай.“

„Трябва!“ — повтори той. Ясно долавях решителността му.

Затичах се след него. „Моля те, Нощни очи!“ Изведнъж се уплаших за него.

Той спря и погледна назад към мен. Очите му срещнаха моите в поглед, прекалено дълъг за вълк. „Разбираш ме. Знаеш, че ме разбираш. Сега е моментът да ми се довериш така, както ти се доверявах аз. Трябва да го направя. И трябва да го направя сам.“

„Ами ако не се върнеш?“ — внезапно отчаян, попитах аз.

„Ти се върна от града. Аз също ще се върна при теб. Продължи да пътуваш край реката. Аз ще те откроя. Сега върви.“

Спрях. Той продължи да се отдалечава. „Пази се!“ Пратих молбата си след него, моя вой в нощта. После го изпратих с поглед. Трябваше да призова на помощ цялата си издръжливост, за да не му извикам да се върне, да не ме оставя сам. Задъхано стоях и го гледах как се смалва в далечината. За пръв път изпитах негодуванието и завистта, които той бе изпитвал по време на сеансите ми с Искрен или когато бях с Моли и му нареждах да стои далеч от мислите ми.

Това беше първият му контакт като възрастен с представителите на собствения му вид. Разбрах необходимостта му да ги потърси и да види какви са, дори да го нападнеха и да го прогонеха. Така трябваше. Но страхът ми ме караше да се затичам след него, да съм до него в случай, че го нападнат, поне да съм наблизо, ако има нужда от мен.

Ала той не ме бе помолил. Не. Не ми беше казал да го последвам.

Върнах се на речния бряг. Спрях там, седнах и го зачаках. Бе ми обещал да се върне. Загледах се в мрака към движещата се вода. Чувствах живота си незначителен. Бавно се обърнах и погледнах срещу течението. Цялото ми желание за лов ме бе напуснало заедно с Нощни очи.

Дълго седях и чаках. Накрая станах и продължих в нощта, без да обръщам внимание нито на себе си, нито на района, през който минавах. Безшумно вървах по песъчливия бряг, придружаван от плискането на водата.

Нощта напредваше. Луната бавно се плъзгаше по нощното небе. Извадих сушено месо от вързопа и в движението задъвках. Веднъж спрях, за да пия от мътната вода. Когато хоризонтът започна да изсветлява, потърсих място за сън. Намерих ниско възвишение на брега и се свих в жилавата трева. Щях да съм невидим, освен ако някой не се препънеше в мен.

Чувствах се съвсем сам.

Не спах добре. Част от мен седеше и наблюдаваше другите вълци, все още от разстояние. Те ме усещаха, както и аз тях. Не бях се приближил, за да не ги насилвам да вземат решение за мен. Бях ги наблюдавал как убиват сърна, от онези, които виждах за пръв път. Струваше ми се дребна, за да се нахранят всички. Бях гладен, но не чак толкова, че да се налага да ловувам. Любопитството ми към тази глутница бе по-неотложен глад. Седях и ги наблюдавах, докато лягаха да спят.

Сънищата ми се откъснаха от Нощни очи. Отново несвързано си помислих, че сънувам, но бях безсилен да се събудя. Нещо ме зовеше, привличаше ме с ужасна настойчивост. Реагирах на този зов, без желание, ала неспособен да откажа. Открих друг ден, отвратително познатия дим и писъците, които заедно се издигаха в синьото небе край океана. Друг град в Беърнс се сражаваше с пиратите. Пак бях повикан като свидетел. Тази нощ, както и почти всяка следваща, насила се връщах при войната с алените кораби.

Тази битка и всяка една от следващите бяха изсечени някъде в сърцето ми. Безпощадно подробно. Преживях ги — с мирис, звук и докосване. Нещо в мен слушаше, и всеки път щом заспивах, безмилостно ме завличаше там, където народът на Шестте херцогства се биеше и умираше за домовете си. Трябваше да преживея падането на Беърнс повече от всеки жител на херцогството. Защото от ден на ден, винаги щом се опитах да заспя, по всяко време можеха да ме призоват за свидетел. Не виждах логиката. Може би Умението спеше в много от поданиците на Шестте херцогства и когато се изправяха пред смъртта и болката, те зовяха двама ни с Искрен с гласове, които не знаеха, че притежават. Неведнъж усещах, че моят крал също обикаля из впримчените в кошмарите градове, макар че никога повече не го видях толкова ясно, колкото първия път. По-късно щях да си спомня, че веднъж бях съпреживял един сън на крал Умен, в който по същия

начин го бяха призовали да свидетелства на падането на Наносния залив. Оттогава съм се питал колко често са го измъчвали сцени от опустошаването на градове, които той не бе можел да защити.

Част от мен знаеше, че спя край река Вин, далеч от бушуващата битка, скрит във високата речна трева. Това не беше важно. Важна бе внезапната реалност на сраженията, които Шестте херцогства водеха с пиратите. Това безименно селце в Беърнс навярно не беше от голямо стратегическо значение, но падаше пред очите ми — поредната тухла, рухнала от стената. Щом пиратите завладееха беърнското крайбрежие, Шестте херцогства никога нямаше да се освободят от тях. А те превземаха брега, град по град, селце по селце, докато мнимият крал се криеше в Трейдфорд. Когато бях наблягал върху греблото на „Рурикс“, действителността на нашата борба срещу алените кораби все още беше била предстояща. Изолиран от войната през последните няколко месеца, аз си бях позволил да забравя народа, който ежедневно живееше с нея. Бях също толкова безчувствен, колкото Славен.

Събудих се, когато вечерта започваше да отмъква багрите от реката и равнината. Не се чувствах отпочинал и все пак с облекчение отпратих съня. Седнах и се огледах. Нощни очи не се беше върнал. Бързо го потърсих. „Братко“ — отговори ми той, ала усетих, че натрапването ми го дразни. Наблюдаваше две боричкащи се кутрета. Уморено отдръпнах ума си от него. Контрастът между нашите два живота изведнъж стана невъобразимо голям. Пиратите с алените кораби, претопяванията и коварствата на Славен, дори планът ми да го убия изведнъж станаха отвратително човешки неща, в които бях въвлякъл вълка. Какво право имах да оформям живота му с такава грозота? Той се намираще там, където му беше мястото.

Колкото и да не ми харесваше, задачата, която си бях поставил, бе само моя.

Опитах се да го оставя на мира. И все пак искрата на упорството не гаснеше. Той ми беше обещал да се върне. Реших, че трябва да го направи доброволно. Нямаше да го викам. Станах и продължих пътя си. Казах си, че ако реши да се върне при мен, Нощни очи лесно ще ме настигне. Вълчият бяг бързо поглъща левгите. А и сега аз пътувах по-бавно. Много ми липсваше зрението му. Стигнах до място, където речният бряг се снижаваше и се превръщаше в мочурище. Отначало не можах да реша дали да пресека направо, или да се опитам да го

заобиколя. Знаех, че може да покрива огромна площ. Накрая предпочетох да остана колкото може по-близо до реката. Прекарах отвратителна нощ в газене из папур и тръстика и препъване в преплетени корени, заобиколен от рой досадни мушици.

Кой идиот би се опитал по тъмно да пресече непознато блато? Над мен бяха само звездите, наоколо — еднообразни стени от тръстика. Надясно зървах широката тъмна река. Продължавах да се движа срещу течението. Утрото ме завари все още в тресавището. Панталонът и обувките ми бяха покрити с мънички растения с дълги плаващи корени, гърдите ми бяха подути от ухапванията на насекомите. Хапнах сушено месо в движение. Нямаше къде да откъсна, затова продължих. Решен да извлека някаква полза от преминаването си през това блато, събрах малко корени от папур. Минаваше пладне, когато отново стъпих на твърда земя. Насилих се да повървя още час, за да се отдалеча от мушиците и комарите. После измих зеленикавата тиня от тялото и дрехите си и легнах да поспя.

Нощни очи неподвижно стоеше и чакаше приближаващата се мършава женска. Той се отпусна по корем, претърколи се по хълбок, после се сви по гръб и оголи гърлото си. Тя пристъпи още по-близо. После изведнъж спря, седна и се загледа в него. Нощни очи тихо зави. Тя прилепи уши към черепа си, оголи зъби, обърна се и побягна. След малко моят вълк се изправи и отиде да лови полски мишки. Изглеждаше доволен.

Присъствието му отново се отдалечи от мен и бях призован в Беърнс. Гореше друго село.

Събудих се обезсърчен. Вместо да продължа, запалих малък огън от дърва, изхвърлени от реката. Кипнах вода в котлето и нарязох сушеното месо на парчета. Задуших го с корените, сложих малко от скъпоценните си запаси сол, както и диви треви. За съжаление тинестият вкус на речна вода бе прекалено силен. После извадих зимния си плащ, увих се в него, за да се защитя от нощните насекоми, и отново се унесох в сън.

Нощни очи и водачът на глутницата стояха и се гледаха. Бяха на достатъчно разстояние един от друг, за да не се предизвикват, ала опашката на Нощни очи висеше надолу. Водачът на глутницата беше

по-мършав от моя вълк и имаше черна козина. Не толкова охранен, той носеше белезите на безброй битки и ловувания. Държеше се самоуверено. Нощни очи не помръдваше. След малко другият направи няколко крачки, вдигна лапа и се изпика. Потътри предните си крака в тревата, после се отдалечи, без да поглежда назад, клекна и остана неподвижен.

На другата сутрин станах и продължих пътя си. Нощни очи ме беше оставил преди два дни. Само два дни. И все пак ми се струваше, че съм сам от цяла вечност. Как ли измерваше раздялата ни той? Не с дни и нощи. Бе отишъл да провери нещо и когато го провереше, времето му да е далеч от мен щеше да свърши и той щеше да се върне при мен. Но всъщност какво беше отишъл да провери? Какво е да си вълк сред вълци, член на глутница ли? Ами ако го приемеха? Щеше ли да тича с тях ден, седмица, година? За колко време щях да избледнея от ума му и да се превърна в едно от неговите безкрайни „вчера“?

Защо му бе да се връща при мен, ако глутницата го приемеше?

След време си позволих да осъзная, че съм също толкова ранен, колкото и ако някой мой приятел човек ме беше отритнал заради компанията на други. Искаше ми се да заявя, да се пресегна със самотата си към Нощни очи. С усилие на волята не го направих. Той не бе домашно кученце, за да му свирна и да дотича при мен. Нощни очи ми беше другар и двамата отдавна пътувахме заедно. Какво право имах да го моля да се откаже от шанса да си намери другарка в истинска глутница от нему подобни, просто за да е до мен? Абсолютно никакво. Абсолютно никакво.

По пладне излязох на пътека, която минаваше успоредно на брега. В късния следобед бях минал покрай няколко малки ферми. Отглеждаха главно пъпеши и зърно. Мрежа от канали отвеждаше речна вода към нивите. Кирпичените къщи бяха на разстояние от брега, навярно за да не бъдат заливани при наводнения. Кучета бяха лаяли по мен, бях заобиколил ята крякащи тлъсти бели гъски, но не бях видял хора достатъчно наблизко, за да ги поздравя. Пътеката се разшири и се превърна в път с коловози.

Слънцето печеше гърба ми и главата ми от ясното синьо небе. Високо над себе си чух острия крясък на ястреб. Вдигнах поглед към него. Птицата отново изкряска, сви криле и се понесе надолу към мен. Наблюдавах я как се приближава и едва в последния момент осъзнах,

че наистина съм нейната цел. Вдигнах ръка да заслоня лицето си точно в мига, в който ястребът разпери криле. За птица с неговата големина той кацна съвсем леко върху протегнатата ми ръка. Ноктите му болезнено се впиха в плътта ми.

Първата ми мисъл бе, че е подивяла обучена птица, която ме е видяла и някак е решила да се завърне при човека. Вдигнах великолепно същество пред себе си, за да го разгледам по-добре. На единия му крак висеше мъничък свитък.

— Може ли да го прочета — попитах го аз. Ястребът завъртя глава и впери едното си лъскаво око в мен. Беше Лапавица.

„Стара кръв.“

Не успях да разбера другите му мисли, но и това бе достатъчно.

В Бъкип никога не се бях оправял добре с птиците. Накрая Бърич ме беше помолил да ги оставя на мира, защото присъствието ми винаги ги възбуждаше. Въпреки това внимателно се пресегнах към яркия му като пламък ум. Изглеждаше кротък. Успях да издърпам пергамента. Ястребът запристъпва от крак на крак и още по-силно впи нокти в ръката ми. После ненадейно разпери криле и се издигна във въздуха. Бързо набра височина, изкряска още веднъж и изчезна. Останах сам със стичащи се по ръката струйки кръв от ноктите му и с пищящо от удара на крилото му ухо. Погледнах раните си. После любопитството ме накара да насоча вниманието си към мъничкия свитък. Гълъбите пренасяха писма, не ястребите.

Почеркът беше старомоден, ситен и с много извивки. Ярките слънчеви лъчи ми пречеха да го прочета. Седнах край пътя и заслоних очите си с ръка. Първите думи накараха сърцето ми бясно да се разтупти. „Стара кръв поздравява Стара кръв.“

Останалото бе още по-неразгадаемо. Пергаментът беше орфан, правописът — странен, изразите — лаконични. Предупреждението бе от Чимшир, макар да подозирах, че го е написал Ролф. Крал Славен вече открито преследвал Старата кръв. Предлагал на заловените пари, за да му помогнат да открие двойката вълк — човек. Предполагали, че търси нас с Нощни очи. Славен заплашвал със смърт онези, които отказвали. Имаше и още нещо — щели да предадат миризмата ми на други от Старата кръв и да ги помолят да ми помагат, когато могат. Краят на свитъка беше прекалено разпокъсан, за да успее да го прочета. Пъхнах го в колана си. Яркия ден изведнъж помръкна. Значи

Уил бе казал на Славен, че съм жив. И Славен се страхуваше от мен достатъчно, за да вземе тези мерки. Може би все пак щеше да е добре за известно време двамата с Нощни очи да останем разделени.

По залез-слънце се спуснах по един полегат склон към брега. Напред, където реката завиваше, видях далечни светлини. Сигурно поредната търговска фактория със сал, превозващ земеделци и скотовъдци на отсрещния бряг. Тръгнах към светлините. Там щях да намеря храна, хора и подслон за през нощта. Можех да разменя някоя и друга приказка с местните. В кесията ми подрънкваха още няколко монети. Вълка го нямаше, за да ми задава въпроси. Не се налагаше да се притеснявам, че кучетата ще надушат миризмата му. Може би щях да науча още колко път има до Трейдфорд и да чуя какво става там. Беше време да започна да обмислям сериозен план как да се справя със Славен.

Бе време да започна да разчитам само на себе си.

8 ТРЕЙДФОРД

Към края на лятото пиратите удвоиха усилията си да завладеят колкото може по-голяма част от крайбрежието на херцогство Беърнс, преди да започнат зимните бури. Те знаеха, че щом превземат големите пристанища, ще са в състояние да нанасят удари по брега на Шестте херцогства, когато пожелаят. Затова въпреки че през онова лято набезите им стигнаха чак до херцогство Шоукс, когато приятните дни започнаха да намаляват, те съсредоточиха усилията си в Беърнс.

Тактиката им беше странна. Не се опитваха да превземат градове, нито да налагат властта си над местните. Единствената им цел бе унищожението. Завладените селища бяха опожарявани до основи, обитателите им — изколвани или претопявани. Запазваха малцина за работници, отнасяха се с тях като с по-нисши от зверове и ги претопяваха, когато ставаха безполезни, или за развлечение. Издигаха си собствени временни лагери и очевидно не желяеха да използват сградите, които просто можеха да не разрушават. Не установяваха постоянни селища, а разполагаха гарнизони в най-удобните пристанища, за да са сигурни, че ще останат в техни ръце.

Въпреки че помагаша на херцогство Беърнс с каквото могат, херцогствата Шоукс и Рипон трябваше да защитават собствените си брегове и разполагаха с оскъдни средства. Лорд Ясен със

закъснение разбра, че отбраната на Бък зависи от сигурността на съседните земи, но реши, че вече е късно да спасява тази защитна линия. Затова използва парите и хората си за укрепването на самия Бъкп. Ето защо херцогство Бък трябваше да разчита на собствените си сили и на стражниците на лейди Търпение. Беърнс не очакваше помощ от тази посока, но с благодарност приемаше всички, които носеха бръшляновата емблема.

Макар и отдавна преминал разцвета на силите си като воин, херцог Жилав Беърнски прие предизвикателството на пиратите със стомана, сива като косата и брадата му. Решителността му не знаеше граници. Той не се поколеба да използва цялото си лично богатство, нито да рискува живота на близките си в сетните си усилия да защити своето херцогство. И срещна края си по време на отбраната на родния си замък Рипълкип. Ала нито неговата смърт, нито падането на Рипълкип попречи на дъщерите му да продължат съпротивата срещу пиратите.

От дългото носене във вързопа ризата ми цялата се беше измачкала. Поизпънах я, като сбърчих нос от миризмата на мухъл. Казах си, че чистият въздух ще я проветри. Направих каквото можах за косата и брадата си. С други думи, вчесах косата си и я завързах на опашка, после сресах брадата си с пръсти. Измих се и се запътих към светлините на града. Този път щях да съм по-подготвен. Името ми щеше да е Джори, реших аз. Бях ратник и имах известни писарски способности, ала пиратите ме бяха прогонили от дома ми. В момента пътувах за Трейдфорд, за да започна живота си наново. Можех убедително да играя тази роля.

С окончателното спускане на нощта в крайречния град запалиха още светлини и видях, че грешно съм преценил големината му.

Изпитах известни опасения, но се убедих, че ще е много по-бързо да го пресека, отколкото да го заобикалям. След като Нощни очи го нямаше, няхах причина да удължавам пътя си. Взех решение и уверено закрачих напред.

Градът се оказа много по-оживен след залез-слънце от другите селища, през които бях минавал. Усещах празничното настроение на минавачите. Повечето отиваха към центъра и когато се приближих, видях, че там горят факли. Хората бяха облечени в пъстри дрехи, носеше се смях и музика. Вратите на хана бяха украсени с цветя. Стигнах до ярко осветен площад. Тук свиреше музиката и празнуващите танцуваха. Бяха изнесени бурета с пиене, маси с хляб и плодове. Потекоха ми слюнки от вида на храната. Хлябът ухаеше особено апетитно за човек, отдавна не вкушал нито зальк.

Застанах в края на навалищата, заслушах се и установих, че капаманът на града празнува сватбата си. Предположих, че „капаман“ е някаква фарауска благородническа титла и че хората се отнасят добре към него заради щедростта му. Една възрастна жена ме забеляза, приближи се до мен и пъкна в шепата ми три петачета.

— Върви при масите и се нахрани, младежо — мило ми каза тя. — Капаман Логис заповяда всички да празнуват с него. Върви, не се срамувай. — Жената успокоително ме потупа по рамото, като за тази цел трябваше да се изправи на пръсти. Изчервих се, че ме взима за просяк, но се отказах да я разубеждавам. Щом ме смяташе за такъв, значи на такъв приличах и беше по-добре да приема тази роля. Все пак, докато прибирах трите петака в кесията си, изпитвах странно угризение, като че ли я бях измамил. Направих както ми каза и се наредих на опашката при масите, за да си взема хляб, плодове и месо.

Там имаше няколко млади жени и едната припряно ми подаде пълна чиния, сякаш не желаше да установява какъвто и да било контакт с мен. Благодарих ѝ, което предизвика кикота на приятелките ѝ. Тя ме погледна оскърбено, като че ли я бях взел за уличница, и аз побързах да се отдалеча. Седнах на една маса и забелязах, че никой не се приближава до мен. Момчето, което носеше халби с пиво, любопитно ме попита откъде съм. Отговорих му само, че пътувам на север по реката и търся работа.

— А, в Трейдфорд винаги имат нужда от хора — добродушно ми рече младежът. — Дотам е по-малко от един ден път. По това време на

годината можеш да се цаниш на полска работа. Ако не, нали строят Кралския кръг. Там взимат всеки, който може да мъкне камъни или да върти лопата.

— Великия кралски кръг ли — попитах аз.

Момчето вирна брадичка.

— За да могат всички да присъстват на кралското правосъдие.

После тръгна към един човек, който вдигна празната си халба, и пак останах сам. „Там взимат всеки.“ Значи наистина изглеждах толкова странен. Е, какво да се прави. Храната ми се услади. Съвсем бях забравил аромата на хубавия бял хляб. Потопените в соса на месото залци изведнъж ми напомниха за готвачката Сара и нейната щедрост. Някъде на север по реката в Трейдфорд тя месеше тесто за сладки или шпиковаше месо, преди да го постави в някой от тежките си черни казани и добре да го покрие, за да го остави цяла нощ да къкри на слабия огън. Да, а в конюшната на Славен Хендс правеше последна обиколка преди лягане, също като някога Бърич в Бъкип, за да се увери, че всяко животно има прясна вода и яслите са добре затворени. Там щяха да са още десетки бъкипски коняри и конярчета, лица и сърца, добре известни ми от годините, прекарани под опеката на Бърич. И домашните прислужници, Славен бе взел със себе си и тях. Госпожа Чевръстка сигурно беше там, както и Брант, Лоудън и...

Внезапно ме обгърна самота. Ужасно ми се искаше да ги видя, да седя на някоя маса и да слушам безконечните клюки на готвачката Сара или да лежа по гръб на сеното с Хендс и да се преструвам, че вярвам на фантастичните му истории за жените, с които бил спал след последната ни среща. Опитах се да си представя реакцията на госпожа Чевръстка към сегашното ми облекло и неволно се усмихнах на разгневената ѝ физиономия.

Унесът ми бе прекъснат от крясъците на мъж, който бълваше отвратителни ругатни. Дори най-пияният моряк, когото бях срещал, не би се държал толкова просташки на сватба. За миг всички нормални разговори замлъкнаха.

От едната страна на площада, в края на осветеното от факлите пространство, видях каруца. В каруцата имаше огромна клетка, в която бяха затворени трима претопени. Не можех да различа нищо повече, освен че са трима и че не ги усещам с Осезанието си. Една жена се приближи до клетката с тояга в ръка, удари по решетките, заповяда на

нещастниците да мълчат, после се обърна към двама младежи, които подскачаха зад каруцата.

— А вие ги оставете на мира, глупаци такива — скара им се жената. — Те са за Кралския кръг, каквото и правосъдие или милост да ги чака там. Но дотогава ще ги оставите на мира, разбирате ли ме? Лили? Лили, донеси кокалите и ги дай на тези същества. А вие се разкарайте отгук, нали ви казах! Не ги дразнете!

Двамата младежи отстъпиха пред заплашителната ѝ тояга, като се смееха.

— Не виждам защо да не се позабавляваме с тях — възрази по-високият от хлапаците. — Чух, че в Ръндсфорд градските власти си строели собствен съдебен кръг.

Второто момче наперено кършеше рамене.

— Аз пък съм за Кралския кръг.

— Като състезател или като подсъдим — подигравателно подвикна някой и двамата младежи се засмяха. По-високият шеговито сръга другаря си.

Останах на мястото си. В мен се надигаше ужасно подозрение. Кралският кръг. Претопени и състезатели. Спомних си хищния поглед на Славен, докато наблюдаваше как хората му ме пребиват, застанали в кръг около мен. Обзе ме тъпо вцепенение. Видях, че жената, Лили, отива при каруцата и хвърля на пленниците чиния с кокали. Те се нахвърлиха върху тях, като ръмжаха и се блъскаха, за да заграбят повече плячка. Мнозина от празнуващите се събраха наоколо, като ги сочеха и се смееха. Призля ми. Не разбираха ли, че тези хора са претопени? Те не бяха престъпници. Те бяха нечии съпрузи и синове, рибари и земеделци от Шестте херцогства, чието единствено престъпление беше, че са попаднали в плен на алените кораби.

Не водех сметка за броя на претопените, които бях убил. Изпитвах отвращение към тях, да, но същото отвращение изпитвах и при вида на гангрениясал крак или краставо куче. Убиването на претопени нямаше нищо общо с омразата, наказанието или правосъдието. Смъртта бе единственото спасение от тяхното състояние и трябваше да се прилага колкото се може по-бързо, като милост към семействата, които ги бяха обичали. Тези младежи говореха така, като че ли убийството им бе някакъв спорт.

Бавно седнах. В чинията ми имаше още храна, но бях изгубил апетита си. Здравият разум ми подсказваше, че трябва да ям, когато имам възможност. За миг просто вперих очи в храната. Насилих се да опразня чинията си.

Вдигнах глава и забелязах, че двама младежи ме зяпат. Срегнах погледите им, после си спомних каква роля играя и отново сведох очи. Очевидно ги бях развеселил, защото наперено се приближиха. Единият седна срещу мен, другият — прекалено близо до мен. И за огромно забавление на другаря си започна да бърчи лице и запуши носа и устата си с длан. Поздравих ги с добър вечер.

— Комай и за теб е добра. Отдавна не си плюскал така, а, просяко — попита онзи насреща ми, русокос селяк с лунички по лицето.

— Така е, и благодаря на вашия капаман за щедростта му — предпазливо отвърнах аз. Вече се озъртах за начин да се измъкна.

— Е, какво те води в Ябълково — попита другият. Той беше по-висок от мудния си приятел и доста по-мускулест.

— Търся работа. — Погледнах го в очите. — Казаха ми, че в Трейдфорд взимали всички.

— И за каква работа те бива, просяко? За плашило ли? Или може би с вонята си вадиш плъховете от къщите? — Той опря лакът на масата, прекалено близо до мен, после се напрегна, сякаш за да ми покаже якия си мускул.

Поех си дъх, после още веднъж. Изпитвах нещо, което от известно време не ме бе спохождало. Едва доловим страх и онези невидими тръпки, които ме побиваха, щом някой ме предизвикаше. Ала усещах още нещо, което почти бях забравил. Гняв. Не. Ярост. Онази безмозъчна ярост, която ми беше давала сили да вдигна брадвата и да отсека ръката на човек от рамото или да се нахвърля върху него и да го удуша, колкото и да ме бяхти с юмруци.

С известно благоговение приветствах завърналата се ярост и се зачудих какво я е разбудило. Дали споменът за приятели, които завинаги ми бяха отнети, или бойните сцени, на които напоследък толкова често присъствах с Умението си? Нямахше значение. Мечът висеше на кръста ми и се съмнявах, че тези тъпаци са го забелязали или че имат представа как мога да го използвам. Навярно никога не бяха въртели друго острие, освен коса, навярно никога не бяха

виждали друга кръв, освен кокоша или говежда. Никога не се бяха събуждали нощем от кучешки лай, чудейки се дали идват пирати, никога не се бяха прибирали от риболов, молейки се, когато заобиколят носа, градът все още да си е на мястото. Блажено невежи селяци, затлъстели в спокойното крайречно градче, далеч от сражаващото се крайбрежие, селяци, които не знаеха по-добър начин да се докажат от това да дразнят някой странник или затворени в клетка мъже.

„Ех, де всички момчета в Шестте херцогства да бяха толкова невежи!“

Сепнах се, сякаш Искрен беше поставил ръка на рамото ми. Едва не се озърнах назад. Вместо това останах неподвижен и започнах да го търся в себе си, ала напразно.

Не бях сигурен, че мисълта идва от него. Може и да беше моя. И все пак бе напълно в неговия стил и не можех да се съмнявам в източника ѝ. Гневът ми се стопи също толкова внезапно, колкото го бяха предизвикали, и аз ги погледнах с известна изненада, че все още са до мен. Момчета, да, просто големи момчета, неуморни и копнеещи да се докажат. Невежи и груби, каквито често са младите хора. Е, нямаше да им помогна да докажат мъжествеността си, нито да пролея кръвта им точно на сватбата на техния капаман.

— Струва ми се, че злоупотребявам с вашето гостоприемство — сериозно заявих аз и се изправих. Бях се нахранил и знаех, че нямам нужда от полупълната халба пиво до чинията ми. Те ме измериха с погледи и единият видимо се стресна, когато забеляза меч на хълбока ми. Другият стана, сякаш за да ме предизвика, но приятелят му едва забележимо поклати глава. След като шансовете ни се изравниха, мускулестият селяк с презрително изсумтяване ми направи път, като че ли за да не се изцапа от дрехите ми. Беше ми странно лесно да не обърна внимание на тази обида. Не заотстъпвах назад, а им обърнах гръб и се отдалечих в мрака. Никой не ме последва.

Запътих се към реката. Докато крачех, решителността ми все повече се затвърждаваше. Значи не бях далеч от Трейдфорд, от Славен. Испитах внезапно желание да се приготвя за него. Щях да си взема стая в хан, хубава стая с баня, и щях да се изкъпя и избръсна. Искях да ме види, да види белезите, които ми бяха останали от него, и да знае кой го убива. А после? Ако доживеех до това „после“ и ако някой

можеше да ме познае. Нека се знаеше, че Фиц се е завърнал от гроба, за да изправи този самозванец пред правосъдието на истинския крал.

С повдигнат дух минах покрай първите два хана. От единия се носеха викове, които говореха или за свада, или за прекалено много развеселени посетители. И в двата случая нямаше да мога да спя спокойно. Дъските на верандата на втория бяха хлътнали и вратата висеше накриво на пантите. Реших, че това не предвещава нищо добро за самите легла. Избрах странноприемница с табела, на която бе нарисувано котле, и с горящ факел, който насочваше нощните пътници.

Подобно на повечето по-големи сгради в Ябълково, ханът беше построен от речни камъни и хоросан. В дъното на стаята имаше голямо огнище, но в него пламтеше слаб огън, само колкото да поддържа къкренето на обещания котел с яхния. Въпреки че току-що бях ял, ароматът изостри апетита ми. Тук бе тихо, тъй като повечето клиенти бяха на сватбата на капамана. Ханджията изглеждаше добродушен човек, но видът ми го накара да се намръщи. Поставих на масата пред него един сребърник, за да го успокоя.

— Искам стая за през нощта. И баня.

Той скептично ме измери с поглед и твърдо заяви:

— Ако първо влезеш в банята.

Ухилих се.

— Няма проблем, уважаеми господине. Ще си изпера и дрехите. И не се бой, че ще оставя гадини по чаршафите.

Ханджията неохотно кимна и прати едно момче в кухнята за гореща вода.

— Отдалеч идеш, а?

— Отдалеч, че и отгоре. Но в Трейдфорд ме чака работа и искам да изглеждам добре — усмихнато отвърнах аз, доволен, че казвам истината.

— А, работа те чака значи. Е, разбирам тогава. Да, най-добре е да отидеш чист и отпочинал. В ъгъла има гърне със сапун. Не се притеснявай да го използваш.

Преди да ме остави помолих да ми даде бръснач, защото в банята имаше огледало, и той с удоволствие изпълни молбата ми. Момчето го донесе с първото ведро гореща вода. Когато напълни ваната, вече бях подрязал брадата си, за да я избръсна по-лесно. То ми предложи да ми

изпере дрехите за един петак и аз с радост му позволих. Хлапето ги взе със сбърчен нос, което ми показва, че мириша много по-лошо, отколкото предполагах. Очевидно пресичането на мочурището ми се бе отразило по-сериозно, отколкото си мислех.

Без да бързам, хубаво се накиснах в горещата вода, обилно се насапунисах с полутечния сапун от гърнето, после се изтърках и се изплакнах. Два пъти трябваше да си измия косата, докато пяната стана бяла, вместо сива. Водата във ваната беше по-гъста от мътната речна вода. За пръв път се избърснах толкова внимателно, че се порязах само два пъти. Когато сресах косата си назад и я завързах на воинска опашка, от огледалото ме погледна почти непознато лице.

От месеци не се бях виждал в огледало. Лицето ми бе по-слабо, отколкото очаквах, скулите ми напомняха за онези от портрета на Рицарин. Белият кичур коса ме състаряваше и приличаше на козина на росомаха. Челото и бузите ми бяха силно загорели от живота на открито, ала кожата на брадата ми беше по-светла и долната половина на белега ми изглеждаше синкава. Ребрата ми се брояха. Наистина, мускулите ми бяха заякнали, но нямах достатъчно мазнина, за да намажа и тиган, както казваше готвачката Сара. Постоянното пътуване и храненето предимно с месо бяха оставили белега си.

Извърнах се и кисело се усмихнах. Страховете ми, че мигом ще ме познае всеки, който ме е виждал някога, най-после се успокоиха. Самият аз едва можех да се позная.

Облякох си зимните дрехи, за да отида до стаята си. Момчето ме увери, че ще окачи прането ми до огнището и до сутринта ще е сухо. После ми даде свещ и ми пожела лека нощ.

Стаята се оказа оскъдно мебелирана, но чиста. В нея имаше четири легла, ала тази нощ аз бях единственият гост. През единствения прозорец нахлуваше студен речен въздух. Постоях малко и погледах навън. На север по реката видях сиянието на Трейдфорд. Беше голям град. По пътя дотам също мъждукаха светлинки. „Добре че пътувах сам“ — казах си и сподавих болката от загубата, която изпитвах винаги щом си помислех за Нощни очи. Хвърлих вързопа си под леглото. Одеята бяха груби, но миришеха на чисто, както и натъпканият със слама дюшек. След месеци спане на земята той ми се стори почти също толкова мек, колкото някогашното ми пухено легло в Бъкип. Духнах свещта и легнах, като очаквах веднага да заспя.

Вместо това продължих да зяпам тавана. Чувах непознатото скърцане на сградата, шумовете на хората в другите стаи.

Мислите ми заблуждаха към Нощни очи. Зачудих се какво прави и дали е добре. Понечих да го потърся, после се отказах. На следващия ден щях да съм в Трейдфорд, за да направя нещо, в което той не можеше да ми помогне. Нещо повече, в момента се намирах в район, който не бе безопасен за него. Ако утре успеех и после се отправех към Планините, за да потърся Искрен, можех да се надявам, че той ще си спомни за мен и ще се върне. Ала ако загинех, той щеше да е по-добре далеч от мен.

Лесно беше да стигна до това заключение и да се уверя, че решението ми е правилно. Трудното бе да остана твърд. Нямаше смисъл да плащам за легло. Трябваше да прекарам нощта в път, защото така повече щях да си почина. Чувствах се съвсем самотен. Дори в тъмницата на Славен, докато очаквах смъртта си, можех да се пресегна към своя вълк. Тази нощ бях сам и обмислях убийство, което не бях в състояние да планирам. Боях се, че Славен е охраняван от котерия умели, за чиито способности само можех да гадая. Въпреки топлия летен въздух ме побиваха тръпки и ми призляваше всеки път, щом помислех за това. Решението ми да убия Славен оставаше неизменно — разколебана бе само увереността ми, че ще успея. Досега сам не се справях много добре, ала си казах, че на другия ден ще направя всичко възможно, за да накарам Сенч да се гордее с мен.

Когато се замислих за котерията, изпитах неспокойната сигурност, че съм се заблуждавал относно стратегията си. Дали бях дошъл тук по собствена воля, или с помощта на Умението Уил фино ме бе убедил, че е най-безопасно да отида при него? Докосването му беше толкова незабележимо, че човек не усещаше почти нищо. Изведнъж ми се прииска да се опитам да се пресегна и да видя дали ме наблюдава. После започнах да се съмнявам, че желанието ми всъщност се дължи на влиянието на Уил върху мен, което ме изкушаваше да открия ума си за него. И така мислите ми се въртяха в затворен кръг, докато накрая почти усещах колко съм му смешен.

След полунощ най-последно ми се приспа. Без угризения изоставих мъчителните си мисли и се хвърлих в дълбините на съня като гмурец, решен да стигне до морското дъно. Прекалено късно осъзнах императивите на това потъване. Щях да се съпротивлявам, ако можех

да си спомня как. Вместо това познах драпериите и трофеите по стените в голямата зала на Рипълкип, главния замък на херцогство Беърнс.

Крилата на високата дървена порта висяха на пантите си, жертви на таран, който лежеше между тях, изпълнил ужасната си задача. Във въздуха се стелеше дим и езиците му облизваха знамената от някогашни победи. Навсякъде бяха пръснати трупове на защитници, опитали се да задържат напора на пиратите, пред който бяха поддали тежките дъбови греди. На няколко крачки оттам продължаваха да се сражават беърнски ратници, ала редицата им беше разпокъсана. Насред един от малките възли на битката бе херцог Жилав — от двете му страни бяха двете му дъщери, Мигновена и Вяра. Размахваха мечове и напразно се опитваха да защитят баща си от натиска на врага. Момичетата проявяваха умение и свирепост, каквито изобщо не би ми хрумвало, че притежават. Приличаха на ястреби, с лица, обрамчени от къси лъскави черни коси, с присвити от омраза тъмносини очи. Ала Жилав отказваше да се остави под тяхната закрила, отказваше да отстъпи пред гибелната атака на пиратите. Стоеше разкрячен, целият облян в кръв, и размахваше бойната си брадва.

Под защитата на брадвата му лежеше тялото на неговата най-голяма дъщеря и наследница. Острие на меч се беше забило дълбоко между рамото и шията ѝ, разсичайки ключицата и гърдите ѝ. Тя бе мъртва, безнадеждно мъртва, но баща ѝ нямаше намерение да отстъпи от тялото ѝ. Сълзите се смесваха с кръвта по бузите му. Гърдите му се надигаха като мях с всяка глътка въздух и възлестите мускули на старото му тяло опъваха разкъсаната му риза. Той отблъскваше двама пирати с мечове: единият мрачен младеж, решен на всяка цена да победи този херцог, а другият — коварен мъж, който стоеше настрана от разгара на схватката, стиснал меча си и готов да се възползва от всяко свободно пространство, отворено от младежа.

Веднага разбрах, че Жилав няма да издържи още дълго. Уморените му пръсти се хлъзгаха по окървавената дръжка на брадвата и всяка глътка въздух бе мъчение за пресъхналото му гърло. Той бе стар и сърцето му беше разбито — знаеше, че дори да оцелее в тази битка, алените кораби вече са превзели Беърнс. Душата ми заплака от неговата мъка, ала Жилав направи една невероятна крачка напред и замахна с брадвата, за да сложи край на живота на навъсения младеж,

който се биеше с него. Докато острието на брадвата се забиваше в гърдите на пирата, другият пристъпи към него, прониза го с меч си и отскочи. Старецът последва умирация си противник на окървавените плочи на своята крепост.

Заета със собствения си съперник, Мигновена хвърли поглед при мъчителния вик на сестра си. Пиратът, с когото се сражаваше, се възползва от възможността и избягва оръжието от ръцете ѝ. Тя отстъпи назад пред свирепата му усмивка и извърна глава от смъртта си навреме, за да види, че бащиният ѝ убиец хваща Жилав за косата и се готви да му вземе главата за трофей.

Не можах да го понеса.

Хвърлих се към брадвата, която херцогът бе изпуснал, и стиснах хлъзгавата ѝ от кръв дръжка, сякаш беше десницата на стар приятел. Стори ми се странно тежка, ала я вдигнах и отбих меч на нападателя си така, че да отскочи назад към собственото му лице. Потръпнах, когато усетих как лицевите му кости изхрущават под силата на удара. Нямах време да мисля за това. Метнах се напред, замахнах силно и отсякох ръката на мъжа, който се канеше да отреже главата на баща ми. Брадвата изкънтя в каменните плочи на пода. Внезапно ме опръскаха капки кръв от меч на Вяра, забил се в рамото на нейния съперник. Той се извиси над мен, затова се претърколих настрани, скочих и забих острието на брадвата си в корема му. Пиратът изпусна оръжието си, притисна с ръце изсипващите се от раната вътрешности и се свлече на пода.

В малкия мехур на битката, който заемахме, настъпи безумен миг на пълна неподвижност. Вяра ме гледаше удивено. За момент на лицето ѝ се изписа триумф, след миг заменен от дълбока скръб.

— Не можем да им позволим да вземат телата им — внезапно викна тя, вдигна глава и късата ѝ коса се развя като грива. — Всички бойци на Беърнс! При мен! — Властно извика Вяра.

Погледнах я. Зрението ми се замъгли и за миг виждах всичко двойно. Замаяната Мигновена викна:

— Да живее херцогинята на Беърнс! — Двете се спогледаха и в очите им видях, че нито една от тях не е очаквала да доживее този ден. После неколцина беърнски ратници се затичаха да изпълнят заповедта на господарката си.

— Баща ми и сестра ми — заповяда Вяра на двама от тях. — Отнесете телата им. Другите — при мен! — Мигновена скочи, озадачено погледна тежката брадва и се наведе, за да вдигне меча си.

— Нужни сме там — посочи Вяра и сестра ѝ последва, за да подсили отстъпващата беърнска бойна редица.

Проследих Мигновена с поглед — жена, която не бях обичал, ала на която винаги щях да се възхищавам. Ужасно ми се искаше да тръгна след нея, но сцената ми се изплъзваше и потъваше в дим и сенки. Някой ме хвана.

„Много глупаво от твоя страна.“

Гласът в ума ми прозвуча радостно. „Уил“ — отчаяно си помислих и сърцето ми се сви.

„Не. Но спокойно можеше и да е той. Забравяш стените си, Фиц. Не можеш да си го позволиш. Колкото и да ни зоват, трябва да си предпазлив.“ Искрен ме побутна и усетих, че тялото ми отново ме приема.

— Но ти го правиш — възразих аз, ала чух само собствения си глас. Отворих очи. Навън цареше мрак. Нямах представа дали са изтекли минути, или часове. Знаех само, че съм благодарен, че все още е тъмно и мога да поспя, тъй като непреодолимата умора, която ме смазваше, не ми позволяваше да мисля за нищо друго.

Когато на сутринта се събудих, бях съвсем объркан. Много отдавна не се бях будил в истинско легло, а още по-малко — толкова чист. Насилих очите си да се фокусират и се загледах в чворовете по таванските греди. След малко си спомних, че съм в хан, близо до Трейдфорд и Славен. Почти в същия момент си спомних, че херцог Жилав е мъртъв. Сърцето ми се заблъска в гърдите. Стиснах клепачи, за да прогоня спомена за битката, и отново усетих чука и наковалнята на главоболието. Обвинявах за всичко това Славен. Той беше направил това — за да разбие сърцето ми и да остави тялото ми разтреперано от слабост. Тъкмо в утрото, когато се бях надявал да стана силен и освежен, готов да го убия, аз едва намерих сила да се претърколя.

След време прислужникът ми донесе дрехите. Дадох му две петачета и малко по-късно той се върна с поднос. Видът и миризмата на овесената каша ме отвратиха. Изведнъж разбрах погнусата към

храната, която винаги бе проявявал Искрен през летата, когато неговото Умение беше отблъсквало пиратите от нашите брегове. Единственото нещо на подноса, което ме интересуваше, бе чашата и каната с гореща вода. Станах и приклеках, за да извадя вързопата си изпод леглото. Пред очите ми плуваха бели петна. Когато развързах вързопата и намерих самодивското биле, вече се задъхвах така, като че ли съм тичал на състезание. Трябваше да призова на помощ цялата си способност за съсредоточаване, за да насоча мислите си надалеч от болката в главата ми. Насърчен от пулсирането в слепоочията си, натроших в чашата много самодивско биле. Дори доближих дозата, която Сенч даваше на Искрен. Откакто вълкът ме беше напуснал, страдах от сънищата, които ми носеше Умението. Както и да издигах стените си, не можех да се спася. Ала кошмарът от снощи бе ужасен. Подозирах, че причината е участието ми чрез Мигновена. Тези сънища сериозно пресушаваха и силата ми, и запасите ми от самодивско биле. Нетърпеливо чаках кората да разтвори тъмните си съставки в димящата вода. Когато престанах да виждам дъното на чашата, я вдигнах и я изпих. Горчивината почти ме накара да повърна, но това не ми попречи да долея още гореща вода върху утайката.

По-бавно изпих тази втора, по-слаба доза, като седях на леглото и зяпах през прозореца. Оттук се разкриваше великолепна гледка към речната долина. Виждах нивите, кравите в оградените пасища край Ябълково, далечния дим на малките крайпътни ферми. Нямаше повече пустош, нямаше повече тресавища, които да ме разделят от Славен. Вече щях да пътувам като човек.

Главоболието ми поотслабна. Насилих се да изям студената каша, без да обръщам внимание на заплахите на стомаха ми. Бях си платил за нея и се нуждаех от силите, които щеше да ми даде. Облякох дрехите, които ми беше донесло момчето. Бяха чисти, но това бе всичко, което можеше да се каже за тях. Ризата беше измачкана и преливаше в няколко нюанса на кафяво. Панталонът бе протрит на коленете и седалището, крачолите бяха прекалено къси. Докато нахлузвах самоделните си обувки, осъзнах колко са смешни. Отдавна бях престанал да мисля как изглеждам в очите на другите и с изненада установих, че съм облечен по-зле и от най-окаяния бъкпски просяк. Нищо чудно, че снощи бях предизвикал и съжаление, и погнуса. И аз щях да изпитам същото към всеки, облечен по този начин.

Мисълта да сляза долу с тези дрехи ме накара да потръпна. Алтернативата обаче беше топлото ми вълнено облекло, в което цял ден щях да се потя и да изнемогвам от зной. Най-разумно бе да остана както си бях. И все пак се чувствах толкова смешен, че ми се щеше да мога незабелязано да се измъкна от хана.

Докато бързо завързвах вързопа си, за миг се уплаших, когато осъзнах колко много самодивско биле съм изпил наведнъж. Чувствах се нащрек — нищо повече. Преди година след такава доза щях да се обеся на таванските греди. Твърдо си казах, че е същото като с дрипавите ми дрехи. Нямах друг избор. Кошмарите нямаше да ме оставят на мира и нямаше време да лежа, за да дам възможност на тялото си да се възстанови само, нито пък разполагах с пари за стаята и храната си. Ала докато нарамвах вързопа и слизах по стълбището, си помислих, че денят започва зле. Смъртта на Жилав, падането на херцогство Беърнс, смешните ми дрехи и самодивското биле. Всичко това страшно ме угнетяваше.

Имах ли реален шанс да преодоля стените и охраната на Славен и да го убия?

Мрачното настроение, веднъж ми бе казал Бърич, било един от страничните ефекти на самодивското биле. Е, просто бях изпаднал в мрачно настроение. Нищо повече.

Сбогувах се с ханджията и той ми пожела късмет. Навън вече прежурияше. Денят обещавахе да е хубав. Уверено закрачих към Трейдфорд.

Когато стигнах в покрайнините на Ябълково, видях обезпокояваща гледка. Там се издигаха две бесилки, от които висяха трупове. Не стига това, ами имаше и стълб за бой с пръчки и два позорни стълба. Слънцето още не бе изсушило дървото — очевидно бяха нови, но си личеше, че вече доста са били използвани. Бързо минах покрай тях, ала не можех да не си спомня, че за малко и самият аз щях да увисна на въжето. Бе ме спасила само незаконната ми кралска кръв и древният закон, който забраняваше обесването на някой от Пророците. Спомних си и очевидното удоволствие на Славен, докато ме биеха.

Зачудих се къде е Сенч. Ако ратниците бяха успели да го заловят, не се съмнявах, че Славен бързо ще сложи край на живота му. Опитах

се да не си представям как ще се изправи на ешафода под яркото слънце, висок, слаб и побелял.

Или краят му щеше да е по-бавен?

Разтърсих глава, за да пропъдя тези мисли, и продължих покрай дрипави плашила, чиито парцали се вееха на вятъра като забравено на простора пране. Вътрешният ми глас с черен хумор отбеляза, че дори те са облечени по-добре от мен.

Често трябваше да правя път на каруци и добитък. Търговията между двата града процъфтяваше. Ябълково остана зад мен и известно време вървах покрай добре поддържани ферми с житни ниви и овощни градини. Малко по-нататък подминах провинциални имения, удобни каменни къщи със сенчести дървета и цветни градини. По пасищата забелязах коне за езда и лов. На няколко пъти бях сигурен, че различавам бъкипски животни. Скоро тази гледка отстъпи на огромни поля, засети с лен и коноп. Навлязох в по-скромни имоти и накрая стигнах до предградията на Трейдфорд.

Късният следобед ме свари в сърцето на град с павирани улици, гъмжащи от хора. Смаяно се озъртах. Никога не бях виждал подобно нещо. Тук имаше безброй дюкяни, кръчми, странноприемници и конюшни за всякакви кесии, разположени в равнинна местност, тъкмо обратното на бъкските селища. Стигнах до квартал с градини и фонтани, храмове, театри и училища. Чакълести алеи се виеха между цветя, статуи и дървета. Хората, които се разхождаха по алеите или караха колите си по улиците, носеха премени, подходящи за най-тържествените случаи в Бъкип. Някои бяха облечени във фароуски златистокафяви ливреи, по-разкошни от дрехите, които някога бях притежавал.

Ето къде бе прекарвал летата на детството си Славен. Той винаги беше презирал Бъкип, бе го смятал за затънтено село. Опитах се да си представя момче, което есен напуска всичко това, за да се завърне във ветровит замък, издигнат на брулена от дъждовете и бурите морска скала над мръсно пристанищно градче. Нищо чудно, че при първата възможност беше преместил двора си тук. Внезапно усетих, че започвам да го разбирам. Това ме разгневи. Добре е да познаваш човека, когото се готвиш да убиеш, ала не е добре да го разбираш. Спомних си, че е убил собствения си баща, моя крал, и това отново затвърди решимостта ми.

Докато обикалях из тези благоденстващи квартали, неведнъж привличах съчувствени погледи. Спокойно можех да си изкарвам прехраната като просяк. Потърсих по-скромни райони, където се надявах да чуя нещо за Славен и за организацията на трейдфордския му замък. Запътих се към кея, където очаквах да се почувствам в свои води.

Там открих истинската причина за съществуването на Трейдфорд. Река Вин се разливаше в безкрайни плитчини, отсрещният бряг беше забулен в мъгла и водата сякаш стигаше до хоризонта. Видях да прекарват отгатык цели стада добитък, а малко по-надолу по течението няколко гемии се възползваха от по-дълбоките води, за да превозват по реката безкраен поток от стоки. Това бе търговската граница между Тилт и Фароу, мястото, където се срещаха овощни градини, ниви и добитък, където се разтоварваха стоки от Бък, Беърнс или от далечните земи и продължаваха своя път към благородниците, които можеха да си ги позволят. В по-добри дни тук бяха пристигали стоки от Планинското кралство и земите отвъд него: кехлибар, скъпи кожи, предмети от слонова кост и редки видове кора от дърво за кадене от Дъждовните земи. Тук също произвеждаха финия фароуски лен и обработваха конопа за въжета и корабни платна.

Предложиха ми няколко часа работа — разтоварване на чували жито от малка гемия. Приех я, повече заради разговора, отколкото заради петачетата. Не научих много. Никой не споменаваше за алените кораби и за войната по крайбрежието, само се оплакваха от ниското качество и високите цени на тамошните стоки. Почти нищо не се говореше за крал Славен, освен че жените го харесвали и че носел на пиене. С удивление чух, че го наричат Маунтуел, името на майчиния му кралски род. После реших, че това ме устройва — още нещо, по което се различавахме.

Много се приказваше обаче за Кралския кръг и чутото ме ужаси.

Шестте херцогства отдавна познаваха идеята за двубой в защита на истината. Спомнях си високите стълбове на Свидетелските камъни в Бъкип. Твърди се, че когато двама мъже се срещнат там, за да разрешат с юмруци някакъв спор, самите Ел и Еда присъстват на боя и насочват правосъдието. Камъните и обичаят са много древни. Когато в Бъкип говорехме за Кралското правосъдие, често ставаше дума за тайната работа, която двамата със Сенч вършехме за крал Умен.

Понякога идваха хора, които излагаха молбата си пред краля и бяха готови да се подчинят на неговото решение. Ала друг път той сам научаваше за някоя извършена неправда и пращаше мен или Сенч да се справим със злодея. В името на Кралското правосъдие бях отнемал човешки животи и милостиво бързо, и мъчително бавно. Душата ми трябваше да се е вкоравила.

Но Кралският кръг на Славен беше повече за забавление, отколкото за раздаване на правосъдие. Условията бяха прости. Там пращали всички осъдени от краля, за да ги пуснат срещу освирепели от глад зверове или срещу кралски бойци. От време на време някой престъпник се представял добре и получавал кралска милост или дори ставал кралски боец. Претопените нямали такава възможност. Те били хвърляни на зверовете или ги оставяли да полудеят от глад и ги пускали срещу други престъпници. Напоследък тези процеси привличали толкова много зрители, че тълпите не се събирали на пазарния площад в Трейдфорд, където в момента се раздавало това „правосъдие“, и Славен строил специален кръг. Той щял да се намира удобно близо до неговия дворец и да има яки стени и килии и за зверовете, и за затворниците, както и места за зрителите. Строежът на Кралския кръг водел до разрастване на търговията и осигурявал работни места. След прекъсването на връзките с Планинското кралство всички одобрявали тази идея. Не чух нито дума против нея.

След като разтоварихме гемията, си взех платата и последвах останалите хамали в недалечната кръчма. Освен пиво и бира тук човек можеше да си поръча различни билки и кадилница за димче. Въздухът тежеше от пари и скоро очите ми започнаха да лепнат и гърлото ми засмъдя. Никой друг като че ли не обръщаше внимание, нито дори особено се влияеше от това. В Бъкип никога не беше било разпространено каденето на опияняващи билки и аз не бях свикнал с него. Поръчах си меден пудинг и халба горчива бира, която имаше вкус на речна вода.

Попитах неколцина от хамалите дали е вярно, че търсят коняри за кралската конюшня и къде трябва да иде човек, за да получи такава работа. Фактът, че искам да постъпя при самия крал, ги поразвесели, но тъй като докато бяхме разтоварвали гемията се бях преструвал на малко глуповат, със спокойна усмивка можех да приема грубите им шеги и подмятания. Накрая един ми каза, че трябвало да се обърна

лично към краля и ме упъти към трейдфордския замък. Благодарих му, допих бирата си и си тръгнах.

Бях очаквал каменна постройка със стени и укрепления. Вместо това накрая стигнах до хълм, ако ниското възвишение изобщо можеше да се нарече така. Оттам се разкриваше гледка към реката и красивите каменни сгради използваха всичките ѝ предимства. Спрях на оживения път в подножието на хълма и се заях нагоре. Замъкът нямаше нищо общо с отблъскващия военен вид на Бъкип. Настланите с бели камъни алеи, градините и дърветата, които заобикаляха сградите, ги правеха едновременно величествени и приветливи. Трейдфордският замък никога не бе използван като крепост, а беше построен като изящна и скъпа резиденция с каменни релефи и сводести арки. Имаше кули, ала без бойници. Виждаше се, че са издигнати, за да позволят по-добра гледка, по-скоро за удоволствие, отколкото за отбрана.

Имаше и стени, отделящи оживения път от замъка, но те бяха ниски, дебели стени от камък, покрити с мъх и бръшлян, с ниши, в които бяха поставени статуи, обрамчени от цъфтящи пълзящи растения. Широк път водеше право нагоре към главната сграда. Други, по-тесни алеи мамеха човек на разходка сред езерца с водни лилии и красиво подкастрени плодни дръвчета или в по-тихите сенчести кътчета на парка. Някой способен градинар поне преди сто години бе посадил тук дъбове и върби и сега те се извисяваха и шепнеха на речния вятър. Цялата тази красота покриваше площ, по-обширна от голяма ферма. Опитах се да си представя владетеля, който е имал и времето, и средствата, за да я създаде.

Това ли можеше да има човек, ако не се нуждаеше от бойни кораби и армии? Дали Търпение беше познавала такава красота в бащиния си дом? Това ли се бе опитвал да имитира шутът с красивите вази с цветя и аквариумите със сребърни рибки в стаята си? Почувствах се мръсен и недодялан. И не заради дрехите си. В този миг разбрах, че един крал трябва да живее тъкмо така. Сред произведения на изкуството, музика и изящество, възвисявайки народа си, като осигурява място за неговото процъфтяване. Осъзнах собственото си невежество и нещо повече, грозотата на човек, научен само да убива други. Внезапно изпитах гняв към всичко, на което не ме бях научили, което никога не бях зървал. Дали Славен и майка му нямаха пръст и в това, за да поставят копелдака на мястото му? Бяха ме превърнали в

грозен инструмент, също както скалистият, гол Бъкип беше крепост, а не палат.

Но нима красотата щеше да оцелее тук, ако Бъкип не се възправяше като ръмжащо куче на устието на река Бък?

Все едно ме бяха залели със студена вода. Това бе самата истина. Нали тъкмо затова бе построен Бъкип — за да контролира речната търговия. Ако пиратите го превземеха, тези пълноводни реки щяха да се превърнат в лесни пътища за техните плитко газещи кораби. Те щяха да се забият като кама в меката вътрешност на Шестте херцогства. Тези лениви благородници и наперени селски хлапаци щяха да се събудят сред крясъци и дим в нощта, без крепост, в която да избягат, без ратници, които да ги защитят. Преди да умрат, те може би щяха да узнаят какво са изтърпели другите, за да осигурят тяхната безопасност. Преди да умрат, те може би щяха да възроптат срещу краля, напуснал онези укрепления, за да избяга във вътрешността на страната и да се скрие сред земни наслади.

Ала аз възнамерявах първо да умре кралят.

Предпазливо започнах да обикалям хълма. Трябваше да преценя кой е най-лесният и най-незабележимият вход, трябваше да планирам най-добрите пътища за бягство. До вечерта щях да науча всичко възможно за трейдфордския замък.

9 УБИЕЦ

Последният главен учител на кралските ученици в Бъкип не бил Гален, както често се твърди, а неговата предшественичка Молба. Тя твърде дълго чакала, за да си намери чирак. Когато избрала Гален, Молба вече страдала от кашлицата, впоследствие сложила край на живота ѝ. Според някои го взела от отчаяние, защото знаела, че умира. Други смятат, че това решение ѝ било наложено от кралица Желана, която искала да види своя фаворит в двора. Каквато и да е истината, той бил чирак на Молба едва две години. Тъй като предишните главни учители били чиракували по седем години, неговото обявяване за такъв незабавно след смъртта на Молба изглежда доста прибързано. За толкова кратко време едва ли е възможно тя да му е предала всичките си познания за Умението и за неговите приложения. Никой обаче не оспорил твърдението му. Макар че помагал на Молба в работата ѝ с двамата принцове Искрен и Рицарин, след нейната смърт той обявил обучението им за завършено. По-късно отхвърляше предложенията да обучи други чак до годините на Войната с алените кораби, когато най-сетне отстъпи пред настояването на крал Умен и създаде първата си и единствена котерия.

За разлика от традиционните котерии, които сами избирали членовете и водача си, Гален създаде своята от лично избрани от него

ученици и докато беше жив, осъществяваше строг контрол над тях. Август, формално водач на котерията, изгуби способностите си по време на едно пътуване в Планинското кралство. Вебра, която след смъртта на Гален зае неговото място, умря заедно с Джъстин по време на бунта след убийството на крал Умен. Следващият водач на Галеновата котерия беше Уил. По онова време бяха останали само трима членове: самият Уил, Бърл и Карод. Най-вероятно Гален им бе внушил непоклатима вяроност към Славен, ала това не им пречеше да си съперничат за неговата благосклонност.

До залез-слънце доста подробно бях проучил околностите на замъка. Установих, че всеки свободно може да се разхожда по пониските алеи и да се наслаждава на фонтаните и градините, тисовете и кестените. Неколцина богато облечени хора явно правеха тъкмо това. Повечето ме гледаха строго и неодобрително, някои — снизходително, а единственият униформен стражник, когото срещнах, решително ми напомни, че в Кралския парк просията била забранена. Уверих го, че съм дошъл само да видя чудесата, за които толкова много съм слушал. На свой ред той заяви, че разказите за парка били повече от достатъчни за такива като мен, и ме насочи към най-пряката алея, водеща към града. Смирено му благодарих и си тръгнах. Той ме изпрати с поглед, докато не се скрих зад един жив плет.

Следващият ми набег беше по-дискретен. Обмислих възможността да причакам някой от младите благородници, които се разхождаха сред цветята, и да се възползвам от неговите дрехи, но се отказах. Едва ли щях да открия някой толкова висок и слаб, колкото мен, а и модните им премени включваха много пъстри панделки. Съмнявах се, че ще успея да облека такава риза без помощта на камериер и още по-малко да я смъкна от гърба на повален в безсъзнание мъж. И без това защитите на дантелените маншети подрънкващи сребърни звънчета не предразполагаха към тиха работа.

Вместо това реших да разчитам на гъстите храсти край ниските стени и внимателно се заизкачвах по склона.

Накрая стигнах до стена от гладък дялан камък, която обграждаше билото на хълма. Ако подскочеше, човек можеше да стигне върха ѝ. Едва ли бе предвидена като сериозна преграда. Около нея нямаше цветя, но старите пънове и корени показваха, че преди е била обвита в пълзящи растения и храсти. Зачудих се дали Славен не е заповядал да я разчистят. Над стената виждах върховете на много дървета, на чието убежище можех да разчитам.

Отне ми почти цял следобед, за да направя пълна обиколка на стената, без да излизам на открито. Имаше няколко порти. На главната стояха униформени стражници, които отдаваха чест на влизащите и излизащи каляски. Ако се съдеше по броя им, тази вечер щеше да има някакъв празник. Един от стражниците се обърна и грубо се засмя. Настръхнах. Известно време неподвижно стоях и наблюдавах от скривалището си. Дали бях виждал лицето му? От това разстояние трудно можех да определя, но тази мисъл ме изпълни със странна смесица от страх и гняв. Славен. Моята цел беше Славен. Продължих нататък.

На няколкото по-малки порти пазеха стражници с по-скромни униформи, които обаче войнствено разпитваха всеки влизащ или излизащ. Ако бях облечен по-добре, щях да рискувам и да се престоря на слуга, но не смеех да го направя с просяшките си дрипи. Вместо това заставах така, че стражниците да не ме виждат, и започнах да прося от минаващите търговци. Правех го безмълвно, просто като се приближавах към тях с умолително изражение и протягах ръка. Повечето не ми обръщаха внимание и продължаваха разговорите си. Така научих, че същата вечер бил Аленият бал, че за случая били наети още слуги, музиканти и фокусници, че било поръчано голямо количество димче и че кралят бил много ядосан заради качеството на жълтата коприна, която му донесъл някой си Фестро, и заплашил да нашиба с пръчка търговеца, задето изобщо му предлагал толкова евтин плат. Балът също бил в чест на заминаването на Славен, който на другия ден отивал на гости на скъпата си приятелка лейди Небесна в Кехлибарения замък на река Вин. Чух още много неща, но нищо, което да се отнася до целта ми. Междувременно получих и шепа петачета.

Върнах се в Трейдфорд и открих цяла улица с шивашки дюкяни. На задния вход на този на Фестро попаднах на чирак, който метеше. Дадох му няколко петака, срещу които получих парчета жълта коприна в различни нюанси. После намерих най-скромния дюкян на улицата и размених всичките си пари за широк панталон, риза и кърпа за глава като онази, която носеше чиракът. Преоблякох се в дюкяна, сплетох воинската си опашка и я скрих под кърпата, обух си обувките и излязох навън като нов човек. Мечът ми висеше под крачола на панталона. Не ми беше удобно, но не се забелязваше, ако се престорех, че куцам. Скрих дрипите и останалата част от вързопа си, освен отровите и другите необходими неща, в копривата зад смрадливия клозет в двора на една кръчма, после отново се запътих към трейдфордския замък.

Не си позволих да се поколебая. Отидох право при търговската порта и се наредих на опашката. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, но се преструвах на спокоен и използвах времето, за да разгледам двореца през дърветата. Сградата бе грамадна. Преди се бях удивил, че толкова много обработваема земя е заета от парк и алеи. Сега видях, че паркът просто е декор за дворец, всичко в който ми беше чуждо. Той по нищо не напомняше на крепост или замък. Всичко в него излъчваше удобство и изящество. Когато дойде моят ред, извадих парчетата коприна и казах, че нося извиненията на Фестро и няколко мостри, които кралят може да хареса. Когато киселият стражник отбеляза, че Фестро обикновено идвал лично, аз малко намусено отвърнах, че според господаря ми райетата повече щели да отиват на моя, отколкото на неговия гръб, в случай че кралят не остане доволен от мострите. Стражниците ухилено се спогледаха и ме пуснаха.

Забързах нагоре по пътеката и настигнах група музиканти, които бяха влезли преди мен. Заобиколихме двореца и аз приклекнах, за да си завържа обувката, докато те питаха за упътвания, сетне се изправих тъкмо навреме, за да ги последвам. Озовах се в малко преддверие, прохладно и сумрачно след зноя и блясъка на следобедното слънце. Продължих след тях по коридора. Менестрелите приказваха и се смееха. Забавих крачка и изостанах от тях. Когато стигнах до откренатата врата на една празна стая, се вмъкнах вътре и тихо затворих вратата. Дълбоко си поех дъх и се огледах.

Бях в малка дневна. Мебелите бяха вехти и разностилни, затова предположих, че е за слуги или гостуващи занаятчии. Не можех да разчитам, че дълго ще остана тук сам. До стената обаче имаше няколко големи бюфета. Избрах онзи, който бе най-встрани от вратата, бързо пренаредих съдържанието му и се скрих вътре, като оставих вратичката леко открената. Разгледах и подредих стъклениците и пакетчетата си. Намазах с отрова и ножа, и острието на меча си, после внимателно ги прибрах в ножниците им. Накрая се настаних удобно и зачаках.

Сякаш изтекоха дни преди здрачът да отстъпи мястото си на пълния мрак. На два пъти в стаята за кратко влизаха хора, ала от разговорите им разбрах, че всички слуги са заети с тазвечерния пир. За развлечение започнах да си представям как ще ме убие Славен, ако ме хване. Едва не изгубих куража си. Наложих си да си напомня, че ако оставя нещата така, вечно ще трябва да живея в страх. Вместо това се опитах да се приготвя. Щом Славен беше тук, котерията му също трябваше да е наблизо. Грижливо изпълних упражненията, на които ме бе научил Искрен, за да защитя ума си от други умели. Ужасно се изкушавах да се пресегна и да видя дали ще успея да ги усетя. Въздържах се. Съмнявах се, че ще съм в състояние да го направя, без да се издам. И дори да ги усетех, това нямаше да ми каже нищо, което вече да не зная. Беше по-добре да се съсредоточа върху усилията си да се предпазя от тях. Отказах да си позволя да мисля точно какво ще направя, за да не открият следи от ума ми. Когато небето през прозореца най-сетне стана съвсем черно и се обсипа със звезди, се измъкнах от скривалището си и излязох в коридора.

В мрака се носеше музика. Славен и неговите гости се веселяха. За миг се заслушах в далечната мелодия на познатата песен за две сестри, едната от които удавила другата. Най-чудното в текста ми се струваше не арфата, която свирела сама, а менестрелът, който открил тялото на жената и се вдъхновил да направи арфа от гръдната ѝ кост. После изхвърлих песента от главата си и се съсредоточих върху задачата си.

Намирах се в обикновен коридор с каменен под и дървена ламперия, осветен от факли, закачени на големи разстояния по стените. Тази част от двореца беше предвидена за слугите, предположих аз, защото не ми се струваше достатъчно блестяща за

Славен и неговите приятели. Това обаче не я правеше безопасна за мен. Трябваше да намеря задното стълбище и да се кача на втория етаж. Запромъквах се по коридора. Вървах от врата на врата, спирах и се заслушвах. На два пъти чух хора. В една от стаите разговаряха жени, в друга тракаше тъкачен стан. Отварях вратите на онези стаи, които очевидно бяха празни. Повечето бяха работни помещения. На масата в една от тях видях разкроен костюм от фин син плат, готов за зашиване. Славен очевидно все още обичаше натруфените дрехи.

Стигнах до края на коридора и надзърнах зад ъгъла. Друг коридор, много по-красив и широк. В мазилката на тавана бяха отпечатани папратови клонки. Продължих напред, като се заслушвах пред вратите и предпазливо надничах в някои стаи. Приближавах се. Открих библиотека с много повече книги и свитъци, отколкото бях предполагал, че съществуват. Спрях в едно от помещенията, в което имаше големи кафези с пъстри птици. В басейнчета от бял мрамор плуваха рибки и водни лилии. Около масите за игра бяха поставени пейки и меки столове. Наоколо бяха пръснати кадилници. Никога не си бях представял такава стая.

Накрая се озовах в още по-голям коридор, по стените на който висяха портрети. Подът беше настлан с полирани черни плочи. Отдръпнах се, когато зърнах един стражник, и се скрих в близката ниша, докато отегчените му стъпки не заглъхнаха.

Отново се измъкнах навън и продължих покрай всички възседнали коне благородници и превзето усмихнати дами в натруфените им рамки.

Влязох в просторно преддверие. На стената висяха гоблени, статуи и вази с цветя бяха поставени върху малки масички. Тук дори стенните свещници бяха по-красиви. От двете страни на камината имаше малки портрети в позлатени рамки. Столовете бяха наредени на групи и предразполагаха към приятен разговор. Музиката звучеше по-високо, чух смях и гласове. Въпреки късния час веселбата продължаваше. На отсрещната стена имаше две високи, покрити с резба врати. Те водеха към балната зала, в която Славен и неговите благородници танцуваха и се смееха. Свих се зад ъгъла, когато видях двама облечени в ливреи слуги да влизат през вратата от лявата ми страна. Носеха табли с кадилници. Стоях неподвижно и слушах стъпките и разговора им. Прислужниците отвориха високите врати и

музиката на арфите нахлу в преддверието заедно с опияняващото ухание на димче. Вратите се затвориха и аз отново се осмелих да надзърна навън. Пред мен бе чисто, ала отзад...

— Какво правиш тук?

Сърцето ми падна в петите, но се насилих глуповато да се усмихна и се обърнах към току-що влезлия в стаята стражник.

— Изгубих се в тоя лабиринт — простодушно отвърнах аз.

— Нима? Това не обяснява защо носиш меч в кралския дворец. Всеки знае, че оръжието е забранено, освен за кралската стража. Пък и те видях да се промъкваш насам. Да не мислиш, че като има пиршество, спокойно можеш да си натъпчеш джобовете с каквото намериш, крадецо?

Вцепенен от ужас, наблюдавах приближаващия се към мен мъж. Стражникът бе убеден, че е разкрил целта ми по смаяното ми изражение, сигурен бях. Мрамор нямаше да се усмихва толкова самоуверено, ако знаеше, че пред него е човекът, когото е помогнал да пребият до смърт в тъмницата. Ръката му нехайно почиваше върху ръкохватката на собствения му меч. Той беше красив мъж, много висок и с правилни черти като повечето жители на Фароу. Емблемата му бе златният дъб на Маунтуел, прескачан от елена на Пророците. Значи Славен бе променил и герба си. Доця ми се да се е отказал от елена.

Част от мен забелязваше всички тези неща, докато друга част преживяваше кошмара от тъмницата, когато ме бяха изправяли на крака, само за да може този човек отново да ме удари и да ме повали на пода. Това не беше Гръм, който ми бе счупил носа. Не, Мрамор го беше последвал и за втори път ме бе повалил в несвяст, след като другият ме беше оставил в такова състояние, че да не мога да се изправа сам. Той се бе навел над мен и аз напразно се бях опитал да избягам от него с пълзене по студения каменен под, вече оплискан с кръвта ми. Спомних си ругатните, които със смях беше бълвал всеки път, щом се наложеше да ме вдигне, за да ме удари пак.

— Кълна се в циците на Еда — измърморих аз и с тези думи страхът ме напусна.

— Я да видим какво има в кесията ти — каза Мрамор и пристъпи още по-близо.

Не можех да му покажа отровите си. Нямаше как да му обясня защо ги нося. Лъжите нямаше да ми помогнат да се откопча от него.

Трябваше да го убия.

Изведнъж всичко стана съвсем просто.

Бяхме прекалено близо до балната зала. Не исках нито звук да привлече вниманието на някого. Затова заотстъпвах назад, съвсем бавно, като описвах широк кръг, който ме отведе в коридора с портретите.

— Не мърдай! — Заповяда високият стражник, но аз бясно поклатих глава и се опитах убедително да имитирам ужас. — Казах да не мърдаш, крадлива мършо! — Бързо се озърнах през рамо, сетне отчаяно отново погледнах към него, сякаш се опитвах да събера кураж, за да се обърна и да избягам. Третия път, когато го направих, той се нахвърли отгоре ми.

Тъкмо на това се надявах.

Отстъпих настрани и жестоко забих лакът в кръста му. Това увеличи инерцията на устрема му достатъчно, за да падне на колене. Мрамор нададе нечленоразделен рев от гняв и болка. Беше побеснял, че крадливата мърша е посмяла да го удари. Затворих му устата с ритник под брадичката. Добре че си бях обул обувките. Преди стражникът да успее да издаде друг звук, извадих ножа си и му прерязах гърлото. Той смаяно загъркори и вдигна двете си ръце в напразен опит да спре рукналата кръв. Надвесих се над него и се вгледах в очите му.

— Фицрицарин — тихо казах аз. — Фицрицарин. — Мрамор ме позна и ужасено се облещи, сетне животът го напусна, лицето му стана безизразно и той изчезна за моето Осезание.

Всичко свърши съвсем бързо. Отмъщението. Стоях и се вирах в него в очакване да изпитам триумф, облекчение или удовлетворение. Ала не изпитвах нищо. Чувствах се изгубен за живота също като него. Той дори не бе месо, което можех да изям. Със закъснение се зачудих дали някъде няма жена, която да обича този хубавец, русокоси деца, чийто залък да зависи от неговата плата. Тези мисли не бяха от полза за един убиец и никога не ме бяха измъчвали, когато бях раздавал Кралско правосъдие от името на крал Умен. Пропъдих ги от главата си.

На пода се образуваше голяма кървава локва. Бързо го бях накарал да млъкне, но тъкмо тази локва бях искал да избегна. Той беше едър мъж и в него имаше много кръв. Замислих се дали да не скрия

тялото му или да приема, че другарите му скоро ще забележат изчезването му и да използвам това, за да отклоня вниманието им.

Накрая си съблякох ризата и доколкото можех попих кръвта. После я хвърлих на гърдите му и избърсах окървавените си длани в неговата риза. Хванах го под мишниците и го извлякох от коридора с портретите, като почти треперех от напрежение да не се появи някой. Подметките ми се хлъзгаха по полирания под и чувах тежкото си дишане. Въпреки усилията ми след нас оставаше влажна червена диря. Насилих се внимателно да се заслушам, преди да вляза в стаята с птиците и рибките. Затаих дъх и се опитах да не обръщам внимание на туптенето на сърцето си. Вмъкнах Мрамор в помещението и го хвърлих в едно от мраморните басейнчета. Рибките уплашено се разбягаха. Кръвта му помътни бистрата вода. Побързах да измия ръцете и гърдите си в друго басейнче, после излязох през друга врата. Кървавата следа щеше да ги доведе тук. Надявах се, че ще им отнеме известно време, докато се чудят защо убиецът го е довякъл тук и го е хвърлил във водата.

Озовах се в непозната стая. Бързо плъзнах поглед по сводестия таван и ламперията на стените. В отсрещния край имаше подиум с разкошно кресло. Значи нещо като зала за аудиенции. В следващия миг се вцепених. Покритите с дърворезба врати от дясната ми страна внезапно се отвориха. Чух смях, приглушен въпрос и кикот вместо отговор. Нямах време да се скрия. Притиснах се до гоблена на стената и замрях. Групата влезе със смях. В него долових безпомощни нотки, които ми подсказаха, че всички или са пияни, или са се надишали с димче. Минаха покрай мен — двама мъже, съперничещи си за вниманието на жена, която превзето се усмихваше и се кискаше зад ветрилото си. Бяха облечени в различни нюанси на червено и един от мъжете имаше подрънкващи сребърни звънчета не само по дантелените маншети, а чак до лактите на широките си ръкави. Другият носеше малка кадилница за димче на орнаментирана пръчка, почти като скиптър. Размахваше я пред себе си, така че бяха обгърнати в сладникав дим. Съмнявах се, че ще ме забележат, дори да започнех да правя цигански колела. Изглежда, Славен беше наследил майчината си страст към опиатите и я превръщаше в дворцова мода. Неподвижно изчаках да ме подминат. Те влязоха в стаята с рибките и птиците. Зачудих се дали ще забележат Мрамор в басейнчето. Едва ли.

Изтичах при вратата, през която бяха влезли, и се измъкнах навън. Ненадейно се озовах в огромно преддверие. Подът бе настлан с мрамор и се изумих от разходите, хвърлени за превозването на такова количество камък до Трейдфорд. Таванът беше висок и покрит с бяла мазилка, украсена с рисунки на големи цветя и листа. Стъклата на сводестите прозорци бяха цветни и помежду им висяха толкова пъстри гоблени, че приличаха на прозорци към някакъв друг свят и време. Помещението се осветяваше от полилей, целият в искрящи кристали и закачен на позлатени вериги. В него горяха стотици свещи. На равни разстояния покрай стените бяха поставени пиедестали със статуи и ако се съдеше по лицата, повечето принадлежаха на прадедите на Славен от страна на майка му. Въпреки опасността, в която се намирах, великолепието на залата за миг ме грабна. После вдигнах очи и видях широкото стълбище. Това не бе задното стълбище, което търсех, а главното. На стъпалата му спокойно можеха да се разминат десет души. Дървените парапети бяха тъмни и покрити с безкрайно извиващи се линии, полираният камък лъщеше. Дебелият килим по средата на стъпалата се спускаше като син водопад.

Нямаше никого. Не си дадох време за колебание и безшумно се заизкачвах нагоре. Бях стигнал до половината, когато чух вика. Очевидно *все пак* бяха забелязали Мрамор. На първата площадка от дясната ми страна се разнесоха гласове, чуха се стъпки на тичащи хора. Втурнах се наляво, стигнах до някаква врата, долепих ухо към нея и се вмъкнах вътре — всичко това за по-малко време, отколкото е нужно, за да го разкажа. Застанах в мрака с разтуптяно сърце и благодарих на Еда, Ел и на всички други богове, че вратата не бе заключена.

Отново притиснах ухо към нея и се опитах да чуя нещо друго, освен блъскането на сърцето в гърдите ми. Отдолу се носеха викове, по стълбището отекваха стъпки. Изтекоха минута-две, сетне прозвуча властен глас, който издаваше заповеди. Долепих се до вратата и зачаках със затаен дъх и треперещи ръце. Внезапно ме обзе страх, който заплашваше да ме погълне. Усетих, че подът под краката ми се разлюлява, и бързо приклегнах, за да не припадна. Зави ми се свят. Обгърнах коленете си с ръце и стиснах очи, сякаш така щях по-добре да се скрия. Отново ме връхлетя вълна от страх. Свлякох се на пода и почти захленчих. Свих се на кълбо и в гърдите ме прониза ужасяваща

болка. Щях да умра. Щях да умра и никога повече нямаше да ги видя — нито Моли, нито Бърич, нито своя крал. Трябваше да отида при Искрен. Вече го знаех. Трябваше да отида при Искрен. Прииска ми се да закрещя и да заплача, защото изведнъж ме изпълни увереност, че няма да успея да избягам, че ще ме открият и ще ме подложат на мъчения. Щяха да ме намерят и да ме убият. Изпитах почти непреодолимо желание да скоча и да избягам от стаята, да извадя меч срещу стражниците и да ги принудя незабавно да ме довършат.

„Успокой се. Опитват се да те накарат да се издадеш.“ Умението на Искрен беше по-фино от паяжина. Затаих дъх, ала имах благоразумието да остана неподвижен.

Сякаш след цяла вечност слепият ми ужас се разсея. Дълбоко си поех дъх и като че ли отново дойдох на себе си. Когато чух стъпките и гласовете пред вратата, пак ме обзе страх, но се усилих да остана на пода.

— Бях сигурен.

— Не. Отдавна е избягал. Ако изобщо го открият, това ще е в парка. Никой не може да се изправи едновременно срещу двама ни. Ако още е в сградата, щяхме да го накараме да се покаже.

— Казвам ти, имаше нещо.

— Не — с известно раздражение отсече другият. — Нищо не усетих.

— Провери пак — настоя първият.

— Не. Това е чиста загуба на време. Мисля, че грешиш. — Гневът му се долавяше ясно.

— Надявам се да е така, но се боя, че съм прав и това ще даде на Уил повода, който му трябваше. — И в неговия глас се усещаше ярост, ала и самосъжалително хленчене.

— Повод ли? Не и Уил. Той при всяка възможност говори лошо за нас на краля. Човек може да си помисли, че само той е правил саможертви в името на Славен. Вчера една прислужница ми каза, че вече се държал като истински простак. Казвал, че ти си бил дебелак, а мен обвинявал във всички плътски слабости, които можеш да си представиш.

— Е, вярно е, че не съм строен като ратник. Но аз не служа на краля с тялото си, а с ума си. Защо не си спомни за сляпото си око

преди да хули нас? — Това беше Бърл, внезапно осъзнах аз. А другият бе Карод.

— Добре. Доволен съм, че поне тази вечер не може да обвини нас. Не откривам тук нищо нередно. Той те кара да се хвърляш срещу сенки и да виждаш опасност във всеки ъгъл. Успокой се. Това е работа на стражниците. Сигурно ще открият, че го е извършил някой ревнив съпруг или друг стражник. Чувал съм да шушукат, че Мрамор твърде често печелел на зарове. Може би тъкмо затова са го оставили в игралната зала. Ако ме извиниш, сега ще се върна при по-приятната компания, от която ме откъсна.

— Върви, щом не можеш да мислиш за друго. Но когато имаш малко свободно време, не е зле да се посъветваме. Знаеш ли, много ми се иска да ида при него. И да му прехвърля проблема.

— Само ще се направиш на глупак. Когато толкова много се тревожиш, ти се поддаваш на неговото влияние. Остави го да мърмори предупрежденията и ужасните си предсказания и да е нащрек във всеки миг от живота си. Според него кралят се нуждаел само от неговата бдителност. Той се опитва да ни внуши този страх. Твоето треперене сигурно му доставя огромно удоволствие. Внимателно пази тези си мисли.

Чух как единият бързо се отдалечава. Писъкът в ушите ми поутихна. След малко си тръгна и вторият — крачеше по-бавно и си мърмореше нещо. Когато стъпките му заглъхнаха, от плещите ми сякаш падна огромна тежест. Мъчително преглътнах и обмислих следващия си ход.

През високите прозорци се процеждаше слаба светлина. Различих легло с отметнато одеяло, разкриващо бял чаршаф. В ъгъла тъмнееше гардероб, на шкафчето до леглото имаше леген и кана.

Помъчих се да се успокоя. Задишах дълбоко, после безшумно се изправих. Трябваше да открия спалнята на Славен. Предполагах, че е наблизо и че стаите на слугите са на по-горните етажи. Дотук се бях движил крадешком, но може би бе време да съм по-дързък. Отидох при гардероба и тихо го отворих.

Късметът отново ме споходи — бях попаднал в мъжка спалня. Заопипвах дрехите, като търсех нещо по-семпло. Трябваше да бързам, защото законният собственик най-вероятно се веселеше долу и всеки момент можеше да се върне. Намерих светла риза с много по-пищни

ръкави и яка, отколкото ми се искаше, но поне ми беше по мярка. Успях да се напъхам в нея, после обух тъмен панталон, който ми бе прекалено широк. Стегнах го с колана си. Надявах се, че не ми виси чак толкова странно. Забелязах гърненце с ароматизирана помада, която използвах, след като свалих кърпата от главата си, сресах се и завързах косата си на опашка. Повечето придворни, които бях видял, бяха с накъдрени прически като Славен, но неколцина от по-младите носеха опашки като моята. Прерових няколко чекмеджета, намерих медальон на верижка и си го сложих. Открих и пръстен, прекалено голям за мен, ала това нямаше значение. Надявах се да не привлече вниманието. Търсеха гол до кръста мъж с евтин панталон, съответстващ на окървавената риза, която бях захвърлил. И най-вероятно щяха да насочат усилията си навън. На прага спрях, дълбоко си поех дъх и бавно отворих вратата. Коридорът пустееше. Излязох от стаята.

Щом се озовах на светло, с изненада установих, че панталонът е тъмнозелен, а ризата — масленожълта. Дрехите не бяха по-пъстри от онези, които вече бях видял, макар че със сигурност щях да се отличавам от гостите на този Ален бал. Решително пропъдих тези тревоги и закрачих по коридора, като търсех по-голяма и по-пищно резбована врата от другите.

Смело натиснах бравата на първата, на която попаднах, и открих, че е отключена. Влязох и видях огромна арфа и още няколко музикални инструмента, оставени така, сякаш очакваха менестрелите. Наоколо бяха пръснати меки кресла и дивани. Всички картини изобразяваха пойни птици. Поклатих глава, удивен от неизчерпаемите богатства на този палат. Продължих търсенето си.

Бях толкова нервен, че коридорът ми се струваше безкраен. Насилвах се да вървя спокойно и уверено. Подминавах врата след врата, като предпазливо надзъртах в някои от помещенията. Тези отляво бяха спални, а другите отдясно — библиотеки, трапезарии и прочее. Вместо от факли, коридорът се осветяваше от свещи. Стенните драперии бяха в богати тонове и в разположените на равни интервали ниши имаше вази с цветя или малки статуи. Не можех да не сравня тази красота със суровите каменни стени на Бъкип. Зачудих се колко бойни кораба могат да се построят и поддържат с парите, вложени за

украсата на този дворец. Гневът ми затвърди решителността ми. Щях да намеря покоите на Славен.

Подминах още три врати и четвъртата ми се стори обещаваща. Беше двойна и в дървото бе инкрустиран дъбът, символ на Фароу. За миг долепих ухо до нея, но не чух нищо. Предпазливо опитах бравата. Беше заключено. Ножът ми бе прекалено груб инструмент за такава работа. Жълтата риза залепна за гърба ми от пот, докато ключалката поддаде. Вмъкнах се вътре и тихо заключих вратата.

Тази стая определено беше на Славен. Не бе спалнята му, не, но все пак беше негова. Бързо се огледах. Имаше цели четири високи гардероба, по два от двете страни, с огромно огледало между всяка двойка. Красиво резбованата врата на единия бе открената или натъпканите вътре дрехи не позволяваха да бъде затворена. Други дрехи висяха на закачалки из стаята или бяха преметнати на столове. В заключените чекмеджета на малкия скрин навярно имаше накити. От двете страни на огледалото между гардеробите имаше два двойни свещника — свещите почти бяха изгорели. Столът пред другото огледало беше поставен между две малки кадилници за димче. На масичката зад него имаше четки, гребени, гърненца с помада и шишенца с парфюм. От едната кадилница все още се издигаше дим. Сбърчих нос от сладникавото ухание и се хванах за работа.

„Какво правиш, Фиц?“ Далечен въпрос от Искрен.

„Раздавам кралско правосъдие.“ Вложих само дъх от Умение в тази мисъл. Не бях сигурен дали внезапно обзелият ме страх е мой, или на Искрен. Пропъдих го и се върнах към задачата си.

Тук нямаше почти нищо, което да е сигурен носител за отровите ми. Можех да отровя помадата, но имаше по-голяма вероятност да убия фризьора му, отколкото самия Славен. В кадилниците бе останала почти само пепел. Тъгловото огнище беше изметено за лятото и не бяха донесени нови дърва. Търпение, казах си. Спалнята му не можеше да е далеч и там щях да открия по-големи възможности. Засега намазах бодлите на четката му за коса с една от своите по-силни отвари и потопих в остатъка колкото можех повече от обещите му. Последните капки отидоха в шишенцата му с парфюм, но не се надявах, че ще си сложи достатъчно, за да умре. За грижливо сгънатите в скрина му ароматизирани кърпички имах белите спори на гъбата „ангел на смъртта“, които щяха да изпълнят сетните му мигове с халюцинации.

Достави ми огромно удоволствие да посипя с прах от смъртнокорен вътрешността на четири чифта ръкавици. С тази отрова Славен се беше опитал да ме убие в Планините — най-вероятният източник на пристъпите, които ме измъчваха оттогава. Надявах се собствените му припадъци да му се сторят също толкова забавни, колкото му се струваха моите. Избрах три от ризите му, които реших, че ще предпочете, и посипах яките и маншетите им. В огнището нямаше дърва, ала една от отровите ми отлично се сливаше с останалите по тухлите пепел и сажди. Поръсих щедро количество от нея с надеждата, че когато запалят огъня, пушекът ще стигне до ноздрите на Славен. Едва бях прибрал отровата в кесията си, когато чух в ключалката да се завърта ключ.

Безшумно се скрих зад ръба на гардероба и зачаках с нож в ръка. Обзе ме смъртоносно спокойствие. Надявах се късметът да ми е довел Славен. Показа се обаче стражник. Влезе в стаята и бързо се огледа.

— Беше заключено — с видимо раздражение заяви той. Тук няма никого. — Зачаках отговора на другаря му, но стражникът беше сам. След малко въздъхна и отиде да отвори гардероба. — Безумие. Губя си времето тук, докато она се измъква — измърмори той, ала все пак изтегли меча си и замушка между дрехите.

Когато се наведе, за да погледне по-навътре, зърнах отражението му в огледалото срещу мен. Стомахът ми се сви, в душата ми запламтя омраза. Не знаех името му, но подигравателното му лице завинаги се бе запечатало в паметта ми. Беше от личната стража на Славен и бе присъствал на смъртта ми.

Струва ми се, че в същия миг стражникът видя и моето отражение. Не му дадох време да реагира и му се нахвърлих изотзад. Острието на меча му все още беше в гардероба, когато ножът ми се заби ниско в корема му. Стиснах гърлото му и го изкормих като риба. Устата му зейна и аз пуснах ножа, за да я запуша. Задържах го така, докато вътрешностите му се изсипваха навън. Когато го пуснах, той се свлече на пода и безмълвният му вик се превърна в стон. Продължаваше да държи меча си, затова стъпих върху ръката му и му строших пръстите. Мъжът се претърколи настрани и ужасено ме зяпна. Приклегнах на едно коляно и доближих лицето си до неговото.

— Фицрицарин — като срещнах погледа му, тихо казах аз. — Фицрицарин. — И за втори път тази нощ прерязах гърлото на човек.

Едва ли се налагаше. Докато умираше, избърсах ножа си в ръкава му. Изправих се. Изпитвах разочарование, че е умрял толкова бързо. И още нещо. Сякаш бе дръпната струна на арфа и беше издала звук, който по-скоро усещах, отколкото чувах.

В следващия миг ме заля вълна от Умение. Макар да бе натоварена с ужас, този път познах източника ѝ. Твърдо устоях на напора ѝ. Почти усещах как се раздвоява около мен. И все пак някой някъде засече действията ми. Знаех кой. Уил. До мен достигна ехото на триумфа му. Обзе ме паника. Бързо прибрах ножа си, изправих се и се измъкнах във все още пустия коридор. Имах съвсем малко време да си намеря ново скривалище. С помощта на Умението Уил бе придружавал стражника и ме беше видял също толкова ясно, колкото и умирацията. Все едно затръбиха тръби — усещах го да насочва стражниците по петите ми, сякаш пращаше кучета по лисича диря.

Докато бягах, част от мен бе убедена, че съм загубен. Може би щях да успея да се скрия за известно време, ала Уил знаеше, че съм в двореца. Просто трябваше да блокира всички изходи и да започне систематично претърсване. Завих зад ъгъла на коридора, озовах се пред друго стълбище и се заизкачвах нагоре. Бях вдигнал мисловните си стени и пазех плана си като скъпоценен камък. Щях да намеря покоите на Славен и да отровя всичко в тях. После щях да потърся самия него. Ако стражниците ме откриеха първи — е, щяхме да си поиграем на гоненица. Нямаше да могат да ме убият. Не и с тези отрови, които носех. Сам щях да отнема живота си. Планът ми не беше нещо особено, но единствената друга възможност бе да се предам.

Затова продължих да тичам покрай статуи, цветя и драперии. Всички врати, които опитвах, бяха заключени. Завих зад следващия ъгъл и ненадейно отново се озовах при стълбището. Бях се заблудил. Опитах се да се овладеея, но паниката се надигна в ума ми като черна вълна. Това като че ли беше същото стълбище. Знаех обаче, че не съм направил достатъчно завои, за да се върна при него. Чух виковете на стражниците на долния етаж и тогава разбрах.

Уил се опитваше да ми въздейства.

Световъртеж и натиск от вътрешната страна на очите. Укрепих мислените си стени. Разтърсих глава и за миг започнах да виждам

образите двойни. Димче? Не бях свикнал с опиатите, които Славен обожаваше. Но това беше нещо повече от шемета, предизвикван от димчето.

В ръцете на майстор Умението е могъщо оръжие. Бях присъствал, когато Искрен го бе използвал срещу алените кораби, за да обърка кормчията на един от тях така, че да насочи кораба си към скалите, за да убеди капитана на друг, че още не е стигнал до някаква точка, след като отдавна я бяха подминали, за да му внуши страх и съмнение преди да влезе в битка, или за да вдъхне дързост на екипажа на трети, така че пиратите да заплават към самото сърце на бурята.

Откога ми въздействаше Уил? Дали не ме беше примамил тук, като ме бе убедил, че изобщо не очаква да дойда?

Насилих се да спра пред следващата врата. Съсредоточих се върху бравата. Не беше заключено. Вмъкнах се вътре. Върху масата пред себе си видях разкроен син плат, готов за зашиване. Вече бях влизал тук. Изпитах облекчение, после се сепнах. Не. Онази стая бе на първия етаж. Аз бях на втория. Нали? Бързо отидох до прозореца, заставах от едната му страна и надзърнах навън. Намирах се високо над осветения с факли Кралски парк. Широката алея белееше в нощта. Пристигаха каляски и облечени в ливреи слуги тичаха да отворят вратите им. В, тях се качваха дами и господа в червени одежди. Предположих, че смъртта на Мрамор е провалила бала на Славен. На вратите стояха униформени стражници, които посочваха кой може да си тръгне и кой трябва да почака. Трябваше ми само един поглед, за да установя, че съм много по-високо, отколкото бях смятал.

И все пак бях сигурен, че съм видял тази маса и разкроените сини дрехи в крилото на прислужниците на приземния етаж.

Естествено Славен спокойно можеше да е поръчал да му ушият два сини костюма. Нямах време за тази загадка — трябваше да открия спалнята му. Изпитвах странно въодушевление, докато излизах от стаята и отново се затичах по коридора, възбуда, много подобна на тази при успешен лов. Нека ме хванат, ако могат!

Внезапно стигнах до Т-образно разклонение и спрях. Според наблюденията ми от парка това не се вписваше в цялостния план на сградата. Огледах се. Коридорът надясно определено бе по-пищен и високата двукрила врата в дъното носеше герба със златния дъб на

Фароу. Сякаш за да сложат край на колебанията ми, някъде отляво се разнесоха гневни гласове.

Затичах се надясно и в движение извадих ножа си. Противно на очакванията ми, двукрилата врата се оказа отключена и безшумно се отвори. Беше прекалено лесно. Прогоних опасенията си и се вмъкнах вътре.

Единствената светлина идваше от два сребърни свещника на камината. Намирах се в дневната на Славен. Втората врата бе откритата и разкриваше ъгъла на разкошно легло с балдахин и камина, пълна с дърва. Внимателно затворих вратата и направих няколко крачки напред. Гарафа с вино и две чаши върху ниска масичка очакваха завръщането на Славен, заедно с поднос със сладки. Кадилницата до него само трябваше да бъде запалена. Мечтата на убиеца. Просто не можех да реша откъде да започна.

— Така става.

Завъртях се и в същия миг изпитах дезориентация, от която ми се зави свят. Стоях в средата на добре осветена, но почти съвсем гола стая. Небрежно отпуснат, Уил седеше на меко кресло. На масата пред него имаше чаша вино. От двете му страни стояха Карод и Бърл и лицата им изразяваха раздразнение и смущение. Не можех да откъсна очи от тях.

— Хайде, копелдако, обърни се. Няма да те нападна. Ще е жалко да хвана гнида като теб в този капан и да те убия, преди да си осъзнал пълния си провал. Хайде. Погледни зад себе си.

Бавно се завъртях, така че да не го изпускам от поглед. Всичко беше изчезнало. Нямаше я кралската дневна, нямаше го балдахина, нямаше я гарафата с вино. Обикновена стая, в която навярно спяха няколко прислужнички. Шестима униформени стражници безмълвно стояха зад мен. Всички с извадени мечове.

— Моите другари, изглежда, смятат, че внушаването на страх ще изкара всеки от скривалището му. Но разбира се, за разлика от мен, те не са се сблъскали с твоята воля. Надявам се да оцениш уменията ми, след като просто те накарах да видиш точно онова, което най-много искаше. — Той хвърли поглед към Карод и Бърл. — Вие никога не сте виждали стени като неговите. Но дори стената, която не се поддава на бойния таран, може да бъде прехвърлена от пълзящия бръшлян. — Уил

отново насочи вниманието си към мен. — Ти щеше да си достоен противник, ако не ме беше подценявал.

Все още не бях казал нито дума. Наблюдавах ги и оставях омразата, която ме изпълваше, да укрепва стените на Умението ми. И тримата се бяха променили от последната ни среща.

Някога мускулест дърводелец, Бърл проявяваше признаци на добър апетит и недостатъчно движение. Облеклото на Карод бе по-бляскаво от човека, който го носеше. Целият беше в панделки и звънчета като пролетно ябълково дърво, обсипано с цветове. Ала седящият помежду им Уил се бе променил най-много. Беше, облечен изцяло в тъмносини дрехи, чиято идеална кройка ги правеше да изглеждат по-богати от одеждите на Карод. Сребърна верига на шията, сребърен пръстен на ръката, сребърни обеци — това бяха единствените му украшения. Бе останало само едното от тъмните му очи, някога толкова ужасяващо проницателни. Другото беше потънало дълбоко в кухнята си, мътно като мъртва риба в мръсен вир. Когато видях, че го гледам, той ми се усмихна и го посочи.

— Спомен от последната ни среща. Каквото и да хвърли в лицето ми.

— Жалко — почти искрено отвърнах аз. — Бях приготвил отровата, за да убия Славен, а не да ослепя теб.

Уил престорено въздъхна.

— Поредното признание за държавна измяна. Не че имаме нужда от него. Е, добре. Този път ще сме по-внимателни. Първо, разбира се, ще отделим малко време, за да изкопчим от теб как си успял да избегнеш смъртта. После... после ще те оставим жив, докато крал Славен те намира за забавен. Сега вече не се налага нито да бърза, нито да е дискретен. — Той кимна на стражниците зад гърба ми.

Усмихнах му се и допрых отровния връх на ножа си към лявата си ръка. Стиснах зъби, за да изтърпя болката, и прокарах острието по кожата си, не дълбоко, само колкото да позволя на отровата да проникне в кръвта ми. Уил изненадано скочи, а Карод и Бърл изглеждаха едновременно ужасени и отвратени. Прехвърлих ножа в лявата си ръка и с дясната изтеглих мечата си.

— Сега наистина умирам — казах им усмихнато. — Нямам какво да губя.

Но той се оказа прав. Винаги го бях подценявал. Кой знае как се озовах не пред членовете на котерията, а пред шестимата стражници с изтеглени мечове. Едно беше да се самоубия, но съвсем друго бе да ме погубят пред очите на онези, на които исках да отмъстя. Завъртях се и ми се зави свят, сякаш се движеше стаята, не аз. Вдигнах очи и отново видях стражниците. Продължих да се въртя. Тънката кървава резка на ръката ми беше започнала да пари. Колкото повече отровата проникваше в кръвта ми, толкова по-малък ставаше шансът да направя нещо на Уил, Бърл и Карод.

Стражниците се приближаваха, без да бързат, и се разгърнаха в полукръг около мен, като ме принудиха да отстъпвам. Погледнах през рамо и за миг зърнах членовете на котерията. Уил стоеше на крачка пред другите и ме гледаше ядосано. Бях дошъл тук с надеждата да убия Славен. И бях успял да раздразня неговия слуга със самоубийството си.

„Самоубийство ли?“ — някъде дълбоко в мен се ужаси Искрен.

„По-добре, отколкото да ме подложат на мъчения.“ Макар мисълта ми да беше по-тиха от шепот, кълна се, че усетих Уил да се пресяга към нея.

„Престани с тези глупости, момко. Бягай оттам. Ела при мен.“

„Не мога. Късно е. Няма как да избягам. Остави ме, само ще им се разкриеш.“

„Да им се разкрия ли?“ Умението на Искрен внезапно изкънтя в ума ми като гръм в лятна нощ, като бурни вълни, разтърсващи морска скала. И преди го бях виждал да го прави. Разгневен, той на един дъх изразходваше цялата си сила, без да се замисля какво ще го сполети. Усетих, че Уил се поколебава, сетне се хвърли в това Умение, пресегна се към Искрен и се опита да се впие в него.

„Учете се от това разкритие, гнездо на усойници!“ — даде воля на гнева си моят крал.

Умението на Искрен бе като взрив с невъобразима сила. Въпреки че не беше насочен към мен, аз се строполих на колене. Чух Карод и Бърл да надават ужасени гърлени викове. За миг главата и сетивата ми се проясниха и видях стаята такава, каквато бе преди. Стражниците стояха между мен и членовете на котерията. Уил лежеше в несвят на пода. Навярно само аз бях усетил колко сила беше изразходвал Искрен, за да ме спаси. Стражниците се олюляваха с крака, омекнали като

свещи на слънце. Завъртях се и видях, че вратата се отваря, за да влязат още стражници. С три крачки можех да стигна до прозореца.

„ЕЛА ПРИ МЕН!“

Тази заповед не ми оставяше друг избор. Беше наситена с Умението, което я пренасяше, и запламтя в мозъка ми, превърна се в едно с дишането и биенето на сърцето ми. Трябваше да ида при Искрен. Моят крал бе жертвал силите си, за да ме спаси.

Зад тежките завеси на прозореца имаше дебело стъкло. Това обаче не ме спря, когато се хвърлих навън с надеждата долу поне да има храсти, които да смекчат падането ми. Напразно. Миг по-късно се строполих на земята сред дъжд от стъкла. Бях скочил, като смятах, че се намирам на приземния етаж. Уил наистина беше успял да ме заблуди. Все още стиснал ножа и меча си, се изправих и побягнах.

Районът около крилото на прислугата тънеше в сумрак. Зад себе си чух викове, после заповедите на Бърл. След секунди щяха да са по петите ми. Пеш нямаше да успея да избягам. Насочих се към пълния мрак на конюшната.

Заминаването на гостите бе раздвижило конярите. Повечето навярно бяха пред двореца. Вратите на конюшната бяха широко отворени и вътре светеха фенери. Влетях в сградата, като едва не съборих едно конярче. Мършаво луничаво момиченце, но не повече от десет години. То отскочи и изпищя при вида на голите ми оръжия.

— Само ще взема кон — успокоително казах аз. — Няма да ти направя нищо лошо. — Детето продължаваше да отстъпва и аз прибрах меча и ножа си в ножниците.

— Хендс! Хендс! — викна то и побягна. Нямах време за губене. На три ясли от себе си видях черния жребец на Славен, който ме гледаше любопитно. Спокойно се приближих и го погалих по муцуната, за да си ме спомни. Бяха изтекли осем месеца, откакто не бе подушвал миризмата ми, но го познавах още от раждането му. Той подуши шията ми.

— Хайде, Стрела. Отиваме на разходка. Точно като едно време, а, приятелю? — Отворих вратичката на яслата му, хванах го за гривата и го изведох навън. Не знаех къде е отишло момиченцето, но вече не го чувах.

Стрела бе висок кон и не беше свикнал да го яздят без седло. Когато се метнах на гладкия му гръб, той неспокойно запристъпва от

крак на крак. Въпреки опасността, в която се намирах, изпитах огромно удоволствие от това, че отново съм яхнал кон. Стрела направи три крачки, после спря пред мъжа, който се изпречи на пътя му. На лицето на Хендс бе изписано смайване. Не успях да се сдържа и се усмигнах.

— Аз съм, Хендс. Трябва да взема един от конете ти, иначе ще ме убият. За втори път.

Очаквах да се засмее и да ми махне с ръка. Вместо това той продължаваше да ме зяпа и ставаше все по-блед, докато накрая не си помислих, че ще припадне.

— Това съм аз, Фиц. Не съм умрял! Пусни ме да изляза, Хендс!

Старият ми приятел отстъпи назад и възкликна:

— Мила Еда!

И тогава вече си казах, че със сигурност ще отметне глава и ще избухне в смях. Ала Хендс изсъска:

— Дива магия! — После се обърна и побягна, като ревеше: — Стража! Стража!

Изгубих няколко секунди, докато зяпах след него. Не бях изпитвал такава мъка, откакто ме беше напуснала Моли. Годините на приятелство, дългите дни на работа в конюшната, всичко това изчезна в мига на суеверния му ужас. Не бе честно, ала от неговото предателство ми призля. Обзе ме студ, но пришпорих Стрела и препуснах в мрака навън.

Той ми имаше доверие, този отличен кон, толкова добре обучен от Бърич. Насочих го надалеч от осветената с факли алея за каляските, през цветни лехи и храсти. Накрая изскочихме покрай безредно скупчените стражници през една от по-малките порти. Не бяха очаквали да се появя по пътя, но ние със Стрела минахме между дърветата и се отдалечихме още преди да се усетят какво става. Доколкото познавах Славен, на другия ден щяха да накажат всички с бой с пръчки.

Щом излязохме през портата, отново препуснахме през градините. Зад нас чух виковете на преследвачите. Стрела реагираше на коленете и тежестта ми много добре за кон, свикнал с юзди. Убедих го да прескочи един жив плет и да продължи по някакъв страничен път. Излязохме от Кралския парк и се понесохме по калдъръмените улици на по-богатата част на града. По стените на сградите все още

горяха факли. Скоро красивите къщи също бяха зад гърба ни. Препускахме покрай странноприемници, все още отворени за пътници, и покрай тъмни, заключени за през нощта дюкяни. Копитата на Стрела глухо отекваха по отгъпканите пътища. В този късен час почти нямаше движение и нищо не забавяше бягството ни.

Когато стигнахме до по-бедните квартали, позволих на коня да забави ход. Тук факлите бяха разположени на по-големи разстояния и някои вече бяха изгорели. И все пак Стрела усещаше, че бързам, и продължи да поддържа скоростта си. Веднъж чух копитата на друг кон и за миг реших, че преследвачите са ни настигнали. Сетне покрай нас профуча пратеник, който яздеше в обратната посока, без дори да намали хода на коня си. Продължих напред, като всеки момент очаквах да чуя зад нас тръбене и конски копита.

И тъкмо когато вече започвах да си мисля, че сме в безопасност, установих, че Трейдфорд ми е приготвил поредния ужас. Излязох на някогашния Голям трейдфордски пазарен площад. В ранните дни от историята на града той се беше намирал в сърцето му, прекрасен открит пазар, където човек можеше да открие стоки от всяко кътче на познатия свят.

Така и не успях точно да установя как се е превърнал в Кралски кръг на Славен. Ала докато пресичах огромното пространство, Стрела сумтеше от миризмата на кръв, засъхнала по калдъръма под копитата му. Старите бесилки и стълбове за бой с пръчки все още бяха там, издигнати за удоволствие на тълпите, наред с други приспособления, чието предназначение няхах желание да разбера. Онези в новия Кралски кръг несъмнено щяха да са още по-изобретателни в жестокостта си. Пришпорих жребеца и ги подминах с ледени тръпки и молитва към Еда да ме предпази от тях.

После във въздуха потръпна някакво усещане, уви се около мислите ми и ги промени. За миг си помислих, че Уил се пресяга към мен и се опитва да ме подлуди. Но мислените ми стени бяха непокътнати, пък и след взрива на Искрен се съмнявах, че Уил или който и да е друг скоро ще е в състояние да използва Умението. Не. Това бе нещо по-страшно. Идваше от по-дълбок, по-първичен източник, коварен като отровена бистра вода. Усещането се вля в мен — омраза, болка и глад, сплетени в ужасен копнеж за свобода и мъст. Това събуди в мен всичко, което бях изпитал в тъмницата на Славен.

Идваше от клетките покрай кръга. Оттам се носеше непоносима смрад, воня на загноили рани, урина и развалено месо. И дори това зловоние не можеше да се сравнява с адското Осезание, което се излъчваше от тях. Там държаха обезумелите зверове, които трябваше да разкъсват хвърляните им от Славен престъпници и претопени. Имаше един мечок със здрав намордник, въпреки решетките, зад които го държаха. Видях две големи котки, каквито никога не бях срещал, с изпочупени зъби и изтъркани нокти, които въпреки болките упорито продължаваха да се опитват да прегризат металните пръчки. Имаше и огромен черен бик с дълги рога, целия покрит със стрелички с панделки, забити в инфектирани рани, от които се стичаше гной. Мъката на животните ме оглушаваше, молеше за спасение, ала нямаше нужда да спирам, за да видя тежките вериги и катинарите на клетките. Ако имах шперц, може би щях да се опитам да ги пусна на свобода. Ако имах месо или овес, може би щях да спра мъките им с отрова. Ала няхах нито едното, нито другото и няхах и никакво време. Затова минах покрай тях. Вълната на лудостта и страданието им ме обливаше и ме давеше.

Дръпнах юздите. Не можех да ги оставя така. Ала натоварената с Умение заповед „Ела при мен“ ме теглеше. Не можех да не ѝ се подчиня. Пришпорих Стрела и се отдалечих от тях, като записах на сметката на Славен още един дълг, който някой ден щях да уредя.

Изгревът ни завари в предградията на Трейдфорд. Изобщо не бях предполагал, че градът е толкова голям. Стигнахме до бавен поток, който се вливаше в реката. Спрях Стрела, скочих на земята и го заведох до брега. Оставих го да пие, после известно време повървахме и отново му дадох да пие. Мислите ми препускаха. Навярно ни търсеха по пътищата, които водеха на юг, и очакваха да се запътя обратно към Бък. Вече имах голяма преднина и стига да продължавах да се движа, може би щях да се измъкна. Спомних си за скрития си вързоп, който никога нямаше да прибера. Бях изгубил зимните си дрехи, одеялото и плаща си. Внезапно се зачудих дали Славен ще обвини Хендс, че съм откраднал коня му. Пред очите ми постоянно изплуваше изражението му преди да избяга. Радвах се, че съм устоял на изкушението да потърся Моли. Достатъчно тежко ми бе да видя ужаса и отвращението на лицето на приятел. Не исках да ги видя и в нейните очи. Отново си спомних тъпата агония на зверовете, която ми разкриваше моето

Осезание. Тези мисли отстъпиха мястото си на раздражението, че опитът ми да убия Славен се е провалил. Дали щяха да открият отровите по дрехите му, или все пак щях да нанеса удара си, макар и отдалеч? И през цялото време в мен отекваше заповедта на Искрен. „Ела при мен“, беше казал той и аз продължавах да чувам думите му. Част от мен настояваше да не си губя времето в празни мисли и пиене на вода, а просто да се метна на коня и да отида при Искрен, защото нали той имаше нужда от мен, нали ми бе заповядал.

И все пак се наведох да пия вода и тъкмо докато бях приклепнал на брега на потока, забелязах, че не съм мъртъв.

Намокрих ръкава на жълтата си риза и предпазливо отлепих окървавения плат. Раната, която сам си бях нанесъл, беше плитка, просто дълга драскотина. Болеше ме, но не изглеждаше отровена. Спомних си, че през нощта бях убил двама души и поне веднъж бях избърсал ножа си. Когато се бях порязал, по острието навярно бяха останали съвсем слаби следи от отровата.

Надеждата внезапно засия в мен като изгряващо слънце. Щяха да търсят труп край пътищата или отровен човек, криещ се някъде в града, прекалено безсилен, за да язди. Всички от котерията ме бяха видели да се отравям и сигурно бяха усетили абсолютната ми вяра в неминуемата ми смърт. Дали щяха да убедят Славен, че умирам? Не можех да разчитам на това, но можех да се надявам. Скорчих на коня и го пришпорих. Минахме покрай ферми, ниви и овощни градини. Покрай фермери с каруци, каращи реколтата си в града. Яздех с ръка, притисната към гърдите, и гледах право напред. Бе въпрос само на време преди някой да се сети да разпита хората, идващи в града. Трябваше да изиграя ролята си.

Накрая стигнахме до пасища, по които бяха пръснати овце и харагари. Малко след пладне направих онова, което знаех, че трябва да направя. Слязох от Стрела край един обрасъл с храсталаци поток, оставих коня да се напие и обърнах главата му към Трейдфорд.

— Върни се в конюшнята — казах му и след като той не помръдна, го плеснах по хълбока. — Хайде, върни се при Хендс. Кажете на всички, че съм умрял. — Мислено му показах яслите му, пълни с овес, който знаех, че обича. — Хайде, Стрела. Върви.

Той изпръхтя, но тръгна. Веднъж спря и погледна назад, като очакваше, че ще го повикам и ще го хвана.

— Върви — извиках му аз и тропнах с крак. Това го сепна и жребецът препусна, като отмяташе глава. Изобщо не бе уморен. Когато се върнеше в конюшната, навярно щяха да повярват, че съм мъртъв. И може би щяха да изгубят повече време в търсене на трупа ми, вместо да ме преследват. Тропотът на копитата заглъхна. Зачудих се дали някога отново ще имам възможност да яздя толкова хубаво животно. Не ми се струваше вероятно.

„Ела при мен.“ Заповедта продължаваше да кънти в ума ми.

— Идвам, идвам — измърморих под нос. — След като хвана нещо за ядене и поспя. Но идвам. — Тръгнах край потока. Предстоеше ми дълъг и уморителен път, а имах само дрехите на гърба си.

10

ПАЗАРЪТ НА РАБОТНА РЪКА

Робството е традиция в Халкидските държави и до голяма степен стои в основата на тяхната икономика. Те твърдят, че основният им източник на роби са военнопленниците. Мнозина от робите, които успяват да избягат в Шестте херцогства обаче, разказват, че били пленени по време на пиратски набези в родните им земи. Според официалната халкидска позиция такива набези няма, но Халкида също официално отрича, че тихомълком позволява на пиратите да действат от Търговските острови.

Робството никога не е било широко разпространено в Шестте херцогства. Много от първите гранични конфликти между Шоукс и Халкидските държави всъщност са били предизвикани повече от спорове за робството, отколкото за самата граница. Шоукските родове отказвали да приемат, че ранените или пленени воители трябва да доживеят дните си като роби. Всяка изгубена от Шоукс битка незабавно била последвана от свирепо нападение срещу Халкида, за да си върнат военнопленниците. По този начин Шоукс спечелил много земя, за която първоначално претендирала Халкида. Мирът между двата района никога не е пълен. Халкидските държави постоянно се оплакват, че народът на Шоукс не само приема избягали роби, но и че ги насърчава да бягат. Нито един от владетелите на Шестте херцогства не е отричал тази истина.

Сега единственото ми желание бе да отида при Искрен, който се намираше някъде отвъд Планинското кралство. За тази цел трябваше първо да прекося цял Фароу. Това нямаше да е лесна задача. Макар че долината на Вин беше приятна, колкото повече се отдалечаваше от реката човек, толкова по-безводен ставаше районът. Орните земи бяха засети с лен и коноп, ала зад тях се простираше огромна необитаема пустош. Въпреки че не е пустиня, вътрешността на херцогството е равнинна и суха и се използва единствено от номадските племена. И дори те я напускат след „зеления сезон“, за да се настанят във временни селища по течението на реките или край други водни басейни. В дните след бягството ми от трейдфордския замък започнах да се чудя защо крал Властител изобщо си е направил труда да покори Фароу и го е включил в Шестте херцогства. Знаех, че трябва да се отдалеча от Вин, да се запътя на югозапад към огромното Синьо езеро, да го прекося и да последвам Студената река до подножието на Планините. Ала това не бе пътуване за сам човек. А без Нощни очи аз бях точно такъв.

Във вътрешността няма големи градове, макар че край някой от изворите все пак има постоянни селища. Повечето съществуват благодарение на търговските кервани, които минават през тях. Макар и бавно, търговският поток между народа на Синьото езеро и река Вин не спира да тече и по същия път пристигат стоките от Планинското кралство. Очевидно някак си трябваше да се присъединя към някой от тези кервани. Но очевидното не винаги е лесно.

На влизане в Трейдфорд бях приличал на най-окаян просяк. Напуснах го в скъпи одежди, на гърба на един от най-добрите коне, отглеждани в Бъкип. Ала в момента след раздялата си със Стрела започнах да осъзнавам сериозността на положението си. Имах откраднатите дрехи и кожените си обувки, колана и кесията си, нож и меч, плюс пръстен и медальон на верижка. В кесията ми не беше останал нито петак, само огниво, брус за ножа ми и набор от отрови.

Вълците не са създадени да ловуват сами. Така ми бе казал веднъж Нощни очи и до вечерта оцених мъдростта на думите му. Този ден се нахраних с корени от оризови лилии и лешници, които една катерица беше скрила на прекалено явно място. С удоволствие щях да изям самата катерица, която седеше на клона над мен и ме гълчеше, докато опустошавах запасите ѝ, но нямаше как да превърна желанието

си в действителност. Вместо, това докато чупех лешниците с един камък, си мислех, че една по една съм изгубил всичките си илюзии за себе си.

Бях се смятал за умен и независим човек. Бях се гордял с уменията си на убиец, дълбоко в себе си дори бях вярвал, че макар да не съм в състояние да усъвършенствам Умението си, силата ми не е по-малка от тази на когото и да било от Галеновата котерия. Ала лишен от щедростта на крал Умен и ловните способности на моя вълк, откъснат от тайната информация на Сенч и напътствията на Искрен, аз се бях превърнал в изгладнял мъж в крадени дрехи, заседнал по средата на пътя между Бъкип и Планините, почти без надежда да продължа в едната от двете посоки.

Колкото и да бяха мрачни, тези мисли по никакъв начин не отслабваха силата на Искреновото внушение. „Ела при мен.“ Дали нарочно беше запечатал тези думи в ума ми с такава заповед? Съмнявах се. Мисля, че просто бе искал да ми попречи да убия и Славен, и себе си. И все пак сега принудата съществуваше и гноеше като забит в ребрата ми връх на стрела. Дори заразяваше съня ми с тревога и често сънувах, че отивам при Искрен. Не че се бях отказал от намерението си да убия Славен — безкрайно кроях планове да се върна в Трейдфорд и да го нападам от неочаквана посока. Но всички планове започваха с една и съща уговорка: след като отида при Искрен. За мен просто беше станало немислимо да си поставя по-важна задача.

На няколко гладни дни срещу течението на реката се намира град Пристан. Макар и не толкова голям, колкото Трейдфорд, той е прилично селище. Там се произвеждат качествени кожени изделия, не само от говежда кожа, но и от кожа на харагар. Пристан е известен и с грънчарите си, които използват бялата глина от бреговете на реката. Много от нещата, които другаде се правят от дърво, стъкло и метал, тук са от кожа или глина. От кожа са не само обувките и ръкавиците, но и шапките и други дрехи, както и седалките на столовете и дори покривите и стените на сергиите на пазара. През прозорците на дюкяните видях дъски за рязане, свещници и дори ведра от фина глазирана керамика, всички надписани или изрисувани в стотици стилове и багри.

Накрая открих пазарче, на което човек можеше да продава всичко, каквото пожелае, и никой не му задаваше много въпроси.

Размених скъпите си дрехи за един широк и един тесен панталон и работническа туника. Можех да получа и още, но човекът ми посочи няколко кафеникави петна по маншетите на ризата, които според него нямали да излязат. А и панталонът се бе поразтеглил, тъй като не ми беше по мярка. Можел да го изпере, но не бил сигурен, че ще си върне предишната форма... Отказах се и се задоволих с предложената ми цена.

Тези дрехи поне не бяха носени от убиец, избягал от двореца на крал Славен.

В друг дюкян малко по-нататък по улицата се разделих с пръстена, медальона и верижката срещу седем сребърника и седем петачета. Тези пари нямаше да ми стигнат, за да се присъединя към керван за Планините, но това беше най-доброто от шестте предложения, които получих. Когато понечих да си тръгна, пълничката дребна търговка срамежливо се пресегна и ме докосна по ръкава.

— Иначе нямаше да ви попитам, господине, но виждам, че сте в отчаяно положение — колебливо започна тя. — Затова ви моля да не се обиждате от предложението ми.

— А именно? — Подозирах, че ще ми предложи да купи меча ми. Вече бях решил да не се разделям с него. Нямаше да получа достатъчно пари, за да си струва да остана невъоръжен.

Жената свенливо посочи ухото ми.

— Обещата ви на свободен. Един мой клиент събира такива рядкости. Струва ми се, че е от клана Бутран. Права ли съм? — Тя зададе въпроса колебливо, сякаш очакваше всеки момент да изпадна в пристъп на ярост.

— Не зная — откровено признах аз. — Подари ми я един приятел. Не е нещо, с което ще се разделя за сребро.

Тя многозначително се усмихна, изведнъж възвърнала увереността си.

— О, знам, че такова нещо струва жълтици.

— Жълтици ли? — Не вярвах на ушите си. Вдигнах ръка и докоснах украшението на ухото си. — За това?!

— Разбира се — спокойно ме увери търговката, като си мислеше, че очаквам предложение. — Виждам, че изработката е великолепна. Такава е репутацията на клана Бутран. И освен това е рядкост, Кланът Бутран почти никога не дарява свобода на робите си. Всеки го знае,

макар и да сме далеч от Халкида. Щом човек носи бутранско клеймо, значи...

И ми изнесе цяла лекция за халкидската търговия с роби, робското клеймо и обещите на свободата. Скоро стана ясно, че иска обещата на Бърч не за свой клиент, а за себе си. Един от прадедите ѝ бил освободен роб. Жената все още пазела обещата, подарена му от неговите собственици като знак, че вече е свободен човек. Единствено носенето на такава обеща, отговаряща на татуираното на бузата последно кланово клеймо, позволявало на бившия роб свободно да се движи в Халкида и да напусне страната. Ако робът бил непокорен, това веднага си проличавало по броя на клеймата по лицето му, по които можело да се проследят всичките му собственици. Такова „лицекарта“ било нарицателно за роб, продаван из цяла Халкида, размирник, годен само за работа на галерите или в рудниците. Тя ме помоли да си сваля обещата, за да може да я разгледа отблизо. Фин сребърен филигран образуваше мрежата, която придържаше сапфира.

— Разбирате ли — поясни търговката, — робът не само трябва да се освободи, но и да отработи стойността на такава обеща. Защото без нея свободата му не струва повече от нашийник с по-дълъг ремък. Не може да иде никъде, без да го спират на контролните постове, не може да се цани на работа без писменото съгласие на бившия си собственик. Предишният му господар вече не е отговорен за неговата храна и подслон, но бившият роб не е напълно свободен от него.

Тя без колебание ми предложи три жълтици. Това беше повече от цената за кервана — можех да си купя кон, добър кон, и да пътувам в разкош. Вместо това напуснах дюкяна преди жената да успее да ме убеди с по-високо предложение. С един петак си купих самун корав хляб и седнах да го изям на пристанището. Задавах си много въпроси. Обещата навярно бе принадлежала на майката на Бърч. Той ми беше споменавал, че е била робиня, но е успяла да се освободи. Чудех се какво е означавала за него обещата, за да я даде на баща ми, и какво е означавала за баща ми, за да я запази. Дали Търпение бе знаела за тези неща, когато ми я беше предала?

Аз съм човек. Жълтиците на търговката ме съблазняваха. Помислих си, че ако знаеше за състоянието ми, Бърч щеше да я продаде, че животът и безопасността ми струват за него повече от една

сребърна обеца със сапфир. Можех да си купя кон, да намеря Искрен и да сложа край на постоянното му пресягане към мен.

Отправих поглед над реката и най-после осъзнах мащабите на пътуването, което ми предстоеше. Трябваше да мина през почти пустинната вътрешност на Фароу, за да стигна до Синьото езеро. Нямах представа как ще прекося самото езеро. Горските пътеки от отсрещната му страна се виеха към скалистите урви на Планинското кралство. Трябваше да стигна до столицата Джаампе и някак си да намеря картата, която бе използвал Искрен. Тя се основаваше на древни писания от библиотеката на Джаампе и навярно оригиналът все още се намираще там. Единствено тя можеше да ме заведе при моя крал някъде в непознатите земи отвъд Планинското кралство. Щях да имам нужда от всички пари, от всички средства, които успеях да събера.

Ала въпреки всичко това реших да запазя обещата. Не заради онова, което означаваше за Бърич, а заради онова, което беше започнала да означава за мен. Тя бе последната ми физическа връзка с моето минало, с някогашната ми самоличност, с човека, който ме беше отгледал, дори с баща ми, който някога я бе носил. Оказа се странно трудно да направя онова, което знаех, че е най-разумно. Вдигнах ръка и откопчах иглата. Все още носех парчетата коприна от маскарада в Трейдфорд и увих обещата в най-малкото от тях, после го прибрах в кесията на колана си. Търговката много се беше заинтересувала от нея и прекалено добре я бе разгледала. Ако Славен пратеше преследвачи след мен, тази обеца щеше да фигурира в описанието ми.

Обиколих града, заслушах се в разговорите на хората и се опитах да науча каквото ми трябваше, без да разпитвам никого. Разходих се по пазара, като лениво минавах от сергия на сергия. Отпуснах си щедрата сума от четири петака и ги похарчих за ненужни неща: кесийка с билки за чай, сушени плодове, огледалце, гърненце за готвене и чаша. Попитах неколцина билкари за самодивско биле, но или не го познаваха, или във Фароу го наричаха с друго име. Всъщност не очаквах да имам нужда от него, за да възстановявам силите си. Надявах се да съм прав. Вместо него колебливо купих нещо, наречено „семена от слънчева пола“, което според уверенията на продавачката ободрявало човек, колкото и да е уморен.

За още два петака една вехтошарка ми позволи да преровя количката ѝ. Открих вонящ, но здрав плащ и панталон, който обещавахе да е топъл, въпреки че бе мръсен. Размених останалите си парчета жълта коприна за кърпа за глава и с много саркастични забележки тя ме научи да си я връзвам. Постъпих като преди и увих вещите си в плаща и се запътих към кланиците на изток от града.

Посрещна ме невъобразима смрад. Тук имаше безброй обори и огромни количества тор, вонеше на кръв, мърша и дъбилни ями. И не стига това, ами във въздуха се носеше мучене на крави, грухтене на харагари, бръмчене на мухи и викове на работници, които местеха добитъка от един обор в друг или го водеха за клане. Колкото и да се стягах, не можех да се спася от сляпата мъка и паника на животните. Те не знаеха точно какво ги очаква, ала мирисът на прясна кръв и ревовете на другите събуждаха в тях ужас като онзи, който бях изпитвал на пода в тъмницата. И все пак трябваше да дойда в кланиците, защото оттук тръгваха керваните. Повечето от онези, които караха добитък за продан, купуваха други стоки, за да не се връщат с празни ръце. Надявах се да намеря работа при някой от тях, за да се присъединя към неговия керван поне до Синьото езеро.

Скоро открих, че не само аз храня такива надежди. Между двете кръчми пред оборите се бяха събрали хора, търсеци работа. Някои бяха пастири от Синьото езеро, които бяха похарчили печалбата си в Пристан и сега се опитваха да се върнат у дома. Имаше и неколцина младоци, очевидно търсеци приключения и възможност да си спечелят независимост. Видях и други, които явно бяха утайката на града, хора, които не можеха да си намерят постоянна работа или просто не се задържаха за дълго на едно място. Мястото ми не бе в нито една от тези групи, но накрая застанах при пастирите.

Бях решил да казвам, че майка ми наскоро е починала и е оставила наследството си на по-голямата ми сестра, която няма работа за мен, затова отивам при чичо си, който живее край Синьото езеро, но парите ми са свършили и съм се озовал тук. Не, не съм работил като пастир, но сме имали коне, крави и овце и мога да се грижа за тях.

Този ден нямах късмет. Малцина имаха и нощта завари повечето от нас да се настаняваме за сън на същото място, където бяхме стояли. Появи се чиракът на един хлебар с табла непродаден хляб и аз се разделих с поредното петаче за продълговат тъмен самун, поръсен със

семена. Поделих си го с един як мъж, чиято светла коса постоянно се измъкваше изпод кърпата му и падаше върху лицето му. В замяна Крис ми предложи сушено месо, чаша от най-ужасното вино, което бях опитвал, и много новини. Той бе бърбивец, от онези хора, които заемат крайна позиция по всеки въпрос и не разговарят, а се препират със събеседниците си. Тъй като нямах много за казване, Крис скоро въвлече другите около нас в спор за съвременната фароуска политика. Някой запали огън, по-скоро за светлина, отколкото за топлина, и започнаха да обикалят няколко бутилки. Легнах по гръб, отпуснах глава на вързопа си и се престорих, че дремя, докато всъщност слушах.

Не се споменаваха за алените кораби, нито за войната, която бушуваше по крайбрежието. Внезапно осъзнах какво ще е негодуванието на тези хора, ако увеличат данъците им за отбраната на земи, които никога не са виждали, за бойни кораби в океан, който дори не могат да си представят. Техният океан бяха безводните равнини между Пристан и Синьото езеро и пастирите бяха моряците, които плаваха в него. Шестте херцогства не бяха шест части от иначе единна страна, а кралство, обединено от силен владетелски род. Даже алените кораби да завладееха всички Крайбрежни херцогства, тези хора нямаше да се трогнат. Пак щеше да има добитък за отглеждане и отвратително вино за пиене, пак щеше да има трева, река и прашни друмища. Зачудих се дали имаме право да ги принуждаваме да плащат за война, водена толкова далеч от техните домове. Тилт и Фароу бяха завоювани и присъединени към херцогствата — те не се бяха обърнали към нас с молба за военна закрила или търговия. Не че това не ги беше облагодетелствало. В резултат те се бяха освободили от дребните си благородници и бяха получили обширни пазари. Колко платно, колко конопени въжета бяха продали, преди да станат част от Шестте херцогства? Ала това все пак ми се струваше неравностойна замяна.

Тези мисли ме умориха. Пастирите се жалваха единствено от търговското ембарго с Планините. Тъкмо задрямвах, когато ушите ми доловиха думата „Пъпчивия“. Отворих очи и леко повдигнах глава.

Някой го бе споменал в традиционния смисъл, като предвестник на нещастие, и със смях беше казал, че всички овце на Хенсил го били видели, защото измирали в кошарата си преди клетникът да можел да ги продаде. Намръщих се при мисълта за болест толкова наблизко, но

друг се засмя и отвърна, че според указа на крал Славен вече не носело беда да видиш Пъпчивия, а най-голямо щастие.

— Ако аз бях видял стария просяк, нямаше да пребледнея и да избягам, а да го хвана и да го заведа при самия крал. Той обеща сто жълтици на всеки, който му заведе Пъпчивия от Бък.

— Не са сто, а само петдесет жълтици — присмехулно го прекъсна Крис и отпи от бутилката си. — Сто жълтици за някакъв побелял старец! Хайде де!

— Не, сто са, и то само за него, и още сто за човека-вълк, дето се мъкнел по петите му. Днес следобед пак чух да го разгласяват. Двамата се вмъкнали в кралския дворец в Трейдфорд и убили неколцина от стражниците му с Дива магия. Прерязали им гърлата, така че вълкът да може да им изпие кръвта. В момента най-много търсят тъкмо него. Казват, че се обличал като благородник и носел пръстен, медальон и сребърна обеца на ухото. Имал бял кичур коса от предишна битка с нашия крал и пак от нея — белег на лицето и счупен нос. Да, и нова рана от меч на ръката, която този път му нанесъл кралят.

Неколцина от пастирите смаяно ахнаха. Дори аз не можех да не се възхитя от безочието на Славен. Разговорът продължи.

— Казват, че бил осезател и че при пълнолуние можел да се превръща във вълк. Такива като него денем спят и нощем излизат на лов, да. Казват, че това проклятие му пратила чуждата кралица, която кралят прогонил от Бък, задето се опитала да му открадне короната. Пъпчивия бил полупризрак — кралицата го създала от тялото на стария крал Умен със своята планинска магия. И сега той обикалял пътищата на Шестте херцогства и носел зло навсякъде, дето идел. И лицето му било лицето на самия стар крал!

— Пълни глупости — презрително изсумтя Крис и отново отпи от виното. Но неколцина от другите харесаха тази невероятна история и се наведоха към разказвача да го убедят да продължава.

— Е, това е всичко, което чух — високомерно отвърна той. — Че Пъпчивия бил полупризрак на Умен и че нямало да намери покой, дорде планинската кралица, която го отровила, също не легнала в гроба.

— Ако Пъпчивия е призрак на Умен, защо крал Славен предлага сто жълтици за него — кисело попита Крис.

— Не негов призрак. Полупризрак. Когато кралят умираше, той открадна част от душата му и Умен няма да намери покой, дорде Пъпчивия не умре, за да освободи цялата му душа. А някои казват — той сниши глас, — че копелдакът не бил доубит и че сега пак бродел като човек-вълк. Двамата с Пъпчивия искали да отмъстят на крал Славен, да унищожат трона, който копелдакът не успял да открадне. Защото след като премахнали Умен, той искал да царува заедно с кралица Лиса.

Нощта беше тъкмо за такива приказки. Луната бе пълна, оранжева и висеше ниско в небето, вятърът донасяше тъжното мучене на кравите в оборите и вонята на кръв и дъбени кожи. Сегиз-тогиз разкъсани облаци скриваха лунния диск. От думите на разказвача ме полазиха тръпки. Всеки момент очаквах някой да ме подритне с крак или да извика: „Ей, я по-отблизо да разгледаме лицето му“. Нищо не се случваше. Историята караше всички да се взират за вълчи очи в сенките, а не за уморен работник, спящ съвсем близо до тях. Въпреки това, докато мислено се връщах по следите си, сърцето ми се блъскаше в гърдите. Шивачът, при когото бях разменил дрехите си, щеше да познае описанието ми. Навярно и търговката от златарския дюкян. Дори вехтошарката, която ме бе научила да завързвам кърпата на главата си. Някои можеха да не искат да съдействат на кралските стражници. Други обаче с готовност щяха да го сторят.

Разказвачът продължаваше да говори за злите намерения на Кетрикен, за това, че била спала с мен, за да зачене дете, което да използваме, за да предявим претенции за престола. Гласът му излъчваше омраза и изглежда, всички изпитваха същото. Даже Крис беше съгласен, като че ли всеки знаеше за тези странни заговори. В потвърждение на моите опасения той ненадейно се обади:

— Разказваш всичко така, сякаш е нещо ново, но не е тайна, че не Искрен е надул корема й, а копелето-осезател. Ако Славен не беше прогонил планинската блудница, някой ден щяхме да имаме за престолонаследник втори Шарен принц.

Думите му бяха посрещнати с одобрителен шепот. Затворих очи и се отпуснах, сякаш отегчен, с надеждата неподвижността и спуснатите ми клепачи да скрият гнева, който заплашваше да ме обземе. Какво можеше да цели Славен с разпространението на такива зловни слухове? Защото бях убеден, че тази отрова идва от него. Не се

доверявах на гласа си, за да задавам каквито и да било въпроси, нямах и желание да проявя невежеството си. Затова продължих да лежа и внимателно да слушам. Явно всички знаеха, че Кетрикен се е завърнала в Планините. Остротата на презрението, което изпитваха към нея, подсказваше, че новината е отскоро. Споменаха също, че планинската вещица била виновна за затварянето на проходите за честните тилтски и фароуски търговци. Един дори заяви, че след прекратяването на търговията с крайбрежието Планинското кралство търсело възможност да изолира Фароу и Тилт и да ги принуди да приемат условията му. Друг каза, че на планинската граница връщали дори обикновен керван, охраняван от хора на Шестте херцогства в униформата на Славен.

За мен тези истории бяха очевидна глупост. Планинците се нуждаеха от търговията с Фароу и Тилт. За тях зърното бе по-важно, отколкото дървеният материал и кожите от Планините — за жителите на равнините. Именно тази свободна търговия бе станала причина Кетрикен да се омъжи за Искрен. Дори кралицата да беше избягала в родното си кралство, аз я познавах достатъчно добре, за да съм убеден, че няма да подкрепи каквото и да било прекъсване на търговията между своя народ и Шестте херцогства. Като тяхна Жертва, тя бе прекалено силно свързана и с двете страни. Ако имаше търговско ембарго, както бях чул, бях сигурен, че го е наложил Славен. Ала хората около мен продължиха да мърморят за планинската вещица и за нейното отмъщение срещу краля.

Дали Славен подклаждаше война с Планините? Дали се опитваше да струпa войска на границата под прикритието на охрана за търговците? Глупава идея. Баща ми отдавна беше сключил договор за границата и търговски спогодби с тях, с което бе сложил край на дългите години на гранични дрязги и набези. Те бяха показали на крал Умен, че никой не е в състояние със сила да превземе и задържи проходите на Планинското кралство. Тази мисъл привлече вниманието ми. Именно Славен беше предложил кандидатурата на Кетрикен за жена на Искрен. И бе изпълнил всички церемонии около ухажването вместо брат си. Сетне, когато датата на сватбата беше приближила, се бе опитал да го убие и сам да се ожени за принцесата. Беше се провалил и само малцина научиха за замисъла му. Възможността да спечели принцеса Кетрикен, а оттам и короната на Планинското кралство, се бе

изплъзнала измежду пръстите му. Спомних си един разговор между Славен и предателя Гален, който бях чул. Двамата, изглежда, смятаха, че Тилт и Фароу ще са в абсолютна безопасност, ако овладеят Планините и техните проходи. Дали сега Славен възнамеряваше да превземе със сила онова, което преди беше искал да спечели с брак? Дали мислеше, че ще успее да възбуди достатъчно силна ненавист към Кетрикен, за да накара хората си да повярват, че водят справедлива война, че отмъщават на една планинска вещица и се борят за запазването на ключови търговски пътища?

Да, Славен, беше способен да повярва във всичко, в което иска. Не се съмнявах, че опиянен от вино и димче, той е убеден в своите безумни измислици. Сто жълтици за Сенч и още сто за мен. Отлично знаех какво съм извършил напоследък, та да обявят толкова висока цена за главата ми, но се чудех какво е намислил Сенч. През всичките ни години заедно той винаги бе действал анонимно и тайно. И все още нямаше име, ала покритата му с белези кожа и приликата му с неговия брат вече бяха известни. Това означаваше, че някой някъде го е видял. Надявах се, че е добре. Част от мен копнееше да се завърне в Бък и да го открие. Като че ли някак си можех да го защита.

„Ела при мен.“

Каквото и да ми се искаше да направя, каквото и да изпитвах, знаех, че първо ще отида при Искрен. Постоянно си го обещавах и накрая успях да задрема. Сънувах, но сънищата ми бяха бледи, едва докоснати от Умението, и постоянно се променяха, сякаш носени от есенни ветрове. В главата ми се блъскаха мисли за всички хора, които ми липсваха. Сънувах, че Сенч пие чай с Търпение и Лейси. Носеше кафтан от червена коприна на звезди, ушит в много архаичен стил, очарователно се усмихваше на жените и размиваше дори Търпение, макар че тя изглеждаше странно уморена и изтощена. После сънувах, че Моли наднича от вратата на някаква къща, докато Бъррич стои навън, увит в плаща си, за да се защити от вятъра, и ѝ казва да не се тревожи, нямало да отсъства чак толкова дълго и всички тежки задачи можели да изчакат завръщането му. Тя само трябвало да си стои вкъщи и да се грижи за себе си. Сънувах дори Мигновена, която се криеше в легендарните Ледени пещери на Гладния ледник в Беърнс заедно с оцелелите си ратници и мнозина от своя народ, останали без дом по време на войните с пиратите. Сънувах, че се грижи за Вяра, която

имаше треска и инфектирана рана от стрела в корема. Накрая сънувах шута, бялото му лице, придобило цвят на слонова кост, седнал пред огнището и вперил поглед в огъня. Изражението му беше безнадеждно и ми се струваше, че самият аз съм в пламъците и се вирам дълбоко в очите му. Някъде наблизо и в същото време надалеч Кетрикен безутешно плачеше. Тези сънища скоро избледнях и се смениха с други — ловуващи вълци, които преследваха елен, ала те бяха диви вълци и ако Нощни очи бе сред тях, той вече беше техен, а не мой.

Събудих се с главоболие и схванат гръб от камъка, върху който бях спал. Слънцето едва започваше да обагрят небето, но въпреки това станах, отидох при близкия кладенец, извадих вода, измих се и изпих колкото повече можех. Веднъж Бърич ми бе казал, че пиенето на много вода помага срещу глада. Този ден щеше да ми се наложи да проверя неговата теория.

Наточих ножа си и си помислих дали да не се обръсна, после се отказах. Беше по-добре брадата ми колкото може по-скоро да покрие белега ми. Неохотно почесах гъстата четина, която вече ме дразнеше. Върнах се при другите, които още спяха.

Тъкмо започнаха да се размърдват, когато се появи един набит дребосък и пискливо извика, че търсел човек да му помогне да прехвърли овцете си в друга кошара. Това бе работа най-много за половин ден и повечето от пастирите поклатиха глави. Предпочитаха да останат там, където можеха да ги вземат в керваните за Синьото езеро. Човекът почти умолително рече, че трябвало да преведе овцете по градските улици преди градът да се събуди. Накрая предложи и закуска към платата и ми се струва, че тъкмо това бе причината да кимна и да го последвам. Казваше се Деймън и приказваше през цялото време, докато вървахме, като размахваше ръце и ненужно ми обясняваше точно какво искал да направим с овцете. Те били добра стока, много добра стока, и не му се щяло да пострадат или дори да се възбудят. Спокойно, бавно, така най-добре се водели овце. Безмълвно кимах на тревожното му бърборене и накрая стигнахме до кошара, разположена далеч по улицата на кланиците.

Скоро стана ясно защо толкова бърза да премести овцете си. Съседната кошара сигурно беше била на злосчастния Хенсил. В нея все още блееха няколко овце, но повечето лежах мъртви или умираха. Зловонието на болестта им се усещаше във въздуха въпреки ужасната

смад в целия квартал. Неколцина души деряха мъртвите животни, за да спасят каквото могат от стадото, и оставяха одраните трупове при умиращите. Тази гледка ми напомни за бойно поле, из което обикалят мародери. Извърнах очи и помогнах на Деймън да събере овцете си.

Ако се опитате да използвате Осезанието върху овце, само ще си изгубите времето. Техните мисли са непостоянни. Дори най-спокойните от тях са такива, защото са забравили за какво мислят. Най-лошите са прекалено предпазливи и най-малкото движение ги изпълва с подозрителност. Единственият начин да се справиш с тях е да действаш като овчарските кучета. Да ги убедиш, че им е хрумнало да отидат някъде и да ги насърчиш да го направят. Весело си помислих за това как Нощни очи щеше да събере и поведе тези глупави същества, но дори самата мисъл за вълк накара няколко от тях да се заковат на място и отчаяно да се заозъртат наоколо. Предложих им да последват останалите, за да не се изгубят, и те се сепнаха, сякаш изненадани от тази идея, после тръгнаха.

Деймън ми беше дал обща представа къде отиваме, наред с дълга овчарска гега. Трябваше да тичам зад и от двете страни на стадото и скоро изплезих език като куче, докато той водеше стадото и не позволяваше на овцете да се праскат на всяка пряка. Стигнахме до квартал в предградията и вкарахме животните в една от паянтовите кошари. В съседния обор беше затворен много хубав червен бик, а в конюшната до него — шест коня. След като си поехме дъх, Деймън ми обясни, че на другата сутрин оттук тръгвал керван за Синьото езеро. Купил овцете предния ден и възнамерявал да ги откара у дома си, където имал още стада. Попитах го дали няма нужда от помощник по пътя и дребосъкът ме измери с поглед, ала не ми отговори.

Закусвахме с овесена каша и мляко, проста храна, която ми се стори невероятно вкусна. Поднесе ни я жена, която живееше близо до оборите и си изкарваше прехраната, като се грижеше за животните и осигуряваше храна, а понякога и легла, за пастирите. След като се нахранихме, Деймън многословно ми обясни, че наистина му трябвал помощник, дори двама, но ако се съдело по кройката на дрехите ми, едва ли съм знаел нещо за тази работа. Сутринта ме бил взел, защото съм бил единственият, който изглеждал буден и бил съгласен да му помогне. Разказах му за безсърдечната си сестра и го уверих, че мога да се грижа за овце, коне и добитък. След много колебания той ме нае.

Щеше да ми осигури храна по време на пътуването и накрая да ми плати десет сребърника. Каза ми да отида да си взема багажа и да се сбогувам с приятелите си, но непременно да съм тук до вечерта, иначе щял да вземе друг на мое място.

— Нямам багаж, нито с кого да се сбогувам — отвърнах аз. Не беше разумно да се връщам в града, не и след онова, което бях чул предната вечер. Искаше ми се керванът да потегли веднага.

За миг Деймън се изненада, ала после реши, че това го устройва.

— Е, аз трябва да се погрижа и за двете неща, затова ще те оставя тук да наглеждаш овцете. Трябва да им се донесе вода — затова ги бях оставил в градските кошари, там има помпа. Но не исках да са близо до болни животни. Донеси им вода, а аз ще пратя човек с кола сено. Погрижи се да се нахранят добре.

Имай предвид, че ще преценя дали ще се разбираме по това как започнеш при мен... — И продължи с обясненията си как да напоя стадото и на колко купчини да разделя сламата, за да съм сигурен, че всяка овца е получила дела си. Предполагам, че това трябваше да се очаква — не приличах много на овчар. Остро почувствах отсъствието на Бърич и неговата спокойна увереност, че си знам работата. Деймън вече се канеше да ме остави, когато внезапно отново се обърна към мен. — Как ти е името, момко?

— Том — след мимолетно колебание отвърнах аз. Преди да приеме името Фицрицарин, Търпение бе искала да ме нарича така. Това ми напомни нещо, което веднъж ми беше казал Славен. „Само трябва да се почешеш, за да намериш безименното кучкарче“ — бе изсумтял той. Овчарчето Том едва ли щеше да му допадне по-малко.

Близо до оборите имаше кладенец с ведро, завързано на изключително дълго въже. Като не спирах дори за миг да си почина, накрая успях да извадя нужното количество вода. Тъкмо бях свършил, когато пристигна колата със сено, и аз грижливо го разделих на четири копи в ъглите на кошарата. Това ми донесе поредното раздражение, защото овцете се трупаха и ядяха от всяка копа още докато я трупах. Успях да свърша едва след като се наситиха всички, освен най-слабите.

Следобедът също неусетно отлетя във вадене на вода. Жената ми позволи да използвам един голям котел, в който да я стопля, и ми посочи уединено място, където измих от тялото си по-голямата част от мръсотията от пътуването. Ръката ми заздравяваше. Надявах се, че

Сенч никога няма да научи за грешката ми. Как ли щеше да ми се смее! Щом се изкъпах, донесох още вода и я стоплих, за да изпера дрехите, които бях купил от вехтошарката. Установих, че плащът всъщност е много по-светлосив, отколкото бях смятал. Не успях да се справя с вонята, но когато го прострях да изсъхне, повече миришеше на мокра вълна, отколкото на предишния си собственик.

Деймън не ми бе оставил храна, но жената ми предложи да ме нагости, ако донеса вода за бика и конете, тъй като през последните четири дни много се била уморила от това задължение. Направих го и си спечелих вечеря от яхния и халба бира. После се върнах при овцете. След като ги заварих спокойни, навикът ме накара да проверя бика и конете. Загледан в животните, се облегнах на оградата и се запитах какво ли ще е, ако това е целият ми живот. Нямаше да е зле, не и ако вечер вкъщи ме чакаше жена като Моли. Една дългонога бяла кобила се приближи да потърка муцуна в ризата ми и да помоли да я почеша. Изпълних желанието ѝ и усетих, че ѝ липсва луничавото селско момиче, което ѝ носело моркови и я наричало Принцеса.

Зачудих се дали някой някъде живее така, както иска. Може би Нощни очи най-сетне бе постигнал мечтата си. Искрено се надявах. Желаех му само доброто, ала егоистично ми се искаше понякога да му липсвам. Намусено се запитах дали затова Искрен не се завръща. Може би му беше писнало от корони и тронове и затова бе скрил всичките си следи. Но знаех, че не е така. Не и той. Моят крал беше отишъл в Планините да поиска помощ от Праотците. И ако не бе успял, сигурно беше измислил нещо друго. Каквото и да беше то, той ме бе повикал на помощ.

11

ОВЧАР

Сенч Звездопад, съветникът на крал Умен, беше верен слуга на престола на Пророците. Малцина знаеха за него през годините на неговата служба. Това не го караше да негодува, защото не бе от хората, които се стремят към слава. Сенч беше абсолютно предан на династията и възприемаше напълно сериозно клетвата си пред кралското семейство. След смъртта на крал Умен единствената му цел бе да се погрижи короната да получи законният престолонаследник. И тъкмо поради тази причина го издирваха като престъпник, защото открито отхвърли претенциите на Славен. В писмата, които прати на всички херцози и принц Славен, той се разкри след дълги години мълчание, заяви, че е верен привърженик на крал Искрен и се закле, че няма да се подчинява на друг, докато не покаже доказателство за смъртта на краля. Принц Славен го обяви за бунтовник и предател и предложи награда за залавянето и убийството му. Сенч Звездопад му убягваше по безброй изобретателни начини и продължи да убеждава крайбрежните херцози, че техният крал не е мъртъв и ще се завърне, за да ги поведе към победа над алените кораби. Изгубили вяра, че „крал“ Славен ще им помогне, мнозина от по-дребните благородници вярваха на тези слухове. Започнаха да се пеят песни и дори обикновените хора с надежда заговориха, че

техният крал ще се завърне, за да ги спаси, и ще доведе със себе си легендарните Праотци.

Привечер започнаха да се събират хора за кервана. Собственичка на бика и конете беше една жена. Двамата със съпруга ѝ пристигнаха с талига, теглена от два вола. Запалиха си отделен огън, сготвиха си храна и изглежда, искаха да останат сами. Леко пийнал, малко покъсно се върна новият ми господар и провери дали овцете са нахранени и напоени. Дойде с каруца на високи колела, теглена от як кон, който незабавно повери на моите грижи. Каза ми, че бил наел още един мъж, някой си Крис. Трябвало да го чакам и да му покажа къде са овцете. После отиде да спи. С въздишка си помислих за дългия път с бърбия Крис и се заех с коня — послушна кобилка на име Дръм.

След това пристигна по-весела компания: трупa кукловоди с фургон, боядисан във весели краски и теглен от пъстри коне. Отстрани на фургона имаше прозорец, който се спускаше за куклени представления, и навес, който можеше да се опъне над сцената, ако използваша по-големи марионетки. Водачът на трупата се казваше Дел и имаше трима чираци и един калфа. Към тях се бе присъединила и една пътуваща певица. Не си запалиха огън, но оживиха къщурката на жената с песни, тракане на марионетки и много халби пиво.

После дойдоха двама коняри с две коли, натоварени с грижливо подобрани гърнчарски изделия, а накрая и керванджийката със своите четирима помощници. Те не само щяха да ни водят. Самият вид на жената вдъхваше доверие. Мадж имаше снажна фигура и стоманеносивата ѝ коса бе завързана с кожен ремък, украсен с мъниста. Двама от помощниците ѝ, изглежда, ѝ бяха син и дъщеря. Те познаваха изворите, чисти и мръсни, щяха да ни пазят от бандити, носеха запаси от храна и вода и имаха споразумения с номадите, чиито пасища щяхме да прекосим. Последното беше изключително важно, тъй като номадите не обичаха през земите им да минават други стада. Мадж ни събра, за да ни обясни всичко това и да ни напомни, че ще поддържат и реда в групата. Нямало да търпят кражби и размирици, трябвало да се движим със скорост, приемлива за всички, керванджийката щяла да урежда всички въпроси при изворите и с номадите и трябвало да приемаме решенията ѝ като закон. Мадж и

помощниците ѝ провериха колите, за да са сигурни, че са годни за пътуване, че впрегатните животни са здрави и че има достатъчно вода и храна за извънредни случаи. Щяхме да се движим от извор до извор. В каруцата на Мадж имаше няколко дъбови бурета с вода, но тя настоя всяка група да носи отделни запаси.

Крис пристигна по залез-слънце, след като Деймън вече си бе легнал. Надлежно му показах овцете и изслушах мърморенето му, че новият ни господар не ни бил осигурил стая. Беше ясна, топла нощ, почти без вятър, и не виждах причини да се оплаквам. Не казах нищо и го оставих да се жалва, докато не му омръзна. Спах точно пред кошарата, за да не влязат хищници, но Крис отиде да досажда на кукловодите с киселия си характер и задълбочените си мнения.

Не зная колко време съм спал. Сънищата ми се разтвориха като завеси, духани от вятър. Чух глас, който шепнеше името ми. Сякаш идваше от много далеч, ала докато го слушах, той неудържимо ме привличаше, като че ли ме теглеше към себе си с магия. Подобно на нощна пеперуда, аз зърнах ярки пламъчета и полетях към тях. Четири свещи горяха на груба дървена маса и издаваха сладостен аромат. Двете високи ухаеха на лаврово дърво. От по-малките се носеше мирис на пролетна свежест. На теменужки и на още нещо. Към тях се наведе една жена и дълбоко вдиша благоуханието им. Очите ѝ бяха затворени, по лицето ѝ се стичаха капки пот. Моли. Тя отново промълви името ми.

— Фиц. Фиц. Как можа да умреш и да ме оставиш сама? Не биваше да се случи така, трябваше да тръгнеш след мен и да ме откриеш, за да ти простя. Ти трябваше да запалиш тези свещи за мен.

Думите ѝ бяха прекъснати от силно изхлипване, сякаш от непоносима болка, примесена с отчаяно сдържан страх.

— Всичко ще се оправи — прошепна си Моли. — Всичко ще се оправи. Всъщност може би трябваше да се случи точно така.

Макар и в съня на Умението ми, сърцето ми се сви. Вперих очи в Моли, застанала край огнището на колибата. Навън бушуваше есенна буря. Тя се вкопчи в ръба на масата и се наведе над нея. Беше само по нощница и косата ѝ бе мокра от пот. Пред ужасения ми поглед Моли отново изхлипа и после извика. Това не беше крясък, не, а измъчен стон, сякаш само за толкова ѝ стигаха силите. След малко се поизправи

и леко постави ръце върху корема си. Зави ми се свят, когато видях колко е голям. Бременна!

Наистина беше бременна.

Ако бе възможно да изгубя съзнание насън, струва ми се, че щях да изпадна в несвят. Мислите ми запрепусаха и всички думи, които Моли ми беше казала на раздяла, придобиха ново значение. Спомних си деня, в който ме бе попитала какво ще направя, ако тя носи моето дете. Беше имала предвид бебето, бе ме напуснала заради него, беше го поставила над всичко в живота си. Не друг мъж. Нашето дете. Бе заминала, за да защити детето ни. И не ми го беше казала, защото се бе опасявала, че няма да тръгна с нея. По-добре да не пита, отколкото да получи отказ.

И беше имала право. Нямах да тръгна. В Бъкип се бяха случили твърде много неща и дългът към моя крал не ми оставяше избор. Тя бе имала право да ме напусне. И тъкмо в неин стил беше да вземе решението сама. Колкото и да бе глупаво, това дотолкова беше в стила ѝ, че ми се прииска да я прегърна.

Внезапно Моли отново стисна ръба на масата и очите ѝ се разшириха в безмълвен вик от силата, която напираше в нея.

Тя бе сама. И ме смяташе за мъртъв. И щеше сама да роди детето в тази брулена от вихрите колиба.

Пресегнах се към нея, като виках „Моли, Моли“, ала сега вниманието ѝ беше насочено навътре към самата нея и тя се вслушваше в своето тяло. Изведнъж разбрах яда на Искрен в онези моменти, когато не можеше да ме накара да го чуя, а отчаяно трябваше да се свърже с мен.

Ненадейно вратата се отвори и в колибата нахлу бурен вятър и капки студен дъжд. Моли вдигна очи.

— Бърич — задъхано попита тя. Гласът ѝ бе изпълнен с надежда.

Отново ме обзе удивление, бързо заменено от нейната благодарност и облекчение, когато видя на прага мургавото му лице.

— Аз съм. Измокрих се до кости. Не успях да ти намеря сухи ябълки, каквото и да предлагам. Градските складове са празни. Надявам се, че брашното не се е намокрило. Щях да се прибера порано, но тази буря... — Докато говореше, той влезе в стаята; носеше чувал, праметнат на рамо. По лицето му се стичаха дъждовни капки, от плаща му течеше вода.

— Започва се — отчаяно му каза Моли.

Бърич пусна чувала на пода, затвори вратата и я заключи.

— Какво? — Попита той, като избърса дъжда от очите си и отметна мократа коса от челото си.

— Раждането. — Гласът ѝ прозвуча странно спокоен.

Бърич за миг я изгледа неразбиращо.

— Не — твърдо отвърна той. — Нали го пресметнахме. Ти го пресметна. Не може да започва сега. — Говореше почти гневно, толкова отчаяно искаше да е прав. — Още петнайсетина дни, може би повече. Днес говорих с акушерката и уредих всичко. Каза, че скоро щяла да дойде да те види...

Моли отново се вкопчи в ръба на масата и думите му заглъхнаха. Тя се напрегна и разтвори устни. Бърич стоеше като вцепенен. Никога не го бях виждал толкова блед.

— Да отида ли в селото да я доведа — тихо попита той.

Чуваше се звук от вода, шуртяща върху грубия дъсчен под. Сякаш измина цяла вечност, докато Моли се овладее.

— Мисля, че няма време.

Бърич продължаваше да не помръдва от мястото си, сякаш тя бе някакво непредсказуемо животно.

— Не трябва ли да легнеш — неуверено попита той.

— Опитай. Болките са още по-непоносими. Карат ме да крещя.

Бърич кимна като марионетка.

— Тогава сигурно трябва да останеш права. Разбира се.

Моли го погледна умолително.

— Не може да е чак толкова по-различно — задъхано промълви тя. — От раждане на жребче или теле...

Бърич толкова се бе ококорил, че виждах бялото на очите му. После безмълвно поклати глава.

— Но, Бърич... няма кой друг да ми помогне. А аз... — Думите ѝ внезапно преминаха във вик. Тя се наведе напред, опря чело в ръба на масата и издаде тих стон, изпълнен със страх и болка.

Ужасът ѝ най-после стигна до него. Той тръсна глава, сякаш се събуждаше от сън.

— Да. Права си, не може да е чак толкова по-различно. Не може. Стотици пъти съм го правил. Абсолютно същото е, убеден съм. Добре. Я да видим сега. Всичко ще е наред, само да... хм... — Той смъкна

плаща си и го остави да се свлече на пода. Припряно отметна мократа коса от лицето си и приклепна до Моли. — Дай да те опипам — каза Бърч и тя кимна.

Уверените му ръце се озоваха върху корема ѝ и внимателно, но решително започнаха да го гаят, както го бях виждал да прави с кобилите.

— Още малко, още съвсем малко — успокои я Бърч. — Почти е излязло. — Изведнъж бе възвърнал хладнокръвието си и спокойният му глас окуражи Моли. Контракциите пак започнаха и той продължи да я гали. — Ей сега, ей сегичка... — Безброй пъти го бях чувал да изрича тези думи в бърчиската конюшня. В промеждутъците на пристъпите Бърч възобновяваше масажа си, като през цялото време тихо ѝ говореше, казваше ѝ, че е добро момиче, силно момиче, хубаво момиче, което щяло да роди чудесно бебе. Съмнявам се, че смисълът на думите му стигаше до някой от двамата. По някое време той се изправи, отиде да донесе одеяло и го сгъна на пода до себе си. После, без да изрича неловки извинения, повдигна нощницата ѝ и Моли се вкопчи в ръба на масата. Мускулите ѝ се напрегнаха и тя изкрещя. — Давай, давай — насърчаваше я Бърч, — ето, още малко, точно така, я да видим кой е дошъл при нас?

И детето се озова в ръцете му, главичката му в едната груба, мазолеста длан, телцето му в другата, и Бърч рязко седна на пода със смаяно изражение, сякаш никога не беше виждал такова нещо. Женските приказки, които бях слушал, ме бяха накарали да очаквам часове на писъци и кървави локви. Ала по бебето, което гледаше Бърч със спокойните си сини очи, почти нямаше кръв. Сивкавата пъпна връв, която се виеше от корема му, изглеждаше прекалено дебела в сравнение с мъничките му ръчички и крачета. Ако не се броеше тежкото дишане на Моли, в колибата се бе възцарило пълно мълчание.

Сетне:

— Добре ли е — попита Моли. Гласът ѝ трепереше. — Защо не плаче?

— Добре е — тихо отвърна Бърч. — Добре е. И каквато е хубавица, за какво да плаче? — И замълча, като омагьосан вперил поглед в детето. Накрая неохотно го остави на одеялото и го зави с единия му край. — Остава ти още малко работа, момичето ми — навъсено рече той на Моли.

Поколеба се за миг, после преряза пъпната връв с ножа си, уви бебето в чиста пелена и го даде на Моли, която мигом го разви. Докато Бърич разтребваше стаята, тя разгледа детето си, като възкликваше при вида на лъскавата му черна коса, мъничките му пръстчета със съвършени нокти, изящните му ушички. После и той направи същото, докато държеше бебето и стоеше с гръб към Моли, която си обличаше чиста нощница.

Никога не го бях виждал толкова напрегнато да се визира в някое новородено жребче или кутре.

— Ще имаш челото на Рицарин — тихо рече Бърич на детето, усмихна му се и го докосна с показалец по бузата. То леко помръдна главичка.

Моли седна до огъня и той ѝ подаде дъщеря ѝ, но когато тя я повдигна към гърдите си, Бърич приклезна до стола. След няколко опита бебето най-сетне засука и той облекчено въздъхна. Любимата ми имаше очи единствено за детето, ала забелязах, че Бърич разтрива лицето си с треперещи ръце. Никога не го бях виждал да се усмихва така.

Моли го погледна с грейнало лице.

— Ще ми направиш ли чай — тихо го помоли тя и идиотски ухилен, Бърич кимна.

Събудих се няколко часа преди разсъмване и в първия момент не разбрах къде съм. Постепенно осъзнах, че съм вперил очи в луната. Не мога да опиша чувствата, които бушуваха в мен. Ала мислите ми бавно приеха форма и аз разбрах предишните си сънища на Умението за Бърич. Това обясняваше много неща. Бях го гледал през очите на Моли. Той през цялото време се беше грижил за нея. Тя бе приятелката, на която беше отишъл да помогне, жената, на която нямало да е излишна мъжката сила. И бе живял при нея, докато аз бях скитал сам. Ненадейно ме обзе гняв, че не ми е признал за собственото ми дете, ала бързо се овладях, когато осъзнах, че може би се е опитал да го направи. Нещо го беше накарало да се върне в хижата. Пак се зачудих какво си е помислил, когато я е намерил изоставена. Че са се оправдали най-ужасните му страхове за мен ли? Че безвъзвратно съм се превърнал в звяр?

Ала аз щях да се върна. Като внезапно отворена врата, изведнъж разбрах, че мога да го направя. Между мен и Моли всъщност не

стоеше нищо. В живота ѝ нямаше друг мъж, само нашето дете. Усмивнах се. Нямаше да позволя да ни раздели нещо толкова незначително като смъртта ми. Какво беше тя в сравнение със споделения живот на едно дете? Щях да ида при нея и да ѝ обясня най-после, да ѝ разкажа всичко, и този път тя щеше да разбере и да ми прости, защото помежду ни никога повече нямаше да има тайни.

Не се поколебах. Надигнах се в мрака, взех вързопа си, който бях използвал за възглавница, и тръгнах. Спускането по течението на реката бе много по-лесно, отколкото вървенето срещу него. Имах няколко сребърника, някак си щях да се кача на кораб и когато парите ми свършеха, щях да заплатя с труда си. Вин беше бавна река, но щом подминех Турлейк, щях да се понеса по могъщото течение на Бък. Връщах се. У дома. При Моли и нашата дъщеря.

„Ела при мен.“

Спрях. Това не бе Искрен. Знаех го. Идваше от самия мен, беше белегът, оставен от този внезапен и непреодолим взрив. Бях сигурен, че ако знае, моят крал ще ми каже да побързам, да не се тревожа за него, че всичко ще е наред. Просто трябваше да продължа да вървя.

Крачка след крачка по огрян от луната път. С всяка стъпка чувах думите в главата си. „Ела при мен. Ела при мен.“ „Не мога — умолявах аз. — Няма да дойда.“ Продължавах да вървя. Опитвах се да мисля само за Моли, само за мъничката ни дъщеря. Трябваше да ѝ измислим име. Дали Моли щеше да я кръсти, преди да се върна при нея?

„Ела при мен.“

Трябваше незабавно да се оженим. Да намерим свидетел в някое малко селище. Бърич щеше да гарантира, че съм подхвърлено дете без родители, които свидетелят да запомни. Щях да кажа, че името ми е Новия. Странно име, но бях чувал и още по-странни, и можех да живея с него до края на живота си. Някога толкова важни за мен, имената бяха изгубили всякакво значение. Нека ме наричаха и Фъшкия, стига да можех да живея с Моли и дъщеря си.

„Ела при мен.“

Трябваше да си намеря някаква работа, каквато и да е. Изведнъж реших, че не бива да харча сребърниците си, че е по-добре да си отработя пътя до Моли. И щом стигнех там, с какво можех да си изкарвам прехраната? За какво бях годен? Гневно пропъдих тази мисъл от ума си. Щях да открия нещо. Щях да намеря начин. Щях да съм

добър съпруг, добър баща. Жена ми и детето ми нямаше да се нуждаят от нищо.

„Ела при мен.“

Постепенно забавих крачка и накрая спрях на ниско възвишение, което гледаше към пътя пред мен. В крайречния град все още светеше. Трябваше да отида там и да потърся гемия, която да отплава по течението и да е готова да приеме неопитен моряк. И толкова. Просто трябваше да продължа напред.

Тогава не разбрах защо не мога да го направя. Направих една крачка, залитнах, зави ми се свят и паднах на колене. Не можех да се върна. Трябваше да ида при Искрен. Все още не го разбирам и не съм в състояние да го обясня. Стоях на колене, гледах надолу към града и ясно знаех за какво копнея с цялото си сърце. И не можех да го направя. Нищо не ме задържаше, никой не ме спираше. Само настойчивият гласец в ума ми, който постоянно повтаряше: „Ела при мен, ела при мен, ела при мен“.

И аз не можех да направя друго.

Не можех да заповядам на сърцето си да престане да бие, не можех да не дишам и да умра. Не можех и да пренебрегна този зов. Стоях сам в нощта и се мятах, в капана на чуждата воля. Някаква хладнокръвна моя част казваше: „Ето, виждаш ли, същото е и за тях“. За Уил и останалите от котерията, на които Гален бе внушил вяност към Славен. Това не ги караше да забравят, че имат друг крал, не ги караше да вярват, че защитават правдата. Те просто нямаха друг избор. И преди едно поколение същото беше било за Гален, принуден да е предан до гроб на баща ми. Искрен ми бе разказал как Рицарин му внушил тази преданост, когато всички били още деца. Сторил го от гняв, когато Гален извършил нещо жестоко спрямо Искрен. Сторил го и от невежество, без дори да знае, че е възможно такова нещо. Искрен твърдеше, че по-късно Рицарин съжалявал и щял да поправи нещата, стига да знаел как. Дали Гален изобщо беше осъзнал какво са направили с него? Това обясняваше ли фанатичната му омраза към мен? Дали бе прехвърлял на сина омразата, която не беше могъл да си позволи да изпита към баща ми?

Опитах се да се изправа и не успях. Бавно се отпуснах в средата на огрения от луната път и безнадеждно седнах на голата пръст. Нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен че някъде далече

бяха жена ми и детето ми и аз не можех да ида при тях. Не можех да ида при тях, също както не можех да се кача на нощното небе и да сваля луната. Вперих очи в реката, която отразяваше лунните лъчи и се вълнуваше като черна плоча. Река, която можеше да ме отнесе у дома, ала нямаше да го направи. Защото твърдостта на волята ми не беше достатъчна, за да преодолее заповедта в ума ми. Вдигнах очи към луната.

— Бърич — повиках го на глас, сякаш можеше да ме чуе. — О, грижи се за тях, пази ги да не ги сполети зло. Докато се върна.

Не си спомням как съм се върнал при кошарите, нито как съм легнал да спя. Ала утрото настъпи и когато отворих очи, бях там. Лежах, вирах се в синевата и мразех живота си. Крис се наведе над мен.

— Трябва вече да ставаш — каза ми той и като се вгледа по-внимателно, отбеляза: — Очите ти са кървясали. Да не би да си имал бутилка, която не си поделил с мен?

— Нямам нищо, което да си поделям с друг — отвърнах и станах. Главата ми се пръскаше.

Чудех се как ще я кръсти Моли. Сигурно с име на цвете. Люляк или нещо такова. Роза. Невена. Как бих я кръстил аз? Нямаше значение.

Престанах да мисля. През следващите няколко дни правех каквото ми нареждаха. Вършех го добре, без да се разсейвам. Някъде в мен беснееше безумец в килията си, ала предпочитах да не зная нищо за това. Грижех се за овцете. Закусвах, вечерях. Вечер лягах, сутрин ставах. И пак се грижех за овцете. Следвах ги в праха от колите и конете, прах, който покриваше миглите и кожата ми, прах, който изсушаваше гърлото ми, и не мислех за нищо. Нямаше нужда да мисля, за да зная, че всяка стъпка ме приближава до Искрен. Говорех толкова малко, че даже на Крис му омръзна моята компания, защото не можеше да ме въвлече в спор. Грижех се за овцете като най-доброто овчарско куче на света. Когато вечер си лягах, дори не сънувах.

За останалите животът си течеше постарому. Керванджийката си знаеше работата и пътувахме без проблеми. Неудобствата ни се свеждаха до праха, малкото вода и оскъдната паша и ние ги приемахме като неизбежни. След вечеря кукловодите започваха репетициите си. Играеха три представления и искаха да ги усъвършенстват, преди да

стигнем до Синьото езеро. Понякога репетираха само движенията на марионетките и диалозите, ала на няколко пъти изпълниха целите пиеси с факли, декори и завеси, облечени в бели одежди, които показваха тяхната невидимост. Главният кукловод бе изключително стриктен, много точен с конците на марионетката си, и не спестяваше камшика дори на калфата си, ако смяташе, че го заслужава. Една неправилно произнесена реплика, едно излишно движение на ръката на марионетката, и майстор Дел размахваше ремъка си. Дори да бях в настроение за забавление, това щеше да провали всичко. Затова докато другите гледаха представленията, аз обикновено седях и зяпах овцете.

Пътуващата певица, хубавица на име Славей, често идваше с мен. Съмнявам се, че харесваше компанията ми. По-скоро бяхме достатъчно далеч от лагера, за да може да упражнява собствените си песни далеч от безкрайните репетиции и плача на наказаните чираци. А навярно имаше значение и това, че съм от Бък и разбирам чувствата ѝ, когато тихо говореше за крясъците на чайките и синьото небе над морето след буря. Тя бе типична бъкска жена, тъмнокоса и тъмноока, не по-висока от рамото ми. Обличаше се семпло, със син панталон и туника. На ушите ѝ имаше дупки, но не носеше обеци, нито пръстени на ръцете. Сядаше до мен, прокарваше пръсти по струните на арфата си и запяваше. Беше ми приятно отново да чуя бъкски говор и познатите песни от Крайбрежните херцогства. Понякога ми говореше. Това не бяха разговори. Славей говореше на себе си в нощта и аз случайно бях там, за да я чуя, както някои говорят на любимото си куче. Ето защо знаех, че пеела в малък замък в Бък, крепост, която никога не бях посещавал, собственост на дребен благородник, чието име дори не знаех. Сега бе късно за това — и крепостта, и благородника вече ги нямаше, пометени от алените кораби. Славей се спасила, но останала без дом и господар, за когото да пее. Затова се отправила на път, решена да отиде толкова навътре в страната, че никога да не ѝ се наложи да види кораб. Разбиха я. Като беше избягала, в сърцето си тя бе спасила Бък такъв, какъвто го виждаше в спомените си.

Смъртта я докоснала с крилете си и Славей нямала намерение да умре като незначителна певица на дребен благородник. Не, някак си щяла да си създаде име, да свидетелства на някое велико събитие и да сътвори песен за него, която да се пее през годините. И така щяла да

стане безсмъртна. Струваше ми се, че е имала по-голям шанс да присъства на такова събитие на крайбрежието, но сякаш в отговор на неизречения ми въпрос тя ме увери, че щяла да стане свидетелка на нещо, което не носело смърт никому. А и освен това, ако си видяла една битка, рече тя, видяла си всичките. Не намирала нищо особено музикално в кръвта. Безмълвно кимнах на думите ѝ.

— О, ти приличаш повече на воин, отколкото на пастир. Овцете не ти чупят носа, нито оставят белези като този на лицето ти.

— Напротив — ако паднеш от скала, докато ги търсиш в мъглата — кисело възразих аз и се извърнах от нея.

Отдавна не бях разговарял с никого.

Пътуването ни продължи с такава скорост, с каквато позволяваха натоварените коли и стадото. Дните си приличаха. Също като еднообразната местност. Нямаше почти нищо ново. Понякога срещаме други хора, установили лагера си край някой извор. При един от тях имаше кръчма и керванджийката разтовари там няколко буренца бренди. Веднъж половин ден ни следваха неколцина конници, които можеха да са бандити. Ала следобед изчезнаха — или се бяха отклонили в своята посока, или бяха решили, че вещите ни не си струват да ни нападнат. Срещаме други пътници, вестоносци и самотни ездачи, необременени от овце и фургони. Видяхме група стражници във фараоуски униформи, които бясно препускаха. Докато минаваха покрай нас, изпитах безпокойство, сякаш някакъв звяр за миг се докосна до стените, които пазеха ума ми. Дали сред тях яздеше умел — Бърл, Карод или дори Уил? Опитах се да се убедя, че просто се дължи на самия вид на златистокафявите униформи.

На другия ден ни пресрещнаха трима от номадското племе, в чиито пасища се намирахме. Дойдоха при нас на яки дребни кончета. Две жени и момче. Руси и силно загорели от слънцето. На лицето на момчето бяха татуирани ивици като на котка. Появата им накара кервана да спре. Мадж извади маса, сложи покривка и приготви специален чай, който им поднесе с подсладени плодове и сладкиши с ечемична захар. Не видях да им дава пари, просто им оказа церемониално гостоприемство. По поведението им предположих, че се познават отдавна и че керванджийката готви сина си да приеме спогодбите за свободно преминаване от нея.

Ала повечето дни бяха едни и същи. Ставахме, закусвахме, потегляхме. Спирахме, вечеряхме, заспивахме. Един ден се зачудих дали Моли ще научи детето да прави свещи и да се грижи за пчели. А на какво можех да го науча аз? На отрови и методи за удушаване. Не. Щях да я науча на четмо и писмо. Когато се върнех, тя все още щеше да е достатъчно малка. И на всичко, на което ме бе научил за конете и кучетата Бърич. Тогава осъзнах, че отново мисля за бъдещето, за живота си след като открия Искрен и някак си му помогна да стигне до Бък. Дъщеря ми беше бебе, сучеше от гърдата на Моли и всичко бе ново за нея. Беше твърде малка, за да знае, че нещо липсва, че баща ѝ го няма. Скоро щях да се върна при тях — още преди да се научи да казва „тате“. Щях да съм при нея, за да видя първите ѝ крачки.

Това решение промени нещо в мен. Никога с такова нетърпение не бях очаквал нещо. Това не бе убийство, което щеше да свърши с нечия смърт. Не, мечтаех за живот и си представях как ще я уча на разни неща, представях си как ще порасне красива и умна, колко много ще обича баща си и няма да знае нищо за някогашния му живот. Нямах да си ме спомня с гладко лице и прав нос. Щеше да ме познава такъв, какъвто бях. Това беше странно важно за мен. Щях да отида при Искрен, защото така трябваше, защото той бе мой крал и аз го обичах, и защото се нуждаеше от помощта ми. Ала този момент вече не бележеше края на пътуването ми, а неговото начало. Щом откриех Искрен, можех да се върна при тях. За известно време съвсем забравих за Славен.

Такива мисли понякога ми минаваха през главата и аз крачех в праха и вонята на овцете и се усмихвах със стиснати устни под кърпата, която покриваше лицето ми. Друг път, когато нощем лежах сам, можех да мисля единствено за топлотата на една жена, за дома и детето ни. Сякаш усещах всеки километър, който ни разделяше. И самотата мъчително ме гризеше. Копнеех в подробности да науча какво става. Всяка нощ, всеки миг на спокойствие ме изкушаваше да се пресегна с Умението. Но сега разбирах съвета на Искрен. Ако го направех, котерията на Славен можеше да открие и мен, и тях. Затова жадувах да ги зърна, ала не смеех да се опитам да утоля жаждата си.

Стигнахме до едно селище, което почти отговаряше на името си. Сградите бяха поникнали като гъби около дълбок извор. Имаше странноприемница, кръчма и дори няколко дюкяна, които обслужваха

пътници. Къщите бяха пръснати наоколо. Влязохме в него по пладне и Мадж обяви, че ще си починем и ще продължим на другата сутрин. Никой не възрази. Щом напоихме животните, ги отведохме в предградията. Кукловодът реши да се възползва от случая и събщи в кръчмата и странноприемницата, че трупата му щяла да даде представление за целия град. Славей вече се бе настанила в един от ъглите на кръчмата и запознаваше това фароуско селище с бъкските балади.

Аз останах при овцете край града и скоро всички други напуснаха лагера ни. Нямах нищо против. Собственичката на конете ми беше предложила един петак, ако ги наглеждам. Те почти не се нуждаеха от грижи. Бяха спънати и пасяха оскъдната трева. Бикът бе завързан наблизко. Самотата и неподвижността ми носеше покой. Вече можех дълго да не мисля за нищо конкретно и това правеше безкрайното ми чакане по-безболезнено. Седях на канатата на каруцата на Деймън и зяпах животните и осеяната с храсти равнина.

Това не продължи много. Късно следобед в лагера се появи фургонът на артистите. В него бяха само майстор Дел и най-младата му помощничка. Другите бяха останали в града да пийнат, да поприказват и изобщо да се позабавляват. Ала скоро от виковете на кукловода научих, че момичето се било изложило с неточни движения и забравени реплики. Към крясъците си той прибави и няколко силни удара с камшик. Плющенето на ремъка и писъците на чирачето се чува в целия лагер. Вторият удар ме накара да потръпна. На третия скочих. Нямах ясна представа за намеренията си и с облекчение видях, че майсторът се отдалечава от фургона, за да се запъти обратно към града.

Докато разпрягаше конете, момичето плачеше. Преди почти не й бях обръщал внимание. Тя беше най-младата в трупата, нямаше повече от шестнадесет, и очевидно най-често си навличаше гнева на кукловода. Не че това бе нещо необичайно. Повечето майстори биеха чираците си. Нито Бърич, нито Сенч ме бяха удряли с каиш, но бях изял достатъчно шамари и сегиз-тогиз по някой ритник от Бърич, когато не бях достатъчно чевръст. Кукловодът не беше по-лош от повечето майстори, които бях виждал, дори бе по-добър от мнозина. Хората му бяха сити и добре облечени. Навярно ме бе ядосало това, че един удар с камшик, изглежда, никога не му се струваше достатъчен. Винаги бяха три, пет или дори повече, ако беше в лошо настроение.

Спокойната ми вечер беше провалена. Хлипането ѝ продължи много след като се погрижи за конете. Накрая не издържах, отидох при фургона ѝ и почуках на вратичката.

— Кой е — пресипнало попита момичето.

— Овчарят Том. Как си?

Бях се надявал, че ще ме отпрати. Вместо това вратичката се отвори и тя надникна навън. По брадичката ѝ се стичаше кръв. С един поглед разбрах какво се е случило. Краят на ремъка се бе увил около рамото ѝ и върхът му я беше ударил по бузата. Не се съмнявах, че ужасно я боли, но предположих, че повече я плаши кръвта. На масата зад гърба ѝ видях огледало и окървавена кърпа. За миг мълчаливо се спогледахме. После момичето изхлипа.

— Той ми съсипа лицето.

Не знаех какво да ѝ отговоря. Влязох във фургона и я хванах за раменете. Накарах я да седне. Тя бе бърсала кръвта със суха кърпа. Нямах ли капчица здрав разум?

— Стой тук — казах ѝ. — И се помъчи да се успокоиш. Ей сега се връщам.

Взех кърпата и я намокрих със студена вода. Върнах се и измих кръвта. Както предполагам, раната не беше голяма, но обилно кървеше, както често се случва с нараняванията по лицето и главата. Сгънах кърпата и я притиснах към бузата ѝ.

— Дръж я така. Притискай я, но не я сваляй. Ей сега ще дойда. — Погледнах я и видях, че премрежените ѝ със сълзи очи са вперени в белега ми. — На хубава кожа като твоята няма да остане и следа. Или поне няма да е голяма.

Ококорените ѝ очи ми показаха, че съм казал точно каквото не трябва. Излязох от фургона, като се укорявах, че изобщо се забърквам в това.

Билките ми и гърненцето с мехлема на Бърич бяха останали във вързопа, който бях зарязал в Трейдфорд. Там, където пасяха овцете обаче, бях забелязал едно цвете, което малко приличаше на недорасъл златник, и растения с месести листа от рода на очеболеца. Откъснах едно, но не миришеше както трябва и сокът му беше лепкав, а не пихтиест. Измих си ръцете и потърсих златника. Миришеше като онзи в Бък. Свих рамене. Набрах шепа листа, ала после реших, че мога да използвам случая, за да възстановя изгубения си запас. Приличаше на

същото цвете, но в тази суха скалиста почва беше много по-дребно. Пръснах листата в каруцата и оставих по-месестите да съхнат. Откъснах връхчетата на по-малките, смачках ги с два чисти камъка и занесох кашата във фургона на артистите. Девојката я погледна подозрително, но колебливо кимна, когато ѝ каза:

— Това ще спре кръвта. Колкото по-скоро се затвори раната, толкова по-малък белег ще остане.

Когато свали кърпата от лицето си, видях, че кървенето почти е спряло. Въпреки това я намазах с кашата от златник. Тя неподвижно седеше и изведнъж със смущение си спомних, че от последната си среща с Моли не съм докосвал женско лице. Сините ѝ очи бяха ококорени и вперени в лицето ми. Извърнах се.

— Така. Сега пази раната, не я бърши, не я докосвай с пръсти и не я мий. Нека се образува струпей и се опитай да не го пипаш.

— Благодаря — промълви тя.

— Няма защо — отвърнах аз и понечих да си тръгна.

— Казвам се Тасин — каза тя.

— Зная. Чух го да ти крещи. — Заслизах по стъпалата.

— Той е ужасен човек. Мразя го! Ако можех, щях да избягам.

Моментът не ми се струваше особено подходящ просто да я оставя сама. Слязох от фургона и спрях.

— Зная, че е трудно да понасяш камшика, когато полагаш всички усилия. Но... това е положението. Ще е по-лошо, ако избягаш и нямаш храна, подслон и дрехи. Опитай се да се справяш по-добре, за да не те бие. — До такава степен не вярвах на думите си, че едва можех да се насиля да ги изрека. Но това бе по-добре, отколкото да ѝ кажа да избяга. Сама нямаше да оцелее и един ден в голата равнина.

— Не искам да се справям по-добре. — Беше дошла на себе си достатъчно, за да възвърне непокорството си. — Изобщо не искам да съм кукловодка. Майстор Дел го знаеше, когато ме купи.

Запътих се обратно към овцете си, но тя ме последва.

— Харесвах един мъж в нашето село. Беше ме поискал за жена, но точно тогава нямаше пари. Той беше фермер, разбираш ли, и беше пролет. Напролет никой фермер няма пари. Каза на майка ми, че ще плати за мен след жътва. Но майка ми рече: „Щом е беден сега, когато има да храни една уста, когато има да храни две или повече, ще е още

по-беден“. И ме продаде на кукловода за половината от обичайната сума, която дават за чирак, защото не отивах доброволно.

— Там, откъдето идвам, не постъпват така — неловко отвърнах аз. Не можех да разбера какво иска да ми каже. — Родителите плащат на майстора, за да вземе детето им за чирак с надеждата, че то ще води по-добър живот.

Тасин отметна къдравата си светлокестенява коса от лицето си.

— Чувала съм за това. И тук някои правят така, но обикновено майсторът купува чирак и ако не го бива, го продава за общ работник. Тогава за шест години ставаш почти като роб. — Тя изсумтя. — Някои твърдят, че това карало чираците да полагат повече старание, защото знаели, че ако майсторът не остане доволен, за шест години могат да се озоват в кухнята или да надуват меха в някоя ковачница.

— Е, струва ми се по-добре да се изучиш за кукловодка — неубедително казах аз. Седнах на канатата на нашата каруца и се загледах в стадото. Тасин се настани до мен.

— Или да се надявам, че някой ще ме купи от господаря ми — унило прибави тя.

— Говориш като робиня — неохотно рекох аз. — Не е чак толкова зле, нали?

— Ден след ден да вършиш нещо, което смяташ за глупаво ли — попита момичето. — И да те бият, задето не го правиш идеално? Наистина ли е по-добре, отколкото да си роб?

— Е, поне си сита, облечена и имаш подслон. А и той ти дава възможност да научиш нещо, занаят, който ще ти позволи да пътуваш из целите Шест херцогства, ако го овладееш добре. Накрая дори може да изнасяш представления в кралския двор в Бъкип.

Тя ме изгледа странно.

— Искаш да кажеш в Трейдфорд. — Тасин въздъхна и се премести по-близо до мен. — Самотна съм. Другите искат да станат кукловоди. Сърдят ми се, когато правя грешки, обвиняват ме, че съм била мързелива, и не ми говорят, когато според тях съм провалила представлението. Всички се държат зле с мен и никого няма да го е грижа дали на лицето ми ще остане белег.

Нямаше какво да й отговоря. Не познавах другите достатъчно добре, за да се съглася с нея или да й възразя. Затова не казах нищо. И

дватамата гледахме овцете. Започна да се здрачава. Помислих си, че скоро ще трябва да запала огън.

— Е — след още няколко минути мълчание попита тя, — как стана овчар?

— Родителите ми умряха. Сестра ми ги наследи и не я беше грижа за мен.

— Кучка — свирепо възкликна Тасин.

Отворих уста да защита измислената си сестра, но разбрах, че така само ще удължа разговора. Опитах се да си измисля някаква работа, но овцете и другите животни бяха пред нас и спокойно пасяха. Нямахме смисъл да се надявам, че другите ще се върнат скоро. Не и след като в града имаше кръчма, в която след толкова много дни път можеха да си поприказват с други хора.

Накрая се извиних, че съм гладен, и станах да събера камъни, сух тор и съчки за огън. Тасин настоя да стотви. Всъщност не ми се ядеше, ала тя яде с апетит и добре ме нагости от запасите на артистите. Направи и чай и двамата седнахме край огъня с две тежки червени порцеланови чаши.

Мълчанието някак си бе престанало да е неловко. Беше ми приятно да седя и да гледам как някой друг приготвя вечерята. Отначало тя бърбеше, питаше дали харесвам някакви подправки и дали обичам силен чай, но всъщност не очакваше отговори. Очевидно приела мълчанието ми за съгласие, Тасин започна да говори за себе си. Почти с отчаяние ми разказа за дните, прекарани в изучаване и упражняване на нещо, което не желаше да учи и упражнява. С неохотно удивление спомена за усърдието на другите чираци, за въодушевлението им, което тя не можела да сподели. После замълча и ме погледна с очи, от които струеше мъка. Нямахме нужда да ми обяснява самотата, която изпитваше. След това премина на по-леки теми — храните, които ядели, а тя не обичала, как един от кукловодите вечно вонял на пот, за някаква жена, която ѝ напомняла да казва репликите си, като я щипела.

Странно. Дори оплакванията ѝ ми бяха приятни и запълваха мислите ми с баналните ѝ проблеми, за да не мога да се съсредоточа върху своите. В известен смисъл сякаш отново бях с вълка. Тасин говореше за настоящето, за вечерята и нощта, и не мислеше за почти нищо друго. Това ми напомни за Нощни очи. Леко се пресегнах към

него. Усещах го някъде, ала нищо повече. Сигурно ни разделяше прекалено голямо разстояние или беше прекалено съсредоточен върху новия си живот. Каквато и да бе причината, умът му не беше открит за мен така, както някога. Може би просто все повече се настройваше към особеностите на своята глутница. Опитах се да се зарадвам, че си е намерил такъв живот с много другари и навярно другарка.

— За какво мислиш — попита Тасин.

Каза го толкова тихо, че отговорих искрено, като не откъсвах очи от огъня.

— Че понякога човек се чувства още по-самотен, когато знае, че приятелите и семейството му са добре далеч от него.

Тя сви рамене.

— Аз се опитвам да не мисля за тях. Моят фермер сигурно си е намерил друга, чиито родители са се съгласили да почакаат за парите. Колкото до майка ми, без мен животът ѝ сигурно е по-лек. Не беше чак толкова стара, че да не си намери нов мъж. — Тя се протегна, странно котешко движение, после завъртя глава, погледна ме и прибави: — Няма смисъл да мислиш за нещо далечно, което не можеш да имаш. Това само ще те направи нещастен. Задоволявай се с онова, което можеш да имаш сега.

Очите ни се срещнаха. Нямахме как да не разбере смисъла на думите ѝ. За миг се смаях. После тя се наведе към мен и нежно обхвана лицето ми в шепи. Смъкна кърпата от главата ми и отметна косата от челото ми. Вгледа се в мен и навлажни устни с върха на езика си. Плъзна длани по шията към раменете ми. Бях вцепенен като мишка, хипнотизирана от змия. Тасин, ме целуна и отвори устните си за моите. Ухаеше на сладко димче.

Пожелаях я с внезапност, от която ми се зави свят. Не като Тасин, а като жена, нежна и близка. В мен се обаждаше похотта и в същото време всичко бе нещо съвсем различно. Като жаждата за Умението, която безспирно гризе човек, изисква близост и пълно единение със света. Бях невъобразимо уморен от самота. Притиснах я към себе си толкова бързо, че я чух изненадано да ахва. Целунах я така, като че ли можех да я погълна и това някак си да ме спаси от самотата ми. Ненадейно тя се озова легнала по гръб и издаваше тихи доволни стонове. После спря и опря ръце в гърдите ми.

— Спри за малко — каза Тасин. — Просто почакай. Под гърба ми има камък. И не бива да си изцапам дрехите. Дай да разгъна твоя плащ...

Жадно я наблюдавах, докато постилаше наметалото ми на земята край огъня. После тя легна и потупа мястото до себе си.

— Е? Няма ли да дойдеш — попита ме дяволито. И още по-сладострастно прибави: — Ще ти покажа всичко, което мога да ти направя. — Плъзна ръце по предницата на ризата си, за да ме накара да си представя, че правя същото.

Ако не бе казала нищо, ако не бяхме спрели, ако просто беше вдигнала поглед към мен от плаща... ала въпросът и поведението ѝ изведнъж промениха всичко. Изчезнаха всякакви илюзии за близост и нежност. Все едно че мъж ме предизвикваше да премерим силите си в бой с тояги. Не исках да мисля за нищо. Копнеех просто да мога да се хвърля отгоре ѝ и да утоля жаждата си, но вместо това се чух да питам:

— Ами ако забременееш?

— О! — Тя тихо се засмя, като че ли изобщо не ѝ бе хрумвало такова нещо. — Тогава можеш да се ожениш за мен и да откупиш чирашките ми години от майстор Дел. Или не — прибави Тасин, когато видя, че изражението ми се променя. — Не е толкова трудно да се избавиш от нежелана бременност, колкото си мислят мъжете. Няколко сребърника за нужните билки... но сега няма защо да мислим за това. Защо да се боим от нещо, което може изобщо да не ни сполети?

Защо наистина? Гледах я и я желях с цялата страст на самотните си месеци. Но също така знаех, че тя няма да засити жаждата ми за дружба и разбиране. Бавно поклатих глава. Тя игриво ми се усмихна и протегна ръка.

— Не — промълвих аз. Тасин вдигна очи към мен, толкова удивена, че едва не се засмя. — Не е редно — прибавих аз и когато чух тези думи, осъзнах, че са верни. В тях нямаше нищо надуто. Не мислех за вечната си вярност към Моли, нито за срама, че вече съм оставил една жена да роди без мен. Познавах тези чувства, ала в този момент не ги изпитвах. В гърдите си усещах празнота, която само щеше да стане още по-голяма, ако легнех с непозната. — Не е заради теб — казах, когато видях, че лицето ѝ почервенява и усмивката изчезва от

устните й. — Заради мен е. Аз съм виновен. — Опитвах се да говоря
утешително. Напразно.

Тасин рязко се изправи.

— Знам, глупако — язвително отвърна тя. — Просто исках да
съм мила с теб, нищо повече. — После стана и гневно се отдалечи от
огъня и скоро потъна в сенките. Чух я да затръшва вратата на фургона.

Бавно се наведох да вдигна плаща си и да го изтупам от праха.
Внезапно захладня и се надигна вятър. Увих се във вълнения плат,
седнах и вперих очи в огъня.

12

ПОДОЗРЕНИЯ

Човек се пристрастява към Умението. Учителите още отначало предупреждават за това всички, които изучават тази магия. Обаянието на силата ѝ привлича умения, изкушава го все по-често да я използва. Колкото по-опитен става той, толкова по-силна става тази съблазън. Постепенно тя засенчва всичките му други интереси и връзки. Но е трудно да се опише привлекателността ѝ на някой, който не е изпитал самото Умение. Излитащо ято фазани в свежа есенна утрин, идеално улавяне на вятъра с платната на кораб, първата хапка гореща вкусна яхния след студен и гладен ден — това са само мимолетни усещания. Умението може да ги задържи докогато стигне силата на умения.

Другите се прибраха в лагера много по-късно. Моят господар Деймън беше пиян и дружески се облягаше на Крис, който също бе пиян и ядосан. Измъкнаха одеялата си от каруцата и се проснаха отгоре им. Никой не ми предложи да ме смени. Въздъхнах. Съмнявах се, че ще мога да поспя до следващата нощ.

Утрото настъпи също толкова рано, колкото винаги, и керванджийката безмилостно настоя да станем и да се приготвим за път. Предполагам, че постъпваше разумно. Ако ги оставеше да спят колкото искат, най-ранобудните щяха да се върнат в града и цял ден щеше да ѝ се наложи да ги събира. Но това направи сутринта отвратителна. Само конярите и певицата Славей, изглежда, бяха пили с

мярка. Закусихме с овесена каша, докато другите се оплакваха от главоболие.

Забелязал съм, че пиенето заедно с някого, особено напиването, някак си свързва хората. Затова когато реши, че прекалено силно го боли глава, за да кара колата, господарят натовари с тази задача Крис. Деймън захърка в каруцата, докато Крис клюмаше на юздите и конят следваше другите фургони. Бяха завързали овена, който водеше стадото, за канатата и другите овце покорно вървяха след него. Почти. На мен се падна задължението да тичам отзад и да не позволявам на стадото да се пръсне. Небето беше синьо, но денят остана студен и духаше силен вятър, който носеше вдигания от нас прах. След безсънната нощ главата ми скоро започна да се пръска от болка.

По пладне Мадж обяви почивка. Повечето от кервана вече се бяха възстановили достатъчно, за да огладнеят. Напих се от бъчвите с вода във фургона на керванджийката, после намокрих кърпата си и доколкото можах, избърсах лицето си. Тъкмо се опитвах да измия праха от очите си, когато до мен се приближи Славей. Отстъпих настрани, като си мислех, че иска вода. Вместо това тя тихо заговори.

— Ако бях на твое място, нямаше да си свалям кърпата.

Изстисках я и я завързах на главата си.

— Винаги я нося. Това обаче не спасява очите ми от праха.

— По-важно е да криеш белия си кичур. Ако можеш, довечера го почерни с мас и пепел. Така няма толкова много да привлича вниманието.

Въпросително повдигнах вежди, като се опитвах да запазя самообладание.

Тя ми се усмихна.

— Само преди няколко дни през града минали стражниците на крал Славен. Казали на местните, че според краля Пъпчивия щял да прекоси Фароу. И че ти си щял да си с него. — Славей замълча и зачака да кажа нещо. След като просто продължих да я гледам, певицата се усмихна още по-широко. — Или може би става дума за друг мъж със счупен нос, белег на лицето, бял кичур в косата и... — тя посочи ръката ми — ... рана от меч ето тук.

Възвърнах си дар слово и отчасти здравия си разум. Дръпнах ръкава си нагоре.

— Рана от меч ли? Това е само драскотина от гвоздеа на вратата на една кръчма. Пък и почти е заздравяла.

Славей се наведе към мен и внимателно погледна ръката ми.

— А, ясно. Добре. Сбъркала съм. И все пак — тя отново ме погледна, — съветвам те да не си сваляш кърпата. Така никой друг няма да допусне същата грешка. — Замълча за миг, после вирна брадичка. — Нали знаеш, аз съм пътуваща певица. Предпочитам да наблюдавам историята, вместо да я правя. Или да я променям. Но се съмнявам, че и другите в кервана са като мен.

И се отдалечи, като си свирукаше. Безмълвно я изпратих с поглед. После отново пийнах вода, като внимавах да не изразходвам прекалено много, и се върнах при овцете си.

През остатъка от следобед Крис беше буден и донякъде ми помагаше. Въпреки това този ден ми се стори по-дълъг и уморителен от другите. В задълженията ми нямаше нищо сложно. Проблемът бе, че отново бях започнал да мисля. Бях позволил отчаянието да ме погълне. Бях забравил за необходимостта от предпазливост. Не се страхувах достатъчно за себе си. Хрумна ми, че ако успеят да ме открият, стражниците на Славен ще ме убият. Тогава никога нямаше да видя Моли и нашата дъщеря. Някак си това ми се струваше по-страшно от опасността за живота ми.

На вечеря седнах по-далеч от огъня от обикновено, макар че се наложи да се увия в плаща си, за да се спася от студа. Мълчанието ми не направи впечатление на никого. Спътниците ми оживено разговаряха за предишната вечер в града. Научих, че бирата била добра, а виното — лошо и че местната певица веднага намразила Славей, задето пленила публиката с изпълненията си. Хората от нашия керван, изглежда, приемаха за лична победа факта, че песните ѝ били добре приети от местните.

— Ти наистина пъ чудесно, въпреки че знаеш само ония бъкски балади — великодушно призна дори Крис. Славей кимна на тази съмнителна похвала.

Както винаги, след вечеря тя разви арфата си. Майстор Дел бе дал на трупата си почивка, което ми подсказваше, че е останал доволен от чираците си, освен от Тасин. Тя изобщо не ме поглеждаше, седеше до един от конярите и се усмихваше на всяка негова дума. Забелязах,

че раната ѝ почти е зараснала и има само малка синина. Нямах да ѝ остане белег.

Тази нощ Крис щеше да пази стадото. Изпънах се на плаща си точно извън кръга светлина, който хвърляше огънят, с намерението веднага да заспя. Разговорът ми действаше приспивно, както и бавната мелодия на арфата. Постепенно песента стана по-ритмична и гласът на Славея се извиси в песен.

Вече се унасях, когато ме сепнаха думите „Кулата на Острова на Еленовия рог“. Рязко отворих очи, осъзнал, че тя пее за битката от миналото лято, за първото истинско сражение на „Руrisk“ с пиратите. Едновременно си спомнях и прекалено много, и прекалено малко за него. Както неведнъж бе отбелязвал Искрен, въпреки всички уроци на Ход, аз имах склонността да превръщам всяка битка в обикновен бой. Затова бях носил брадва и я бях използвал със свирепост, каквато изобщо не бях очаквал от себе си. По-късно ми казаха, че съм убил капитана на пиратите. Не знаех дали е истина.

В баладата на Славея се пееше така. Сърцето ми се сви, когато чух думите „синът на Рицарин, с очи от пламък, що носи неговата кръв, макар и друг да властва в неговия замък“. По-нататък с преувеличения се разказваше за невероятните удари, които съм бил нанесъл, и за воините, които съм бил повалил. Беше странно унизително да слушам за тези събития като за благородни и вече почти легендарни. Знаех, че много воини мечтаят за техните подвизи да се пее така. Самият аз се чувствах неловко. Не си спомнях слънцето да е хвърляло пламъци по острието на брадвата ми, нито че съм се сражавал храбро като елена на герба ми. Спомнях си вонята на кръв, човешките вътрешности, по които бях стъпвал, агонията на умиращите. Онази нощ всичкото пиво в Бъкип не беше достатъчно, за да ми донесе покой.

Когато песента най-после свърши, един от конярите изсумтя.

— Е, снощи в кръчмата не посмя да изпееш тая песен!

Певицата презрително се засмя.

— Нямах да я харесат. Песните за копелдака на Рицарин едва ли са достатъчно популярни тук, за да ми донесат някой петак.

— Странна песен — отбеляза Дел. — Кралят предлага злато за главата му, стражниците предупреждават всички да се пазят, защото

копелдакът владеел Осезанието и го използвал, за да измами смъртта. Но от твоята песен излиза, че той е нещо като герой.

— Ами това е бъкска песен и в Бък го обичаха, поне преди — поясни Славей.

— Но вече не, обзалагам се. Освен дете всеки ще се зарадва на стоте жълтици, ако успее да го предаде на кралската стража — обади се един от конярите.

— Най-вероятно — съгласи се певицата. — Макар че в Бък все още има хора, които ще ти кажат, че песента му не е изпята и че копелдакът не е толкова зъл, колкото го изкарват.

— Все пак не разбирам. Мислех, че са го екзекутирали, задето използвал Дивата магия, за да убие крал Умен — рече Мадж.

— Така твърдят някои — отвърна Славей. — В действителност той умря в килията си, преди да успеят да го екзекутират и го погребяха, а не го изгориха. И се говори — тя понижи глас почти до шепот, — че напролет на гроба му нямало да порасне нито стрък зеленина. И като чула това, една мъдра старица разбрала, че неговата осезателна магия все още спи в костите му и може да бъде придобита от всеки достатъчно смел, за да извади зъб от устата му. Затова по пълнолуние отишла там, като взела със себе си слуга с лопата. Накарала го да изрови гроба. Но още с първата копка слугата открил парче дърво от ковчег на копелдака.

Славей направи драматична пауза. Освен пращането на огъня не се чуваше нито звук.

— И ковчегът бил разбит отвътре, не отвън. Един човек ми каза, че в разцепения край на дъските на капака имало груби сиви косми от вълк.

Възцари се дълго мълчание.

— Това не е истина, нали — попита Мадж.

Славей прокара пръсти по струните на арфата си.

— Така съм слушала да говорят в Бък. Но също чух лейди Търпение, която го е погребала, да казва, че всичко това били глупости и че когато го измила и увила в савана, тялото му било студено и вкочанено. А за Пъпчивия, от когото толкова се бои крал Славен, лейди Търпение каза, че просто бил стар съветник на крал Умен, някакъв отшелник с обезобразено лице, напуснал уединението си, за да поддържа жива вярата, че Искрен е жив, и да окуражава онези, които

трябва да продължат да се сражават с алените кораби. Та така. Можете да вярвате в каквото си искате.

Мелодия, една от кукловодките, престорено потрепери.

— Бррр. Изпей ни сега нещо весело за преди сън. Повече не искам да слушам страшните ти истории.

И Славея с готовност запя любовна балада, стара песен с ритмичен припев, към който се присъединиха Мадж и Мелодия. Лежах в мрака и мислех за всичко, което бях чул. С тревога разбирах, че Славея нарочно е повдигнала тази тема. Зачудих се дали смята, че ми прави услуга, или просто иска да види дали някой от другите не ме подозира. Сто жълтици за главата ми. Това беше достатъчно, за да събуди алчността и на херцог, та камо ли на една пътуваща певица. Въпреки че бях уморен, мина много време преди да заспя.

Еднообразното пътуване на другия ден бе почти успокоително. Вървах след овцете и се опитвах да не мисля. Не беше толкова лесно, колкото преди. Струваше ми се, че когато умът ми се поддава на тревогите, чувам в главата ми да отеква Искреновото „Ела при мен“. Вечерта спряхме на лагер край голям извор. Разговорите край огъня бяха разпокъсани. Струва ми се, че всички бяхме преуморени от тежкия преход и копнеехме да видим бреговете на Синьото езеро. Искаше ми се просто да си легна, но бях първа смяна на пост.

Изкачих се малко по-нагоре по склона, откъдето можех да наблюдавам овцете. От тази височина огънят на брега на извора приличаше на звезда на дъното на кладенец.

Тасин навярно си мислеше, че никой не я забелязва. Видях я безшумно да се приближава, скрила глава под качулката на плаща си. Тя описа широк кръг, сякаш искаше да ме заобиколи. Не я проследих с поглед, но чух, че се изкачва още по-нависоко от мен и после се спуска точно зад гърба ми. Усетих уханието ѝ в неподвижния въздух и неволно ме обзе желание. Зачудих се дали ще имам силата на волята да ѝ откажа втори път. Можеше да е грешка, ала тялото ми копнееше да приеме. Когато прецених, че е на десетина крачки, се обърнах и я погледнах. Момичето се стресна.

— Тасин — казах тихо и отново се обърнах към овцете. Тя се приближи и застана до мен. Отново я погледнах. Тя отметна качулката си и предизвикателно отвърна на погледа ми.

— Ти си оня, нали — задъхано попита момичето. В гласа ѝ долових нотки на страх.

Не бях очаквал този въпрос. Нямахше нужда да се преструвам на изненадан.

— Оня ли? Аз съм овчарят Том, ако това имаш предвид.

— Не, ти си оня, онова копеле-осезател, дето го търси кралската стража. След като снощи Славей разказа оная история, конярят Дрю ми разправи какво говорели в града.

— Дрю ли ти каза, че съм копелето-осезател — предпазливо попитах, сякаш смаян от произнесените ѝ с треперещ глас думи. Изпълваше ме ужасен страх.

— Не. — В гласа ѝ се прокраднаха гневни нотки. — Дрю ми каза какво говорели за него кралските стражници. Счупен нос, белег на бузата и бял кичур в косата. Оная вечер видях косата ти. Ти имаш бял кичур.

— Всеки, който е бил удрян по главата, може да има бял кичур. А белегът ми е стар. — Наклоних глава и внимателно я погледнах. — Мисля, че раната ти зараства добре.

— Ти си оня, нали? — Опитът ми да сменя темата я ядоса.

— Не, разбира се. Виж, той имал рана от меч на ръката, нали? Погледни. — Оголих дясната си ръка и я протегнах към нея. Раната, която си бях нанесъл, бе на лявата ми ръка.

Тя не обърна никакво внимание на ръката ми.

— Имаш ли пари — неочаквано попита Тасин.

— Ако имах, нима щях да остана в лагера, когато другите отидоха в града? Защо питаш?

— За да купиш мълчанието ми. Иначе може да отида при Мадж и да ѝ кажа. Или при конярите. — Тя предизвикателно вирна брадичка.

— Тогава ще им дам да видят ръката ми — уморено отвърнах аз и отново погледнах към овцете. — Ти си глупаво момиченце, Тасин, щом вярваш на страшните приказки на Славей. Върви да спиш.

— Ти имаш белег на другата ръка. Видях го. Някой може да го вземе за рана от меч.

— Сигурно същите, които ще те вземат за умна — иронично отвърнах аз.

— Не ми се подигравай — заплашително ме предупреди тя. — Няма да позволя да ме правиш на глупачка.

— Тогава не говори глупости. Какво ти става? Това да не е някакво отмъщение? Да не би да се сърдиш, че не легнах с теб? Казах ти, причината е в мен. Ти си хубава и не се съмнявам, че можеш да накараш един мъж да изпита удоволствие. Но не и мен.

Тасин се изплю на земята.

— Като че ли щях да ти позволя! Само се забавлявах, овчарю. Нищо повече. — Тя изсумтя. — Как може да се гледаш и да си мислиш, че някой ще те поиска заради самия теб? Вониш на овце, мършав си и ако се съди по лицето ти, си губил всеки бой, в който си участвал. — Момичето ми обърна гръб, после като че ли си спомни причината за идването си. — Няма да им кажа. Засега. Но когато стигнем в Синьото езеро, твоят господар трябва да ти плати нещо. Дай ми го, иначе ще вдигна целия град да те търси.

Въздъгнах.

— Убеден съм, че ще го направиш. Ще обърнеш всичко с главата надолу. И само ще дадеш на Дел още един повод да те набие.

Тасин заслиза по склона. Препъна се в сумрака и едва не падна, после гневно се обърна към мен, сякаш ме предизвикваше да се засмея. Нямах такова желание. Въпреки презрителното си поведение си умирах от страх. Сто жълтици. Само да плъзнеше слухът и тази огромна сума щеше да е достатъчна, за да вдигне бунт. След като ме убиеха, навярно щяха да решат, че са сбъркали човека.

Зачудих се как ще се справя сам през останалата част от фароуските равнини. Можех да тръгна веднага щом Крис ме сменеше от пост. Щях да отида във фургона, да си взема вещите и да изчезна в нощта. Синьото езеро едва ли беше много далеч. Все още мислех за това, когато забелязах от лагера да се отделя втора фигура и да се изкачва по склона към мен.

Славей се приближи тихо, но без да се крие. Поздрави ме с вдигане на ръка, седна на земята и каза:

— Надявам се, че не си й дал пари. Защо?

— Хм — изсумтях и я оставих да приеме отговора ми така, както иска.

— Защото ти си поне третият, от когото лъже, че е забременяла по време на пътуването. Твоят господар има честта да е първият обвинен. Втори беше синът на Мадж. Поне така ми се струва. Не знам още колко бащи е избрала за детето си.

— Не съм бил с нея, така че не може да ме обвини в това.

— О? Тогава сигурно си единственият мъж от кервана, който не е спал с Тасин.

Това ме смая. После се замислих и се зачудих дали някога ще дойде време, когато ще престана постоянно да установявам колко съм глупав.

— Значи смяташ, че е бременна и търси мъж, който да я откупи от господаря ѝ, така ли?

Славей изсумтя.

— Съмнявам се, че изобщо е бременна. Досега не е искала някой да се ожени за нея, а само да ѝ даде пари, за да си купи билки да се избави от детето. Струва ми се, че момчето на Мадж може да ѝ е дало малко. Не. Според мен не иска съпруг, само пари. Затова все търси случай да се повъргаля с някого и после да поиска пари от него. — Тя се размърда да се намести по-удобно. — Е, щом не е забременяла от теб, какво си ѝ сторил?

— Казах ти. Нищо.

— Тогава това обяснява защо говори толкова злобно за теб. Но само през последния ден, затова предположих, че си я „нищосал“ вечерта, когато всички бяхме в града.

— Славей — предупредително започнах аз и певицата помирително вдигна ръка.

— Няма да кажа и дума за онова, което не си правил с нея. Не съм дошла да говорим за това.

Замълча и след като не я попитах нищо, продължи:

— Какви са намеренията ти, след като стигнем до Синьото езеро?

Погледнах я.

— Да си взема платата. Бира, човешка храна, гореща вана и чисто легло поне за една нощ. Защо? Какви са твоите планове?

— Мислех да продължа към Планините.

— За да потърсиш събитие, достойно за песен ли — опитах се да попитам нехайно.

— Песните повече са свързани с хората, отколкото с местата — отвърна тя. — Помислих си, че и ти отиваш към Планините. Можем да пътуваме заедно.

— Още не си се отказала от идиотската идея, че съм копелдакът — обвиних я аз. Мъчех се да говоря спокойно.

Славея се усмихна широко.

— Копелдакът. Осезателят. Да.

— Грещиш. И даже да беше права, защо да го следваш в Планините? На твое място щях да се възползвам от възможността за по-голяма печалба и да го предам на кралската стража. Със сто жълтици на кой му трябва да измисля песни?

Славея презрително изсумтя.

— Ти имаш повече опит с кралската стража от мен, сигурна съм. Но дори аз знам, че една пътуваща певица, която се опита да си прибере наградата, най-вероятно след няколко дни ще бъде открита удавена в реката. А някои стражници изведнъж ще забогатеят. Не. Казах ти. Не ме блазни златото, копеле. Искам песен.

— Не ме наричай така — рязко я предупредих. Тя сви рамене и се извърна. След малко потръпна, сякаш я бях сръгал с лакът, и отново се обърна към мен с широка усмивка.

— А, мисля, че се досещам. Ето за какво те е изнудвала Тасин, нали? Искала е пари, за да си държи езика зад зъбите?

Не отговорих.

— Постъпил си разумно, като си й отказал. Ако й беше дал, щеше да си помисли, че е права. Ако наистина беше убедена, че си копелето, щеше да пази тайната си, за да я продаде на кралската стража. Защото няма опит с тях и вярва, че ще й дадат златото. — Славея се изправи и лениво се протегна. — Е, отивам да поспя. Но имай предвид предложението ми. Съмнявам се, че ще получиш по-добро. — Тя се заметна с плаща си и ми се поклони така, сякаш съм самият крал. Проследих я с поглед, докато се спускаше по склона, ловка като дива коза под бледите лунни лъчи. За миг ми напомни за Моли.

Замислих се дали да не се измъкна от лагера и да не тръгна към Синьото езеро. Реших, че ако го направя, Тасин и Славея само ще се убедят в правотата си. Пътуващата певица можеше да се опита да ме настигне. Тасин щеше да потърси начин да получи наградата. Не исках нито едното, нито другото. Беше по-добре да остана и да продължа като овчаря Том.

Вдигнах очи към нощното небе. Ясният студен свод се извисяваше над мен. Напоследък започваше да захладнява. Когато стигнех в Планините, зимата нямаше да е само далечна заплаха. Ех, ако не бях изгубил началото на лятото като вълк, вече щях да съм стигнал. Ала това бе поредната безполезна мисъл. Тази нощ звездите бяха големи и ярки. Близостта на небето правеше света да изглежда малък. Внезапно усетих, че ако просто се отворя и се пресегна към Искрен, ще го открия само на една ръка разстояние. Самотата ме погълна толкова ненадейно, че сякаш щеше да ме удави. За да стигна до Моли и Бърич, просто трябваше да затворя очи. Можех да отида при тях, можех да заменя жаждата на неизвестността с болката от невъзможността да ги докосна. Мислените стени, които толкова плътно ме обграждаха, откакто бях напуснал Трейдфорд, сега по-скоро ме задушаваша, вместо да ме предпазват. Наведох глава към свитите си колене и ги обгърнах с ръце, за да прогоня ледената празнота на нощта.

След известно време жаждата ми премина. Вдигнах глава и огледах спокойните овце, каруците и фургоните, неподвижния лагер. Само един поглед към луната ми беше достатъчен, за да разбере, че смяната ми отдавна е свършила. Крис никога не се будеше сам, за да поеме поста си. Затова се изправих, протегнах се и слязох долу, за да го измъкна от топлите му одеяла.

Следващите два дни минаха без изненади, освен че времето ставаше все по-студено и ветровито. На третата вечер, тъкмо когато поех първата смяна, видях на хоризонта пращен облак. Отначало не му обърнах внимание. Следвахме един от по-оживените търговски пътища и бяхме спрели край поредния извор, където вече лагеруваше семейство на пътуващ калайджия. Реших, че онзи, който вдига праха, също се е запътил насам. Затова останах седнал и продължих да наблюдавам облака, който все повече се приближаваше. Прахът постепенно се превърна във фигури на конници, яздеци в строг боен ред. Кралската стража. Светлината бе прекалено слаба, за да видя златистокафявите униформи на Славен, ала бях сигурен, че са неговите хора.

Не можех да направя нищо повече от това да се съдържа да не побягна. Хладната логика ми подсказваше, че ако търсят мен, ще им трябват само няколко минути, за да ме настигнат. Наблизо нямаше

къде да се скрия. А ако не ме търсеха, само щях да привлека вниманието им и да потвърдя подозренията на Тасин и Славей. Затова стиснах зъби и останах на мястото си, седнал с гега върху коленете и поглед, отправен към стадото. Ездачите ме подминаха и се насочиха право към извора. Преброих ги. Бяха шестима. Познах един от конете, жълтеникав жребец, за който Бърич беше казал, че някой ден ще е добър бегач. Той ми напомни за това, че преди да напусне Бъкип, Славен бе ограбил оттам всичко ценно. В мен проблесна гневна искра, която някак си ми помогна да запазя самообладание.

След известно време реших, че стражниците просто пътуват като самите нас и са спрели край извора, за да пренощуват. После към мен се приближи Крис.

— Чакат те в лагера — рече той с неприкрито раздражение. Крис обичаше да си ляга веднага след вечеря. Докато седнах на моето място, го попитах какво е променило смените ни. — Кралските стражници — ядосано отвърна той. — Настояват да видят всички от кервана ни. Претърсиха фургоните.

— Какво търсят — небрежно попитах аз.

— Проклет да съм, ако знам. И не посмях да се поинтересувам. Ако искаш, сам ги попитай.

Взех гегата си и се запътих към лагера. Мечът висеше на кръста ми. Помислих си дали да не го скрия под панталона си, но се отказах. Всеки можеше да носи меч и ако се наложеше да го изтегля, исках да мога да го направя бързо.

Лагерът приличаше на разбунено гнездо оси. Мадж и нейните помощници бяха едновременно уплашени и разгневени. В момента стражниците бяха при калайджията. Една от тях срита купчина медни съдове и се развика, че можела да търси където и както си иска. Самият калайджия стоеше при фургона си със скръстени на гърдите ръце. Ако се съдеше по вида му, вече го бяха били. Двама стражници бяха накарали жена му и децата му да застанат с гръб към канатата на колата. От носа на жена му се стичаше струйка кръв. Тя все още изглеждаше готова да се съпротивлява. Безшумно като дим влязох в лагера и седнах до Деймън, като че ли винаги съм бил там. Нито един от двамата ни не каза нищо.

Командирът на стражниците се обърна към нас. Побиха ме тръпки. Познавах го. Това беше Гръм, любимецът на Славен заради

яките си юмруци. За последен път го бях видял в тъмницата. Човекът, който ми бе счупил носа. Сърцето ми бясно се разтуптя. В периферното ми зрение заплуваха тъмни петна. Насилих се да успокоя дишането си. Той отиде в центъра на лагера и презрително ни огледа. После попита: — Всички ли са тук?

Едновременно кимнахме. Сведох очи, за да избегна неговите. С мъка успях да задържа ръцете си неподвижни и далеч от ножа и меча. Опитах се да не позволя напрежението да се прояви в позата ми.

— Вие сте най-жалката шайка скитници, която съм виждал — надменно изсумтя стражникът. — Къде е керванджийката? Яздили сме цял ден. Наредете да се погрижат за конете ни. Пригответе ни храна и съберете още дърва за огъня. И ни стоплете вода да се измием. — Той отново плъзна поглед по нас. — Не искам неприятности. Хората, които търсим, не са тук, и повече не ни интересувате. Само изпълнете нарежданията ми и няма да има проблеми. Хайде, вършете си работата.

Неколцина от кервана измърмориха нещо в знак на съгласие, но иначе думите му бяха посрещнати с мълчание. Гръм ни обърна гръб и тихо заговори на хората си. Заповедите му, изглежда, не им допаднаха, но двамата, които държаха жената на калайджията, незабавно я оставиха на мира, приближиха се към нашия огън и ни махнаха да се отдръпнем. Мадж прати двама от помощниците си да се погрижат за конете на стражниците и трети да донесе вода и да я стопли. Самата тя тежко мина покрай нашата каруца и продължи към своя фургон.

В лагера се установи някакво неспокойно подобие на ред. Славея запали още един огън. Трупата на артистите, певицата и конярите се настаниха около него. Собственичката на коня и мъжът ѝ тихо си легнаха.

— Е, изглежда, всичко е наред — каза Деймън, но забелязах, че продължава нервно да шава с пръсти. — Лягам си. Двамата с Крис се разберете за смените.

Понечих да се върна при овцете. После спрях и се огледах. Силуетите на стражниците се очертаваха на фона на огъня. Те спокойно разговаряха и един от тях стоеше на пост малко по-настрани от групата. Гледаше към нашия огън. Проследих погледа му. Не бях сигурен дали Тасин също го наблюдава, или просто зяпа стражниците. Така или иначе, предположих, че се досещам какво си е наумила.

Запътих се към фургона на Мадж. Тя вадеше фасул и грах от чувалите — щеше да вари супа. Докоснах я по ръката и тя подскочи.

— Извинявайте. Имате ли нужда от помощ?

Мадж повдигна вежди.

— Защо?

Забих поглед в земята и грижливо обмислих лъжата си.

— Не ми хареса как гледат жената на калайджията, госпожо.

— И сама мога да се справям с груби мъже, овчарю. Иначе нямаше да съм керванджийка. — Тя прибави сол и подправки в котела.

Мълчаливо кимнах. Това бе прекалено очевидно, за да ѝ възразя. Но не си тръгнах и след малко Мадж ми подаде едно ведро и ме прати за вода. С готовност ѝ се подчиних и когато се върнах, изчаках да го вземе от ръцете ми. После застанах до нея, докато малко рязко не ми каза да не ѝ се пречкам в краката. Извиних се и отстъпих назад, като прекатурих ведрото и трябваше пак да го напълня.

После отидох при каруцата на Деймън, взех си одеялото и си легнах за няколко часа под колата. Преструвах се на заспал, но наблюдавах — не стражниците, а Славей и Тасин. Забелязах, че тази вечер певицата не извади арфата си, сякаш нямаше желание да привлича вниманието към себе си. Това ме поуспокои. Спокойно можеше да отиде при техния огън, да спечели благоразположението им с няколко песни и да им предложи да ме предаде. Вместо това Славей също внимателно наблюдаваше Тасин. По някое време тя се изправи и си намери повод да се отдалечи. Не чух думите на Славей, но Тасин ѝ хвърли гневен поглед и майстор Дел ядосано нареди на момичето да се върне на мястото си. Очевидно кукловодът не искаше да има нищо общо със стражниците. Но не можах да се отпусна дори след като всички си легнаха. Дойде време да сменя Крис и неохотно отидох при овцете. Изобщо не бях убеден, че Тасин няма да избере късните часове на нощта, за да се промъкне при стражниците.

Заварих Крис дълбоко заспал и трябваше да го събудя, за да го пратя при каруцата. Увих се в одеялото, седнах на земята и се замислих за шестимата мъже долу, които вече спяха край огъня си. Имах причина искрено да мразя само един от тях. Представих си Гръм такъв, какъвто го бях видял в тъмницата, докато ухилено си бе слагал кожените ръкавици, за да ме пребие, и после се беше намусил, когато Славен му се бе скарал, че ми е счупил носа и видът ми вече не е

толкова приличен в случай, че херцозите пожелаят да ме видят. Спомних си презрението, с което беше преодолял символичната ми отбрана, докато се бях опитвал да се боря с Умението на Уил.

Гръм изобщо не ме бе познал. Беше плъзнал поглед по лицето ми и вниманието му не бе привлякъл дори собственият му шедьовър. Предполагах, че наистина много съм се променил. Не само заради белезите, които ми беше оставил. Не само заради брадата, пастирското облекло, мръсотията и изпосталялото ми тяло. Фицрицарин нямаше да сведе очи пред него, нямаше да замълчи и да остави семейството на калайджията да се защитава само. И може би нямаше да отрови и шестимата стражници, за да е сигурен, че ще убие един от тях. Зачудих се дали съм станал по-благоразумен, или просто съм уморен. И двете, навярно. Това не ме правеше горд.

Осезанието ми помагаше да усещам други живи същества, всички други живи същества наоколо. Рядко се случваше някой да ме стресне. Затова не ме изненадаха. Зората едва бе започнала да измива чернотата от небето, когато Гръм и неговите стражници дойдоха за мен. Седях неподвижно и отначало усещах, а сетне започнах и да чувам приближаването им. Гръм беше вдигнал и петимата.

С ужас се зачудих какво се е случило с отровата ми. Дали с времето беше изгубила силата си? Или огънят, на който бе приготвена супата, я беше неутрализирал? Кълна се, в първия момент си помислих, че Сенч не би допуснал такава грешка. Ала нямах време за губене. Огледах се. Безкрайна еднообразна равнина. Храсти и тук-там скали. И нито едно долче или хълмче за скривалище.

Можех да избягам и навярно за известно време да ги заблудя в мрака. Но накрая щяха да спечелят те. Все някога щеше да ми се наложи да се върна за вода. Ако не ме настигнеха в равнината, можеха просто да ме причакат при извора. Освен това бягството ми щеше да е признание, че съм Фицрицарин. Овчарят Том нямаше да избяга.

Затова когато дойдоха, сепнато вдигнах глава, но без да издавам страха, който ме вцепеняваше. Изправих се и когато единият ме хвана за ръката, не оказах съпротива, само удивено го зяпнах. От другата страна се приближи една жена и взе ножа и меча ми.

— Ела долу при огъня — навъсено рече тя. — Капитанът иска да те види.

Безмълвно се подчиних и когато ме заведоха при огъня, боязливо започнах да местя очи от лице на лице, като внимавах да не спирам вниманието си върху Гръм. Не бях сигурен, че толкова отблизо ще мога да го погледна, без да се издам. Той стана, подритна цепениците в огъня, за да го разпали, и се приближи до мен. Зърнах светлото лице и русата коса на Тасин, която надничаше иззад фургона на артистите. Известно време Гръм просто стоеше и ме гледаше. После прехапа устни, презрително погледна хората си и с леко поклащане на глава им даде да разберат, че не съм онзи, който им трябва. Най-сетне се осмелих да си поема по-дълбоко дъх.

— Как се казваш — неочаквано ме попита той.

Присвих очи.

— Том, господине. Овчар съм. Не съм направил нищо лошо.

— Нима? В такъв случай си единственият на този свят. Говориш като жител на Бък. Свали си кърпата от главата.

— От Бък съм, господине. Но времената там са тежки. — Побързах да смъкна кърпата си и се изправих пред него, като я мачках в ръка. Не бях послушал съвета на Славей да почерня косата си. Този номер нямаше да мине при по-внимателен оглед. Вместо това бях изскубал повечето бели косми пред огледалото. Гръм заобиколи огъня. Потръпнах, когато ме сграбчи за косата, за да се втренчи в лицето ми. Беше едър и мускулест. В ума ми внезапно изплуваха всичките ми спомени от побоя. Кълна се, че си спомних дори миризмата му. Призля ми от страх.

Не оказах съпротива. Нито го погледнах в очите. Само уплашено го стрелнах с поглед и се извърнах, сякаш търсех помощ. Забелязах, че Мадж се е появила отнякъде и стои със скръстени на гърдите ръце.

— Имаш белег на бузата — каза Гръм.

— Да, господине. Остана ми от малък, веднъж паднах от едно дърво и...

— Тогава ли си счупи носа?

— Не, господине, не, счупиха ми го в едно пиянско сбиване преди година...

— Съблечи си ризата — заповяда той.

Изхлузих ризата през главата си. Мислех, че ще търси раната на ръката ми, и бях готов да му разкажа версията с гвоздея. Вместо това стражникът се наведе и погледна мястото между рамото и шията ми,

където много отдавна един претопен ми бе отхапал парче месо. Изтръпнах. Гръм отметна глава и се засмя.

— Проклет да съм, мислех, че не си ти, копеле. Бях убеден, че не си ти. Но си спомням, че видях тоя белег първия път, когато те повалих на пода. — Той погледна заобиколилите ни мъже. Лицето му едновременно изразяваше изненада и радост.

— Той е! Пипнахме го! Кралят прати умелите си да го търсят от Планините до морето и ето че падна в ръцете ни като круша. — Страшникът облиза устни и хищно ме зяпна. Усетих в него странна жажда, от която Гръм почти се боеше. Изведнъж той ме сграбчи за гърлото и почти ме изправи на пръсти. После доближи лицето си към моето.

— Искам да ме разбереш — изсъска той. — Мрамор ми беше приятел. Не те оставям жив заради стоте жълтици, а защото вярвам, че кралят ще измисли по-интересен начин да умреш. Пак ще си мой, копеле, само че този път в кръга. Или поне толкова от теб, колкото ми остави кралят.

После ме блъсна към огъня. Залитнах и незабавно бях подхванат от двама стражници. Като обезумял започнах да местя поглед от единия към другия.

— Това е грешка — извиках. — Бъркате ме с някого!

— Оковете го — нареди капитанът.

Мадж ненадейно пристъпи напред и попита:

— Сигурен ли си, че това е човекът, когото търсите?

Той я погледна.

— Да. Това е копелето-осезател.

На лицето ѝ се изписа пълно презрение.

— Тогава го отведете. — И се обърна и се отдалечи.

Стражниците, които ме държаха, следяха разговора им, почти без да ми обръщат внимание. Рискувах, метнах се към огъня, блъснах с рамо сепнатия Гръм и затичах като заек. Пресякох лагера, подминах фургона на калайджията и видях пред себе си само голата равнина. Вече се развиделяваше. Нямаше къде да се скрия. Нямах цел. Просто бягах.

Бях очаквал да ме последват пеш или на коне. Изобщо не ми бе хрумнало, че някой може да използва прашка. Първият камък ме улучи

в лявото рамо и ръката ми изтръпна. Не спрях. Отначало помислих, че са ме ранили със стрела. После сякаш ме удари мълния.

Когато дойдох на себе си, китките ми бяха оковани. Лявото рамо страшно ме болеше, но далеч не толкова, колкото цицината на главата. Успях да се надигна и да седна. Никой не ми обръщаше внимание. Оковите на глезените ми бяха свързани с верига, която минаваше през халка, запоена за веригата на китките ми. Втората, много по-къса верига между глезените ми, нямаше да ми позволи да направя и една крачка. Ако изобщо успеех да се изправа.

Мълчах и седях неподвижно. Окован, нямах никакъв шанс срещу шестима въоръжени мъже. Не исках да им давам повод да ме измъчват. И все пак трябваше да призова на помощ цялата си воля, за да обмисля положението си. Ужасяваше ме самата тежест на веригите, както и студенината на желязото, което се впиваше в плътта ми в студения нощен въздух. Седях със сведена глава, вперил очи в краката си. Гръм забеляза, че съм се свестил, и се приближи до мен. Не вдигнах поглед.

— Кажи нещо, проклет да си — викна той.

— Не сте хванали когото търсите, господине — плахо отвърнах аз. Знаех, че не съм в състояние да го убедя в това, но може би щях да разколебая увереността на хората му.

Гръм се засмя, после отиде и седна край огъня.

— Даже да е така, жалко за теб. Но знам, че не съм сбъркал. Погледни ме, копеле. Как успя да се съживиш?

Боязливо го погледнах.

— Не зная какво искате да кажете, господине.

Грешен отговор. С бързината на тигър той скочи и се хвърли към мен. Опитах се да се изправа, ала нямаше как да му избягам. Гръм ме хвана за веригите, вдигна ме във въздуха и ме зашлеви.

— Погледни ме!

Вдигнах очи към лицето му.

— Как успя да избегнеш смъртта, копеле?

— Аз съм обикновен овчар.

Втора плесница.

Веднъж Сенч ми беше казал, че човек може по-дълго да издържи на мъчения, ако се съсредоточи върху онова, което ще каже, вместо върху онова, което ще премълчи. Знаех, че е безполезно и глупаво да повтарям на Гръм, че не съм Фицрицарин. Истината му бе известна.

Ала веднъж възприел тази тактика, аз продължих да се придържам към нея. Петия път, когато ме удари, един от хората му се обади:

— Моите уважения, господин капитан, но...

Гръм яростно го стрелна с поглед.

— Какво има?

Мъжът облиза устни.

— Пленникът трябва да е жив, господин капитан. За да ни платят жълтиците.

Гръм отново се обърна към мен. Жаждата, която усещах в него, ме изпълваше с ужас. Такъв копнеж изпитваше за Умението Искрен. Този човек обичаше да причинява болка. Да убива бавно. И това, че не можеше да го направи, само още повече го караше да ме мрази.

— Знам — грубо отвърна той на стражника. Видях юмука му да се носи към мен, но нямаше как да го избегна.

Когато се свестих, вече беше светло. Болеше ме. Известно време не можех да мисля за нищо друго. Болеше ме рамото и ребрата от същата страна. Сигурно ме бе ритнал. Не исках да движа нито мускулче на лицето си. Защо болката става още по-силна, когато е студено? Заслушах се, без да отварям очи. Керванът се готвеше да тръгне. Чух майстор Дел да крещи на Тасин, която викаше, че парите ѝ се падали по право, че ако ѝ помогнел да си ги получи, щяла да се откупи. Той ѝ заповяда да се качва във фургона. Вместо това чух стъпките ѝ да се приближават към мен. После момичето с хленчещ глас се обърна към Гръм.

— Аз бях права. Вие не ми повярвахте, но аз бях права. Аз ви го издадох. Ако не бях аз, нямаше да го хванете. Жълтиците се падат на мен. Но с радост ще ви дам половината.

— Ако бях на твое място, щях да се кача във фургона — студено отвърна Гръм. — Иначе ще останеш сама край този извор.

Тя има благоразумието да не спори с него, но по целия път до колата го ругаеше под нос. Чух Дел да ѝ казва, че само му носела главоболия и че щял да се избави от нея в Синьото езеро.

— Изправи го, Джоф — нареди Гръм на някого.

Заляха ме с вода и аз отворих едното си око. Стражникът хвана веригата ми и я задържа. Това събуди в мен множество болки.

— Ставай — заповяда ми той. Успях да кимна. Един от зъбите ми се клатеше. Виждах само с едното си око. Понечих да опипам лицето си, за да проверя в какво състояние е, но мъжът ме разубеди с ново дръпване на веригата. — На кон ли ще го качим, или ще върви пеш — попита стражникът.

— Ще ми се да го влачим, но това много ще ни забави. Ти ще яздиш зад Арно и ще му отстъпиш своя кон. Завържи го на седлото и здраво дръж поводите на коня си. Тоя мръсник се преструва на тъпак, обаче е коварен и хитър. Така че не изпускай поводите. Между другото, къде е Арно?

— В храстите, господин капитан. Коремът му не е съвсем в ред. Цяла нощ ставаше по голяма нужда.

— Доведи го. — Гласът на Гръм показваше, че не се интересува от проблемите на стражника. Джоф побърза да се подчини и ме остави да се олюлявам. Вдигнах ръце към лицето си. Бях запомнил само един удар, ала явно бяха последвали още. „Дръж се — казах си строго. — Остани жив и виж какви шансове ще ти се открият.“ Отпуснах длани и видях, че Гръм ме наблюдава.

— Вода — с надебелял език помолих аз.

Не очаквах да получа, но той се обърна към един стражник и му даде знак. Мъжът ми донесе ведро с вода и два мръсни сухара. Утолих жаждата си и си наплисках лицето. Сухарите бяха твърди и устните ме боляха, ала се опитах да преглътна каквото мога. Съмнявах се, че този ден ще получа повече. Забелязах, че кесията ми я няма, и предположих, че Гръм я е взел, докато съм бил в безсъзнание. Сърцето ми се сви при мисълта за обещата на Бърич. Докато внимателно дъвчех сухарите, се зачудих какво ли си е помислил капитанът за праховете.

Гръм заповяда да потеглим преди керванът да тръгне. Зърнах лицето на Славей, ала не успях да разчета изражението й. Крис и моят господар грижливо избягваха да поглеждат към мен от страх да не ги помислят за мои съучастници. Като че ли изобщо не ме познаваха.

Качиха ме на една яка кобила. Китките ми здраво бяха завързани за седлото и дори да не се чувствах като чувал с натрошени кокали, не можех да яздя удобно нито дори нормално. Не ми свалиха оковите, само късата верига между глезените ми. По-дългата верига на китките ми бе прехвърлена през седлото. Нямах как да избегна търкането й в кожата ми. Нямах представа къде е ризата ми, но ужасно ми липсваше.

Ездата щеше да ме загрее, но не достатъчно. Арно се качи на коня зад другаря си и поехме към Трейдфорд. От моята отрова, мрачно си помислих аз, само един човек беше получил стомашно разстройство. Голям убиец бях, няма що.

„Ела при мен.“

Щеше ми се да можех, уморено си казвах, докато ме отвеждаха в обратната посока. Щеше ми се да можех. Всяка крачка на кобилата наново подклаждаше болките ми. Не знаех дали рамото ми е счупено, или изкълчено. Удивляваше ме странното усещане за отчужденост, което изпитвах. Питам се дали трябва да се надявам да стигна до Трейдфорд жив, или да се опитам да ги накарам да ме убият. Не бях в състояние да ги убедя да ми свалят веригите, нито да избягам в тази равнина. Треперех от студа и вятъра. Пресегнах се за ума на кобилата, но успях само да ѝ покажа болките си. Тя не прояви интерес да отскубне поводите си и да препусне с мен. Не ѝ харесваше вонята на овце, която излъчвах.

Втория път, когато спряхме, за да дадем на Арно възможност да се облекчи, Гръм обърна коня си и се приближи до мен.

— Копеле!

Бавно обърнах глава към него.

— Как го направи? Видях трупа ти. Наистина беше мъртъв. Знам кога един човек е умрял. Как успя да се съживиш?

Дори да исках, устните ми нямаше да ми позволят да изрека думите. След като получи в отговор само мълчание, той изсумтя:

— Е, не разчитай пак да успееш. Този път лично ще те нарежа на парчета. Имам едно куче, което яде всичко. Мисля, че ще се справи с черния ти дроб и сърцето ти. Какво ще кажеш за това, копеле?

Изпитах съчувствие към кучето, ала не отговорих. Когато Арно със залитане се върна при коня си, Джоф му помогна да го яхне. Гръм пришпори жребеца си начело на колоната и продължихме.

След малко Арно накара другаря си да спре за трети път, смъкна се от гърба на коня, направи няколко крачки настрани и повърна. Преви се надве с ръце, притиснати към корема, после политна напред на земята по очи. Един от другите стражници се засмя, но след като Арно продължи да се валя в праха и да пъшка, Гръм заповяда на Джоф да провери какво му е. Джоф отиде да му занесе вода. Клетникът не можеше да вземе протегнатата му бутилка и когато другият я доближи

към устата му, водата просто потече по брадичката му. След малко Джоф се изправи с облещени от удивление очи.

— Мъртъв е, господин капитан.

Изкопах му плитък гроб и го затрупах с камъни. Преди края на погребението започнаха да повръщат още двама стражници. Замърсена вода, беше всеобщото мнение, въпреки че забелязах Гръм да ме наблюдава с присвити очи. Присвих се над шията на коня и сведох поглед. Изобщо не се затрудних да си придам измъчен вид.

Капитанът нареди на хората си да се качат на седлата и отново препуснахме. До пладне стана ясно, че никой не е добре. Едно момче се олюляваше на седлото. Гръм ни даде кратка почивка, но се наложи да я продължи. Едва свършваше да повръща един, когато започваше друг. Накрая, въпреки оплакванията им, капитанът напрегнато им заповяда да яхнат конете. Продължихме, но по-бавно. От жената, която водеше кобилата ми, се носеше кисела миризма на пот и повръщано.

Докато се изкачвахме по един полегат склон, Джоф падна от седлото. Пришпорих кобилата с пети, ала тя само пристъпи настрани и прилепи уши назад — беше прекалено добре обучена, за да препусне с увиснали юзди. Гръм спря хората си и всички мигом скочиха на земята, някои за да повърнат, други просто за да се свият до конете си.

— Тук ще се установим на лагер — въпреки ранния час каза капитанът. После се отдалечи малко, преви се и известно време мъчително повръщаше. Джоф повече не се изправи.

Именно Гръм се върна при мен, срязва въжетото и освободи китките ми от седлото. Дръпна веригата ми и аз едва не се строполих отгоре му. Залитнах няколко крачки и се свлякох на земята с ръце, притиснати към корема. Стражникът се приближи, приклепна до мен, сграбчи ме за тила и ме стисна, но усетих, че силата му вече не е предишната.

— Какво мислиш, копеле — с пресипнал глас ме попита Гръм. Беше съвсем близо до мен и дъхът и тялото му воняха. — От замърсена вода ли е? Или от нещо друго?

Издадох задавен звук и се наклоних към него, сякаш щях да повърна. Той се отдръпна. Само двама от хората му успяха да разседлят конете си. Другите немощно се бяха проснали на земята. Гръм тръгна сред тях и почна да ги ругае. Накрая един от онези, които се чувстваха по-добре, започна да пали огън, а друг мина покрай конете, като просто разкопчаваше ремъците и смъкваше седлата от

гърбовете им. Капитанът дойде да сложи късата верига на глезените ми.

Тази вечер умряха още двама стражници. Гръм лично замъкна трупите им настрани, но нямаше сили да направи нищо повече. Огънят, който успя да запалят, скоро угасна поради липса на съчки. Никога не бях виждал толкова мрачна нощ, колкото тази в откритата равнина. Чувах стоновите на мъжете. Някой безспирно бърбореше нещо за корема си. Жадните коне неспокойно пристъпваха от крак на крак. Мечтаех за вода и топлина. В тялото ми се обаждаха странни болки. Китките ми бяха ожулени от оковите. Но макар че постоянно напомняха за себе си, те не ме измъчваха колкото рамото. Предполагах, че лопатката ми е пукната.

Призори при мен се домъкна Гръм. Очите му бяха хлътнали, бузите му бяха бледи. Той се свлече на колене и ме сграбчи за косата. Изпъшках.

— Умиращ ли, копеле — дрезгаво ме попита капитанът. Отново простенах и немошно се опитах да се освободя от него. Това, изглежда, ми достави удоволствие. — Добре. Някои смятат, че си ни омагьосал с Дивата магия, но аз мисля, че замърсената вода може да убие човек, независимо дали е осезател. И все пак искам този път да съм сигурен.

И извади собствения ми нож. Когато ме дръпна за косата, за да оголи гърлото ми, вдигнах окованите си ръце и го ударих с веригата по лицето. В същото време го *блъснах* с цялата сила на Осезанието си. Гръм падна назад, изпъзля няколко крачки и се строполи по хълбок на пясъка. Чух тежкото му дишане. След малко утихна. Затворих очи, заслушан в тази тишина. Усещах отсъствието на живот в тялото му като слънчеви лъчи по лицето си.

След известно време, когато стана съвсем светло, се усилих да отворя очи. По-трудно ми бе да се довлека до тялото на Гръм. Всичките ми болезки се бяха слели в една обща болка, която едва не ме караше да пицтя, щом направех и най-слабото движение. Внимателно го прерових. Намерих обещата на Бърич в кесията му. Колкото и да е странно, веднага я сложих на ухото си, за да не я изгубя. Там бяха и всичките ми отрови. Ключа за оковите ми обаче го нямаше. Започнах да отделям вещите си от неговите, ала слънцето сякаш забиваше стрели в тила ми, затова просто закачих кесията му на колана си. Сега всичко негово беше мое. Щом си отровил някого, помислих

си, спокойно можеш и да го ограбиш. Честта вече като че ли нямаше никакво значение в живота ми.

Предположих, че ключът е у онзи, който ме беше оковал. Допълзях при следващия труп, но в кесията му открих само димче за кадене. Надигнах се и седнах, защото чух по сухата земя да се приближават неравномерни стъпки. Вдигнах поглед и примижах срещу слънцето. Младежът бавно идваше към мен. В едната си ръка носеше мях. В другата държеше ключа.

Спря на десетина крачки от мен и изхриптя:

— Твоят живот срещу моя. — Виждах, че се олюлява. Не отговорих. Той отново опита. — Вода и ключът за оковите ти.

И кон. Няма да се бия с теб. Само вдигни осезателното си проклятие от мен.

Изглеждаше ужасно млад и окаян.

— Моля те — ненадейно промълви той.

Бавно поклатих глава.

— Беше отрова — признах аз. С нищо не мога да ти помогна.

Той горчиво ме зяпна.

— Значи ще умра, така ли? Днес ли? — Хрипливо прошепна младият стражник. Тъмните му очи бяха вперени в моите. Кимнах. — Проклет да си! — Изкрещя той, хвърли ключа колкото можеше по-далеч и като размахваше ръце, немощно затича към конете.

Животните цяла нощ бяха стояли свободни, цяла сутрин бяха чакали с надеждата да получат овес и вода. Очевидно бяха добре обучени. Но мирисът на болест и смърт и непонятното поведение на младежа ги тревожеха. Когато стражникът извика и се строполи по очи точно преди да стигне до тях, един едър сив кон отметна глава и изпръхтя. Пратих му успокоителни мисли, но той нервно се изправи на задните си крака, после препусна в галоп. Другите последваха примера му. Копитата им не ехтяха като гръмотевична буря в равнината, а по-скоро бяха като затихващо трополене на дъждовни капки, с което си отиваше всякаква надежда за спасение.

Младежът не помръдна повече, но мина известно време преди да умре. Докато търсех ключа, трябваше да слушам тихото му хлипане. Отчаяно ми се искаше да отида при меховете и да се напия с вода, ала се боях, че ако се извърна от посоката, в която беше хвърлил ключа, никога няма да го откроя. Затова пълзях на четири крака и напрегнато

се вирах със здравото си око. Оковите се впиваха в плътта ми и жулеха китките и глезените ми. Продължих да чувам плача на стражника в главата си дори след като той умря. Още един безсмислено отнет млад живот. Само защото Славен не се отказваше от мъстта си. Или защото аз не се отказвах от своята.

Накрая намерих ключа, точно когато бях сигурен, че залязващото слънце завинаги ще го скрие. Той бе груб и трудно се завърташе в ключалките, но успях да отключа оковите и да ги сваля от подпухналата си плът. Гривната на левия ми глезен беше толкова стегната, че стъпалото ми бе студено и изтръпнало. След няколко минути болката нахлу в него заедно с кръвта. Не му обърнах внимание. Бях прекалено зает с търсене на вода.

Повечето стражници бяха пресушили меховете си, докато моята отрова беше изсмуквала течностите от стомаха им. В онзи, който ми бе показал младежът, бяха останали само няколко глътки. Бавно ги изпих, като дълго задържах водата в устата си. В дисагите на Гръм открих бутилка бренди. Позволих си една съвсем малка глътчица, запуших я и я оставих настрана. До извора нямаше и един ден път. Можех да успея. Трябваше.

Взех от мъртвите всичко необходимо. Когато свърших, носех синя риза, която ми ставаше в раменете, макар че висеше почти до коленете ми. Имах сушено месо и зърно, леща и грах, стария ми меч, ножа на Гръм, огледало, котле, чаша и лъжица. Опънах едно здраво одеяло и увих багажа си в него. Към всичко това прибавих кат дрехи, които ми бяха прекалено големи, но бяха по-добре от нищо. Плащът на Гръм щеше да ми е дълъг, но бе най-добре ушит, затова избрах него. Един от мъжете носеше плат за превръзки и няколко мехлема.

Можех да претърся труповете за пари и накити. Можех да се натоваря с десетки други евентуално полезни вещи. Ала исках само да възстановя онова, което бях имал, и да се махна от смрадта на подуващите се тела. Направих вързопя възможно по-малък и го завързах с ремъци от конска сбруя. Въпреки това, когато го вдигнах на здравото си рамо, ми се стори прекалено тежък.

„Братко?“

Въпросът бе колеблив, едва доловим от голямото разстояние. От раздялата. Като че ли някой говореше на език, който години наред не съм използвал.

„Жив съм, Нощни очи. Остани при своята глутница.“

„Нямаш ли нужда от мен?“ — с угризение попита той.

„Винаги имам нужда от теб. Трябва да знам, че си жив и на свобода.“

Усетих съгласието му, ала нищо повече. Зачудих се дали не съм си представил докосването му до ума ми. Ала докато се отдалечавах от трупите в сгъстяващия се мрак, се чувствах странно ободрен.

13

СИНЬОТО ЕЗЕРО

Със Синьото езеро свършва Студената река. Това също е името на най-големия град на неговите брегове. В началото на царуването на крал Умен районът от североизточната страна на езерото бил известен с житните ниви и овощните си градини. От лозата, която растяла само в тамошните почви, правели вино с несравним букет, прочуто не само в Шестте херцогства, но и изнасяно чак до Бинград. После дошли дългите суши и предизвиканите от мълнии пожари. Фермерите и винарите не успели да се възстановят. В резултат народът на Синьото езеро започнал повече да разчита на търговията. Днешният град Синьото езеро е търговски център, където керваните от Фароу и Халкидските държави разменят стоки с планинците. Лете в спокойните води на езерото плават големи гемии, но зимните бури, които връхлитат от Планините, прогонват моряците и слагат край на търговията по вода.

Огромната оранжева луна висеше ниско в ясното небе. Звездите ярко сияеха и аз следвах техните напътствия, като сегиз-тогиз уморено се удивлявах, че това са същите звезди, които са осветявали пътя ми към Бъкип. А сега отново ме водеха към Планините.

Вървах цяла нощ. Нито бързо, нито равномерно, ала знаех, че колкото по-скоро стигна до водата, толкова по-рано ще мога да облекча болките си. Колкото по-дълго стоях без вода, толкова повече щях да

губя силите си. Без да спирам, напоих един от ленените бинтове с брeндитo на Гръм и почистих лицето си. Набързо бях преценил състоянието си в огледалото. Бях изгубил поредния бой. Този път имах само синини и малки рани. Не очаквах нови белези. Алкохолът пареше, но навлажни залепналите струпеи и вече можех да отворям уста почти без болка. Бях гладен, но се опасявах, че соленото сушено месо само ще изостри жаждата ми.

Слънцето изгря над безкрайната фароуска равнина с палитра от възхитителни багри. Нощният студ поомекна и аз свалих плаща на Гръм. Продължавах да вървя и с надежда се озъртах. Може би някой от конете щеше да се насочи обратно към извора. Но не виждах нови следи, само стъпките от предния ден, вече полузаличени от вятъра.

Стигнах до извора преди пладне. Предпазливо се приближих, но носът и очите ми показаха, че за щастие наоколо няма никого. Не можех да разчитам на късмета си, че това ще продължи още много. Тук спираха повечето кервани. Първо утолих жаждата си. После спокойно запалих огън, кипнах вода в котлето и сипах вътре леща, грах, жито и сушено месо. Оставих го да къкри, съблякох се и отидох да се изкъпя в извора. В единия си край вира бе плитък и слънцето беше затоплило водата. Лявата лопатка все още ме болеше, както и охлузванията на китките и глезените ми, цицината на главата, подутото ми лице... Отказах се да изброявам болките си. Нямаше да умра от тях. Нищо друго нямаше значение.

Слънцето скоро ме изсуши. Изпрах дрехите си и ги прострях на недалечните храсти. Докато съхнеха, се увих в плаща на Гръм и като отпивах от брeндитo, започнах да бъркам супата. Трябваше да долея още вода и сякаш минаха години, докато сушеният грах и лещата омекнат. Седях край огъня и от време на време хвърлях в него още съчки и суха тор. След известно време отворих очи и се опитах да преценя дали съм пиан, замаян от побоя или уморен до смърт. Реших, че и това не е по-важно от изброяването на болките. Изядох супата, въпреки че граховите зърна все още бяха малко твърди. Прокарах ги с брeнди. Не бе останало много. С усилие се убедих да го направя, но все пак измих котлето и стоплих още вода. Почистих най-сериозните си рани, намазах ги с мехлем и бинтовах онези, които можех. Раната на единия ми глезен изглеждаше зле. Не можех да си позволя да се инфектира. Вдигнах очи и установих, че слънцето залязва. Струваше

ми се, че денят е изтекъл прекалено бързо. С последни сили угасих огъня, събрах си багажа и се отдалечих от извора. Трябваше да поспя и не исках да рискувам да ме открият други пътници. Намерих плитко долче, заобиколено с миришещи на катран храсти, които осигуряваха известна защита от вятъра. Опънах одеялото, покрих се с плаща на Гръм и заспах.

Известно време спях спокойно. После потънах в един от онези сънища, в които някой те вика по име, но не знаеш кой. Духаше вятър и валеше дъжд. Не можех да понасям протяжния вой на вятъра, навяваше ми ужасна самота. Сетне вратата се отвори и на прага застана Бърич. Пиян. Това едновременно ме изпълни с раздразнение и облекчение. Втори ден го очаквах да се прибере, а сега се появяваше в такова състояние. Как смееше?

Побиха ме тръпки, от които едва не се събудих. И разбрах, че това са мислите на Моли. Не биваше да я сънувам, знаех го, ала в съня си нямах волята да устоя на изкушението. Тя внимателно се изправи. Дъщеря ни спеше в ръцете ѝ. Зърнах малко личице, розово и пълничко, не сбръчкано и червено като на новороденото, което бях видял предния път. Вече толкова много се бе променила! Моли тихо я занесе на леглото, нежно я остави и я зави. После, без да се обръща, напрегнато прошепна:

— Безпокоях се. Каза, че ще се прибереш вчера.

— Знам. Извинявай. Трябваше, но... — Гласът му беше пресипнал и унил.

— Но си останал в града и си се напил — студено довърши Моли.

— Ами... да. Напих се. — Той влезе в стаята, затвори вратата, приближи се до огъня и протегна към него зачервените си от студ ръце. От плаща и косата му се стичаше вода, сякаш по пътя не си бе направил труда да си вдигне качулката. Чувалът му остана да лежи до вратата. Бърич си свали наметалото и го преметна на облегалката на стола пред огнището. Накрая се наведе и разтри болното си коляно.

— Не идвай тук, когато си пиян — безизразно рече Моли.

— Знам какво изпитваш. Бях пиян вчера. И днес пийнах малко, но не съм пиян. Сега съм само... уморен. Много уморен. — Той опря глава на ръцете си.

— Дори не можеш да стоиш на крака. — Гласът ѝ излъчваше гняв. — Дори не съзнаваш, че си пиан.

Бърич изтощено вдигна поглед към нея.

— Може би си права — съгласи се той, което ме смая. От устните му се изтръгна въздишка. — Ще си ида. — Изправи се и потръпна, когато отпусна тежестта си върху болния си крак. Моли изпита угризение. Бърич беше премръзнал, а бараката, в която спеше, бе влажна и усойна. Ала сам си беше виновен. Знаеше отношението ѝ към пияниците. Мъжът можеше да изпие чашка-две, в това нямаше нищо лошо, самата тя сегиз-тогиз го правеше, но да се прибере със залитане вкъщи и да се опита да я убеди...

— Може ли само да видя детето — тихо попита Бърич. Бе спрял на прага. Зърнах нещо в очите му, нещо, което Моли не можеше да забележи, защото не го познаваше достатъчно добре, и остра болка прониза гърдите ми. Той скърбеше.

— Току-що я приспах — рязко каза Моли.

— Може ли да я подържа... само за мъничко?

— Не. Пиан си и ръцете ти са студени. Ако я докоснеш, ще я събудиш. Знаеш го. Защо искаш да я подържиш?

Нещо на лицето на Бърич угасна. Гласът му беше предрезгавял.

— Защото Фиц е мъртъв и тя е единственото, което ми остана от него и от баща му. А понякога... — Той вдигна мазолестата си ръка и разтърка лицето си. — Понякога си мисля, че за всичко съм виновен аз. — Сетне продължи съвсем тихо: — Изобщо не биваше да го пускам. Когато беше малък. Когато искаха да го вземат в замъка, ако го бях завел при Рицарин, може би сега и двамата щяха да са живи. Мислих си за това. За малко да го направя. Той не искаше да се отдели от мен и тогава за малко да го заведе при Рицарин. Но не го заведох. Позволих им да го вземат и те го използваша.

Усетих тръпките, които побиха Моли. В очите ѝ внезапно запариха сълзи. Тя гневно се защити:

— Проклет да си, та той е мъртъв близо година. Не се опитвай да ме трогнеш с пианското си хленчене.

— Знам — отвърна Бърич. — Знам. Мъртъв е. — Той рязко си пое дъх и изправи плещи по познатия ми стар начин. Видях го да скрива болките и слабостта дълбоко в себе си. Искаше ми се да протегна ръка и да я поставя на рамото му — това чувство си бе мое,

не на Моли. Бърич се запъти към вратата, после спря. — А, нося нещо. — Той затършува в ризата си. — Това беше негово. Аз... взех го от него, след като умря. Запази го за нея, за да има нещо от баща си. Подари му го крал Умен.

Когато Бърич разтвори шепата си, сърцето ми се сви. Това беше моята игла, иглата с рубина. Моли само я погледна. Устните ѝ бяха силно стиснати. От гняв. Или от усилие да овладее чувствата си. Дори самата тя не знаеше защо ги крие. След като тя остана неподвижна, Бърич внимателно остави иглата на масата.

Изведнъж разбрах всичко. Той бе отишъл при овчарската хижа, за да ме потърси и да ми каже, че имам дъщеря. И какво беше открил? Разложен труп, може би вече само скелет, облечен в моята риза, с иглата, забита в яката. Претопеният бе тъмнокос, висок колкото мен и горе-долу на моята възраст.

Бърич ме мислеше за умрял. И ме оплакваше.

„Бърич. Моля те, Бърич, не съм умрял. Бърич, Бърич!“

Колкото и да се пресягах към него с Умението си, както винаги, не успях да го достигна. Събудих се разтреперан. Чувствах се като призрак. Навярно вече бе ходил при Сенч. И двамата ме смятаха за мъртъв. Тази мисъл ме изпълни със странен ужас. Всичките ми приятели ме мислеха за умрял.

Заразтривах слепоочията си. Започваше да ме боли глава, както всеки път след като използвах Умението. След миг осъзнах, че съм свалил мислените си стени. Отново ги вдигнах и се свих на кълбо в мрака. Този път Уил не ме бе открил, ала не можех да си позволя да съм толкова лекомислен. Въпреки че приятелите ми ме смятаха за мъртъв, враговете ми знаеха, че съм жив. Трябваше да поддържам стените си и да не давам възможност на Уил да проникне в ума ми. Главата ми се пръскаше, но бях прекалено уморен, за да стана и да си направя чай. Освен това нямах самодивско биле, само онези непроверени семена от Трейдфорд. Допих остатъка от брентито на Гръм и отново заспах. Сънувах тичащи вълци. „Зная, че си жив. Ще дойда при теб, ако ти трябва. Само ме повикай.“ Пресягането му беше колебливо, но аз се вкопчих в него като в приятелска ръка.

През следващите дни продължих към Синьото езеро. Духаше вятър, който носеше със себе си пясък. Наоколо имаше само скали, сипеи и нискорасли храсти с месести листа. Отначало пътеката едва се

забелязваше в твърдата пръст, постоянният студен вятър бързо заличаваше следите от копита и колела на коли. Ала колкото повече се приближавах към езерото, толкова по-зелена ставаше местността. Пътеката се превърна в почти истински път. Вятърът донесе дъжд, проливен дъжд, който проникваше през дрехите ми.

Опитвах се да избягвам контактите с други пътници. Нямахме къде да се скрия от тях в тази равнина, но правех всичко възможно да изглеждам безинтересен и отблъскващ. Подминавах ме бързо препускащи вестоносци, някои запътили се към Синьото езеро, други — обратно към Трейдфорд. Те никога не спираха, но това не ме успокояваше. Рано или късно някой щеше да открие петима непогребани кралски стражници и това щеше да го учуди. И Крис или Славея нямаше да устоят на изкушението да разкажат историята за това как заловили копелдака пред очите им. Колкото повече се приближавах до Синьото езеро, толкова повече хора срещах и смеех да се надявам, че не се отличавам от другите пътници. Защото из тучните пасища имаше ферми и дори селца. Виждах ги в далечината, едва различим силует на къща или струя дим, издигаща се от комин. Вече беше по-влажно и шубраците отстъпиха място на храсти и дървета. Скоро започнах да подминавам овощни градини, сетне пасища с млечни крави, край пътя кълвяха кокошки. Накрая стигнах в града, който носеше името на езерото.

Равнината продължаваше и след Синьото езеро, сетне бяха подножията на Планините. И Планинското кралство. А някъде отвъд Планинското кралство бе Искрен.

Малко се обезкуражих, когато се замислих колко време ми е отнело да стигна пеш дотук в сравнение с първия път, когато бях пътувал с кралския кортеж. На крайбрежието лятото беше свършило и бяха започнали зимните урагани. Дори в равнините не след дълго щеше да настъпи зима. Предполагах, че по най-високите места в Планините вече вали сняг. Когато стигнех там, той вече щеше да е дълбок и не знаех с какви условия ще се сблъскам, докато прехвърлям склоновете, за да потърся Искрен в земите зад Планинското кралство. Не бях сигурен дали е жив — беше изразходвал прекалено много сила, за да ми помогне да избягам от Славен. И все пак думите му „Ела при мен, ела при мен“ сякаш кънтяха с биенето на сърцето ми и аз крачех в

техния ритъм. Щях да намеря или Искрен, или неговите кости. Ала знаех, че докато не го направя, не принадлежа на себе си.

Градът Синьото езеро изглежда по-голям, отколкото е в действителност, защото се е разпрострял на обширна територия. Не видях много високи сгради. Повечето бяха ниски продълговати къщи с прибавени след женитбата на синовете и дъщерите нови крила. На отсрещния бряг на езерото имаше много дървен материал, затова победните къщи бяха от кирпич, докато онези на по-старите търговци и рибари бяха от кедрови дъски. Повечето бяха бели, сиви или светлосини, което ги правеше да изглеждат по-големи. Много имаха прозорци с дебели стъкла. Ала аз ги подминах и продължих нататък, където винаги се чувствах като у дома си.

Пристанището едновременно приличаше и се различаваше от тези на крайморските градове. Тук нямаше нужда да се съобразяват с приливите, само с вдиганите от бурите вълни, затова много къщи и други сгради бяха издигнати на стълбове далеч навътре в самото езеро. Някои рибари буквално завързваха лодките си пред вратата на дома си, други доставяха улова си до задната врата и търговецът продаваше рибата през предната. Струваше ми се странно да усещам мирис на вода без сол и йод. Езерният въздух ми миришеше на нещо зеленикаво и усойно. И чайките бяха различни, с черни краища на крилето, но иначе също толкова хищни и крадливи. Имаше и прекалено много стражници, които обикаляха наоколо като котки в златистокафявите си фароуски униформи. Не ги гледах в лицето, нито им давах повод да ме забелязват.

Имах петнадесет сребърника и дванадесет петака, сбор от моите средства и парите, които беше носил в кесията си Гръм. Някои от монетите бяха от непознат ми вид, но приятно тежаха в шепата ми. Предполагах, че ще вървят и тук. С тяхна помощ трябваше да стигна до Планините и да се върна у дома при Моли. Затова бяха двойно поценни за мен и няха намерение да се разделям с повече, отколкото се налагаше. Но не бях и толкова глупав, че да продължа към Планинското кралство без някои провизии и по-топли дрехи. Затова похарчих колкото трябваше, като се надявах да си отработя престоя в Синьото езеро, а може би и пътя нататък.

Всеки град има по-бедни квартали и дюкяни, в които продават стоки втора ръка. Поскитах из Синьото езеро, като не се отдалечавах

много от брега, защото търговията там ми изглеждаше най-оживена, и накрая стигнах до улици с кирпичени дюкяни. Тук открих уморени калайджии, които продаваха поправени съдове, вехтошарски сергии и дюкяни, в които имаше стари грънци и други стоки.

Знаех, че багажът ми ще стане по-тежък, но нямаше как да го избегна. Една от първите ми покупки беше здрав кош от езерна тръстика с ремъци за носене на рамене. Сложих вързопа си в него. До вечерта увеличих вещите си с ватиран панталон, пухено яке, каквито носят планинците, и чифт меки кожени ботуши с връзки, за да мога да ги стягам на прасците си. Купих и няколко чифта дебели вълнени чорапи. От друга сергия си избрах вълнена шапка, шал и ръкавици, които ми бяха прекалено големи, очевидно ушити от някоя планинка за ръцете на мъжа ѝ.

При една билкарка най-после намерих самодивско биле и попълних запасите си. От близкия пазар купих нарязана на ленти сушена и пушена риба, сушени ябълки и плоски питки много корав хляб, които според уверенията на продавача нямало да се развалят, колкото и надалеч да пътувам.

После се опитах да си осигуря място на някоя гемия до отсрещния бряг на Синьото езеро. Всъщност отидох на крайбрежния пазар на работна ръка с надеждата да си отработя пътуването. Скоро установих, че не търсят работници.

— Виж, приятел — надуто ми каза едно тринадесетина годишно момче. — Всеки знае, че по това време на годината големите гемии не качват никого без пари. Планинската вещица прекъсна цялата търговия с Планините и няма стока за превоз. Но даже търговските пътища да не бяха затворени, зиме няма голямо движение. Големите гемии могат да плават до отсрещния бряг само през лятото. Дори тогава ветровете са непостоянни, но добрият екипаж може да се справи с платна и гребла. Обаче не и по това време на годината. През няколко дни има бури, а през останалото време ветровете духат само в едната посока и носят дъждове и снегове. Можеш да прекосиш езерото откъм Планините насам, ако нямаш нищо против да се намокриш до кости, да премръзнеш и по целия път да отчупваш леда от такелажата. Но до пролетта няма да намериш голяма товарна гемия, която да пътува за там. Има по-малки кораби, които превозват хора, но взимат скъпо заради риска. За да се качиш на такъв, трябва да платиш със злато. И с

живота си, ако капитанът допусне грешка. Ти не ми приличаш на човек, дето има пари за това, камо ли за кралската такса.

Момчето не ме лъжеше. Колкото повече слушах, толкова повече се убеждавах в думите му. Планинската вещица била затворила проходите, планинските разбойници нападали и ограбвали невинните пътници. За тяхно добро търговците били връщани от границата. Очертавала се война. Побиха ме тръпки. Всичко това потвърждаваше необходимостта да отида при Искрен. Ала когато заявих, че трябва да стигна до планините, ме посъветваха някак да се сдобия с пет жълтици и да разчитам на късмета си. Един човек ми намекна, че ако участвам в нещо незаконно, за около месец мога да спечеля точно толкова. Не проявих интерес. Вече си имах достатъчно проблеми.

„Ела при мен.“

Знаех, че някак си ще го направя.

Намерих си съвсем евтина странноприемница, порутена и студена, но поне не вонеше много на димче. Клиентите не можеха да си го позволят. Платих за легло и получих сламеник в открита галерия над общата стая. Поне топлината стигаше дотам от огнището, което пушеше долу. Преметнах плаща и дрехите си на облегалката на стола до сламеника и за пръв път от дни насам напълно успях да ги изсуша. Първият ми опит да заспя бе придружаван от постоянни песни и разговори, и шумни, и тихи. Най-после се изпълни и мечтата ми за гореща баня.

Не го бях планирал, ала по този начин можех да слушам и слуховете, които се носеха в Синьото езеро. Първата вечер научих много повече, отколкото исках, за някакъв млад благородник, който направил бебета не на една, а на две слагини, и всички подробности за сбиването в съседната кръчма, в резултат на което Джейк Червения нос изгубил причината за прякора си, след като му я отхапал Криворъчко Писаря.

През втората си нощ в хана чух слуха, че на половин ден път от Извора на Джерниган били намерени дванадесет кралски стражници, заклани от разбойници. До следващата вечер някой беше направил връзката и се говореше, че телата били разкъсани и нахапани от звяр. Реших, че най-вероятно са ги открили лешояди. Ала според приказките това очевидно била работа на копелето-осезател, който се превърнал във вълк, за да се избави от железните си окови, и на

светлината на пълната луна се нахвърлил на цялата група. Както ми го описа разказвачът, нямаше защо да се боя, че ще ме изобличат. Моите очи не пламтяха с огън, нито зъбите ми се подаваха от устата ми. Знаех, че ще се появят други, по-прозаични описания. От последната среща със Славен ми бяха останали някои особени белези, които не можех да скрия. Започнах да разбирам колко трудно му е било на Сенч да работи с обезобразеното си лице.

Брадата, която преди ме дразнеше, сега ми се струваше съвсем естествена. Тя растеше на твърди къдри, които напомняха за Искреновата и бяха също толкова рошави. Синините от ударите на Гръм почти се бяха разнесли, макар че в това студено време рамото почти непрестанно ме болеше. От студената влажност на зимния въздух кожата на лицето ми руменееше и белегът не биеше толкова много на очи. Драскотината на ръката ми отдавна бе заздравяла, но не можех да направя нищо за счупения си нос. Той също вече не ме караше да се сепвам, когато се поглеждах в огледалото. В известен смисъл, мислех си, сега бях също толкова творение на Славен, колкото и на Сенч. Сенч само ме беше научил да убивам — Славен ме бе превърнал в истински убиец.

На третата вечер в хана чух слух, от който се вледених.

— Самият крал, да, и главният умел магьосник. Фини вълнени плащове с толкова много кожа на яката и качулката, че почти им скриваше лицата. Яздеха черни коне със златни седла, невероятно изящни, и по петите ги следваха много стражници. Разчистиха целия площад, за да минат. Та викам аз на човека до мен: „Ей, какво става тук, знаеш ли?“ И той ми отвърна, че крал Славен пристигнал в града, за да чуе лично как ни вреди планинската вещица и да сложи край на злините ѝ. И освен това кралят дошъл да търси Пъпчивия и копелето-осезател, защото всеки знае, че действат ръка за ръка с планинската вещица.

Говореше един просяк с гуреливи очи, който беше спечелил достатъчно пари, за да си поръча чаша греяно ябълково вино и я пиеше край огнището. Тази история му донесе втора чаша, докато друг му разказваше за това как копелето-осезател убил дванадесетимата кралски стражници и изпил кръвта им. Обзе ме буря от емоции. Разочарование, че отровата ми очевидно не е направила нищо на

Славен. Страх, че може да ме открие. И дива надежда, че отново може да имам възможност да го убия, преди да отида при Искрен.

Нямаше нужда да разпитвам. На другата сутрин целият град се вълнуваше от пристигането на Славен. От много години крал не бе посещавал Синьото езеро и всеки търговец и дребен благородник възнамеряваше да се възползва от идването му. Славен се беше настанил в най-голямата и хубава странноприемница в града, като бе поискал да му освободят всички стаи. Чух слухове, че ханджията едновременно бил поласкан и ужасен, защото макар че това определено щяло да създаде репутация на заведението му, никой не му споменал нищо за заплащане, само му представили списък с храни и вина, които крал Славен очаквал да му бъдат поднасяни.

Облякох новата си зимна премяна, нахлузих вълнената си шапка до ушите си и излязох навън. Лесно намерих странноприемницата. Нито един друг хан в Синьото езеро не бе триетажен, нито можеше да се похвали с толкова много балкони и прозорци. Улиците наоколо гъмжаха от благородници, които искаха да се представят на крал Славен, мнозина следвани от красивите си дъщери. Те се блъскаха с менестрели и жонгльори, дошли да предложат услугите си на негово величество, търговци, донесли като дарове мостри от най-хубавите си стоки, както и доставчици на месо, пиво, вино, хляб, сирене и всякакви други храни. Не се опитах да вляза, но се заслушах в разказите на излизащите. Трапезарията била пълна със стражници, а те били истински грубияни и ругаели местното пиво и уличници така, като че ли в Трейдфорд имали по-добри. А крал Славен днес не приемал, не, след бързото пътуване се чувствал зле и пратил за най-качествените запаси от димче, за да се възстанови. Да, щяло да има официална вечеря, невъобразимо пищна, мили мои, били поканени само най-високопоставените личности. И видяхте ли го, с едно око като на мъртва риба, направо тръпки ме побиват от него, ако бях на мястото на краля, щях да си избира за съветник по-приличен мъж, умел или не. Така говореха хората, които напускаха странноприемницата през предния и задния вход, и аз слушах всичко, като в същото време наблюдавах кои прозорци са със спуснати завеси срещу дневната светлина. Почивал значи, а? Можех да му помогна.

Ала тук се изправих пред нова дилема. Преди няколко седмици просто щях да се вмъкна и да направя всичко възможно, за да забия

нож в гърдите на Славен и по дяволите последствията. Ала сега ме гризеше не само заповедта на Искрен, но и мисълта, че ме чакат жена и дете. Вече не бях готов да разменя живота си срещу този на Славен. Този път се нуждаех от план.

Вечерта ме завари на покрива на странноприемницата. Той бе от кедрови дъски, с остър връх, заскрежен и много хлъзгав. Сградата имаше няколко крила и аз лежах и чаках между две от тях. Бях благодарен на Славен, задето е избрал най-големия и хубав хан. Намирах се високо над равнището на съседните постройки и никой нямаше да ме забележи, ако не гледаше специално за човек на покрива. Въпреки това изчаках да се стъмни и с много подхлъзвания се спуснах до стряхата. Известно време останах да лежа там, докато сърцето ми се успокои. Нямаше за какво да се задържа. Покривът продължаваше и над балкона под мен. Трябваше да се плъзна надолу, да се хвана за ръба на стряхата, да се залюлея и да скоча на балкона. Молах се да не се надяна на декоративния парапет с остри шипове.

Планът ми успя. Знаех къде са спалнята и дневната на Славен, знаех часа, в който щеше да отиде на вечеря. Бях проучил ключалките на вратите и прозорците в няколко тукашни сгради и не бях установил нищо непознато. Бях се сдобил с някои дребни инструменти и с леко въже за бягството ми. Щях да вляза и да изляза, без да оставя нито следа. Отровите ми бяха в кесията на колана ми.

Две шила, взети от дюкяна на един кърпач, ми осигуряваха опора за спускането ми по покрива. Не ги забивах в дебелиите греди, а между тях, така че върховете им да стигнат до застъпващите се долни дъски. Най-много ме беше страх, когато тялото ми увисна от покрива, без да виждам какво става долу. В решителния момент няколко пъти се залюлях с крака и се приготвих да скоча.

„Капан-капан.“

Замръзнах с крака, свити под стряхата на покрива, стиснал двете забити между гредите шила. Дори спрях да дишам. Не бе Нощни очи.

„Не. Малкия пор. Капан-капан. Бягай. Капан-капан.“

„Капан ли ме очаква?“

„Капан-капан за Фиц-вълка. Старата кръв знае. Големия пор казва, върви, върви да предупредиш Фиц-вълка. Ролф-мечката познава твоя мирис. Капан-капан. Бягай.“

Едва не извиках, когато върху крака ми неочаквано скочи мъничко телце и се затича нагоре. След миг един пор навря мустакатата си муцунка в лицето ми. „Капан-капан — повтори той. — Бягай, бягай.“

Беше по-трудно да се изтегля обратно на покрива, отколкото да се спусна. Обзе ме паника, когато коланът ми се закачи за ръба на стряхата. С известни усилия се освободих и бавно запълзах нагоре. Останах неподвижно легнал за миг, за да си поема дъх, докато порът седеше между раменете ми и не спираше да повтаря „Капан-капан“. Усетих страшен гняв в мъничкия му свиреп хищнически ум. Никога не бих се обвързвал с такова животно, ала някой го бе направил. Някой, който не беше по-различен от него.

„Големия пор ранен и умрял. Казва на Малкия пор, върви, върви. Подуши миризмата. Предупреди Фиц-вълка. Капан-капан.“

Искаше ми се да му задам десетки въпроси. Черния Ролф някак си бе съобщил за мен на Старата кръв. Откакто бях напуснал Трейдфорд, аз се страхувах, че всеки осезател, когото срещна, ще е против мен. Но някой беше пратил това малко същество да ме предупреди. И то го бе послушало, въпреки смъртта на своя другар. Никога нямаше да узная кой е бил Големия пор, как е разкрил този план, нито как Малкия пор е успял да се скрие сред вещите на Уил. Защото тъкмо той ме очакваше в стаята долу. „Едноокият. Капан-капан.“

„Ще дойдеш ли с мен?“ — предложих му аз. Макар и свиреп, той бе мъничък и съвсем сам. Умът му беше като разсечен на две. Болката бе изхвърлила от него всичко друго, освен решимостта му да ми помогне. И сега там имаше място само за още едно нещо.

„Не. Вървя, вървя. Скрива се в нещата на Едноокия. Предупреждава Фиц-вълка. Вървя, вървя. Открива Врага на Стара кръв. Скрива се, скрива се. Чака, чака. Врага на Стара кръв заспива, Малкия пор го убива.“

Той беше мъничко животинче, с мъничък ум. Ала в този прост ум видях образ на Славен, Врага на Старата кръв. Зачудих се колко време е отнело на Големия пор да му внуши тази идея толкова силно, че да я носи седмици наред. После разбрах. Предсмъртно желание. Животинчето бе обезумяло от смъртта на другаря си. Това беше било

последното послание на Големия пор към него. Изглеждаше ми непосилна задача за толкова малко създание.

„Ела с мен — внимателно му казах аз. — Как може Малкия пор да убие Врага на Старата кръв?“

Само за едно мигване на окото той се озова на гърлото ми. Наистина усетих остриците му зъби да докосват сънната ми артерия. „Захапва-захапва докато спи. Изпива кръвта му като на заек. Вече няма Голям пор, няма дупки, няма зайци. Само Врага на Стара кръв. Захапва-захапва. — Животинчето внезапно се шмугна под ризата ми. — Топло.“ Лапичките му леденееха по кожата ми.

В джоба си носех парче сушено месо. Легнах на покрива и нахраних моя другар убиец. Ако можех, щях да го убедя да дойде с мен, но разбирах, че не може да промени решението си, както и аз никога нямаше да се откажа да отида при Искрен. Това беше всичко, останало му от Големия пор. Болка и мечта за мъст.

„Скрива се, скрива се. Върви, върви при Едноокия. Надушва Врага на Стара кръв. Чака докато заспи. После захапва-захапва. Изпива кръвта му като на заек.“

„Да-да. Моят лов. Капан-капан за Фиц-вълка. Бягай, бягай.“

Послушах съвета му. Някой бе дал много, за да ми прати този вестител. В никакъв случай не желяех да се срещам с Уил. Колкото и да исках да го убия, вече знаех, че Умението ми не може да се сравнява с неговото. А и не ми се щеше да провалям шанса на Малкия пор. И убийците имат чест. Утешаваше ме мисълта, че не съм единственият враг на Славен.

Безшумен като мрак, аз се спуснах по покрива на странноприемницата.

Върнах се в порутения си хан, платих един петак и седнах край една от дъсчените маси при още двама мъже. Вечеряхме с яхния от картофи и лук. Когато на рамото ми падна нечия ръка, аз само потрепнах. Знаех, че зад мен има някой, ала не очаквах да ме докосне. Дланта ми скришом се насочи към ножа на колана ми, докато се обръщах на пейката. Сътрапезниците ми продължаваха да ядат, единият сърбаше. Никой в странноприемницата не проявяваше интерес към чуждата работа.

Вдигнах поглед и видях усмихнатото лице на Славей. Стомахът ми се сви.

— Здравей, Том — весело ме поздрави тя и се настани на масата до мен. Другият мъж безмълвно ѝ направи място, като придърпа чинията си по мръсните дъски. След миг свалих ръка от ножа си. Славея леко кимна. Носеше черен плащ от качествена дебела вълна с жълта бродерия. На ушите ѝ висяха малки сребърни халки. Беше прекалено самодоволна, за да съм спокоен. Не казах нищо, просто продължих да я гледам. Певицата посочи паницата ми.

— Моля те, нахрани се. Не исках да прекъсвам вечерята ти. Като те гледам, имаш нужда от нея. Напоследък не си ял достатъчно, нали?

— Има такова нещо — тихо признах аз. След като Славея не отговори, довърших яхнията и отопих дървената паница с последните две хапки корав хляб. Тя вече бе привлякла вниманието на прислужницата, която ни донесе две халби пиво. Младата жена отпи от своята, сбърчи лице и я остави на масата. Последвах примера ѝ.

— Е? — След дълго мълчание попитах аз. — Какво искаш?

Тя дружелюбно се усмихна, като си играеше с дръжката на халбата си.

— Знаеш какво искам. Искам песен, която да продължи да се пее и след мен. — Славея се огледа, като обърна специално внимание на мъжа, който бе сърбал. — Имаш ли стая — попита ме тя.

Поклатих глава.

— Имам сламеник в галерията. И нямам песни за теб.

Славея леко сви рамене.

— В момента и аз нямам песни за теб, но имам вести, които ще те заинтересуват. И стая. В една странноприемница на известно разстояние отгук. Ела с мен и ще поговорим. Когато тръгнах, в огнището се печеше апетитна свинска плешка. Скоро трябва да е готова.

При споменаването на месо всичките ми сетива се изостриха. Усецах аромата му, почти усецах вкуса му.

— Не мога да си го позволя — откровено признах аз.

— Аз мога — предложи Славея. — Събери си багажа. Можеш да спиш в моята стая.

— Ами ако откажа — тихо попитах аз.

Тя отново сви рамене.

— Ти решаваш. — Певицата спокойно срещна погледа ми. Не можех да преценя дали в усмивката ѝ се крие заплаха.

След малко се изправих и се качих в галерията. Когато се върнах, носех вещите си. Славей ме чакаше до стълбата.

— Хубав плащ — кисело отбеляза тя. — Не съм ли го виждала и преди?

— Може и да си го виждала — отвърнах аз. — Искаш ли да видиш и ножа, който върви с него?

Славей се усмихна още по-широко и направи отрицателен жест с ръце. Сетне се обърна и закрачи, без да поглежда дали я следвам. Поведението ѝ отново излъчваше онази странна смесица от доверие и предизвикателство. Тръгнах след нея.

Навън беше нощ. Острият вятър, който духаше по улиците, носеше езерна влага. Макар да не валеше, усещах капчиците по дрехите и кожата си. Рамото незабавно ме заболя. Вече не гореше нито един уличен факел. Оскъдната светлина се процеждаше от капациите на прозорците и изпод вратите. Ала Славей се движеше сигурно и уверено.

Тя ме поведе надалеч от езерото и бедняшките части на града към по-богатите улици и хановете, които обслужваха търговците. Не бе много далеч от странноприемницата, в която крал Славен всъщност не беше отседнал. Славей отвори врата, украсена с глиганска глава, и ми даде знак да вляза пред нея. Направих го, но предпазливо и първо се озърнах. Въпреки че не видях стражници, не бях сигурен дали не влизам в нов капан.

Този хан бе светъл и топъл и на прозорците му, освен капаци имаше стъкла. Масите бяха чисти, рогозките на пода — почти нови, и апетитно ухаеше на печено свинско. Покрай нас мина момче с поднос пълни до ръба халби, погледна ме, сетне се обърна към Славей и повдигна вежди, очевидно оспорвайки избора ѝ на мъже. Тя му отвърна с елегантен поклон и в същото време смъкна влажния си плащ. Последвах я по-бавно и певицата ме заведе на една от масите край огнището.

Славей седна и вдигна поглед към мен. Вече бе спокойна, че ме е убедила.

— Хайде първо да се нахраним и после да поговорим, съгласен ли си — любезно предложи тя и посочи стола до себе си. Настаних се, но се обърнах с гръб към стената, за да мога да наблюдавам помещението. На устните ѝ заигра лека усмивка и тъмните ѝ очи

заблестяха. — Няма защо да се страхуваш от мен, уверявам те. Тъкмо напротив, аз рискувах, за да те открия.

Младата жена се огледа и извика на някой си Дъб, че искаме две чинии свинско печено, мек хляб с масло и ябълково вино. Момчето побърза да изпълни поръчката и ни поднесе храната с изисканост, която издаваше интереса му към Славей. Дъб размени няколко фрази с нея и почти не ми обърна внимание, само направи презрителна физиономия, докато заобикаляше мокрия ми кош. Повика го друг клиент и Славей с апетит нападна чинията си. След малко и аз опитах ястието. Дни наред не бях ял месо и от пращящата по него мазнина почти ми се зави свят. Хлябът ухаеше възхитително, маслото беше великолепно. От Бъкип не бях вкусувал такава храна. За миг можех да мисля само за това. После ябълковото вино внезапно ми напомни за Руrisk, убит с отровено вино. Внимателно оставих чашата си на масата.

— Е, казваш, че си ме търсила, така ли?

Славей кимна с пълна уста, преглътна, избърса устните си и прибави:

— И не беше лесно да те намеря, защото не можех да разпитвам никого. Надявам се да го оцениш.

— А след като ме откри? Какво искаш от мен? Подкуп за мълчанието ти ли? В такъв случай ще трябва да се задоволиш с няколко петака.

— Не. — Певецата отпи от виното си и вирна брадичка. — Казах ти, искам песен. Струва ми се, че вече съм пропуснала една, след като не те последвах, когато... напусна нашата компания. Но се надявам да ми разкриеш подробностите за удивителното си спасение. — Тя се наведе напред и сниши добре школувания си глас до поверителен шепот. — Не мога да изразя колко много се развълнувах, когато чух, че са открили онези стражници мъртви. Разбираш ли, мислех си, че съм се излъгала в теб. Наистина вярвах, че са хванали клетия овчар Том за изкупителна жертва. Синът на Рицарин, казвах си, никога не би се предал без съпротива. Затова не те последвах! Но когато научих новината, направо ме полазиха тръпки. „Той е бил — укорих се аз. — Копелдакът е бил там и аз изобщо не си помръднах пръста, когато го отвеждаха.“ Не можеш да си представиш как се ругаех за това, че съм

се усъмнила в инстинкта си. Но после реших, че щом си се спасил, пак ще дойдеш тук. Пътуваш за Планините, нали?

Стрелнах я с поглед, от който всяко бъкпско конярче щеше да побегне и който щеше да изтрие усмивката от лицето на всеки бъкпски стражник. Ала Славей беше пътуваща певица. Менестрелите не се смущават лесно. Тя продължи да се храни, като очакваше отговора ми.

— Защо да пътувам за Планините — тихо я попитах аз.

Младата жена преглътна, отпи глътка вино и се усмихна.

— Не зная защо. Може би, за да се притечеш на помощ на Кетрикен? Каквато и да е причината, подозирам, че в тази история има песен, нали?

Преди година нейният чар и усмивка навярно щяха да ме спечелят. Преди година щеше да ми се иска да вярвам на тази привлекателна жена, щеше да ми се иска да се сприятелим. Сега тя само ми досаждаше. Беше излишна пречка, връзка, която трябваше да избягвам. Не й отговорих, само казах:

— По това време на годината е глупаво дори само да си помислиш за пътуване в Планините. Ветровете не го позволяват. До пролетта няма да плава нито една гемия и крал Славен е забранил търговията с Планинското кралство. Никой не пътува за там.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Научих, че преди седмица кралските стражници се качили на две гемии и принудили екипажите им да потеглят. Вълните изхвърлили на брега трупове поне от едната гемия. Човешки и конски. Никой не знае дали другите са стигнали оттатък. Но... — Славей доволно се усмихна, още повече се наведе към мен и сниши глас — знам за едни хора, които въпреки всичко ще пътуват за Планините.

— Кои?

Тя ме накара да почакам малко.

— Контрабандисти — накрая тихо отвърна певицата.

— Контрабандисти ли — предпазливо попитах аз. Звучеше логично. Колкото по-строги бяха търговските ограничения, толкова по-изгодно бе за хората, които въртяха незаконната търговия. Винаги щеше да има хора, готови да рискуват живота си за печалба.

— Да. Но не затова те потърсих. Фиц, трябва да си чул за идването на крал Славен в Синьото езеро. Обаче това е лъжа, капан, за

да те примамят. Не бива да ходиш там.

— Знам — спокойно отвърнах аз.

— Откъде? — Славея говореше тихо, но виждах, че е раздразнена, задето съм знаел преди да ми каже.

— Може да ми го е прошепнало някое пиле — надуто заявих аз.

— Нали знаеш, ние осезателите знаем езиците на всички животни.

— Наистина ли — доверчива като дете, попита тя.

Повдигнах вежди.

— По-интересно ми е да науча ти откъде знаеш.

— Разпитаха всички от кервана на Мадж.

— И?

— И само какви приказки им разправихме! Според Крис по пътя изчезнали няколко овце, завлечени през нощта, без да издадат нито звук. А когато им разказваше как си се опитал да я изнасилиш, Тасин спомена, че едва тогава забелязала черните ти нокти и светещите ти в мрака очи.

— Изобщо не съм се опитвал да я изнасиля — възкликнах аз. Прислужникът въпросително се обърна към нас.

Славея се отпусна на стола си.

— Обаче историята беше толкова хубава, че направо ми се насълзиха очите. Тасин показва белега на бузата си, където си я одрал, и рече, че нямало да се спаси, ако не била самакитката, дете растяла наблизко.

— Струва ми се, че ако търсиш песен, трябва да потърсиш Тасин — отвратено измърморих аз.

— О, но моята история беше най-хубава — започна тя, сетне поклати глава към приближилия се прислужник, отмести празната си чиния и се огледа. Трапезарията започваше да се пълни с вечерните клиенти. — Стаята ми е на горния етаж — покани ме певицата. — Там ще можем да поговорим насаме.

Втората вечеря най-после ме беше заситила. И ми бе топло. Трябваше да съм предпазлив, ала от храната и топлината ми се спеше. Опитах се да се съсредоточа. Каквито и да бяха, тези контрабандисти ми предлагаха надежда да стигна до Планините. Единствената надежда. Кимнах. Тя се изправи и аз я последвах с коша си.

Стаята беше чиста и топла. С пухено легло и чисти вълнени одеяла. На нощното шкафче имаше керамична кана и леген. Славея

запали няколко свещи и прогони сенките по ъглите. После ми даде знак да вляза. Докато заключваше вратата, аз седнах на стола. Странно — една обикновена чиста стая ми изглеждаше направо разкошна. Певицата седна на леглото.

— Струва ми се, спомена, че нямаш повече пари от мен — отбелязах аз.

— Тогава нямах. Но откакто пристигнах Синьото езеро, много ме търсят. Особено след като намериха труповете на стражниците.

— Защо?

— Аз съм пътуваща певица — отвърна Славей. — И присъствах на залавянето на копелето-осезател. Да не мислиш, че не мога да разкажа тази история достатъчно добре, за да спечеля някоя и друга пара?

— Ясно. — Замислих се над думите ѝ, после попитах: — Е, на твоя разказ ли дължа пламтящите червени очи и щръкналите зъби?

Тя презрително изсумтя.

— Не, разбира се. Измислил го е някой уличен певец. После замълча и се усмихна, сякаш на себе си. Но признавам, че е находчиво. В моя разказ копелдакът на Рицарин е мускулест и се бие като елен, млад мъж в разцвета на силите си, въпреки че дясната му ръка все още носи жестокия белег от меча на крал Славен. И над лявото си око има бял кичур, широк колкото длан. Нужни са трима стражници, за да го задържат, и той не спира да се съпротивлява дори когато капитанът на стражата го удря толкова силно, че избива предните му зъби. — Славей замълча и зачака. След като не казах нищо, тя се прокашля. — Може да ми благодариш, че сега едва ли някой ще те познае на улицата.

— Наистина съм ти благодарен. Как реагираха Крис и Тасин?

— През цялото време кимаха. Нали разбираш, моят разказ само потвърждава техните.

— Ясно. Но още не си ми казала откъде знаеш, че са ми приготвили капан.

— Предложиха ни пари за теб. Ако се свържеш с някой от нас. Крис попита колко. Разпитваха ни в кралската дневна. За да се почувстваме по-важни, предполагам. Казаха ни, че самият крал се чувствал зле след дългото пътуване и почивал в съседната стая. Докато бяхме там, излезе един прислужник, който носеше плаща и ботушите

на краля, за да ги почисти от калта. — Славей се усмихна. — Ботушите бяха огромни.

— Ти да не би да знаеш колко са големи краката на краля? — Имаше право. Ръцете и краката на Славен бяха малки и той се гордееше с тях повече от много придворни дами.

— Никога не съм била в двора, но неколцина благородници в нашия замък бяха ходили в Бъкип. Те често разказваха за красивия най-млад принц, за фините му обноски и тъмната му къдрава коса. За малките му крака и за това колко хубаво танцувал с тях. — Тя поклати глава. — Тогава разбрах, че крал Славен го няма в онази стая. Лесно се досетих за останалото. Бяха дошли в Синьото езеро веднага след убийството на стражниците. Идваха за теб.

— Може би — отстъпих аз. Трябваше да призная, че Славей е изключително умна жена. — Разкажи ми повече за контрабандистите. Как научи за тях?

Певицата поклати глава и се усмихна.

— Можеш да сключиш сделка с тях само чрез мен. И аз ще участвам в нея.

— Как ще стигнат до Планините — попитах аз.

Тя ме погледна.

— Ако беше контрабандист, щеше ли да разкриеш пътя си на друг? — Сетне сви рамене. — Чух слухове, че контрабандистите знаели път през реката. Стар път. Известно ми е, че някога търговският път е вървял срещу течението и после пресичал отгатык, но бил забравен, когато реката станала непредсказуема. От пожарите преди няколко години тя всяка пролет приижда. И коритото ѝ се мести. Затова обикновените търговци повече разчитат на кораби, отколкото на мост, който може и да не открият. — Славей замълча и загриза нокътя си. Струва ми се, че преди е имало мост нагоре по течението, но след като реката го отнесла за четвърта поредна година, никой не пожелал да го възстанови. Друг ми разказа, че лете там имало сал със скрипец и че зиме пресичали по леда. Може да се надяват, че тази година пак ще замръзне. Аз обаче предполагам, че когато спре на едно място, търговията започва на друго. Не може да няма откъде да се прекоси. Намръщих се.

— Не. Трябва да има друг път за Планините.

Славей, изглежда, се обиди, че се съмнявам в нея.

— Сам разпитай, ако щеш. Но почти всеки ще те посъветва да почакаш до пролетта. Малцина ще ти кажат, че ако искаш да отидеш там през зимата, не можеш да тръгнеш оттук. Можеш да заобиколиш Синьото езеро откъм юг. Оттам има няколко търговски пътя за Планинското кралство, отворени и през зимата.

— Докато стигна дотам, вече ще се запролети. Със същия успех мога да изчакам и тук.

— Това е другото, което ми казаха — самодоволно се усмихна Славей.

Наведох се напред и опрях глава на ръцете си. „Ела при мен.“

— Няма ли по-лесни начини да прекося това проклето езеро?

— Не. Ако имаше, по брега нямаше да се тълпят толкова много стражници.

Изглежда, не ми оставаше друг избор.

— Къде да намеря тези контрабандисти?

Певицата широко се усмихна.

— Утре ще те заведе при тях... После се изправи и се протегна. Но тази вечер трябва да отида в „Позлатената игла“. Още не съм пляла там, но вчера ме поканиха. Чувала съм, че техните клиенти били щедри към пътуващите менестрели. Славей се наведе да вземе грижливо увитата си арфа. Когато вдигна все още влажния си плащ, аз също се изправих.

— За мен също е време.

— Защо не спиш тук — предложи тя. — Тук има много по-малка вероятност да те познаят и далеч по-малко гадини. Когато забеляза колебанието ми, на устните ѝ разцъфтя усмивка. — Ако исках да те предам на кралската стража, вече можеш да го сторя. Време е да се довериш на някого, Фицрицарин.

Когато изрече името ми, сякаш нещо в мен се обърна. И все пак...

— Защо — тихо я попитах аз. — Защо ми помагаш? И не ми казвай, че се надяваш на песен, която може никога да не получиш.

— Това показва колко малко разбираш менестрелите — отвърна Славей. Не съществува по-силна съблазън от тази. Но предполагам, че има още нещо. Не. Знаем, че има. — Тя внезапно ме погледна и очите ѝ срещнаха моите. — Имах малък брат. Беше стражник в кулата на Острова на Еленовия рог. Той те видял да се биеш в деня, в който

пристигнали пиратите. Младата жена горчиво се засмя. Всъщност ти си го спасил.

Забил си брадвата в мъжа, който се канел да го удари. И си отминал нататък, без повече да му обърнеш внимание. Ето защо пея „Кулата на Острова на Еленовия рог“ по-различно от всеки друг менестрел. Той ми разказа за битката и аз те описвам така, както те е видял брат ми. Герой. Ти си спасил живота му.

Славей внезапно се извърна настрани.

— По-късно той все пак даде живота си за Бък. Но поне тогава твоята брадва го е спасила. — Тя замълча и наметна плаща си. — Остани тук — каза ми певицата. — Почини си. Аз ще се прибера късно. Дотогава можеш да поспиш на леглото, ако искаш.

И без да изчака отговора ми, се измъкна навън. Известно време стоях и зяпах затворената врата. Фицрицарин. Герой. Само думи. Но Славей сякаш ме беше спасила от някаква отрова и вече можех да оздравея. Чувствах се странно. „Поспи“ — посъветвах се сам. И навярно наистина щях да поспя.

14

КОНТРАБАНДИСТИТЕ

Малцина са толкова свободни по дух, колкото странстващите менестрели, поне в Шестте херцогства. Ако е достатъчно даровит, менестрелът може да очаква за него да не важат обичайните правила на поведение. Позволява им се да задават и най-нетактичните въпроси. Почти без изключение менестрелите се радват на гостоприемство навсякъде от масата на краля до най-бедната колиба. Те рядко се женят млади, макар че не е необичайно да имат деца. Потомците им не носят клеймото на другите незаконородени, често израстват в замъците и също стават менестрели. За такива като тях е нещо нормално да общуват с престъпници и бунтовници, както и с благородници и търговци. Те носят писма, предават новини и пазят в отличната си памет много договори и обещания. Поне във времена на мир и благоденствие.

Славей се прибра толкова късно, че Бърч щеше да го нарече рано утро. Събудих се в мига, в който докосна бравата. Бързо скочих от леглото ѝ, увих се в плаща си и легнах на пода.

— Спиш ли, Фицрицарин — замаяно попита тя и усетих мириса на вино в дъха ѝ. Певицата свали влажното си наметало, после ме погледна и ме покри с него. Затворих очи.

Без да обръща внимание на присъствието ми, тя захвърли горните си дрехи на пода зад мен. Чух леглото да изскърцва.

— Хм, още е топло — измърмори Славей и се зарови в завивките. — Съвестно ми е да заемам топлото ти място.

Угризенията ѝ не бяха прекалено силни, защото само след секунди дишането ѝ стана дълбоко и равномерно. Последвах примера ѝ.

Събудих се много рано и напуснах странноприемницата. Славей дори не шавна, когато излизах от стаята ѝ. Вървах, докато не намерих баня. В този час тя почти пустееше — трябваше да изчакам да стоплят първата за деня вода. После се съблякох и предпазливо влязох. Дълбоката гореща вана облекчи болката в рамото ми. Изкъпах се, отпуснах се в топлата вода и се замислих.

Не ми се щеше да се забърквам с контрабандисти. Не ми се щеше да се свързвам със Славей. Не виждах обаче друг изход. Нямах представа как ще им платя. Парите ми не бяха достатъчно. С обещата на Бърич? Отказах да обмислям тази идея. Дълго лежах до шия във водата и продължавах да отказвам. „Ела при мен.“ Щях да намеря друг начин. Щях. Замислих се за онова усещане в Трейдфорд, когато Искрен се беше намесил, за да ме спаси. Това почти докрай бе изчерпало силите му. Не знаех в какво положение се намира, знаех само, че не се е поколебал да даде всичко заради мен. И ако трябваше да се разделя с обещата на Бърич, за да отида при своя крал, щях да го направя. Не защото ме беше повикал със силата на Умението си, нито дори заради клетвата, която бях положил пред баща му. Заради самия него.

Изправих се и почаках водата да се оттече от тялото ми. Изсуших се, отделих няколко минути, за да придам някаква форма на брадата си, не успях и се запътих обратно към „Глиганската глава“. На връщане преживях неприятен момент. Покрай мен мина фургон, в който с ужас познах колата на кукловода Дел. Продължих енергично да крача и младият калфа, който седеше на капрата, не прояви признаци да ме е забелязал. Въпреки това изпитах облекчение, когато стигнах до странноприемницата и влязох вътре.

Намерих ъглова маса край огнището и поръчах на момчето да ми донесе чай и пресен хляб. Бяха го омесили по фароуска рецепта — със семена, ядки и парченца плодове. Изядох го бавно, докато чаках да слезе Славей. Изгарях от нетърпение да се срещна с тези контрабандисти и в същото време нямах желание да се оставя в ръцете

на певицата. Часовете се проточваха и аз забелязах, че прислужникът на два пъти ме стрелва със странни погледи. На третия път му отвърнах. Той се изчерви и се извърна. После отгатнах причината за любопитството му. Бях прекарал нощта при Славей и момчето несъмнено се чудеше какво ѝ е станало, че да споделя стаята си с такъв скитник. Въпреки това се чувствах неловко. Утрото все още не се бе преполовило. Станах и се изкачих по стълбището.

Тихо почуках на вратата и зачаках. Ала трябваше да почукам още веднъж, по-силно, за да чуя сънениия ѝ отговор. След малко тя дойде да отвори, прозя се и ми даде знак да вляза. Носеше само панталон и току-що навлечена прекалено широка туника. Тъмната ѝ къдрава коса бе разрошена. Младата жена тежко седна на ръба на леглото и запремигва, докато аз затворих и заключих вратата.

— О, ти си се изкъпал — отбеляза тя и отново се прозя.

— Толкова много ли си личи — попитах сприхаво.

Славей дружелюбно кимна.

— Веднъж се събудих и си помислих, че си ме зарязал. Обаче това не ме обезпокои. Знаех, че без мен няма да ги откриеш. — Тя разтърка очи и ме погледна по-внимателно. — Какво е станало с брадата ти?

— Опитах се да я подстрижа. Без особен успех.

Славей кимна в знак на съгласие.

— Но идеята е добра — утешително рече тя. — Може би няма да имаш толкова див вид. И Крис, Тасин или някой друг от кервана няма да те познаят. Хайде, ще ти помогна. Седни на онзи стол. О, и отвори капациите, за да влезе малко светлина.

Подчиних се без особено голямо въодушевление. Славей стана от леглото, протегна се и пак разтърка очи. Наплиска лицето си с вода, после среса косата си и я прихвана с две малки гребенчета. Пристегна туниката си с колан, за да ѝ придаде някаква форма, нахлузи ботушите си и ги завърза. Беше готова за забележително кратко време. Сетне се приближи до мен, хвана ме за брадичката и без какъвто и да е свян заобръща лицето ми насам-натам. Аз не можех да съм толкова безразличен.

— Винаги ли се изчервяваш толкова лесно — със смях ме попита тя. — В Бък рядко можеш да срещнеш мъж, чието лице да става толкова червено. Предполагам, че майка ти е имала светла кожа.

Нямаше какво, да ѝ отговоря, затова мълчаливо седях, докато младата жена изрови от багажа си малки ножици. Работеше бързо и сръчно.

— Някога подстригнах братята си — поясни Славей. — И косата и брадата на татко след като мама умря. Под цялата тази четина имаш добре оформена брадичка. Нима просто си оставил брадата си да расте накъдето си иска?

— Да. — Ножиците проблеснаха точно под носа ми. Тя спря и почисти лицето ми от космите. На пода се посипаха къдрави черни валма. — Не искам белегът ми да се вижда — предупредих я аз.

— Няма — спокойно отвърна Славей. — Но ще имаш устни и уста вместо дупка под мустаците. Вдигни си брадичката. Така. Имаш ли бръснар?

— Само нож — нервно признах аз.

— Ще трябва да се задоволим и с него. — Тя отиде при вратата, отвори я и използва силата на менестрелските си дробове, за да извика на прислужника да ѝ донесе гореща вода. И чай. А също хляб и няколко резена сланина. Когато се върна при мен, наклони глава и критично ме погледна. — Хайде да ти подстрижем и косата — предложи тя. — Свали си кърпата.

Реагирах прекалено бавно. Младата жена мина зад гърба ми, смъкна кърпата от главата ми и освободи косата ми от кожения ремък. Развързана, тя стигаше до раменете ми. Славей взе гребена си и грубо започна да ме реши напред.

— Я да видим — измърмори тя.

— Какво предлагаш — попитах я аз, но на пода вече падаха кичури коса. Решението ѝ бързо се превърна в действителност. Славей среса косата над очите ми и я отрязва равно над веждите ми, няколко пъти прокара гребена отстрани, сетне ме подстрига на равнището на брадичката ми.

— Сега повече приличаш на фараоуски търговец — заяви тя. — Преди веднага се виждаше, че си от Бък. Кожата ти издава бъкския ти произход, но прическата и дрехите ти са фараоуски. Стига да не приказваш, хората няма да са сигурни откъде си. — Славей се замисли за миг и отново се зае с перчема ми.

След малко ми подаде огледалото си. — Така белият кичур почти няма да се забелязва.

Имаше право. Беше подстригала повечето бели косми и бе сресала черните кичури така, че да падат отгоре. Брадата ми беше съвсем къса. Одобрително кимнах. На вратата се почука.

— Остави всичко отпред — извика Славей. Тя изчака малко, после внесе закуската си и горещата вода. Изми се и ми предложи да наточа ножа си, докато закуси. Подчиних се, като се чудех дали се чувствам поласкан, или ядосан от вниманието ѝ към мен. Започваше да ми напомня за Търпение. Младата жена все още дъвчеше, когато се приближи и взе ножа от ръката ми. Преглътна хапката си и каза:

— Ще придам на брадата ти по-прилична форма. Само че ще трябва да я поддържаш, няма да те бръсна всеки ден. А сега си намокри лицето.

Бях доста нервен, докато тя размахваше ножа, особено когато острието докосваше гърлото ми. Ала накрая се удивих на промяната, която беше настъпила в мен. Певецата бе засякла брадата ми точно под брадичката. Равно подстриганият ми перчем висеше над очите ми и ги караше да изглеждат по-дълбоки. Белегът на бузата ми се виждаше, но следваше линията на мустаците ми и не беше толкова забележим. Доволно прокарах ръка по брадата си.

— Страхотна промяна — признах аз.

— За добро — прибави Славей. — Съмнявам се, че сега Крис или Дел ще те познаят. Хайде да се избавим от това. — Тя събра остриганата коса, отвори прозореца и я изхвърли навън. После си изтупа ръцете.

— Благодаря ти — неловко казах аз.

— Моля. — Младата жена се огледа и тихо въздъхна. — Това легло ще ми липсва — рече тя и енергично се зае да събира багажа си. Сетне забеляза, че я наблюдавам, и широко се усмихна. — Пътуващият менестрел бързо се научава на това. — Славей натъпка последните си вещи в раницата, затвори я и я преметна през рамо. — Чакай ме при задното стълбище — нареди тя. — Трябва да уредя сметката си.

Подчиних се, но се наложи да чакам доста по-дълго на студа и вятъра, отколкото очаквах. Накрая певецата се появи и се протегна като котешко.

— Натам — посочи тя.

— Бях предполагал, че ще трябва да скъся крачка, за да ме настига, но не се наложи. Докато се отдалечавахме от търговската част

на Синьото езеро и се насочвахме към северните предградия, Славей ме погледна и отбеляза:

— Днес изглеждаш променен. И не само заради прическата. Взел си някакво решение.

— Така е — потвърдих аз.

— Добре — топло рече тя и приятелски ме хвана за ръка. — Надявам се, че си решил да ми се довериш.

Отвърнах на погледа ѝ, без да кажа нищо. Младата жена се засмя, но не пусна ръката ми.

Дървените тротоари от търговската част на Синьото езеро скоро изчезнаха. Тук къщите бяха сгушени една до друга, сякаш търсеха подслон от студа. Калдъръмените улици постепенно отстъпиха мястото си на разкаляни от дъждовете черни пътища, минаващи край малки ферми. Поне не валеше, въпреки постоянния леден вятър.

— Още много ли има — накрая я попитах аз.

— Не съм сигурна. Просто следвам указания. Гледай за три камъка, поставени един до друг от страни на пътя.

— Какво всъщност знаеш за тези контрабандисти?

Тя прекалено небрежно сви рамене.

— Зная, че отиват в Планините, закъдето не заминава никой друг. Зная и че взимат със себе си поклонници.

— Какви поклонници?

— Наричай ги както искаш. Отиват да се поклонят в светилището на Еда в Планините. По-рано през лятото платили да ги превозят с гемия, но кралската стража затворила границите с Планинското кралство. Оттогава поклонниците чакали в Синьото езеро и се опитвали да намерят начин да продължат пътуването си.

Стигнахме до трите камъка, които бележеха буренясала пътека през каменисто, обрасло с къпини пасище, заобиколено с каменна ограда. Няколко коня тъжно пасяха. С интерес забелязах, че са от планинска порода, дребни и по това време на годината покрити с погъста козина. Далеч от пътя видях къщурка от речни камъни, споени с хоросан. От комина се издигаше тънка струйка дим, която вятърът бързо разпръскваше. На оградата седеше мъж и дялаше нещо. Той вдигна поглед към нас и очевидно реши, че не представляваме опасност, защото не ни спря, когато минахме покрай него, за да стигнем до къщата. Точно отпред имаше птичарник с едри гълъби.

Славей почука, но получи отговор от човек, който се появи иззад къщата. Той имаше рошава кестенява коса, сини очи и облекло на фермер. Носеше ведро, пълно догоре с топло мляко.

— Кого търсите?

— Ник — отвърна Славей.

— Не познавам никакъв Ник — заяви мъжът, отвори вратата и влезе вътре. Певицата смело тръгна след него. Колебливо я последвах. Мечът висеше на хълбока ми. Доближих ръка към ръкохватката, ала без да я стискам. Не исках да го приемат като предизвикателство.

В огнището гореше огън. По-голямата част, но не целият дим се издигаше по комина. Върху купчина слама в единия ъгъл видях момче и петнисто яре. Момчето ококори сините си очи, ала не каза нищо. От гредите висяха пушени бутове. Мъжът занесе млякото на масата, на която една жена режеше дебели жълти корени, и се обърна към нас.

— Струва ми се, че сте объркали къщата. Опитайте малко по-нататък по пътя. Не в следващата къща. Там живее Пелф.

— Много ви благодаря. — Славей се усмихна на всички и се запъти към вратата. — Идваш ли, Том — повика ме тя. Учтиво кимнах на хората и я последвах. Излязохме навън. Когато се отдалечихме, я попитах:

— Ами сега?

— Не съм съвсем сигурна. От онова, което чух, мисля, че трябва да отидем при Пелф и да попитаме за Ник.

— От онова, което си чула ли?

— Ти да не мислиш, че лично се познавам с контрабандисти? Бях в обществената баня и две жени си приказваха. Поклоннички на път за Планините. Едната рече, че за известно време това може би ще е последната възможност да се изкъпят, а другата отвърна, че не я е грижа, стига най-после да напуснат Синьото езеро. Другата ѝ обясни къде трябва да се срещнат с контрабандистите.

Не казах нищо. Предполагам, че изражението ми е било достатъчно, защото Славей възмутено ме попита:

— Имаш ли по-добра идея? Или ще успеем, или няма.

— Накрая може да ни прережат гърлата.

— Тогава се върни в града и се опитай да се справиш по-добре.

— Мисля, че ако се върнем, мъжът, който ни следи, ще ни помисли за шпиони и ще вземе съответните мерки. Затова ще отидем

при Пелф и ще видим какво ще излезе от това. Не, не поглеждай назад.

Върнахме се на пътя и продължихме към следващата ферма. Вятърът се усилваше и усетих в него дъх на сняг. Ако скоро не откриехме Ник, връщането до града щеше да е дълго и студено.

Някой някога се беше грижил за следващата ферма. Някога от двете страни на отбивката бяха расли сребърни брезии. Сега те бяха само бледо подобие на дървета с отдавна голи клони и белеща се кора. Обширните пасища и ниви бяха оградени, но добитъка отдавна го нямаше. Нивите бяха буренясали, пасищата бяха обрасли с трънаци.

— Какво е станало с тази земя — попитах, докато минавахме покрай тъжната гледка.

— Суша. После пожари. Преди речните брегове отгатък тези ферми били покрити с дъбови гори и пасища. Тук отглеждали крави. По-нататък пастирите водели козите си на общите пасища, харагарите ровели жълди под дъбовете. Чувала съм, че имало и много дивеч. После избухнали пожарите. Казват, че продължили повече от месец. Не можело да се диша и речната вода почерняла от пепел. Летящите искри подпалили не само горите и поляните, но и нивите, и къщите. След дългата суша самата река била почти пресъхнала. Нямамо къде да избягат от огъня. А след пожарите пак настъпили горещи сухи дни. Но ветровете носели и прах, освен пепелта. Всички по-малки потоци пресъхнали. Накрая дошла есента и започнали дъждове. За един сезон се изляла цялата вода, за която хората се били молили години наред. И след като водата се отдръпнала, е, виждаш какво е останало. Отмита чакълеста почва.

— Спомням си, че съм чувал нещо подобно. — Някой... Сенч?... ми бе казал, че хората държали краля отговорен за всичко, дори за сушата и пожарите. Тогава това не означаваше нищо за мен, но за тези фермери трябваше да е било като края на света.

Къщата също говореше за грижовна ръка и по-добри времена. Беше двуетажна, построена от греди, ала боята отдавна бе избеляла. Капаците на прозорците на горния етаж бяха затворени. От двете страни на покрива имаше два каменни комина, но единият беше полуразрушен. От другия се издигаше дим. Пред вратата на къщата стоеше младо момиче. На ръката му бе кацнал едър сив гълъб и то леко го галеше.

— Добър ден — с учтив тих глас ни поздрави момичето. Носеше кожена туника и широка кремава вълнена риза, кожен панталон и ботуши. По очите и косата познах, че е роднина на хората от предната къща.

— Добър ден — отвърна Славей. — Търсим Ник.

Момичето поклати глава.

— Объркали сте къщата. Тук няма никакъв Ник. Това е домът на Пелф. Може би трябва да потърсите по-нататък по пътя. — И малко озадачено ни се усмихна.

Славей ме погледна неуверено. Хванах я за ръка.

— Грешно са ни упътили. Ела, хайде да се върнем в града и пак да опитаме. — Вече се надявах поне да си спасим кожата.

— Но... — смутено възрази тя.

Внезапно ме осени.

— Шшт. Предупредиха ни, че трябва да внимаваме. Птицата сигурно се е заблудила или я е хванал ястреб. Днес не можем да направим нищо повече.

— Каква птица — внезапно попита момичето.

— Гълъб. Приятен ден. — Прегърнах Славей и решително я поведох със себе си. — Не искахме да те безпокоим.

— Чий гълъб?

За миг срещнах погледа ѝ.

— На един приятел на Ник. Не се тревожи. Хайде, Славей.

— Почакайте — ненадейно рече момичето. — Брат ми е вътре. Може би той познава този Ник.

— Не ми се ще да го безпокоя — уверих я аз.

— Няма да го обезпокоите. — Тя посочи с ръка и гълъбът на дланта ѝ размаха криле. — Влезте да се постоплите.

— Наистина е студено — признах аз. Обърнах се и погледнах мъжа, който бе дялкал нещо на оградата — точно в този момент излизаше иззад една бреза. — Навярно всички трябва да влезем вътре.

— Навярно. — Момичето се усмихна на смущението на преследвача ни.

Вътре имаше пуст вестибюл. Fino инкрустираната врата бе ожулена и отдавна не я бяха смазвали. По-светлите петна по стените показваха, че някога там са висели картини и килими. До втория етаж водеше голо стълбище. Светлината слабо се процеждаше през

дебелите стъкла на прозорците. Вътре нямаше вятър, но не беше много по-топло.

— Почакайте тук — каза момичето, влезе в стаята от дясната ни страна и затвори вратата след себе си. Славея стоеше малко по-близо до мен, отколкото ми се искаше. Мъжът ни наблюдаваше безизразно.

Славея си пое дъх.

— Шшт — спрях я аз, преди да успее да каже нещо. Тя стисна ръката ми. Наведох се, за да си завържа ботуша. Когато се изправих, се обърнах и застанах от дясната ѝ страна. Младата жена незабавно хвана лявата ми ръка. Сякаш мина цяла вечност, докато вратата се отвори. Появи се висок кестеняв синеок мъж, също облечен от горе до долу в кожа. На колана му висеше много дълъг нож. Момичето нацупено го следваше по петите. Очевидно ѝ се беше карал. Той ни изгледа намръщено и попита:

— Какво искате?

— Заблудил съм се, господине — незабавно отвърнах аз. — Търсехме човек на име Ник и явно сме сбъркали къщата. Моля за извинение.

— Братовчедът на един мой приятел се казва Ник — неохотно рече мъжът. — Мога да му предам за вас, ако желаете.

Стиснах ръката на Славея, за да ѝ дам знак да запази мълчание.

— Не, не, не искаме да ви безпокоим. Най-добре ни кажете къде да намерим самия Ник.

— Мога да му предам съобщение — повтори той. Ала всъщност това не бе предложение.

Замислено се почесах по брадата.

— Братовчедът на един мой приятел иска да прати нещо оттатък реката. Чул, че Ник познава някой, който може да му помогне. Той обеща да прати гълъб, за да съобщи на Ник за пристигането ни. Не безплатно, разбира се. Това е всичко, дребен проблем.

Мъжът кимна.

— Чувал съм за хора из тия краища, които вършат такива неща. Това е опасна работа, да. Ако кралската стража ги хване, ще платят с главите си.

— Така е — съгласих се аз. — Но се съмнявам, че братовчедът на моя приятел ще си има работа с хора, които лесно ще се оставят да ги заловят. Тъкмо затова искаше да разговаря с Ник.

— И кой ви прати тук да търсите този Ник?

— Забравих — спокойно отвърнах аз. — Изобщо не помня имена.

— Нима? — Замислено рече той. После погледна сестра си и отново кимна. — Какво ще кажете да изпием по чаша бренди?

— Много любезно от ваша страна.

На влизане в стаята успях да освободя ръката си от Славей. Когато вратата се затвори след нас, тя въздъхна, усетила приятната топлина. Колкото другите стаи бяха голи, толкова тази бе разкошна. Подът беше застлан с килими, по стените висяха гоблени. На тежката дъбова маса горяха бели свещи. Огън бумтеше в голямата камина, пред която бяха наредени в полукръг няколко удобни стола. Нашият домакин ни поведе натам. Докато минаваше покрай масата, взе стъклената гарафа с бренди.

— Сега ще донеса чаши — каза момичето, което, изглежда, изобщо не се беше обидило на брат си. Предположих, че той е на около двадесет и пет години. По-големите братя не са най-любезните герои. Тя подаде гълъба на мъжа, който ни бе следил, и му даде знак да излезе.

— Та какво казвахте — попита братът, когато се настанихме пред огъня.

— Всъщност говорехте вие — отвърнах аз.

Сестра му се върна с чашите и той замълча, докато ни наливаше. Сетне четиримата вдигнахме на здравица.

— За крал Славен — предложи домакинят ни.

— За моя крал — дружелюбно се съгласих аз и отпих. Брендите бе добро. Бърич щеше да го оцени.

— Крал Славен предпочита да вижда хората като нашия приятел Ник увиснали на бесилката — рече мъжът.

— Или по-скоро в своя кръг. — Въздъхнах. — Каква дилема! От една страна, крал Славен застрашава живота му, а от друга, без кралската забрана на търговията с Планините с какво щеше да си изкарва прехраната Ник? Чух, че напоследък в земите му няма нищо друго, освен камънаци.

Той съчувствено кимна.

— Бедният Ник. Човек все трябва да живее от нещо.

— Така е — потвърдих аз. — А понякога, за да остане жив, човек трябва да прекоси някоя река, въпреки че неговият крал го забранява.

— Това е малко по-различно от прехвърлянето на нещо от татък реката.

— Не чак толкова — възразих аз. — Ако Ник добре владее занаята си, не би трябвало да се затрудни. А чух, че бил много добър.

— Най-добрият — гордо заяви момичето.

Брат му го стрелна с предупредителен поглед.

— Какво предлага онзи човек, за да му помогнат да прекоси реката — тихо попита той.

— Той ще го предложи на самия Ник — също толкова тихо отвърнах аз.

Известно време мъжът се взираше в пламъците. После се изправи и протегна ръка.

— Ник Холдфаст. Сестра ми Пелф.

— Том — представих се аз.

— Славея — каза певицата.

Ник отново вдигна чашата си.

— За бъдещата сделка — предложи той и всички отпихме. След като седна, контрабандистът попита: — Съгласен ли си да говорим открито?

Кимнах.

— Колкото може по-открито. Чухме, че ще водиш група поклонници от татък границата. Искаме същата услуга.

— На същата цена — прибави Славея.

— Това не ми харесва, Ник — неочаквано се обади Пелф. — Някой си е развързал езика. Знаех си, че не бива да се съгласяваме. Откъде да знаем...

— Шшт. Аз поемам риска, така че аз ще определям какво да правя. Ти само трябва да чакаш тук и да гледаш къщата, докато ме няма. И да не си развързваш езика. — Той отново се обърна към мен. — По една жълтица на човек, предварително. Втора на отсрещния бряг. И трета на границата с Планинското кралство.

— О! — Цената беше невероятна. — Ние не можем... — Славея впи нокти в китката ми. Млъкнах.

— Не можеш да ме убедиш, че поклонниците са платили толкова много — тихо каза тя.

— Те ще пътуват със свои коне и фургони. И имат хранителни припаси. — Ник вирна брадичка. — Струва ми се обаче, че вие пътувате само с дрехите на гърба си.

— И сме много по-незабележими, отколкото фургон с коне. Ще ти дадем една жълтица сега и втора на границата с Планините. И за двамата — предложи Славей.

Той се отпусна на креслото си и се замисли за миг. Сетне отново напълни чашите ни с бренди.

— Не е достатъчно — мрачно заяви Ник. — Но предполагам, че нямате повече.

Всъщност аз нямах и толкова. Надявах се, че Славей има.

— Прехвърли ни отгатък реката за толкова — обадох се аз. — Оттам нататък ще продължим сами.

Певицата ме ритна под масата и се обърна към мен.

— Той ще заведе другите до Планинското кралство. Спокойно можем да използваме тяхната компания. — И към Ник: — Тези пари би трябвало да стигнат чак до Планините.

Той отпи от брендито си и тежко въздъхна.

— С ваше извинение, преди да се съглася, искам да видя парите ви.

Двамата със Славей се спогледахме.

— Трябва да останем за малко насаме — спокойно отвърна тя. — С ваше извинение. — Младата жена се изправи, хвана ме за ръка и ме отведе в ъгъла на стаята, където ми прошепна: — Никога през живота си ли не си се пазарил? Даваш прекалено много прекалено бързо. Виж сега, колко пари всъщност имаш?

Вместо отговор ѝ протегнах кесията си. Тя светкавично извади съдържанието ѝ като сврака, която краде жито. После с опитен жест претегли монетите.

— Нямаме достатъчно. Мислех, че имаш повече. Какво е това? — Славей посочи обещата. Стиснах я в шепа, преди да успее да я вземе.

— Нещо много важно за мен.

— По-важно от живота ти ли?

— Не съм — признах аз. — Но почти. Известно време я е носил баща ми. Даде ми я един мой близък приятел.

— Е, ако се наложи да се разделиш с нея, ще се погрижа да я продадем скъпо. — И без повече думи се завъртя и се върна при Ник, седна на стола си и пресуши остатъка от брендито си. Когато седнах и аз, Славей каза на контрабандиста: — Сега ще ти дадем колкото пари имаме. Не са толкова, колкото искаш. Но на границата с Планинското кралство ще ти дам всичките си накити. Пръстени, обеци, всичко. Съгласен ли си?

Той бавно поклати глава.

— Не е достатъчно, за да рискувам да ме обесят.

— Какво рискуваш — попита Славей. — Ако те заловят с поклонниците, и без това ще те обесят. Те вече са ти платили за този риск. Просто ще трябва да вземеш повече провизии.

Ник почти неохотно пак поклати глава. Младата жена се обърна и протегна ръка към мен.

— Покажи му я — тихо рече тя. Едва успях да се насиля да отворя кесията си и да извадя обецата.

— На пръв поглед може да не изглежда нещо особено — поясних аз. — Поне за човек, който не знае нищо за тези неща. Аз обаче зная. Зная какво имам и колко струва. Струва си грижите, които ще имаш с нас.

Погледнах фината сребърна мрежа, обгърнала сапфира, после поднесох обецата към танцуващите пламъци.

— Стойността ѝ не се изразява само в среброто и камъка. А в изработката. Погледни филиграна, виж колко са фини нишките.

Славей я докосна с пръст.

— Някога е била на принца престолонаследник Рицарин — с почит произнесе тя.

— Монетите се харчат по-лесно — отбеляза Ник.

Свих рамене.

— Вярно е, ако човек иска само монети за харчене. Понякога е приятно да притежаваш нещо. Но когато обецата стане твоя, можеш да я размениш за монети, ако искаш. Ако сега се опитам да я продам набързо, ще получа съвсем малка част от цената ѝ. Но човек с твоите връзки и с достатъчно време за пазарлък може да вземе много над четири жълтици. Ако предпочиташ обаче, мога да се върна в града и да...

В очите му проблесна алчност.

— Ще я взема — съгласи се той.

— На отсрещния бряг — напомних му аз. Вдигнах обещата и я поставих на ухото си. За да я вижда всеки път щом ме погледне. Официално изложих резултата от преговорите: — Ти се задължаваш да ни прехвърлиш на отсрещния бряг на реката. Щом стигнем там, обещата е твоя.

— Като единствено възнаграждение — тихо прибави Славея. — Макар че дотогава ще ти поверим всичките си пари. Като гаранция.

— Съгласен съм — потвърди Ник. Стиснахме си ръцете.

— Кога тръгваме — попитах аз.

— Когато позволи времето.

— Утре ще се оправи.

Той бавно стана от стола си.

— Утре значи, а? Е, ако времето е хубаво, ще тръгнем утре. А сега трябва да се погрижа за някои неща. Пелф ще се погрижи за вас.

Бях очаквал да пренощуваме в града, но Славея се договори с Пелф да размени песните си срещу вечеря и стая. Малко се страхувах да спя при непознати, но си помислих, че тук всъщност може би ще е дори по-безопасно. Макар че не бе като в странноприемницата на Славея, храната, която ни приготви Пелф, беше много по-вкусна от яхнията от картофи и лук. Тя ни поднесе дебели резени пържена шунка, ябълково пюре и сладкиш с плодове, ядки и подправки. Донесе ни халби бира и се присъедини към нас на масата, като небрежно говореше на общи теми. След като се нахранихме, Славея изпълни няколко песни, но аз едва си държах очите отворени и помолих да ми покажат стаята. Певицата също каза, че била уморена.

Пелф ни заведе в стая над тази на Ник. Макар да беше добре обзаведена, очевидно през годините рядко я бяха използвали. В огнището гореше огън, ала все още миришеше на мухъл. Имаше огромно легло с пухен дюшек. Драпериите по стените бяха сивкави от старост. Славея преценяващо подуши въздуха и още щом Пелф ни остави, вдигна завивките от леглото и ги преметна на една пейка пред огъня. — Така едновременно ще се проветрят и затоплят — вещо заяви тя.

Заклучих вратата и проверих ключалките на прозорците и капациите. Всички изглеждаха здрави. Внезапно се почувствах прекалено уморен, за да й отговоря. Казах си, че е от брандита и

бирата. Придърпах един от столовете и го подпрях под бравата. Певицата весело ме наблюдаваше. Върнах се при огъня, отпуснах се на покритата с одеялото пейка и протегнах крака към топлината. Изух си ботушите. На другия ден щях да се отправя на път за Планините.

Славея дойде и седна до мен. Известно време не разговаряхме. После тя вдигна показалец и докосна обещата ми.

— Наистина ли е била на Рицарин — попита младата жена.

— За кратко.

— И ще я дадеш, за да отидеш в Планините? Какво щеше да каже той?

— Не зная. Не го познавах. — Ненадейно въздъхнах. — Според думите на всички, той много обичал малкия си брат. Мисля, че нямаше да се разсърди, ако научеше, че ще я дам, за да отида при Искрен.

— Значи отиваш да търсиш нашия крал?

— Разбира се. — Безуспешно се опитах да сподавя прозявката си. Кой знае защо, сега ми се струваше глупаво да го отричам. — Не съм сигурен, че беше много разумно да споменавах за Рицарин пред Ник. Може да направи някаква връзка. — Обърнах се и я погледнах. Лицето ѝ бе съвсем близо до мен.

Не можех да го фокусирам. — Но толкова ми се спи, че не ме е грижа — прибавих аз.

— Не си свикнал с димчето — засмя се Славея.

— Тази вечер нямаше димче.

— Напротив. В сладкиша. Тя ти каза, че е с подправки.

— Това ли имаше предвид?

— Да. Това означава „подправка“ в цял Фароу.

— Аха. В Бък означава, че има джинджифил. Или лимонова кора.

— Зная. — Тя се облегна на мен и въздъхна. — Нямах доверие на тези хора, нали?

— Не, разбира се. Те също. Ако им се бяхме доверили, нямаше да ни уважават. Щяха да ни помислят за лековерни глупаци, от онези, дето вкарват контрабандистите в беда, като се раздрънкват.

— Но ти се ръкува с Ник.

— Да. И мисля, че той ще спази думата си.

Замълчахме и се замислихме за това. След малко отново започнах да се разсънвам. Славея се понадигна и каза:

— Лягам си.

— И аз. — Взех едно одеяло и понечих да го разпъна пред огнището.

— Не ставай смешен — спря ме певицата. — Леглото ще стигне и за четирима. Спи на легло, докато можеш, защото се обзалагам, че скоро няма да видим друго.

Нямаше нужда да ме убеждава повече. Пухеният дюшек беше мек, макар че малко миришеше на мухъл. Знаех, че трябва да съм предпазлив, ала брeндитo и димчето бяха отслабили волята ми. Потънах в дълбок сън.

По някое време се събудих, защото Славeя ме бе прегърнала в съня си. Огънят беше угаснал и в стаята бе студено. Тя се беше приближила до мен и се бе притиснала към гърба ми. Понечих да се отдръпна от нея, ала тялото ѝ беше прекалено топло и приятно. Дъхът ѝ нежно галеше тила ми. Тя излъчваше мирис на жена, не парфюм, просто специфичен аромат. Затворих очи и се отпуснах неподвижно. Моли. Внезапният отчаян копнеж, който изпитах към нея, ме прониза като болка. Стиснах зъби и си наложих отново да заспя.

Това беше грешка.

Бебето плачеше. Плачеше ли плачеше. Моли бе по нощница и се беше наметнала с одеялото си. Изглеждаше измъчена и изтощена, докато седеше пред огъня и безспирно люлееше дъщеря ни. Пееше ѝ песничка и безкрайно я повтаряше, без мелодия, само безизразни думи. Тя бавно обърна глава към вратата. На прага стоеше Бърич.

— Може ли да вляза — тихо попита той.

Моли кимна.

— Защо си буден по това време — уморено го попита тя.

— Чух я да плаче. Болна ли е? — Бърич отиде при огъня, хвърли нова цепеница в пламъците, после се наведе и се вгледа в личицето на бебето.

— Не зная. Просто не престава да плаче. Дори не иска да суче. Не зная какво ѝ е. — Гласът ѝ излъчваше мъка на човек, отдавна останал без сълзи.

Бърич се обърна към нея.

— Нека я полюлея аз. Ти иди да си легнеш и се опитай да си починеш, иначе и двете ще сте болни. Не може да продължаваш така нощ след нощ.

Моли го погледна неразбиращо.

— Искаш да се погрижиш за нея, така ли? Наистина ли?

— Доколкото е по силите ми — кисело отвърна той. — Не мога да спя, когато плаче.

Моли се изправи така, като че ли я болеше гърбът.

— Първо се посгрей. Ще ти направя чай.

В отговор Бърич взе бебето от ръцете ѝ.

— Не, иди да си легнеш. Няма смисъл и двамата да бодърстваме.

Тя сякаш не го разбра.

— Наистина ли нямаш нищо против да си легна?

— Не, върви, ние ще се оправим. Хайде, върви. — Бърич я наметна с одеялото и притисна бебето към рамото си. Дъщеря ми изглеждаше съвсем мъничка в големите му тъмни ръце. Моли бавно мина през стаята, обърна се към него, но Бърич бе вперил очи в лицето на детето. — Тихо — каза му той. — Тихо.

Любимата ми се отпусна на леглото и се зави презглава. Бърич не седна. Стоеше пред огъня и леко се олюляваше, като бавно потупваше бебето по гърба.

— Бърич — тихо го повика Моли.

— Да? — Той не се обърна да я погледне.

— Няма смисъл в това време да спиш в оная барака. По-добре се премести тук за през зимата. Можеш да спиш до огнището.

— Там не е чак толкова студено. Зависи дали си свикнал, нали знаеш.

За известно време се възцари тишина.

— Бърич. Ще се чувствам по-сигурна, ако си наблизко. — Гласът на Моли бе съвсем тих.

— Ами, добре. Тогава ще се преместя. Но няма от какво да се боиш. Хайде, заспивай. Заспивайте и двете. — Той сведе глава и видях устните му да докосват косичката на бебето. Сетне тихичко запя. Опитах се да чуя думите, но гласът му беше прекалено гърлен. Не знаех този език. Плачът на детето изгуби остротата си. Бърич бавно се заразхожда из стаята. Назад-напред край огъня. Наблюдавах го през очите на Моли, докато успокоителният му напев не приспа и нея. След това сънувах само за един самотен вълк, който тичаше ли тичаше. Самотен като мен.

15

КЕТЪЛ

Когато избяга от принца престолонаследник Славен и се завърна в родните си Планини, Кетрикен носеше детето на Искрен. Някои я обвиняваха и твърдяха, че ако била останала в Бък и била оказала съпротива на Славен, детето щяло да се роди в безопасност. Може би тогава замъкът Бъкип щял да застане зад нея, може би цялото херцогство Бък щяло да окаже по-обединена съпротива срещу пиратите. Ако имали кралица в Бък, крайбрежните херцози може би щели да се бият по-решително. Някои казват така.

Общото мнение на онези, които навремето живееха в замъка Бък и бяха добре информирани за вътрешната политика на регентството на Пророците, е съвсем различно. Те без изключение смятаха, че и Кетрикен, и нейното неродено дете ще бъдат посрещнати с подла игра. Има достатъчно доказателства, че дори след като Кетрикен напусна Бъкип, поддръжниците на Славен направиха всичко възможно, за да я опозорят, и дори твърдяха, че детето изобщо не било от Искрен, а от неговия незаконороден племенник Фиурицарин.

Безполезно е да се гадае какво е щяло да се случи, ако Кетрикен беше останала в Бъкип. Исторически факт е, че според нея детето ѝ щеше да има най-голям шанс за оцеляване, ако се роди в любимото ѝ Планинско кралство. Тя също се завърна в Планините с надеждата да открие

Искрен и да възстанови съпруга си на престола. Опитите ѝ да го намери обаче ѝ донесоха само скръб. Кетрикен се натъкна на мястото, където спътниците му се бяха сражавали срещу неизвестен противник. След като лешоядите бяха свършили с тях, от непогребаните им тела бяха останали само кости и разкъсани дрехи. Сред тези останки обаче тя попадна на синия плащ и ножа на Искрен. Тогава кралицата се завърна в кралския дворец в Джаампе и оплака мъжа си като мъртъв.

Още по-мъчителни за нея бяха съобщенията, които получи през следващите месеци. В планините отвъд Джаампе на няколко пъти бяха виждали хора, облечени в дрехите на Искреновата стража. Те, изглежда нямали желание да влизат в разговори със селяните и въпреки окаяното си състояние често отказвали предложение за помощ или храна. Неколцина от тях от време на време се появяваха в столицата. Те като че ли не бяха в състояние свързано да отговорят на въпросите на Кетрикен за случилото се с Искрен. Дори не си спомняха кога и при какви обстоятелства са се разделили с него. Всички без изключение бяха изпълнени с непреклонна решимост да се завърнат в Бък.

След време кралицата започна да вярва, че Искрен и неговата стража са били нападнати не само физически, но и с магия. Тя предполагаше, че и вражеските ратници, и лъжливата котерия, която бе обезсърчила и объркала хората му, са били пратени от неговия по-малък брат принц Славен. Това още повече затвърди омразата ѝ към нейния девер.

Събудих се от тропане на вратата. Извиках в отговор нещо и седнах на леглото в студената тъмна стая.

— Тръгваме след един час — чу се отвън.

Освободих се от сънената прегръдка на Славей, намерих си ботушите и ги нахлузих, после се увих в плаща си. Единствената реакция на певицата бе да се зарови на топлото ми място. Наведох се над леглото.

— Славей? — След като не получих отговор, леко разтърсих рамото ѝ. — Славей! Тръгваме след по-малко от час. Ставай!

Тя тежко въздъхна.

— Спокойно, ще се приготвя. — Младата жена се скри под одеялото. Свих рамене и я оставих да спи.

В кухнята Пелф ми предложи топли питки с масло и мед и аз с радост приех. Къщата, толкова тиха предния ден, сега гъмжеше от хора. По приликата помежду им реших, че са роднини. Момченцето с петнистото яре седеше до масата и хранеше животинчето с парченца питка. От време на време го улавях, че ме зяпа. Когато му се усмигнах, то се ококори, сериозно се изправи и отнесе чинията си нанякъде. Ярето го последва.

В кухнята влезе Ник. По черния му вълнен плащ имаше снежинки. Той срещна погледа ми.

— Готов ли си за път?

Кимнах.

— Добре. Облечи се топло. Задава се буря. — Той се усмигна широко. — Идеално време за пътуване за такива като нас.

Казах си, че не съм и очаквал пътуването да ми достави удоволствие. Когато Славей слезе долу, вече се бях нахранил. Тя ме изненада. Предполагах, че ще е сънена. Певицата обаче бе съвсем будна, бузите ѝ бяха покрити с руж и устните ѝ се усмихваха. Без да се колебае, Славей щедро си взе от всичко. Когато вдигна поглед от празната си чиния, тя най-последно забеляза удивлението ми.

— Когато им предлагат храна, менестрелите никога не отказват — поясни Славей и протегна чашата си към мен. Промиваше закуската си с бира. Налях ѝ от каната на масата. Тъкмо с въздишка бе оставила халбата си, когато отново се появи Ник. Приличаше на буреносен облак.

— Том, можеш ли да караш конска кола?

— Естествено.

— Добре ли?

— Доста добре — тихо отвърнах аз.

— Чудесно, тогава сме готови за път. Трябваше да кара братовчед ми Ханк, но тази сутрин диша като ковашки мях, хванала го е някаква кашлица. Жена му не го пуска. Но щом можеш да караш кола...

— Това обаче ще означава промяна на възнаграждението — неочаквано се намеси Славей. — Като кара колата, той ти спестява разходите за кон за самия него. И за храната на братовчед ти.

Ник се изненада за миг и започна да мести поглед между мен и Славей.

— Кое то си е право, право си е — отбелязах аз. Опитах се да скрия усмивката си.

— Ще уредя нещата — отстъпи той и отново излезе от кухнята. След малко се върна. — Старицата казва, че щяла да те изпита. Нали разбираш, конят и каруцата са нейни.

Навън все още бе тъмно. Факлите пращяха на вятъра и снега. Наоколо се суетяха хора, вдигнали качулки и увити в плащовете си. Имаше четири фургона. Единият беше натоварен с петнадесет пътници. Те се бяха притиснали един към друг с чанти в скутовете си и сведени глави, за да се защитят от студа. Една жена ме стрелна с поглед. Лицето ѝ изразяваше съмнение. На ръката ѝ се бе облегло дете. Зачудих се откъде идват. Двама мъже натовариха последното буре на четвъртата каруца и опънаха покривалото отгоре.

Зад пътническия фургон имаше каручка с две колела. Вътре с изправен гръб седеше дребна старица, цялата в черно. Беше увита в плащ с качулка, шал и пътено одеяло върху коленете. Докато заобикалях колата ѝ, тя внимателно ме наблюдаваше с пронизателните си черни очи. Петнистата ѝ кобила не харесваше времето и хамутът ѝ я стягаше. Наместих го, доколкото можех, и я убедих да ми се довери. Когато свърших, вдигнах глава и видях, че старицата не ме изпуска от поглед. Черната ѝ коса се подаваше изпод качулката, но не всичко бяло в нея бе сняг. Тя прехапа устни, ала не каза нищо дори когато натоварих багажа си под седалката. Поздравих я и седнах до нея.

— Струва ми се, че ще карам твоята каручка — дружелюбно казах аз.

— Струва ти се значи. Не знаеш ли? — Жената ме изглежда остро.

— Ханк се разболял. Ник ме помоли да заема неговото място. Казвам се Том.

— Не обичам промените — отвърна тя. — Особено в последния момент. Промените показват, че не си бил готов.

Реших, че се досещам защо Ханк така ненадейно се е почувствал зле.

— Казвам се Том — повторно се представих аз.

— Вече го каза. — Старицата се загледа в сипещия се сняг. — Цялото това пътуване е лоша идея — високо рече тя, ала не на мен. — И от него няма да излезе нищо добро. Още отсега го виждам. — Жената кършеше пръсти в скута си. — Проклети стари кокали — каза на снега тя. — Ако не бяха старите ми кокали, нямаше да имам нужда от никого.

Не знаех какво да й отговоря, но ме спаси Славей, която спря коня си до мен.

— Ще погледнеш ли какво са ми дали да яздя — предизвикателно попита тя. Нейната кобила разтърси черната си грива и ме погледна така, като че ли ме молеше да погледна какво очакват от нея да носи на гърба си.

— Изглежда ми съвсем наред. От планинска порода е. Всичките са такива. Но са много издръжливи и повечето са със спокоен нрав.

Славей се намръщи.

— Казах на Ник, че за тази цена очаквам приличен кон.

В този момент той мина край нас. Неговият кон не бе по-голям от кобилата на Славей. Ник я погледна, после се извърна, сякаш вече не издържаше.

— Да вървим — тихо каза той. — По-добре е да не говорите и да не изоставате от колата пред вас. В тази буря е по-лесно да се изгубите, отколкото си мислите.

Въпреки тихия му глас всички незабавно се подчиниха на заповедта му. Нямаше високи команди, нито прощални викове. Дръпнах юздите и подкарах кобилата. Тя неодобрително изпръхтя, но тръгна. Напредвахме в почти пълна тишина и през постоянната пелена на снега. Кобилата на Славей неспокойно хапеше юздечката си, докато певицата не я пришпори. Животното бързо препусна и се присъедини към другите коне в началото на групата. Аз останах до мълчаливата старица.

Скоро се уверих в предупреждението на Ник. Слънцето изгря, но снегът продължаваше да вали на толкова големи парцали, че светлината имаше млечен оттенък. Снежинките искряха като бисери и едновременно заслепяваха и уморяваха очите. Сякаш пътувахме през безкраен бял тунел и виждахме само колата пред себе си.

Ник не ни водеше по пътя. Пресичахме през замръзнали полета. Снегът бързо засипваше следите, които оставяхме. Ездачите слизаха на земята да отварят портите на оградите, после ги затваряха след нас. Веднъж зърнах в далечината друга ферма, ала прозорците ѝ тъмнееха. Малко след пладне излязохме през последната порта и продължихме по стар път, който с времето се беше превърнал в тясна пътека.

През цялото време спътницата ми бе безмълвна и студена като самия сняг. Сегиз-тогиз крадешком я поглеждах. Очите ѝ бяха вперени право напред, тялото ѝ се поклащаше от движението на каручката. Тя нервно кършеше пръсти в скута си, сякаш я боляха. Тъй като нямаше с какво друго да се разсейвам, аз я наблюдавах. Очевидно беше от Бък. В говора ѝ все още се усещаше родният ми акцент, макар и загладен от дългите години на странстване из чужди земи. Шалът ѝ бе дело на халкидски тъкачи, но везбата по ръбовете на плаща ѝ, черна на черен фон, ми беше напълно непозната.

— Много си се отдалечил от Бък, момко — внезапно отбеляза старицата, като продължи да гледа пред себе си. Нещо в гласа ѝ ме накара да застана нащрек.

— Ти също, стара жено — отвърнах аз.

Тя завъртя глава към мен. Сврачите ѝ очи проблеснаха, ала не бях сигурен дали развеселено, или ядосано. Старицата замълча и след малко ненадейно попита:

— Защо пътуваш за Планините?

— Искам да видя чичо си — откровено отвърнах аз.

Тя презрително изсумтя.

— Ти си от Бък, а имаш чичо в Планините. И толкова много искаш да го видиш, че рискуваш главата си, така ли?

Погледнах я.

— Той е любимият ми чичо. Доколкото разбрах, ти отиваш да се поклониш в светилището на Еда.

— Другите отиват на поклонение — поправи ме спътницата ми. Аз съм твърде стара, за да се моля за плодовитост. Търся един пророк.

— Преди да успея да кажа нещо, тя прибави: — Той е любимият ми пророк. — И почти ми се усмихна.

— Защо не пътуваш във фургона при другите — попитах я аз.

Старицата ледено ме изгледа и отвърна:

— Прекалено са любопитни.

— Аха — усмихнато приех укора аз.

След малко жената отново заговори.

— Отдавна съм сама, Том. Обичам да върша нещата както си знам и сама да решавам какво да вечерям. Тези поклонници са добри хорица, но са като овце. Ако ги оставиш сами, нито един от тях няма да замине за светилището. Но след като всички заедно са взели решение, това става единствената цел в живота им.

Тя поклати глава и аз замислено кимнах. Старицата замълча. Пътеката постепенно стигна до реката. Продължихме срещу течението сред оскъдни храсталаци и млади дървета. Почти не виждах водата в снега, но усещах мириса ѝ и чувах шума ѝ. Чудех се кога ще се опитаме да я прекосим. После се усмихнах. Бях сигурен, че когато вечерта я видех, Славея ще знае. Надявах се, че Ник вече е свикнал с присъствието ѝ.

— Защо се хилиш — сепна ме старицата.

— Мислех си за моята приятелка певицата. Славея.

— Тя така ли те кара да се усмихваш?

— Понякога.

— Казваш, че е певица. Ами ти? И ти ли си менестрел?

— Не. Просто овчар. Обикновено.

— Разбирам.

Разговорът ни отново стихна. После, когато вече се спускаше вечер, тя ми рече:

— Можеш да ме наричаш Кетъл.

— Аз съм Том.

— Казваш ми го за трети път — напомни ми старицата.

Очаквах, че по залез-слънце ще се установим на лагер, но Ник продължи напред. Спряхме за кратко и той извади два фенера, които закачи на две от колите.

— Следвай светлината — когато минаваше покрай нас, напрегнато ми каза контрабандистът.

Вече цареше пълен мрак и студът още повече се усилваше, когато колата пред нас се отклони от пътя и навлезе между дърветата край реката. Покорно насочих натам кобилата и друсането накара Кетъл да изругае. Усмихнах се — малцина бъкпски стражници щяха да се справят по-добре.

Скоро спряхме. Учудено останах на мястото си, защото не виждах абсолютно нищо. Реката тъмнееше някъде наляво. Вятърът носеше ледена влага. Поклонниците в колата пред нас неспокойно шаваха и шепнеха. Чух гласа на Ник и видях някакъв мъж да води коня му покрай нас. Той откачи фенера от канатата на фургона. Проследих го. След малко и двамата с коня бяха влезли в дълга ниска сграда, която не се виждаше в мрака.

— Слезте и влезте вътре, тук ще пренощуваме — нареди Ник, когато отново мина покрай нас. Скочих от каручката и изчаках да помогна на Кетъл. Когато ѝ подадох ръка, тя се сепна.

— Благодаря ви, любезни господине — тихо рече старицата, когато слезе на земята.

— Моля, уважаема госпожо — отвърнах аз. Тя ме хвана под ръка и двамата се запътихме към сградата.

— Имаш прекалено добри обноски за овчар, Том — със съвсем различен глас отбеляза Кетъл, засмя се, влезе вътре и ме остави да се върна и да разпегна коня. Поклатих глава, но не можех да не се усмихна. Старицата ми харесваше. Прехвърлих коша си през рамо и вкарах кобилата в сградата при другите. Докато ѝ свалях оглавника, се огледах. Имаше едно общо продълговато помещение. В огнището бумтеше огън. Ниската сграда беше от речни камъни и кирпич, с пръстен под. Конете се бяха събрали около ясла, пълна със сено. Докато водех кобилата при тях, един от хората на Ник влезе с две ведра вода, които изля в дървено корито. Количеството конска тор ми показва, че контрабандистите често използват сградата.

— Какво е било по-рано това място — попитах Ник, когато се присъединих към другите пред огнището.

— Овчарски лагер — отвърна той. — Заслон за ранното агнене. По-късно, след като изкъпвали овцете в реката, тук ги стрижели. — Сините му очи заблуждаха някъде надалеч. После Ник дрезгаво се засмя. — Това е било много отдавна. Сега няма достатъчно храна за козите, та камо ли за овцете, които сме гледали някога. — Той посочи

огъня. — По-добре се нахрани и поспи, докато можеш, Том. За нас утрото настъпва рано. — Когато минаваше покрай мен, погледът му като че ли се задържа върху обещата ми.

Храната бе проста. Хляб и пушена риба. Овесена каша. Горещ чай. Кетъл се хранеше отделно и от собствените си провизии. Другите поклонници бяха любезни с нея и тя им отговаряше с учтивост, но беше ясно, че не ги свързва нищо друго, освен общата посока. Само трите деца в групата, изглежда, не се бояха от нея и я врънкаха за сушени ябълки и сладки, докато тя не ги предупреди, че ще ги заболят коремите.

Скоро в заслона стана топло, колкото от огъня, толкова и от конете и хората. Вратата и капациите на прозорците бяха плътно затворени, за да спират светлината, шума и топлината. Въпреки бурята и отсъствието на други пътници по нашия път, Ник не искаше да рискува. Одобрявах това качество за един контрабандист. По време на вечеря за пръв път успях да разгледам цялата група. Петнадесет поклонници с различен пол и възраст, без да броя Кетъл. Десетина контрабандисти, шестима от които толкова много приличаха на Ник и Пелф, че бяха поне братовчеди. Другите изглеждаха също толкова издръжливи и бдителни. Във всеки момент имаше най-малко трима часови. Те почти не разговаряха и си знаеха задълженията, така че почти нямаше нужда Ник да им нарежда какво да правят. Това ме изпълни с увереност, че ще стигна поне до отсрещния бряг на реката, а може би и до границата с Планинското кралство. Отдавна не се бях чувствал толкова обнадежден.

В тази компания Славей прояви най-добрите си качества. Още щом се нахранихме, тя извади арфата си и въпреки че често ни предупреждаваше да говорим тихо, Ник не ѝ забрани да пее. За контрабандистите тя избра стара балада за разбойника Хефт, може би най-галантният престъпник, живял в Бък. Думите накараха да се усмихне дори Ник и докато пееше, Славей закачливо го поглеждаше. На поклонниците изпя за крайречен път, който отвеждал хората у дома, и свърши с приспивна песничка за трите деца. Дотогава не само децата се бяха изтегнали на одеялата си. Кетъл ме прати да донеса нейните от каручката. Зачудих се, когато ме повиши от кочияш в камериер, но не казах нищо и се подчиних. Предположих, че в мен има нещо, което

кара всички възрастни хора да смятат, че постоянно съм на тяхно разположение.

Опънах одеялата си до тези на старицата и си легнах. Повечето други вече хъркаха. Кетъл се сви под завивката си като катерица в гнездото си. Представях си как я болят кокалите от студа, но с нищо не можех да ѝ помогна. Славея седеше край огнището и разговаряше с Ник. От време на време леко прокарваше пръсти по струните на арфата си и сребристите им звуци контрастираха на фона на ниския ѝ глас. Думите ѝ на няколко пъти накараха контрабандиста да се засмее.

Унасях се.

„Братко?“

Цялото ми тяло потръпна от удивление. Той беше наблизко.

„Нощни очи?“

„Разбира се! — Насмешка. — Или вече имаш друг брат?“

„Никога! Само теб, приятелю. Къде си?“

„Навън. Ела при мен.“

Побързах да стана и се увих в плаща си. Мъжът, който пазеше на вратата, ме изгледа намръщено, ала не ме спря. Излязох в мрака зад разпрегнатите коли. Вече не валеше и вятърът беше разчистил обсипаното със звезди небе. Снегът сребрееше по клоните на дърветата и храстите. Оглеждах се за него, когато тежкото му тяло ме блъсна в гърба. Проснах се по очи и щях да извикам, ако устата ми не беше пълна със сняг.

Успях да се претърколя настрани и няколко пъти бях прегазен от един весел вълк.

„Как ме откри?“

„Ти как знаеш къде да се почешеш, когато те сърби?“

Изведнъж разбрах какво иска да каже. Не винаги осъзнавах силата на връзката ни. Но сега само трябваше да си помисля за него, за да го намеря. Разбира се, че знаех къде е. Той бе част от мен.

„Миришеш на женска. Нова партньорка ли си си взел?“

„Не. Не, разбира се.“

„Но споделяте една бърлога, нали?“

„Пътуваме заедно. Като глутница. Така е по-безопасно.“

„Знам.“

Известно време неподвижно седяхме и просто повторно се приспособявахме към физическото присъствие на другия. Отново се

чувствах цял. Бях намерил покой. Не бях разбирал, че толкова много се безпокоя за него, докато видът му не ме беше успокоил. Усещах неволното му съгласие. Той знаеше, че сам съм преживял много трудности и опасности. Не бе смятал, че ще се спася. Ала му бях липсвал. Беше му липсвал моят начин на мислене, идеите и споровете, каквито вълците никога не водят помежду си. „Затова ли се върна при мен?“ — попитах го.

Нощни очи рязко се изправи и се отръска. „Беше време да се върна — уклончиво отвърна той. После прибави: — Тичах с тях. Накрая ме приеха в глутницата си. Ловувахме заедно, убивахме заедно, ядахме заедно. Беше много хубаво.“

„Но?“

„Исках да съм техен водач. — Той се обърна и ме погледна през рамо с изплезен език. — Свикнал съм да съм водач, нали знаеш.“

„Нима? И те не бяха съгласни, така ли?“

„Черния е много едър. И бърз. Мисля, че съм по-силен от него, но той знае повече хитрости. Беше също като тогава, когато ти се бореше със Сърцето на глутницата.“

Тихо се засмях. Той се завъртя към мен и оголи зъби в престорено изръмжаване.

— Успокой се — прошепнах аз и разперих ръце. — Така. Какво се случи?

Нощни очи се отпусна до мен. „Той продължава да е водач. Запази женската и бърлогата си. — Моят вълк се замисли и усетих, че се бори с идеята за бъдещето. — Друг път може да е различно.“

— Възможно е — съгласих се аз. Леко го почесах зад ухото и той едва не се претърколи по гръб на снега. — Ще се върнеш ли при тях някой ден?

Докато го чешех зад ушите, му бе трудно да се съсредоточи върху думите ми. Престанах и повторих въпроса. Нощни очи наклони глава настрани и весело ме погледна. „Попитай ме в този някой ден и тогава ще мога да ти отговоря.“

„Всяко нещо с времето си — съгласих се аз. — Радвам се, че си тук. Но все пак не разбирам защо се върна при мен. Можеше да останеш в глутницата.“

Очите му срещнаха моите. „Ти си призван, нали? Твоят крал ти каза «Ела при мен.»“

Неохотно кимнах. „Призован съм.“

Той рязко се изправи, изтръска се и впери очи в нощта. „Щом ти си призован, същото се отнася за мен.“ Беше му трудно да го признае.

„Не си длъжен да идваш с мен. Зовът на моя крал обвързва само мен, не теб.“

„Грешиш. Всичко, което обвързва теб, обвързва и мен.“

„Не разбирам как е възможно“ — предпазливо казах аз.

„Аз също. Но е така. «Ела при мен» — извика той. И известно време не му обръщах внимание. Но вече не мога.“

„Съжалявам. — Потърсих начин да го изразя. — Той няма право на теб. Зная го. Мисля, че не е искал да повика и теб. Дори ми се струва, че не е искал да ме обвърже с тези думи. Но го направи и аз трябва да отида при него.“

Изправих се и изтупах снега, който бе започнал да се топи по дрехите ми. Изпитвах срам. Беше ми го причинил Искрен, човек, на когото вярвах. И не стига това, но и чрез мен го бе наложил на вълка. Нямах право да изисква нищо от Нощни очи. Аз също. Връзката помежду ни беше доброволна, взаимно себеотдаване без задължения. А сега чрез мен той бе впримчен толкова здраво, все едно го бях затворил в клетка.

„Значи заедно сме затворени в клетка.“

„Ще ми се да не беше така. Ще ми се да можех да те освободя. Но не зная как да освободя дори себе си. Тъй като нямам представа как си обвързан, не мога да те пусна. Двамата с теб споделяме Осезанието. С Искрен споделяме Умението. Как може неговото Умение да е минало през мен, за да стигне до теб? Когато той ме повика, ти беше много надалеч.“

Нощни очи неподвижно клечеше в снега. Вятърът се бе усилил и на слабата звездна светлина виждах как роши козината му. „Аз винаги съм с теб, братко. Може да не го усещаш, но винаги съм с теб. Ние сме едно цяло.“

„Двамата споделяме много неща“ — съгласих се аз. Загриза ме безпокойство.

„Не. — Той се обърна и ме погледна в очите, както не би могъл никой див вълк. — Не става въпрос за споделяне. Ние сме едно цяло. Аз вече не съм вълк, ти вече не си човек. Не знам как се казва онова, което представляваме заедно. Навярно знае онзи, които ни говореше за

Старата кръв. — Нощни очи замълча за миг. — Виж до каква степен съм станал човек, че да говоря за дума, която да изразява някаква идея. Няма нужда от думи. Ние съществуваме и сме такива, каквито сме.“

„Щях да те освободя, ако можех.“

„Наистина ли? Така нямаше да съм част от теб.“

„Нямах предвид това. Исках да кажа... Исках да кажа, че щях да ти дам възможност да имаш самостоятелен живот.“

Той се прозя и се протегна. „Аз искам възможност да имаме общ живот. И ние ще си я спечелим заедно. Е, нощем ли пътуваме, или денем?“

„Ние пътуваме денем.“

Нощни очи ме разбра. „Значи ще продължиш да пътуваш с тази голяма глутница, така ли? Защо не я напуснеш и не тръгнеш с мен? Дватама ще сме по-бързи.“

Поклатих глава. „Не е толкова просто. Имам нужда от подслон и от помощта на тази глутница, за да оцелея.“

Последва тежък половин час. Опитах се да му обясня, че се нуждая от подкрепата на другите в кервана, за да стигна до Планините. Ако имах кон и собствени провизии, нямаше да се поколебая да се доверя на късмета и да тръгна с вълка. Ала пеш и само с онова, което можех да нося на гръб, когато ме очакваха дълбоките снегове и лютите студове на Планините, да не споменавам за прекосяването на реката? Не бях чак такъв глупак.

Нощни очи възразяваше, че сме можели да ловуваме. Нощем да се гушим един до друг в снега. Той можел да се грижи за мен, както бил правил винаги. С търпение успях да го убедя, че трябва да продължа пътуването с кервана. „Значи аз ще трябва да продължа да се крия като улично куче и да следвам всички тези хора, така ли?“

— Том? Том, къде си — едновременно ядосано и уплашено ме повика Ник.

— Тук съм! — Излязох от храстите.

— Какво правиш — подозрително попита той.

— Пикаех — отвърнах аз. Неочаквано взех решение. — И кучето ми ме е последвало от града и ни е настигнало. Оставих го при приятели, но сигурно е прегризало въжето. Ела тук. Седни. Добро куче.

„Ще ти прегриза гърлото“ — свирепо заплаши Нощни очи, но се приближи и ме последва на открито.

— Адски голямо куче — отбеляза Ник и се наведе напред. — Повече ми прилича на вълк.

— Не за пръв път ми го казват във Фароу. Това е бъкска порода. Използваме ги за овчарски кучета.

„Ще си платиш за това. Обещавам ти.“

В отговор се наведох да го погаля по хълбока и да го почеша зад ушите. „Завърти опашка, Нощни очи.“

— Той ми е стар и верен другар. Трябваше да се досетя, че няма да остане сам.

„Какво ли не търпя заради теб!“ Нощни очи завъртя опашка. Веднъж.

— Разбирам. Е, по-добре влез вътре и поспи. И друг път не излизай сам. По никаква причина. Поне ме предупреждавай. Когато са на пост, хората ми са нервни. Може да ти прережат гърлото, преди да са те познали.

— Ясно.

„Минах точно между двама от тях.“

— Ник, нали нямаш нищо против? Имам предвид кучето. — Опитах се да се престоря на смутен. — Може да остане навън. Всъщност е адски добро куче пазач.

— Само не очаквай да го храня — изсумтя контрабандистът. — И не му позволявай да създава проблеми.

— О, сигурен съм, че няма да безпокои никого. Нали, приятел?

Славей избра точно този момент, за да излезе на вратата.

— Ник? Том?

— Тук сме. Ти беше права, беше отишъл да пикае — тихо каза Ник. После хвана Славей за ръка и я поведе обратно вътре.

— Какво е това — почти уплашено попита тя.

Трябваше да заложа всичко на интелигентността ѝ и на нашето приятелство.

— Кучето — бързо отвърнах. — Нощни очи сигурно е прегризал въжето. Предупредих Крис да го наблюдава, когато му го оставих, казах му, че ще се опита да тръгне след мен. Но Крис не ми е обърнал внимание и сега Нощни очи е тук. Ще трябва да го вземем с нас в Планините.

Славей зяпаше вълка. Очите ѝ бяха големи и черни като нощното небе над нас. Ник я дръпна за ръка и тя най-после се обърна към вратата.

— Ще трябва — промълви певицата.

Мислено благодарих на Еда и всички други богове, които ме чуваха. После се обърнах към Нощни очи.

— Стой тук и пази, добро куче.

„Забавлявай се, докато можеш, малки братко.“ Той легна до каруцата. Съмнявах се, че ще остане дълго там. Последвах Славей и Ник в заслона. Контрабандистът затвори вратата и спусна резето. Събух си ботушите и изтръсках покрития си със сняг плащ, после се завих с одеялото си. Вече се унасях, когато осъзнах какво облекчение изпитвам. Нощни очи се бе върнал. С вълка пред вратата бях в безопасност.

„Нощни очи. Радвам се, че си тук.“

„Проявяваш го по странен начин“ — отвърна той, но усетих, че повече е развеселен, отколкото ядосан.

„Черния Ролф ми прати съобщение. Славен се опитва да насочи срещу нас Старата кръв. Предлага им злато, за да ни предадат. Не бива много да разговаряме.“

„Злато. Какво е златото за нас и за тези като нас? Не се бой, малки братко. Пак съм тук, за да се грижа за теб.“

Затворих очи и се унесох с надеждата, че е прав. Докато се олюлявах на ръба на съня, за миг забелязах, че Славей не е опънала одеялата си до моите. Тя седеше в отсрещната част на заслона. До Ник. Доближили глави, те тихо разговаряха за нещо. Певицата се засмя. Не чух думите, но гласът ѝ звучеше предизвикателно.

Почти ме жегна ревност. Укорих се. Тя беше моя спътница, нищо повече. Какво ме интересуваше как прекарва нощите си? Предишната вечер бе спала притисната до гърба ми. Тази нощ нямаше да е до мен. Реших, че е заради вълка. Не можеше да го приеме. Не беше първата. Едно бе да знае, че съм осезател, но съвсем друго — да види звяра, с който съм обвързан. Е, какво да се прави?

Заспах.

По някое време през нощта усетих внимателно опипване.

Едва доловимо докосване на Умение до сетивата ми. Застанах нащрек и зачаках. Нищо. Дали не си го бях въобразил? Може би го бях

сънувал? Хрумна ми вледеняваща мисъл. Може да беше Уил. Неподвижно лежах и копнеех да се пресегна, ала се боях. Ужасно ми се искаше да узная дали Искрен е добре. Откакто онази нощ ме бе спасил от котерията на Славен, няхах нито вест от него. „Ела при мен“ — беше казал той. Ами ако това бе предсмъртното му желание? Ами ако след толкова много търсене откриех само кости? Пропъдих страха си и се опитах да се открия.

Умът, който се докосна до моя, беше на Славен.

Никога не се бях свързвал с него, само подозирах, че притежава Умението. И все пак се съмнявах в усещанията си. Силата му ми се струваше като тази на Уил, ала мислите бяха на Славен. „Не си открил и жената, така ли?“ Мисълта не беше насочена към мен. Той се пресягаше към някой друг. Това ме окуражи. Опитах се да се открия за мислите му, без да се пресягам за тях.

„Още не, кралю.“ Бърл. Криеше страха си зад официалности и любезности. Знаех, че Славен го усеща не по-зле от мен. Знаех дори, че това му доставя удоволствие. Той никога не бе можел да прави разлика между страх и почит. Не вярваше, че някой може да го уважава, ако не трепери от страх. Не бях смятал, че това се отнася и за собствената му котерия. Зачудих се с какво ги е заплашил.

„И копелето ли не си намерил?“ — попита Славен. Вече бях сигурен. Той използваше силата на Уил. Това означаваше ли, че сам не може да използва Умението?

„Не открих нито следа от него, кралю. Мисля, че е мъртъв. Този път наистина. Той се поряза с отровен нож и в този момент изпитваше крайно отчаяние. Никой не би могъл да се преструва така.“

„Тогава къде е трупът му?“

„Някъде, кралю, сигурен съм. Вашите стражници просто още не са се натъкнали на него.“ Последната мисъл идваше от Карод, който не трепереше от страх. Той го криеше дори от себе си и се заблуждаваше, че изпитва гняв. Разбрах необходимостта му да го прави, но се съмнявах, че е разумно. Това го принуждаваше да предизвиква Славен, който не обичаше другите свободно да изразяват мнението си.

„Може би трябва да те пратя да оглавиш търсенето по пътищата — любезно предложи Славен. — В същото време може да потърсиш човека, който е убил Гръм и неговите стражници.“

„Ваше величество...“ — започна Карод, но излъченото от Славен „МЛЪК!“ го накара да прекъсне.

„И аз веднъж го помислих за мъртъв и едва не ме убиха, защото повярвах на чужди думи. Този път искам да го видя, няма да си отдъхна, преди да го видя насечен на парчета. Нещастният опит на Уил да примами копелдака в капан се провали.“

„Може би защото вече е мъртъв“ — глупаво подхвърли Карод.

И тогава станах свидетел на нещо отвратително. Той прати на Карод остра болка, пареща и пронизваща, като използваше Умението на Уил. И тогава най-сетне зърнах в какво са се превърнали. Славен се беше впил в Уил като кърлеж или пиявица и изсмукваше живота от тялото му. Найаве или насън, той винаги бе с него и имаше достъп до силата му. И сега нехайно я разхищаваше, без да мисли какво коства това на Уил. Не знаех, че може да се причинява с помощта на Умението болка. Спомнях си вцепенияващия взрив на сила, с който ги беше отблъснал Искрен, да. Но това бе друго. Това не беше проява на сила или гняв. А на чиста отмъстителност. Знаех, че някъде Карод се е строполил на пода и се мята в безсловесна агония. Бърл и Уил бяха свързани с него и сигурно бяха изпитали част от болката. Изненадваше ме, че член на котерията изобщо е способен да причини такова нещо на друг. Но пък болката не беше пратена от Уил. А от Славен.

След известно време паренето премина. В действителност може да бе продължило само миг. За Карод трябваше да е било цяла вечност. Усетих слабото му мислено хленчене. В момента нямаше сили за повече.

„Не вярвам, че копелдакът е умрял. Не смея да вярвам в това, докато не съм видял трупа му. Някой е убил Гръм и хората му. Затова го открийте и ми го доведете. Жив или мъртъв. Бърл. Остани където си и удвои усилията си. Сигурен съм, че се е запътил натам. Не позволявай нито един пътник да премине, без да го провериш. Карод, мисля, че трябва да отидеш при Бърл. Ленивият живот, изглежда, не подхожда на темперамента ти. Тръгваш още утре. И по време на пътя недей да мързелуваш. Насочи мислите си към изпълнението на задачата. Известно ни е, че Искрен е жив — той го доказва на всички ви. Копелдакът ще се опита да отиде при него. Трябва да го спрем преди това и тогава ще елиминираме опасността от брат ми. Не ви ли е хрумвало какво ще стане с нас, ако Искрен успее? Търсете го, и с

Умение, и с хора. Постоянно напомняйте за наградата, която обявих за залавянето му. И за наказанието, което очаква съучастниците му. Ясен ли съм?“

„Разбира се, ваше величество. Няма да щадя усилията си“ — побърза да отговори Бърл.

„Карод? Не чувам нищо от теб, Карод.“ Заплахата от наказание висеше над всички.

„Моля ви, ваше величество. Ще направя всичко, всичко. Ще го намеря жив или мъртъв.“

Уил и присъствието на Славен изчезнаха. Карод ги последва. Бърл остана още миг. Дали се вслушваше и опипваше към мен? Оставих мислите си да текат свободно. Наруших съсредоточаването си. После отворих очи и се загледах в тавана. След използването на Умението бях неспокоен и целият треперех.

„При теб съм, братко“ — увери ме Нощни очи.

„Радвам се, че си при мен.“ Обърнах се на една страна и се опитах да заспя.

СКРИВАЛИЩЕТО

В много от древните легенди за Осезанието се твърди, че осезателят постепенно придобивал повечето свойства на животното, с което е обвързан. В някои от най-страшните приказки се казва, че накрая осезателят придобивал способността да се превръща в този звяр. Хора, които добре познават тази магия, са ме уверявали, че не е така. Вярно е, че осезателят, без да го съзнава, може да възприема някои от физическите особености на своето животно, но човек, обвързан с орел, не може да разпери криле, нито онзи, който е обвързан с кон, ще зацвили. С времето осезателят все по-добре разбира звяра и колкото по-дълго са свързани двамата, толкова повече ще си прилича поведението им. Животното най-вероятно ще възприеме маниерите и особеностите на човека и обратно. Но това става само след продължителен период на непрекъснат контакт.

Ник и Бърич бяха на едно мнение за това кога започва утрото. Събудих се от шума на неговите хора, които извеждаха конете от заслона. През отворената врата нахлуваше студен вятър. Другите се размърдваха в мрака около мен. Едно момиченце плачеше, че го будят толкова рано. Майка му се зае да го успокоява. „Моли“ — с внезапен копнеж си помислих аз. Някъде Моли успокояваше моята дъщеря.

„Какво е това?“

„Моята женска ми роди малко. Далеч оттук.“

Незабавна загриженост. „Но кой ще ловува месо, за да ги храни? Не трябва ли да се върнем при нея?“

„Там е Сърцето на глутницата.“

„Разбира се. Трябваше да се досетя. Той знае законите на глутницата, въпреки че го отрича. Тогава всичко е наред.“

Докато ставах и навивах одеялата си, ми се искаше да мога да приема положението също толкова спокойно. Знаех, че Бърич се грижи за тях. Това му беше в природата. Спомних си всички години, през които ме бе гледал. Тогава често го бях мразил — а сега не се сецах за друг, който да предпочитам да се грижи за Моли и моята дъщеря. Освен самия мен. Предпочитах аз да се грижа за тях, дори ако трябва да люлея плачещото бебе. Макар, че в момента ми се искаше поклонничката да накара детето да млъкне. В резултат от шпионирането през нощта ме измъчваше свирепо главоболие.

Решението, изглежда, беше храната, защото когато получи парче хляб с мед, момиченцето утихна. Припряно закусихме. Единственото топло нещо от храната ни бе чаят. Забелязах, че Кетъл се движи много сковано, и я съжалих. Занесох ѝ чаша горещ чай, за да стопли възлестите си пръсти, и ѝ събрах одеялата. Никога не бях виждал толкова разкривени от артрит ръце — напомнях ми за птичи нокти.

— Един мой стар приятел ми каза, че понякога копривата облекчава болките в ръцете — измърморих, докато завързвах вързопай.

— Само ми намери коприва, дето расте под снега, и веднага ще послушам съвета ти, момко — свадливо отвърна тя. Но след малко ми подаде сушена ябълка от оскъдните си запаси. Приех я с благодарност. Натоварих багажа ни в каручката и впрегнах кобилата, докато Кетъл допиваше чая си. Огледах се, ала нямаше и следа от Нощни очи.

„Ловувам“ — донесе се отговорът му.

„Ще ми се да бях с теб. Успех.“

„Нали трябваше да разговаряме колкото може по-малко, за да не ни чуе Славен?“

Не казах нищо. Утрото бе ледено и ясно, почти ослепително светло след снега от предишния ден. Беше по-студено — речният вятър сякаш проникваше през дрехите ми и откриваше пролуките около маншетите и яката ми, за да пъхне вътре вкочаняващите си

пръсти. Помогнах на Кетъл да се качи в каручката и я увих с едно от одеялата ѝ.

— Майка ти добре те е научила, Том — с искрена признателност рече тя.

Тези думи ме накараха да потръпна. Славея си приказваше с Ник, докато всички се приготвят за път. После яхна планинското си конче и зае мястото си до контрабандиста в началото на кервана. Казах си, че Ник Холдфаст и без това е по-подходящ за балада от Фицрицарин. Ако успееше да я убеди да се върне с него от границата на Планинското кралство, само щеше да ми облекчи живота.

Насочих мислите си към задачата си. Всъщност не можех да направя нищо повече от това да не позволявам на кобилата да изостане от фургона на поклонниците. Имах време да разглеждам района, който прекосяхме. Върнахме се на стария път, по който се бяхме движили предния ден, и продължихме срещу течението. Тук-там край реката растяха дървета, но малко по-нататък отстъпваха мястото си на ниски храсталаци. Пътя ни пресичаха дерета и сухи корита. Изглежда, по някое време през годината тук имаше много вода, навярно през пролетта. Ала сега земята бе суха, ако не се броеше снегът, който вятърът навяваше като пясък, и самата река.

— Вчера певицата те караше да се подсмиваш. На кого се мръщиш днес — тихо попита Кетъл.

— Мислих си, че е жалко да видя в какво се е превърнала тази богата земя.

— Нима? — Сухо попита тя.

— Разкажи ми за онзи твой ясновидец — опитах се да сменя темата.

— Не е мой — рязко отвърна старицата. После омекна. — Сигурно е глупаво от моя страна. Онзи, когото търся, изобщо може да не е там. И все пак как по-пълноценно да използвам тези години, освен като преследвам една химера?

Мълчах. Започвах да разбирам, че на този въпрос тя отговаря най-добре.

— Знаеш ли какво има в каручката, Том? Книги. Свитьци и писания. Събирала съм ги години наред в различни земи, учила съм се да чета много езици и букви. На много места попадах на споменавания за Белите пророци. Те се появяват в решителните моменти и насочват

историята. Някои вярват, Том, че цялото време е кръг. Цялата история е гигантско колело, което неумолимо се върти. Също както се редуват сезоните и луната безспирно повтаря своя цикъл. Водят се едни и същи войни, измъчват ни едни и същи болести, идват на власт едни и същи хора, добри или зли. Човечеството е впримчено в това колело, обречено е безкрайно да повтаря грешките, които вече е допускало. Освен ако някой не дойде, за да промени това положение. Далеч на юг има земя, където вярват, че за всяко поколение на света имало Бял пророк. Той идва и ако обърнат внимание на учението му, цикълът на времето преминава в по-добър курс. Ако не го забележат, времето тръгва по по-лоша посока.

Тя замълча, сякаш чакаше да кажа нещо.

— Никога не съм чувал за това учение — признах аз.

— Не съм и очаквала. За пръв път научих за тези неща много далеч оттук. Там се смяташе, че ако тези пророци се провалят много пъти подред, повторенията на световната история ще стават все по-жестоки и накрая целият цикъл на времето, стотици хиляди години, ще се превърне в история на мъки и неправди.

— Ами ако обърнат внимание на пророка?

— Всеки път щом някой от тях успее, за следващия става по-лесно. И ако премине цял цикъл, в който са успели всички пророци, самото време най-после ще спре.

— Значи тяхната, цел е да настъпи краят на света, така ли?

— Не краят на света, Том. Краят на времето. Да освободят човечеството от времето. Защото времето е поробило всички ни. Времето ни състарява, времето ни ограничава. Помисли колко често ти се е искало да имаш повече време за нещо или да можеш да се върнеш един ден назад и да промениш нещо. Когато човечеството се освободи от времето, старите злини могат да бъдат поправени, преди да са извършени. — Кетъл въздъхна. — Мисля, че сега е моментът за появата на този пророк. И писанията ме карат да вярвам, че Белият пророк на това поколение ще се появи в Планините.

— Но ти го търсиш сама. Никой друг ли не е съгласен с теб?

— Много други. Но малцина го търсят. Защото трябва да го забележи народът. Друг не бива да се намесва, за да не объркат завинаги цялото време.

Все още ме озадачаваше онова, което бе казала за времето. Думите ѝ сякаш образуваха възел в ума ми. Гласът ѝ утихна. Вперих очи напред между ушите на кобилата. Беше време да се върна и да съм честен с Моли. Беше време да последвам примера на писаря Федрен, вместо да съм чирак на убиец. Кетъл ме бе накарала да се замисля за много неща.

Нощни очи се появи малко след пладне — решително изскочи от горичката и затича до нашата каручка. Кобилата нервно го погледна, объркана от вълчата му миризма и кучешкото му поведение. Пресегнах се към нея и я успокоих. След известно време Кетъл го забеляза и се наведе да го погледне, после се отпусна назад и каза:

— До колата ни има вълк.

— Това е моето куче. Макар че в него тече малко вълча кръв — небрежно признах аз.

Тя отново се наведе от каручката, после премести поглед към спокойното ми лице.

— Значи напоследък в Бък пазят овците с вълци. — Старицата кимна и отново замълча.

През останалата част от деня упорито продължихме напред. Не срещнахме други пътници и само веднъж зърнахме в далечината колиба, от покрива на която се вдигаше дим. Студът и вятърът бяха безмилостни. Лицата на поклонниците във фургона пред нас ставаха все по-бледи, носовете им — по-червени. Устните на една жена бяха почти сини. Те се притискаха един към друг като риба в саламура, ала близостта, изглежда, не им помагаше.

Мърдах пръстите си в ботушите, за да не замръзнат, и прехвърлях юздите от ръка в ръка, за да топля длани под мишниците си. Рамото ме болеше и болката се спускаше надолу чак до пръстите. Устните ми бяха сухи, но не смеех да ги оближа, за да не се напукат. Малко неща бяха по-неприятни от постоянния студ. Що се отнасяше до Кетъл, не се съмнявах, че измъчва и нея. Тя не се оплакваше, но изглеждаше все по-дребна под одеялото си. Мълчанието ѝ доказваше окаяното ѝ състояние.

Нощта все още не се бе спуснала, когато Ник отби колите от пътя и ни поведе по засипана със сняг пътека. Единственият признак за нея, който можех да установя, беше това, че над снега се подаваше по-малко трева, ала Ник, изглежда, добре се ориентираше.

Контрабандистите отгъпкваха пътя за колите и въпреки това дребната кобила на Кетъл едва напредваше. Веднъж се обърнах назад и видях, че вятърът бързо заличава следите ни.

Местността, през която минавахме, изглеждаше еднообразна, но малко хълмиста. Накрая прехвърлихме поредното възвишение и видяхме няколко сгради, които не се забелязваха от пътя. Смрачаваше се. Само един от прозорците светеше. Докато се спускахме натам, бяха запалени още свещи и Нощни очи усети във вятъра мирис на дим. Очаквах ни.

Сградите не бяха стари. Очевидно бяха завършени съвсем наскоро. Имаше голям сбор. Целият керван влезе в него заедно с колите. Пръстта бе изкопана така, че оборът беше наполовина под земята, което обясняваше защо не се вижда от пътя. Ако не знаеше за съществуването на това място, човек никога нямаше да го открие. Изкопаната пръст бе натрупана около сградите. Зад дебелите стени дори не чувахме вятъра. Една крава се размърда в яслата си, докато разпрягахме конете. Имаше слама, сено и корито прясна вода.

Поклонниците слизаха от фургона и аз тъкмо подавах ръка на Кетъл, когато вратата се отвори и вътре се втурна гъвкава млада жена с буйни червени коси. Тя постави юмруци на хълбоците си и се изправи пред Ник.

— Кой са тези хора и защо си ги довел тук? Каква полза от скривалището, ако за него знае половината страна?

Контрабандистът повери коня си на един от своите хора и се обърна към нея. Без да й каже нито дума, той я грабна в прегръдките си и я целуна. Ала след миг жената се отскубна от него.

— Какво...

— Платиха ми добре. Носят си храна и могат да пренощуват тук. Утре ще продължат за Планините. Там горе никой не го е грижа какво правим. Няма опасност, Тел, прекалено много се тревожиш.

— Трябва да се тревожа за двама, защото ти нямаш и капчица здрав разум. Вече съм сготвила, но храната не е достатъчна за толкова хора. Защо не прати гълъб да ме предупредиш?

— Пратих. Не е ли пристигнал? Може бурята да го е забавила.

— Винаги казваш така, когато си забравил да го направиш.

— Стига, жено. Нося ти добра вест. Ела да идем в къщата и да поговорим. — Ник я прегърна през кръста и двамата излязоха. Хората

му се погрижиха за нас. Имаше сено, в което да спим, и достатъчно място, където да го разстелем. Отпред беше изкопан кладенец. В единия край на помещението бумтеше огнище. Коминът пушеше отвратително, но човек можеше да си сготви храна. Не бе топло, ала никой не се оплакваше. Нощни очи остана навън.

„Курникът им е пълен с кокошки — съобщи ми той. — Има и птичарник с гълъби.“

„Остави ги на мира“ — предупредих го аз.

Славей понечи да отиде с хората на Ник в къщата, но те я спряха на вратата.

— Ник каза всички да останете вътре. — Мъжът ме стрелна с многозначителен поглед. После извика, за да го чуят всички: — Донесете си вода сега, защото на излизане ще заключим вратата. Заради вятъра.

Думите му не заблудиха никого. Очевидно контрабандистът смяташе, че колкото по-малко знаем за скривалището му, толкова по-добре. Разбих го. Вместо да се оплакваме, донесохме вода. По навик напълних коритото на конете. Докато мъкнех петото ведро, се зачудих дали някога ще престана първо да се грижа за животните. Поклонниците се бяха заели да се погрижат за собственото си удобство. Скоро усетих мирис на храна. Е, имах сушено месо и корав хляб. Щеше да ми стигне.

„Можеше да дойдеш на лов с мен. Тук има дивеч. Това лято са имали зеленчукова градина и зайците все още идват за стъблата.“

Нощни очи лежеше на завет зад курника, настъпил с лапи кървавите останки от заек. Докато ядеше, държеше под око покритата със сняг градина и следеше за още дивеч. Мрачно задъвках парче сухо месо, докато трупах слама за постеля на Кетъл в яслата до нейния кон. Тъкмо бях разпънал одеялото ѝ, когато тя се върна от огъня с чайник в ръка.

— Кой ти е възложил да се погрижиш за леглото ми — попита старицата. И когато отворих уста да ѝ отговоря, прибави: — Ако имаш чаша, можеш да си налееш чай. Моята е в каручката. Там има и сирене и сушени ябълки. Донеси и тях, доброто ми момче.

Докато изпълнявах нареждането ѝ, чух гласа и арфата на Славей. Пееше, за да си отработи вечерята, естествено. Е, такива бяха менестрелите. Съмнявах се, че ще остане гладна. Донесох чантата на

Кетъл и тя ми предложи щедра гощавка, докато за себе си взе съвсем малко. Седнахме на одеялата си и се нахранихме. По време на вечерята старицата не преставаше да ме наблюдава и накрая заяви:

— Чертите ти са ми познати, Том. От коя част на Бък каза, че идваш?

— От Бъкип — без да се замислям, отвърнах аз.

— Как се казва майка ти?

Поколебах се, сетне казах:

— Сал Рибарката. — Тя имаше толкова много деца, че сред тях непременно имаше и някое на име Том.

— Рибарката ли? Защо един рибарски син е станал овчар?

— Баща ми беше овчар — импровизирах аз. — Бяхме доста заможни.

— Ясно. И те са те научили на придворните ти обноски към стариците. И имаш чичо в Планините. Какво семейство само!

— Той се заселил там още на младини. — Разпитът започваше да ме изпотява. Виждах, че и тя го забелязва. — А от коя част на Бък каза, че произхожда твоето семейство — внезапно попитах аз.

— Не съм казала нищо — с усмивка отвърна Кетъл.

Славей ненадейно се появи на вратата на яслата, седна на ръба и се наведе към нас.

— Ник каза, че след два дни ще прекосим реката. — Кимнах, но не отговорих. Тя заобиколи края на яслата и небрежно хвърли раницата си до моята. След това седна и се облегна на нея с арфата в скута си. — Край огнището две семейства се карат и се бият. Хлябът им се намокрил и сега се обвиняват взаимно. И едното от децата е болно и повръща. Клетото. Мъжът, който толкова много се ядосва за мокрия хляб, постоянно повтаря, че било живо разхищение да храниш момчето, докато не му мине.

— Това трябва да е Рали. Не познавам по-стиснат човек — дружелюбно отбеляза Кетъл. — А момчето е Селк. Откакто напуснахме Халкида, все боледува. Най-вероятно си е болнаво. Мисля, че майка му се надява светилището на Еда да го изцери. Хваща се за сламка, но има достатъчно злато, за да го прави. Или поне имаше.

Двете продължиха да бърбят. Облегнах се в ъгъла, слушах ги с половин ухо и дремех. Още два дни до реката. И още колко до Планините? Попитах Славей дали знае.

— Всичко зависело от времето. Но Ник каза да не се тревожа. — Тя леко плъзна пръсти по струните на арфата си. В следващия момент на вратата на яслата се появиха две деца.

— Пак ли ще пееш — попита момиченцето, слабичко шестгодишно дете с прекалено износена рокличка. В косата му имаше сламки.

— Ти искаш ли?

В отговор децата с подскачане влязоха и седнаха от двете ѝ страни. Бях очаквал Кетъл да възрази, но тя не каза нищо дори когато момичето удобно се настани до нея. Старицата започна да чисти сламките от косата му с разкривените си старчески пръсти. Момиченцето имаше тъмни очи и стискаше кукла с избродирано лице. Усмихна се на Кетъл и разбрах, че се познават.

— Изпей онази за бабичката и прасето — помоли момчето.

Изправих се и си взех раницата.

— Трябва да поспя — извиних се. Изведнъж почувствах, че не мога повече да издържа в присъствието на деца.

Намерих свободна ясла близо до вратата на обора и се настаних там. Чувах гласовете на поклонниците край огнището. Изглежда, продължаваха да се карат. Славея изпя песента за жената, стълбата и прасето, последвана от песен за ябълковото дърво. Чух стъпките на неколцина други, които отидоха да послушат музиката. Казах си, че е по-разумно да поспя, и затворих очи.

Когато дойде при мен през нощта, наоколо беше тъмно и тихо. Тя ме настъпи по ръката, после едва не изпусна раницата си върху главата ми. Не казах нищо дори когато легна до мен. Тя опъна одеялото си и подпъхна ръба му под моето. Не помръдвах. Изведнъж усетих ръката ѝ въпросително да докосва лицето ми.

— Фиц? — Прошепна Славея в мрака.

— Какво?

— Можем ли да вярваме на Ник?

— Вече ти казах. Ни най-малко. Но мисля, че ще ни заведе до Планините. Ако не заради друго, заради собствената си гордост. — Усмихнах се в тъмнината. — Репутацията на контрабандиста трябва да е идеална. Ще ни заведе дотам.

— Днес ми беше сърдит, нали? — След като не отговорих, тя прибави: — Защо сутринта ме изгледа толкова сериозно?

— Вълкът смуцава ли те — попитах я направо.

— Значи е вярно? — Промълви певицата.

— Преди съмняваше ли се?

— За Осезанието... да. Мислех, че е зла лъжа, която разпространяват за теб. Че синът на един принц може да е осезател... Ти не приличаше на човек, който може да споделя живота си с животно. — Гласът ѝ ясно показваше какво е отношението ѝ към такъв навик.

— Но съм такъв. — Гневът ме подтикна към откровеност. — Той е всичко за мен. Всичко. Никога не съм имал по-верен другар, който винаги е готов да даде живота си за мен. И дори нещо повече от живота си. Едно е да си готов да умреш заради друг. И съвсем друго — да пожертваш изживяването на живота си заради някого. Ето каква жертва прави той заради мен. Същата, каквато правя заради своя крал аз.

Никога не бях представял връзката ни по такъв начин.

— Крал и вълк — тихо рече Славей. И още по-тихо прибави: — Никого другиго ли не обичаш?

— Моли.

— Моли ли?

— Тя е у дома. В Бъкип. Жена ми. — Побиха ме тръпки на гордост, когато изрекох тези думи. Жена ми!

Славей се надигна на одеялото си и под завивките нахлу студен въздух. Напразно се опитах отново да се завия.

— Значи имаш жена, така ли?

— И дете. Момиченце. — Въпреки студа и мрака широко се усмигнах. — Моята дъщеря — тихо казах аз, просто за да чуя как звучат думите. — У дома имам жена и дъщеря.

Славей легна в тъмнината до мен.

— Нямах — прошепна тя. — Аз съм менестрел, Фиц. Ако копелдакът се беше оженил, щеше да се разчуе. Всъщност имаше слухове, че си се оженил за Мигновена, дъщерята на херцог Жилав.

— Ожених се тайно — отвърнах аз.

— А, разбирам. Значи изобщо не си женен. Имал си любовница, това се опитваш да кажеш.

Думите ѝ ме жегнаха.

— Моли е моя жена — твърдо повторих аз. — Във всяко едно отношение, което е важно за мен.

— Ами в отношенията, които са важни за нея? Ами детето? — тихо попита Славей.

Дълбоко си поех дъх.

— Щом се върна, това ще е първото нещо, което ще направим. Искрен лично ми обеща, че когато стане крал, ще мога да се оженя за когото поискам. — Някаква част от мен се ужаси от свободата, с която говорех пред нея. Друга попита какво значение има, ако тя научи?

— Значи отиваш да търсиш Искрен.

— Отивам да служа на своя крал. Да помогна на Кетрикен и на детето на Искрен. И после да продължа оттатък Планините, за да намеря своя крал и да го върна на престола. За да може да прогони алените кораби от крайбрежието на Шестте херцогства и отново да заживеем в мир.

За миг се възцари пълна тишина, освен виещия навън вятър. Сетне Славей тихо каза:

— Ако направиш и половината от това, ще имам герой за своята песен.

— Не искам да съм герой. А само да направя каквото трябва, за да съм свободен да живея както искам.

— Бедният Фиц. Никой от нас не е свободен да живее както иска.

— Ти обаче си свободна.

— Нима? Струва ми се, че с всяка следваща крачка все по-дълбоко затъвам в блатото, и съпротивата само още повече влошава нещата...

— Как така?

Тя задавено се засмя.

— Огледай се. Аз спях в сено и пея, за да си заслужа вечерята, като рискувам и приемам, че накрая ще прекосим реката и ще отидем в Планинското кралство. И дори да успея, дали ще съм постигнала целта си? Не. Трябва да се влача след теб, докато не извършиш нещо, достойно за песен.

— Не си длъжна да го правиш — смаяно промълвих аз. — Винаги можеш да си тръгнеш и да си изкарваш прехраната като пътуваща певица. Изглежда, се справяш много добре с това.

— Достатъчно добре. Достатъчно добре за пътуваща певица. Ти си ме чувал да пея, Фиц. Имам хубав глас и сърчни пръсти. Но не съм изключителна, а тъкмо това е нужно, за да си спечеля място на придворен менестрел в някой замък. Ако до пет години изобщо останат замъци. Нямам намерение да пея на пиратите с алените кораби.

За миг и двамата замълчахме и се замислихме.

— Виждаш ли — след малко продължи тя. — Аз си нямам никого. Родителите ми и брат ми умряха. Отиде си старият ми учител, няма го лорд Бронз, който ме обичаше главно заради моя учител. Всички загинаха, когато изгоря крепостта. Пиратите ме помислиха за мъртва, нали разбираш, иначе наистина щях да умра. — За пръв път долавях намек за някогашен страх в гласа ѝ. Славея помълча, замислена за всичко, за което не искаше да споменава. Обърнах се към нея. — Мога да разчитам само на себе си. И сега, и за в бъдеще. Само на себе си. Един менестрел не може вечно да скита и да пее за петачета по странноприемниците. Ако искаш да си осигуриш старините, трябва да си спечелиш място в замък. Мога да го постигна единствено с велика песен, Фиц. И времето ми е ограничено. — Следващите ѝ думи бяха тихи, дъхът ѝ — топъл. — И затова ще те следвам. Защото по пътя ти като че ли се случват само велики събития.

— Какви велики събития — намръщих се аз.

Славея се примъкна към мен.

— Велики събития. Абдикирането на принц Рицарин. Триумфалната победа над алените кораби при Острова на Еленовия рог. Нали тъкмо ти спаси кралица Кетрикен от претопените в нощта, когато я нападнаха, точно преди Лова на кралица Лиса? Виж, това е песен, която ми се ще да бях написала аз. Да не споменавам за подклаждането на бунта в нощта на коронясването на принц Славен. Чакай да помисля. Възкръсването, опитът за покушение срещу Славен в трейдфордския замък, бягството оттам. Избиването на половин дузина от неговите стражници, докато ръцете ти са оковани... Имах чувството, че тогава трябваше да те последвам. Но ми се струва, че ако отсега не те изпускам от очи, имам голям шанс да стана свидетелка на нещо велико.

Никога не бях мислил за тези събития като за неща, предизвикани от мен. Искаше ми се да възразя, че аз не съм причина за

тях, че просто съм попаднал между зъбните колела на историята. Вместо това само въздъгнах.

— Единственото ми желание е да се прибера у дома при Моли и нашата дъщеричка.

— Тя сигурно копнее за същото. Едва ли ѝ е леко да се чуди кога ще се завърнеш. Ако изобщо се завърнеш.

— Тя не се чуди. Вече ме смята за мъртъв.

— Фиц — колебливо рече Славея. — Щом те смята за мъртъв, как може да вярваш, че ще те чака и няма да си намери друг?

— Бях разигравал десетки възможности в главата си. Че умирам, преди да се завърна у дома или че когато се завръщам, Моли ме приема като лъжец и осезател, че белезите ми я отвращават. Напълно очаквах да се разгневи, че не съм ѝ съобщил, че съм жив. Ала аз бях вярвал, че си е намерила друг и е щастлива с него. Моли щеше да ме разбере и да ми прости. В края на краищата тя ме беше напуснала. Кой знае защо, никога не си бях представял, че ще се завърна у дома и ще откроя, че ме е заменила с друг. Глупаво. Как можех да не го предвидя само защото това бе най-ужасната възможност?

— Най-добре ще е да ѝ пратя вест — по-скоро на себе си, отколкото на Славея казах аз. — Но не зная точно къде е. Нито на кого мога да доверя такова послание.

— Откога сте разделени — попита певицата.

— С Моли ли? Близо година.

— Година! Мъже — тихо измърмори тя. — Потегляте на бой или път и очакват животът да ви чака, когато се завърнете. Смятате, че жените трябва да орат нивите, да отглеждат децата, да поправят покрива и да се грижат за кравите, та когато се върнете, да заварите стола си пред огнището и топъл хляб на масата. Да, и топло тяло в кревата, което все още ви чака. — Гласът ѝ започваше да звучи гневно. — Колко дни не си бил при нея? Е, точно толкова дни тя е трябвало да се справя без теб. Времето не спира за нея само защото те е нямало. Как си я представяш? С бебето на ръце пред топлото огнище, нали? А какво ще кажеш за това? Бебето е вътре, плаче, зарязано на леглото, а тя е навън на дъжда и вятъра и се опитва да нацепи дърва, защото огънят е угаснал, докато е ходила да смели жито на мелницата.

Пропъдих този образ. Не. Бърич нямаше да го допусне.

— В главата си я виждам по много начини. Не само в хубави мигове — защитих се аз. — И тя не е съвсем сама. Един мой приятел се грижи за нея.

— А, приятел значи — спокойно се съгласи Славей. — И той е красив, смел и достатъчно дързък, за да открадне сърцето на всяка жена, нали?

Изсумтах.

— Не. Той е стар. Упорит и свадлив. Но мога да разчитам на него. Той винаги се отнася добре с жените. Учтиво и мило. Ще се грижи и за нея, и за детето. — Усмихнах се и с искрено убеждение прибавих: — Ще убие всеки мъж, който, според него представлява заплаха за тях.

— Можеш да разчиташ на него, казваш, така ли? Добре се отнасял с жените, а? — С престорен интерес повиши глас Славей. — Знаеш ли колко рядко се среща такова нещо при мъжете? Каж ми кой е той, искам го за себе си. Ако твоята Моли го пусне.

Признавам, че за миг изпитах тревога. Спомних си, че веднъж, когато ме дразнеше, Моли ми каза, че съм бил най-хубавото нещо, излязло от конюшните след Бърич. Тъй като не бях сигурен дали това е комплимент, тя ми разкри, че жените го харесвали въпреки мълчаливостта и сдържаността му. Дали не бе гледала на Бърич по особен начин? Не. Същия ден Моли се беше любила с мен, бе останала с мен въпреки невъзможността да се оженим.

— Не. Тя обича мен. Единствено мен.

Не бях имал намерение да изрека думите на глас. Някаква нотка в гласа ми трябва да беше докоснала по-нежните струни в душата на Славей. Тя престана да ме измъчва.

— Е, добре тогава. Все пак мисля, че трябва да й пратиш вест. За да има надежда, която да я крепи.

— Ще го направя — обещах. Веднага щом стигнех в Джаампе. Кетрикен щеше да знае как да се свърже с Бърич. Можех да пратя съвсем кратко писмо, тъй като имаше вероятност да попадне в чужди ръце. Можех да го помоля да й съобщи, че съм жив и че ще се върна при нея. Но как щях да му пратя това писмо?

Лежах и мислех в мрака. Не знаех къде живее Моли. Лейси навярно знаеше. Ала не можех да пратя писмо по Лейси, защото Търпение щеше да научи. Не. Те не биваше да узнаят. Трябваше да е

някой, на когото и двамата да имаме доверие. Не Сенч. Не защото му нямах доверие, а защото никой нямаше да има представа как да го открие, дори да го познаваше под това име.

Някъде в обора един от конете подритна с копито стената на яслата си.

— Умълча се — прошепна Славей.

— Мисля.

— Не исках да те разстройвам.

— Не си ме разстроила. Просто ме накара да се замисля.

— О. — Мълчание. — Страшно ми е студено.

— И на мен. Но навън е още по-студено.

— От това не ми става по-топло. Прегърни ме.

И без да дочака отговор, се притисна към гърдите ми и пъкна глава под брадичката ми. Ухаеше приятно. Как така жените винаги успяват да ухаят приятно? Несръчно я прегърнах, благодарен за топлината ѝ, но неспокоен поради близостта ѝ.

— Така е по-добре — въздъхна Славей. Усетих, че мускулите ѝ се отпускат. — Надявам се скоро да имаме възможност да се изкъпем — прибави тя.

— И аз.

— Не че миришеш чак толкова лошо.

— Благодаря ти — малко кисело отвърнах аз. — Имаш ли нещо против да поспим?

— Не. — Певецата постави ръка на хълбока ми и добави: — Щом не се сещаш за нищо друго.

Успях да си поема дъх. „Моли“ — казах си. Славей бе толкова топла и близка, ухаеше толкова сладостно. В нейния менестрелски начин на живот онова, което предлагаше, не означаваше нищо. За нея. Но какво всъщност означаваше Моли за мен?

— Казах ти. Женен съм. — Беше ми трудно да говоря.

— Хм. Тя те обича, ти явно също я обичаш. Но сега ние с теб сме тук и е студено. Щом те обича толкова много, тя няма да ти се сърди, че си се стоплил и утешил в такава ледена нощ.

Насилих се да се замисля върху думите ѝ, после се засмях в тъмното.

— Тя няма само да ми се разсърди. Направо ще ми откъсне главата.

— О, така ли? — Сгушена на гърдите ми, Славей тихо се засмя. — Ясно. — После леко отдръпна тялото си от моето. Копнеех да се пресегна и да я притегля. — Тогава може би наистина е по-добре да поспим. Приятни сънища, Фиц.

И аз заспах, но не веднага и не без съжаление.

Нощта ни донесе силни ветрове и когато на сутринта отключиха вратата, навън ни посрещна нова пелена от сняг. Загрижено си помислих, че ако е станал прекалено дебел, ще си имаме сериозни проблеми с колите. Ала докато товарехме багажа, Ник изглеждаше спокоен и в добро настроение. Той нежно се сбогува с червенокосата жена и отново потеглихме. Контрабандистът ни поведе по различна пътека от онази, по която бяхме дошли. Тя беше много по-неравна и на някои места имаше преспи, дълбоки до над колелата на каруците. Отначало Славей яздеше близо до нас, но после Ник прати човек да я попита дали не иска да се присъедини към тях в началото на кервана. Тя весело му благодари за поканата и препусна напред.

Рано следобед отново излязохме на пътя. Струваше ми се, че не сме спечелили нищо, като толкова време сме го избягвали, но Ник несъмнено си имаше основания. Може би просто не искаше да отъпква пътеката към скривалището си. Вечерта ни свари в още по-примитивен заслон — няколко порутени колиби на речния бряг. На места сламените им покриви бяха поддали и тук-там по пода имаше сняг. Конете останаха навън, завързани на завет зад колибите. Напоихме ги на реката и получиха дажбата си от овес, но тук не ги очакваше сено.

Нощни очи дойде с мен, докато събирах дърва за огъня, защото макар че до огнищата имаше достатъчно, за да си сготвим вечеря, нямаше да стигнат за през нощта. Докато се спускахме към реката, си мислех колко много са се променили нещата помежду ни. Разговаряхме по-малко отпреди, но аз го усещах повече, отколкото по-рано. Може би просто нямаше нужда да разговаряме. Но по време на раздялата си и двамата се бяхме променили. Когато го поглеждах сега, понякога първо виждах вълка и чак после своя другар.

„Струва ми се, че най-последно си започнал да ме уважаваш, както заслужавам.“ Макар че думите му бяха предназначени да ме подразнят, в тях имаше истина. Той ненадейно се появи в гъсталака на брега от лявата ми страна, с лекота прескочи засипаната със сняг пътека и някак си успя да изчезне сред преспите и голите храсти.

„Ти вече не си малко вълче, вярно е.“

„И двамата пораснахме. И го открихме по време на това пътуване. Ти вече не мислиш за себе си като за момче.“

Безмълвно си проправях път в снега. Не знаех точно кога съм решил, че вече съм мъж, а не момче, ала Нощни очи имаше право. Странно, стана ми мъчно за онова изгубено хлапе с гладко лице и непоколебима увереност.

„Мисля, че по-добре се справях като момче, отколкото сега като мъж“ — мрачно признах на вълка.

„Защо не почакаш да мине малко повече време и тогава да решиш?“ — предложи ми той.

Пътеката, по която вървахме, бе широка едва колкото да мине каруца и се виждаше само като ивица в снега, от която не се подаваха храсти. Вятърът ме брулеше и скоро челото и носът ми започнаха да парят от жестоката му целувка. Местността почти не се различаваше от онази, през която бяхме пътували, но сега бях само с вълка и това я превръщаше в друг свят. Накрая стигнахме до реката.

Спрях и отпавих поглед оттатък. Водата край брега беше замръзнала. Течението бе силно. Опитах се да си представя реката изцяло заледена и не успях. Подножията на планините в далечината бяха покрити с вечнозелени дървета, които отстъпваха мястото си на равнина, обрасла с дъбове и върби, стигащи до самия отсрещен бряг. Предположих, че водата е спряла разпространението на някогашните пожари. Зачудих се дали и отсамният бряг е бил толкова гъсто залесен.

„Виж“ — мрачно изръмжа Нощни очи. Почувствах топлината на глада му, докато и двамата наблюдавахме един елен, дошъл да пие вода от реката. Той ни усети и вдигна рогатата си глава, ала ни погледна спокойно — знаеше, че не го заплашва опасност. Потехоха ми слюнки от мислите на Нощни очи за прясно месо. „Ловуването оттатък ще е много по-лесно.“

„Надявам се.“ Той скочи на покрития със сняг речен чакъл и се затича покрай реката. Последвах го по-тромаво, като пътьом вдигах сухи съчки от земята. Тук долу бе по-трудно да се върви и вятърът беше по-жесток. Но бе и по-интересно — някак си имаше повече възможности. Сега Нощни очи се движеше по-различно. Беше изгубил предишното си детско любопитство. Еленският череп, който някога щеше да изисква внимателно подушване, сега само бе преобърнат в

движение, за да е сигурно, че по него не е останало месо. Решително проверяваше изхвърлените от водата дънери, за да види дали отдолу не се крие дивеч. Не пропускаше и подмолите на реката и душеше за животински следи. Нахвърли се върху малък гризач, който изскочи от дупката си, и го лапна. Бързо разкопа отвора на леговището му, пъкна муцуна вътре и подуши. Уверил се, че там не се крият други обитатели, продължи нататък.

Докато го следвах, наблюдавах реката. Колкото повече я гледах, толкова повече ме плашеше. За дълбочината ѝ и за силата на течението можех да съдя по грамадните дънери, които плаваха и се превъртаха във водата. Чудех се дали бурята нагоре срещу течението е била по-силна, че да изскубне такива гиганти, или реката бавно е подкопавала корените им и накрая ги е съборила.

Нощни очи продължаваше да тича пред мен. Още два пъти го видях да скача и със зъби и лапи да приковава гризачи към земята. Не бях сигурен какви са точно — не приличаха съвсем на мишки и лъскавата им козина показваше, че се чувстват като у дома във водата.

„Месото няма нужда от име“ — кисело отбеляза той и бях принуден да се съглася с него. Вълкът весело подхвърли плячката си във въздуха, сетне още веднъж и се изправи на задните си крака. За миг простото му удоволствие ме зарази. Той се радваше на успешния си лов, на месото, което щеше да напълни корема му. Този път мъртвото животинче прелетя над главата ми и аз хванах безжизненото телце, после го подхвърлих още по-високо. Нощни очи скочи и четирите му лапи се откъснаха от земята. Стисна плячката си със зъби, приклепна и ми я показа, като ме предизвикваше да го подгоня. Хвърлих наръча съчки и се затичах след него. Той с лекота ми избяга, после се насочи обратно към мен.

— Хей!

Прекъснахме играта си и аз бавно се изправих. Беше един от хората на Ник, застанал далеч на брега и вперил поглед в нас. Носеше лъка си.

— Събери дърва и се връщай — нареди ми той. Озърнах се наоколо, ала не успях да видя причина за резкия му тон. Въпреки това събрах пръснатите съчки и се запътих обратно към колибите.

Заварих Кетъл с присвити очи да чете някакъв свитък на светлината на огъня, без да обръща внимание на хората, които готвеха

около нея.

— Какво четеш — попитах я.

— Писанията на Кабал Белия. Пророк от кимоаланските времена.

Свих рамене. Тези имена не ми говореха нищо.

— С неговите напътствия бил сключен мир, който сложил край на стогодишна война. Това позволило на три племена да станат един народ. Те обединили познанията си. Навсякъде станали достъпни храни, които преди растели само в южните долини на Кимоала. Джинджифилът например. И кимовесът.

— И това е дело на един човек, така ли?

— На един човек. Или може би на двама, ако броиш и пълководеца, когото той убедил да завладява, без да унищожава. Ето какво казва за него той: „Катализатор на своето време беше ДарАлес, променяше сърца и човешки животи. Не дойде той да стане герой, а да събуди героя у други. Не дойде да изпълнява пророчества, а да отваря врати към ново бъдеще. Такава е задачата на катализатора.“ По-горе пише, че във всекиго от нас е заложена възможността да стане катализатор на своето време. Какво мислиш за това, Том?

— Предпочитам да съм овчар — откровено отвърнах аз. Не обичах думата „катализатор“.

Тази нощ спях до Нощни очи. Кетъл тихо хъркаше недалеч от мен, а поклонниците се бяха сгушили един до друг в дъното на колибата. Славея бе предпочела да спи в друга колиба при Ник и неговите хора. Известно време вятърът донасяше до мен звуците на арфата и гласа ѝ.

Затворих очи и се опитах да сънувам Моли. Вместо това видях горящо бъкско село и отдалечаващите се от него пирати. Присъединих се към млад момък, който вдигна платно в нощта, за да блъсне лодката си в един от алените кораби. Той запрати запален фенер на борда му, последван от ведро с евтино рибено масло, каквото използваша за лампите си бедняците. Платното на кораба запламтя и момъкът насочи лодката си обратно. Зад него заедно с пламъците се надигнаха ругатни и викове на горящи мъже. Усетих горчивия му триумф. Не му беше останало нищо, нито семейство, нито дом, но бе пролял кръвта, която беше проляла неговата. Добре разбирах сълзите, които се стичаха по усмихнатото му лице.

ПРЕКОСЯВАНЕТО НА РЕКАТА

Островитяните винаги са се подигравали на народа на Шестте херцогства, наричат ни „робите на света“ и „селяни, годни само да орат земята“. Те презират Еда, богинята-майка, на която благодарим за обилните реколти и множащите се стада, смятат я за богиня на уседнали люде, изгубили своя дух. Самите островитяни почитат Ел, морския бог, ала не му поднасят признателността си, а само се кълнат в него. Той им праща единствено бури и трудности, за да ги закали.

В това отношение те подценяват народа на Шестте херцогства. Според тях хора, които отглеждат растения и добитък, скоро също се превръщат в овце. Островитяните идват при нас с меч и приемат за слабост загрижеността ни за нашите близки. През онази зима простият народ на Бък и Беърнс, Рипон и Шоукс, рибарите и овчарите, козарите и свинарите, взеха в свои ръце войната, която нашите дърлеци се благородници и разпръснатите ни армии водеха толкова безуспешно. Простият народ на една земя не може вечно да бъде потискан и се надига в своя защита, било срещу островитяни или срещу собствените си несправедливи господари.

На сутринта спътниците ми мърмореха за студа и необходимостта да бързаме. С копнеж споменавах за горещата овесена

каша и топли питки. Имаше гореща вода, но нищо повече, което да стопли стомасите ни. Напълних чайника на Кетъл и своята чаша. Едва успях да изтърпя болката, докато ровех в багажа си, за да извадя самодивско биле. Чувствах се зле от съня. Ръцете ми трепереха. Гадеше ми се от самата мисъл за храна. Кетъл отпиваше от чая си и ме наблюдаваше, докато стържех с ножа си твърдата кора. Едва се насилих да изчакам отварата да се запари. Беше ужасно горчива, ала почти незабавно облекчи главоболието ми. Старицата ненадейно протегна разкривените си ръце, дръпна парчето кора от пръстите ми, разгледа го и го подуши.

— Самодивско биле! — Възкликна тя и ме погледна ужасено. — Млад човек като теб не бива да използва такава отвратителна билка.

— Помага ми срещу главоболие — отвърнах аз. Поех си дъх, за да се успокоя, и допих остатъка от течността. Неразтворените парченца кора полепнаха по езика ми. Насилих се да ги преглътна, после изплакнах чашата и я прибрах. Протегнах ръка и Кетъл ми върна парчето кора, но неохотно. Изражението ѝ беше много странно.

— Никога не съм виждала да пият самодивско биле така. Знаеш ли за какво се използва тази билка в Халкида?

— Казвали са ми, че я дават на робите в галерите, за да поддържат силите им.

— За да поддържат силите и безнадеждността им. Човек, който пие самодивско биле, лесно се обезверява. И по-лесно се контролира. Билката може да притъпява главоболието ти, но притъпява и ума. Ако бях на твоето място, щях да внимавам.

Свих рамене и казах:

— Използвам я от години.

— Още една причина да престанеш — язвително заяви Кетъл и ми подаде раницата си, за да я натоваря на каручката.

По някое време следобед Ник ни нареди да спрем и заедно с двама от хората си препусна напред. Другите ни увериха, че всичко е наред, просто отивал да провери мястото за прекосяване на реката. Нямахме нужда да поглеждам Нощни очи. Той скришом се измъкна и последва контрабандистите. Отпуснах се и се обгърнах с ръце, за да се постопя.

— Хей, ти. Повикай кучето си! — Внезапно ми заповяда един от хората на Ник.

Понадигнах се и се престорих, че се оглеждам наоколо.

— Сигурно е подушило заек. Ще се върне. Навсякъде върви с мен.

— Веднага го повикай! — Заплашително повтори контрабандистът.

Изправих се и повиках Нощни очи. Той не се върна. Извинително свих рамене и седнах. Мъжът продължи да ме гледа свирепо, но аз престанах да му обръщам внимание.

Денят беше ясен и студен, вятърът бе леден. Кетъл мрачно мълчеше още от сутринта. Спането на земята беше събудило старата болка в рамото ми. Дори не исках да си представя какво изпитва старицата. Опитвах се да мисля само за това, че скоро ще прекосим реката и че Планините не са далеч. Може би в Планинското кралство най-сетне щях да се почувствам в безопасност от котерията на Славен.

„Неколцина мъже теглят въжета край реката.“ Стиснах клепачи и се опитах да погледна през очите на Нощни очи. Беше трудно, защото той наблюдаваше самите мъже, а мен ме интересуваше задачата им. Но тъкмо когато установих, че прехвърлят въже през реката, на отсрещния бряг видях други двама, които енергично разравяха купчина съчки, нахвърляни в малко заливче. Скоро отдолу се появи сал и те започнаха да го освобождават от покрилия го лед.

— Събуди се — раздразнено ми каза Кетъл и ме сръга в ребрата. Рязко се надигнах и видях, че фургонът пред нас вече се отдалечава. Плеснах кобилата с юздите и го последвах. Изминахме кратко разстояние по крайречния път, после отбихме и излязохме на самия бряг близо до няколко колиби, очевидно изгорели по време на пожарите. Имаше и примитивна рампа от дървени трупи и хоросан, вече почти разрушена. На отсрещния бряг видях полупотъналите останки на сал, отчасти покрит с лед, над който стърчеше суха трева. Откакто не бе плавал, бяха минали много сезони. Там също имаше изгорели колиби с напълно съборени покриви. Зад тях плавно се издигаха хълмове, обрасли с вечнозелени дървета. В далечината се извисяваха върховете на Планинското кралство.

Група мъже бяха завързали сала и го прекарваха на отсамния бряг. Салът бе здраво завързан за въжето на скрипеца, ала въпреки това

разгневената река се опитваше да го откъсне и да го отнесе. Не беше голям — точно колкото за един фургон заедно с конете. От двете страни имаше перила, но иначе представляваше просто плоска открита палуба. Конете на Ник и неговите хора теглеха въжето, докато от отсрещния бряг няколко търпеливи мулета се спускаха към водата. Салът бавно се приближаваше към нас и вълните издигаха и спускаха носа му. Реката се пенеше и кипеше около корпуса и от време, на време го обливаше. Нямахме да останем сухи.

Поклонниците тревожно зашушукаха, но един от мъжете сред тях внезапно надигна глас.

— Имаме ли друг избор? — отбеляза той. Възцари се мълчание. Те с ужас продължиха да наблюдават сала.

Първо натовариха фургона на Ник. Навярно контрабандистът го направи, за да окуражи поклонниците. Наблюдавах как изтеглят сала до старата рампа. Усетих недоволството на конете му, но те имаха опит с прехвърлянето. Ник лично ги качи на сала и държеше главите им, докато двама от хората му завързваха фургона за кнехтовете. Той скочи на брега и махна с ръка. Двамата мъже останаха до главите на конете. Мулетата на отсрещния бряг започнаха да изтеглят сала. Натоварен, той потъваше по-дълбоко, но не подскачаше толкова много, колкото преди. Носът на два пъти се вдигна високо и после загреба вода. Когато стигна отгатык, мъжете свалиха фургона и го откараха нагоре по склона.

— Ето, виждате, че няма от какво да се боите — със спокойна усмивка заяви Ник, ала се съмнявах, че вярва в собствените си думи.

На връщане със сала дойдоха други двама контрабандисти. Това очевидно не ги радваше. Те се бяха вкопчили в перилата и се отдръпваха назад от пръските, които вдигаше реката. Въпреки това, когато салът стигна при нас и мъжете слязоха, дрехите им бяха подгизнали. Единият отведе Ник настрана и гневно му каза нещо, но той го потупа по рамото и високо се засмя, сякаш всичко това бе шега. Накрая протегна ръка и другият му подаде малка кесия. Контрабандистът одобрително я подхвърли в дланта си и я закачи на колана си.

— Аз си държа на думата — напомни той и се върна при нашата група.

После преминаха поклонниците. Някои искаха да останат във фургона, ала Ник търпеливо им обясни, че колкото е по-тежък товарът, толкова повече потъва във водата салът. После ги качи на палубата и се погрижи всички здраво да се хванат за перилата.

— И вие също — извика Ник и даде знак на Кетъл и Славея.

— Аз ще мина с каручката си — заяви старицата, но той поклати глава.

— На кобилата ти няма да ѝ хареса. Ако се подплаши, по-добре да не си на сала. Повярвай ми. Знам си работата. — Контрабандистът ме погледна. — Том? Имаш ли нещо против да минеш с кобилата? Струва ми се, че се справяш добре с нея.

Кимнах.

— Добре, Том ще се погрижи за твоята кобила — каза той на Кетъл. — Качвай се.

Старицата се намръщи, но трябваше да признае, че така ще е най-разумно. Помогнах ѝ да слезе. Славея я хвана за ръка и я заведе на сала. Ник се качи на палубата и каза на поклонниците да се държат за перилата и да не се страхуват. Придружаваха ги трима от хората му. Единият настоя да държи най-малкото от децата.

— Аз знам какво да очаквам — успокои той уплашената майка. — Ти просто се грижи за себе си. — Момиченцето се разхленчи и плачът му се чуваше въпреки бученето на реката. Ник слезе до мен и проследи отдалечаващия се сал с поглед.

— Всичко ще е наред — каза той, колкото на мен, толкова и на себе си. После ме погледна и се усмихна. — Е, Том, скоро ще нося твоята хубава обеща.

Мълчаливо кимнах. Бях дал дума, но това не ме радваше.

Въпреки уверенията му, когато салът стигна отсрещния бряг, го чух да въздъхва облекчено. Мокрите поклонници наскачаха на сушата още преди контрабандистите да са завързали сала. Славея помогна на Кетъл. Неколцина от хората на Ник ги отведоха нагоре по склона и скоро всички се скриха сред дърветата.

Двамата мъже, които се качиха на сала, за да се върнат при нас, преживяха най-голямата опасност. Бяха в средата на реката, когато се появи огромен дънер и се понесе право към тях. Щръкналите му корени ми заприличаха на чудовищна ръка. Ник извика на мъжете да побързат с конете и всички скочихме да им помогнем с въжето, ала

въпреки това дънерът закачи корпуса. Мъжете изкрещяха и единият едва не падна във водата, ала успя да се хване за перилата и се вкопчи в тях. Накрая двамата слязоха на брега, като хвърляха гневни погледи и ругаеха, сякаш инцидентът не е бил случаен. Ник лично провери всички въжета. Сблъсъкът беше разбил единия парапет. Той поклати глава и предупреди хората си, които качваха последната кола.

С известно опасение наблюдавах изтеглянето ѝ оттатък, тъй като знаех, че следва моят ред. „Какво ще кажеш за една баня, Нощни очи?“

„Ще си струва, ако на отсрещния бряг има много дивеч“ — отвърна той, но усещах, че споделя моята нервност.

Докато завързваха сала за рампата, се опитах да успокоя и себе си, и кобилата на Кетъл. Тихо ѝ говорех, докато я водех надолу, и направих всичко възможно, за да я убедя, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Тя, изглежда, ми повярва и уверено стъпи на ожулените греди на палубата. Завързах я за една от халките. Двама от хората на Ник бързо завързаха каручката. Нощни очи скочи на борда, легна по корем и заби нокти в дървото. Не му харесваха вълните, които хищно теглеха сала към течението. Честно казано, аз изпитвах същите чувства. Той пълзешком се приближи до мен.

— Прехвърлете се оттатък с Том и каручката — нареди Ник на мокрите контрабандисти, които вече веднъж бяха прекосили реката. — Аз и другите момчета ще докараме конете с последния курс. Стойте настрана от кобилата в случай, че почне да рита.

Те предпазливо се качиха, като гледаха Нощни очи почти също толкова недоверчиво, колкото и коня. Застанаха зад каручката, докато ние с вълка бяхме на носа. Надявах се, че копитата на кобилата няма да ни достигнат там.

— Мисля, че е по-добре да дойда с вас — в последния момент заяви Ник, отвърза сала и усмихнато махна на хората си. Мулетата на отсрещния бряг започнаха да се изкачват по склона и ние с рязко дръпване навлязохме в реката.

Да наблюдаваш нещо отстрани никога не може да се сравнява с това да го правиш. Първите пръски вода ме накараха да ахна. Изведнъж се превърнахме в играчка, оставена на милостта на едно непредсказуемо дете. Реката бушуваше около нас, подмяташе сала и сърдито ревеше, задето не може да ни откъсне от въжетата. Салът внезапно потъна надолу и аз се вкопчих в перилата. Водата заля

палубата и ме дръпна за глезените. Втория път, когато в носа се разби вълна и намокри всички ни, кобилата изцвили. Пуснах парапета с намерението да я хвана за оглавника. На двама от мъжете, изглежда, бе хрумнала същата идея. Те се придвижваха напред, като се държаха за каручката. Дадох им знак да се върнат и се обърнах към кобилата.

Никога няма да узная какво се опитваше да направи онзи човек. Може би да ме удари с дръжката на ножа си. С периферното си зрение зърнах движението и се завъртях към него точно когато салът отново хлътна. Той не ме улучи и залитна напред към кобилата. Тя панически започна да рита, бясно отметна глава и ме отхвърли. Едва успях да запазя равновесие. Мъжът отново ме нападна. Зад каручката Ник се бореше с другия и гневно викаше, че бил дал дума и имал чест. Избегнах атаката на противника си и в следващия миг в носа се разби поредната вълна, която заля палубата и ме отнесе към центъра ѝ. Хванах се за колелото на каручката. Бях изтеглил меча си до половината, когато някой друг ме сграбчи изотзад. Първият ми противник ухилено се приближаваше с ножа си, този път с острието напред. Изведнъж покрай мен профуча мокро косматото тяло. Нощни очи го удари в гърдите и го блъсна към перилата.

Чух изпращяване на дърво. Бавно, съвсем бавно вълкът, човекът и парапетът започнаха да се накланят към водата. Хвърлих се към тях, като повлякох нападателя си със себе си. Докато падаха, успях с една ръка да хвана опашката на Нощни очи и с другата да се задържа за дъските. За да го направя, трябваше да пожертвам меча си. Главата на вълка се появи над ръба на палубата, сетне предните му лапи, и той започна да се катери.

В този момент някой силно ме изрита в рамото и притъпената болка отново избухна. Следващият ритник ме улучи в слепоочието. С удивление видях, че разтварям пръсти. Реката грабна Нощни очи и го отнесе.

— Братко! — извиках аз. Бученето на водата заглуши думите ми и следващата вълна напълни устата и носа ми. Когато отново можех да дишам, се опитах да се изправа на четири крака. Мъжът, който ме беше ритнал, приклепна до мен и опря ножа си в гърлото ми.

— Просто не мърдай и се дръж — заповяда ми той. После се обърна и извика на Ник: — Ще го направя както искам аз!

Не отговорих. Отчаяно се пресягах към вълка, като влагах в това цялата си сила. Салът отново потъна и ледената вода ме обля. Задавих се. Не знаех къде свършвам аз и къде започва Нощни очи. Ако изобщо още беше жив.

Ненадейно салът застърга в дъските на рампата.

Те се опитаха да ме изправят. Единият отдръпна ножа си преди вторият здраво да ме е хванал за косата. Нахвърлих се върху тях, без да мисля какво могат да ми направят. Излъчвах омраза и ярост и изпадналите в паника коне последваха примера ми. Единият от противниците ми падна близо до кобилата и тя заби копито в ребрата му. Оставаха двама или поне така си мислех. Блъснах първия в реката и той остана там, вкопчен в дъските на сала, докато аз стисках другаря му за гърлото. Ник извика нещо, което ми прозвуча като предупреждение. Стисках гърлото на съперника си и блъсках главата му в палубата, когато другите ме нападаха. Носеха златистокафявите си униформи съвсем открито. Опитах се да ги накарам да ме убият, ала не го направиха. Чух други викове от склона и ми се стори, че разпознавам гневния глас на Славея.

След малко лежах завързан на снега. Пазеше ме мъж с гол меч. Не знаех дали заплашва мен, или са го натоварили да не позволи на другите да ме убият. Те стояха в кръг и ме гледаха хищно като глутница вълци, обкръжила елен. Не ме интересуваше. Отчаяно продължавах да се пресягам, без да ме е грижа какво могат да ми направят. Усещах, че някъде Нощни очи се бори за живота си. Връзката ни бързо отслабваше.

Ник ненадейно се тръшна на земята до мен. Едното му око започваше да се подува и затваря. Той ми се ухили. Зъбите му бяха окървавени.

— Е, ето че сме на отсрещния бряг, Том. Обещах да те доведа. Сега ще взема обещата, както се разбрахме.

Моят стражник го срита в ребрата.

— Млъквай.

— Това го нямаше в сделката — настоя контрабандистът, когато успя да си поеме дъх.

Той ги огледа, за да види към кого да се обърне.

— Имам уговорка с вашия капитан. Казах му, че ще му доведа този човек, и в замяна той ми обеща злато и безопасно преминаване. За

мен и за другите.

Сержантът се засмя.

— Е, това няма да е първата сделка, която капитан Марк е сключил с контрабандисти. Странно. Нито един от тях никога не е печелил от нас, а, момчета? А капитан Марк сега някъде го влачи течението и трудно може да се каже какво ти е обещал. Винаги си падаше по представленията. Е, вече го няма. Но аз имам заповед да арестувам всички контрабандисти и да ги закарам в Лунно око.

Сержантът се наведе и свали двете кесии от колана на Ник. Контрабандистът оказа съпротива, в резултат на което изгуби още кръв. Не му обърнах внимание. Той ме беше предал на Славен. А как бе разбрал кой съм? „От разговорите в леглото със Славей“ — горчиво си казах аз. Бях се доверил, а това винаги водеше до едно и също. Дори не се обърнах да погледна, когато го отвеждаха.

Бях имал само един верен приятел и той беше пострадал заради моята глупост. За пореден път. Вперих очи в небето, пресегнах се извън тялото си и протегнах сетивата си колкото може по-широко. Открих го. Дращеше с нокти и се мъчеше да се изкатери по стръмен заледен бряг. Гъстата му козина бе мокра и толкова му тежеше, че едва държеше главата си на повърхността. Изгуби опора и реката отново го понесе. Погълна го към дъното, задържа го там, после изведнъж го подхвърли нагоре. Вълкът дълбоко вдиша пълния с пръски въздух. Не му бяха останали сили.

„Опитвай! — заповядах му аз. — Продължавай да опитваш!“

И непостоянното течение го запрати към брега, този път покрит с надвиснали над водата коренища. Нощни очи се измъкна, като се давеше и дишаше тежко. Дробовете му се издуваха като ковашки мехове.

„Излез на брега! Изтръскай се!“

Той не ми отговори, ала усетих, че се измъква от водата и малко по малко изпълзя по корем като кутре на брега. Замръзваше. По ушите и муцуната му вече се образуваше скреж. Вълкът се изправи и се опита да се изтръска. Свлече се на земята. Отново с олюляване стана на крака и с усилие се отдалечи от реката. Този път успя да се изтръска и водата полетя във всички посоки. Това едновременно го облекчи и произсуши козината му. Нощни очи наведе глава и повърна речна вода. „Потърси убежище. Свий се на кълбо и се стопли — казах му. Той

силно кихна няколко пъти, после се огледа. — Там — посочих му. — Под онова дърво. — Снегът бе огънал клоните му почти до земята. Отдолу имаше малка дупка, покрита с нападали иглички. Ако се вмъкнеше вътре и се свиеше, можеше да се стопли. — Хайде — настоях аз. — Ще успееш. Раздвижи се.“

— Май си го ритнал прекалено силно. Само зяпа небето.

— Видя ли какво направи на Скеф оная жена? Тече му кръв като на заклано прасе. Обаче и той здраво я удари в гърба.

— Къде е старицата? Някой откри ли я?

— В тоя сняг няма да стигне далече, не се бой. Свести тоя и го вдигни на крака.

— Той дори не мига. И почти не диша.

— Не ме интересува. Просто го заведи при умелия. След това вече няма да е наша грижа.

Разбрах, че стражниците ме изправят, разбрах, че ме повеждат нагоре по склона. Не обръцах внимание на това тяло. Отново се освободих от него и пропълзях под дървото. Имаше място само колкото да се свия на кълбо. Покрих носа си с опашка. Няколко пъти раздвижих уши, за да се избавя от последните капки вода. „Сега поспи. Всичко е наред. Заспивай.“ Накарах го да затвори очи. Все още трепереше, ала усещах, че топлината отново се влива в него. Внимателно го оставих сам.

Вдигнах глава и погледнах през собствените си очи. Вървах по пътека, пазен от двете страни от снажни фароуски стражници. Нямахше нужда да се обръщам, за да разбера, че ни следват други. В гората пред нас видях колите на Ник. Хората му седяха на земята със завързани на гърба ръце. Все още мокри, поклонниците се бяха сгушили край запаления огън. Неколцина стражници охраняваха и тяхната група. Не забелязах нито Славея, нито Кетъл. Една жена притискаше детето си към себе си и плачеше. Момченцето не помръдваше. Един от мъжете срещна погледа ми, сетне се извърна и се изплю.

— Копелето-осезател е виновен за всичко това — високо каза той. — Еда му е сърдита! Той оскверни нашето поклонничество!

Отведоха ме при удобна шатра, издигната на завет зад няколко дебели дървета. Блъснаха ме вътре и ме накараха да коленича на дебелата овча кожа, която покриваше дъсчения под. Един от стражниците здраво ме хвана за косата.

— Ето го, господине — съобщи сержантът. — Вълкът уби капитан Марк, но ние заловихме копелето.

Пълният с въглени мангал излъчваше приятна топлина, която ненадейно ме замая. На Бърл обаче, изглежда, му беше студено. Той седеше на дървен стол от другата страна на мангала с протегнати към топлината нозе. Целият бе увит с кожи, сякаш беше навън на нощния студ. С годините бе надебелял. Тъмната му коса беше накъдрена в подражание на прическата на Славен. Черните му очи блестяха недовошно.

— Как така още си жив — попита ме Бърл.

Нямаше какво да му отговоря. Просто безизразно го наблюдавах и укрепвах мислените си стени. Лицето му внезапно почервения и бузите му като че ли се издуха от ярост. Той гневно изгледа сержанта и напрегнато му нареди:

— Докладвай подробно. — Сетне, преди стражникът да успее да започне, попита: — Значи сте оставили вълка да избяга, така ли?

— Не сме, господине. Той нападна капитана и двамата паднаха в реката. Течението ги отнесе. В толкова студена и бърза вода нямат никакъв шанс да се спасят. Но пратих неколцина души надолу по реката да потърсят тялото на капитана.

— Искам и тялото на вълка, ако вълните го изхвърлят на брега. Предупреди хората си.

— Слушам.

— Заловихте ли контрабандиста, оня Ник? Или и той успя да се измъкне — саркастично попита Бърл.

— Не, господине. Хванахме контрабандиста и хората му. Както и пътниците, които водеше, макар че оказаха повече съпротива, отколкото очаквахме. Някои избягаха в гората, но ги хванахме. Твърдят, че били поклонници и отивали в светилището на Еда в Планините.

— Това изобщо не ме засяга. Има ли значение защо човек е нарушил кралския закон? Взехте ли златото, което капитанът плати на контрабандиста?

Сержантът си придаде изненадан вид.

— Не, господине. Какво злато? Дали не е паднало в реката с капитан Марк? Може да не го е дал на оня...

— Не съм глупак. Знам много повече за онова, което става, отколкото си мислиш. Намери го. Всичкото. И го донеси тук. Всички ли контрабандисти заловихте?

Сержантът си пое дъх и реши да каже истината.

— Когато хванахме Ник, на отсрещния бряг имаше неколцина души с коне. Те избягаха преди...

— Оставете ги. Къде е съучастничката на копелдака?

Сержантът го погледна неразбиращо.

— Не заловихте ли една пътуваща певица? Славея — повторно попита Бърл.

На лицето на стражника се изписа безпокойство.

— Тя се разбесня, господине. Когато хората се справяха с копелдака на рампата. Счупи носа на мъжа, който я държеше. Трябваше да я... да я поукротим.

— Жива ли е? — Гласът на Бърл не оставяше съмнение в презрението му към техните способности.

Сержантът се изчерви.

— Да, господине. Но...

Бърл го стрелна с поглед, който го накара да замълчи.

— Ако капитанът ви беше жив, сега щеше да му се иска да е умрял. Ти нямаш представа как се докладва, нито си в състояние да овладееш положението. Веднага трябваше да ми пратиш някой, който да ми съобщи какво е станало. Певицата не биваше да вижда какво става, а веднага да бъде заловена. И само идиот щеше да се опита да арестува някого на гемия, която плава на сред силно течение, след като просто е трябвало да го изчака на брега. Там щеше да има под свое командване най-малко дванайсет меча. Що се отнася до златото на контрабандиста, или ще ми го върнете, или няма да получавате плата, докато не възмездите изгубеното. Не съм глупак. — Той ядосано огледа всички в шатрата. — Изпълнили сте задачата си много зле. И нищо не ви оправдава. — Бърл стисна устни, после презрително каза: — Махайте се. Всички.

— Слушам, господине. Господине? Ами пленникът?

— Оставете го тук. Двама души да пазят отпред с голи мечове. Но искам да разговарям с него насаме.

Сержантът се поклони и побърза да напусне шатрата. Хората му незабавно го последваха.

Погледнах Бърл в очите. Ръцете ми бяха здраво завързани зад гърба, ала вече никой не ме държеше на колене. Изправих се. Той не мигна. Гласът му беше тих, което правеше думите му още по-заплашителни.

— Ще ти повторя същото, което казах на сержанта. Не съм глупак. Не се съмнявам, че вече имаш план за бягство. Сигурно възнамеряваш да ме убиеш. И аз имам план и възнамерявам да остана жив. Ще ти го разкрия. Планът ми е съвсем прост, копелдако. Винаги съм обичал простотата. Ето го. Ако ми причиниш каквито и да било главоболия, ще те убия. Както несъмнено се досещаш, крал Славен те иска жив. Ако е възможно. Не си мисли, че това ще ми попречи да те убия, ако станеш досаден. И знай, че умът ми е добре защитен от Умението ти. Ако дори само заподозра, че кроиш нещо, ще изпитаме твоето Умение срещу меча на моя стражник. Що се отнася до Осезанието ти, е, струва ми се, че и с това няма да имаме проблеми. Но ако се появи вълкът ти, мечът няма да пощади и него.

Не отговорих.

— Разбра ли ме?

Кимнах.

— Добре. Виж сега, ако не ми създаваш неприятности, ще се отнасям с теб както трябва. Ако имам каквито и да било проблеми с теб, другите ще споделят твоите лишения. Разбра ли?

Отговорих му също толкова тихо.

— Наистина ли смяташ, че ме интересува дали ще пролееш кръвта на Ник, който ме предаде?

Бърл се усмихна. Усмивката му ме вледени, защото някога бе принадлежала на един добродушен дърводелски чирак. Сега друг Бърл носеше неговата кожа.

— Хитър си, копелдако, хитър си, откакто те познавам. Но имаш същата слабост като баща си и Самозванеца — вярваш, че животът дори само на един от тия селяндури струва колкото твоя. Само да ми причиниш някакви неприятности, и ще платят всички, до последната си капка кръв. Разбра ли ме? Дори Ник.

Той беше прав. Нямах смелост да си представя, че поклонниците може да платят заради моята дързост.

— Ами ако не ти създавам проблеми? Какво ще стане тогава с тях?

Бърл поклати глава на глупавата ми загриженост.

— Три години робство. Ако не бях толкова добър, щях да им отсека едната ръка, защото са нарушили кралска заповед, като са се опитали да пресекат границата, и заслужават да бъдат наказани като предатели. Десет години за контрабандистите.

Знаех, че почти никой от тях няма да оцелее.

— А певицата?

Нямам представа защо отговори на въпроса ми.

— Певицата ще умре. Вече ти е известно. Знаела е кой си, защото Уил я разпита в Синьото езеро. И е решила да ти помогне, вместо да изпълни дълга си към своя крал. Тя е предателка.

Думите му отново разпалиха гнева ми.

— Като ми помагаше, тя изпълняваше дълга си към своя истински крал. И когато Искрен се върне, ще изпиташ гнева му. Няма да има кой да защити нито теб, нито останалите от вашата лъжлива котерия.

За миг Бърл само ме гледаше. Овладях се. Бях говорил като дете, което заплашва другарчето си с гнева на батко си. Думите ми бяха излишни, дори нещо повече.

— Стража! — Бърл изобщо не повиши глас, но двамата стражници мигом се озоваха в шатрата с мечове, насочени към лицето ми. Той се държеше така, като че ли не забелязваше оръжията. — Доведете певицата. И се погрижете този път да не се „разбеснее“. — Когато се поколебаха, Бърл поклати глава и въздъхна. — Вървете и двамата. Пратете ми сержанта си. — След като ни оставиха сами, той направи недоволна гримаса.

— Виждаш ли с какви хора ме карат да работя. Лунно око винаги е бил помийната яма за стражници в Шестте херцогства. Страхливци, глупаци, бунтари и мързеливци. И после трябва да понасям гнева на своя крал, след като провалят всяка възложена им задача.

Струва ми се, че наистина очакваше да му съчувствам.

— Значи Славен те е пратил при тях — вместо това отбелязах аз.

Бърл ми се усмихна странно.

— Както крал Умен прати тук баща ти и Искрен.

Това бе вярно. Сведох очи към дебелия овча кожа, която покриваше пода. От дрехите ми се стичаше вода. Топлината от мангала проникваше в мен и ме караше да треперя, сякаш тялото ми излъчваше

насъбрания студ. За миг се пресегнах. Моят вълк спеше. Беше му по-топло, отколкото на мен. Бърл взе едно гърне от масичката до стола си, наля си чаша вдигащ пара говежди бульон и отпи. Усетих мириса му. Той въздъхна и се отпусна назад.

— Изминахме дълъг път от там, откъдето започнахме, нали? — Гласът му звучеше почти разкаяно.

Кимнах. Бърл бе предпазлив човек и не се съмнявах, че ще изпълни заплахите си. Бях виждал формата на неговото Умение, бях видял и как Гален го превива и го превръща в инструмент на Славен. Той беше предан на един самозван принц. Гален му го бе внушил и Бърл вече не можеше да отдели това от Умението си. Имаше амбиции за власт и обичаше ленивия живот, който му осигуряваше Умението. Ръцете му вече не бяха мускулести от работа. Коремът му опъваше туниката, бузите му тежко висяха. Изглеждаше десетина години по-възрастен от мен. Ала щеше да брани положението си от всичко, което го застрашеше. При това свирепо.

Сержантът пръв стигна до шатрата. Скоро след това хората му доведоха Славей. Тя влезе с достойнство, въпреки насиненото си лице и подутата си устна. С ледено спокойствие се изправи пред Бърл. Навярно единствено аз усещах сдържаната ѝ ярост. Не проявяваше нито следа от страх.

Когато певицата застана до мен, Бърл впери поглед в нас. После я посочи с показалец.

— Известно ти е, че този човек е Фицрицарин, копелето-осезател.

Славей не отговори. Това не бе въпрос.

— В Синьото езеро Уил, служител на крал Славен от Галеновата котерия, ти предложи злато, ако ни помогнеш да открием този човек. Ти отрече да ти е известно местонахождението му. — Бърл замълча, сякаш ѝ даваше възможност да каже нещо. Тя продължи да мълчи. — И все пак те откриваме пак да пътуваш в неговата компания. — Той дълбоко си пое дъх. — И сега Фицрицарин ми каза, че като му служиш, ти служиш на Искрен Самозванец. И ме заплаши с Искреновия гняв. Преди да взема решение как да постъпя с теб, кажи ми, съгласна ли си с това? Или той лъже?

И двамата знаехме, че ѝ дава шанс. Надявах се да се възползва от него. Видях я да преглъща. Не погледна към мен. Гласът ѝ бе тих и

овладян.

— Аз не съм ничия слугиня, милорд. Не служа на Фицрицарин. — Славей направи пауза и аз изпитах замайващо облекчение. Ала тя си пое дъх и продължи: — Но ако е жив, Искрен Пророка е истинският крал на Шестте херцогства. И аз не се съмнявам, че всички, които твърдят обратното, заслужават неговия гняв. Ако се завърне.

Бърл изсумтя през нос и със съжаление поклати глава. После даде знак на един от чакащите заповедите му мъже.

— Ти. Счупи й един пръст. Без значение кой.

— Аз съм пътуваща музикантка — ужасено възрази Славей и смаяно го зяпна. Всички бяхме поразени. Неведнъж менестрели бяха екзекутирани за държавна измяна. Едно е да убиеш менестрел. И съвсем друго — да го осакатиш.

— Не ме ли чу? — Попита Бърл колебаещия се стражник.

— Тя е пътуваща музикантка, господине. — Мъжът изглеждаше удивен. — Носи нещастие да осакатиш менестрел.

Бърл се обърна към сержанта.

— Погрижи се до довечера този човек да получи пет удара с камшик. Пет, повтарям, и искам да мога да преброя следите по гърба му.

— Слушам — унило отвърна сержантът.

Бърл отново погледна стражника.

— Счупи й един пръст. Без значение кой. — Изрече заповедта така, сякаш произнасяше думите за пръв път.

Мъжът се приближи към Славей като насън. Щеше да се подчини и Бърл нямаше да го спре.

— Ще те убия — казах му.

Бърл ми се усмихна.

— Стражник. Нека са два пръста. Без значение кои. — Сержантът бързо реагира, извади ножа си и застана зад мен. Притисна острието към гърлото ми и ме натисна да застана на колене. Вдигнах очи към Славей. Тя ме погледна с кухи, безизразни очи, сетне се извърна. Ръцете й, също като моите, бяха завързани на гърба й. Певицата гледеше право напред към гърдите на Бърл. Стоеше неподвижно и безмълвно и все повече преbledняваше. Стражникът я хвана за китките. Тогава тя извика — дрезгав гърлен вик. После

изкрещя, но аз чух изхрущяването на костите, когато стражникът изви пръстите й.

— Покажи — заповяда Бърл.

Сякаш ядосан на Славей, че е принуден да го направи, мъжът я блъсна и тя се просна по очи върху овчата кожа в краката на Бърл. След писъка не бе издала друг звук. Кутрето и безименният пръст на лявата й ръка стърчаха под ужасяващ ъгъл. Бърл ги погледна и кимна доволно.

— Отведи я. И се погрижи да бъде под засилена охрана. После се яви при сержанта си. След като свърши с теб, ела при мен. — Каза го съвсем спокойно.

Стражникът хвана Славей за яката и рязко я изправи. Изглеждаше едновременно измъчен и разгневен. Блъсна я пред себе си и двамата излязоха от шатрата. Бърл кимна на сержанта.

— Пусни го.

Станах и погледите ни се срещнаха. Но вече нямаше ни най-малко съмнение кой командва положението.

— Преди малко ти каза, че си разбрал — тихо рече той. — Сега съм убеден в това. Пътуването до Лунно око може да мине бързо и лесно за теб, Фицрицарин. И за другите. А може и да не е. Зависи единствено от теб.

Не отговорих. Нямаше нужда. Бърл кимна на другия стражник. Той ме заведе в друга шатра, в която имаше четирима стражници. Даде ми хляб, месо и чаша вода. Покорно чаках, докато завързваше ръцете ми отпред, за да мога да се нахраня. После ми посочи одеялото в ъгъла и аз си легнах като послушно куче. Пак ми завързаха китките на гърба. Завързаха и краката ми. Мангалът горя през цялата нощ и постоянно ме пазеха двама души.

Не ме интересувахе. Извърнах се от тях към стената на шатрата. Затворих очи и отидох при своя вълк. Козината му беше почти съвсем суха, но той все още спеше. Беше изтощен. Студът и борбата с реката бяха взели своето. И това бе някакво утешение. Нощни очи бе жив и спеше. Зачудих се от коя страна на реката.

18

ЛУННО ОКО

Лунно око е малък, но укрепен град на границата между Шестте херцогства и Планинското кралство. Той е място за попълване на запасите за търговските кервани, които пътуват по Челикския път за прохода Широка долина и земите отвъд Планинското кралство. Тъкмо там принц Рицарин водил преговорите за последния си важен договор с принц Руrisk Планински. Точно преди сключването му се разбрало, че Рицарин е баща на незаконороден син, заченат от местна жена и вече навършил шест години. Принцът престолонаследник Рицарин приключил преговорите и незабавно заминал за Бъкип, където изразил най-искрените си извинения за младежкото си прегрешение и впоследствие абдикирал, за да не предизвика смут по въпроса за законните наследници на престола.

Бърл спази думата си. Денем вървах, охраняван от стражниците, със завързани на гърба ръце. Вечер ме настанявах в шатра и ме развързваха, за да мога да се нахраня. Никой не проявяваше излишна жестокост към мен. Не зная дали Бърл беше наредил да ме оставят на мира, или просто се бяха разпространили достатъчно слухове за копелето-осезател, но никой не смееше да ме закача. Във всеки случай пътуването ми до Лунно око не бе по-неприятно от лошото време и войнишките условия. Бях отделен от поклонниците, така че не знаех как са Кетъл, Славей и другите. Стражниците не разговаряха в мое

присъствие, така че не разполагах с информация дори от лагерните слухове. Не смеех да попитам нито един от тях. Призляваше ми дори само от мисълта какво са направили на Славей. Чудех се дали някой ще се смили над нея, за да ѝ изправи и превърже пръстите. Чудех се дали Бърл ще позволи. Изненадваше ме, че често си мисля за Кетъл и децата на поклонниците.

Имах Нощни очи. След като набързо се нахраних с хляб и сирене на втората ми нощ в плен, останах в ъгъла на шатрата, която подслоняваше и шестима ратници. Китките и глезените ми бяха завързани, но не бяха жестоко стегнати, и ме бяха завили с одеяло. Стражниците скоро се увлякоха в игра на зарове. Шатрата бе от здрава козя кожа и подът беше настлан с кедрови клонки, тъй че не страдах много от студ. Цялото тяло ме болеше, бях уморен и след храната ми се спеше. И все пак се насилех да остана буден. Почти плахо се пресегнах към Нощни очи, тъй като не знаех какво ще открия. Откакто го бях накарал да заспи, едва доловимо усещах присъствието му. Сега с удивление установих, че е наблизо. Сякаш се появяваше иззад завеса и изглежда, се развесели от изненадата ми.

„Откога можеш да правиш така?“

„Отскоро. Мислех за думите на човека-мечок. И когато бяхме разделени, започнах да разбирам, че имам собствен живот. Намерих собствено място в ума си.“

Мисълта му беше колеблива, сякаш очакваше да го укоря. Вместо това го прегърнах, обвих го с топлотата, която изпитвах към него. „Боях се, че ще умреш.“

„А аз се боя, че сега ти ще умреш. — И почти смирено прибави: — Но аз останах жив. И сега поне единият от нас е свободен, за да може да избави другия.“

„Радвам се, че си добре. Но се опасявам, че не можеш да направиш нищо за мен. А ако те видят, ще те убият.“

„Тогава няма да ме видят“ — весело обеща той. Тази нощ ме взе със себе си на лов.

На другия ден трябваше да призова на помощ цялата си концентрация, за да се държа на крака. Бушуваше виелица.

Опитахме се да напредваме бързо, въпреки засипаните със сняг пътеки, по които вървахме, и ледените ветрове, които жестоко ни брулеха. Колкото повече се отдалечавахме от реката и се изкачвахме

към Планините, толкова повече се съгъстяваха дърветата и храстите. Студът ставаше по-сух и по-силен. Храната, която получавах, беше достатъчна, за да остана на крака, ала само толкова. Следван от конната си стража, Бърл яздеше начело. Аз вървах зад тях, охраняван от стражниците. После идваха поклонниците, пазени от ратници. Накрая бяха каруците с багажа.

Вечер след всеки преход ме затваряха в набързо издигната шатра, нахранваха ме и ме забравяха до следващото утро. Разговорите ми се ограничаваха до получаването на храна и нощното споделяне на мисли с вълка. В сравнение с отсрещния бряг тук имаше много дивеч. Ловуването почти не изискваше усилия и Нощни очи бързо възстановяваше силите си. Не изоставаше от нас и пак му оставаше време за лов. На четвъртата ми нощ като пленник Нощни очи тъкмо разкъсваше вътрешностите на един заек, когато изведнъж вдигна глава и подуши вятъра.

„Какво има?“

„Ловци.“ Той заряза месото и се изправи. Намираще се на склона над лагера на Бърл. Към него от дърво на дърво се придвижваха най-малко двадесет тъмни фигури. Десетина от тях носеха лъкове. Двама приклегнаха в прикритието на гъсталака. След няколко секунди носът му долови мирис на дим. В краката им замъждука пламъче. Те дадоха знак на другите, които се разгърнаха напред, безшумни като сенки. Стрелците заеха позиции, докато останалите се промъкнаха в лагера. Някои се насочиха към конете. Вече със собствените си уши чух тихи стъпки край шатрата, в която лежах. Не спряха. Нощни очи усети мирис на горяща смола. След миг в нощта полетяха две огнени мълнии и улучиха шатрата на Бърл. Надигна се вик. Когато сънените стражници наизскачаха от шатрите си и се втурнаха към пожара, стрелците на склона ги обсипаха със стрели.

Увит в одеяла, Бърл изскочи навън и закрепця.

— Те търсят копелдака, глупаци такива! Пазете го на всяка цена!
— Покрай него изсвистя стрела, той извика и залегна зад един от обозните фургони. Само след секунда в дъските му се забиха още две стрели.

Мъжете в моята шатра бяха скочили при първия смут. Не им обръщах внимание и предпочитах да гледам през очите на вълка. Но скоро дотича сержантът и нареди на хората си:

— Измъкнете го навън преди да са подпалили шатрата. Не му позволявайте да става от земята. Ако дойдат за него, прережете му гърлото!

Заповедите му бяха изпълнени буквално. Един от стражниците опря коляно в гърба ми и притисна голия си нож към гърлото ми. Заобиколиха ни шестима други. Навсякъде около нас в мрака се биеха и викаха мъже. Още една шатра избухна в пламъци — тази на Бърл вече весело гореше и осветяваше половината лагер. Първия път, когато се опитах да вдигна глава и да видя какво става, младият стражник на гърба ми енергично блъсна лицето ми в замръзналата пръст. Примирих се с леда и чакъла и продължих да следя събитията през очите на вълка.

Ако не полагаха толкова усилия да охраняват мен и да защитават Бърл, стражниците може би щяха да разберат, че целта на тази атака не сме ние двамата. Докато навсякъде около Бърл и неговата пламтяща шатра падаха стрели, в тъмния край на лагера безшумни нападатели освобождаваха контрабандисти, поклонници и коне. Вече бях видял, че мъжът, изстрелял първата пламтяща стрела, носи чертите на рода Холдфаст. Контрабандистите се бяха притекли на помощ на своите. Пленниците се заизсипваха от лагера като зърно от пробит чувал.

Бърл правилно беше описал хората си. Мнозина от тях останаха зад фургоните и шатрите. Не се съмнявах, че ще се бият до смърт, ако нападнат самите тях, но никой не се осмели да атакува стрелците на хълма. Предположих, че капитан Марк не е бил единственият, сключил сделка с контрабандистите.

Всичко свърши много бързо. Докато се оттеглях, стрелците на склона продължиха да ни обстрелват и това отвличаше вниманието на стражниците. Когато дъждът от стрели ненадейно престана, Бърл незабавно извика сержанта и попита за мен. Сержантът предупредително погледна хората си и отвърна, че съм при тях.

Остатъкът от нощта мина отвратително. Прекарах повечето време по очи на снега, докато полуоблеченият Бърл сумтеше и гневно крачеше около мен. В шатрата му бяха изгорели повечето му лични запаси. Бягството на поклонниците и контрабандистите очевидно не бе толкова важно, колкото фактът, че никой друг в лагера не носи дрехи, които да му стават.

Бяха изгорели още три шатри. Конят на Бърл беше изчезнал заедно с конете на контрабандистите. Въпреки заплахите си за страшно отмъщение, Бърл не направи опит да организира преследване. Вместо това се задоволи няколко пъти да ме изрита. Наближаваше изгрев-слънце, когато се сети да попита дали е избягала и певицата. Нямах я. Това доказвало, заяви той, че съм бил истинската цел на нападението. Бърл утрои охраната ми за през нощта и за останалите два дни до Лунно око. Не се изненадах, че повече не видяхме нападателите. Те бяха взели каквото им трябваше и бяха изчезнали в планината. Не се съмнявах, че Ник има скривалища и на този бряг. Не изпитвах топлота към човека, който ме беше предал, но трябваше неохотно да му се възхитя за това, че бе спасил поклонниците. Навярно Славей можеше да напише песен за това.

Лунно око изглеждаше малък град, скрит в гънките на предпланините. Преди да стигнем до него, минахме покрай няколко ферми. Калдъръмените улици започваха веднага след дървената палисада, която заобикаляше града. Часовоят на кулата официално ни попита кои сме. Едва след като влязохме, установих, че всъщност градчето процъфтява. От уроците на Федрен знаех, че преди да се превърне в спирка за керваните, които пътуваха за земите отвъд Планинското кралство, Лунно око е бил важен военен аванпост на Шестте херцогства. Сега оттук редовно минаваха търговците на кехлибар, кожи и фигурки от кост. Или поне така бе било в годините след като баща ми успял да сключи договор с Планинското кралство.

Новата враждебна политика на Славен беше променила всичко това. Лунно око отново се беше превърнал във военна крепост като по времето на дядо ми. Ратниците, които маршируваха по улиците, носеха златистокафявите униформи на Славен вместо бъкските сини, ала ратниците са си ратници. Търговците имаха уморения, предпазлив вид на хора, богати само с издадените от техния суверен пари, чудещи се каква ще е стойността им след време. Нашата процесия привлече вниманието на местните, но те се опитваха да не проявяват любопитството си. Зачудих се откога интересът към кралските работи е започнал да носи нещастие.

Въпреки изнемогатата си заинтригувано се оглеждах наоколо. Тук ме бе довел дядо ми, за да ме повери на грижите на Искрен, тук Искрен ме беше предал на Бърич. Винаги се бях питал дали някой от

майчиния ми род е живял край Лунно око, или сме отишли там, за да дирим баща ми. Но напразно търсех някакъв знак, който да събуди спомените от изгубеното ми детство. Лунно око ми изглеждаше също толкова чужд, колкото всяко друго градче, което бях посещавал.

Навсякъде гъмжеше от ратници. Край всяка стена бяха издигнати шатри и навеси. Като че ли местното население неотдавна рязко се беше увеличило. Накрая стигнахме до двор, в който животните от обоза познаха дома си. Строихме се с войнишка прецизност. После охраната ме заведе при грозна ниска дървена сграда без прозорци. Вътре имаше голямо огнище, пред което на ниско столче седеше старец. Вкараха ме в една от трите килии със зарешетени прозорчета, срязаха въжетата на ръцете и краката ми и ме оставиха сам.

Това бе най-хубавият от всички затвори, в които ме бяха хвърляли. Хванах се за тази мисъл и оголих зъби в нещо, което не бе точно усмивка. Вместо легло имаше хамак с чувал, пълен със слама, за дюшек. В ъгъла имаше нощно гърне. През зарешетеното прозорче на вратата нахлуваше светлина и топлина. Не много, но все пак беше доста по-топло, отколкото навън. Нямаше я строгостта на истинския затвор. Реших, че това е арест за пияни или непокорни ратници. Бе ми странно да си сваля плаща и ръкавиците. Седнах на хамака и зачаках.

Единственото по-особено нещо, което се случи тази вечер, беше, че храната се състоеше от месо, хляб и дори халба пиво. Старецът отвори вратата и ми подаде таблата. Когато се върна, за да я вземе, ми остави две одеяла. Благодарих му и мъжът, изглежда, се сепна. После ме смая, като отбеляза:

— Имаш бащините си очи и глас. — И побърза да затвори вратата. Повече никой не разговаря с мен и единствените думи, които чух, бяха ругатни и подигравки по време на игра на зарове. По гласовете прецених, че във външното помещение, освен стария ключар има трима по-млади мъже.

Късно вечерта спряха да играят и тихо се запrikaзваха. Воят на вятъра навън ми пречеше да чувам за какво говорят. Безшумно станах и се приближих до вратата. Когато надникнах през прозорчето, ги видях. Старецът спеше на леглото си в ъгъла, но стражниците, които носеха златистокафявите униформи на Славен, явно взимаха задълженията си на сериозно. Единият беше голобрадо момче, навярно на не повече от четиринадесет години. Другите двама приличаха на

ратници. По лицето на единия имаше повече белези, отколкото по моето. Реших, че е скандалджия. Вторият имаше грижливо оформена брада и очевидно командваше другите двама. Всички бяха будни, макар и не точно нащрек. Скандалджията дразнеше момчето за нещо. Лицето на хлапака бе намусено. Поне тези двама не се разбираха. След това обезобразеният започна да се оплаква от Лунно око. Алкохолът бил долнокачествен, малкото местни жени били студени като самата зима. Искало му се кралят да им отпусне каишката и да ги насъска срещу крадливите главорези на планинската блудница. За няколко дни щели да стигнат до Джаампе и да го превземат. Какъв смисъл имало да чакат? И така нататък. Другите отегчено кимаха. Отдръпнах се от прозорчето и се върнах на хамака си, за да помисля.

„Хубава клетка.“

„Поне ме нахраниха добре.“

„Не толкова добре, колкото се нахраних аз. Трябва ти малко топла кръв в месото. Скоро ли ще избягаш?“

„Веднага щом измисля начин.“

Известно време внимателно разглеждах килията си. Стените и подът бяха от дъски, стари и твърди като желязо под пръстите ми. Дъсчен таван, който едва достигах с ръце. И дървената врата със зарешетеното прозорче.

Ако исках да се измъкна оттук, трябваше да изляза през вратата. Върнах се до прозорчето.

— Може ли малко вода — тихо извиках.

Хлапакът се стресна и скандалджията му се присмя. Третият стражник ме погледна, после безмълвно отиде да донесе един черпак вода от бъчвата в ъгъла. Надигна го към прозорчето и го провря между решетките, изчака да го изпия и се отдалечи.

— Колко време ще ме държат тук — попитах го.

— Докато умреш — убедено отвърна скандалджията.

— Не бива да разговаряме с него — напомни му момчето.

— Млъкнете! — Заповяда им сержантът. Това се отнасяше и за мен. Останах до вратата, стиснал решетките с ръце. Това изнерви хлапака, ала обезобразеният впери очи в мен с хищния интерес на кръжаща акула. Нямах да има нужда от много примамки, за да го накарам да ме удари. Зачудих се дали може да е от полза. Беше ми омръзнало да ме удрят, но напоследък това ми изглеждаше

единственото нещо, в което бях добър. Реших да поупорствам и да видя какво ще се случи.

— Защо не бива да разговаряте с мен — попитах.

Те се спогледаха.

— Махни се от прозореца и млъкни — нареди ми сержантът.

— Просто ви попитах нещо — меко възразих аз. — Какво лошо има да разговаряте с мен?

Той се изправи. Незабавно покорно се дръпнах назад.

— Аз съм заключен, а вие сте трима. Скучно ми е, нищо повече. Не може ли поне да ми кажете какво ще стане с мен?

— Ще постъпят с тебе така, както трябваше още първия път, когато те убиха. Ще те обесят над вода, ще те насекат на парчета и ще те изгорят, копелдако — отвърна скандалджията.

— Млъкни — викна му сержантът. — Той ти хвърля примамки, идиот такъв! Никой повече няма да разменя нито дума с него. Никой. По този начин осезателят те впримчва във властта си. Като те привлича в разговор. Така е убил Гръм и неговите хора. — Стражникът ме стрелна със свиреп поглед, после го насочи към другите двама. Скандалджията презрително ми се усмихна.

— Не знам какво са ви разказвали за мен, но не е вярно — отново се обадох аз. Никой не отговори. — Вижте, аз не съм различен от вас. Ако имах някаква вълшебна сила, смятате ли, че щях да съм заключен тук? Не. Просто съм изкупителна жертва, това е. Знаете как е. Ако нещо се обърка, някой трябва да понесе отговорността. И накрая мен ме насадиха в лайната. Е, погледнете ме и си помислете за историите, които сте чували. Познавах Гръм, когато служеше при Славен в Бъкип. Приличам ли ви на човек, който може да го убие? — Продължих така през по-голямата част от смяната им. Не вярвах, че ще успея да ги убедя, че съм невинен. Но можех да ги убедя, че няма защо да се страхуват да отговарят на въпросите ми. Разказах им моменти от живота и несгодите си, убеден, че ще ги разнесат из целия лагер. Макар че нямах представа каква полза ще имам от това. И все пак стоях до вратата, стиснал решетките на прозорчето, и незабележимо ги дърпах нагоре-надолу. Дори да помръднаха, не го забелязах.

Другият ден се точеше безкрайно. Чувствах, че всеки изтекъл час приближава опасността. Бърл не дойде да ме види. Бях сигурен, че

чака някой да дойде, за да ме предаде в ръцете му. Боях се, че това ще е Уил. Славен едва ли щеше да ме повери на друг. Не исках повече да се срещам с Уил. Нямах силата да му устоя. През цялото време дърпах решетките и наблюдавах стражниците. Вечерта се осмелих да рискувам. След като се нахраних със сирене и овесена каша, легнах в хамака си и се приготвих за Умението...

Предпазливо спуснах стените си, като се боях, че Бърл ще ме чака. Пресегнах се и не усетих нищо. Отново опитах. Същият резултат. Отворих очи и се втренчих в мрака. Не беше честно. Сънищата идваха по своя воля, а сега, когато я търсех, реката на Умението напълно ми убягваше. Направих още два опита и главоболието ме принуди да се откажа. Умението нямаше да ми помогне да се измъкна оттук.

„Остава Осезанието“ — отбеляза Нощни очи. Усетих го някъде наблизо.

„Не виждам как ще ми помогне то“ — признах аз.

„Аз също. Но изкопах дупка под стената в случай, че успееш да излезеш от клетката си. Не беше лесно, защото пръстта е замръзнала и трупите на стената са заровени дълбоко. Но ако успееш да се измъкнеш, ще ти помогна да избягаш от града.“

„Разумен план“ — похвалих го. Поне един от двамата ни правеше нещо.

„Знаеш ли къде ще пренощувам?“ — Долових весели нотки в мисълта му.

„Къде?“ — покорно попитах аз.

„Точно под краката ти. Има само толкова място, колкото да се вмъкна тук.“

„Глушава дързост, Нощни очи. Може да те видят или да открият следите от копането ти.“

„Десетина кучета са били тук преди мен. Никой няма да ме забележи. Използвах нощта, за да разгледам това човешко леговище. Под всички сгради има пространства. Съвсем лесно е да се промъкваш от една към друга.“

„Внимавай“ — предупредих го аз, но не можех да отрека, че близостта му ме успокоява. Прекарах неспокойна нощ. Тримата стражници нито за миг не отключваха вратата ми. На другата сутрин старецът ми донесе чаша чай и две парчета корав хляб и аз опитах чара си върху него.

— Значи си познавал баща ми — попитах го, докато вкарваше храната през решетките. — Знаеш ли, аз не си го спомням. Никога не съм живял при него.

— Тогава можеш да се считаш за късметлия — отвърна той. — Да познаваш принца не беше все едно да го харесваш. Беше сух като съчка. За нас — само правила и заповеди, докато той правеше копелета. Да, познавах баща ти. За свое нещастие го познавах прекалено добре. — И той се извърна от прозорчето. Напразни бяха всичките ми надежди да го спечеля за съюзник. Отдръпнах се, седнах на хамака с хляба и чая си и отчаяно вперих очи в стената. Поредният ден се заточи безкрайно.

Бях сигурен, че това доближава Уил с един ден към мен. Един ден по-малко до отвеждането ми в Трейдфорд. Един ден по-близо до смъртта.

В студа и мрака на нощта ме събуди Нощни очи. „Дим. Много.“

Надигнах се. Отидох до прозорчето и надникнах навън. Старецът спеше на леглото си. Момчето и скандалджията играеха на зарове, докато другият си режеше ноктите с ножа си. Цареше пълно спокойствие.

„Откъде идва димът?“

„Да ида ли да видя?“

„Да, моля те. Но внимавай.“

„Кога не внимавам?“

Измина известно време, през което стоях до вратата и наблюдавах стражниците. После Нощни очи отново се пресегна към мен. „Една голяма сграда, мирише на жито. Гори на две места.“

„Някой вика ли за помощ?“

„Не. Улиците са пусти и тъмни. Тази част от града спи.“

Затворих очи и споделих неговото зрение. Сградата беше хамбар. Някой я бе подпалил от две страни. На едното място само тлееше, ала на другото пламъците облизваха сухата дървена стена.

„Върни се при мен. Може да се възползваме от това.“

„Чакай.“

Вълкът решително продължи по улицата, като се придвижваше от къща на къща. Огънят с пращане се разгаряше. Нощни очи спря, подуши въздуха и промени посоката. Скоро наблюдаваше друг огън, който поглъщаше копа сено зад един плевник. Лениво се издигаше дим

и се стелеше в нощта. Изведнъж блъвна дълъг огнен език и обгърна цялата копа. В черното небе се понесоха искри. Някои все още светеха, докато се сипеха по съседните къщи.

„Някой е запалил тези огньовете. Бързо се върни при мен!“

Нощни очи се подчини. По пътя видя още един огън, облизващ купчина намаслени парцали, натрупани под ъгъла на казармена сграда. Непостоянният вятър му помагаше да се разгори. Пламъците облизваха един от пилоните, които поддържаха постройката, и нетърпеливо се виеха по пода.

Зимата бе изсушила дървения град с лютия си студ също толкова добре, колкото и всеки летен зной. Навеси и шатри запълваха пространствата между сградите. Ако скоро не се вземеха никакви мерки, до сутринта Лунно око щеше да се превърне в пепелище. И ако останех заключен в килията си, щях да изгоря заедно с него.

„Колко души те пазят?“

„Четирима. И една заключена врата.“

„Ключът трябва да е у единия.“

„Почакай да видим дали шансовете ни няма да се увеличат. А може да отключат вратата, за да ме преместят.“

Някъде в студения град отекна мъжки глас. Бяха забелязали първия пожар. Стоях в килията си и слушах с ушите на Нощни очи. Постепенно глъчката се усили, докато накрая дори моите стражници се изправиха и започнаха да се питат:

— Какво става?

Скандалджията отиде до вратата и я отвори. В стаята нахлу леден вятър и мирис на дим. Той се дръпна и съобщи:

— Изглежда, че в другия край на града е избухнал голям пожар.

— След миг и другите двама надзъртаха навън. Напрегнатият им разговор събуди стареца, който също се приближи да погледне. Някой претича по улицата, като викаше:

— Пожар! Пожар при хамбара! Донесете вода!

Момчето погледна сержанта.

— Да отида ли да видя какво става?

За миг мъжът се поколеба, но изкушението беше прекалено голямо.

— Не. Ще ида аз. Вие останете тук и бъдете нащрек. — Той взе плаща си и излезе навън. Хлапакът разочаровано го изпрати с поглед и

остана до вратата, вперил очи в нощта. После викна:

— Вижте, други пламъци! Ей там!

Скандалджията изруга и също се уви в плаща си.

— Отивам да видя какво става.

— Но ние имаме заповед да охраняваме копелдака!

— Ти ще останеш тук! Веднага се връщам, просто искам да видя какво става! — Стражникът извика последните думи през рамо, докато бързо се отдалечаваше. Момчето и старецът се спогледаха. Ключарят се върна на леглото си и легна, но хлапакът остана на прага. От вратата на килията си виждах част от улицата. Претичаха неколцина мъже, после някой преведе конска каруца. Изглежда, всички бързаха към пожара.

— Много ли е зле — попитах аз.

— Оттук не се вижда много. Само пламъци зад конюшнията. Нагоре се вдигат много искри. — Момчето очевидно съжеляваше, че е толкова далеч от това вълнуващо събитие. После изведнъж си спомни с кого разговаря и рязко затвори вратата. — Недей да ми говориш — предупреди ме младият стражник и отново седна на мястото си.

— На какво разстояние оттук е хамбарът — попитах го. Той дори не ме погледна. Седеше с каменно изражение, втренчил поглед в стената. — Защото — невъзмутимо продължих аз, — просто се чудя какво ще направиш, ако пожарът стигне дотук. Не искам да изгоря жив. Оставили са ти ключовете, нали? Хлапакът веднага погледна стареца. Ключарят неволно повдигна ръка към кесията си, сякаш за да се увери, че още са там, ала нито един от двамата не отговори. Стоях до прозорчето и наблюдавах стражника. След малко момчето се върна на вратата и пак надникна навън. Видях, че стиска зъби. Старецът се приближи до него и надзърна над рамото му.

— Разпространява се, нали? Зимният огън е страшно нещо. Всичко е сухо като кокал.

Хлапакът не отговори, но се обърна и ме погледна. Старецът бръкна в кесията си.

— Ела ми завържи ръцете и ме изведи навън. Никой от нас не бива да остане в тази сграда, ако огънят стигне дотук.

Момчето отново ме стрелна с поглед.

— Не съм глупак. Не искам да умра за това, че съм те пуснал да избягаш.

— Хич не ми пука, копелдако, ако ще и да изгориш вътре — прибави старецът. После отново проточи шия и погледна навън. Дори от килията си чух внезапния вой на въздуха, когато някаква сграда лумна в пламъци. Вятърът вече носеше силен мирис на дим и виждах, че позата на хлапака става все по-напрегната. Край отворената врата претича мъж, който извика на момчето нещо за битка на пазарния площад. Зърнах да тичат още хора, чух звън на мечове. Вятърът носеше пепел и ревът на пламъците заглушаваше вилицата. Въздухът сивееше от дим.

Внезапно момчето и старецът отскочиха назад. Нощни очи ги последва, оголил зъби. Ръмженето му бе по-високо от пращането на огъня навън.

— Отключете вратата на килията ми и той няма да ви направи нищо — казах им.

Вместо това момчето изтегли меча си и без да чака вълкът да го нападне, го атакува и го принуди да отстъпи навън. Нощни очи с лекота избегна острието, но вече не ги бе притиснал в ъгъла. Хлапакът използва преимуществото си и излезе в мрака след вълка. В мига, в който вратата се освободи, старецът рязко я затръшна.

— Нима ще останеш тук и ще изгориш заедно с мен — дружелюбно го попитах аз.

След кратко колебание ключарят взе решение.

— Изгори сам — с ненавист рече той, отвори вратата и се втурна навън.

„Нощни очи! Това е човекът с ключа, старецът, който бяга.“

„Ще го хвана.“

Бях сам в затвора. Почти очаквах момчето да се върне, но него го нямаше. Стиснах решетките на прозорчето и започнах да разтърсвам вратата. Тя не помръдваше. Усетих, че една от пръчките леко поддава. Опрях крака във вратата и я задърпах. След цяла вечност единият ѝ край се освободи. Огънах я надолу и започнах да я въртя наляво-надясно, докато я извадя. Но дори да измъкнех всички пръчки, отворът щеше да е прекалено малък, за да изляза. Опитах, но пръчката се оказа прекалено дебела, за да я пхна в пролуката между касата и вратата и да я използвам като лост. Димът тежко се стелеше във въздуха. Пожарът се приближаваше към затвора. Блъснах с рамо вратата, но без резултат. Проврях ръка през решетките и заопипвах тежкото метално

резе. Пръстите ми едва стигаха до ключалката. Струваше ми се, че в килията става по-топло. А може и да си въобразявах.

Безсмислено блъсках желязното резе и скобите, които го държаха, когато външната врата се отвори и влезе жена в златистокафява униформа.

— Идвам за копелдака — извика тя. После се огледа и видя, че няма никого.

След миг отметна качулката си и се превърна в Славей. Смаяно я зяпнах.

— Стана по-лесно, отколкото очаквах — усмихна ми се певицата. Заради насиненото лице усмивката ѝ повече приличаше на озъбване.

— Не бързай — уморено я предупредих аз. — Килията е заключена.

На лицето ѝ се изписа страх.

— Задната стена на сградата гори.

Тя хвана решетката със здравата си ръка. Точно когато я вдигаше, за да удари по ключалката, на прага се появи Нощни очи. Влезе и пусна на пода кесията на стареца. Кожата тъмнееше от кръв.

Ужасих се.

— Уби ли го?

„Взех от него каквото ти трябваше. Побързай. Задната стена на тази клетка гори.“

В първия момент не можах да помръдна. Гледах го и се чудех в какво го превръщам. Беше изгубил нещо от дивата си чистота. Славей зяпаше ту мен, ту него, ту кесията.

„А ти си изгубил нещо от онова, което те прави човек. Нямаме време за такива размисли, братко. Ти нямаше ли да убиеш вълк, за да ми спасиш живота?“

Не знаех какво да му отговоря.

— Ключът е в кесията — казах на Славей.

За миг тя просто продължи да я зяпа. После се наведе и извади тежкия железен ключ. Докато го вкарваше в ключалката, аз се молех да не съм изкривил механизма с ударите си. Певицата завъртя ключа и вдигна резето. Докато излизах, Славей ми нареди:

— Вземи одеялата. Ще ти трябват. Навън е свиреп студ.

Послушах я и усетих топлината, която се излъчваше от задната стена на килията ми. Взех плаща и ръкавиците си. Между дъските започваше да се процежда дим. Затичахме се, следвани по петите от вълка.

Никой не ни забеляза. Пожарът вече беше неудържим. Обхващаше целия град и унищожаваше всичко. Хората бяха заети да спасяват собствените си кожи. Покрай нас мина мъж, който буташе количка с багаж, и само ни погледна. Зачудих се дали вещите са негови. По-нататък по улицата гореше конюшня. Отчаяни коняри се опитваха да изведат конете. Цвиленето на изпадналите в паника животни заглушаваше воя на вятъра. Сградата с трясък се срути и към нас с ужасяваща въздишка се понесе вълна от горещ въздух и пепел. Вятърът бе разпространил пожара в целия градец. Пламъците се прехвърляха от къща на къща, искри и пепел се издигаха към гората над града. Зачудих се дали дълбокият сняг ще е достатъчен, за да спре пожара.

— Хайде — ядосано извика Славей и разбрах, че съм се зазяпал. Притиснах одеялата към себе си и безмълвно я последвах. Затичахме по лъкатушните улици на горящия град. Тя очевидно знаеше пътя.

Стигнахме до кръстопът, където се беше водила някаква битка. На улицата бяха проснати четири тела, всички във фароуска униформа. Спрях, наведох се над една жена и взех ножа и кесията от колана ѝ.

Наближихме градската порта. Ненадейно покрай нас изтрополи кола. Двата коня, които я теглеха, не си подхождаха и бяха целите в пяна.

— Качвайте се — извика ни някой. Славей без колебание скочи вътре.

— Кетъл? — Попитах аз.

— Бързо!

Метнах се в каруцата и вълкът с лекота ме последва. Без повече да се бави, старицата изплющя с юздите и рязко се понесохме напред.

Портата бе отворена. Отстрани зърнах проснато тяло. Продължихме напред по тъмния път, за да се присъединим към други, бягащи от бедствието с каруци и ръчни колички. Повечето, изглежда, се насочваха към малкото къщи извън градските стени, за да потърсят подслон за през нощта, ала Кетъл не спря конете. Ставаше все по-

тъмно и хората оредяваха. Старицата увеличи скоростта още повече. Вперих очи в мрака.

Забелязах, че Славейа гледа назад.

— Трябваше само да отклоним вниманието им — с ужас промълви тя. Проследих погледа ѝ.

Палисадата на Лунно око се очертаваше на фона на силно оранжево сияние. Искрите се издигаха като рояци пчели в нощното небе. Ревът на пламъците беше като ураганен вятър.

— Да им отклоните вниманието ли — зяпнах я аз. — Вие ли направихте всичко това? За да ме освободите?

Славейа ме погледна весело.

— Ще трябва да те разочаровам. Не. С Кетъл дойдохме за теб, но не го направихме сами. Повечето от опустошенията са дело на роднините на Ник. Отмъщение срещу онези, които са ги измамили. Отидоха да ги открият и убият. После си тръгнаха. — Тя поклати глава. — Прекалено е сложно, за да ти обясня всичко точно сега, дори да ги разбирах. Явно кралската стража в Лунно око от години е била подкупена. Плащали са им, за да не забелязват контрабандистите от рода Холдфаст. От своя страна, контрабандистите трябвало да се грижат хората, които служат тук, да се радват на някои от хубавите неща в живота. Предполагам, че капитан Марк се е радвал на най-голямата печалба. Не е бил само той, но не обичал и да дели.

— После пратили тук Бърл — продължи тя. — Той не знаел нищо за уговорката. Довел със себе си много ратници и се опитал да наложи военна дисциплина. Ник те предал на Марк. Но някой друг видял възможност да предаде Марк и сделката му на Бърл. Бърл видял възможност да те залови и да се справи с контрабандистите. Но Ник Холдфаст и неговият клан получили добри пари от поклонниците. Ратниците нарушили сделката с него и така Холдфаст не успял да удържи на обещанието си. — Славейа отново поклати глава. Гласът ѝ беше напрегнат. — Няколко жени бяха изнасилени. Едно дете умря от студа. Един мъж никога повече няма да може да ходи, защото се опита да защити жена си. — Известно време единствените звуци бяха трополенето на колелата и далечният рев на пламъците. Черните ѝ очи отразяваха отблясъците на пожара. — Чувал ли си за честта на крадците? Е, Ник и неговите хора си отмъстиха.

Продължавах да се взирам в горящия град. Не ме беше грижа за Бърл и неговите ратници. Ала там бе имало търговци и занаятчии, семейства и домове. Пламъците поглъщаха всичко. И ратници на Шестте херцогства бяха изнасилили свои пленнички като да бяха пирати, а не кралски стражници. Ратници на Шестте херцогства, служещи на самозвания крал на Шестте херцогства. Поклатих глава.

— Умен щеше да ги избеси до крак.

Славя се прокашля и каза:

— Не се самообвинявай. Отдавна съм се научила да не се самообвинявам за злото, което ми причиняват. Аз не съм виновна. Нито пък ти. Ти само беше катализаторът, който постави началото на веригата от събития.

— Не ме наричай така — помолих я аз. Фургонът бързо ни отнасяше все по-надълбоко в нощта.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

По време на царуването на крал Славен мирът между Шестте херцогства и Планинското кралство все още беше сравнително отскоро. Десетилетия наред Планинското кралство бе контролирало цялата търговия през проходите, също както Шестте херцогства бяха контролирали търговията по Студената река и Бък. По време на крал Умен обаче принцът престолонаследник Рицарин и принц Руrisk Планински сключили взаимноизгодни търговски спогодби. Мирът и благоденствието окончателно бяха осигурени, когато планинската принцеса Кетрикен се омъжи за принца престолонаследник Искрен. След безвременната смърт на своя по-голям брат Руrisk, в самото навечерие на сватбата си, Кетрикен стана единствена престолонаследница на планинската корона. И известно време изглеждаше, че Шестте херцогства и Планинското кралство може да се превърнат в една страна.

Обстоятелствата обаче провалиха всички надежди. Отвън, Шестте херцогства бяха заплашени от пиратите, отвътре, бяха разкъсвани от междуособиците на принцовете. Крал Умен беше убит, принцът престолонаследник Искрен изчезна и когато принц Славен обяви, че се възкачва на трона, омразата му към Кетрикен я принуди да избяга в родните си Планини, за да спаси нероденото си

дете. Самопровъзгласилят се „крал“ Славен видя в това нарушение на обещание за отстъпване на територия. Първите му опити да прати войски в Планинското кралство, привидно като „охрана“ на търговски кервани, бяха осуетени от планинския народ. Неговите възражения и заплахи доведоха до затваряне на границите за търговците от Шестте херцогства. В резултат той поде яростна кампания за дискредитиране на Кетрикен и за внушаване на патриотична враждебност към Планинското кралство. Крайната му цел изглеждаше очевидна: да превземе Планинското кралство и да го превърне в провинция на Шестте херцогства. Моментът не бе подходящ за такава война. Земите, които справедливо владееше, вече бяха обсадени от друг враг, който Славен или не беше способен, или не бе склонен да победи. Никой никога не беше успявал да превземе Планинското кралство, ала намеренията на Славен очевидно бяха точно такива. Въпросът защо толкова отчаяно копнее да притежава тази територия отначало озадачаваше всички.

Нощта бе ясна и студена. Силната лунна светлина беше достатъчна, за да ни показва пътя, но само толкова. Известно време просто седях в каруцата, слушах тропота на конските копита и се опитвах да проумея случилото се. Славей взе одеялата, които бяхме донесли от килията ми, и ги изтупа. Даде ми едното и наметна другото на раменете си. Седеше свита настрани от мен и се взираше назад. Усещах, че иска да остане сама. Оранжевото сияние в далечината помръкваше. Скоро умът ми отново заработи.

— Кетъл — извиках. — Къде отиваме?

— Надалеч от Лунно око — отвърна тя. Гласът ѝ излъчваше безкрайна умора.

Славей се размърда и ме погледна.

— Мислехме, че ти ще знаеш.

— Къде отидоха контрабандистите?

По-скоро усетих, отколкото видях, че певицата свива рамене.

— Не пожелаха да ни кажат. Заявиха, че щом отиваме при теб, трябва да се разделим с тях. Изглежда, вярвах, че Бърл ще прати ратници по дирите ти, независимо колко тежко е пострадал Лунно око.

Кимнах.

— Прави са. Той ще ми стовари вината за цялото нападение. И ще кажат, че нападателите всъщност са били от Планинското кралство, ратници, пратени да ме освободят. — Понадигнах се и се отдръпнах от Славей. — И когато ни заловят, ще убият и вас.

— Нямаме намерение да ни настигнат — отбеляза Кетъл.

— И наистина няма да ни настигнат — обещах аз. — Ако сме разумни. Спри конете.

Старицата почти нямаше нужда да ги спира. Те отдавна бяха забавили ход и крачеха уморено. Подадох одеялото си на Славей и отидох при конете. Нощни очи скочи от каруцата и любопитно ме последва.

— Какво правиш — попита Кетъл, когато започнах да разпрягам животните.

— Приготвям ги за езда. Можеш ли да яздиш без седло? — Докато говорех, с помощта на новия си нож прерязах юздите. Щеше да ѝ се наложи да язди без седло, независимо дали можеше.

— Предполагам, че ще трябва — навъсено заяви тя и с усилие слезе от колата. — Но единият кон трябва да носи двама и няма да стигнем много далеч.

— Вие със Славей ще се оправите — обещах ѝ аз. — Просто продължете напред.

Певицата стоеше в каруцата и ме гледаше. Нямах нужда от лунната светлина, за да знам, че на лицето ѝ е изписано удивление.

— Изоставяш ли ни? След като се върнахме да те спасим?!

Не виждах нещата така.

— Вие ме оставяте тук — твърдо отвърнах аз. — След като обърнете гръб на Лунно око и се насочите към Планинското кралство, Джаампе е единственото голямо селище. Движете се бързо. Не отивайте направо в столицата. Тъкмо натам очакват да се запътим. Намерете някое от по-малките селища и за известно време се скрийте

там. Повечето планинци са приветливи хора. Ако не чуete слухове за преследване, идете в Джаампе. Но се отдалечете колкото може повече оттук, преди да спрете и да помолите за подслон и храна.

— А ти какво ще правиш — тихо попита Славей.

— С Нощни очи ще продължим сами. Както трябваше да направим отдавна. Така пътуваме най-бързо.

— Аз се върнах за теб — настоя тя. Още малко и щеше да се разплаче. — Въпреки всичко, което ми се случи. Въпреки... ръката ми... и всичко останало.

— Той ще ги отклони от следите ни — внезапно се обади Кетъл.

— Имаш ли нужда от помощ, за да се качиш на коня — тихо я попитах аз.

— Нямаме абсолютно никаква нужда от твоята помощ — гневно заяви Славей и тръсна глава. — Само като си помисля за всичко, което преживях, докато те следвах. И за онова, което направихме, за да те освободим... Ако не бях аз, щеше да изгориш жив в килията!

— Зная. — Нямаше време да ѝ обяснявам. — Сбогом — промълвих аз. Оставих ги и навлязох в гората. Нощни очи вървеше до мен.

Кетъл, изглежда, бързо беше разбрала плана ми. Още щом овладееха пожарите, а може би и по-рано, Бърл щеше да се сети за мен. Щяха да открият убития от вълк старец и нито за миг нямаше да повярват, че съм загинал в килията си. Щяха да организират преследване. Да пратят конници по всички планински пътища и скоро да настигнат Кетъл и Славей. Освен ако преследвачите не се отклоняха по по-труден път. През пресечена местност, право към Джаампе. На запад.

Нямаше да е лесно. Не знаех точно какво ме очаква по пътя до столицата на Планинското кралство. Най-вероятно нямаше градове, защото тази земя бе рядко населена. Повечето ѝ жители бяха ловци и номади, които гледаха овце и кози и живееха в уединени хижи или селца в райони с много дивеч. Едва ли щеше да има откъде да се снабдявам с храна и провизии.

Повече ме безпокоеше това, че може да се озова на хребет, от който да не мога да се спусна, или да се наложи да прекося някоя от многобройните бързи и студени реки, които яростно се пенеха в клисурите и тесните долини. „Няма смисъл да се безпокоиш, докато не

се озовем в задънено положение — отбеляза Нощни очи. — Ако се случи, просто ще намерим заобиколен път. Това може да ни забави. Но ако стоим тук и се безпокоим, никога няма да стигнем.“

Затова двамата поехме в нощта. Когато пресичахме поляни, проучвах звездите и се опитвах да държа курс колкото се може точно на запад. Теренът се оказа труден, както очаквах. Нарочно избирах маршрути, по-подходящи за човек и вълк, отколкото за конници. Оставяхме следите си по покрити с шубраци склонове и гъсталаци в тесни клисури. Докато си пробивах път през такива места, се успокоявах с това, че Славей и Кетъл все повече се отдалечават от преследвачите. Опитвах се да не мисля, че Бърл ще прати достатъчно хора, за да се насочат и по техните дири. Не. Трябваше да си осигуря преднина и да примамя Бърл да прати всички след мен.

Единственият начин да го направя, който успях да измисля, бе да го убедя, че представлявам опасност за Славен. Опасност, която трябва незабавно да се елиминира.

Вдигнах очи към поредния хребет, където се извисяваха три гигантски кедъра. Там щях да спра, да запаля огън и да се опитам да използвам Умението. Нямах самодивско биле, затова после трябваше добре да си почина.

„Аз ще те пазя“ — увери ме Нощни очи.

Кедрите бяха огромни и клоните им бяха толкова гъсти, че под короните им нямаше сняг. Почвата бе покрита с благоуханни клонки. Натрупах си нещо като ложе от тях и събрах дърва за огън. За пръв път погледнах в кесията, която бях откраднал. Имаше огниво. Както и петшест монети, няколко зара, счупена гривна и кичур коса, увит в парче плат. Това точно обобщаваше войнишкия живот. Изкопах малка дупка и зарових косата, заровете и гривната. Опитах се да не се чудя дали жената е оставила дете или любим. Напомних си, че за смъртта ѝ не съм виновен аз. И все пак някакъв леден глас нашепваше в ума ми думата „катализатор“. Ако не бях аз, тя щеше да е жива. За миг се почувствах стар, уморен и болен. После се усилих да прогоня от мислите си и жената, и собствения си живот. Разпалих огъня и хвърлих в пламъците достатъчно съчки. Натрупах останалия си запас от дърва наблизко, увих се в плаща си и легнах на кедровото си ложе. Поех си дъх, затворих очи и призовах Умението.

Сякаш се запремятах в бърза река. Не бях подготвен за толкова лесен успех и течението едва не ме отнесе. Някак си тук реката на Умението изглеждаше по-дълбока, дива и силна. Не знаех дали се дължи на укрепването на собствените ми способности, или на нещо друго. Решително насочих волята си срещу изкушенията на Умението. Отказах да си помисля, че мога да се насоча към Моли и нашето дете, да видя със собствените си очи как дъщеря ми расте и как се справят двете с майка ѝ. Не се пресегнах и към Искрен, колкото и да копнеех за това. Силата на Умението беше такава, че несъмнено щях да го открия. Ала не за това бях тук. Бях тук, за да се подиграя на врага си, и трябваше да съм нащрек. Вдигнах всички възможни стени, които нямаше да ме изолират от Умението, и насочих волята си към Бърл.

Пресегнах се и предпазливо заопипвах за него. Бях готов мигом да спусна стените си, ако ме нападнат. Лесно го открих и почти се сепнах, когато установих, че не усеща докосването ми.

После болката му ме прониза.

Отдръпнах се по-бързо от уплашена морска анемона. Отворих очи и ги вперих в кедровите клонки, покрити със сняг. По лицето и гърба ми се стичаше пот.

„Какво беше това?“ — попита Нощни очи.

„И аз зная колкото теб.“

Бях изпитал чиста болка. Независима от тялото, болка, която не се дължеше на скръб или страх. Абсолютна болка, сякаш целият гореше.

Причинявах я Славен и Уил.

Лежах и треперех, не от Умението, а от болката на Бърл. Умът ми не можеше да схване чудовищните ѝ мащаби. Опитах се да подреда в главата си всичко, което бях усетил в този кратък миг. Уил и навярно някаква сянка от Умението на Карод обездвижваха Бърл за това наказание. Карод излъчваше зле прикрит ужас и недоволство от тази задача. Навярно се боеше, че някой ден това ще се обърне срещу него. Най-силното чувство на Уил бе гняв, че Бърл ме е държал в ръцете си и някак си ме е изпуснал. А под гнева се криеше интерес към онова, което Славен правеше на Бърл. Уил не изпитваше удоволствие от него. Засега.

Ала Славен изпитваше.

Някога бях познавал Славен. Не много добре, наистина. Някога той просто беше бил по-младият от чичовците ми, онзи, който изобщо не ме обичаше. Той по детински го беше проявявал с грубо блъскане и скришно щипане, с дразнене и злобни обиди. Поведението му не ми бе харесвало и аз не го бях обичал, но това беше почти разбираемо. Обикновена момчешка завист, че любимият първороден син е създал още един съперник за грижите и вниманието на крал Умен. По някое време той просто беше бил разглезен, груб и себичен млад принц, който завиждаше на по-големите си братя, задето са преди него на опашката за престола.

Ала беше човек.

Жестокостта, която бях усетил в него сега, ми бе почти непонятна. Претопените изгубваха своята човечност, но в празнотата им оставаше сянката на някогашната им личност. Ако Славен беше отворил гърдите си и ми бе показал гнездо на усойници, нямаше да се смая повече. Той се беше отказал от всичко човешко, за да прегърне нещо по-тъмно. И това бе човекът, когото Шестте херцогства наричаха свой крал.

Това беше човекът, който щеше да прати войници по дирите на Славея и Кетъл.

— Връщам се — предупредих Нощни очи и не му дадох време да възрази. Стиснах клепачи и пак се хвърлих в реката на Умението. Широко се разтворих за нея и привлякох студената ѝ сила в себе си, без да се замисля, че прекалено много от нея ще ме погълне. В мига, в който Уил ме усети, им казах:

— Ти ще умреш от моята ръка, Славен. Също толкова сигурно, колкото и това, че Искрен ще царува. — И хвърлих отгоре им насъбраната си сила.

Стана инстинктивно, като свиване на юмрук. Не го бях планирал, но изведнъж разбрах, че същото е направил в Трейдфорд и Искрен. Нямаше послание, нищо друго, освен яростно изливане на сила срещу тях. Широко се разтворих и им се показах, после, когато се обърнаха към мен, пожелах да хвърля срещу тях цялото Умение, което съм поел. И също като Искрен, не запазих нито капка от силата си. Мисля, че ако беше само един, щях да успея да унищожа Умението му. Вместо това четиримата си поделиха удара. Никога няма да узная какво въздействие е оказала атаката ми на Бърл. Навярно ми е бил

признателен за намесата, защото тя наруши концентрацията на Уил и го освободи от сложното мъчение на Славен. Усетих, че Карод изпищява от ужас и прекъсва използването на Умението. Мисля, че Уил щеше да ме предизвика, ако Славен немощно не му бе заповядал: „Спри, глупако, не рискувай живота ми, за да си отмъстиш!“ Само след миг всички бяха изчезнали.

Когато се свестих, още беше ден. Нощни очи лежеше едва ли не отгоре ми и по козината му имаше кръв. Безсилно го побутнах и той незабавно се раздвижи. Изправи се и подуши лицето ми. Усетих по него мириса на собствената си кръв и ми призля. Рязко се надигнах и светът се завъртя около мен. Постепенно усетих настойчивите му мисли.

„Добре ли си? Трепереше и после от носа ти потече кръв. Нямахте те, изобщо не те чувах!“

— Всичко е наред — с пресипнал глас го успокоих аз. — Благодаря, че си ме топлит.

От огъня бяха останали само въглени. Предпазливо се пресегнах и хвърлих върху тях няколко съчки. Чувствах се така, сякаш ръцете ми са някъде много далеч от мен. Когато огънят се разгоря, седнах и се стоплих. После се изправих и със залитане отидох да разтъркам лицето си със сняг, за да измия вкуса и мириса на кръв. Напълних и устата си, защото езикът ми бе подут и ме болеше.

„Имаш ли нужда от почивка? От храна?“ — загрижено ме попита Нощни очи.

Да. И на двата въпроса. Но първо трябваше да бягаме. Не се съмнявах, че постъпката ми ще ги насочи по следите ми. Бях постигнал каквото бях искал, при това по-добре от очакванията си. Бях им дал причина да се страхуват от мен. Сега вече никога нямаше да се успокоят, докато не ме погубят. Освен това ясно им бях показал къде съм. Не биваше да съм тук, когато пристигнеха хората им. Върнах се при огъня и го затрупах с пръст. За всеки случай го стъпках. После побягнахме.

Движихме се толкова бързо, колкото позволяваха силите ми. Естествено, аз бавех Нощни очи. Вълкът ме гледаше съжалително, докато с мъка се изкачвах по склоновете, затънал до хълбоци в снега, по който той тичаше с лекота. Често го молех да си починем и се облягах на някое дърво, а Нощни очи продължаваше напред, за да

потърси най-подходящия път. Когато и денят, и силите ми свършваха и спирах, за да запала огън за през нощта, вълкът изчезваше и се връщаше с месо за двама ни. Най-често това бяха зайци, но веднъж донесе тлъст бобър, отдалечил се прекалено много от заледеното си езеро. Преструвах се, че пека месото, ала само го опърлях на огъня.

Бях твърде уморен и гладен. Месната диета не ми позволяваше да натрупам мазнини, но ме държеше на крака. Почти не спях, защото постоянно трябваше да поддържам огъня, за да не замръзна, и по няколко пъти нощем ставах да раздвижвам краката си. Издръжливост. Всичко се свеждаше до това. Не до бързина или по-голяма сила, а до измъчено налагане на волята да продължаваш напред.

Държах мислените си стени спуснати, но въпреки това усещах блъскането на Уил в тях. Смятах, че не е в състояние да ме следи, ако съм нащрек, но не бях сигурен. Постоянната предпазливост също ме изтощаваше. Понякога нощем копнеех просто да вдигна стените си и да го пусна в главата си, за да ме довърши веднъж завинаги. Ала в такива моменти само трябваше да си напомня на какво е способен Славен. Това винаги ме изпълваше с ужас и ме тласкаше все по-нататък, за да увеличи разстоянието помежду ни.

Когато на четвъртия ден от пътуването се събудих, знаех, че сме много навътре в Планинското кралство. Откакто бяхме напуснали Лунно око, не бях видял признаци, че ни преследват. Толкова навътре в земята на Кетрикен определено трябваше да сме в безопасност.

„Още колко има до Джаампе и какво ще правим там?“

„Не зная още колко път ни остава. Не зная и какво ще правим.“

За пръв път се насилих да се замисля за всичко, за което досега не си бях разрешавал да мисля. Не знаех какво се е случило с Кетрикен, откакто я бях пратил да избяга. Тя не бе получила вест нито от, нито за мен. Вече трябваше да е родила. Според моите изчисления детето трябваше да е на възрастта на собствената ми дъщеря. Изведнъж ме обзе любопитство. Можех да взема бебето в ръцете си и да си кажа: „Така ще се чувствам и когато прегръщам дъщеря си“.

Само че Кетрикен ме смяташе за умрял. Екзекутиран от Славен и отдавна погребан. Тя беше моя кралица и жена на Искрен. Можех да ѝ разкрия как съм се спасил. Ала да ѝ призная истината щеше да е все едно да хвърля камъче в езеро. За разлика от Славей и Кетъл или който и да било друг, досетил се за истинската ми самоличност, Кетрикен ме

беше познавала преди. Това нямаше да е слух или легенда, нито невероятен разказ на някой, зърнал ме само за миг, а факт. Тя можеше да каже на други мои познати: „Да, видях го и наистина е жив. Как ли? Ами спасило го е неговото Осезание, разбира се.“

Влачех се след Нощни очи в снега и студа и си мислех как ще приеме всичко това Търпение, когато вестта стигне до нея. Със срам или радост? Дали щеше да се засегне, че не съм ѝ се разкрил? Така или иначе, накрая новината щеше да стигне до Моли и Бърич. Как щеше да се почувства тя, когато узнаеше не само че съм жив и не съм се върнал при нея, но и че съм се опозорил с Осезанието? Когато бях научил, че е крила от мен бременността си, остра болка бе пронизала сърцето ми. Тогава за пръв път бях осъзнал, че се е чувствала предадена и оскърбена от всички тайни, които съм крил от нея. Ако същото се повтореше и сега, Моли окончателно щеше да ме намрази. И без това няха много шансове за живот с нея — не можех да ги намаля още повече.

Щяха да научат и всички други: конярите, мъжете, с които бях гребал и рамо до рамо с които се бях сражавал, обикновените бъкипски ратници. Каквото и да мислех за Осезанието, вече бях видял отвращението в очите на един приятел. Бях видял как се променя отношението дори на Славея. Какво щяха да си помислят хората за Бърич? Че е търпял в конюшната си осезател ли? Щяха ли да разкрият и него? Стиснах зъби. Трябваше да си остана мъртъв. Навярно щеше да е по-добре изобщо да заобиколя Джаампе и да се отправя да търся Искрен. Само че без провизии имах също толкова шансове да успея, колкото Нощни очи да се представи за домашно кученце.

Имаше и още един проблем. Картата.

Искрен бе заминал от Бъкип заради една карта, която Кетрикен беше изровила в бъкипската библиотека. Тя бе избеляла и стара, още от времето на крал Мъдрост, който пръв отишъл при Праотците и ги повикал на помощ на Шестте херцогства. Подробностите ѝ се бяха изтрили, ала Кетрикен и Искрен бяха убедени, че един от обозначените пътища води към мястото, където крал Мъдрост за пръв път се беше срещнал с тези неуловими същества. Моят крал бе напуснал замъка, решен да последва картата в земите отвъд Планинското кралство, и беше взел със себе си нейно копие. Няха представа какво е станало със старата, може би я бяха пренесли в Трейдфорд, когато Славен бе

плячкосал бѣкипската библиотека. Ала стилът ѝ и необичайните ѝ особености отдавна ме бяха накарали да подозирам, че е копие на още по-стар оригинал, който може би се намира в Джаампе. През месеците на моето възстановяване в Планините бях имал известен достъп до дворцовата библиотека. Знаех, че е голяма и добре поддържана. Дори да не откриех оригинала точно на онази карта, можех да намеря други на същия район.

По време на престоя си в Планинското кралство бях останал впечатлен от доверчивостта на местните жители. Бях видял малко ключалки и нито един стражник, каквито имахме в Бѣкип. Нямаше да е трудно да вляза в кралския дворец. Дори да бяха започнали да поставят охрана, стените бяха направени от пластове дървесна кора, покрити с мазилка и боя. Бях убеден, че по един или друг начин ще проникна вътре. И тогава нямаше да ми отнеме много време да преровя библиотеката и да открадна каквото ми трябва. Междувременно можех да попълня запасите си.

Имах благоприличието да се засрамя от тази мисъл. Знаех също, че срамът няма да ми попречи. Нямах избор. Заизкачвах се през снега към поредния хребет и сърцето ми сякаш безкрайно повтаряше тези думи. Нямах избор, нямах избор, нямах избор. Никога и за нищо. Съдбата ме беше направила убиец, лъжец и крадец. И колкото по-трудно ставаше да избягвам тези роли, толкова по-силно ме тласкаха към тях. Нощни очи ме следваше по петите и се дразнеше от мрачното ми настроение.

Толкова бяхме разсеяни, че когато изкачихме хребета, и двамата се изправихме в цял ръст пред конниците на пътя, който се виеше под нас. Жълто-кафявите им куртки изпъкваха на фона на снега. Вцепених се като уплашен елен. Въпреки това може би нямаше да ни забележат, ако не беше глутницата кучета с тях. Шест животни, не вълкодави, слава на Еда, а късоноги зайчари, неподходящи за такова време и местност. Имаше едно дългокрако куче, висок мършав мелез. Той и водачът му се движеха отделно от останалите. Преследвачите използваша всички налични средства, за да ни открият. Имаше и десетина конници. Мелезът почти незабавно вдигна глава и залая. След миг зайçarите последваха примера му. Водачът им вдигна ръка и посочи към нас. Мелезът и неговият водач вече тичаха нагоре.

— Нямах представа, че там долу има път — задъхано се извиних на Нощни очи, докато бягахме по склона. Имахме съвсем малка преднина. Спускахме се по проправената от самите нас пътека, докато кучетата и конниците трябваше да се изкачват през снега. Надявах се, че докато стигнат до хребета, вече ще сме се скрили в обраслото с храсталаци дърво под нас.

Нощни очи ме изчакваше. Кучетата лаеха и чух възбудени мъжки гласове.

„БЯГАЙ!“ — заповядах на Нощни очи.

„Няма да те изоставя.“

„Ако ме изоставиш, няма да имам никакъв шанс — признах аз. Умът ми работеше отчаяно. — Иди до дъното на дърето. Остави колкото можеш лъжливи следи и заобиколи обратно. Когато стигна при теб, ще избягаме нагоре по склона. Това може малко да ги забави.“

„Лисичи номера!“ — изсумтя той, профуча покрай мен като сива вихрушка и потъна в гъстите храсти. Опитах се да ускоря ход. Точно преди да стигна до гъсталациите, хвърлих поглед назад. Кучетата и конниците тъкмо се показваха на хребета. Продължих надолу по стръмния склон. Нощни очи бе оставил следи, колкото цяла глутница вълци. Докато спрях да си поема дъх, той дотича при мен от друга посока.

„Да се махаме оттук!“

Без да дочакам отговора му, с всички сили се затичах по дърето. На самото му дъно снегът беше по-плитък заради надвисналите отгоре дървета и храсти. Движех се превит надве, защото знаех, че иначе клоните ще изсипят ледения си товар отгоре ми. Лаят на кучетата отекваше в студения въздух. Заслушах се в него, докато продължавах напред. Когато чух, че възбудата им отстъпва мястото си на раздражение, разбрах, че са стигнали до обърканите следи.

„Нощни очи!“

„Тихо, глупако! Кучетата ще те чуят! И онзи другият.“

Сърцето ми за малко да спре да бие. Не можех да повярвам, че съм бил толкова глупав. Тичах през заснежените храсти и налягах слух да чуя какво става зад нас. Ловците бяха харесали лъжливата следа на Нощни очи и насила бяха повели животните по нея. В тясното дърво имаше прекалено много конници. Те си пречеха един на друг и може би отпъкваша истинските ни дири. Това ни спечели време, но

съвсем малко. После изведнъж чух уплашени викове и кучетата диво залаяха. Долових смутени кучешки мисли. Беше ги нападнал вълк, който бе профучал през глутницата и конете, хапейки наляво и надясно. Един от мъжете бе на земята и не можеше да догони обезумелия си жребец. Едно от кучетата беше изгубило по-голямата част от клепналото си ухо. Опитах се да затворя ума си за болката му. Клетото животно, то изобщо не бе виновно. Краката ми тежаха като олово, устата ми беше пресъхнала, но се насилих да ускоря ход, да използвам добре преднината, която с такъв риск за живота си ми бе осигурил Нощни очи. Искаше ми се да му извикам да престане да ги дразни, да дойде при мен, но не смеех да издам на глутницата истинската посока на нашето бягство. Вместо това продължавах да тичам напред.

Дерето ставаше все по-тясно и по-дълбоко. По стръмните склонове растяха виещи се растения, къпини и храсти. Подозирах, че се движа по замръзнал поток. Започнах да се оглеждам за някакъв изход. Кучетата отново лаеха, казваха си едно на друго, че този път са тръгнали по истинската следа и гонят вълка, вълка, вълка. Тогава със сигурност разбрах, че Нощни очи пак им се е показал и нарочно ги отдалечава от мен. „Бягай, братко, бягай!“ — пресегна се към мен той, без да го е грижа, че кучетата ще го чуят. Изпълваше го дива радост, истерична глупост. Това ми напомни за нощта, когато бях преследвал Джъстин по коридорите на Бъкип, за да го убия в Голямата зала пред всички гости, пристигнали за коронасването на Славен. Нощни очи бе обзет от безумие, което не му позволяваше да мисли за собственото си спасение. Продължих напред, като сдържах сълзите, които напиреха в очите ми.

Дерето свърши. Пред мен се издигаше искрящ водопад от лед, паметник на планинския поток, текъл оттук през летните месеци. Ледът висеше на дълги шушулки по скална пукнатина, в планината. Спрях. Предположих, че се намирам върху дълбок вир, в който можех да се окажа, ако ледът под краката ми поддадеше. Вдигнах очи. Склоновете бяха подровени и обрасли. На други места под снега се подаваха голи скали. Тук-там растяха хилави фиданки и ниски храсти, надвиснали навън, за да уловят слънчевата светлина. Не можех да се изкатеря по тях. Понечих да поема обратно и чух далечен вой, който се надигаше и утихваше. Това можеше да е само мелезът. Нещо в

увереността му ме убеди, че е по петите ми. Водачът му окуражително извика и кучето залая, този път по-близо. Обърнах се към склона на дерето и започнах да се катеря. Мъжът извика на другите да го последват — бил попаднал на следите, вълкът нямал значение, това просто била осезателска хитрост. Кучетата внезапно залаяха по друг начин. В този момент разбрах, че Славен най-сетне е открил каквото е търсил. Осезател, който да ме залови. Старата кръв беше купена.

Подскочих и се хванах за една фиданка, надвиснала от склона на дерето. Изтеглих се, стъпих отгоре ѝ, запазих равновесие и протегнах ръце към друга над мен. Когато увиснах на нея, корените ѝ се отскубнаха от скалистата почва. Паднах, но успях да се хвана за някакво дърво. „Продължавай нагоре“ — казах си яростно.

Хванах се за храста, който растеше от подровения склон. Опитвах се да се катеря бързо, за да не увисвам за повече от няколко секунди. Клонки се откъсваха в ръцете ми, изскубваха се туфи суха трева. Чух вик и въпреки волята си погледнах надолу. Там стояха мъж и куче. Мелезът лаеше, а човекът опъваше лъка си. Безпомощно висях над тях.

— Моля те — чух се задъхано да прошепвам, сетне се разнесе тихо свистене. Усетих, че стрелата ме улучва, юмрук в гърба, един от старите номера на Славен от детството ми, после ме прониза подълбока, по-гореща болка. Едната ми ръка се пусна. Не го бях поискал, просто пръстите ми се бяха разтворили. Увиснах на дясната си ръка. Ясно чувах джавкането на кучето, надушило кръвта ми. Дрехите на мъжа прошумоляха и той извади от колчана си втора стрела.

Отново болка, този път в дясната китка. Извиках от ужас. Краката ми инстинктивно намериха опора върху поддаващия храст, който растеше от подровения склон. Кой знае как, отново се заизкачвах нагоре с опряно в твърдия сняг лице. Немощно си помогнах с лявата ръка. „Свий си краката!“ — заповяда ми Нощни очи. Без да издава нито звук, защото зъбите му бяха забити в ръкава и плътта на дясната ми ръка, той ме дърпаше нагоре. Надеждата за спасение ми даде сили. Диво подритнах и усетих под корема си твърда земя. Запълзях напред, като се мъчех да не обръщам внимание на болката в гърба ми. Ако не бях видял мъжа да стреля, щях да съм убеден, че от гърба ми стърчи кол, дебел колкото ос на каруца.

„Ставай, ставай! Трябва да бягаме.“

Не си спомням как съм се изправил. Чух кучетата да се катерят по скалата зад мен. Нощни очи се отдръпна от ръба и ги посрещна. Разкъсваше ги и хвърляше телата им долу върху останалите. Когато падна мелезът, лаят долу рязко поутихна. И двамата усещахме мъките му и чувахме виковете на водача му, докато животното, с което бе обвързан, умираше в снега. Друг ловец викаше зайчарите си и ядосано обясняваше, че нямало смисъл да ги праща горе, за да ги убият. Стражниците с ругатни обърнаха уморените си коне и препуснаха обратно по дерето, за да потърсят място, откъдето да излязат и да се опитат да открият следите ни.

„Бягай!“ — каза ми Нощни очи. Нямах да споменем нито дума за онова, което току-що бяхме извършили. По гърба ми пълзеше усещане за ужасна топлина, което в същото време излъчваше студенина. Вдигнах ръка към гърдите си. Почти очаквах да докосна щръкналия връх на стрелата. Но не, той се криеше някъде в плътта ми. Със залитане последвах вълка. Прекалено много усещания се рояха в съзнанието ми, прекалено много видове болка. Ризата и плащът ми теглеха стрелата и върхът ѝ повтаряше движението ѝ дълбоко в тялото ми. Бях разсичал елени, убити със стрели, спомнях си черната подпухнала плът, пълна с кръв, около раните им. Зачудих се дали стрелецът ме е улучил в белия дроб. Улученият в белия дроб елен не стигаше далеч. Дали усещах вкус на кръв в гърлото си?...

„Не мисли за това — свирепо ми нареди Нощни очи. — Отслабваш и двама ни. Просто върви. Върви и не спирай.“

Значи не по-зле от мен знаеше, че не мога да тичам. Вървах и той вървеше до мен. Известно време. Сетне вървах, без да виждам в мрака, без да ме е грижа накъде се движа, и него го нямаше. Потърсих го, ала не го открих. Някъде в далечината отново чух лая на кучетата. Продължавах да вървя. Блъсках се в дървета. Клони дращеха лицето ми, но това не ме безпокоеше, защото бях напълно безчувствен. Ризата на гърба ми лепнеше от замръзнала кръв, която жулеше кожата ми. Опитах се по-плътено да се увия в плаща си, ала внезапната болка едва не подкоси краката ми. Какъв глупак бях. Бях забравил, че така ще дръпна и стрелата. Глупак! Продължавай да вървиш. И аз продължавах.

Отново се блъснах в дърво. Отгоре ми се изсипа сняг. Залитнах и продължих. Дълго. После седях в снега и все повече замръзвах.

Трябваше да продължа да вървя.

Отново вървах. Не много дълго, струва ми се. Свлякох се на колене под клоните на огромно вечнозелено дърво, където снегът беше плитък.

— Моля — казах аз. Нямах сили да плача за милост. — Моля. — Нямах представа към кого се обръщам.

Между два дебели корена видях дупка, покрита с борови иглички. Сврях се в нея. Не можех да легна, защото стрелата стърчеше от гърба ми. Но можех да опра чело в дружелюбното дърво, да скръстя ръце на гърдите си и да свия крака към брадичката си. Беше студено, ала аз бях прекалено уморен. Потънах в сън. Когато се събудех, щях да запаля огън и да се стопля. Представях си колко щеше да ми е топло, почти го усещах.

„Братко!“

„Тук съм — отвърнах спокойно. — Ето тук.“ Пресегнах се и успокоително го докоснах. Идваше. По козината на гърлото му бе замръзнала слюнка, но нито един зъб не бе успял да пробие кожата му. Имаше рана отстрани на муцуната, ала лека. Беше ги водил в кръгове, сетне бе нападнал конете им изотзад и ги беше зарязал в покрита със сняг долина. Бяха оцелели само две от кучетата им и единият от конете куцаше толкова зле, че конникът яздеше зад гърба на свой другар.

И сега идваше при мен, като с лекота тичаше по заснежените склонове. Беше уморен, да, но в него кипеше енергията на триумфа. Нощта бе свежа и ясна. Той надуши миризмата и след миг видя блясъка на очичките на заека, който се криеше под един храст с надеждата, че вълкът ще го подмине. Не го подминахме. Последва неочакван скок настрани и заекът се озова между зъбите му. Стиснахме го за главата и с рязко замахване му строшихме гърбнака. Продължихме напред, ухапали приятно висящата от устата ни тежест. Хубаво щяхме да се нахраним. Нощната гора сияеше като тъмно сребро.

„Престани. Не прави така, братко.“

„Как?“

„Обичам те. Но не искам да съм теб.“

Останах там, където бях. Дробовете му работеха толкова силно, свободно поемаха студения нощен въздух покрай главата на заека в

устата му. Раната на муцуната му леко пареше, мощните му крака бързо носеха тялото му напред.

„И ти не искаш да си мен, Променящи се.“

Не бях сигурен, че е прав. С неговите очи се видях и се подуших. Бях се вмъкнал между корените на грамадното дърво и се бях свил като изоставено кутре. Във въздуха силно миришеше на кръвта ми. Премигнах и в следващия миг видях лакътя си. Бавно и мъчително вдигнах глава. Всичко ме болеше и болката се излъчваше от забитата в гърба ми стрела.

Усетих миризма на заешки вътрешности и кръв. Нощни очи стоеше до мен, стъпил с предните си лапи върху трупа, който беше разкъсал. „Яж докато е топъл.“

„Не зная дали ще мога.“

„Искаш ли да ти го сдъвча?“

Не се шегуваше. Но единственото, което ми се струваше по-противно от яденето, бе мисълта да ям повърнато месо. Успях да поклатя глава. Пръстите ми бяха почти вцепенени, ала хванаха малкия черен дроб и го поднесоха към устата ми. Беше топъл и кървав. Изведнъж разбрах, че Нощни очи е прав. Трябваше да ям. Защото трябваше да остана жив. Той бе разкъсал заека на парчета. Взех едно и впих зъби в топлото месо. Без да се замисля, едва не бях напуснал тялото си, за да вляза в неговото съвършено здраво вълче тяло. Веднъж вече го бях правил с негово съгласие. Но сега знаехме, че не бива. Щяхме да споделяме живота си, но не и да станем другия. Не и без да изгубим и двамата.

Бавно се надигнах. Мускулите на гърба ми раздвижиха стрелата. Усетих тежестта ѝ, представих си я как стърчи и едва не повърнах. Насилих се да се успокоя. Изведнъж, странно, в главата ми се появи образът на Бърич. Ужасяващата неподвижност на лицето му, когато свиваше коляно и гледаше как старата му рана се отваря. Протегнах ръка зад гърба си и пръстите ми докоснаха лепкавата стрела. Дори лекият допир предизвикваше болка. Стиснах стрелата, затворих очи и се опитах да я издърпам. Дори да не ме болеше, щеше да е трудно. Светът около мен се разлюля и когато отново застана неподвижно, бях на четири крака.

„Да опитам ли аз?“

Без да променям позата си, поклатих глава. Все още се страхувах, че ще припадна. Съсредоточих се. Ако я издърпах, със сигурност щях да припадна. Ако течеше много кръв, нямаше да мога да я спра. Не. Беше по-добре да я оставя там. Събрах целия си кураж. „Можеш ли да я счупиш?“

Той се приближи. Усетих главата му до гърба си. Нощни очи захапа стрелата. Разнесе се остър звук като от кастрене на фиданка и отново ме прониза болка. Зави ми се свят, но някак си се пресегнах, освободих подгизналия си от кръв плащ и се увих в него. Целият треперех. Затворих очи.

„Не. Първо запали огън.“

Вдигнах клепачи. Беше прекалено трудно. Събрах съчките наоколо. Нощни очи се опита да ми помогне и донесе няколко, но въпреки това ми трябваше цяла вечност, докато пред мен затанцува мъничко пламъче. Прибавих още съчки. Когато огънят се разгоря, разбрах, че приближава утрото. Бе време отново да поемем на път. Останахме само колкото да доизядем заека и да стопля ръцете и краката си. После Нощни очи безмилостно ме поведе напред.

ДЖААМПЕ

Столицата Джаампе е по-стара от Бъкип, също както управляващата фамилия на Планинското кралство е по-древна от рода на Пророците. Като град, Джаампе е толкова различен от крепостта Бъкип, колкото Пророческите монарси се различават от философските водачи от династията на Жертвите.

В Джаампе има само няколко постоянни сгради. Вместо това по грижливо планираните и изобилстващи от градини пътища има места, където могат да отседат планинските номади. Има определено място за пазар, ала търговците се менят в съответствие със сезоните. За една нощ могат да изникнат десетки шатри и техните обитатели увеличават населението на столицата за седмица или месец, само за да изчезнат безследно. След това Джаампе е постоянно променящ се град от шатри, обитавани от енергичния, живеещ на открито планински народ.

Домовете на управляващата фамилия и техните близки, които решат да останат целогодишно при тях, изобищо не приличат на нашите замъци и дворци. Те са изградени около огромни дървета, чиито дънери и клони през годините търпеливо са били научени да осигуряват скеле за сградата. Тази жива постройка се увива с плат, изтъкан от нишки от дървесна кора. По този начин стените могат да

приемат заоблените форми на лале или яйце. Платът се покрива с пласт глинена мазилка, която се боядисва с лъскава боя от смола в любимите на планинците ярки краски. Някои се изрисуват с образи на фантастични същества или декоративни мотиви, но повечето са без украса. Господстват лилавите и жълтите цветове и разположеният в сянката на гигантските планини град напомня на пролетна морава с минзухари.

Около тези сгради и по кръстопътищата в този номадски „град“ има градини. Всяка от тях е уникална. Някоя може да се развива около пън с необичайна форма, алпинеум или красиво парче дърво. Там може да растат благоуханни билки, пъстри цветя или други растения. В средата на една от най-красивите блика извор с гореща вода. Там отглеждат растения с месести листа и цветя с екзотичен аромат, донесени от потоплите земи за радост на планинците. Често на раздяла гостите оставят дарове в градините — дърворезби, красиви съдове или просто алпинеум от пъстри камъчета. Градините не принадлежат, на никого и всички се грижат за тях.

В Джаампе има горещи извори, в някои от които водата може да попари човек, а други просто са хладки. Те се използват и като обществени бани, и като източник на топлина за някои от по-малките къщи. Във всяка сграда, във всяка градина, на всеки ъгъл посетителите откриват строгата красота и простите цветове и форми, които са идеал на планинците. Човек остава с цялостно впечатление за покой и радост сред естествената природа. Простият начин на живот понякога те кара да се замислиш за собствения си избор.

Беше нощ. Не си спомням нищо друго, освен че бяха изтекли дълги дни на болка. Преместих тоягата си и направих още една крачка. Отново преместих тоягата. Движихме се бавно. Снежинките във въздуха заслепяваха очите повече от мрака. Не можех да избягам от кръжация вятър, който ги носеше. Нощни очи тъчеше пътека около мен и насочваше колебливите ми стъпки, сякаш това щеше да ми помогне да побързам. Сегиз-тогиз тревожно виеше. Тялото му бе напрегнато от страх и умора. Той усети мирис на дим, и кози... „... не да те издам, братко. А да ти помогна. Не го забравяй. Имаш нужда от някого с ръце. Но ако се опитат да ти направят нещо лошо, само ме повикай и ще дойда. Няма да съм далеч...“

Не можех да накарам ума си да се съсредоточи върху мислите му. Усещах мъката му, че не може да ми помогне, и страха му, че може да ме вкарва в капан. Реших, че сме спорили, ала не си спомнях за какво съм настоявал аз. Така или иначе, Нощни очи беше спечелил, просто защото знаеше какво иска. Краката ми се подхлъзнаха по отгъпкания сняг на пътя и аз се свлякох на колене. Вълкът клекна до мен и зачака. Опитах се да легна и той ме захапа за китката. Внимателно ме задърпа, но нещото в гърба ми внезапно избухна в пламъци. Изпъшках.

„Моля те, братко. Напред има колиби и вьтре свети. Огън и топлина. Там има някой с ръце, който може да почисти лошата рана в гърба ти. Моля те. Стани. Само още веднъж.“

Повдигнах глава и се втренчих. Пред нас имаше нещо, нещо, около което пътят се раздвояваше. Сребрилата лунна светлина го огряваше, но не можех да разбера какво е. Запремигнах и то се превърна в дялан камък, по-висок от човешки ръст. Нямах конкретна форма, просто бе красиво изгладен. Голите вейки наоколо напомнях за шубраци. Заобикаляше го каменна стена. Сняг покриваше всичко. Кой знае защо, това ме накара да си помисля за Кетрикен. Опитах се да се изправа, но не успях. Нощни очи мъчително заскимтя. Не можах да оформя мисъл, за да го успокоя. Трябваше да напрегна всичките си сили, за да остана на колене.

Не чух стъпки, но усетих внезапно усилилото се напрежение на вълка. Отново вдигнах глава. Някъде далеч зад градината някой вървеше в нощта. Висок и слаб, загърнат в дебел плащ, с ниско нахлупена качулка. Наблюдавах го. „Смъртта“ — помислих си. Само

смъртта можеше да се движи толкова безшумно, да се плъзга толкова плавно в тази ледена нощ.

— Бягай — промълвих на Нощни очи. — Няма смисъл да вземе и двама ни. Бягай.

Странно, той се подчини и изчезна. Когато завъртях глава, не го видях, но усетих, че не е далеч. Силата му ме напусна, сякаш бях съблякъл топла дреха. Част от мен се опита да тръгне с него, да се вкопчи във вълка и да стане вълк. Копнеех да напусна това измъчено тяло.

„Ако се наложи, братко. Ако се наложи, няма да те отблъсна.“

Щеше ми се да не го бе казвал. Това не ми помагаше да устоя на изкушението. Бях си обещал да не му причинявам това, ако трябва да умра, а да го оставя свободен и чист от мен да си създаде друг живот. Ала колкото повече се приближаваше Смъртта, толкова повече основателни причини откривах да се откажа от това обещание. Здравото диво тяло и простият живот в настоящето ме зовяха.

Фигурата бавно растеше. Измъчваха ме студ и болка. Можех да тръгна с вълка. Събрах сетните си сили, за да издържа.

— Насам — изхриптах на Смъртта. — Тук съм. Ела ме вземи и най-сетне да свършваме с това.

Той ме чу. Видях, че спира и се вцепенява, сякаш се боеше. После внезапно забърза към мен. Нощният вятър развяваше белия му плащ. Изправи се до мен, висок, строен и мълчалив.

— Аз дойдох при теб — чух се да промълвявам. Изведнъж той приклепна и зърнах костеливото му лице. Вдигна ме и ме понесе. Ръката му болезнено притискаше гърба ми. Изгубих съзнание.

Топлината се връщаше в тялото ми и носеше болка. Вятърът навън бушуваше като океан. Усетих мирис на чай и димче, на боя, талаш и на вълнената черга, върху която лежах. Лицето ми гореше. Не можех да спра да треперя, може би движението събуждаше парещата болка в гърба ми. Ръцете и краката ми пулсираха.

— Възлите на плаща ти са замръзнали. Ще отрежа връзките. Лежи спокойно. — Гласът му прозвуча странно внимателно. Не бях свикнал с такъв тон.

Успях да отворя едното си око. Лежах на пода. Гледах към каменно огнище, в което бумтеше огън. Някой се бе навел над мен. Видях проблясващо острие, което се приближаваше към гърлото ми, ала не можех да помръдна. Усетих, че реже нещо, и не знаех дали пронизва плътта ми. Сетне отметнаха плаща ми.

— Замръзнал е за ризата ти — прошепна някой. Почти ми се стори, че познавам гласа. Ахване. — Кръв. Това е замръзнала кръв. — Плащът ми издаде странен звук като от разпорване. После някой седна на пода до мен.

Бавно извъртях очи, ала не можех да повдигна глава, за да видя лицето. Виждах само стройно тяло, облечено в някаква дреха от бяла вълна. Ръце с цвят на стара слонова кост запретнаха ръкавите. Пръстите бяха дълги и тънки, китките — костеливи. След малко той рязко се изправи, за да донесе нещо. За известно време останах сам. Затворих очи. Когато ги отворих, пред главата ми имаше съд от синя глина. От него се надигаше пара. Усетих мирис на върба и калинка.

— Спокойно — каза гласът и за миг костеливата ръка успокоително легна на рамото ми. После по гърба ми се разля топлина.

— Пак ми тече кръв — промълвих.

— Не. Намокрям ризата, за да я отлепя. — Гласът отново ми се стори познат. Затворих очи. Отвори се и се затвори врата. Обля ме вълна студен въздух. Усетих, че мъжът до мен вдига глава. — Можеше да почукаш — с престорена строгост рече той. По гърба ми пак потече топла струйка вода. — Даже човек като мен понякога има други гости.

Към мен припряно се приближиха стъпки. Някой седна на пода. Видях гънки на поли. Женска ръка отметна косата от челото ми.

— Кой е този, свещени?

— Нямам представа. Но само му виж гърба.

Чух жената да ахва.

— Всичко това кръв ли е? Как е останал жив? Трябва да го стоплим и да почистим кръвта. — Тя изхлузи ръкавиците ми. — О, клетникът, краищата на пръстите му съвсем са почернели — ужасено възкликна жената.

Не исках да ги виждам. Откъснах се от всичко.

Известно време отново бях вълк. Обикалях из непознато село, като внимавах за кучета и други живи същества, но наоколо цареше бяла тишина и снегът се сипеше на парцали. Открих колибата, която

търсех, но не посмях да вляза. След малко като че ли направих всичко, което можех, и отидох да ловувам. Убих, нахраних се, наспах се.

Когато отново отворих очи, стаята се обливаше в бледата светлина на деня. Стените бяха заоблени. Отначало си помислих, че очите ми не се фокусират, после познах формата на планинската къща. Дебели вълнени черги на пода, прости дървени мебели, прозорец от намаслена кожа. Две кукли опираха глави една в друга на лавицата до дървен кон с каручка. В ъгъла висеше марионетка на ловец. На масата имаше парчета ярко боядисано дърво. Усетих свежия мирис на стърготини и боя. „Марионетки“ — помислих си. Някой правеше марионетки. Лежах по корем на легло, завит с одеяло. Беше ми топло. Кожата на лицето, ръцете и краката ми неприятно гореше, но можех да не им обръщам внимание, защото в гърба ме пронизваше ужасна болка. Устата ми не бе много суха. Дали бях пил нещо? Като че ли мъгливо си спомнях вкуса на горещ чай. До леглото ми се приближиха крака, обути в плъстени пантофи. Някой се наведе над мен и повдигна одеялото. Студен въздух погали кожата ми. Сръчни ръце опипаха мястото около раната.

— Страшно е слаб. Ако не беше толкова изпосталял, щеше да има по-голям шанс — тъжно каза глас на старица.

— Ще изгуби ли пръстите на ръцете и краката си? — Женски глас. Млада жена. Не я виждах, но беше наблизко. Старицата се наведе над мен и започна да огъва пръстите ми и да ги стиска. — Ако остане жив, няма да ги изгуби — спокойно отвърна тя. — Но ще го болят, защото трябва да смени цялата измръзнала кожа и плът. Те обаче не са най-страшното. Може да го убие инфекцията в гърба. В раната има нещо. Както изглежда, връх на стрела и част от пръчката.

— Не можеш ли да я извадиш — обади се отнякъде мъжът с ръце като от слонова кост.

— Няма нищо по-просто — отвърна жената. Говореше на бъкски с планински акцент. — Но пак ще изгуби кръв, а не му е останала много. И заразата може да потече с нея и да обхване цялото му тяло. — Тя въздъхна. — Ще ми се да беше жива Джоунки. Тя беше много опитна в тези неща. Именно Джоунки извади стрелата от гърдите на принц Руrisk. Раната къркореше с всеки негов дъх и въпреки това тя не го остави да умре. Аз не съм чак такава лечителка, но ще опитам. Ще пратя чирака си с мехлем за ръцете, краката и лицето му. Всеки ден

хубаво му натърквайте кожата с него и не се плашете, че се бели. Колкото до гърба му, трябва да го налагаме с компрес, за да изсмучем отровите от раната. Трябва да му давате да яде и пие колкото може да поема. Оставете го да почива. И след седмица ще извадим стрелата с надеждата, че е укрепнал достатъчно, Джофрон. Знаеш ли добър компрес за изсмукване на отрова?

— Знам един-два. Трици и подрумче например — отвърна младата жена.

— Ще свърши работа. Ще ми се да можех сама да се погрижа за него, но трябва да ида при други. Снощи са нападнали Кедров хълм. Пристигна гълъб с вестта, че след оттеглянето на ратниците имало много ранени. Трябва да го оставя при вас.

— При това в моето легло — мрачно прибави мъжът с ръце като от слонова кост. Чух вратата да се затваря след знахарката.

Поех си дъх, но нямах сили да говоря.

Чух мъжа да се движи из колибата, разнесе се звук от наливане на вода и местене на съдове. Към мен се приближиха стъпки.

— Мисля, че се е свестил — тихо каза Джофрон.

Леко кимнах.

— Тогава се опитай да му дадеш това и после го остави да почива. Ще се върна с триците и подрумчето за компреса. И със завивки за мен — нали той трябва да остане в леглото.

Пред очите ми се появи табла с паница и чаша. До мен седна една жена. Не можех да видя лицето ѝ, но тъканта на полата ѝ беше планинска. Тя загреба с лъжицата в паницата и ми я поднесе. Предпазливо я опитах. Някакъв бульон. От чашата се носеше мирис на лайка и валериан. Чух вратата да се отваря и отново да се затваря. Усетих полъх на студен въздух. Втора лъжица бульон. Трета.

— Къде? — Успях да попитам аз.

— Какво — попита тя и се наведе към мен, така че да ме погледне в лицето. Сини очи. Прекалено близо до моите. — Каза ли нещо?

Не отворих уста, за да пъкне лъжицата в устата ми. Изведнъж ми се стори прекалено голямо усилие да ям, въпреки че и малкото количество, което бях поел, ме бе ободрило. В стаята като че ли стана по-тъмно.

Когато се събудих, навън беше нощ. Цареше пълна тишина, освен приглушеното пращане на огъня. Макар че светлината бе слаба, успях да разгледам стаята. Чувствах се трескав, ужасно слаб и жаден. На ниската масичка до леглото ми имаше чаша вода. Опитах се да протегна ръка към нея, ала болката в гърба ми попречи.

— Вода — промълвих аз, но устата ми беше толкова суха, че и самият аз едва чух шепота си. Никой не дойде при мен.

Мъжът бе легнал край огнището и спеше като котка, отпуснат, ала сякаш постоянно нащрек. Беше подпрял глава върху протегнатата си ръка и огънят го осветяваше. Погледнах го и сърцето ми се разтуптя.

Косата му бе пригладена назад върху черепа и сплетена на плитка. Лицето му беше безизразно и неподвижно като издялана маска. Всичките му детски черти бяха изчезнали, оставяйки чистите очертания на скулите, високото чело и дългия прав нос. Устните му бяха по-тънки, брадичката му — по-решителна, отколкото си ги спомнях. Танцуващите пламъци обагряха бялата му кожа с цвят на кехлибар. Откакто не се бяхме виждали, шутът бе възмъжал. Промяната ми се струваше прекалено голяма само за година и все пак тази година беше най-дългата в живота ми. Известно време просто лежах и го наблюдавах.

Очите му бавно се отвориха, сякаш го бях повикал. Отначало само ме гледаше. После свъси вежди. Внимателно седна и видях, че наистина е като от слонова кост. Косата му имаше цвят на прясно смляно брашно. Ала очите му караха сърцето ми да се свива. Жълти като на котка, те отразяваха светлината на огъня. Накрая възвърнах дар слово.

— Шуте — тъжно въздъгнах. — Какво са ти направили? — Напуканите ми устни едва изговориха думите. Протегнах ръка към него, ала това раздвижи мускулите на гърба ми и усетих, че раната ми се отваря. Светът се люшна и започна да ми се изплъзва.

Безопасност. Това беше първото ми ясно усещане. Идваше от меката топлина на чистите завивки, от уханието на билки, което се носеше от възглавницата. Нещо топло и малко влажно леко притискаше раната ми и притъпяваше болката. Безопасността ме

обгръщаше също като хладните ръце, които държаха измръзналите ми пръсти. Отворих очи и осветената от огъня стая бавно се фокусира.

Той седеше до леглото ми. В него имаше някаква неподвижност, която не бе покой. Погледът му блуждаеше. Носеше обикновен кафтан от бяла вълна с кръгла яка. Тези прости дрехи ме поразиха, след като дълги години го бях виждал само в шутовски костюм. Като пъстра кукла с излющена боя. После по бузата край тесния му нос се плъзна сребриста сълза. Смаях се.

— Шуте? — Този път гласът ми прозвуча като грак.

Очите му мигом срещнаха моите и той коленичи до мен. Дишаше неравномерно. Взе чашата от масичката и я поднесе към устата ми. После я остави и стисна отпуснатата ми ръка. Говореше тихо, по-скоро на себе си, отколкото на мен.

— Какво са ми направили ли, Фиц? Богове, а какво са направили с теб, че да те обезобразят така? Какво е станало с мен, щом дори не те познах, въпреки че те носих в собствените си ръце. — Студените му пръсти колебливо се плъзнаха по лицето ми и опипаха белега и счупения ми нос. Той се наведе напред и опря чело в моето. — Само като си спомня колко беше красив — задавено промълви шутът и замълча. Топлината на сълзата му опари лицето ми.

Сетне той рязко се надигна и се прокашля. Избърса с ръкав очите си — детински жест, който съвсем ме размекна. Дълбоко си поех дъх и се овладях.

— Променил си се — успях да кажа.

— Нима? Сигурно съм се променил. Как може да не съм се променил? Мислех те за мъртъв и целия си живот — за провален. А сега си връщам и теб, и целта на живота си... Отворих очи за теб и ми се стори, че сърцето ми ще спре, че най-сетне съм полудял. После ти изрече името ми. Променил съм се, казваш? Повече, отколкото можеш да си представиш, също както си се променил и ти. Тази нощ аз сам не се познавам. — Никога не бях чувал шута да дрънка такива глупости. Той си пое дъх и хрипливо изрече следващите думи: — Цяла година те смятах за умрял, Фиц. Цяла година.

Шутът продължаваше да държи ръката ми. Усетих тръпките, които го побиха. После изведнъж се изправи.

— И двамата имаме нужда от нещо за пиене. — Той се отдалечи от мен. Беше пораснал, но по-скоро на ширина, отколкото на височина.

Тялото му вече не бе детско. Беше строен и мършав както винаги, мускулест като всеки акробат. Донесе от един шкаф бутилка и две чаши. Отпуши шишето и усетих топлината на брендито още преди да налее. Той отново седна до мен и ми подаде едната чаша. Успях да я хвана въпреки почернелите върхове на пръстите си. Той, изглежда, бе възвърнал донякъде предишното си самообладание. Погледна ме над ръба на чашата. Вдигнах глава и отпих. Половината глътка потече по брадата ми и се задавих така, сякаш за пръв път опитвам алкохол. Сетне усетих горещината в корема си. Шутът поклати глава и внимателно избърса лицето ми.

— Трябваше да се вслушам в сънищата си. Все сънувах, че идваш. Никога не казваше повече. „Идвам“ — само това. Но аз бях убеден, че съм се провалил, че Катализатора е мъртъв. Дори не успях да те позная, когато те вдигнах от земята.

— Шуте — промълвих. Искаше ми се да замълчи. Просто поне за малко копнеех да съм в безопасност и да не мисля за нищо. Той не разбираше.

Погледна ме и се ухили с предишната си лукава шутовска усмивка.

— Все още не разбираш, нали? Когато научихме, че си умрял, че Славен те е убил... животът ми свърши. И стана още по-зле, когато започнаха да се стичат поклонници, които ме смятаха за Белия пророк. Знаех, че съм Белия пророк. Зная го от дете, както и онези, които ме отгледаха. Пораснах с мисълта, че някой ден ще дойда на север, ще те открия и двамата ще насочим времето по правилния му курс. Цял живот съм знаел, че ще го направя...

— Още бях дете, когато се отправих на път — продължи той. — Сам стигнах до Бъкип, за да търся Катализатора, когато единствено аз можех да позная. Намерих те и те познах, макар и ти да не знаеше. Следях бавното развитие на събитията и виждах, че всеки път ти беше камъчето, което караше колелото да променя древния си път. Опитвах се да ти говоря за това, но ти не искаше и да чуеш. Катализатор ли? Не и ти, о, не! — Той се засмя почти нежно. Пресуши на една глътка остатъка от брендито си и повдигна моята чаша към устните ми. Отпих.

Шутът се изправи, обиколи стаята, после спря, наля си пак и се върна при мен.

— Видях всичко да се люлее на ръба на разрухата. Но ти винаги беше там, неразигравана карта, страна на зара, която никога не се падала. Когато умря моят крал, както знаех, че трябва да се случи, имаше наследник на Пророческия род и Фицрицарин беше жив, Катализатора, който щеше да промени всичко така, че този наследник да се възкачи на престола. — Той пак пресуши брeндитo си и усетих острия мирис на алкохола в дъха му. — Избягах. Избягах с Кетрикен и нероденото дете, скърбях и въпреки това бях убеден, че всичко ще е както трябва. Защото ти беше Катализатора. Но когато до нас достигна вестта, че си умрял... — Шутът рязко замълча. Когато се опита отново да заговори, гласът му бе изгубил мелодичността си. — Това ме превърна в лъжа. Как можех да съм Белия пророк, щом Катализатора беше мъртъв? Какво можех да предскажа? Промените, които можеха да настъпят, ако ти беше останал жив ли? Просто щях да гледам как светът все по-дълбоко потъва в разруха. Вече нямах цел. Разбираш ли, твоят живот беше обвързан с моя. Започнах да се чудя дали светът е такъв, какъвто смятах аз. Дали изобщо съм бял пророк, или това е някаква особена лудост, самозаблуда, която носи утеха на един изрод. Цяла година, Фиц. Цяла година! Скърбях за приятеля, когото бях изгубил, скърбях за света, който някак си бях обрекъл. Аз бях виновен за всичко. И когато детето на Кетрикен, моята последна надежда, се роди неподвижно и синьо, кой друг можеше да е виновен, освен мен?

— Не! — Думата изригна от мен със сила, която не бях знаел, че имам. Шутът потръпна, като че ли го бях ударил.

— Да — просто рече той и внимателно хвана ръката ми. — Съжалявам. Трябваше да се сетя, че не знаеш. Кралицата беше съсипана. И аз. Наследникът на Пророците. Моята последна надежда. Бях се държал, бях си казвал, че навярно ще е достатъчно детето да остане живо и да се възкачи на престола. Но когато я доведоха с мъртвороденото, въпреки всичките й мъки... усетих, че целият ми живот е бил измама, зла шега, която ми е изиграло времето. Но сега... — Шутът за миг затвори очи. — Сега откривам, че си жив. Сега съм жив и аз. И отново вярвам. Отново зная кой съм. И кой е моят Катализатор. — Той се засмя, без да има представа, че думите му вледеняват кръвта ми. — Бях изгубил вяра. Аз, Белия пророк, не вярвах в собственото си пророчество! И все пак ние сме живи, Фиц, и всичко ще стане така, както трябва.

Шутът пак напълни чашата си. Алкохолът беше с цвета на очите му. Той видя, че го зяпам, и радостно се усмихна.

— О, казваш, че Белия пророк вече не е бял, нали? Предполагам, че ние сме си такива. С годините може да придобия повече цвят. — Пренебрежително махване с ръка. — Но това не е важно. Вече прекалено много се раздрънках. Разкажи ми, Фиц. Разкажи ми всичко. Как се спаси? Защо си тук?

— Искрен ме вика. Трябва да отида при него.

Шутът си пое дъх. Не ахна, просто бавно вдиша, като че ли отново поемаше живота в себе си. Лицето му засия от радост.

— Значи е жив! О! — И преди да успее да отговоря, вдигна ръце. — Не бързай. Разкажи ми всичко подред. Жадувам да чуя тези думи. Трябва да ми разкажеш всичко.

И аз опитах. Силите ми не бяха много. От време на време мислите ми трескаво започваха да блуждаят и после не си спомнях къде съм прекъснал. Стигнах до тъмницата на Славен и успех само да кажа:

— Заповяда да ме бият и да ме измъчват с глад. — Шутът бързо хвърли поглед към обезобразеното ми лице и се извърна. Разбираше ме. Той също добре познаваше Славен. Когато зачака да продължа, аз бавно поклатих глава.

Шутът кимна и се усмихна.

— Няма нищо, Фиц. Просто си уморен. Вече ми каза онова, което най-много копнеех да чуя. Останалото ще почака. А сега аз ще ти разкажа как прекарах годината. — Опитах се да го слушам, вкопчвах се във важните думи и ги запазвах в сърцето си. Отдавна си бях задавал много въпроси. Славен подозирал Кетрикен. Тя се прибрала в покоите си и открива, че грижливо избраните ѝ и опаковани провизии са изчезнали, отмъкнати от шпионите на Славен. Останали ѝ само дрехите на гърба ѝ и набързо наметнатият плащ. Чух за бурята, която вилнеела в нощта на бягството им от Бъкип.

Кетрикен яздеа моята Сажда, шутът — своеволния Дорест, и така двамата прекосили целите Шест херцогства посред зима. Стигнали в Синьо езеро към края на зимните бури. Шутът ги издържал и спечелил пари, за да платят за кораба, като боядисвал лицето и косата си и жонглирал по улиците. В какъв цвят боядисвал кожата си ли? В

бял, разбира се, за да скрие по-добре бялата кожа, която щели да търсят шпионите на Славен.

Прекосили езерото без злополуки, минали през Лунно око и навлезли в Планините. Кетрикен незабавно поискала помощта на баща си, за да открие какво се е случило с Искрен. Оказало се, че се е отбил в Джаампе, ала оттогава не били чували нищо за него. Кетрикен пратила конници по следите му и дори лично участвала в търсенето. Но се сринали всичките ѝ надежди. Високо в планината открила мястото на битката. Зимата и лешоядите били свършили своето. Не могли да разпознаят никого, ала намерили еленовото знаме на Искрен. Пръснатите стрели и разсечените ребра на един от скелетите показвали, че са ги нападнали хора, а не зверове или природни стихии. Не всички черепи били там и състоянието на костите не позволило да определят броя на мъртвите. Кетрикен хранела надежда, докато не открили плащ, който си спомняла, че прибрала в багажа на Искрен. Със собствените си ръце била извезала елена на гърдите му. Под него имало полуразпаднали се кости и дрипави дрехи. Кетрикен оплакала съпруга си като мъртъв.

Завърнала се в Джаампе, като се люшкала между опустошителна скръб и дива ярост към Славен. Под влияние на гнева си твърдо решила да се погрижи детето ѝ да седне на трона на Шестте херцогства и да възстанови справедливостта в страната. Тези планове я крепели, докато не родила мъртвото дете. Оттогава шутът почти не я бил виждал, само я зървал да се разхожда из замръзналите си градини с неподвижно като сняг лице.

В разказа му имаше и други новини. Сажда и Дорест били добре. Въпреки годините си Сажда забременяла от младия жребец. Поклатих глава. Славен бе направил всичко възможно да предизвика война. Смятали, че разбойническите банди, които вилнеели в Планините, били пратени от него. Зърното, за което било платено през пролетта, изобщо не било получено, на планинските търговци не позволявали да пресичат границата със стоките си. Няколко селца край границата с Шестте херцогства били плякосани и опожарени. Макар да се разгарял бавно, гневът на крал Ейод вече пламтял с пълна сила. Въпреки че планинският народ нямал действаща войска, всички щели да грабнат оръжие при призива на своята Жертва. Войната била неизбежна.

Шутът знаеше и някои неща за Търпение, господарката на Бъкип, пренасяни от уста на уста до Планините от търговци и контрабандисти. Тя правела всичко възможно, за да отбранява бъкското крайбрежие. Парите свършвали, ала народът ѝ плащал „данъка на господарката“, както започнали да го наричат, и тя го разпределяла между ратниците и моряците си. Бъкип още не бил паднал, въпреки че пиратите вече имали укрепления по целия бряг на Шестте херцогства. Зимата прекратила войната, но пролетта отново щяла да окъпе крайбрежието в кръв. Някои от по-малките замъци говорели за договори с алените кораби. Други открито предлагали да им плащат дан с надеждата да избегнат претопяването.

Крайбрежните херцогства нямало да издържат още едно лято. Така казал Сенч. Той пристигнал в Джаампе по тайни пътища в средата на лятото, преоблечен като амбулантен търговец, ала се разкрил на кралицата. Тогава шутът го видял.

— Войната го подмладява — отбеляза той. — Движи се като двайсетгодишен младеж. Носи меч и в очите му гори огън. Зарадва се, че в корема ѝ расте наследник на Пророците, и двамата дръзко крояха планове да възкачат детето на Искрен на престола. Но това беше през лятото. — Шутът въздъхна. — Сега чух, че пак се бил върнал. Мисля, че кралицата му е казала за детето. Още не съм го виждал. Нямам представа с какво може да ни обнадежди сега. Трябва да има наследник на Пророческия трон. Искрен трябва да ни даде престолонаследник. Иначе... — Той направи безпомощен жест.

— Защо да не е Славен? Няма ли да е достатъчно и неговото дете?

— Не. — Погледът му заблужда. — Не. Уверявам те, въпреки че не мога да ти кажа защо. Във всички бъдещи времена, които съм виждал, той няма дете. Дори незаконородено. Във всички времена той е последният Пророк и довежда мрака.

Побиха ме тръпки. Изглеждаше ми извънредно странен, когато говореше такива неща. И странните му думи ме подсетиха за друга моя тревога.

— Запознах се с две жени. Една пътуваща певица, Славей, и една стара поклонничка, Кетъл. Пътуваха насам. Кетъл търсеше Белия пророк. Изобщо не ми хрумна, че може да си ти. Чувал ли си нещо за тях? Дали са стигнали в Джаампе?

Той бавно поклати глава.

— Откакто зимата затвори пътищата, никой не е търсил Белия пророк. — Забеляза безпокойството на лицето ми и замълча. — Разбира се, аз не научавам за всички, които пристигат. Може да са в Джаампе. Но не съм чувал нищо за тях. — И неохотно прибави: — По пътищата върлуват разбойници. Може да са се... забавили.

Може да бяха мъртви. Бяха се върнали да ме спасят, а аз ги бях отпратил сами.

— Фиц?

— Добре съм. Ще ми направиш ли една услуга, шуте?

— Вече не ми харесва този тон. Каква услуга?

— Не казвай на никого, че съм аз. Не казвай на никого, че съм жив, поне засега.

Той въздъхна.

— Даже на Кетрикен ли? Да не й кажа, че Искрен е жив, така ли?

— Искам сам да направя онова, за което съм дошъл. Нямам намерение да събуждам в нея лъжливи надежди. Тя вече е преживяла смъртта му. Ако й го върна, ще има достатъчно време за радост. Зная, че искам много. Но нека си остана странникът, когото лекуваш. Покъсно може да имам нужда от помощта ти, за да открия една стара карта от библиотеката на Джаампе. Но когато замина, искам да съм сам. — Извърнах поглед и прибавих. — Нека Фицрицарин си остане мъртъв. Така е най-добре.

— Не може да не искаш да видиш поне Сенч — сякаш не вярваше на ушите си, каза той.

— Дори Сенч не бива да знае, че съм жив. — Замълчах, като се чудех какво повече ще разгневи стареца: че съм се опитал да убия Славен, след като той винаги ми го е забранявал, или че толкова глупаво съм се провалил. — Тази задача трябва да е само моя.

Шутът пак въздъхна.

— Не казвам, че съм съгласен с теб. Но няма да те издам на никого. — Той тихо се засмя. Разговорът замря. Бутилката бе празна. Мълчахме и пиански се гледахме. Треската и брeндитo горяха в мен. Имах да мисля за прекалено много неща и не можех да направя почти нищо. Ако лежах неподвижно, болката в гърба ми стихваше до пулсиране, което следваше туптенето на сърцето ми.

— Жалко, че не си успял да убиеш Славен — отбеляза шутът.

— Зная. Опитах. Провалих се и като заговорник, и като убиец.
Той сви рамене.

— Никога не си бил добър. Грозотата така и не успя да се пребори с наивността ти, сякаш просто не вярваше в злото. Това най-много ми харесваше в теб. — Шутът леко се олюля. — И пак това най-много ми липсваше, когато беше мъртъв.

Глупаво се усмигнах.

— Преди си мислех, че това е красотата ми.

Известно време шутът просто ме гледаше. После се извърна и тихо рече:

— Не е честно. Ако бях трезвен, никога нямаше да го кажа. И все пак... О, Фиц. — Той отново се обърна към мен и нежно поклати глава. Заговори без обичайната си подигравателност, което напълно го променяше. — Навярно наполовина се дължеше на това, че изобщо не го съзнаваш. Не като Славен. Виж, той е хубавец, но отлично го знае. Никога няма да го видиш с разчорлена коса или зачервен от вятъра.

За миг се почувствах странно неловко. После отвърнах:

— Нито със стрела в гърба, за съжаление. — Двамата избухнахме в глупашки смях, който разбират само пияните. Това обаче разбуди болката ми и аз се задъхах. Шутът се изправи по-стабилно, отколкото очаквах, вдигна влажната торбичка от гърба ми и я смени с друга, почти неприятно топла, която взе от гърнето в огнището. После приклепна до мен и се вгледа в лицето ми. Жълтите му очи бяха непроницаеми, също като някогашните му безцветни. Той постави студената си длан на бузата ми, сетне отметна кичурите коса от челото ми.

— Утре — мрачно рече шутът. — Утре пак ще сме на себе си. Шутът и копелдакът. Или Белия пророк и Катализатора, ако искаш. Ще трябва да приемем тези си роли, колкото и да не ни харесват, и да изпълним всичко, което ни е посочила съдбата. Но сега ще ти кажа нещо, само между нас, и единствено защото аз съм си аз и ти си си ти. Радвам се, радвам се, че си жив. Радвам се, че съдбата е избрала животът ми да е преплетен с твоя.

Наведе се и за миг притисна чело към моето. После тежко въздъхна и се отдръпна.

— Спи, момко — имитира той гласа на Сенч. — Утрото настъпва рано. И ни чака работа. — Шутът се засмя. — Трябва да спасим света.

21

СБЛЪСЪЦИ

Дипломацията понякога е изкуството на манипулирането с тайни. Докъде щяха да стигнат всички преговори, ако не бяха тайните, за да бъдат споделяни или пазени? Това се отнася колкото за търговска спогодба между кралства, толкова и за брачен договор. Всяка страна знае какво иска да разкрие на другата, за да получи каквото желае — пазарлъкът зависи именно от манипулирането на тази тайна информация. Тайните играят роля във всички взаимоотношения между хората, независимо дали става дума за игра на карти, или за продажба на крава. Преимуществото винаги е на страната на онзи, който знае точно коя тайна да разкрие и кога. Крал Умен обичаше да казва, че няма по-голямо преимущество от това да знаеш тайната на врага си, когато той смята, че не подозираш за нея. Навярно такава тайна е най-могъща.

Следващите дни бяха само периоди на бодърстване, редуващи се с трескави сънища. Или краткият ми разговор с шута бе изчерпал всичките ми сили, или най-после се бях почувствал в достатъчна безопасност, за да се предам на болестта. Навярно и двете. Лежах край огнището на шута и се чувствах ужасно измъчен, ако изобщо изпитвах нещо. Ту идвах на себе си, ту се унасях, но Искреновото „Ела при мен, ела при мен“ никога не бе много надалеч, като барабан, отмерващ

темпото на болката ми. В мъглата на треската чувах и други гласове, ала неговият постоянно кълтеше в главата ми.

— Тя смята, че търси теб. И аз така мисля. Трябва да се срещнеш с нея. Изминала е дълъг път, за да търси Белия пророк — тихо и настойчиво каза Джофрон.

Чух шута рязко да оставя пилата си.

— Тогава й кажи, че греша. Кажи й, че съм Белия майстор на играчки. Кажи й, че Белия пророк живее по-нататък по улицата, през пет врати вляво.

— Няма да се подиграя с нея — сериозно отвърна Джофрон.

— Идва отдалеч и едва не е изгубила живота си. Хайде, свещени, тя чака отвън. Няма ли да поговориш с нея поне за малко?

— Свещени — презрително изсумтя шутът. — Четеш прекалено много стари свитъци. Както и тя. Не, Джофрон. — После въздъхна и се смили. — Кажи й, че ще поговоря с нея след два дни. Но не днес.

— Добре. — Джофрон очевидно не одобряваше решението му. — Но с нея има още една. Пътуваща певица. Едва ли ще я отпратя толкова лесно. Според мен тя търси него.

— О, никой не знае, че той е тук. Освен ние с теб и знахарката. Той иска да го оставят на мира, докато не оздравее.

Отворих уста. Опитах се да кажа, че искам да видя Славей, че не желая да я отпращам.

— Зная. И знахарката още е в Кедров хълм. Но певицата е хитра. Разпита децата за непознати хора. А както обикновено, децата знаят всичко.

— И разказват всичко — сърдито прибави шутът. — Виждам, че не ми остава друг избор.

— Ще ги приемеш ли?

Кратък смях.

— Не, разбира се. Исках да кажа, че ще ги излъжа.

Лъчите на следобедното слънце косо осветяваха затворените ми клепачи. Събудих се от спорещи гласове.

— Само искам да го видя. — Женски глас, сърдит. — Зная, че е тук.

— О, трябва да призная, че си права. Но той спи. — Шутът — с влудяващо спокойствие.

— Въпреки това ще го видя. — Славея, упорито.

Шутът тежко въздъхна.

— Мога да те пусна да го видиш. Но тогава ще поискаш да го докоснеш. А щом го докоснеш, ще поискаш да изчакаш, докато се събуди. А щом се събуди, ще поискаш да си поговориш с него. И няма да има край. А днес имам много работа. Времето на майстора на играчки не му принадлежи.

— Ти не си майстор на играчки. Зная кой си. Зная и кой е той.

Студът нахлуваше през отворената врата. Свих се под одеялата си. Искаше ми се да затворят.

— О, да, вие с Кетъл знаете нашата голяма тайна. Аз съм Белия пророк, а той е овчарят Том. Но днес съм зает да предсказвам на кукли, които ще бъдат довършени утре, а той спи. И брои овце в съня си.

— Не това исках да кажа. — Славея сниши глас, но въпреки това я чувах. — Той е Фицрицарин, син на Рицарин. А ти си шутът.

— Преди може и да съм бил шутът. Тук в Джаампе всеки го знае. Но сега съм Майстора на играчки. Тъй като вече не използвам другото име, ако искаш, можеш да го вземеш за себе си. Що се отнася до Том, мисля, че напоследък е приел името Голямата възглавница.

— Ще отида при кралицата.

— Мъдро решение. Ако искаш да станеш неин шут, определено трябва да се срещнеш с нея. Но сега ми позволи да ти покажа нещо друго. Не, отдръпни се, моля те, за да го видиш. Ето, гледай. — Чух затръшването на вратата и спускането на резето. — Външната страна на вратата ми — весело събози шутът. — Сам я боядисах. Харесва ли ти?

Разнесе се приглушен удар с юмрук, последван от още няколко. Като си тананикаше под нос, шутът се върна на работната си маса, взе дървената глава на недовършената си кукла и четката си, после хвърли поглед към мен.

— Заспивай. Тя няма да се срещне скоро с Кетрикен. Напоследък кралицата не приема много хора. А когато я приеме, едва ли ще й

повярва. Засега не можем да направим нищо друго. Така че спи, докато можеш. И събирай сили, защото се боя, че ще ти трябват.

Слънце, осветяващо бял сняг. Легнал по корем сред дърветата, вперил очи към една поляна. Млади човеци играят, гонят се, скачат и се блъскат в снега. Много приличат на вълчета. Завиждаме им. Ние никога не сме играли с други вълчета. Копнеем да изтичаме долу и да се присъединим към тях. Ще се уплашат, предупреждаваме се ние. Само ще гледаме. Острите им викове кънтят във въздуха. Дали и нашето малко женско ще стане като тях, питаме се? Плитките им летят зад тях, докато се гонят в снега.

— Фиц. Събуди се. Трябва да поговоря с теб.

Нещо в гласа на шута проникна през мъглата и болката. Отворих очи и мъчително примижах. В стаята цареше мрак, но той бе оставил няколко свещи на пода до леглото ми. Сега седеше до тях и сериозно се взираше в лицето ми. Не можех да разчета изражението му — струваше ми се, че в очите и в ъгълчетата на устата му играе надежда, ала в същото време сякаш се готвеше да ми съобщи лоша вест.

— Чуваш ли ме — попита той.

Успях да кимна.

— Да. — Гласът ми бе толкова пресипнал, че не можех да го позная. Вместо по-силен, се чувствах така, сякаш по-силна ставаше раната. Болката се разпространяваше с всеки следващ ден и постоянно дразнеше съзнанието ми, което ми пречеше да мисля.

— Бях на вечеря със Сенч и Кетрикен. Той има новина за нас. — Шутът внимателно се вгледа в лицето ми. — Сенч казва, че в Бък имало дете от рода на Пророците. Все още било бебе, незаконородено. Но от същия Пророчески произход като Искрен и Рицарин. Той се кълне в това.

Затворих очи.

— Фиц. Фиц! Събуди се и ме изслушай. Сенч иска да убеди Кетрикен да го обяви за свое законно дете от Искрен, скрито, за да го защитят от убийци. Или да каже, че момиченцето е копеле на Искрен, но че тя го осиновява и го обявява за своя наследница.

Не можех да помръдна. Не можех да дишам. Дъщеря ми, разбрах аз. Скрита и пазена от Бърнич. За да бъде жертвана за трона. Взета от

Моли и дадена на кралицата. Моето момиченце, чието име дори не знаех. Взето, за да стане принцеса и след време — кралица. Завинаги да ми бъде отнето.

— Фиц! — Шутът постави ръка на рамото ми и го стисна. Отворих очи.

— Нищо ли няма да ми кажеш — втренчен в лицето ми, предпазливо попита той.

— Дай ми вода.

Докато го нямаше, се овладях. Шутът ми даде да пия. Когато отдръпнах чашата от устата си, бях решил какъв въпрос ще е най-убедителен.

— Как реагира Кетрикен на новината, че Искрен има незаконородено дете? Това едва ли я е зарадвало.

Неувереността, на която се бях надявал, се изписа на лицето му.

— Детето се е родило в края на жътвата. Твърде късно, за да го е заченал Искрен преди заминаването си. Кетрикен се досети по-бързо от мен. — Говореше почти с нежност. — Ти трябва да си бащата. Когато Кетрикен попита Сенч, той отговори точно така. — Шутът наклони глава и впери очи в мен. — Не знаеше ли?

Бавно поклатих глава. Какво означаваше честта за такъв като мен? Аз бях копеле и убиец, какво право имах да претендирам за душевно благородство? Изрекох лъжата, която винаги щях да презирам.

— Аз не може да съм заченал дете, родено по жътва. Моли ме изхвърли от леглото си месеци преди да напусне Бък. — Опитах се да говоря колкото можех по-спокойно. — Ако майката е Моли и твърди, че детето е от мен, значи лъже. — Опитах се искрено да прибавя: — Съжалявам, шуте. Аз не съм ви заченал наследник на Пророците, нито възнамерявам. — Нямахше нужда да имитирам задавен глас и сълзи в очите. — Странно. — Поклатих глава. — Че такова нещо може да ми донесе такава мъка. Че тя е способна да представя бебето за мое. — Затворих очи.

— Доколкото разбрах, тя не твърди такова нещо — внимателно отвърна шутът. Струва ми се, че засега Моли не знае нищо за плана на Сенч.

— Знаеш, че трябва да се срещна със Сенч и Кетрикен. За да им кажа, че съм жив, и да им разкрия истината. Но когато събера сили. В

момента, шуте, искам да остана сам — помолих го аз. Не желяех да виждам нито съчувствието, нито озадачението на лицето му. Молех се да повярва на лъжата ми, макар да се презирах за отвратителното нещо, което бях казал за Моли. Затова не отворих очи. Той взе свещите и си отиде.

Известно време лежах в мрака. Не можех да се понасям. Така бе най-добре, казвах си. Ако някога се върнех при нея, можех да оправя нещата. В противен случай поне нямаше да ѝ вземат детето. Безкрайно си повтарях, че съм постъпил разумно. Ала не се чувствах разумен. Чувствах се предател.

Сънувах сън, едновременно жив и абсурден. Дялах черен камък. Безкрайно и монотонно. Използвах камата си за длето и един камък за чук. Пръстите ми бяха изранени и подути, защото често удрях тях вместо ръкохватката на ножа. Ала това не ме спираше. Дялах черен камък. И чаках някой да дойде и да ми помогне.

Една вечер се събудих и открих, че до леглото ми седи Кетъл. Изглеждаше по-стара, отколкото си я спомнях. През пергаментовия прозорец се процеждаше бледа зимна светлина и докосваше лицето ѝ. Известно време я наблюдавах, преди да разбере, че съм буден. Когато забеляза това, тя поклати глава.

— Трябваше да се досетя, че и ти отиваш при Белия пророк.

Беше толкова странен. — Кетъл се наведе и прошепна: — Той не пуска Славей при теб. Казва, че си бил прекалено слаб за толкова жизнена гостенка. И че не искаш никой да знае, че си тук, поне засега. Но аз ще ѝ кажа, че съм те видяла, нали?

Затворих очи.

Светла утрин. Почукване на вратата. Треската не ми позволяваше нито да спя, нито да стоя буден. Бях пил чай от върбова кора, докато ми се поду коремът. Въпреки това главата ми се пръскаше и все треперех или се потях. Отново се почука, по-силно, и Кетъл остави чашата, с която ме тормозеше. Шутът седеше до работната си маса.

Той остави инструмента си, но старицата извика: „Аз ще отворя!“ и го направи още докато шутът казваше: „Не, остави на мен“.

Славей влетя вътре толкова рязко, че Кетъл изненадано възкликна. Певицата профуча покрай нея, като изтръскваше снега от шапката и плаща си, и стрелна шута с триумфален поглед. Той само добродушно ѝ кимна, като че ли я очакваше, и без да каже нищо, се върна към работата си. Гневните искри, които хвърляха очите ѝ, станаха още по-горещи и усетих задоволството ѝ от нещо. Славей затръшна вратата след себе си и влезе в стаята като самия северен вятър. После седна на пода до леглото ми.

— Е, Фиц, страшно се радвам най-сетне да те видя. Кетъл ми каза, че си ранен. Щях да дойда по-рано, но ме отпращаха от вратата. Как си?

Опитах се да се съсредоточа. Щеше ми се да се движи по-бавно и да говори по-тихо.

— Тук е много студено — оплаках се недоволно. — И съм си изгубил обещата. — Бях го открил едва тази сутрин. Това ме ядоса. Не си спомнях защо е толкова важно, но постоянно ме гризеше. Кое то още повече усилваше главоболието ми.

Славей си свали ръкавиците. Едната ѝ ръка все още бе бинтована. Тя ме докосна по челото с другата. Дланта ѝ беше приятно студена. Странно, че студът толкова ме успокояваше.

— Той гори! — обвинително заяви певицата на шута. — Нямаш ли малко здрав разум да му дадеш чай от върбова кора?

Шутът продължи да дяла дървото.

— До коляното ти има цяло котле чай, ако не си го преобърнала. Ако успееш да го накараш да изпие още, ще се справиш по-добре от мен.

— Няма да е трудно — самонадеяно отвърна Славей. После с по-нежен глас се обърна към мен. — Обещата ти не е изгубена. У мен е. — Тя я извади от кесията на колана си. Някаква малка част от мен бе в достатъчно добро състояние, за да забележи, че певицата е топло облечена в планински дрехи. Докато ми слагаше обещата на ухото, усетих, че дланите ѝ са студени и малко загубели.

— Защо е у теб?

— Помолих Кетъл да ми я донесе — отвърна откровено Славей. — След като *той* не искаше да ме пусне при теб. Трябваше да имам

нещо, с което да докажа на Кетрикен, че не лъжа. Днес разговарях с нея и със съветника ѝ.

Името на кралицата проникна през блуждаещите ми мисли и ми помогна да се съсредоточа.

— Кетрикен! Какво си направила — извиках ужасено. — Какво ѝ каза?

Славей се сепна.

— Ами, всичко, което трябва да знае, за да може да ти помогне. Че си жив. Че Искрен не е мъртъв и че ти ще го откриеш. Че трябва да прати вест на Моли, за да я окуражи да се грижи за детето ти, докато се завърнеш. Че...

— Аз ти се доверих! Доверих ти тайните си, а ти ме предаде. Какъв глупак съм бил — изпъшках отчаяно. Всичко, всичко беше изгубено.

— Не, аз съм глупакът — намеси се шутът и бавно се приближи и ме погледна. Никога не го бях виждал толкова блед. — Детето е твое — каза сякаш на себе си старият ми приятел. — Истинско дете от рода на Пророците. — Жълтите му очи мъждукаха като гаснещ огън. — Ти знаеш какво означава такава новина за мен. Защо? Защо ме излъга?

Не знаех кое е по-лошо — мъката в очите на шута или триумфът в погледа на Славей.

— Трябваше да излъга, за да си запазя детето! Тя е моя дъщеря, а не наследница на Пророците! — отчаяно извиках аз. — Моя и на Моли! Дете, което ще отглеждаме и обичаме, а не инструмент в ръцете на някакъв си създател на крале. И Моли не бива да научи, че съм жив, от кой друг, освен от самия мен! Как може да ми направиш такова нещо, Славей? Защо съм такъв идиот, защо изобщо разкрих тези неща на някого?

На лицето на Славей също се изписа оскърбено изражение. Тя сковано се изправи и задавено отвърна:

— Само се опитвах да ти помогна. Да ти помогна да направиш каквото трябва. — Вятърът отвори вратата зад нея. — Тя има право да знае, че съпругът ѝ е жив.

— За коя говориш — попита един леден глас. За мой ужас Кетрикен влетя в стаята, следвана по петите от Сенч. И ме погледна. Лицето ѝ беше ужасно. Скръбта я беше опустошила, бе издълбала дълбоки бръчки край устата ѝ, беше стопила плътта на бузите ѝ. Сега в

очите ѝ бушуваше и гняв. Вятърът, който бе нахлул с тях, ме вледени. После вратата се затвори и погледът ми обходи познатите лица. Стаичката сякаш се препълни с впити в мен студени очи. Запремигнах. Бяха толкова много, толкова близо, и всички ме гледаха. Никой не се усмихваше. Нямаше приветствени възгласи, нямаше радост. Само гняв, който бях събудил с предизвиканите от мен промени. Ето как посрещаха Катализатора. На нито едно от лицата не забелязвах изражението, което се бях надявал да видя.

Освен на лицето на Сенч. Той прекоси стаята с няколко крачки, като в движение свали ръкавиците си. Когато свали качулката на зимния си плащ, видях, че бялата му коса е завързана на воинска опашка. На главата си носеше кожена лента със сребърен медальон на челото. Елен с наведени за нападение рога. Знакът, който ми беше дал Искрен. Славей побърза да се отдръпне от пътя му. Без дори да я погледне, той седна на пода до леглото ми, взе ръката ми в своята и присви очи, щом хвана измръзналите ми пръсти.

— О, момчето ми, момчето ми! Мислех, че си умрял! Когато Бърич ми прати вестта, че е открил трупа ти, сякаш сърцето ми щеше да се пръсне. Думите, които си разменихме на раздяла... но ти си тук и си жив, макар че не си здрав.

Наведе се и ме целуна. Дланта, която притисна до бузата ми, бе мазолеста, белезите почти не се виждаха по загрубялата плът. Вгледах се в очите му и видях радост. Сълзи замъглиха очите ми.

— Наистина ли ще вземеш дъщеря ми, за да я качиш на престола? — Трябваше да попитам. — Поредното копеле за рода на Пророците... Ще позволиш ли да бъде използвана така, както използвахме нас?

Лицето му се вцепени и той решително стисна устни.

— Ще направя всичко, каквото трябва, за да се погрижа на трона на Шестте херцогства отново да седне истински Пророк. Заклел съм се да го сторя. Ти също. — Погледът му срещна моя.

Смаяно го зяпнах. Той ме обичаше. Нещо повече, вярваше в мен. Вярваше, че притежавам силата и всеотдайността, които бяха сърцевината на живота му. И че може да ми наложи неща, по-тежки и студени, отколкото беше в състояние да си представи Славен въпреки цялата му омраза към мен. Вярата му в мен бе толкова твърда, че нямаше да се поколебае да ме хвърли в каквато и да било битка и да

очаква всякаква саможертва от мен. От гърдите ми внезапно се изтръгна ридание и размърда стрелата в гърба ми.

— Няма край — извиках. — Този дълг ще ме преследва до гроба. По-добре да бях умрял! По-добре сега да умра! — Дръпнах ръката си от Сенч, без да мисля за болката, която ми причини това движение. — Остави ме!

Старият ми учител дори не мигна.

— Изгаря от треска — обвинително каза той на шута. — Не знае какво говори. Трябваше да му дадеш чай от върбова кора.

На устните на шута плъзна ужасна усмивка. Преди да успее да отговори обаче, се разнесе остър звук от разпорване. През намаслената кожа на прозореца се показва сива муцуна с бели зъби, последвана от тялото на вълка. Нощни очи прекатури лавицата със саксии върху оставените под тях свитъци, плъзна се по пода, спря между мен и припряно изправилия се Сенч и с ръмжене се заоглежда. „Ще ги убия всички, ако поискаш.“ Отпуснах глава на възглавницата. Моят чист див вълк. Ето в какво го бях превърнал. В същото, в каквото ме беше превърнал Сенч.

Отново ги огледах. Сенч стоеше със замръзнало лице. Всички други изглеждаха смаяни, някои тъжни, други разочаровани. Разтреперих се от отчаяние и треска.

— Съжалявам — казах немошно. — Никога не съм бил такъв, за каквото ме смятахте. Никога.

В стаята се възцари мълчание. Огънят за миг запраця.

Притиснах лице към възглавницата и затворих очи. Изрекох думите, които бях принуден да кажа:

— Но ще открия Искрен. Някак си ще ви го доведе. Не защото съм такъв, за каквото ме смятате — прибавих и бавно повдигнах глава. Видях, че на лицето на Сенч отново оживява надежда. — А защото нямам друг избор. Както винаги.

— Значи вярваш, че Искрен е жив — жадно попита Кетрикен и се понесе към мен като океанска буря.

Кимнах.

— Да — успях да промълвя. — Вярвам, че е жив. Усещам го в себе си. — Лицето ѝ беше съвсем близо пред очите ми. Премигнах, очите ми се насълзиха.

— Тогава защо не се връща? Ранен ли е? Не го ли е грижа за онези, които остави? — Въпросите ѝ се блъскаха в мен като хвърлени камъни.

— Мисля, че... — започнах аз, ала не можех. Не можех да мисля, не можех да говоря. Затворих очи. Заслушах се в дългото мълчание. Нощни очи започна да вие, после гърлено изръмжа.

— Може би за известно време трябва да го оставим — предложи Славея. — Не му е до това.

— Ти можеш да си вървиш — великодушно ѝ отвърна шутът. — За съжаление аз все още живея тук.

На лов. Време е за лов. Поглеждам натам, откъдето влязохме, но Онзи без мирис го е покрил с друго парче еленова кожа. Врата, част от нас знае, че това е вратата, и ние отиваме при нея, тихо изскимтяваме и я побутваме с нос. Тя изтраква като капан, който се затваря. Онзи без мирис идва, стъпва леко и предпазливо. Пресяга се покрай мен, поставя светлата си лапа на вратата и я отваря. Измъквам се навън, отново в студения нощен свят. Приятно е пак да раздвижа мускулите си, да избягам от болката, тясната колиба и тялото, което не работи като това диво убежище от плът и козина. Нощта ни поглъща и ловуваме.

Беше друга нощ, друго време, преди, след, не знаех, дните ми не бяха свързани. Някой повдигна стоплилия се компрес от челото ми и го смени със студен.

— Съжалявам, шуте — промълвих аз.

— Трийсет и две — уморено рече някой. Сетне: — Дий — по-нежно прибави гласът. Хладни ръце повдигнаха главата ми. Към устните ми се приближи чаша. Опитах се да пия. Чай от върбова кора. Отвратено извърнах лице. Шутът избърса устата ми, седна на пода до леглото ми и се облегна на него. Повдигна свитъка си към светлината на лампата и продължи да чете. Беше късна нощ. Затворих очи и се опитах отново да намеря съня. Открих само неща, които бях объркал, доверие на много хора, което не бях оправдал.

— Ужасно съжалявам — казах аз.

— Трийсет и три — без да вдига поглед, отброи шутът.

— Какво „трийсет и три“ — попитах.

Той ме погледна изненадано.

— О, значи наистина си буден и говориш?

— Разбира се. Какво „трийсет и три“?

— За трийсет и трети път казваш „съжалявам“. На различни хора, но най-често на мен. Седемнайсет пъти вика Бърич. Вече не знам колко пъти вика Моли. И цели шейсет и два пъти каза: „Идвам, Искрен“.

— Сигурно те побърквам. Съжалявам.

— Трийсет и четири. Не. Бълнуваше доста еднообразно. Сигурно е от треската.

— Сигурно.

Шутът се върна към четивото си.

— Омръзна ми да лежа по корем — казах.

— Винаги можеш да се обърнеш по гръб — предложи той и думите му ме накараха да потръпна. — Искаш ли да ти помогна да се обърнеш на другата страна?

— Не. Така само още повече ще ме заболи.

— Каж ми, ако промениш решението си. — И пак се зачете.

— Сенч не идва да ме види — отбелязах аз.

Шутът въздъхна и остави свитъка.

— Никой не е идвал. Дойде знахарката и ни се скара, че те безпокоим. Трябвало да те оставят на мира, докато извади стрелата от гърба ти. С други думи, до утре. Освен това Сенч и кралицата имат да обсъждат много неща. Откритието, че вие с Искрен сте живи, промени всичко за тях.

— Преди щеше да включи в разговорите и мен. — Замълчах. Знаех, че изпадам в самосъжаление, но не бях в състояние да се овладеея. — Сигурно смятат, че вече не могат да ми имат доверие. Не че ги обвинявам. Сега всички ме мразят. Заради тайните, които криех. Заради всичко, в което ги провалих.

— О, не всички те мразят — внимателно възрази шутът. — Всъщност те мразя само аз.

Погледнах го. Циничната му усмивка ме успокои.

— Тайни — рече той и въздъхна. — Някой ден ще напиша дълъг философски трактат за силата на тайните, разкривани или пазени.

— Имаш ли бренди?

— Пийни си чай от върбова кора. — В гласа му долових кисела любезност, подсладена с мед. — Има много, нали знаеш. Цели ведра. Само за теб.

— Струва ми се, че треската ми е поотслабнала — отвърнах смирено.

Шутът долепи длан до челото ми.

— Така е. Засега. Но мисля, че лечителката няма да одобри, ако пак се напиеш.

— Знахарката я няма — отбелязах аз.

Той повдигна светлите си вежди.

— Бърич страшно щеше да се гордее с теб. — Но грациозно се изправи и отиде при дъбовия шкаф, като внимателно заобиколи спящия на топло пред огнището Нощни очи. Погледнах към поправения прозорец и после отново към шута. Сигурно бяха сключили някакво споразумение. Вълкът спеше толкова дълбоко, че дори не сънуваше. И коремът му беше пълен. Когато се пресегнах към него, лапите му потръпнаха. Отдръпнах се. Шутът тъкмо поставяше бутилка с две чаши върху поднос. Изглеждаше потиснат.

— Съжалявам.

— Вече ми го каза. Трийсет и пет пъти.

— Наистина съжалявам. Трябваше да ти се доверя и да ти призная за дъщеря си. — Нищо, нито треската, нито стрелата в гърба ми не можеше да ми попречи да се усмихвам, когато произнасях тези думи. Дъщеря ми! Опитах се да изрека чистата истина. Засрамах се, че усещането ми се струва толкова непознато. — Никога не съм я виждал, нали знаеш. Само с Умението. Не е същото. И искам да е моя. Моя и на Моли. Не дете, което принадлежи на едно кралство и трябва да носи някаква огромна отговорност. Просто момиченце, което бере цветя, прави свещи с майка си, прави... — запънах се и довърших: — ... всичко, каквото правят обикновените деца. Сенч обаче няма да го допусне, нали? В момента, в който някой я посочи и каже: „Ето, тя може да стане наследница на Пророците“, дъщеря ми ще бъде изложена на опасност. Ще трябва да бъде пазена, ще я научат да се страхува, да претегля всяка своя дума, да обмисля всяка своя постъпка. Защо? Тя не е истинска кралска наследница. Тя е копелето на едно копеле. — С мъка изрекох тези сурови думи и се заклях никога да не

позволя на никого да ѝ ги каже в лицето. — Защо трябва да бъде изложена на такава опасност? Едно щеше да е, ако беше родена в дворец и я охраняваха сто стражници. Но тя има само Моли и Бърич.

— Бърич при тях ли е? Щом Сенч е избрал него, значи го смята за равностоен на сто стражници. Но е много по-дискретен — отбеляза шутът. Дали знаеше как ме измъчва това? Той донесе таблата и ми наля. Успях сам да вдигна чашата си. — За дъщеря ви. — Отпих и брeндитo опари гърлото ми.

— Е — казах, — Сенч още отначало е знаел и е пратил Бърич да я пази. Двамата са научили преди мен. — Защо се чувствах така, като че ли ми бяха откраднали нещо?

— Но не съм сигурен. — Шутът замълча, сякаш се чудеше дали е разумно да ми каже нещо. После видях, че отхвърля колебанията си. — Подредих частите от мозайката, изчислих времето. Мисля, че Търпение е подозирала. Тъкмо затова е започнала да праща Моли да се грижи за Бърич, когато беше ранен в крака. Той нямаше нужда чак от такива грижи и го знаеше също толкова добре, колкото и Търпение. Но Бърич е добър слушател, главно защото самият той почти не приказва. Моли е имала нужда от някой, с когото да споделя, може би от човек, който някога също е гледал копеле. Тогава всички се бяхме събрали в неговата стая... когато ме беше пратил там, за да се погрижи за рамото ми, помниш ли? Когато ти заключи вратата на покоите на Умен, за да го спасиш... — За миг шутът сякаш потъна в спомени. — Докато се качвах по стълбището към сеновала на Бърич, ги чух да спорят. Е, Моли спореше, а Бърич упорито мълчеше. Подслушах ги — откровено призна той. — Но не чух много. Тя настояваше Бърич да ѝ донесял някаква специална билка. Бърич не искаше. Накрая ѝ обеща да не казва на никого и я помоли добре да си помисли и да постъпи както желае, а не както смята за най-разумно. С това приключиха разговора, затова влязох. Моли се извини и си тръгна. После дойде ти и каза, че те напуснала. — Шутът замълча за миг. — Всъщност като се замисля, и аз не съм бил по-умен от теб, щом не се досетих още тогава.

— Благодаря — отвърнах сухо.

— Моля. Макар да признавам, че точно в онзи ден ни се бяха струпали много неща.

— Бих дал всичко, за да мога да се върна във времето и да ѝ кажа, че нашето дете ще е най-важното нещо на света за мен. По-

важно от краля и страната.

— О? Значи щеше да напуснеш Бъкип, за да я последваш и да я пазиш?

— Нямах да мога — признах аз. Думите ме задавиха и ги промих с бренди.

— Зная, че нямаше да можеш. Разбирам те. Виждаш ли, никой не може да избегне съдбата си. Поне докато сме впримчени в хамута на времето. И никое дете не е в състояние да избегне бъдещето, което съдбата му определи — по-тихо прибави той. — Нито шут, нито копеле. Нито дъщеря на копеле.

Полазиха ме тръпки. Въпреки че не вярвах, се боях.

— Искаш да кажеш, че знаеш нещо за нейното бъдеще, така ли?

Шутът въздъхна и кимна. После се усмихна и поклати глава.

— Ето как стоят нещата за мен. Зная нещичко за това кой ще наследи Пророците. Ако родът продължи с наследница, след години несъмнено ще прочета някое древно пророчество и ще кажа: „А, да, ето, било е предсказано какво ще се случи“. Никой не разбира пророчествата преди да се изпълнят. Същото е като с конските подкови. Ковачът ти показва парче желязо и ти си мислиш, че няма да стане. Но след като мине през огъня и наковалнята, ето, подковата идеално пасва на копитото на коня ти.

— Според твоите думи пророците изричат предсказанията си така, че да са верни след свършения факт, така ли?

Той наклони глава.

— И също като добрия ковач, добрият пророк ти показва, че предсказанието е абсолютно точно. — Шутът взе празната чаша от ръката ми. — Трябва да спиш. Утре знахарката ще ти извади върха на стрелата. Ще имаш нужда от всичките си сили.

Кимнах и внезапно усетих, че клепачите ми натежават.

Сенч хвана китките ми и здраво ги дръпна надолу. Гърдите и бузата ми се притиснаха към твърдата дървена пейка. Шутът възседна краката ми и прикова хълбоците ми с тежестта си. Дори Кетъл бе опряла длани върху голите ми рамене и ме притискаше към дъската. Чувствах се като прасе, което ще колят. Славей стоеше наблизко с превръзки и леген гореща вода. Докато Сенч опъваше ръцете ми

надолу, сякаш цялото ми тяло щеше да се разцепи от разлагащата се рана на гърба ми. Знахарката приклепна до мен. Зърнах клещите, които държеше. Черно желязо. Навярно взети на заем от ковача.

— Готови ли сте — попита тя.

— Не — изсумтях аз. Не ми обърнаха внимание. Не говореше на мен. Цялата сутрин беше работила върху мен, като че ли бях строшена играчка, стискаше и изцеждаше отвратителните течности от инфекцията в гърба ми, докато аз се гърчех и проклинах. Никой не забелязваше ругатните ми, освен шута, който предлагаше по-подходящи варианти. Той отново приличаше на себе си. Бе убедил Нощни очи да излезе. Усещах, че вълкът обикаля пред вратата. Бях се опитал да му обясня какво трябва да се направи. Често му бях вадил таралежови бодли и той имаше някаква представа за необходимата болка. Въпреки това споделяше ужаса ми.

— Започвай — каза Сенч на знахарката. Главата му беше над моята, брадата му драскаше обръснатата ми буза. — Спокойно, момчето ми — прошепна той в ухото ми. Студените клещи се притиснаха към възпалената ми плът.

— Не дишай тежко. Не мърдай — строго ми нареди знахарката. Опитах. Струваше ми се, че ги забива в гърба ми в търсене на опора. След цяла вечност тя каза: — Дръжте го. — Клещите се стегнаха. Жената дръпна и разкъса гърба ми.

Поне така го усетих. Спомням си изстъргването на метал в кост. Мигом забравих решението си да не викам. Изревах от болка и изгубих съзнание. Отново потънах на онова смътно място, до което не могат да стигнат нито сънят, нито бодърстването. По време на треската добре го бях опознал.

Реката на Умението. Бях в нея и тя беше в мен. Само на една крачка, винаги бе била само на една крачка. Откъсване от болката и самотата. Бърза и сладостна. Олюлявах се в нея, разпадах се като разплетено плетиво. Цялата ми болка също се разпадаше. „Не — твърдо ми забрани Искрен. — Върни се, Фиц.“ Като че ли казваше на малко дете да се дръпне от огъня. Подчиних се.

Като изплуващ на повърхността гмурец, се озовах отново на твърдата пейка и чух гласовете над себе си. Светлината изглеждаше слаба. Някой възкликна, че имало много кръв, и поиска кърпа с увит в нея сняг. Усетих, че я притискат към гърба ми, и в същия миг върху чергата падна подгизнал червен парцал. Петното плъзна по вълната и аз потекох заедно с него. Плувах и в стаята гъмжеше от черни точки. Знахарката се суетеше край огъня, после извади от пламъците нажежен до бяло ръжен и тръгна мен.

— Чакай! — Ужасено извиках аз и се надигнах от пейката, ала Сенч ме хвана за раменете.

— Трябва — строго ми каза той и ме стисна като в менгеме. Знахарката се приближи. Отначало усетих само натиска на притиснатото към гърба ми желязо. До ноздрите ми достигна мирисът на собствената ми горяща плът и си помислих, че не ме е грижа, докато внезапната болка не ме дръпна по-рязко от клуп на бесилка. Чернотата се надигна и ме повлече надолу.

— Обесен над вода и изгорен! — отчаяно извиках аз. Зави вълк.

Изплуване. Издигане нагоре, все по-близо до светлината. Бях потънал надълбоко, водите бяха топли и изпълнени със сънища. Опитах самия край на съзнанието, поех дъх от деня.

Сенч.

— Поне можеше да ми кажеш, че е жив и че е при теб. В името на Еда и Ел, шуте, колко пъти съм ти се доверявал?

— Почти също толкова, колкото и не си — язвително отвърна шутът. — Фиц ме помоли да запазя в тайна, че е тук. И аз го криех, докато не се намеси оная певица. Какво толкова, ако го бяхте оставили да си почине, преди да му извадят стрелата? Чу бълнуванията му. Прилича ли ти на човек, който е в мир със себе си?

Сенч въздъхна.

— Можеше да ми кажеш. Знаеш какво щеше да означава за мен да науча, че е жив.

— А ти знаеш какво щеше да означава за мен да зная, че има наследница на Пророците — отвърна шутът.

— Казах ти още щом съобщих на кралицата!

— Да, но откога знаеше за нейното съществуване? Откакто прати Бърич да пази Моли ли? При предишното си идване тук си знаел, че Моли носи неговото дете, но не ми каза нищо.

Сенч рязко си пое дъх.

— Предпочитам да не споменаващ тези имена, дори тук. Не съм ги казал дори на кралицата. Трябва да разбереш, шуте. Колкото повече хора знаят, толкова по-голяма е опасността за детето. Изобщо нямаше да разкрия съществуването ѝ, ако детето на кралицата не беше умряло и не смятахме Искрен за мъртъв.

— Забрави надеждите си да го скриеш. Певицата знае името на Моли, а менестрелите не пазят тайни. — Гласът му ясно показваше презрението му към Славей. — Е, какво възнамеряваш да правиш, Сенч? Да представиш дъщерята на Фиц за дете на Искрен ли? Да я откраднеш от Моли и да я дадеш на кралицата, за да я отгледа като своя наследница? — Говореше убийствено тихо.

— Хм... времената са тежки и нуждата е огромна... но... няма да я открадна, не. Бърич ще разбере и мисля, че може да обясни на момичето. Освен това какво може да предложи тя на дъщеря си? Бедна свещарка, лишена от занаята си... как ще се грижи за нея? Защото детето заслужава нещо повече. Както и майката. И ще направя всичко възможно, за да се погрижа за нея. Но бебето не може да остане при нея. Помисли, шуте. Щом и други научат, че е от рода на Пророците, детето ще е в безопасност единствено на трона или на опашка за него. Тази жена слуша Бърич. Той може да я накара да го разбере.

— Не съм толкова сигурен, че ще накараш Бърич да го разбере. Той вече е дал едно дете на кралството. Може да не сметне, че е разумно да го прави още веднъж.

— Понякога няма разумен избор, шуте, и въпреки това човек трябва да вземе решение.

Струва ми се, че издадох тих звук, защото двамата бързо дойдоха при мен.

— Момко? — Тревожно попита Сенч. — Буден ли си?

Реших, че съм буден. Лекичко отворих едното си око. Нощ. Светлина от огнището и няколко свещи. Сенч, шутът и бутилка бренди. И аз. Не чувствах гърба си по-добре. Треската ми като че ли не бе отслабнала. Преди дори да се опитам да помоля, шутът поднесе към устните ми чаша. Проклетият чай от върбова кора. Бях толкова жаден,

че го изпих до дъно. В следващата чаша имаше възхитително солен месен бульон.

— Страшно съм жаден — успях да кажа, когато го изпих. Устните ми лепнеха от жажда.

— Изгуби много кръв — излишно поясни Сенч.

— Искаш ли още бульон — попита шутът.

Немощно кимнах. Той взе чашата и отиде при огнището. Сенч се наведе към мен и странно настойчиво прошепна:

— Кажи ми нещо, Фиц. Мразиш ли ме, момко?

Отначало не знаех какво да му отговоря. Ала мисълта да мразя Сенч означаваше прекалено голяма загуба за мен. Обичаха ме твърде малко хора на света. Не можех да мразя нито един от тях. Поклатих глава.

— Но не ми взимай детето — бавно казах, като внимателно изговарях думите.

— Не се бой — нежно отвърна той. Старческата му ръка приглади косата ми. — Ако Искрен е жив, няма да има нужда. Засега тя е в безопасност. И ако крал Искрен се завърне и заеме трона си, с Кетрикен ще родят свои деца.

— Обещаваш ли — помолих го аз.

Сенч срещна погледа ми. Шутът ми донесе бульона и Сенч отстъпи, за да му направи място. Тази чаша бе по-топла. Сякаш самият живот се вливаше в мен. Когато я изпих, можех да говоря по-силно.

— Сенч — казах аз. Той се беше отдалечил до огнището и се взираше в него. Когато го повиках, рязко се обърна към мен.

— Не ми обеща — напомних му.

— Вярно — мрачно се съгласи той. — Не ти обещах. Времената са прекалено несигурни за такова обещание.

Дълго само го гледах. След много време Сенч поклати глава и се извърна. Не можеше да срещне очите ми. Но не ме излъга. Значи всичко зависеше от мен.

— Имаш мен — тихо му казах аз. — Ще направя всичко възможно, за да ти доведе Искрен и да го върна на трона. Ако се наложи, ще имаш моята смърт. Нещо повече, ще имаш живота ми, Сенч. Но не и този на детето ми. Не и живота на моята дъщеря.

Той ме погледна и бавно кимна.

Възстановявах се бавно и мъчително. Струваше ми се, че трябва да се наслаждавам на всеки ден в меко легло, на всяка хапка храна, на всеки миг спокоен сън. Ала не беше така. Измръзналата кожа на пръстите на ръцете и краката ми се белеше и се закачаше за всичко, а новата отдолу бе ужасно нежна. Знахарката идваше всеки ден да ме преглежда. Твърдеше, че трябвало да поддържа раната на гърба ми отворена, за да може да тече. Омръзна ми от отвратително смърдящите превръзки, които сваляше, и още повече ми омръзна да човърка раната, за да не се затвори прекалено рано. Напомняше ми на гарван, кълвящ умиращо животно, и когато един ден нетактично ѝ го казах, тя ми се изсмя.

След няколко дни отново бях на крака. Научих се да притискам лакти към тялото си, за да огранича движенията на гръбните си мускули, научих се да вървя така, сякаш балансирам с кошница яйца на главата. Въпреки това бързо се уморявах и често нощем отново изгарях от треска. Всеки ден ходех на баня и макар че отпускането в горещата вода успокояваше тялото ми, нито за миг не забравях, че именно там Славен се беше опитал да ме удави и че там бях видял Бърнич повален на земята. Тогава в главата ми започваше да кънти „Ела при мен, ела при мен“ и скоро не можех да мисля за нищо друго, освен за Искрен. Това не ми носеше покой. Започнах да планирам всички подробности от предстоящото си пътуване. Направих мислен списък на снаряжението, което трябваше да измоля от Кетрикен, и дълго умувах дали да взема кон. Накрая се отказах. Нямаше къде да му осигуря паша и не исках да го мъча. Не можех да взема кон, само за да го уморя от глад. Знаех също, че скоро трябва да помоля да ме допуснат в библиотеката, за да потърся оригинала на Искреновата карта. Ужасявах се от срещата с Кетрикен, защото тя изобщо не ме бе повикала.

Всеки ден си напомнях за тези неща, всеки ден ги отлагах за утре. Все още не можех да вървя много, без да си почивам. Нарочно започнах да се насилвам да ям повече и да увеличавам физическото напрежение. Шутът често идваше с мен на тези разходки. Знаех, че мрази студа, но безмълвната му компания ми доставяше прекалено голямо удоволствие, за да му предложа да си стои на топло. Веднъж ме заведе да видя Сажда и тя ме посрещна с такава радост, че оттогава

започнах ежедневно да я посещавам. Коремът на старата кобила се издуваше от жребчето на Дорест — щеше да се ожреби в началото на пролетта. Изглеждаше здрава, но възрастта ѝ ме безпокоеше. Кроткото ѝ присъствие удивително ме успокояваше. Раната ме болеше, когато се грижех за нея, но въпреки това го правех. Грижех се и за Дорест. Енергичният млад жребец имаше нужда от повече внимание, отколкото получаваше. Бърич страшно ми липсваше.

Вълкът идваше и си отиваше, когато си иска. Присъединяваше се към нас с шута по време на разходките ни, после влизаше в колибата по петите ни. Почти ме безпокоеше бързината, с която се приспособяваше. Шутът мърмореше, че по вратата имало следи от нокти и по чергите оставали валма козина, но двамата си допадаха. На работната маса започнаха да се появяват части от марионетка на вълк. Нощни очи хареса кимионовия сладкиш, който беше любим и на шута. Втренчено го наблюдаваше винаги, когато ядеше, и на пода в краката му се събираха цели локвички слюнка, докато шутът не се смилеше над него. Скарах се и на двамата, напомних им какво може да се случи със зъбите и козината му от много сладко, ала те не ми обърнаха внимание. Сигурно малко ревнувах, докато един ден Нощни очи не ме попита: „Защо да не вярвам на онези, на които имаш доверие ти?“ Нямах как да му отговоря.

— Кога стана майстор на играчки — небрежно попитах шута веднъж. Бях се подпрял на масата му и наблюдавах как пръстите му нанизват на края крайниците и тялото на една марионетка. Вълкът лежеше в краката ни и спеше.

Той сви едното си рамо.

— Когато пристигнах, разбрах, че в двора на крал Ейод няма място за шут. — Той въздъхна. — Пък и нямах желание да съм шут на друг, освен на крал Умен. Затова затърсих друг начин да си изкарвам прехраната. Една вечер, доста пиян, се запитах в каква роля съм най-добър. „Ами, в тази на марионетка“ — отговорих си. Съдбата да ме дърпа за конците и после да ме захвърля. И реших, че вече няма да танцувам по заповед на конците, а че самият аз ще ги дърпам. На другия ден подложих решението си на проверка и установих, че ми харесва. Простите играчки, с които бях израснал, и онези, които бях виждал в Бък, изглеждаха невероятно чудни на планинските деца. Открих, че почти не се налага да общувам с възрастните, което

напълно ме устройваше. Децата тук от малки се научават да ловуват, да тъкат и да обработват земята. Затова търгувам с тях, за да си осигурявам необходимото. Децата много по-бързо възприемат необичайното. Те признават любопитството си, разбираш ли, без да презират онова, което го предизвиква.

Светлите му пръсти внимателно завързаха възела. Той вдигна творението си и го накара да ми потанцува.

Наблюдавах веселата му игра с желанието като дете да съм имал толкова пъстро боядисана и фино огладена кукла.

— Искам дъщеря ми да има такива неща — чух се да казвам. — Хубави играчки и меки пъстри ризи, красиви панделки и кукли.

— Ще има — сериозно ми обеща той. — Ще има.

Дните бавно се нижеха. Ръцете ми възвърнаха нормалния си вид, дори отново ми излязоха мазоли. Знахарката каза, че нямало нужда да ми превързват гърба. Започнах да ставам неспокоен, ала знаех, че все още нямам достатъчно сили, за да тръгна на път. Нервността ми на свой ред въздейства на шута. Не бях забелязал, че се разхождам из стаята, докато една вечер той не стана от стола си и не премести масата на пътя ми, за да ме накара да променя курса си. И двамата се засмяхме, но това не разпръсна скритото напрежение. Убеждавах се, че прогонвам спокойствието навсякъде, където отида.

Кетъл редовно ме посещаваше и ме разсейваше с познанията си за Белия пророк. В свитъците често се споменава Катализатора. Понякога шутът участваше в разговорите ни, но обикновено просто сумтеше, докато старицата се опитваше да ми обясни всичко. Почти ми липсваше киселата ѝ мълчаливост.

Признавам също, че колкото повече приказваше, толкова повече се чудех, че една жена от Бък изобщо е рискувала толкова много да се отдалечи от дома си, за да се посвети на чуждо учение, което някой ден пак щеше да я върне в родината ѝ. Но предишната Кетъл отново се проявяваше, когато тя отклоняваше плахо зададените ми въпроси.

Идваше и Славей, макар и не толкова често, колкото старицата, и избираше моментите, когато шута го нямаше. Двамата като че ли не можеха да стоят в една и съща стая, без да се заяждат. Още щом започнах да ставам от леглото, тя ме убеди да излизам навън заедно с

нея, навярно за да избегне компанията на шута. Предполагам, че тези разходки са ми били от полза, ала не ми бяха приятни. Зимният студ ми бе дошъл до гуша, а разговорите с нея ме караха да се чувствам неспокоен. Често приказваше за войната в Бък, разправяше ми слухове, които чуваше от Сенч и Кетрикен, защото редовно се срещала с тях. Вечер им пеела и доколкото можела със здравата си ръка, свирела на взета на заем арфа. Живеела в главната зала на кралската резиденция. Този дворцов живот, изглежда, ѝ допадаше. Често изглеждаше въодушевена и възбудена. Пъстрите дрехи на планинците подчертаваха тъмната ѝ коса и очи, а студът караше лицето ѝ да поруменява. Очевидно напълно се беше възстановила от нещастията си и отново бе изпълнена с жизнерадост. Дори ръката ѝ бързо заздравяваше и Сенч ѝ беше помогнал да си намери дърво за нова арфа. Срамувах се, че оптимизмът ѝ само ме кара да се чувствам по-стар, слаб и уморен. Час-два с нея ме изтощаваха така, сякаш съм упражнявал своеволна кобилка. Постоянно ме караше да се съгласявам с нея. Често не можех.

— В негово присъствие ставам нервна — веднъж ми каза тя в една от честите си речи против шута. — Не е заради цвета на кожата му, а заради поведението му. Никога не е любезен с никого, даже с децата, които идват да купуват играчките му. Забелязал ли си как ги дразни и им се подиграва?

— Той ги обича и те го обичат — уморено отвърнах аз. — Не ги дразни от жестокост. Дразни ги така, както дразни всички. На тях им харесва. Никое дете не обича да му говорят снизходително. — Кратката разходка ме бе изтощила, ала не исках да ѝ го призная. И ми беше омръзнало все да го защитавам.

Славей не отговори. Усетих, че Нощни очи ни следи. Той претича от убежището на група дървета до покритите със сняг храсти на една крайпътна градина. Съмнявах се, че присъствието му в града е голяма тайна, но изглежда, не можеше спокойно да се движи по улиците. Близостта му, кой знае защо, ми подейства успокоително.

Опитах се да сменя темата.

— От няколко дни не съм виждал Сенч. Не ми се ще да разпитвам за него. Но той не идва при мен и аз няма да отида при него. Не го мразя, но не мога да му простя плановете, които кроеше за детето ми.

— Снощи му пях. — Тя се усмихна. — Беше на върха на остроумието си. Дори успя да накара Кетрикен да се засмее. Не мога да повярвам, че години наред е живял толкова усамотено. Той привлича хората към себе си както цветете — пчели. Знае как възможно най-кавалерски да покаже на една жена, че ѝ се възхищава. И...

— Сенч ли — възкликнах смаяно. — Сенч — кавалер?!

— Разбира се — весело отвърна Славея. — Когато иска, е много очарователен. Снощи пях за двамата с Кетрикен и той ми благодари извънредно мило. Говори като истински благородник. — Тя отново се усмихна. Очевидно думите на Сенч ѝ бяха направили огромно впечатление. Просто не можех да си представя Сенч като ухажор. Тъй като нямаше какво да ѝ кажа, я оставих на приятните ѝ спомени. След малко тя неочаквано прибави: — Нали знаеш, той няма да дойде с нас.

— С нас ли? Къде? — Зачудих се дали неотдашната ми треска не е направила ума ми по-муден или просто мисълта на певицата скача като бълха.

Славея успокоително ме потупа по рамото.

— Уморен си. По-добре да се връщаме. Винаги познавам, когато си уморен, защото задаваш най-невероятни въпроси. — Тя си пое дъх и се върна на темата. — Сенч няма да дойде с нас да търсим Искрен. Трябва да се върне в Бък, за да съобщи за пътуването ти и да окуражи народа. Разбира се, той ще уважи твоето желание и няма да споменава за теб. Ще каже само, че кралицата е тръгнала да търси краля, за да го върне на трона.

Замълча за миг и се опита небрежно да прибави:

— Сенч ме помоли да му измисля няколко прости песнички, за да могат лесно да се научават и пеят. — Усмихна ми се и видях, че молбата му ѝ е доставила огромно удоволствие. — Той ще ги разпространи из кръчмите и странноприемниците и те като семена ще поникнат и сами ще продължат нататък. Прости песнички за това, че Искрен ще се върне, за да оправи нещата, и че на трона ще се възкачи наследник на Пророците, за да обедини Шестте херцогства в победа и мир. Според него е най-важно да повдигаме духа на народа, да поддържаме вярата в завръщането на Искрен.

Умът ми успя да си проправи път сред приказките ѝ за песни и предсказания.

— Ние, казваш? Кои ние? И къде отиваме?

Тя си свали ръкавицата и пипна челото ми.

— Пак ли имаш треска? Може би мъничко. Хайде да се прибираме. — И когато тръгнахме обратно по тихите улици, търпеливо каза: — Ние с теб и Кетрикен отиваме да търсим Искрен. Забрави ли защо дойде в Планините? Кетрикен казва, че пътят щял да е тежък. До мястото на битката не се стигало много трудно. Но ако бил продължил нататък, Искрен трябвало да е тръгнал по някой от древните пътища, отбелязани на нейната стара карта, а тях вече можело да ги няма. Баща ѝ естествено не бил във възторг от замисъла ѝ. Мислите му били насочени единствено към войната със Славен. „Докато ти търсиш мъжа си, твоят лъжлив брат се опитва да пороби народа ни!“ — тихо ѝ казал. Затова кралицата трябва да събере провизии и да вземе със себе си само онези, които доброволно искат да я последват, вместо да останат и да се бият със Славен. Те не са много, естествено, и...

— Искам да се прибера при шута — немошно я прекъснах аз. Виеше ми се свят и стомахът ме присвиваше. Бях забравил, че в двора на крал Умен постоянно се бях чувствал така. Защо бях очаквал тук да е различно? Разработвах планове, уреждах всичко, после ми казваха какво искат от мен и аз го изпълнявах. Моята роля винаги се беше свеждала до това. Да отида някъде и да убия някого, човек, когото не познавах. Не знаех защо изведнъж се удивлявам на това, че са обмислили нещата без мое участие, като че ли съм кон, който само чака да го оседлаят, да го яхнат и да го пришпорят.

Е, нали тъкмо такава сделка бях предложил на Сенч, напомних си аз. Да получат живота ми, ако оставят на мира дъщеря ми. Защо се изненадвах? Защо изобщо се безпокоях? Просто трябваше да се върна при шута, да спя, да ям и да събирам сили, докато не ме повикат.

— Добре ли си? — загрижено попита Славей. — Никога не съм те виждала толкова блед.

— Нищо ми няма — тъпо я успокоих аз. — Просто си мислех, че ще ми е приятно известно време да помагам на шута да прави кукли.

Тя се намръщи.

— Все пак не разбирам какво виждаш в него. Защо не се настаниш някъде по-близо до нас с Кетрикен? Вече нямаш нужда от много грижи, време е да заемеш полагащото ти се място до кралицата.

— Когато кралицата ме повика, ще отида при нея — отвърнах аз.

ЗАМИНАВАНЕТО

Сенч Звездопад заема уникално място в историята на Шестте херцогства. Макар да е незаконороден, силната му физическа прилика с Пророците почти със сигурност показва, че е от кралския род. Важен е обаче не произходът му, а неговата роля. Някои казват, че бил шпионин на крал Умен десетилетия преди алените кораби. Други свързват името му с това на лейди Дайми, отровителка, изпълнявала поръките на кралското семейство. Тези твърдения остават недоказуеми.

Със сигурност е известно, че е навлязъл в обществения живот след като Самозванеца, Славен Пророка, изостави Бъкип. Сенч постави услугите си на разположение на лейди Търпение. Тя можеше да използва неговата мрежа от хора в Шестте херцогства и за да събира информация, и за да осигурява средства за отбраната на крайбрежието. Има много сведения, които предполагат, че отначало той се опитал да остане потайна личност. Уникалната му външност не му го позволила и накрая Сенч Звездопад се отказа от тези си усилия. Въпреки годините си той се превърна в нещо като герой, неудържим старец, ако щете, който се появяваше и изчезваше от странноприемници и кръчми, убягваше от стражниците на Славен и им се подиграваше, носеше новини и предаваше средства за защитата на Крайбрежните херцогства. Хората започнаха да се възхищават

на подвизите му. Той окуражаваше народа и предсказваше, че крал Искрен и кралица Кетрикен ще се завърнат, за да свалят от гърбовете на поданиците си ярема на данъците и войната, под който те страдаха. Въпреки че за неговите дела се пеят много песни, най-точен е песенният цикъл „Разплатата на Сенч Звездопад“, приписван на менестрела на кралица Кетрикен Славя Сладкопойна.

Паметта ми се бунтува и не желае да си спомня онези последни дни в Джаампе. Обзе ме мрачно настроение, което оставаше непроменено от приятелството и брендито. Нямах нито енергия, нито воля за действие.

— Ако съдбата е някаква огромна вълна, която ще ме помете, каквито и решения да взимам, няма смисъл да взимам никакви решения. Да прави с мен каквото ще — една вечер многословно, макар и малко пиянски заявих на шута. Той не отговори, просто продължи да вчесва козината на куклата на вълка. Буден, но мълчалив, Нощни очи лежеше в краката му. Когато пиех, вълкът затваряше ума си за мен и изразяваше отвращението си, като не ми обръщаше внимание. Кетъл плетеше в ъгъла до огнището и изглеждаше ту разочарована, ту недоволна. Сенч седеше срещу мен. Пред него имаше чаша чай и очите му бяха студени като нефрит. Няма нужда да отбелязвам, че пиех сам. Вече трета вечер. Проверях теорията на Бърич, че макар да не е в състояние да разреши нищо, пиенето може да направи нетърпимото поносимо. Ала не действаше. Колкото повече пиех, толкова по-нетърпимо ми се струваше положението. И толкова по-непоносим ставах за своите приятели.

Денят ми бе донесъл повече, отколкото можех да издържа. Сенч най-после беше дошъл, за да ми съобщи, че Кетрикен иска на другия ден да ме види. Отвърнах, че ще отида. След известно настояване от негова страна обещах да съм спретнат — изкъпан, избръснат, чисто облечен и трезвен. В момента за мен не можеше да се каже нито едно от тези неща. Моментът не бе подходящ да споря със Сенч, но разсъдъкът ми беше толкова замъглен, че опитах. Задавах му

войнствени и обвиняващи въпроси. Той спокойно ми отговаряше. Да, подозирал, че Моли носи моето дете, да, настоял Бъррич да се грижи за нея. Бъррич вече ѝ осигурявал пари и подслон. Не искал да живее в нейния дом, но когато Сенч му посочил опасностите за нея и детето, ако ги разкрие някой друг, Бъррич се съгласил. Не, не ми бил казал. Защо? Защото Моли принудила Бъррич да ѝ обещае, че няма да ми каже за бременността ѝ. Тя поставила условието Сенч също да уважава това обещание. Отначало Бъррич се надявал, че сам ще отгатна причината за изчезването ѝ. Той също споделил със Сенч, че щом се родяло бебето, щял да се смята за свободен от обещанието си и да ми съобщи — не че е бременна, а че имам дете. Въпреки състоянието си разбирах, че това е единствената хитрост, която бе можел да си позволи Бъррич. Част от мен оценяваше, че е бил готов да наруши обещанието си заради мен. Но когато отишъл да ми каже за раждането на дъщеря ми, открил доказателство за моята смърт.

Заминал право за Бък, за да съобщи на някакъв каменоделец, който предал на друг и така нататък, докато накрая се срещнали със Сенч на рибарския кей.

— Бъррич не можеше да повярва, че си умрял. Не разбирах защо още си бил там. Бях предупредил съгледвачите си по крайречния път, защото бях убеден, че няма да избягаш в Бинград, а веднага ще поемеш към Планините. Бях сигурен, че въпреки всичко, което преживя, сърцето ти е вярно. Онази вечер казах същото на Бъррич: че трябва да те оставим на мира, за да определиш сам на кого си предан. Бях се обзаложил с него, че когато останеш сам, ще полетиш към Искрен като стрела, изстреляна с лък. Струва ми се, че това най-много ни поразя. Че си умрял там, а не на път за своя крал.

— Е, сбъркали сте — с пиянско самодоволство заявих аз. — Смятали сте, че добре ме познавате, че сте създали оръдие, което не може да не изпълни вашите цели. Но аз НЕ умрях там! Нито отидох да търся краля. Отидох да убия Славен. Заради себе си. — Отпуснах се назад и скръстих ръце на гърдите си. Раната ме заболя и трябваше да се надигна. — Заради себе си — повторих аз. — Не за своя крал, заради Бък или Шестте херцогства. Отидох да го убия заради себе си. Заради себе си.

Сенч само ме гледаше. Ала от ъгъла се надигна старческият глас на Кетъл.

— В Белите писания е казано: „И ще жадува той за кръвта на своя род, и жаждата му ще остане неутолена. Катализатора все ще копнее за огнище и деца, защото неговите деца ще са на други и детето на друг ще е негово...“

— Никой не може да ме принуди да изпълня такива пророчества — изревах аз. — Кой ги е направил?

Старицата продължи да се люлее. Отговори ми шутът, тихо, без да откъсва поглед от работата си.

— Аз. В детството си, в дните на моите видения. Преди да те познавам от другаде, освен от сънищата си.

— Ти си обречен да ги изпълниш — тихо ми каза Кетъл.

Треснах чашата си на масата.

— Проклет да съм, ако ги изпълня — извиках. Никой не се стресна, никой не ми отвърна. В миг на кристален спомен чух гласа на бащата на Моли от ъгъла: „Проклетата да си, момиче!“ Моли потръпваше, но не му обръщаше внимание. Знаеше, че не може да се разбере с пияница. — Моли — пиянски изпъшках аз, скрих лице в шепите си и заплаках.

След малко усетих, че Сенч поставя ръце на раменете ми.

— Хайде, момчето ми, това няма да ти помогне с нищо. Лягай си. Утре трябва да се срещнеш със своята кралица. — В гласа му имаше повече търпение, отколкото заслужавах.

Избърсах лице с ръкава си и успях да вдигна глава. Не се възпротивих, когато ми помогна да се изправя и ме поведе към леглото в ъгъла.

— Ти си знаел — тихо казах, когато седнах на ръба на леглото. — Ти през цялото време си знаел.

— Какво съм знаел — уморено ме попита Сенч.

— Знаел си всичко за Катализатора и Белия пророк.

Той издиша през носа си.

— Не „зная“ нищо за това. Знаех само за писанията. Спомням си, че преди баща ти да абдикира, положението беше сравнително уредено. Дълги години след като се оттеглих в своята кула кралят не се нуждаеше от услугите ми месеци наред. Имах много време за четене и много източници, от които да получавам свитъци. И така попаднах на някои от чуждестранните разкази, в които се споменава за

Катализатора и за Белия пророк. — Гласът му стана по-мек, като че ли бе забравил гнева във въпроса ми.

— Интересът ми се възбуди едва след като шутът дойде в Бъкип и тайно установих, че проявява необичайно любопитство към такива писания. Самият ти веднъж ми каза, че те нарекъл „Катализатор“. И започнах да се чудя... но честно казано, аз не вярвам много на пророчествата.

Предпазливо се отпуснах на леглото. Вече почти можех да спя по гръб. Обърнах се на една страна, изух си ботушите и се завих с одеялото.

— Фиц?

— Какво — неохотно попитах аз.

— Кетрикен ти е сърдита. Утре не очаквай да е търпелива. Но имай предвид, че тя не е само наша кралица. Тя е жена, изгубила дете, и повече от година напрегнато е чакала да узнае съдбата на мъжа си. Баща ѝ насочва враждебен поглед към Шестте херцогства и Славен и няма време да търси брата на врага си, дори да вярваше, че е жив. Кетрикен е сама, повече, отколкото можеш да си представиш. Отнеси се с разбиране към жената. И с почит към своята кралица. — Той неловко замълча за миг. — Утре ще имаш нужда и от двете. В това отношение аз не мога да ти помогна.

Мисля, че продължи да говори и след това, ала аз престанах да го слушам. Скоро сънят ме привлече под вълните си.

От известно време Умението не ме бе измъчвало насън. Не зная дали физическата ми слабост най-последно беше сложила край на сънищата ми за битки, или постоянните ми мислени стени срещу котерията на Славен не им бяха позволявали да проникнат в ума ми. Но тази нощ краткият ми отдых свърши. От тялото ми ме изскубна толкова силно Умение, че сякаш гигантска ръка бе стиснала сърцето ми и ме беше изтръгнала от самия мен. Изведнъж се озовах на друго място.

Намирах се в град, в смисъл на място, където живеят много хора. Ала никога не бях виждал такива като тях, нито сгради като техните. Постройките се извисяваха към небесата. Камъкът, от който бяха направени, сякаш се беше разтекъл в техните форми. Имаше изящни мостове, градини, които едновременно се спускаха надолу и се

издигаха по страните на сградите, фонтани и езерца. Навсякъде гъмжеше от пъстро облечени хора, многобройни като мравки.

И все пак цареше тишина и неподвижност. Усещах човешкия поток, танца на фонтаните, уханието на цветята в градините. Всичко бе там, но когато се обръщах да го видя, изчезваше. Умът възприемаше изящството на моста, ала окото виждаше само ръждясащите му останки. Вятърът беше изличил фреските от стените, за да останат само грубо замазаните тухли. Едно завъртане на главата превръщаше прекрасния фонтан в буренясало и пропукано басейнче. Забързаната навалица на пазара говореше само с гласа на бурния вятър, натежал от парещ пясък. Обикалях из този призрачен град, безтелесен и търсещ, неспособен да проумея защо съм там и какво ме е привлякло. Тук не бе нито светло, нито тъмно, нито лято, нито зима. Помислих си, че съм извън времето, и се зачудих дали това е абсолютният ад от философията на шута, или пълната свобода.

Накрая видях пред себе си дребна фигурка, която крачеше по една от широките улици. Главата на странника беше наведена срещу вятъра и той покриваше устата и носа си с края на плаща си, за да се предпази от пясъка. Този човек не бе част от призрачната тълпа, а се движеше сред останките и заобикаляше местата, хлътнали или издигнати в резултат от размествания на земни пластове. Мигом познах в него Искрен. Познах го по трепването на живот, което усетих в гърдите си, и разбрах, че тук ме е привлякло зрънцето на неговото Умение, което продължаваше да е в моето съзнание. Усетих също, че е изложен на невероятна опасност. И все пак не забелязвах нищо да го застрашава. Намираше се на огромно разстояние от мен, виждах го сред мъгливите сенки на някогашни сгради, скрит сред призраците на пазарната навалица. Той тежко крачеше напред, сам и неподвластен на призрачния град, и все пак вплетен в него. Не виждах нищо, ала опасността надвисваше над него като гигантска сянка.

Забързах след него и след миг го настигнах.

— А, най-сетне дойде, Фиц. Добре дошъл — поздрави ме той. Не спря, не се обърна. Но усетих топлотата му, сякаш беше стиснал ръката ми, и усетих, че няма нужда от отговор. Вместо това зърнах примамката и опасността през неговите очи.

Пред нас течеше река. Но не беше река. Не бе и лъскав камък. Имаше по нещо и от двете, ала не беше нито едното. Разсичаше града

като блестящ меч, идваше от планината зад гърба ни и изчезваше в по-древна река от вода. Приличаше на оголена златна жила. Това бе магия. Тук течеше най-чиста древна магия, неумолима и неподвластна на хората. Реката на Умението, в която с толкова усилия се бях научил да плувам, беше за тази магия същото, каквото е букетът за виното. Онова, което съзрях с очите на Искрен, притежаваше физическо съществуване, също толкова конкретно, колкото моето. То мигновено ме привлече към себе си като пламък на свещ — нощна пеперуда.

Не бе само красотата на тази сияйна река. Магията изпълваше всяко от сетивата на Искрен. От него се носеше вълшебна мелодия, поток от ноти, които караха човек да чака и слуша, убеден, че звукът означава нещо. Вятърът носеше уханието ѝ, неуловимо и променливо, ту аромат на лимонов цвят, ту на подправки. Усецах я с всеки дъх и мечтаех да се хвърля в нея. Ненадейно ме обзе увереност, че тя ще утоли всички жажди, които някога съм изпитвал, не само онези на тялото, но и неясните копнежи на душата. До болка ми се искаше тук да е и тялото ми, за да мога да преживея всичко също толкова пълноценно, колкото Искрен.

Той спря и вдигна глава. Дълбоко си пое дъх. Въздухът бе пропит с Умение така, както мъглата е пропита с влага. Изведнъж в гърлото му усетих горещ металически вкус. Копнежът, който беше изпитвал, внезапно се превърна във всепоглъщащо желание. Жадуваше за реката. Когато стигнеше до нея, щеше да се хвърли на колене и да пие до насита. Щеше да се изпълни с цялото съзнание на света, щеше да се влее в цялото. Да стане цялото. Най-после щеше да познае цялост.

Ала самият Искрен щеше да престане да съществува.

Ужасено се отдръпнах. Струва ми се, че няма нищо по-страшно от това да се сблъскаш с истинско желание за самоунищожение. Въпреки че привличаше и мен, реката разбуди гнева ми. Това не бе в стила на Искрен. Нито човекът, нито принцът, когото бях познавал, не можеше да е способен на такава страхлива постъпка. Погледнах го.

И разбрах колко отдавна не съм го виждал.

Блестящата чернота на очите му се беше превърнала в мътен мрак. Плащът, който развяваше вятърът, представляваше парцалива дрипа. Кожата на ботушите му бе изтъркана, шевовете зееха разпорени. Крачките му бяха неуверени, неравномерни. Дори вятърът да не го брулеше, съмнявам се, че щеше да върви стабилно. Устните му

бяха бледи и напукани, лицето му имаше сивкав оттенък, сякаш кръвта бе напуснала тялото му. Беше имало лета, когато до такава степен бе използвал Умението срещу алените кораби, че тялото му губеше плътта и мускулите си и той се превръщаше в сух скелет без никаква жизненост. Сега му оставаше само жизнеността, възлести мускули се обтягаха върху кости, почти лишени от плът. Искрен беше възплъщение на изтощена целенасоченост. На крака го държеше единствено волята му. И го тласкаше към вълшебния поток.

Не зная откъде намерих сили да се съпротивлявам. Може би защото за миг бях спрял и се бях съсредоточил върху Искрен, и бях видял, че целият свят ще изгуби, ако той престане да съществува в този си вид. Какъвто и да бе източникът на волята ми, аз я изправих срещу неговата. Хвърлих се на пътя му, но той мина през мен. Не бях там.

— Моля те, Искрен, спри, почакай — извиках аз и се метнах към него, перце, яростно носено от вятъра. Нямах никакво въздействие върху него. Дори не спря.

— Някой трябва да го направи — тихо каза той. И след три крачки прибави: — Известно време се надявах, че няма да съм аз. Но все се питах кой друг. — Искрен се обърна към мен и ме погледни с изгорелите си на пепел очи. — Няма друг отговор. Трябва да съм аз.

— Спри, Искрен — продължих да го умолявам, ала той не спираше. Нито бързаше, нито се влачеше, просто вървеше по пътя като човек, който е преценил оставащото му разстояние и е преценил силите си.

Усетих, че енергията ми отслабва. За миг се уплаших, че спящото ми тяло ще ме привлече обратно в себе си и ще изгубя Искрен. После осъзнах друга, също толкова голяма опасност. След толкова продължителна връзка той притегляше след себе си и мен и аз също можех да се удавя в тази магическа река. Ако тялото ми се намираше там, сигурно щях да се вкопча в нещо. И докато умолявах моя крал да спре и да ме изслуша, се задържах по единствения друг начин, който ми хрумна. Пресегнах се с Умението си към другите, чийто живот се докосваше с моя: Моли, дъщеря ми, Сенч и шута, Бърич и Кетрикен. Чрез Умението не бях поддържал връзка с тях, затова тази опора бе несигурна, още повече че се боях Уил, Карод или дори Бърл да не ме усетят. Стори ми се, че това забави Искрен.

— Моля те, почакай — отново казах аз.

— Не — тихо отвърна той. — Не се опитвай да ме разубедиш, Фиц. Трябва да го направя.

Никога не бях мислил да премеря силата на Умението си срещу тази на Искрен. Никога не бях предполагал, че може да се изправим един срещу друг. Ала докато продължавах да се блъскам в него, се чувствах като дете, което рита и крещи, докато баща му невъзмутимо го отнася на леглото. Искрен не само не обръщаше внимание на нападението ми. Усещах, че волята и съсредоточеността му са насочени другаде. Той неумолимо напредваше към черната река и носеше съзнанието ми със себе си. Инстинктът за самосъхранение ми даде нови сили. Аз се напрегнах да го отблъсна, да го повлека назад, ала напразно.

Но в моята борба имаше някаква ужасна двойственост. Копнеех той да спечели. Ако надделееше и ме привлечеше със себе си, аз нямаше да съм виновен. Можех да се разтворя за онзи поток от енергия и да се пропия с него. Това щеше да е краят на всички мъки, крайното избавление. Бях се уморил от съмнения и угризения, от вярност и дълг. Ако Искрен ме отнесеше със себе си в реката на Умението, най-сетне щях да се предам без срам.

Накрая стигнахме до сияйния поток. Погледнах го със собствените си очи. Нямаше плавно спускащ се бряг, само остър като нож ръб и твърдата земя отстъпваше мястото си на течащата другост. Втренчих се в нея и я видях като чуждо тяло в нашия свят, като изкривяване на самата му природа. Искрен тежко се отпусна на едно коляно и впери очи в черния блясък. Не знаех дали се колебае да се сбогува със стария живот, или е спрял да събере воля да се самоунищожи. Моята воля за съпротива се стопи. Това бе врата към друг свят, който дори не можех да си представя. Жаждата и любопитството ни притегляха към ръба.

В следващия миг той потопа ръце в магията.

Споделих внезапно му познание. И едновременно с него изкрещях, когато горещото течение започна да разяжда плътта и мускулите му. Кълна се, че усетих киселината да облизва оголените кости на пръстите и китките му. Познах неговата болка. И все пак на

лицето му грееше възторжена усмивка. Връзката ми с него изведнъж стана слаба и не ми позволяваше да изпитвам всичките му усещания. Копнеех да съм до него, да оголя собствената си плът за тази вълшебна река. Споделях убедеността му, че може да сложи край на цялата болка, ако се предаде и целият се хвърли в потока. Толкова лесно. Само трябваше да се понаведе напред и да скочи. Искрен застана на колене. От лицето му капеше пот и вдигаше пара в реката. Главата му беше наведена, раменете му ту се повдигаха, ту се спускаха от тежкото му дишане. Сетне ненадейно той тихо ме помоли:

— Изтегли ме навън.

Не бях имал сили да се противопоставя на решителността му. Ала когато влях волята си в неговата, двамата заедно отблъснахме ужасната съблазън на силата. Той успя да извади ръцете си от реката, макар да имах чувството, че ги измъква от плътен камък. Потокът неохотно поддаваше и когато Искрен залитна назад, усетих какво е преживял. В света, който течеше пред нас, имаше цялост, като един-единствен сладостен звук. Това не бе песента на човечеството, а по-стара, по-велика песен за огромни равновесия и чисто съществуване. Ако ѝ се беше оставил, тя щеше да сложи край на всичките му мъки.

Вместо това той с олюляване се изправи и се обърна. Държеше ръцете си протегнати напред със свити шепи, сякаш просеше нещо. По форма дланите му не се бяха променили, ала сияеха като сребърни от силата, която беше проникнала в тях и бе пропила плътта му. Когато започна да се отдалечава от реката със същата спокойна решителност, с която се беше приближил към нея, усетих, че пръстите му горят като от измръзване.

— Не разбирам — казах му аз.

— Не искам да разбираш. Засега. — Почувствах някаква двойственост в него. Умението го изгаряше като ковашки огън с невероятна топлина, но силата на тялото му бе достатъчна, за да продължи да върви. Без никакво усилие Искрен предпазваше ума ми от притеглянето на реката. Но изкачването по обратния път изтощаваше и тялото, и волята му. — Ела при мен, Фиц. Моля те. — Този път думите му не бяха заповед на Умението, нито дори нареждане на принц, а просто човешка молба. — Аз нямам котерия, Фиц. Само теб. Ако котерията, която ми създаде Гален, беше истинска, щях повече да вярвам, че онова, което трябва да направя, е възможно. А те не само не

са ми верни, но и се опитват да ме унищожат. Кълват ме като птици — умиращ елен. Атаките им едва ли могат да ме погубят, но се боя, че могат да ме отслабят достатъчно, за да не успея. Или още по-лошо, да отвлекат вниманието ми и те да успеят вместо мен. Не можем да го допуснем, момко. Двамата с теб сме единственото, което стои между тях и техния триумф. Двамата с теб. Пророците.

Аз не бях там във физически смисъл. Ала той ми се усмихна и повдигна ужасната си сияеща ръка, за да ме погали по бузата. Дали възнамеряваше да го направи? Не зная. Последва невероятно силно разтърсване, сякаш воин ме беше ударил с щит по лицето. Но без болка. Познание. Като слънчева светлина, пронизала облаците, за да освети горска поляна. Всичко изведнъж ясно изпъкна, видях всички скрити причини за онова, което правехме, всички цели, с мъчителната чистота на просветлението разбрах защо трябва да следвам пътя пред себе си.

Сетне всичко изчезна и потънах в мрак. Искрен го нямаше. Нямаше го и познанието. Ала за миг го бях зърнал в неговата цялост. Сега оставах само аз, но моята същност беше толкова малка, че можех да съществувам само ако с всички сили се вкопчех в живота. Така и сторих.

От цял свят разстояние чух Славея уплашено да вика:

— Какво му е?

И Сенч навъсено отговори:

— Просто пристъп, каквито от време на време получава. Главата му, шуте, дръж му главата, за да не си разбие черепа.

Усетих, че ме хващат. Оставих се на техните грижи и потънах в мрака. По-късно дойдох на себе си за малко. Не си спомням почти нищо. Шутът повдигна раменете и главата ми, за да мога да пия от чашата, която поднесе към устата ми загриженият Сенч. Познатата горчивина на самодивското биле ме накара да сбърча лице. Наблизо зърнах Кетъл, неодобрително стиснала устни. С ококорени очи като на приклекчено в ъгъла животно, Славея стоеше на известно разстояние от мен и не смееше да ме докосне.

— Това би трябвало да го оправи — чух да казва Сенч, докато се унасях в дълбок сън.

На другата сутрин се събудих рано и въпреки че главата ми се пръскаше, отидох в банята. Измъкнах се тихо, за да не събудя шута, но

Нощни очи стана и ме последва.

„Къде беше снощи? — попита той, ала аз не можех да му отговоря. Той усети неохотата ми да мисля за това. — Сега отивам на лов язвително ме информира вълкът. — Съветвам те след този случай да не пиеш нищо друго, освен вода.“ Смирено се съгласих и Нощни очи ме остави на входа на банята.

Вътре миришеше на минерална вода. Планинците я събираха в огромни резервоари и я насочваха с тръби до други басейни, така че човек можеше да избира топлината и дълбочината. Изгърках се в една вана, после се потопих в най-горещата вода, която можех да изгърпя, и се опитах да не си спомням за киселината, разяла ръцете на Искрен. Излязох червен като сварен рак. На стената в хладния край на банята имаше няколко огледала. Помъчих се да не гледам лицето си, докато се бръснеш. То прекалено живо ми напомняше лика на Искрен. През последната седмица донякъде бе изгубило мършавината си, но белият кичур на челото ми отново беше пораснал и още по-ясно си личеше, когато завързах косата си на воинска опашка. Нямах да се изненадам да видя на бузата си отпечатъка от ръката на Искрен или да откроя, че белегът ми е изчезнал и носът ми се е изправил, толкова голяма бе силата на докосването му. Но белегът от Славен изпъкваше на фона на поруменялата ми от парата кожа. Не се беше променил и счупеният ми нос. Нямах никакви външни следи от снощната ми среща. Мислите ми безспирно се връщаха към онзи момент, към допира до чистата сила. Мъчех се да си го спомня и почти успях. Но не можех да възстановя в цялост абсолютното му преживяване, също като болка или удоволствие. Знаех, че съм преживял нещо изключително. Удоволствията на Умението, за които предупреждавах всички умели, бяха като мъничко въгленче в сравнение с пожара на знанието, усещането и съществуването, които снощи за кратко бях споделил.

Това ме бе променило. Нямах го гнева, който бях изпитвал към Кетрикен и Сенч. Все още можех да го откроя, но не и да го разпаля в себе си. За миг бях видял не само детето си, но и цялото положение от всички възможни ъгли. В техните намерения нямах злоба, нито дори егоизъм. Те вярваха в етичността на плановете си. Аз не вярвах. Ала вече не можех напълно да отрека, че замисълът им е разумен. Това ме накара да се почувствам бездушен. Те щяха да ни отнемат детето.

Можех да негодувам, ала не бях в състояние да насоча гнева си срещу тях.

Поклатих глава и се върнах в настоящето. Погледнах се в огледалото, като се питах кого ще види Кетрикен. Младежът, който бе следвал Искрен по петите и често беше играл ролята на неин придворен? Или щеше да впери очи в обезобразеното ми лице и да си помисли, че не ме познава, че старият Фиц е изчезнал? Е, тя вече знаеше откъде са ми тези белези. Моята кралица не биваше да се изненада. Щях да я оставя да прецени кой се крие зад това лице.

Овладях се и се обърнах с гръб към огледалото. Хвърлих поглед през рамо. Раната ми ми заприлича на хлътнала червена морска звезда. Кожата наоколо бе стегната и лъскава. Разкърших рамене и тя се опъна. Протегнах дясната си ръка и усетих едва доловимо придърпване. Е, нямаше смисъл да се безпокоя. Нахлузих си ризата.

Отидох да се преоблека и за своя изненада заварих шута готов да ме придружи. На леглото ми бяха оставени дрехи: бяла риза с широки ръкави от топла мека вълна, дебели тъмни вълнени панталони и тъмен кафтан. Той ми каза, че ги донесъл Сенч. Бяха съвсем обикновени.

— Подхождат ти — отбеляза шутът. Самият той носеше почти ежедневни дрехи и вълнен кафтан, но тъмносин и с везба по ръкавите и ръбовете, каквито бях виждал да носят планинците. Той подчертаваше бледността му много повече от белия, както и жълтеникавия оттенък, който започваха да придобиват очите и кожата му. Обикновено косата му сякаш свободно се носеше около лицето му, но днес я беше завързал на опашка.

— Не знаех, че Кетрикен те е повикала — казах аз, на което той мрачно отвърна:

— Още една причина да отида. Сутринта дойде да те види Сенч и се обезпокои от изчезването ти. Мисля, че се уплаши да не си избягал с вълка. Но остави съобщение за теб. Освен онези, които са идвали тук, никой друг в Джаампе не знае истинското ти име. За огромна своя изненада ще установиш, че певицата е била дискретна. Даже знахарката не знае кого е излекувала. Запомни, ти си овчарят Том дотогава, докато кралица Кетрикен не реши, че може открито да разговаря с теб. Разбра ли?

Въздъгнах. Отлично разбирах.

— Не знаех, че в Джаампе има интриги — отвърнах аз.

Той се подсмихна.

— Ти си идвал тук само веднъж, и то за кратко. Повярвай ми, интригите в Джаампе са не по-малко заплетени от бъкиските. Като чужденци, ние трябва доколкото можем да избягваме да се замесваме в тях.

— Освен в онези, които носим със себе си — казах аз. Шутът горчиво се усмихна и кимна.

Денят беше ясен и свеж. Между клоните на вечнозелените дървета се виждаше безкрайната синева на небето. Духаше лек ветрец, който носеше сухи снежни кристали по върховете на преспите. Снегът скърцаше под краката ни и студът грубо целуваше току-що избръснатите ми бузи. Чувах се викове на играещи деца. Нощни очи наостри уши, но продължи да ни следва. Гласчетата в далечината ми напомниха за писъци на морски птици и изведнъж остро усетих липсата на бъкските брегове.

— Снощи имаше пристъп — тихо рече шутът.

— Зная — лаконично отвърнах аз.

— Кетъл много се уплаши. Най-подробно разпита Сенч за билките, които той ти приготви. И след като не те свестиха, както смяташе Сенч, Кетъл се отдръпна в ъгъла си. Седя там почти цяла вечер, плетеше и го поглеждаше неодобрително. Изпитах облекчение, когато най-сетне си тръгнаха.

Зачудих се дали Славей е останала, ала не попитах. Дори не исках да зная защо това е толкова важно за мен.

— Каква е Кетъл — неочаквано ме попита шутът.

— Каква е Кетъл ли — сепнах се аз.

— Да, точно това попитах.

— Кетъл е... — Изведнъж ми се стори странно, че не зная почти нищо за човек, с когото толкова време сме пътували заедно. — Мисля, че е израснала в Бък. И после е странствала, за да изучава свитъци и пророчества. И се е върнала, за да потърси Белия пророк. — Свих рамене. Сам разбирах колко оскъдни са сведенията ми.

— Кажи ми, намираш ли я... особена?

— Какво?

— Не ти ли се струва, че в нея има нещо, нещо, което... — Той сърдито поклати глава. За пръв път виждах шутът да търси нужните думи. — Понякога усещам, че по някакъв начин е свързана с нас. Друг

път ми се струва просто любопитна старица, която просто не е подбрала добре спътниците си.

— Имаш предвид мен — засмях се аз.

— Не. Имам предвид оная досадна певица.

— Защо двамата със Славей не можете да се понасяте — уморено попитах аз.

— Не че не мога да я понасям, скъпи ми Фицчо. Просто не ме интересува. За нещастие Славей не може да си представи човек, който може да я гледа, без да изпитва желание да легне с нея. Тя приема безразличието ми за обида и се стреми да открие някакъв недъг или вина в мен. Докато аз се обиждам от собственическото ѝ отношение към теб. Тя не те обича наистина, Фиц, разбираш ли, просто иска да може да каже, че познава Фицрицарин.

Мълчах. Боях се, че е прав. Стигнахме до кралския дворец. Той изобщо не приличаше на бъкпския. Бях чувал да казват, че къщите в Джаампе дължали произхода си на куполовидните шатри, които все още използват някои номадски племена. По-малките сгради все още достатъчно приличаха на шатри, за да не ме изненадват толкова много, колкото дворецът. Живото дърво, което играеше ролята на централния му стълб, се издигаше високо над нас. През годините търпеливо бяха отглеждани други дървета, за да оформят подпорите на стените. След като бяха изградили това живо скеле, отгоре му изяцно бяха опънали рогозки от плат, изтъкан от дървесна кора, които бяха основата на плавно заоблените стени. Измазани с глина и боядисани в ярки цветове, къщите винаги щяха да ми напомнят на лалета или гъби. Въпреки огромния си размер дворецът изглеждаше органичен, сякаш беше израснал от богатата почва на древната гора, която го подслоняваше.

Големината му го правеше дворец. Нямахме други външни признаци — нито знамена, нито кралски стражници на вратите. Никой не се опита да ни попречи да влезем. Шутът отвори резбованите врати на един страничен вход и се озовахме вътре. Последвах го през лабиринт от стаи. Други помещения се издигаха на платформи над нас и до тях се стигаше по външни стълби или по дървени стълбища. Стените бяха съвсем тънки, като някои временни стаи просто бяха оградени с килими от плат от дървесна кора. В двореца бе съвсем

малко по-топло, отколкото в гората навън. През зимата отделните помещения се отопляваха с мангали.

Стигнахме до стая, чиито външни стени бяха украсени с изящни рисунки на водни птици. Това помещение изглеждаше по-постоянно, с плъзгаща се дървена врата, също покрита с дърворезби на птици. Отвътре чух звуците на арфата на Славей и шепот на тихи гласове. Шутът почука на вратата, изчака малко и я отвори. Видях Кетрикен, приятелката на шута Джофрон и още няколко души, които не познавах. Славей седеше на една ниска пейка и тихо свиреше, докато кралицата и другите бродираха юрган, опънат на гергеф, който изпълваше почти цялата стая. Върху юргана пресъздаваха градина с пъстри цветя. Сенч седеше недалеч от певицата. Носеше бяла риза, тъмен панталон и дълъг вълнен елек, извезан с весели мотиви. Косата му се спускаше на гърба в сива воинска опашка. На челото му лъщеше сребърният елен на Искрен. Изглеждаше няколко десетки години по-млад, отколкото в Бъкип.

Кетрикен вдигна глава и спокойно ни поздрави. Представи ме на другите като Том и учтиво попита как се възстановявам. Отговорих ѝ, че съм добре, и тя ме покани да седна. Шутът заобиколи юргана, похвали Джофрон за ръкоделието ѝ и когато младата жена го покани, се настани до нея. Той взе игла, вдяна в нея конец и започна да бродира измислени от него пеперуди в единия ъгъл на юргана. Двата с Джофрон тихо заговориха за градините, които познавали. Изглежда, се чувстваха като у дома си. Не знаех какво да правя. Освен мен всички си имаха някаква работа. Чаках Кетрикен да ме заговори, ала тя продължаваше да бродира. Славей срещна очите ми и малко сковано ми се усмихна. Сенч избягваше да ме гледа, сякаш бяхме непознати.

Разговорите бяха тихи и непостоянни, главно молби към някого да подаде чиле конци или размяна на реплики за работата на другия. Славей свиреше познатите стари бъкски балади, ала без да ги пее. Никой не ми обръщаше внимание. Продължавах да чакам.

Скоро започнах да се питам дали това не е някаква форма на наказание. Опитах се да запазя спокойствие, но ставах все по-напрегнат. Трябваше да си напомням да не стискам зъби и да отпускам раменете си. Трябваше ми известно време, за да забележа подобно безпокойство и у Кетрикен. Когато кралицата бе пристигнала в Бъкип, често ѝ бях правил компания. Бях я виждал апатична с ръкоделието си

или жизнерадостна в градината си, ала сега тя яростно бродираше, като че ли от довършването на този юрган зависеше съдбата на Шестте херцогства. Беше по-слаба, отколкото си я спомнях, скулите ѝ изпъкваха. Една година след като я бе отрязала в знак на траур, косата ѝ все още беше твърде къса, за да може да я сплита. Светлите ѝ кичури постоянно падаха върху челото ѝ. Около очите и устата ѝ имаше бръчки и тя често хапеше устни, нещо, което никога не я бях виждал да прави преди.

Утрото се влачеше безкрайно, но накрая един от младежите се изправи, протегна се и заяви, че очите му прекалено се били уморили, за да продължи да работи. Попита съседката си дали иска да отиде на лов заедно с него и тя с радост се съгласи. Сякаш по даден знак, другите също наскачаха и се сбогуваха с Кетрикен. Бях поразен от фамилиарните им отношения, докато не си спомних, че тук не я смятат за кралица, а за бъдеща Жертва на Планините. Сред своя народ тя никога нямаше да играе ролята на владетелка, а само на наставничка и координаторка. Баща ѝ крал Ейод беше известен като Жертвата и се очакваше винаги всеотдайно да е на разположение на народа си, за да му помага по всякакъв начин. Разсеяно се зачудих дали за Искрен няма да е по-подходящо да дойде тук като съпруг на Кетрикен.

— Фицрицарин.

Вдигнах глава. В стаята бяхме останали само аз, тя, Славея, Сенч и шутът. За малко да погледна към Сенч за напътствие. Ала преди очите му ме бяха избягвали. Усещах, че съм сам. Гласът на Кетрикен показваше, че срещата ни ще е официална. Изправих се и успях доста сковано да се поклоня.

— Идвам по ваша заповед, милейди.

— Обяснявай.

Дори вятърът навън беше по-топъл от гласа ѝ. Срещнах очите ѝ. Син лед. Сведох поглед и си поех дъх.

— Да докладвам ли, ваше величество?

— Ако така ще обясниш провалите си, докладвай. — Сепнах се. Отново я погледнах, но макар че очите ни се срещнаха, нямаше истински контакт. Момичето в нея безвъзвратно беше изчезнало, както в леярната изгарят всички примеси в желязната руда. С него, изглежда, си бяха отишли и всички чувства към незаконородения племенник на

мъжа ѝ. Тя седеше пред мен като владетелка и съдия, не като приятелка. Не бях очаквал толкова остро да почувствам загубата.

— Въпреки волята ми, в моя глас също се промъкна студ.

— Ще оставя това на преценката на ваше величество.

Кетрикен беше безпощадна. Накара ме да започна не от смъртта си, а дни преди това, когато бяхме решили да организираме бягството на крал Умен от Бъкип. Трябваше да призная, че крайбрежните херцози са ми предложили да ме обявят за престолонаследник вместо Славен. Нещо повече, трябваше да ѝ кажа, че макар да не съм приел, аз съм обещал да застана на тяхна страна и да поема командването на замъка Бъкип и охраната на бъкското крайбрежие. Някога Сенч ме бе предупредил, че това е равносилно на държавна измяна. Ала до смърт ми бяха омръзнали всичките ми тайни. Неведнъж ми се искаше Славен да не е в стаята, защото се боях да не чуя собствените си думи, превърнати в песен. Но щом моята кралица я смяташе за достойна за своето доверие, не беше моя работа да ѝ възразявам.

Затова продължих с безкрайната върволица от дни. Кетрикен за пръв път чу от мен как крал Умен е умрял в ръцете ми и как пред всички съм убил Ведра и Джъстин в Голямата зала. Когато стигнах до тъмницата на Славен, тя не се смили над мен.

— Той нареди да ме бият и да ме измъчват с глад — казах аз. Това не ѝ бе достатъчно.

Никой, дори Бърич не знаеше всичко за онези дни. Овладях се и започнах. След време гласът ми се разтрепери. Запънах се. Сетне вперих очи в стената, поех си дъх и продължих. Веднъж я погледнах и видях, че е пребледняла като лед. Престанах да мисля за събитията зад думите си. Чувах собствения си глас безизразно да разказва случилото се. Когато описах как съм се свързал с Искрен от килията си, Кетрикен ахна. Иначе в стаята цареше пълна тишина. Сенч неподвижно седеше със стиснати зъби, сякаш изтърпяваше някакво свое мъчение.

Разказах за възкресяването ми от Бърич и Сенч, за осезателната магия, която го беше направила възможно, за дните, които бях последвали. Разказах за тъжната ни раздяла, подробно описах скитанията си, миговете, в които бях усещал Искрен, кратките ни срещи, опита ми да убия Славен и дори как Искрен неволно ми беше внушил заповедта да отида при него. Гърлото и устата ми пресъхнаха и гласът ми пресипна. Не спрях да си почина, докато не разказах за

последното си пътуване до Джаампе. И когато накрая ѝ изложих всичко, продължих да стоя, празен и уморен. Някои казват, че споделянето на грижите и болките носело облекчение. За мен нямаше пречистване, само разкриване на разложените трупове на спомените, оголване на гнойни рани. След дълго мълчание имах жестокостта да попитам:

— Разказът ми оправдава ли провалите ми, ваше величество?

Но ако бях смятал, че ще я пречупя, се провалих и в това.

— Не спомена за дъщеря си, Фицрицарин.

Имаше право. Не бях споменал за Моли и детето. Страхът ме прониза като ледено острие.

— Не смятах, че тя има връзка с доклада ми.

— Явно има — неумолимо заяви кралица Кетрикен. Насилих се да я погледна. Тя склочи ръце пред себе си. Дали трепереха, дали изпитваше угризения за онова, което каза после? Не зная. — Като се има предвид произходът ѝ, тя има огромна „връзка“ с доклада ти. В идеалния случай би трябвало да е тук, за да можем да се погрижим за безопасността ѝ като наследница на Пророците.

Наложих си да запазя спокойствие.

— Ваше величество, вие грешите, като я наричате така. Нито аз, нито тя можем да имаме законни претенции за престола. И двамата сме незаконородени.

Кетрикен поклати глава.

— Не говорим за отношенията ви с майка ѝ. Само за нейния произход. Независимо от това какво твърдиш за нея, произходът ѝ стои над всичко. Аз съм бездетна. — Докато не я чух да изрича тази дума, не съзнавах дълбочината на болката ѝ. До този момент я бях смятал за безсърдечна. Сега се зачудих дали вече е нормална. Толкова силни бяха мъката и отчаянието, които излъчваше гласът ѝ. Кралицата се насили да продължи. — Трябва да има наследник на Пророческия трон. Сенч ми каза, че сама няма да мога да обединя хората, защото все още съм прекалено чужда за тях. Както и да ме възприемат обаче, аз оставам тяхна кралица. Имам дълг. Трябва да измисля как да обединя Шестте херцогства и да отблъсна нашествениците от нашите брегове. За тази цел те трябва да имат водач. Мислех да предложа теб, но Сенч ми каза, че няма да те приемат. Проблемът с предполагаемата ти смърт и използването на Дива магия е прекалено голяма пречка. Ето защо от

рода на Пророците остава единствено твоето дете. Славен предаде собствената си кръв. Затова дъщеря ти трябва да стане Жертва на своя народ. Те ще се сплотят около нея.

Осмелих се да отговоря.

— Тя е бебе, ваше величество. Как може да...

— Тя е символ. В момента това е единственото, което народът ще иска от нея — да я има. По-късно ще стане тяхна истинска кралица.

Почувствах се така, като че ли ми беше изкарала въздуха. Кетрикен продължи:

— Ще пратя Сенч да я доведе тук, където ще е в безопасност и ще получи нужното образование. — Тя въздъхна. — Ще ми се майка й да е с нея. За съжаление трябва да представим детето за мое. Как мразя такива измами! Но Сенч ме убеди, че се налага. Надявам се, че ще успее да убеди и майката на дъщеря ти. — После прибави, по-скоро на себе си, отколкото на мен: — Ще трябва да кажем, че сме обявили детето ми за мъртвородено, за да накараме Славен да повярва, че няма наследник, който да заплашва претенциите му за престола. Клетият ми син. Народът му няма да знае дори, че се е родил. И с това, предполагам, той става тяхна Жертва.

Внимателно наблюдавах Кетрикен и виждах, че в нея не е останало почти нищо от жената, която бях познавал в Бъкип. Думите й ми бяха противни, те ме разяряваха. И все пак гласът ми не беше груб, когато я попитах:

— Защо е нужно това, ваше величество? Крал Искрен е жив. Аз ще го открия и ще направя всичко възможно, за да ви го върна. Двамата ще управлявате в Бъкип и вашите деца ще ви наследят.

— Нима? — Тя сякаш понечи да поклати глава. — Възможно е, Фицрицарин. Но твърде дълго вярвах, че нещата ще се развият така, както би трябвало. Няма да стана жертва на тези очаквания. Някои неща трябва да са сигурни, преди да можем да поемем нови рискове. Трябва да се осигури наследник на Пророческия род. — Кетрикен спокойно срещна погледа ми. — Написах съобщението и дадох копие на Сенч. Второто ще се съхранява тук. Твоята дъщеря е наследница на престола, Фицрицарин.

Дълго бях хранил надежда. Много месеци се бях утешавал с мисълта, че когато всичко свърши, някак си ще се върна при Моли и отново ще спечеля любовта й, че ще призная дъщеря си за своя. Други

мъже можеха да мечтаят за почести, богатства и доблестни дела, възпявани от менестрелите. Аз исках привечер да се прибирам в една малка къщурка, да сядам край огъня със схванат от работа гръб и загрубели от труд ръце и да държа в скута си едно момиченце, докато жената, която обичам, ми разказва как е прекарала деня. От всички мечти, от които някога се бе налагало да се откажа само заради кръвта, която течеше във вените ми, тази ми беше най-скъпата. Трябваше ли да го направя? Трябваше ли завинаги да стана за Моли мъжа, който я бе излъгал, който я беше изоставил с детето и не се бе завърнал и заради когото ѝ бяха отнели това дете?

Не бях искал да го изрека гласно. И не усетих, че съм го направил, докато кралицата не ми отговори.

— Ето какво е да си Жертва, Фицрицарин. Човек не може да запази за себе си нищо. Нищо.

— Тогава няма да я призная. — Думите опариха езика ми. — Няма да я призная за свое дете.

— Не се и налага, защото аз ще я призная за своя. Тя несъмнено ще има външността на Пророците. Вашата кръв е силна. За целите ни е достатъчно да зная, че детето е твое. Ти вече си го признал на певицата Славея. Казал си ѝ, че имаш дете от Моли, свещарка от Бъкип. Законът във всичките Шест херцогства признава свидетелството на менестрел. Тя вече се подписа под документа, като се закле, че детето е истински Пророк. Фицрицарин — продължи Кетрикен и гласът ѝ стана почти мил, макар че думите ѝ кънтяха в ушите ми. — Никой не може да избяга от съдбата си. Нито ти, нито твоята дъщеря. Помисли и ще разбереш, че тъкмо затова се е появила на бял свят. Когато всички обстоятелства се обединиха, за да прекъснат рода на Пророците, по някакъв начин беше създаден още един. От теб. Приеми го и го изтърпи.

Това не бяха верните думи. Тя може и да бе възпитана така, ала мен ме бяха учили: „Битката не е свършила, докато не я спечелиш“. Вдигнах очи и се огледах. Не зная какво са видели на лицето ми, ала се сковаха.

— Мога да намеря Искрен. И ще го намеря.

Те мълчаха.

— Вие искате своя крал — обърнах се към Кетрикен. Изчаках, докато не кимна. — А аз си искам детето.

— Какво означава това — студено попита кралицата.

— Че искам същото като вас. Искам да съм с любимата си и заедно да отгледаме детето си. — Погледнах я в очите. — Кажете ми, че мога да го имам. Не искам нищо повече.

Тя отвърна на погледа ми.

— Не мога да ти дам такова обещание, Фицрицарин. Дъщеря ти е прекалено важна, за да отстъпим пред една обикновена любов.

Думите ѝ ми се сториха едновременно напълно абсурдни и абсолютно верни. Сведох глава, макар и не като знак на съгласие. Вперих очи в една дупка на пода и се опитах да измисля друго решение, друг изход.

— Зная какво ще кажеш — горчиво рече Кетрикен. — Че ако взема детето ти за трона, няма да ми помогнеш да открия Искрен. Дълго мислих за това, като знаех, че по този начин ще се лиша от своята подкрепа. Готова съм да го потърся сама. Имам карта. Някак си ще...

— Кетрикен — тихо я прекъснах, без да използвам титлата ѝ. Стана неволно. Видях, че се сепва, и бавно поклатих глава. — Ти не разбираш. Даже Моли да стоеше тук пред мен с дъщеря ни, пак щях да отида да търся своя крал. Каквато и неправда да извършат към мен. Просто трябва да го намеря.

Думите ми промениха израженията им. Сенч вдигна глава и ме прониза с яростната гордост, проблеснала в очите му. Кетрикен се извърна и запремигва, за да сдържи сълзите си. Струва ми се, че малко се засрами. За шута аз отново бях Катализатора. В Славей разцъфна надеждата, че все още може да съм достоен за легенда.

Но в мен бушуваше жаждата за абсолюта. Искрен ми го беше показал в чистата му физическа форма. Аз щях да отговоря на заповедта на своя крал и да му служа, както се бях заклел. Ала сега ме зовеше още нещо. Умението.

23

ПЛАНИНИТЕ

Човек може да предположи, че с разпръснатите си надалеч едно от друго селца и малобройното си население Планинското кралство е млада страна. Всъщност неговата история далеч предшества писмените извори за Шестте херцогства. Наименованието „кралство“ е погрешно. В древни времена ловците, пастирите и фермерите постепенно се подчинили на Съдия, жена с огромна мъдрост, която живеела в Джаампе. Макар че чужденците наричали тази личност крал или кралица на Планините, за поданиците на Планинското кралство тя все още била Жертвата, онази, която е готова да даде всичко, дори живота си, за благо на своя народ. Първата Съдия, която живяла в Джаампе, днес е неясна и легендарна фигура, чиито дела са известни единствено от песните на планинския народ.

Ала колкото и древни да са тези песни, има още по-стара легенда за по-древен владетел и столичен град. Съвременното Планинско кралство е обитавано от номади и селищата му са разположени по източните склонове на Планините. Отвъд Планините лежат ледените брегове, които граничат с Бялото море. Няколко търговски пътя лъкатушат между остриите зъби на върховете, за да стигнат до ловците, които живеят из тези снежни краища. На юг оттам са необитаемите гори на Дъждовните

земи, както и изворът на Дъждовната река, която е търговската граница на Халкидските държави. Това са единствените известни земи и народи отвъд Планините. И все пак винаги е имало легенди за друга страна, изгубена във върховете зад Планинското кралство. Когато човек навлезе в Планините отвъд границите на народа, който се покорява на Джаампе, земята става още по-сурова и безмилостна. Повисоките върхове винаги са покрити със сняг и в някои долини има само ледници. Говорят, че другаде се издигали много пара и дим, които излизали от пукнатини в планините, и че земята се разтърсвала и огъвала. Няма много причини за пътувания из тези райони на урви и скали. Ловът е по-лесен и изгоден по по-зелените склонове на планините. Пашата не е достатъчна, за да примами стадата.

За тази земя се разказват обичайните приказки, които се раждат в далечните страни. Дракони и великани, древни разрушени градове, долини на вечна пролет, в които от земята бликала топла вода, опасни вълшебници, затворени с магии в пещери със скъпоценни камъни, и древно спящо зло, заключено в земята. Говори се, че всичко това съществувало в древната безименна земя отвъд границите на Планинското кралство.

Кетрикен бе очаквала да не ѝ помогна в търсенето на Искрен. През дните на моето възстановяване тя беше решила да го търси сама и за тази цел бе събрала провизии и животни. В Шестте херцогства кралицата щеше да може да разчита на държавната хазна, както и на своите благородници. В Планинското кралство обаче не беше така. Докато крал Ейод бе жив, тя просто беше млада роднина на Жертвата. Въпреки че се очакваше някой ден да го наследи, това не ѝ даваше

право да се разпорежда с имотите на своя народ. Всъщност дори да беше Жертва, тя нямаше да има достъп до никакви богатства. Жертвата и неговото семейство живееха просто в красивата си къща. Целият Джаампе, дворецът, градините, фонтаните, всичко принадлежеше на планинския народ. Жертвата не бе лишен от нищо, ала не тънеше и в разкош.

Затова Кетрикен не се обърнала към кралската хазна, нито към благородници, готови да направят услуга, а към стари приятели и братовчеди. Тя помолила и баща си, но той твърдо и тъжно ѝ отвърнал, че търсенето на краля на Шестте херцогства било нейна грижа, а не на Планинското кралство. Колкото и да скърбял заедно с дъщеря си за изчезването на нейния любим, той не можел да отклони провизии от защитата на страната си. Връзката помежду им бе такава, че тя приемаше отказа му с разбиране. Обземаше ме срам, когато си помислех, че законната кралица на Шестте херцогства трябва да разчита на милостта на роднините и приятелите си. Ала това стана едва след като престанах да негодувам срещу нея.

Тя беше подготвила експедицията за свое удобство, не за мое. Не одобрих почти нищо. През няколкото дни преди да заминем тя благоволи да се посъветва с мен за някои нейни аспекти, но пренебрегна мнението ми по също толкова въпроси, по колкото и го послуша. Разговаряхме любезно, без гняв или приятелство. В много отношения не бяхме съгласни един с друг и тогава тя постъпваше така, както смяташе за най-разумно. Макар да не го беше казала, тя намекваше, че в миналото преценката ми е била погрешна и недалновидна.

Аз не исках да взимаме товарни животни, които можеха да умрат от глад или студ. Колкото и да бях загрубял, Осезанието ме правеше уязвим за тяхната болка. Кетрикен обаче си беше осигурила дванадесет джепи, които според нея били свикнали със снега и студа и нямали нужда от много храна. Тези животни произхождаха от по-далечните части на Планинското кралство. Те ми напомняха за дълговрати кози с лапи вместо копита. Не вярвах, че могат да носят достатъчно товар, за да си струват усилията да се грижим за тях. Кетрикен спокойно ми отговори, че скоро съм щял да свикна с джепите.

„Всичко зависи от това какви са на вкус“ — философски заключи Нощни очи. Бях склонен да се съглася с него.

Изборът ѝ на спътници в експедицията ме ядоса още повече. Не виждах смисъл да рискува себе си, но по този въпрос нямаше смисъл да споря. Негодувах и срещу идването на Славей, защото научих каква сделка е сключила, за да я вземат. Тя все още искаше да намери песен, която да ѝ създаде име. И си бе осигурила място в нашата група с намека, че ще постави подписа си под документа, че детето на Моли е и мое, единствено ако ѝ позволят да дойде с нас. Тя знаеше, че смятам поведението ѝ за предателство, и благоразумно избягваше компанията ми. С нас щяха да тръгнат и трима братовчеди на Кетрикен, едри, мускулести мъже, опитни в пътуването из Планините. Групата ни нямаше да е голяма. Кралицата ме увери, че ако шестима не били достатъчни, за да открият Искрен, нямало да стигнат и шестстотин. Съгласих се с нея, че е по-лесно да се осигурят провизии за по-малко хора и че те често пътуват по-бързо от многолюдните кервани.

Сенч нямаше да дойде с нас. Той се връщаше в Бъкип, за да отнесе на Търпение вестта, че Кетрикен отива да търси Искрен, и да посее семената на слуха, че има наследник на трона на Шестте херцогства. Освен това щеше да се срещне с Бърич и Моли. Беше предложил да съобщи на Моли, Търпение и Бърич, че съм жив. Предложи ми го неловко, тъй като отлично знаеше, че участието му в отнемането на дъщеря ми ми е омразно. Ала аз преглътнах гнева си и му отговорих любезно, за което бях възнаграден с тържественото му обещание, че няма да им каже нищо за мен. Тогава това ми се струваше най-разумно. Мислех, че аз мога най-добре да обясня поведението си на Моли. А и тя вече веднъж ме беше оплакала. Ако загинех в тази експедиция, поне нямаше втори път да скърби.

Сенч дойде да се сбогува с мен в навечерието на заминаването си за Бък. Отначало и двамата се опитахме да се престорим, че всичко помежду ни е наред. Разговаряхме за дребни неща, които някога бяха имали значение за нас. Искрено се натъжих, когато ми разказа за смъртта на Слинк. Помъчих се да го уговоря да вземе със себе си Дорест и Сажда, за да ги върне на Бърич. Дорест имаше нужда от повече грижи, отколкото получаваше, а и можеше да му послужи не само за езда. Сенч можеше да продаде или размени за нещо разплодните му услуги, а жребчето на Сажда щеше да струва много пари. Ала Сенч поклати глава и отвърна, че трябвало да пътува бързо и да не привлича внимание. Ако не друго, сам човек с три коня щял да е

мишена за разбойници. Бях виждал злобното му скопено конче. Въпреки нрава си обаче, то беше жилаво, подвижно и много бързо в гонитба в пресечена местност, както усмихнато ме увери Сенч. Знаех, че неведнъж е изпитал тази способност на животното. „Шутът има право — горчиво си помислих. — Войната и интригите му се отразяват добре.“ Погледнах високите му ботуши и дългия му плащ, могъщия елен, който толкова открито носеше на челото си между зелените си очи. Опитах се да го сравня със стареца, който ме бе научил да убивам хора. Годиците му си бяха същите, само че ги носеше по друг начин. Зачудих се какви билки използва, за да поддържа енергията си.

Ала колкото и да беше различен, пак си бе Сенч. Искаше ми се да се пресегна към него и да се уверя, че помежду ни продължава да има някаква връзка, но не можех. Не разбирах. Как можеше неговото мнение все още да означава толкова много за мен, след като знаех, че иска да ми отнеме детето и щастието заради престола на Пророците? Нямах достатъчно воля, за да го мразя. Потърсих тази ненавист и открих само детинско цупене, което ми пречеше да стисна десницата му на прощаване и да му пожелаая всичко хубаво. Той не обръщаше внимание на грубостта ми, което ме караше да се чувствам още по-дребнав.

След като Сенч си тръгна, шутът ми даде нещата, които бе оставил за мен: много удобен нож, кесийка с монети и набор отрови и целебни билки, включително щедър запас самодивско биле. Както и пакетче семена от карис, увито и грижливо надписано, за да се използва само с най-голяма предпазливост.

Имаше и обикновен, но здрав меч в изтъркана кожена ножница. Внезапно ме обзе гняв, който не можех да обясня.

— Това е напълно в негов стил — възкликнах ядосано. — Отрови и ножове. Ето какво мисли за мен. Ето как продължава да ме вижда. Смъртта е единственият начин, по който си представя бъдещето ми.

— Съмнявам се, че очаква да ги използваш върху себе си — внимателно отбеляза шутът и побутна ножа настрани от марионетката, която дялаше. — Може би смята, че може да ги използваш за самозащита.

— Не разбираш ли — попитах го аз. — Това са подаръци за момчето, от което Сенч направи убиец. Той не вижда, че аз вече не съм

такъв. Не може да ми прости, че искам да имам свой живот.

— Не повече, отколкото ти не можеш да му простиш, че вече не е твоят благосклонен и снизходителен наставник — сухо отвърна шутът и почна да завързва конците за крайниците на марионетката. — Малко е страшничко, нали, да видиш, че се държи като воин, да знаеш, че с радост се излага на опасност заради нещо, в което вярва, да гледаш как флиртува с жени и изобщо, че се държи така, като че ли има свой живот?

Все едно лисна студена вода в лицето ми. Почти трябваше да призная завистта си, че Сенч дръзко е използвал онова, което е убягнало на мен.

— Изобщо не е така — озъбих се.

Марионетката му укоризнено вдигна показалец към мен и той ми се ухили над главата ѝ. Куклата странно приличаше на Плъхчо.

— Виждам, че той не носи на челото си елена на Искрен — без да се обръща конкретно към никого, рече той. — Не, символът, който е избрал, повече прилича на... хм, чакай да видя, на онзи, който принц Искрен избра за незаконородения си племенник. Не забелязваш ли приликата?

Известно време мълчах. Сетне неохотно попитах:

— И какво от това?

Шутът спусна марионетката си на пода и костеливото същество зловещо сви рамене.

— Нито смъртта на крал Умен, нито предполагаемата смърт на Искрен не измъкна тая невестулка от скривалището ѝ. Едва когато повярва, че си убит, гневът му се разгоря достатъчно, за да престане да се крие и да заяви, че ще се погрижи на трона да седне истински Пророк. — Марионетката отново насочи показалец към мен.

— Искаш да кажеш, че го прави заради мен, така ли? След като последното нещо, което искам, е тронът да ми отнеме детето?

Куклата скръсти ръце и замислено поклати глава.

— Струва ми се, че Сенч винаги е постъпвал така, както е смятал, че е най-добре за теб. Независимо дали ти си бил съгласен. Навярно същото е и отношението му към твоята дъщеря. В края на краищата тя е негова правнучка и последен представител на неговия род. Освен Славен и теб, разбира се. — Марионетката направи няколко танцуващи стъпки. — Как иначе очакваш толкова стар човек да се

погрижи за толкова малко дете? Той няма да живее вечно. Може би си мисли, че тя ще е в по-голяма безопасност на трона.

Извърнах се от шута и се престорих, че събирам дрехи за пране. Щеше да ми трябва много време, за да обмисля думите му.

Одобрих избраните от Кетрикен шатри и дрехи за нейната експедиция и имах честността да съм ѝ благодарен, защото се е погрижила да осигури облекло и подслон и за мен. Нямах да мога да я обвинявам дори напълно да ме беше изключила от свитата си. Ала един ден Джофрон дойде при мен с чувал дрехи и завивки и ми взе мярка за торбестите ботуши, които носеха планинците. Тя се оказа весела компания, защото двамата с шута през цялото време си разменяха игриви закачки. Той по-добре от мен владееше чуйрдейски и половината му остроумия ми убягваха. Чудех се точно какво става между двамата. Отначало бях взел Джофрон за нещо като негова ученичка. Сега се питах дали не е имитирала този интерес просто за да си намери повод да е близо до него. Преди да си тръгне тя премери и краката на шута и го разпита какви цветове и украси иска за ботушите си.

— Нови ботуши ли — го попитах, когато останахме сами. — Та ти почти не излизаш навън, защо са ти?

— Знаеш, че трябва да дойда с теб — спокойно отвърна той и се усмихна странно. — Иначе защо мислиш сме се озовали заедно на това далечно място? Събитията от тази епоха ще бъдат насочени в правилния си ход именно чрез взаимодействието на Катализатора и Белия пророк. Ако успеем, алените кораби ще бъдат отблъснати от брега на Шестте херцогства и на трона отново ще седне Пророк.

— Това отговаря на повечето пророчества — съгласи се от ъгъла си до огнището Кетъл. Старицата плетеше последния ред на дебела ръкавица. — Ако чумата на безмозъчния глад е претопяването и с действията си ти го прекратиш, ще се изпълни друго пророчество.

Склонността на Кетъл да предлага предсказания за всякакви случаи започваше да ме дразни. Поех си дъх и попитах шута:

— А какво е мнението на кралица Кетрикен за присъединяването ти към нейната група?

— Не съм обсъждал въпроса с нея — весело отвърна той. — Аз не се присъединявам към нея, Фиц. Просто следвам теб. — На лицето му се изписа смущение. — От малък зная, че двамата заедно ще трябва да изпълним тази задача. Нито за миг не ми е хрумвало да се съмнявам, че ще дойда с теб. Още от пристигането ти тук започнах да се подготвям.

— Както и аз — тихо прибави Кетъл.

Двамата се обърнахме и я зяпнахме. Тя се престори, че не ни забелязва, и се зае да изпробва готовата ръкавица.

— Не — безцеремонно отсякох аз. Не стига че ми престоеше да понеса смъртта на товарните животни. Нямах намерение да присъствам на смъртта на поредния приятел. Нямахше нужда да отбелязвам, че тя е безнадеждно стара за такова пътуване.

— Мислех да ти предложа да останеш в моя дом — внимателно рече шутът. — Има достатъчно дърва до края на зимата, има и провизии...

— Предполагам, че ще умра по време на пътуването, ако това ви успокоява. — Тя свали ръкавицата и я остави при другата. После небрежно погледна остатъка от чилето вълнена прежда и сръчно започна нова плетка. — А дотогава няма да се наложи да се безпокоите за мен. Осигурила съм си храната и другите неща, от които ще се нуждая. — Кетъл вдигна поглед към мен и тихо прибави: — Разполагам със средствата тази експедиция да постигне целта си.

Трябваше да се възхитя на спокойното ѝ убеждение, че може да разполага с живота си, да постъпва както желае. Зачудих се кога съм започнал да я смятам за безпомощна старица, за която някой ще трябва да се грижи. Тя отново сведе поглед към плетивото си. Нямахше нужда, тъй като пръстите ѝ бяха продължили да работят, независимо дали ги наблюдаваше.

— Виждам, че ме разбирате — рече Кетъл. И толкова.

Не ми е известно някоя експедиция да е потеглила точно според плановете. Обикновено колкото е по-голяма, толкова повече трудности има. Нашата не правеше изключение. На сутринта преди определения за отпътуване ден грубо ме събудиха.

— Ставай, Фиц, трябва да тръгнем още сега — напрегнато каза Кетрикен.

Бавно се надигнах. Мигом се разсъних, ала гърбът ми все още не ме насърчаваше да се движа бързо. Шутът седеше на ръба на леглото си. Не си спомням да съм го виждал по-загрижен.

— Какво има — попитах аз.

— Славен. — Никога не бях чувал толкова отрова в една дума. Лицето ѝ бе преbledняло и тя свиваше и отпускате юмруци. — Пратил вестносец с бяло знаме при баща ми, за да му съобщи, че сме дали убежище на доказан изменник на Шестте херцогства. Ако му го предадем, щял да приеме това като признак на доброжелателство към кралството си и нямало да ни смята за врагове. В противен случай щял да ни прати войската, която бил разположил на границите ни, защото щял да е сигурен, че заговорничим с враговете му срещу него. — Тя замълча за миг. — Баща ми обмисля какво да прави.

— Той само си търси повод, Кетрикен — възразих аз. Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Нощни очи тревожно зави. — Отне му месеци, за да събере тези войски. Те не са там заради мен. А защото възнамерява да нападне Планинското кралство. Ти познаваш Славен. Той само блъфтира, за да види дали може да ви накара да ме предадете. После ще си намери друг претекст, за да нахлуе в страната ви.

— Не съм малоумна — студено отвърна тя. — Съгледвачите ни от седмици знаят за войската. Правим каквото е по силите ни, за да се подготвим. Планините винаги са били нашата най-силна защита. Но никога не сме се сблъскали с толкова многоброен организиран враг. Баща ми е Жертва, Фиц. Той трябва да направи онова, което отговаря на интересите на Планинското кралство. Затова сега обмисля дали като те предаде има шанс да сключи мир със Славен. Не смятай крал Ейод за толкова глупав, че да му повярва. Но колкото повече отложи нападението срещу народа ни, толкова по-добре ще е подготвен за отбрана.

— Явно няма друг избор — горчиво казах аз.

— Баща ми нямаше причини да ми предаде съобщението на вестносеца — отбеляза Кетрикен. — Решението е негово. — Очите ѝ срещнаха моите и аз зърнах в тях сянка на някогашното ни приятелство. — Мисля, че ми предлага възможност да се измъкнем. Преди да откажа да изпълня заповедта му да те предам на Славен. Сигурно възнамерява да му отговори, че си избягал, но че ще прати преследвачи по дирите ти.

Зад Кетрикен шутът нахлузваше панталона си под нощницата.

— Ще стане по-трудно, отколкото предполагам — сподели с мен тя. — Не мога да замесвам други планинци. Ще се наложи да заминем само ние с теб и Славея. Сами. И трябва да потеглим още сега. До един час.

— Ще съм готов — обещах аз.

— Чакай ме зад навеса за дърва на Джос — рече кралицата и излезе.

Погледнах шута.

— Е, ще кажем ли на Кетъл?

— Защо питаш мен — тросна се той.

Свих рамене. Станах и бързо започнах да се обличам. Мислех за всички дребни неща, с които не бях готов и от които трябваше да се откажа. Съвсем скоро двамата с шута нарамихме раниците си. Нощни очи се изправи, лениво се протегна и излезе преди нас. „Ще ми липсва огнището. Но ловуването ще е по-хубаво.“ Вълкът приемаше всичко спокойно.

— Това е първият дом, който беше само мой — каза шутът, докато се отдалечавахме.

— Ти се отказваш от много неща, за да дойдеш с мен — неловко отвърнах аз, като си мислех за инструментите му, за недовършените марионетки, дори за растенията в саксиите на прозореца. Чувствах се виновен за това. Навярно защото страшно се радвах, че няма да продължа сам.

Старият ми приятел ме стрелна с очи и сви рамене.

— Взимам себе си. Нямам нужда от повече. — Той погледна назад към вратата, която сам беше боядисал. — Джофрон ще се грижи за всичко. И Кетъл.

Зачудих се дали не оставя нещо, за което не зная.

Наближавахме навеса за дърва, когато видях няколко деца да тичат по пътеката към нас.

— Ето го — извика едно и посочи. Сепнато погледнах шута, после се запитах какво ли ще се случи. Как човек може да се защити от деца? Закаках нападението. Но вълкът не чакаше. Той легна по корем на снега. Когато децата се приближиха, Нощни очи ненадейно се стрелна напред към първото.

— НЕ! — Ужасено изкрещях аз, ала никой не ми обърна внимание. Предните лапи на вълка се стовариха върху гърдите на детето и тежко го събориха на снега. След миг Нощни очи вече се носеше към другите, които бягаха и надаваха весели писъци, докато той ги настигаше едно по едно и ги поваляше на земята. Когато падна и последното, първото момче отново бе на крака, тичаше след вълка и напразно се опитваше да го хване за опашката.

Играта се повтори, сетне Нощни очи спря, зачака децата да се изправят, погледна ме, засрамено прилепи уши и пак погледна към децата. Опашката му бързо се въртеше. Едно момиче вече вадеше от джоба си комат хляб, друго го закачаше с кожен ремък — провлачваше го по снега и се опитваше да го накара да си играят на дърпане. Престорих се, че не забелязвам.

„По-късно ще ви настигна“ — каза Нощни очи.

„Не се съмнявам“ — кисело отвърнах аз. С шута продължихме нататък. Когато след малко се обърнах, видях, че вълкът е захапал ремъка и го опъва с всички сили, докато две момчета дърпат другия му край. Вече знаех как е прекарвал следобедите си. Мисля, че малко му завиждах.

Кетрикен ни чакаше. Шест натоварени джепи бяха завързани една за друга. Искаше ми се да бях имал време да науча нещо повече за тях, но бях предполагал, че за животните ще се грижи друг.

— Всички ли ще вземем? Въпреки извънредните обстоятелства?
— Смаяно попитах аз.

— Щеше да ми отнеме много време да разопаковам багажа, за да извадя онова, което ще ни трябва. Може би по-късно ще оставим излишните провизии и животни по пътя. Но засега просто искам колкото може по-скоро да тръгнем.

— Тогава да вървим — предложих аз.

Кралицата втренчено изгледа шута.

— Какво правиш тук? Фиц ли изпращаш?

— Тръгвам с него — тихо отвърна той.

Кетрикен го погледна и нещо на лицето ѝ почти омекна.

— Ще бъде студено, шуте. Не съм забравила колко много страдаше от студа на идване. Там, където отиваме сега, студът ще продължи много след като в Джаампе е настанала пролет.

— Тръгвам с него — повтори шутът.

Кетрикен поклати глава, после сви рамене, отиде в началото на кервана и щракна с пръсти. Първата джепа размърда косматите си уши и я последва. Другите поеха след нея. Покорството им ме впечатли. Пресегнах се към тях и открих толкова силен стаден инстинкт, че те почти не се смятаха за отделни същества. Докато първото животно следваше Кетрикен, с другите нямаше да има проблеми.

Кралицата ни поведе по тясна пътека, която лъкатушеше зад отдалечените една от друга колиби на зимните обитатели на Джаампе. Съвсем скоро оставихме и последните зад гърба си и навлязохме в стара гора. Двамата с шута вървахме след последното животно. Наблюдавах джепата пред нас и забелязах, че пръстите на широките й плоски стъпала се разперват върху снега като лапите на вълка. Джепите се движеха малко по-бързо от спокоен ход.

Не се бяхме отдалечили много, когато чух вик. Потръпнах и побързах да погледна през рамо. Славей тичаше след нас и раницата подскачаше на раменете й.

— Тръгнахте без мен — обвиняващо рече тя, когато ни настигна.

Шутът се ухили. Свих рамене и казах:

— Тръгнах тогава, когато ми заповяда моята кралица.

Певицата ни изгледа гневно, бързо ни подмина и нагази в дълбокия сняг отстрани на пътеката, за да отиде при Кетрикен. Гласовете им ясно се носеха в студения въздух.

— Предупредих те, че тръгвам веднага — напрегнато каза кралицата. — И го направих.

За мое учудване Славей имаше благоразумието да премълчи. Известно време тя продължи да се мъчи да следва Кетрикен през снега, после постепенно изостана и пусна пред себе си първите джепи, а накрая и нас с шута. Знаех, че ще й е трудно да издържи на този ход. Съчувствах й. После си помислих за дъщеря си и дори не се обърнах, за да видя дали ни следва.

Така започна един дълъг еднообразен ден. Пътеката се изкачваше нагоре, никога стръмно, но постоянното напрежение изтощаваше. Без да забавя ход, Кетрикен уверено продължаваше напред. Не разговаряхме много. Аз дишах тежко и се опитвах да не обръщам внимание на постепенно усилващата се болка в гърба ми. Раната вече бе зараснала, но мускулите ми все още не бяха укрепнали.

Над нас се извисяваха великански дървета. Повечето бяха вечнозелени. Някои видове виждах за пръв път. Те превръщаха сивотата на краткия зимен ден във вечен здрач. Нямаше много храсти, само безкрайни редици дебели стволове и тук-там ниско надвиснали клони. От време на време минавахме през по-ниски широколистни горички, израснали в пространствата, освободени от смъртта на някое гигантско дърво. Пътеката беше добре отъпкана — очевидно често се използваше от животни и хора на ски. Тя бе тясна и ако човек не внимаваше, лесно можеше да стъпи отстрани и да потъне в изненадващо дълбоките преспи. Опитвах се да внимавам.

Денят бе мек от гледна точка на планинския климат и скоро установих, че осигурените ми от Кетрикен дрехи са много топли. Разхлабих връзките на плаща си и яката на ризата си, за да се поразхладя. Шутът свали подплатената с кожа качулка на наметалото си и видях, че отдолу носи пъстра вълнена шапка. Докато вървеше, помпонът му подскачаше. Дори бързият ход да го уморяваше, той мълчеше. Може би също като мен не му стигаше дъх да се оплаква.

Нощни очи ни настигна малко след пладне.

— Добро кученце — му казах високо.

„Това бледнее в сравнение с обидите, които сипе по твой адрес Кетъл — самодоволно отвърна той. — Не ми се мисли какво ще се случи, когато старата кучка настигне глутницата. Тя има тояга.“

„Да не би Кетъл да е тръгнала след нас?“

„И ви следи доста добре за безнос човек.“ Вълкът претича покрай нас, като се движеше с изненадваща лекота през преспите отстрани на пътеката. Усетих, че му доставя удоволствие безпокойството, което предизвика у джепите миризмата му. Нощни очи изпревари Кетрикен и уверено се затича напред, като че ли знаеше къде отиваме. Скоро го изгубих от поглед, но не се разтревожих. Знаех, че често ще се връща, за да ни наглежда.

— Кетъл ни следва — казах на шута.

Той ме погледна въпросително.

— Нощни очи казва, че била много ядосана.

Раменете му се повдигнаха и спуснаха в тежка въздишка.

— Е, тя има право на избор — измърмори шутът. После се обърна към мен. — Все още малко се стряскам, когато с вълка правите така.

— Това смуцава ли те? Че съм осезател?

— Смуцаваш ли се, когато срещаш погледа ми — отвърна на удара той.

Кетрикен продължи със същия ход до вечерта. Лагерът ни представляваше отъпкано място под заслона на едно от грамадните дървета. Макар че не изглеждаше често използван, това очевидно бе някакъв търговски път до Джаампе. Кралицата спокойно се разпореждаше с всички. Тя посочи на Славей наръч дърва, покрити с брезент.

— Запали огън и се погрижи да използваш само толкова дърва, от колкото ще имаме нужда. Тук спират много хора и в лошо време от това може да зависи животът им. — Певницата се подчини, без да каже и дума.

Кетрикен нареди на мен и шута да ѝ помогнем в устройването на лагера. Когато свършихме, бяхме опънали шатра с формата на гъба. След това свалихме завивките и ги внесохме в шатрата, разтоварихме животните, завързахме водещата джепа и стопихме сняг за вода. Кралицата участваше във всичко. Направи ми впечатление лекотата, с която организираше лагера ни и се грижеше за нашите нужди. С болка разбрах, че ми напомня за Искрен. От нея щеше да излезе добър воин.

След като лагерът беше готов, двамата с шута се спогледахме. Аз отидох при Кетрикен, която проверяваше дали джепите не се нуждаят от нещо. Тези издръжливи животни вече преживяха напъпили връхчета и кора от дърветата около шатрата.

— Мисля, че Кетъл е тръгнала след нас — казах на Кетрикен. — Смяташ ли, че трябва да отида да я потърся?

— Защо — попита ме кралицата. Въпросът прозвуча грубо, но тя продължи: — Ако успее да ни настигне, ще споделим с нея каквото имаме. Знаеш го. Но предполагам, че Кетъл ще се умори и ще се върне в Джаампе.

А може би щеше да е толкова изтощена, че да потъне в преспите край пътеката, помислих си. Ала не отидох да я търся. Открих в думите на кралицата суровата практичност на планинците. Тя щеше да уважи решението на Кетъл да ни последва. Дори старицата да умреше, Кетрикен нямаше да ѝ наложи своята воля. Знаех, че сред местните често се случва старците да се „уединяват“, както го наричаха — самоналожено изгнание на място, където студът можеше да сложи

край на старческата немощ. Аз също уважавах правото на Кетъл да избира житейския си път. Но това не ми попречи да пратя Нощни очи назад по пътеката, за да провери дали вече идва. Реших да приема, че това е просто любопитство от моя страна. Той тъкмо се беше прибрал в лагера с окървавен бял заек между зъбите. Когато го помолих, вълкът се изправи, протегна се и сърдито ми нареди: „Тогава ми пази храната“. И потъна в сгъстяващия се мрак.

Когато Кетъл влезе в лагера, следвана по петите от Нощни очи, овесената каша и питките вече бяха готови. Старицата се приближи до огъня и започна да си грее ръцете, сърдито вперила очи в мен и шута. Спогледахме се. Разкаяхно. Побързах да ѝ предложа чашата чай, която току-що си бях налял. Кетъл я взе и я изпи, после обвинително каза:

— Тръгнахте без мен.

— Да — признах аз. — Така е. Кетрикен дойде да ни съобщи, че трябва да потеглим веднага, затова...

— Но аз въпреки това дойдох — триумфално заяви старицата. — И възнамерявам да продължа с вас.

— Ние бягаме — тихо рече Кетрикен. — Не можем да забавим ход заради теб.

От очите на Кетъл захвърчаха искри.

— Нима съм ви молила? — Язвително попита тя.

Кетрикен сви рамене.

— Просто исках да знаеш.

— Зная — също толкова тихо отговори Кетъл. С това въпросът бе приключен.

Проследих разговора им с нещо като страхопочитание. Уважението ми към двете жени нарасна. Мисля, че тогава напълно проумях как се възприема Кетрикен. Тя бе кралица на Шестте херцогства и не се съмняваше в това. Ала за разлика от мнозина, не се криеше зад тази титла, нито я обиждаше резкият отговор на Кетъл. Вместо това ѝ беше отговорила като жена на жена, с уважение, но и властност. За пореден път се сблъсках с духа ѝ и откривах, че не мога да я виня.

През нощта всички спяхме заедно. Кетрикен напълни малък мангал с въглени от огъня и го внесе вътре. В шатрата стана изненадващо уютно. Тя постави часови и включи в смените себе си и Кетъл. Другите спаха добре. Известно време останах буден. Отново се

отправях да търся Искрен. Това ми носеше известно облекчение от внушената ми заповед. Но също бях на път към реката, където той беше потопил ръце в чистото Умение. Този съблазнителен образ постоянно се таеше в периферията на съзнанието ми. Решително пропъдих изкушението от ума си, но тази нощ то пропиваше сънищата ми.

Вдигнахме лагера рано и тръгнахме още преди напълно да се е съмнало. Кетрикен ни предложи да се откажем от втората, по-малка шатра, взета заради по-големия предполагаем брой на спътниците ни, и я остави до дънера на дървото, където можеше да я открие и използва друг. Свободното животно бе натоварено с раниците ни, което приех с радост, тъй като гърбът ми вече постоянно пулсираше.

В продължение на четири дни Кетрикен поддържаше същия ход. Не каза дали наистина очаква да ни преследват. Не я попитах. Нямах възможност за разговор насаме с никого. Кралицата водеше, следвана от джепите, нас с шута, Славея и Кетъл, често изостанала на по-голямо разстояние. Двете жени изпълниха обещанията си. Кетрикен не забави ход заради старицата и Кетъл нито веднъж не се оплака от това. Вечер пристигаше в лагера доста по-късно от нас, обикновено придружена от Нощни очи. Често идваше тъкмо навреме, за да вечеряме заедно. Ала на другата сутрин ставаше едновременно с Кетрикен.

На четвъртата вечер, когато всички бяхме в шатрата и се готвехме за сън, Кетрикен ненадейно се обърна към мен.

— Фицрицарин, искам мнението ти по един въпрос.

— Заинтригуван от толкова официално отправената й молба, се надигнах.

— На вашите услуги, милейди.

Шутът изпръхтя. Предполагам, че и двамата сме изглеждали малко странно, както седяхме, увити в одеяла и кожи, и се обръщяхме официално един към друг. Но аз запазих сериозното си изражение.

Кетрикен хвърли няколко съчки в мангала. После извади емайлиран цилиндър, свали капачката му и измъкна от него парче пергамент. Когато го разви, познах картата, вдъхновила Искрен да се отправи на своя поход. Стори ми се странно да разглеждам избелялата карта в тази обстановка. Тя принадлежеше на много по-спокоен период от моя живот, когато приемах топлатата и вкусна храна за даденост, когато дрехите ми бяха шити специално за мен и знаех къде ще спя

всяка нощ. Не ми изглеждаше справедливо, че целият ми свят се е променил толкова много, а картата е останала същата — парче древен пергамент с изтъркани следи от линии. Кралицата го постави в скута си и посочи с показалец.

— В момента се намираме някъде тук — каза тя. После си пое дъх, сякаш се готвеше за нещо, и посочи друго място, също необозначено на картата. — А тук попаднахме на останките от сражението. Където открих плаща на Искрен и... костите. — Гласът ѝ потрепери. Кетрикен рязко вдигна поглед и очите ѝ срещнаха моите така, както не се бе случвало от Бъкип насам. — Знаеш ли, Фиц, трудно ми е. Събрах онези кости и ги смятах за негови. Много месеци го мислех за мъртъв. А сега се опитвам да вярвам, че е жив, като се основавам единствено на твоите думи за някаква магия, която нито владее, нито разбирам. Опитвам се да вярвам, че все още има надежда. Но... аз държах онези кости. И ръцете ми не могат да забравят тежестта и студа им, нито носят ми — тяхната миризма.

— Той е жив, милейди — тихо я уверих аз.

Тя отново въздъхна.

— Ето какво искам да те попитам. Да се насочим ли направо натам, накъдето водят обозначените на тази карта пътища? Искрен каза, че ще тръгне по тях. Или първо да ви заведе на мястото на битката?

Замислих се.

— Сигурен съм, че сте взели оттам всичко, което е трябвало, ваше величество. Откакто сте били на онова място е минало време, част от лятото и повече от половината зима. Не. Не се сетям за нищо, което да можем да открием там и което вашите следотърсачи да са пропуснали, докато земята е била гола. Искрен е жив, милейди, и не е там. Затова е по-добре да продължим накъдето е казал, че ще се насочи.

Кетрикен бавно кимна, но дори думите ми да я бяха окуражили, не го прояви външно. После пак посочи на картата.

— Този път тук ни е известен. Някога е бил търговски и макар че сега никой не си спомня накъде е водил, все още се използва. Подалечните села и самотните ловци стигат по различни пътеки до него и продължават за Джаампе. Ние също можем да го използваме, но не исках, защото е прекалено оживен. Дойдохме дотук по най-прекия,

макар и не най-широкият път. Утре обаче ще го пресечем. И ще го последваме нагоре в Планините. — Показалецът ѝ го проследи на картата. — Никога не съм била в тази част на страната — откровено призна Кетрикен. — Там ходят само ловци и понякога смелчаги, които искат да проверят дали старите приказки са верни. Обикновено се връщат с нови легенди, още по-невероятни от онези, които са ги подтикнали да се отправят на път.

Следях бавно плъзгащия се по картата пръст. Избелялата линия на древния път се разклоняваше в три различни посоки. Пътят започваше и свършваше без очевидно начало и край. Онова, което някога бе било обозначено там, сега беше избледняло в мастилени призраци. Никой от нас не знаеше коя посока е избрал Искрен. Въпреки че на картата тези точки не изглеждаха много отдалечени една от друга, планинският терен можеше да означава, че са на дни или седмици път една от друга. А и едва ли можеше да се вярва на мащаба на толкова древна карта.

— Къде ще отидем първо — попитах аз.

Кетрикен се поколеба, после посочи края на един от пътищата.

— Тук. Мисля, че е най-близо.

— Разумно решение.

Тя отново срещна погледа ми.

— Не можеш ли просто да използваш Умението, Фиц, и да го попиташ къде е? Или да го помолиш да дойде при нас? Или поне да го попиташ защо не се е върнал при мен?

При всяко мое поклатане на глава очите ѝ ставаха все по-безумни.

— Защо — с разтреперан глас попита Кетрикен. — Тази велика и тайна магия на Пророците не е ли способна да го призове в такава нужда?

Не откъсвах поглед от лицето ѝ, ала ми се искаше да не ни слушат толкова много хора. Въпреки всичко, което знаеше за мен кралицата, все още се чувствах неловко, когато говорех за Умението пред когото и да било друг, освен Искрен. Внимателно подбрах думите си.

— Ако се свържа с него, може да го изложи на огромна опасност, милейди. Или нас.

— Как — попита тя.

За миг погледнах към шута, Кетъл и Славей. Не знаех как да си обясня неувереността, с която говорех за магия, толкова много поколения наред пазена в тайна. Но това беше моята кралица и тя ми бе задала въпрос. Сведох поглед.

— Създадената от Гален котерия никога не е била предана на краля. Нито на крал Умен, нито на крал Искрен. Те винаги са били оръдие на предател, който ги използваше, за да хвърля съмнение върху способностите на краля и да му пречи да отбранява кралството.

Кетъл рязко си пое дъх, а сините очи на Кетрикен станаха стоманеносиви от студ. Продължих.

— Дори сега, ако открито установя връзка с Искрен, те може да ни подслушат. И да го намерят. Него или нас. Придобили са голяма сила на Умението и са измислили начини да го използват, за каквито аз дори не подозирам. Те шпионират други умели. С помощта на Умението са способни да предизвикват болка и да създават илюзии. Страх ме е да се свържа с моя крал, ваше величество. Той също е предпазлив, както показва фактът, че повече не ми се обажда.

Докато ме слушаше, Кетрикен бе пребледняла като сняг.

— Никога ли не са му били верни, Фиц — тихо попита тя. — Кажете ми честно. Изобщо ли не са му помагали за отбраната на Шестте херцогства?

Претеглих думите си така, като че ли докладвах на самия Искрен.

— Нямам доказателства, милейди. Но предполагам, че понякога не са излъчвали съобщенията за алените кораби или съзнателно са ги бавили. Мисля, че заповедите на Искрен до членовете на котерията в стражевите кули не са били предавани на крепостите, които е трябвало да охраняват. Подчинявали са му се само дотолкова, че Искрен да не заподозре нищо нередно. Така неговите херцози са смятали усилията му за нелепи и стратегията му — за глупава. — Замълчах, когато видях разцъфтялото на лицето ѝ негодувание.

— Колко жертви! — Дрезгаво възкликна Кетрикен. — Колко градове! Колко убити или още по-страшно, претопени! И всичко това заради злобата на един принц, заради амбициите на едно разглежено момче! Как е могъл да го стори, Фиц? Как е могъл да оставя хората да умират, само за да изкара брат си глупав и некадърен?

Нямаше какво да ѝ отговоря.

— Може би не ги е възприемал като хора и градове — чух се тихо да казвам. — Може би за него те са били само пионки. Собственост на Искрен, която трябва да бъде унищожена, щом не може да я спечели за себе си.

Кралицата затвори очи.

— Това не може да му се прости — промълви тя. Тези думи сякаш ѝ причиняваха болка. После с необичайно примирение прибави: — Ще трябва да го убиеш, Фицрицарин.

Странно, най-после да получа такава кралска заповед.

— Зная, милейди. И го знаех, когато опитах.

— Не — поправи ме Кетрикен. — Тогава си го направил заради себе си. Не ти ли е известно, че това ме разгневи? Този път аз ти казвам, че трябва да го убиеш за благо на Шестте херцогства. — Кралицата почти изненадано поклати глава. — Само така той може да стане Жертва на своя народ. Да бъде убит заради тях, преди да им причини повече нещастия.

Тя внезапно огледа всички и каза, като че ли бяхме непослушни деца, сгушени под одеялата си:

— Заспивайте. Утре пак трябва да станем рано. Спете, докато можете.

Славей излезе навън, за да застане на пост. Другите заспаха, но въпреки умората си аз лежах и се вирах в мрака. Наоколо се чуваше само спокойното дишане на спътниците ми. Нощният вятър едва шумолеше в клоните на дърветата. Ако се пресегнех, можех да усетя обикалящия около шатрата Нощни очи, дебнещ непредпазливите мишки. Покоят и неподвижността на зимната гора ни обгръщаше.

Никой не чуваше копнежа на Умението, който с всеки ден от нашето пътуване ставаше все по-силен. Не бях разкрил другия си страх на кралицата: че ако се пресегна към Искрен с Умението си, никога няма да се завърна, а ще се потопя в онази река на Умението, която бях зърнал, и тя завинаги ще ме отнесе. Дори само мисълта за това изкушение едва не ме караше да се предам. Отчаяно спуснах стените си и се оградих от Умението така, както ме бяха учили. Ала тази вечер те не само трябваше да ме защитават от Славен и неговата котерия, но и да не ме пускат навън.

ПЪТЯТ НА УМЕНИЕТО

Какъв е истинският източник на магията? Дали човек я носи в кръвта си, както някои кучета са родени да следват миризма, докато други са най-добри в пазенето на овце? Или е нещо, което може да се усвои с упорито учене? А може би магиите са присъщи на камъните, водата и пръстта и детето приема вълшебните способности с водата, която пие, или въздуха, който диша? Задавам тези въпроси, без да имам представа къде да открия отговорите. Дали някога сме знаели източника, достатъчно ли е само силно желание, за да стане магьосникът велик? Възможно ли е магията да се отглежда у хората така, както се отглеждат силни или бързи коне? Или да се избере бебе и да започне да се обучава още преди да е проговорило? Или човек да построи дома си там, където земята е най-богата на магия? Тези въпроси толкова ме плашат, че почти нямам желание да търся отговорите, но ако не го направя, може да го направи някой друг.

Малко след пладне стигнахме до отбелязания на картата широк път. Нашата тясна пътека се вля в него като поток в река. Няколко дни вървахме по него. Понякога ни водеше покрай селца, сгушени в гънките на Планините, ала Кетрикен никога не се отбиваше в тях. От време на време срещяхме други пътници и тя учтиво ги поздравяваше, но решително отхвърляше всякакви опити за разговор. Дори да

познавах в нея дъщерята на Ейод, никой не го показа. Ала настъпи ден, когато до вечерта не зърнахме нито хора, нито селища. Пътят се стесни и следите по него бяха стари, засипани с нов сняг. Когато на другата сутрин станахме и продължихме, пътят скоро се превърна в неясна просека между дърветата. Кетрикен на няколко пъти спира и след като разузнаваше наоколо, ни караше да завием в нова посока.

Когато вечерта се установихме на лагер, тя отново извади картата. Усетих неувереността ѝ и седнах до нея. Не ѝ задавах въпроси, не ѝ предложих съвет, само разглеждах избелелия пергамент. Накрая кралицата ме погледна.

— Мисля, че сме тук. — Показалецът ѝ ми показва края на търговския път. — Някъде на север би трябвало да открием другия път. Надявах се, че ще ги свързва някаква древна пътека. Това ми се струваше логично: този стар път да води до друг, напълно забравен. Но сега... — Кетрикен въздъхна. — Утре ще продължим напосоки и дано късметът ни помогне.

Думите ѝ не ни окуражиха.

Движихме се все на север през гора, която сякаш никога не бе докосвана от брадва. Клоните се преплитаха високо над нас, много поколения листа и иглички лежах дълбоко под неравната снежна покривка. За моето Осезание тези дървета притежаваха призрачен живот, който ми се струваше почти животински, сякаш бяха придобили съзнание просто от възрастта си. Ала това бе съзнание на по-големия свят от светлина и влага, почва и въздух. Те не обръщаха никакво внимание на нашето преминаване и скоро аз се чувствах незначителен като мравка. Никога не си бях мислил, че мога да бъда презрян от дърво.

Сигурен съм, че не само аз се питах дали не сме се изгубили. Толкова стара гора като тази можеше да е погълнала пътя преди поколения. Корените можеха да разместят калдъръма му, листата и игличките — да го покрият. Онова, което търсехме, можеше вече да не съществува другаде, освен на картата.

Пръв на него се натъкна вълкът, който винаги тичаше пред нас.

„Това изобщо не ми харесва“ — заяви той.

— Пътят е натам — извиках на Кетрикен. Слабият ми човешки глас бе като бръмчене на муха в голяма зала. Почти се изненадах, когато кралицата ме чу и се обърна. Тя погледна накъде сочи ръката

ми, после сви рамене и поведе джепите по̀ на запад. Измина известно време преди да видя права като стрела просека в гората пред нас. През клоните проникваха снопове слънчеви лъчи. Кетрикен тръгна натам.

„Какво му има на пътя?“

Нощни очи се изтръска, сякаш за да изсуши козината си от вода. „Прекалено е човешки. Като огън, на който да печеш месо.“

„Не разбирам.“

Той прилепи уши към главата си. „Като велика сила, подчинена на човешката воля. Огънят винаги се стреми да избяга от своя затвор. Същото се отнася за този път.“

Отговорът му ми се стори абсурден. После стигнахме. Широкият път сочеше право през дърветата и беше по-нисък от земята, като следа от провлачена по пясък пръчка. Дърветата растяха край него и се надвесваха отгоре му, ала нито едно от тях не бе насочило корените си натам, нито беше пуснало издънки по повърхността му. Снегът, който го покриваше, не бе нарушен дори от птичи следи. От началото на зимата по него не беше минавал никой. Доколкото можех да видя, не го бяха пресичали и животни.

Стъпих на пътя.

Бе като да разкъсваш с лице дебели паяжини. Като парче лед, плъзгащо се по гърба ти. Като да влезеш в гореща кухня, след като си бил на ледения вятър навън. Това беше физическо усещане, силно като всяко друго, и все пак не можеше да се опише като влажно или сухо. Заковах се на място. Но очевидно не го чувстваше никой от другите. Славея само измърмори под нос, че най-после снегът бил по-плитък и щяло да ѝ е по-лесно да върви. Дори не се запита защо снегът на пътя не е толкова дебел, просто забърза след джепите. Аз все още стоях и се озъртах, когато след няколко минути се появи Кетъл. Тя също спря. За миг сякаш се стресна и промълви нещо.

— „Създаден с Умението“ ли каза — попитах я аз.

Старицата ме погледна сепнато, като че до този момент не ме беше забелязала.

— Просто изругах. Едва не си изкълчих глезена. Тия планински ботуши са меки като чорапи. — След това се затътри след другите. Последвах я. Имах чувството, че газя във вода, само че без да усещам съпротива. Трудно ми е да опиша усещането. Като че ли нещо течеше около мен и течението му ме тласкаше напред.

„Търси начин да избяга от затвора си — отново кисело отбеляза вълкът. Вдигнах поглед и го видях да тича успоредно с мен край пътя. — По-разумно е да вървиш отстрани с мен.“

Замислих се. „Добре съм. Тук се върви по-лесно. По-гладко е.“

„И огънят те топли, докато не те изгори.“

Нямаше какво да му отговоря. Известно време вървах до Кетъл. След като дни наред бяхме пътували в колона по един по тясната пътека, така беше по-приятно. Пътят се издигаше все нагоре, но никога не бе прекалено стръмен. По снежната му покривка имаше само мъртви клони, нападали от надвисналите над него дървета, и повечето от тях вече се разпадаха на прах. Нито веднъж не зърнах животински следи.

„Даже не мирише на дивеч — мрачно потвърди Нощни очи. — Довечера ще трябва да пообиколя, за да си намеря прясно месо.“

„Можеш да отидеш сега“ — предложих му аз.

„Няма да те оставя сам на този път“ — строго ми каза вълкът.

„Какво може да ми се случи? Кетъл е до мен, така че няма да съм сам.“

„И тя е безпомощна като теб“ — упорито настоя Нощни очи. Ала въпреки въпросите ми, не можа да ми обясни какво иска да каже.

Но постепенно започнах да придобивам представа. Час по час се улавях, че се унасям в живи блянове, в толкова всепоглъщащи размисли, че се връщах в настоящето със сепване. И подобно на много сънища, унесът ми се спукваше като мехур и ме оставяше почти без спомен за какво съм си мислил. Търпение издаваше военни заповеди, като че ли е кралица на Шестте херцогства. Бърич къпеше бебе и тананикаше песничка. Двама непознати възстановяваха изгоряла къща. Глупави, пъстри образи, ала толкова живи, че почти им вярвах. Лекото вървене по пътя, което отначало ми се бе струвало толкова приятно, сега започваше да ми изглежда неволно забързано, сякаш независимо от волята ми ме носеше някакво течение. И все пак не можеше да бързам много, защото Кетъл през целия следобед крачеше до мен. Тя често прекъсваше мислите ми с тривиални въпроси, насочваше вниманието ми към някоя птица във въздуха или ме питаше дали ме боли гърбът. Опитвах се да ѝ отговарям, ала след секунди не си спомнях за какво сме приказвали. Не можех да я обвинявам, че ми се мръщи, толкова бях разсеян, но и не можех да се съсредоточа.

Минахме покрай дънер, паднал напъряко на пътя. Забелязах нещо странно в него и се канех да го спомена на Кетъл, но мисълта ми избяга, преди да успея да я оформя. Толкова се бях унесъл, че когато шутът ме повика, се стреснах. Втренчих се пред себе си, но дори вече не виждах джепите.

— Фицрицарин! — Отново извика той и аз се обърнах, за да открия, че съм изпреварил не само него, но и цялата група. До мен Кетъл измърмори нещо и също погледна назад.

Другите бяха спрели и вече разтоварваха джепите.

— Нали не искате да вдигнем шатрата наскред пътя — уплашено възкликна старицата.

Славей и шутът прекъснаха работата си и ни погледнаха.

— Да не те е страх от юрналите се по пътя тълпи и коли — саркастично попита шутът.

— Той е съвсем гладък и равен. Сноци под одеялото ми имаше корен или камък — прибави певицата.

Кетъл не им обърна внимание и каза на Кетрикен:

— Така всеки, който излезе на пътя, ще ни види отдалеч. Трябва да се преместим и да лагеруваме под дърветата.

Кралицата се огледа.

— Вече е почти тъмно, Кетъл. И не смятам, че има защо да се боим от преследване. Според мен...

Потръпнах, когато шутът ме хвана за ръката и ме отведе до края на пътя.

— Качи се горе — навъсено ми рече той. Послушах го и отново стъпих на горския мъх. Щом се озовах там, се прозях и ушите ми изпукаха. Почти незабавно се почувствах по-бодър.

Погледнах назад. Славей и Кетрикен събираха кожата на шатрата, за да ги преместят. Кетъл носеше коловете.

— Е, значи решихме да пренощуваме отстрани — глупаво отбелязах аз.

— Добре ли си? — Загрижено попита шутът.

— Разбира се. Гърбът ми не е по-зле от обикновено — отвърнах му. Мислех, че говори за раната ми.

— Стоиш и зяпаш, без да обръщаш внимание на никого. Кетъл казва, че така продължило почти целия следобед.

— Малко бях разсеян — признах аз. Смъкнах ръкавицата си и докоснах лицето си. — Едва ли пак имам треска. Но беше като... пъстри трескави мисли.

— Според Кетъл е от пътя. Ти си й казал, че бил „създаден с Умението“.

— Така ли ти каза? Не. Стори ми се, че така каза тя, когато стъпи на пътя. Че бил създаден с Умението.

— Какво означава това?

— Че е прокаран с помощта на Умението — отвърнах и прибавих: — Предполагам. Никога не съм чувал Умението да се използва за създаване на нещо. Учудено погледнах пътя. Той плавно минаваше през гората, чиста бяла лента, изчезваща сред дърветата. Привличаше окото и почти виждах какво лежи зад следващата гънка на склона.

— Фиц!

Ядосано се обърнах към него.

— Какво?

Шутът трепереше.

— Откакто те оставих, ти просто стоиш тук и зяпаш пътя. Мислех, че си отишъл да донесеш дърва за огъня, но видях, че не си помръднал. Какво има?

Бавно запремигнах. Бях вървял по градски улици, бях видял яркожълти и червени плодове, високо натрупани на пазарски сергии. Но още докато си мислех за това, видението изчезна, оставяйки в ума ми само хаос от цветове и ухания.

— Не зная. Може да имам треска. Или просто съм много уморен. Ще отида да донеса дърва.

— Идвам с теб — заяви шутът.

Нощни очи уплашено започна да вие до коляното ми. Погледнах го и го попитах на глас:

— Какво има?

Той вдигна муцуна към мен. „Сякаш не ме чуваш. И мислите ти не са... мисли.“

„Ще се оправя. Шутът е с мен. Върви на лов. Усещам глада ти.“

„И аз усещам твоя“ — многозначително отвърна вълкът.

После се отдалечи, ала неохотно. Последвах шута в гората, но само носех съчките, които той вдигаше и ми подаваше. Чувствах се

така, сякаш не можех съвсем да се разсъня.

— Някога занимавал ли си се с нещо извънредно интересно, само за да вдигнеш глава и да откриеш, че са изтекли часове? Така се чувствам в момента.

Шутът ми подаде нова съчка.

— Плашиш ме — промълви той. — Говориш като крал Умен в дните, в които губеше сили.

— Но тогава той беше упоен, за да не се мъчи от болки — отбелязах аз. — А аз не съм.

— Тъкмо това е страшното.

Запътихме се обратно към лагера. Бяхме вървели толкова бавно, че Кетрикен и Славей вече бяха събрали дърва и бяха запалили огън. Пламъците му осветяваха куполовидната шатра и хората, които се движеха около нея. Джепите бяха сенки, които тихо пасяха наблизо. Когато изсипахме съчките до огъня, Кетъл вдигна поглед и ме попита:

— Как се чувстваш?

— Малко по-добре.

Огледах се, за да видя дали не трябва да се свърши още нещо, но другите се бяха справили и без мен. Кетрикен седеше в шатрата и се взираше в картата на светлината на свещ. Кетъл разбъркваше овесената каша, а шутът и Славей тихо разговаряха. Двамата представляваха странна гледка. Неподвижно стоях и се опитвах да си спомня нещо, което исках да направя, нещо, което вече бях започнал. Пътят. Исках да хвърля още един поглед на пътя. Обърнах се и се запътих нагам.

— Фицрицарин!

Сепнат от остротата на вика на Кетъл, рязко се обърнах.

— Какво има?

— Къде отиваш — попита тя. И замълча, сякаш се изненада от собствения си въпрос. — Исках да кажа, наблизо ли е Нощни очи? От доста време не съм го виждала.

— Отиде на лов. Ще се върне. — Отново тръгнах към пътя.

— По това време обикновено вече е уловил плячката си и се е върнал — продължи старината.

Спрях.

— Край пътя нямало много дивеч, така ми каза. Затова трябвало да отиде по-надалеч. — Пак се обърнах.

— Виж, нещо ми се струва странно — упорстваше Кетъл. — На пътя няма човешки следи. А и животните го избягват. Дивечът обикновено не следва ли най-лесния път?

— Някои животни, да. Други предпочитат да се крият.

— Иди да го доведеш, момиче — остро каза Кетъл на някого.

— Фиц — извика Славея, но шутът ме настигна и ме хвана за ръка.

— Върни се при шатрата. — Той ме задърпа назад.

— Просто исках да хвърля още един поглед на пътя.

— Тъмно е. Няма да видиш нищо. Почакай до утре сутрин. А сега се върни при шатрата.

Тръгнах с него, но ядосано отвърнах:

— Ти си този, който се държи странно, шуте.

— Нямах да го кажеш, ако можеше да видиш изражението си преди малко.

Храната беше същата като всяка вечер, откакто бяхме напуснали Джаампе: овесена каша с нарязани сушени ябълки, сушено месо и чай. Засищаше, но не бе вкусна. Не можеше да ме разсее от напрежението, с което другите ме наблюдаваха. Накрая оставих чашата си и попитах:

— Какво?

Отначало никой не ми отговори. После Кетрикен безцеремонно нареди:

— Фиц, тази нощ няма да стоиш на пост. Искам да останеш в шатрата и да се напиш.

— Добре съм, мога да стоя на пост — понечих да възразя, ала кралицата категорично ме прекъсна:

— Казах тази нощ да не излизаш от шатрата.

Трябваше да се насиля, за да сдържа езика си. Накрая сведох глава.

— Както заповядате. Може би съм преуморен.

— Не. Не е само това, Фицрицарин. Ти почти нищо не яде и ако някой от нас не те заговори, само рееш поглед в далечината. Какво те разсейва?

Опитах се да намеря отговор на директния й въпрос.

— Не зная. Точно. Поне ми е трудно да го обясня. — Единственият звук беше тихото прашене на огъня. Всички очи бяха вперени в мен. — Когато е обучен в Умението — продължих по-бавно,

— човек започва да осъзнава, че самата магия крие опасност. Тя привлича вниманието на умения. Когато използва Умението, за да направи нещо, човек трябва да съсредоточи вниманието си единствено върху намерението и да откаже да се поддаде на привличането на самото Умение. Ако изгуби концентрацията си, ако се поддаде на Умението, уменият се изгубва в него. То го поглъща. — Вдигнах поглед от огъня. Всички бяха неподвижни, освен Кетъл, която лекичко кимаше.

— Откакто днес намерихме пътя, усещам нещо, което е почти като привличането на Умението. Всъщност от няколко дни, доколкото мога, се ограждам от Умението, защото се страхувам, че котерията на Славен може да се опита да проникне в ума ми и да ми навреди. Въпреки това обаче се чувствам така, като че ли Умението ме примамва. Като музика, която почти чувам, или като далечен мирис на дивеч. Хващам се, че се напругам и се опитвам да разбера какво ме зове...

Рязко се обърнах към Кетъл и видях далечната жажда в очите ѝ.

— Дали е така, защото пътят е създаден с Умението?

На лицето ѝ се изписа гняв. Тя сведе поглед към старческите си ръце и сърдито въздъхна.

— Възможно е. Чувала съм древни легенди, в които се разказва, че когато нещо било създадено с Умението, можело да е опасно за някои хора. Не за обикновени хора, а за такива, които притежават магическа дарба, но не са обучени в Умението. Или за хора, чието обучение не е достатъчно, за да знаят как да се пазят.

— Никога не съм чувал легенди за неща, създадени с Умението. — Обърнах се към шута и Славя. — А вие?

Двамата бавно поклатиха глави.

— Струва ми се — внимателно казах на Кетъл, — че толкова начетен човек като шута би трябвало да е попадал на такива истории. И една опитна певица би трябвало да е чувала нещо такова. — Продължавах да я гледам в очите.

Старицата скръсти ръце на гърдите си.

— Аз не съм виновна, че те не са чели или чували нещо — сковано отвърна тя. — Само повтарям каквото са ми разказвали. Отдавна.

— Колко отдавна? — Не се отказвах аз. Седналата срещу мен Кетрикен се намръщи, но не се намеси.

— Много отдавна — студено отвърна Кетъл. — По времето, когато младежите уважаваха по-възрастните.

На лицето на шута грейна весела усмивка. Кетъл, изглежда, усети, че е спечелила, защото остави чашата ваницата си и ми ги подаде.

— Твой ред е да измиеш съдовете — строго заяви тя. После се изправи и влезе в шатрата.

Докато бавно събирах съдовете, за да ги измия с чист сняг, до мен се приближи Кетрикен.

— Какво подозираш — с присъщата си безцеремонност попита тя. — Смяташ ли, че Кетъл ни е враг?

— Не. Едва ли. Но мисля, че е... нещо. Не обикновена старица с религиозен интерес към шута. Нещо повече.

— Но нямаш представа какво, така ли?

— Нямам. Само съм забелязал, че изглежда, знае много повече неща за Умението, отколкото би трябвало. И все пак през живота си старите хора събират много странна информация. Може да няма нищо особено. — Вдигнах поглед към върховете на дърветата, които леко се поклащаха на вятъра. — Смяташ ли, че през нощта ще завали сняг?

— Почти със сигурност. И ще имаме късмет, ако спре до сутринта. Трябва да съберем още дърва и да ги оставим до вратата на шатрата. Не, не ти. Ти влизай вътре. Ако сега се изгубиш някъде, в тая тъмница никога няма да те намерим.

Понечих да възразя, ала тя ме спря с въпрос.

— Моят Искрен. Той е по-добре обучен от теб в Умението, нали?

— Да.

— Мислиш ли, че този път е привлякъл и него, както привлича теб?

— Почти със сигурност. Но той винаги е бил много по-силен от мен по отношение на Умението и упоритостта.

На устните ѝ заигра тъжна усмивка.

— Да, той е упорит, наистина. — Внезапно Кетрикен тежко въздъхна. — Ще ми се да бяхме обикновени мъж и жена и да живеехме далеч от морето и планините. И нещата да бяха съвсем прости.

— И на мен ми се иска — тихо отвърнах аз. — Иска ми се да имам мазоли на ръцете от проста работа и свещите на Моли да осветяват нашия дом.

— Надявам се да го получиш, Фиц — промълви Кетрикен. — Наистина. Но дотогава ни остава да извървим дълъг път.

— Така е — съгласих се. И помежду ни се възцари мир. Не се съмнявах, че ако обстоятелствата го наложат, тя ще ми отнеме дъщеря ми за трона. Ала не можеше да промени отношението си към дълга и жертвата повече, отколкото можеше да промени кръвта и костите си. Тя бе такава, каквато бе. Не че искаше да ми вземе детето.

Единственото, което трябваше да направя, за да запазя дъщеря си, беше да ѝ върна мъжа.

Тази нощ си легнахме по-късно от обикновено. Шутът пръв застана на пост, въпреки бръчките от умора по лицето му. Придобитият от кожата му отенък на слонова кост му придаваше ужасен вид, когато му бе студено, като статуя на нещастieto, издялана от стар кокал. Денем ние не забелязвахме студа, но ми се струва, че шутът никога не можеше да се стопли. Въпреки това се уви в одеяла и без да се оплаква, излезе навън. Вятърът започваше да се усилва.

Отначало бурята бушуваше високо във върхарите на дърветата. По шатрата се сипеха иглички, а после и клонки, и замръзнал сняг. Студът се изостряше и се промъкваше под одеялата и дрехите. По средата на смяната на Славей Кетрикен я повика вътре и ѝ каза, че сега бурята щяла да ни пази. Когато певицата влезе в шатрата, вълкът я последва. За мое облекчение никой не възрази. Само Славей отбеляза, че бил внесъл сняг, но шутът ѝ отговори, че по него имало по-малко, отколкото по нея. Нощни очи незабавно дойде в нашата част на шатрата и легна между шута и външната стена. Той отпусна голямата си глава на гърдите му, въздъхна и затвори очи. Почти изпитах ревност.

„На него му е по-студено, отколкото на теб. Много по-студено. А и в града, където дивечът беше съвсем малко, той често ми даваше храна.“

„Така. Значи той е от глутницата, така ли?“ — развеселен попитах аз.

„Ти ми кажи — предизвика ме Нощни очи. — Той ти спаси живота, хранеше те и споделяше бърлогата си с теб. От нашата глутница ли е, или не?“

„Предполагам, че е от нашата глутница“ — след кратък размисъл отстъпих аз. Никога не бях разглеждал нещата в такава светлина. Незабелязано се преместих малко по-близо към шута.

— Студено ли ти е?

— Докато треперя, не — нещастно отвърна той. — Всъщност откакто вълкът легна между мен и стената, ми стана по-топло. Той излъчва много топлина.

— Благодарен ти е, че си го хранил в Джаампе.

Шутът ме изгледа с присвити очи в полумрака.

— Наистина ли? Мислех, че паметта на животните не е чак толкова дълга.

Думите му ме накараха да се замисля.

— Обикновено не е. Но тази вечер той си спомня, че си го хранил, и ти е признателен.

Шутът вдигна ръка и предпазливо почеса Нощни очи зад ушите. Вълкът изръмжа от удоволствие и радостно се примъкна към него. Отново се удивих на всички промени, които наблюдавах в него. Все по-често реакциите и мислите му представляваха смесица от човек и вълк.

Бях прекалено уморен, за да мисля много за това. Затворих очи. След известно време осъзнах, че стискам клепачи и зъби, но не мога да заспя. Просто исках да се откъсна от съзнанието си, толкова бях изтощен, но Умението така ме заплашваше и мамеше, че не можех да се отпусна. Въртях се, опитвах се да си намеря по-удобна поза, докато Кетъл от другата ми страна ядосано не ме попита дали нямам бълхи. Помъчих се да не шавам.

Вперих поглед в тавана на шатрата и се заслушах във воя на вятъра навън и в тихото дишане на спътниците си. Затворих очи и отпуснах мускулите си в опит да дам покой поне на тялото си. Отчаяно исках да заспя. Ала сънищата на Умението ме теглеха като остри кукички в ума ми. Повечето бяха ужасни. Някаква церемония на претопяване в крайбрежно село, буен огън, пламтящ в яма, пленници, влачени от надаващи триумфални викове островитяни. Предлагаха им да избират да ги претопят или да ги хвърлят в ямата. Децата гледаха. Отдръпнах ума си от кладата.

Поех си дъх и успокоих очите си. Сън. Спалня в замъка Бъкип. Лейси грижливо сваляше дантела от стара сватбена рокля. Устните ѝ

бяха неодобрително стиснати.

— Това ще ни донесе добри пари — каза ѝ Търпение. — Сигурно достатъчно, за да осигурим провизии на стражевите кули за още цял месец. Той щеше да разбере, че го правим заради Бък. — Тя държеше главата си изправена и в черната ѝ коса имаше повече сиви нишки, отколкото си спомнях. Пръстите ѝ сваляха нанизите с мънички бисери, които лъщяха на деколтето на роклята. Времето бе придало на белия плат цвят на слонова кост и полите се спускаха като водопад по скутовете на двете жени. Търпение внезапно наклони глава, сякаш се вслушваше в нещо, и озадачено свъси вежди. Избягах.

Наложих цялата си воля, за да отворя очи. Огънят в малкия мангал догаряше и хвърляше червеникави отблясъци. Загледах се в коловете, които поддържаха опънатите кожи. Успокоих дишането си. Не смеех да си мисля за нищо, което можеше да ме съблазни надалеч от живота ми, нито за Моли, нито за Бърич, нито за Искрен. Опитах се да открия някакъв неутрален образ, за да дам на ума си покой, нещо без особено значение за мен. Представих си пуст пейзаж. Равнина, покрита с бял сняг, под спокойно нощно небе. Блажена неподвижност... потънах в нея като в пухено легло.

Появи се бързо препускащ ездач, ниско приведен над шията на коня. Двамата излъчваха проста красота: носещият се напред кон, развяващият се плащ на мъжа и буйно летящата във въздуха опашка на животното. Известно време нямаше нищо повече, само тъмния кон и ездача, които летяха в лунната нощ. Конят без усилие свиваше и разпускате мускулите си и мъжът леко седеше на гърба му, почти сякаш издигнат малко над него. Лунните лъчи сребрееха на челото му и осветяваха еленовия му медальон. Сенч.

Видях още трима конници. Двама идваха отзад, но техните коне препускаха уморено и тежко. Самотният ездач щеше да им избяга, ако преследването продължеше още много. Третият преследвач пресичаше равнината под ъгъл спрямо другите. Пъстрият кон се движеше уверено, без да обръща внимание на по-дълбокия сняг, през който газеше. Дребният конник яздеше опитно — жена или младеж. Лунната светлина танцуваше по изтеглени му меч. Отначало изглеждаше, че младият ездач ще пресече пътя на Сенч, но старият убиец го видя, даде команда на коня си и той полетя още по-бързо. Представляваха невероятна гледка. Оставиха двамата тътрещи се преследвачи далеч

зад себе си, но пъстрият жребец стигна до отъпканата пътека и ускори ход. Известно време изглеждаше, че Сенч ще избяга, ала пъстрият имаше повече сили и започна да скъсява дистанцията. Сенч се обърна на седлото и приветствено вдигна ръка. Преследвачът му извика и в студения въздух се разнесе тънък женски глас:

— За Искрен, истинския крал! — Тя му подхвърли торба и хвана хвърления от него пакет. Сетне се разделиха в противоположни посоки. Екотът на конски подкови заглъхна в нощта.

Изтощените коне на преследвачите бяха изпотени и от кожата им се вдигаше пара. Ездачите стигнаха до мястото, където се бяха разделили другите двама, спряха и почнаха да ругаят. Чух отделни откъси от разговора им.

— Проклети съучастници на Пророците!

— Сега не знаем у кого е!

И накрая:

— Няма да се върнем, за да ни набият с камшик заради тая каша!

Двамата, изглежда, стигнаха до съгласие, защото оставиха конете да си отдъхнат.

За кратко се върнах при себе си. Беше ми странно да открива, че се усмихвам въпреки потта, която покриваше лицето ми. Умението бе силно и истинско. Дишах дълбоко от напрежение. Опитах се да се отдръпна от него, ала сладостният поток на познанието беше прекалено съблазнителен. Бях във възторг от бягството на Сенч, радвах се, че има хора, които работят на страната на Искрен. Светът широко се разтвори пред мен и ме изкушаваше като поднос със сладки. Сърцето ми мигом направи своя избор.

Дереше се бебе — по онзи безкраен, безнадежден и присъщ единствено на пеленачетата начин. Моята дъщеря. Лежеше в леглото, все още увита в одеяло, покрито с дъждовни капки. Лицето ѝ бе зачервено от напрегане. Едва съдържаното раздражение в гласа на Моли ме уплаши.

— Млъкни. Не можеш ли просто да млъкнеш?

Гласът на Бърич, строг и уморен.

— Не ѝ се карай. Тя е още бебе. Сигурно просто е гладна.

Моли стоеше със силно стиснати устни и скръстени на гърдите ръце. Бузите ѝ бяха червени, косата ѝ висеше на мокри кичури. Бърич закачи подгизналия си плащ. Бяха ходили някъде заедно и току-що се връщаха. Огънят беше угаснал, в хижата бе студено. Бърич отиде при огнището, тежко приклепна, като щадеше коляното си, и започна да избира подпалки. Усещах напрежението му и знаех, че прави всичко възможно, за да се овладее.

— Погрижи се за детето — тихо каза той. — Аз ще запаля огъня и ще сложа да се стопли вода.

Моли си свали плаща и решително отиде да го закачи до неговия. Виждах, че не може да понася да ѝ говори така. Бебето продължаваше да се дере, безмилостно настоятелно като зимния вятър навън.

— Студено ми е, уморена съм, гладна съм и съм мокра. Тя ще трябва да се научи, че понякога просто се налага да чака.

Бърич се наведе да раздуха искрата и тихо изруга, когато не прихвана.

— На нея също ѝ е студено, гладна е, уморена е и е мокра — отбеляза той и упорито продължи да удря с огнивото. — И е прекалено мъничка, за да направи нещо. Затова плаче. Не за да те измъчва, а за да ти каже, че има нужда от помощ. Това е същото като джавкането на кутрето или цвъртенето на пилето. Не го прави, за да те дразни. — Гласът му се повишаваше с всяко следващо изречение.

— Не! Прави го точно за да ме дразни! — Заяви Моли и предизвикателно се обърна. — Просто не спира да плаче. Омръзна ми да се занимавам с нея. И започва да се разглезва. Рече само за да я взема на ръце. Вече нямам нито минутка за себе си. Нощем не ме оставя да спя. Нахрани бебето, изкърпи бебето, преповий бебето, полюлей бебето. Това е целият ми живот — гневно изреди мъките си тя. Блясъкът в очите ѝ беше същият, с който я бях виждал да се изправя срещу баща си, и знаех, че очаква Бърич да стане и да се приближи към нея. Вместо това той доволно изсумтя, когато нагоре се стрелна тесен огнен език и подпали парче брезова кора. Дори не се обърна да погледне Моли и плачещото дете. Удивих се, че може да не усеща беснеещата зад гърба му Моли. Аз нямаше да съм толкова спокоен, ако тя стоеше зад мен с такова изражение.

Едва когато огънят забумтя, Бърич се обърна. Не към нея, а към бебето. Мина покрай Моли, като че ли я нямаше. Не зная дали

забеляза, че тя се готви за внезапния удар, който почти очакваше от него. Сърцето ми се сви, когато видях белега, останал ѝ от баща ѝ. Бърич се наведе над бебето и започна да му говори успокоително. С благоговение наблюдавах как нещо го преповива. Той се огледа, после взе вълнената риза, която висеше на облегалката на един от столовете, и го уви в нея. Дъщеря ми продължаваше да плаче, но вече с малко по-различен глас. Бърич я притисна към рамото си и със свободната си ръка напълни гърнето и го сложи на огъня. Като че ли Моли изобщо я нямаше. Лицето ѝ пребледня и очите ѝ станаха огромни, докато той отмерваше овеса. Когато установи, че водата още не е кипнала, Бърич седна с бебето и ритмично започна да го потупва по гърба. Плачът стана по-колеблив, сякаш момиченцето се бе уморило.

Моли отиде при тях.

— Дай ми я. Аз ще я нахраня.

Бърич бавно я погледна. Лицето му остана безизразно.

— Когато се успокоиш и искаш да я подържиш, ще ти я дам.

— Веднага ми я дай! Тя е мое дете — изсумтя Моли и протегна ръце. Бърич я спря с очи и тя се отдръпна. — Да ме засрамиш ли се опитваш? — Гласът ѝ изтъняваше. — Тя е мое дете. Имам право да я гледам както сметна за подходящо. Няма нужда постоянно да я държат на ръце.

— Вярно е — спокойно се съгласи той, но не понечи да ѝ даде детето.

— Смяташ ме за лоша майка. Но какво знаеш ти за децата, за да твърдиш, че греша?

Бърич стана и леко се олюля на болния си крак. Отмери нужното количество овес, изсипа го във врящата вода и го разбърка. После захлупи гърнето и го премести малко настрани от огъня. И всичко това като държеше бебето в другата си ръка. Виждах, че напрегнато мисли.

— Може би не знам нищо за децата. Но знам за малките животни. Жребчета, кутрета, телета, прасенца. Дори ловджийски котки. Зная, че ако искаш да ти имат доверие, често ги докосваш, когато са малки. Внимателно, но твърдо, за да вярват в силата ти.

Той се насочваше към целта си. Стотици пъти бях чувал тази лекция, обикновено изнасяна пред нетърпеливи конярчета.

— Не им крещиш, не правиш резки движения, които изглеждат заплашителни. Даваш им хубава храна и прясна вода, поддържаш ги

чисти и ги подслоняваш от лошото време. — Бъррич обвинително сниши глас. — Не си изпускаш нервите и не бъркаш наказанието с дисциплината.

Думите му смаяха Моли.

— Дисциплината идва от наказанието. Детето се научава на дисциплина, когато получава наказание, задето е направило нещо лошо.

Бъррич поклати глава.

— Ще ми се да „накажа“ оня, който ти го е внушил — рече той и в гласа му се прокрадна предишната му сприхавост. — Какво всъщност си научила от това, че баща ти си е изливал яда върху теб? Че е слабост да проявяваш нежност към детето си ли? Че понеже си голяма, не ти подхожда да държиш на ръце дъщеря си, когато плаче, защото иска да е с теб ли?

— Не искам да приказвам за баща ми — неуверено рече Моли.

После протегна ръце към бебето като дете — към любимата си играчка, и Бъррич ѝ го подаде. Моли седна пред огнището и разтвори блузата си. Момиченцето лакомо потърси гърдта ѝ и мигом утихна. Известно време единствените звуци бяха вятърът, който шепнеше навън, къкренето на гърнето и пращането на огъня. — И ти не винаги си бил търпелив с Фиц, когато е бил малък — укоризнено каза тя.

Бъррич кратко се засмя.

— Струва ми се, че никой нямаше да може постоянно да проявява търпение към Фиц. Когато ми го доведоха, беше на пет-шест години и не знаех нищо за него. А и бях човек с много други интереси. За известно време можеш да затвориш жребче в обора или да завържеш куче. Но с децата не е така. Нито за миг не бива да забравяш, че имаш дете. — Той безпомощно сви рамене. — Преди да се усетя Фиц се превърна в център на живота ми. — Странна пауза. — После ми го взеха и аз им позволих... А сега е мъртъв.

Мълчание. Отчаяно ми се искаше да се пресегна към двамата, да им кажа, че съм жив. Но не можех. Чувах ги, виждах ги, ала не можех да ги достигна. Като вятъра над къщата аз ревах и блъсках стените, но напразно.

— Какво да правя? Какво ще стане с нас — внезапно, без да се обръща към никого, попита Моли. — Нямам съпруг, с дете съм и не мога да си изкарвам сама прехраната. Всичките ми спестявания се

стопиха. — Тя погледна Бърич. — Бях ужасно глупава. Винаги съм вярвала, че той ще дойде да ме потърси, че ще се ожени за мен. Но той не дойде. И никога няма да дойде. — Притиснала бебето към себе си, Моли започна да се люлее. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Не си мисли, че днес не чух оня старец, оня, дето каза, че ме бил виждал в Бъкип и че съм била уличницата на копелето-осезател. След колко време тази история ще стигне до Рибарски бряг? Вече няма да смея да ходя в града, няма да мога да вървя с изправена глава.

Нещо в Бърич угасна. Той се изгърби, опря лакът върху коляното си, подпря брадичката си с юмрук.

— Мислех, че не си го чула. Ако не беше толкова стар, щях да го накарам да плати за думите си.

— Не можеш да предизвикаш човек, задето е казал истината — отчаяно отвърна Моли.

Това го накара да вдигне глава.

— Ти не си уличница — разпалено заяви Бърич. — Ти беше съпруга на Фиц. Не си виновна, че не го знаят всички.

— Негова съпруга — иронично рече Моли. — Не бях негова съпруга, Бърич. Той така и не се ожени за мен.

— Така ми говореше за теб. Заклевам се. Ако не беше умрял, щеше да се върне. Щеше. Винаги е искал да се ожени за теб.

— О, да, той искаше много неща. И много лъжеше. Намеренията не са дела, Бърич. Ако всяка жена, която е чувала някой мъж да ѝ обещава да се ожени за нея, беше съпруга, е, на света нямаше да има толкова много копелета. — Тя изправи рамене и с уморено примирение избърса сълзите от лицето си. Бърич не ѝ отговори. Моли погледна мъничкото личице, което най-сетне бе спокойно. Бебето заспа. Тя пъкна кутре в устата му, за да освободи зърното си. След това закопча блузата си и се усмихна. — Струва ми се, че напипвам зъбче. Може затова да плаче.

— Зъбче ли? Дай да видя — възкликна Бърич, приближи се и се наведе над дъщеря ми, докато Моли внимателно разтваряше розовите ѝ устнички. Детето се дръпна насън и се намръщи. Бърич нежно го пое от ръцете ѝ, занесе го на леглото и го зави с ризата си. Моли вдигна капака на гърнето и разбърка кашата.

— Аз ще се грижа за вас — неловко каза Бърич. Не откъсваше поглед от бебето. — Не съм толкова стар, че да не работя. Докато съм в

състояние да въртя брадва, можем да продаваме дърва в града. Ще се оправим.

— Изобщо не си стар — разсеяно отвърна Моли, докато солеше кашата. После седна край огъня, извади от кошницата до стола си дреха за кърпене и започна да я върти в ръцете си, като се чудеше откъде да започне. — Всеки ден сякаш се събуждаш различен. Погледни тази риза. Шевът на рамото е разпран, като че ли е на растящо момче. Струва ми се, че от ден на ден се подмладяваш. Но аз с всеки изтекъл час се чувствам все по-стара. И не мога вечно да разчитам на теб, Бърич. Трябва да уредя живота си. Някак си. Само че в момента не се сещам с какво да започна.

— Тогава засега не се безпокой за това — успокоително отвърна Бърич и се приближи, за да застане зад стола ѝ. Вдигна ръце, като че ли се канеше да ги постави на раменете ѝ, но вместо това ги скръсти на гърдите си. Скоро ще дойде пролетта. Ще си засадим градина и пак ще ловим риба. Може да се цаня на работа в Рибарски бряг. Ще видиш, ще се оправим.

Оптимизмът му зарази и нея.

— Трябва още сега да изплета няколко кошера. С малко късмет мога да развъдя пчели. Знам една поляна с много цветя на хълмовете, където през лятото е пълно с пчели. Ако направим кошерите там, пчелите ще се заселят ли в тях?

Моли се усмихна.

— Те не са като птиците, глупчо. Роят се само, когато в стария кошер станат прекалено много. Може да хванем някой рояк така, но чак в края на лятото или наесен. Не. Напролет, когато пчелите започнат да се раздвижват, ще се опитаме да открием хралупа с пчели. Когато бях малка, помагах на баща ми да ловим пчели. Примамваш ги с паница затоплен мед. Първо идва една, после още една. Ако знаеш как, а аз зная, можеш да ги проследиш чак до хралупата им. Това е само началото, разбира се. После трябва да накараш рояка да излезе от хралупата и да влезе в кошера, който си направил. Понякога, ако дървото е малко, можеш просто да го отрежеш и да го вземеш заедно с хралупата.

— Пчелите не те ли жият — скептично попита Бърич.

— Не и ако правиш всичко както трябва — спокойно отвърна Моли.

— Ще трябва да ме научиш — смирено каза той.

Моли се обърна и го погледна. Усмихна се, ала усмивката ѝ не беше като някогашната. Тази усмивка показваше, че двамата се преструват. Любимата ми вече знаеше, че не може да вярва напълно на нито една надежда.

— Ако ти ме научиш на четмо и писмо. Лейси и Търпение започнаха и мога малко да чета, но писането ми е по-трудно.

— Ще те науча, а после ще науча и Копривка — обеща ѝ той.

Копривка. Тя беше нарекла дъщеря ми Копривка, на името на растението, което обичаше, въпреки че оставяше обриви по ръцете ѝ. Така ли мислеше за нашата дъщеря — че носи болка едновременно с радостта? Нещо привличаше вниманието ми, ала аз яростно се вкопчих на мястото си. Щом не бях в състояние повече да се приближа до Моли, щях да взема всичко, каквото можех.

„Не — твърдо заяви Искрен. — Върви си оттам. Излагаш ги на опасност. Смяташ ли, че ще се посвеният да ги погубят, ако решат, че така ще те наранят и отслабят?“

Внезапно се озовах при него. Той бе някъде на студено и тъмно. Опитах се да видя района наоколо, но Искрен ме заслепи. Без никакво усилие ме заведе там въпреки волята ми, без никакво усилие ми затвори очите. Силата на Умението му ме уплаши. И в същото време усетих, че е уморен, уморен почти до смърт, въпреки тази огромна мощ. Умението беше като силен жребец и Искрен бе разплитащото се въже, с което беше завързан.

„Идваме при теб“ — съобщих му аз, макар че нямаше нужда.

„Зная. Побързайте. И повече не прави така, повече не мисли за тях и никога не си помисляй имената на онези, които искат да ни навредят. Тук всеки шепот е вик. Те имат способности, каквито не можеш да си представиш, сила, на която не си способен да устоиш. Враговете ти могат да те следват навсякъде. Затова не оставяй следа.“

„Но къде си ти?“ — попитах го, докато ме отблъскваше от себе си.

„Открий ме!“ — заповяда ми Искрен и ме върна при тялото и живота ми.

Задъхано седнах на одеялото си. Все едно се бях борил и ме бяха повалили по гръб. Шумно си поех дъх и напълних дробовете си. Огледах се в мрака. Навън виеше виелица. Мангалът излъчваше червено сияние в средата на шатрата и осветяваше само сгушеното тяло на спящата Кетъл.

— Добре ли си — тихо ме попита шутът.

— Не — прошепнах аз. Отпуснах се до него. Изведнъж ме обзе такава умора, че не можех да мисля, не можех да изрека нито дума. Потта по тялото ми изстина и се разтреперих. Шутът ме изненада, като ме прегърна. Признателно се притиснах към него. Съчувствието на моя вълк ме обгърна. Зачаках шутът да каже нещо успокоително. Той бе прекадено умен, за да опита. Заспах като копнеех за думи, които не съществуваха.

25

СТРАТЕГИЯ

*Дошли във Джаампе мъдреци шестима
и хълма изкачили посред зима.
Месата им открили, ала душите смели
на каменни криле далече отлетели.*

*Дошли във Джаампе мъдреци петима
и пътя извървели без път пред тях да има.
Разкъсани на части, те във едно се слели,
но делото наченато така и не подели.*

*Дошли във Джаампе мъдреци четирма,
приказвали със думи, ала без звук и рима,
кралицата помолила на път да се
отправят
и никой веч не знае где името ѝ славят.*

*Дошли във Джаампе после трима,
помогнали на краля си незримо,
опитали на хълма да се покатерят —
и не успели костите им да намерят.*

*Дошли във Джаампе после двама,
по-мъдри, казват, вече нямамо,
и хубави жени намерили си там,
и в обич заживели си без срам.*

*Дошъл във Джаампе и последният един,
катурнал и кралицата, и трона ѝ любим,
изпълнил своя дълг и сън дълбок заспал,*

и костите оставил си във каменен чувал.

*Не идват мъдреци във Джаампе оттогава
на хълма да потънат във забрава.
По-леко е и много по е лесно
да си живееш кротко и безчестно.*

— Фиц? Буден ли си? — Шутът се бе навел над мен и лицето му почти докосваше моето. Изглеждаше разтревожен.

— Да, струва ми се. — Затворих очи. В главата ми хаотично се рояха образи и мисли. Не можех да разбера кои от тях са мои. Опитах се да си спомня дали е важно да го зная.

— Фиц! — Този път беше Кетрикен. Хвана ме за рамото и ме разтърси.

— Накарайте го да седне — предложи Славей. Кралицата незабавно ме хвана за яката и ме надигна да седна. Рязката промяна ме замая. Не разбирах защо искат да се събудя посред нощ. Казах им го.

— Вече е пладне — напрегнато отвърна Кетрикен. — Бурята продължава да вилнее от снощи. — Тя внимателно ме погледна. — Гладен ли си? Искаш ли чай?

Докато се мъчех да се съсредоточа, забравих какво ме пита. Толкова много хора разговаряха, че не можех да отделя мислите си от техните.

— Моля — учтиво казах на жената. — Какво ме попитахте?

— Фиц! — Ядосано изсъска бледият мъж, пресегна се зад мен и притегли някаква раница към себе си. — Тук има самодивско биле за чай. Сенч му го остави. Би трябвало да му подейства.

— Няма нужда от това — рязко каза някаква старица, протегна ръка и силно ме ощипа по ухото.

— Ох! Кетъл — скарах ѝ се и се опитах да се освободя. Тя продължаваше да ме стиска.

— Събуди се — строго ми нареди старицата. — Веднага!

— Буден съм — уверих я аз и след като ми се намръщи, Кетъл пусна ухото ми. Докато смутено се озъртах, тя гневно измърмори:

— Прекалено сме близо до този проклет път.

— Виелицата още ли продължава — попитах аз.

— Казахме ти го поне сто пъти — отвърна Славея, но долових тревогата в думите ѝ.

— Имах... нощес сънувах кошмари. Не спях добре. — Огледах хората, сгущени край малкия мангал. Някой се бе осмелил да излезе навън, за да донесе още дърва. На тринога над мангала висеше котле, пълно с топящ се сняг. — Къде е Нощни очи — веднага щом усетих отсъствието му, попитах аз.

— На лов — отговори Кетрикен. И: „Почти без резултат — разнесе се ехото от склоновете над нас. — В тази буря нищо не се движи. Не зная защо изобщо си правя труда.“

„Ела си на топло“ — предложих му аз. В същия момент Кетъл жестоко ме ошипа по ръката. С вик отскочих назад.

— Обръщай ни внимание! — Изсумтя старицата.

— Какво правим? — Като разтривах ръката си, попитах аз. Днес поведението на никой не ми се струваше логично.

— Чакаме бурята да отmine — отвърна Славея, наведе се към мен и впери очи в лицето ми. — Какво ти е, Фиц? Виждам, че умът ти витае някъде.

— Не зная — признах аз. — Чувствам се като в сън. И ако не се насилвам да остана буден, веднага започвам да се унасям.

— Тогава се съсредоточи — грубо ме посъветва Кетъл. Не разбирах защо ми се сърди.

— Може би просто трябва да поспи — предложи шутът. — Изглежда уморен и ако се съди по мятането и скимтенето му нощес, сънищата му хич не са били спокойни.

— Тъкмо затова повече ще си почине като остане буден, отколкото ако пак се върне към такива сънища — безмилостно настоя Кетъл и ме сръга в ребрата. — Говори ни, Фиц.

— За какво — опитах се да извъртя аз.

Кетрикен незабавно предприе атака.

— Сънува ли Искрен? Да не би нощес да си използвал Умението, за да се свържеш с него, и затова днес да си толкова замаян?

Въздъгнах. Човек не може да отговори с лъжа на директния въпрос на своята кралица.

— Да — отвърнах аз, ала когато очите ѝ грейнаха, трябваше да прибавя: — Но този сън няма да ти донесе утеха. Той е жив на някакво

студено ветровито място. Не ми позволи да видя нищо повече и когато го попитах къде е, просто ми каза да го открива.

— Защо е постъпил така — промълви Кетрикен. На лицето ѝ се изписа измъчено изражение, сякаш Искрен е отблъснал нея.

— Той строго ме предупреди да не използвам Умението. Защото... наблюдавах Моли и Бърич. — Беше ми много трудно да го призная, защото не исках да говоря за онова, което бях видял там. — Искрен дойде да ме отведе и ме предупреди, че враговете ни могат да ги намерят чрез мен и да ги погубят. Мисля, че тъкмо затова скри местонахождението си. Защото се бои, че ако науча къде е, Славен и неговата котерия също могат да узнаят.

— Смята ли, че те също го търсят — попита Кетрикен.

— Така ми се струва. Макар че не усетих следи от тяхното присъствие, крал Искрен, изглежда, е убеден в това.

— Защо Славен ще си прави този труд, щом всички вярват, че Искрен е умрял?

Свих рамене.

— Може би, за да не му позволи да се завърне и да докаже, че Славен лъже. Не знам точно. Усещам, че моят крал крие много неща от мен. Той ме предупреди, че котерията притежава неподозирани способности.

— Но Искрен определено не е по-слаб от тях, нали — с детинска убеденост попита Кетрикен.

— Той владее силова буря, каквато никога не съм виждал. Но е нужна цялата му воля, за да я контролира.

— Този контрол е илюзия — измърмори Кетъл. — Капан за непредпазливите.

— Крал Искрен едва ли е непредпазлив, лейди Кетъл — ядосано възрази кралицата.

— Не, разбира се, че не е — побързах да я успокоя аз. — И думите бяха мои, не на Иск... на крал Искрен, милейди. Просто се опитвам, да ви обясня, че поведението му ми е напълно непонятно. Мога само да вярвам, че той знае какво прави. И да изпълнявам заповедите му.

— Да го откриеш — съгласи се Кетрикен и въздъхна. — Ще ми се да можем още в този момент да продължим. Но само глупак ще излезе навън в такава буря.

— Докато сме тук, Фицрицарин е в постоянна опасност — каза Кетъл. Всички погледи се насочиха към нея.

— Какво те кара да говориш така — попита кралицата.

Кетъл се поколеба.

— Всеки може да го види. Ако не говори, мислите му започват да блуждаят и очите му стават празни. Нощем не може да спи, без да го измъчва Умението. Очевидно е, че за това е виновен пътят.

— Макар че всичко това е така, за мен изобщо не е очевидно, че проблемът е в пътя. Може да се дължи на треската от раната му или...

— Не — рискувах я да прекъсна. — От пътя е. Нямам треска. И преди да стигнем до него не се чувствах така.

— Обясни по-подробно — нареди Кетрикен.

— Самият аз не го разбирам. Мога само да предполагам, че пътят някак си е бил създаден с помощта на Умението. Никога не съм виждал по-прав и гладък път. Нито едно дърво не е пуснало издънки по него, въпреки че изобщо не се използва. Няма животински следи. И забелязахте ли онова дърво, покрай което минахме вчера? Падналият направо на пътя дънер? Пънят и най-горните клони бяха здрави, но онази част от ствола, която лежеше върху самия път, почти напълно беше изгнила. Тук все още се движи някаква сила, която поддържа пътя чист. И мисля, че е свързана с Умението.

Кетрикен се замисли, после попита:

— Какво предлагаш да правим?

Свих рамене.

— Нищо. Засега. Шатрата си е добре тук. Ще е глупаво да се опитаме да я преместим в тази виелица. Просто трябва да съм наясно с опасността за себе си и да се мъча да я избягвам. И утре или когато вятърът утихне, трябва да вървя край пътя, а не по него.

— Това няма да помогне много — измърмори Кетъл.

— Може би. Но тъй като пътят ни води при Искрен, не бива да се отклоняваме. Искрен е оцелял, а е бил сам. — Замълчах и си помислих, че вече по-добре разбирам някои от разпокъсаните сънища на Умението, в които го бях виждал. — Някак си ще успея.

Кръгът от скептично наблюдаващи ме лица не ми действаше много успокояващо.

— Трябва да успееш — тъжно се съгласи Кетрикен. — Ако можем да ти помогнем с нещо, Фицрицарин...

— Не се сещам за нищо — отвърнах аз.

— Освен колкото можем да ангажираме вниманието му — каза Кетъл. — Не го оставяйте да седи без работа, нито да спи прекалено много. Славей, арфата ти е тук, нали? Не можеш ли да ни посвириш и попееш?

— Имам *някаква* арфа — кисело я поправи певицата. — Не може да се сравнява със старата, която ми взеха в Лунно око.

За миг лицето ѝ стана безизразно. Зачудих се дали изглеждам така и аз, когато ме тегли Умението. Кетъл протегна ръка и леко я потупа по коляното, ала Славей дори не трепна. — Въпреки това ще ви посвирия, щом смятате, че ще е от помощ. — Младата жена се пресегна към раницата си и извади увития в плат инструмент. Той представляваше просто дървена рамка с опъната струни и общо взето имаше формата на предишната ѝ арфа, ала не и нейното изящество и лъскавина. Славей го взе в скута си и започна да го настройва. Тъкмо свиреше първите ноти на една стара бъкска балада, когато през вратата се провря една покрита със сняг муцуна.

— Нощни очи — радостно го посрещна шутът.

„Имам много месо — гордо заяви вълкът. — Повече от достатъчно, за да се натъпчем до насита.“

Не преувеличаваше. Когато се измъкнах навън, за да видя плячката му, установих, че е някакъв вид глиган. Бивните и грубата четина бяха същите, но това животно имаше по-големи уши и козината му бе на черно-бели петна. Когато излезе при мен, Кетрикен възкликна и каза, че се било случвало да вижда такива животни, но било известно, че те обитавали горите и били толкова зли, че най-добре човек да си нямал работа с тях. Тя започна да чеше вълка зад ушите, като го хвалеше за смелостта и умението му, докато накрая Нощни очи не се затъркаля в снега, преизпълнен с гордост от себе си. Погледнах го, проснат по гръб във виелицата, и не успях да сдържа широката си усмивка. След миг той скочи, злобно ме ухапа по крака и поиска да разпоря търбуха на глигана.

Месото беше тлъсто и сочно. Двамата с Кетрикен свършихме повечето касапска работа, тъй като студът безпощадно измъчваше шута и Кетъл, а Славей се извини с нежните си ръце на арфистка. Студът и влагата не били най-подходящи за все още неоздравелите ѝ пръсти. Нямах нищо против. И усилието, и суровите условия не

позволяваха на ума ми да блуждае и изпитвах странно удоволствие от това да съм насаме с Кетрикен, макар и при такива обстоятелства, защото като споделяхме тази проста работа, забравяхме положението и миналото си и се превръщяхме в двама души, радващи се на обилното месо. Отрязвахме дълги ивици, които бързо щяха да се изпекат на малкия мангал и щяха да са достатъчни за всички ни. Нощни очи взе вътрешностите и си устрои пир със сърцето, черния дроб и червата, а после и с предния крак заради удоволствието да троши костите му. Той го вмъкна със себе си в шатрата, ала никой не възрази против покрития със сняг и кръв вълк, който лежеше в единия край и шумно дъвчеше. Отгоре му продължаваха да се сипят само похвали. Стори ми се непоносимо самодоволен и му го казах, но Нощни очи ми отговори, че никога сам не бил улавял толкова труден дивеч, още по-малко да го домъкне непокътнат, за да си го подели с някого. Шутът непрекъснато го чешеше зад ушите.

Скоро шатрата се изпълни с апетитно ухание. От няколко дни не бяхме яли прясно месо и както умирахме от студ, тлъстият вкус ни се струваше два пъти по-богат. Това повдигна духа ни и почти можехме да забравим виелицата, която свирепо брулеше малкия ни заслон. След като се нахранихме до насита, Кетъл направи чай. Не ми е познато нищо по-затоплящо от горещото месо, чая и вярното другарство.

„Това е истинска глутница“ — доволно отбеляза от ъгъла си Нощни очи. Не можех да не се съглася с него.

Славей избърса пръстите си от мазнината и взе арфата си от шута, който бе помолил да я разгледа. За моя изненада той прокара светлия си показалец по рамката.

— Ако инструментите ми бяха тук, щях да издялкам дървото тук и тук и да го изгледа от тази страна. Така ще е по-удобно.

Славей впери очи в него с нещо средно между подозрителност и колебание. Ала не откри ирония на лицето му.

— Моят учител беше и голям майстор на арфи — предпазливо отвърна тя, сякаш говореше на всички ни. — Той ми показва основните неща, но не можеше да понася да ме гледа как „се пипкам и стържа хубавото дърво“, както сам казваше. Така и не се научих да придавам форма на рамката. А и сега с тая скована ръка...

— Ако бяхме в Джаампе, можех да те оставя да се пипкаш и да стържеш колкото искаш. Но въпреки че имам само нож, мисля, че и

сега мога да придам по-изящна форма на това дърво — заяви шутът.

— Дано успееш — тихо се съгласи Славей. Зачудих се кога са се отказали от враждебността си и установих, че от няколко дни съм обръщал внимание само на себе си. Бях приел, че певицата не иска да има нищо общо с мен, освен да присъства, ако извърша нещо от голямо значение. Не бях проявил никакви признаци на приятелство към нея. И положението, и скръбта на Кетрикен бяха издигнали помежду ни преграда, която не се бях опитал да разруша. Сдържаността на Кетъл, когато станеше въпрос за самата нея, затрудняваше нормалните разговори. Ала не се сещах за оправдание защо напоследък съм изключил шута и вълка от мислите си.

„Когато издигаш стени срещу хората, използващи Умението срещу теб, ти затваряш зад тях не само това си сетиво“ — отбеляза Нощни очи.

Замислих се. Струваше ми се, че моето Осезание и усещането ми за хората в последно време са отслабнали. Може би той имаше право. Внезапно Кетъл силно ме сръга в ребрата и ми се скара.

— Не се унасяй!

— Просто мислех — оправдах се аз.

— Ами тогава мисли на глас.

— В момента мислите ми не си струват да ги споделям.

Старицата ме погледна гневно.

— Тогава изрецитирай нещо — нареди ми шутът. — Или изпей някоя песен. Каквото и да е, стига да не позволява на ума ти да блуждае.

— Добра идея — съгласи се Кетъл и сега беше мой ред сърдито да изгледам шута. Ала всички очи бяха вперени в мен. Поех си дъх и се опитах да измисля нещо, което да изрецитирам. Почти всеки човек помни наизуст любима история или поема. Но повечето от текстовете в паметта ми бяха свързани с отровните билки и другите неща от изкуствата на убиеца.

— Зная една песен — признах накрая. — „Саможертвата на Кросфайър“.

Този път се намръщи Кетъл, но Славей с весела усмивка изсвири встъпителните ноти. След едно неуспешно начало запях и продължих нататък доста добре, макар че веднъж-дваж забелязах Славей да потръпва от някой фалшив тон. Кой знае защо, изборът ми раздражни

старицата и тя седеше сърдито. Когато свърших, Кетрикен изпя ловна балада от Планините. После шутът ни развесели с неприлична народна песен за ухажването на млада доячка. Струва ми се, че изпълнението му предизвика неохотното възхищение на Славея. Оставаше Кетъл и аз очаквах да изклинчи, но тя ме изненада като изпя старата детска песничка „Дошли във Джаампе мъдреци шестима и хълма изкачили, макар и посред зима“, без да откъсва поглед от очите ми, като че ли всяка нейна дума бе насочена единствено към мен. Ала дори в песента ѝ да имаше скрита обида, аз не я открих, нито пък причината за лошото ѝ настроение.

„Вълците пеят заедно“ — отбеляза Нощни очи точно в момента, в който Кетрикен предложи:

— Изсвири ни нещо, което знаем всички, Славея. Нещо, което да ни окуражи. — И певицата изпълни древната песен за събирането на цветя за любимата и ние я изпяхме заедно, някои с повече чувство от други.

— Виелицата утихва — каза Кетъл, когато заглъхна и последният звук.

Всички се заслушахме, после Кетрикен се измъкна от шатрата. Последвах я и известно време двамата тихо стояхме на вятъра. Здрачът беше откраднал багрите на света. Снегът се сипеше на дебели парцали.

— Бурята почти се е успокоила — отбеляза тя. — Утре можем да продължим пътя си.

— Нямам търпение — отвърнах аз. „Ела при мен, ела при мен“ все още отекваха в главата ми думите на моя крал. Той бе някъде в тези Планини или отвъд тях.

Там беше и реката на Умението.

— Що се отнася до мен — тихо рече Кетрикен, — ще ми се да бях послушала инстинкта си и да бях стигнала до края на пътя, обозначен на картата. Но тогава си казах, че няма да постигна нищо повече от Искрен. И се боях да рискувам живота на детето си. Дете, което въпреки това изгубих, и така го провалих още веднъж.

— С какво си го провалила — възкликнах ужасено. — Със загубата на детето ли?

— На детето му, на короната му, на кралството му. На баща му. Изгубих всичко, което той ми повери, Фицрицарин. Чудя се как ще го погледна в очите.

— О, ваше величество, грешите, уверявам ви. Той не смята, че сте го провалили. Само се бои, че ви е изоставил в огромна опасност.

— Искрен трябваше да го направи — тихо отвърна Кетрикен. После жално прибави: — О, Фиц, как можеш да ми казваш какви чувства изпитва, след като дори не знаеш къде е?

— Неговото местонахождение не е нищо повече от обикновена информация, точка на картата. Но чувствата му, чувствата му към вас... той диша с тях и когато сме заедно в Умението, ум до ум, аз усещам тези неща, независимо от желанието си. — Спомних си другите случаи, когато неволно бях ставал свидетел на Искреновите чувства към жена му, и се зарадвах, че нощта скрива лицето ми от нея.

— Ще ми се това Умение да беше нещо, което да можех да науча... Знаеш ли колко често съм ти била сърдита само защото можеш да се свързваш с онзи, за когото копнея, и с такава лекота проникваш в неговия ум и сърце? Завистта е грозно нещо и винаги съм се опитвала да я избягвам. Но понякога ми се струва чудовищно несправедливо, че ти си близо до него, а аз — не.

Никога не ми беше хрумвало, че кралицата може да се чувства така.

— Умението е колкото дарба, толкова и проклятие — неловко отбелязах аз. — Или поне за мен е така. Дори това да беше нещо, което можех да ви подаря, милейди, не зная дали бих го дал на приятел.

— Да усетя присъствието и любовта му поне за миг, Фиц... за това съм готова да приема всяко проклятие. Отново да почувствам докосването му, в каквато и да е форма... можеш ли да си представиш колко много ми липсва той?

— Струва ми се, че мога, милейди — тихо отвърнах аз. Моли. Като ръка, стиснала сърцето ми. *Режеше твърди репи на масата. Ножът бе тъп, щеше да помоли Бърич да го наточи. Той сечеше дърва, за да може на другия ден да ги закара в селото и да ги продаде. Работеше прекалено много, довечера кракът пак щеше да го боли.*

— Фиц? Фицрицарин!

Кетрикен ме върна в настоящето, като ме разтърси за раменете.

— Съжалявам — промълвих аз. Разтърках очи и се засмях. — Каква ирония! През целия ми живот ми е било невероятно трудно да използвам Умението. Идваше и си отиваше като вятър в корабно платно. Сега съм тук и изведнъж Умението става леко като дишането.

И жадувам да го използвам, да открия какво става с хората, които обичам. Но Искрен ме предупреждава да не го правя и аз трябва да му се доверя.

— Както и аз — уморено се съгласи тя.

Останахме още малко в сумрака и аз потиснах внезапното си желание да я прегърна, да ѝ кажа, че всичко ще се оправи, че ще намерим нейния съпруг и крал. За миг тя ми заприлича на онова високо и стройно момиче, което бе дошло от Планините, за да се омъжи за Искрен. Ала сега Кетрикен беше кралица на Шестте херцогства и аз бях видял нейната сила. Определено не се нуждаеше от утехата на такъв като мен.

Отрязахме още парчета месо от замръзващия глиган, после се върнахме при спътниците си в шатрата. Нощни очи доволно спеше. Шутът стискаше арфата на Славей между коленете си и с помощта на нож за дране на кожи заглаждаше рамката. Певицата седеше до него, наблюдаваше го и се опитваше да не изглежда напрегната. Кетъл бе свалила кесийката, която носеше на шията си, беше я отворила и подреждаше шепа полирани камъчета. Когато двамата с Кетрикен разпалихме слабия огън в мангала и се приготвихме да опечем месото, старицата настоя да ми обясни правилата на някаква игра. Поне се опита. Накрая се отказа с възклицанието:

— Ще ги разбереш, когато изгубиш няколко пъти.

Изгубих повече от няколко пъти. Тя не ме остави на мира дълги часове след като се бяхме нахранили. Шутът продължи да се занимава с арфата на Славей, като често спираше, за да точи ножа си. Кетрикен мълчеше. Шутът забеляза меланхоличното ѝ настроение и започна да разказва истории от бъкпския живот преди нейното пристигане в замъка. Слушах с едно ухо и дори аз се върнах в онези дни, когато алените кораби бяха само легенда и животът ми, ако не щастлив, бе сигурен. Някак си разговорът се насочи към различните менестрели, които бяха свирили в Бъкп, едни прочути, други не толкова, и Славей отрупа шута с въпроси за тях.

Скоро се увлякох в играта на камъчета. Действаше ми странно успокоително: самите камъчета бяха червени, черни и бели, гладко полирани и приятни на пипане. Всеки играч вадеше наслуки камъчета от кесийката и ги поставяше на местата, където се пресичаха линиите на специално разчертано парче плат. Играта едновременно беше

проста и сложна. Всеки път щом спечелех, Кетъл започваше да ми обяснява още по-заплетени стратегии. Това ме поглъщаше и освобождаваше ума ми от спомени и мисли. Когато накрая всички други вече задрямваха, тя нареди камъчетата за поредната игра и ме подкани да ги разгледам.

— Може да се спечели с един ход на черно камъче — каза ми старицата. — Но решението не се открива толкова лесно.

Вперих очи в разположението на камъчетата и поклатих глава.

— Колко време ти трябваше, за да се научиш да играеш?

Тя се усмихна.

— Като малка бързо се учех. Но признавам, че ти си по-схватлив.

— Мислех, че тази игра произхожда някъде отдалеч.

— Не, това е стара бъкска игра.

— Никога не съм виждал да я играят.

— В детството ми често се срещаше, само че не я обяснявах на никого. Но сега това няма значение. Проучи разположението на камъчетата. Утре сутрин ми кажи решението.

Тя остави парчето плат до мангала. Сенч дълги години бе тренирал паметта ми и сега това ми беше от помощ. Когато си легнах, аз си представих плата и си дадох едно черно камъче, с което да спечеля. Имаше страшно много възможни ходове, тъй като черното камъче можеше да заема мястото и на червено, което от своя страна бе по-силно от бяло. Затворих очи, ала продължих да разигравам различни варианти, докато накрая не заспах. Или не съм сънувал абсолютно нищо, или съм сънувал играта. Така или иначе, това ме спаси от сънищата на Умението, но когато на сутринта се събудих, все още нямах решение на загадката, която ми бе поставила Кетъл.

Другите още спяха. Изпълзях от шатрата и се върнах с котле, пълно с пресен сняг. Навън беше значително по-топло. Това ме ободри и в същото време ме накара да се зачудя дали пролетта вече настъпва в низините. Преди мислите ми да заблуждаят, седнах и отново се заех със загадката на играта. Нощни очи дойде и отпусна глава на рамото ми.

„Омръзна ми да сънувам камъни. Вдигни очи и виж цялото, малки братко. Това е ловуваща глутница, а не отделни ловци. Виж. Този. Сложи черния ето там и не използвай червения, за да изместиш белия, а го постави близо до капана. И толкова.“

Когато се събуди Кетъл, аз все още се удивлявах на чудната простота на неговото решение. Тя усмихнато ме попита дали съм готов. В отговор извадих едно черно камъче от кесийката и направих предложените от вълка ходове. Старицата смаяно зяпна и ме погледна със страхопочитание.

— Никой не е успявал да го разгадае толкова бързо!

— Помогнаха ми — срамежливо признах аз. — Това е решението на вълка.

Кетъл се ококори.

— Правиш си шеги с една старица!

— Не, не се шегувам — уверих я аз. — Почти цяла нощ мислих и дори ми се струва, че сънувах различни стратегии. Но когато се събудих, Нощни очи ми даде отговора.

Кетъл дълго мълча.

— Смятах, че Нощни очи е... умен любимец. Който чува заповедите ти, въпреки че не ги изричаш на глас. Но сега твърдиш, че разбирал човешка игра. Ще ми кажеш ли, че разбира и човешката реч?

Заслушана в разговора, в отсрещния край на шатрата Славей се надигна на лакът. Опитах се да измисля някаква лъжа, после решително се отказах. Изправих рамене, като че ли докладвах на самия Искрен.

— Ние сме обвързани с Осезанието. Всичко, което чувам и разбирам аз, чува и разбира Нощни очи. Той научава онова, което го интересува. Не твърдя, че може да прочете свитък или да научи наизуст песен. Но ако нещо го интересува, той започва да мисли за него по свой начин. Обикновено като вълк, но понякога почти като човек... — Помъчих се да изразя с думи нещо, което самият аз не разбирах напълно. — Той възприе играта като глутница вълци, преследващи дивеч. Не като черни, червени и бели пионки. И видя къде е щял да отиде, ако е ловувал с глутницата, за да направи вероятен успеха ѝ. Предполагам, че понякога и аз виждам нещата като него... като вълк. В това няма нищо лошо, струва ми се. Просто друг начин на възприемане на света.

В очите на Кетъл зърнах следи от суеверен страх. Нощни очи избра този момент, за да повдигне и спусне опашка, с което показваше, че напълно съзнава, че говорим за него. Старицата потрепери.

— Онова, което правиш с него... е като използване на Умението между хората, само че с вълк, така ли?

Понечих да поклатя глава, но сетне трябваше да свия рамене.

— Осезанието започва по-скоро като споделяне на чувства. Особено когато бях малък. Следване на миризми, гонене на кокошка, защото бяга. Но когато сте били заедно толкова време, колкото нас с Нощни очи, нещата започват да се променят. Аз повече усещам животното, в което живее умът ми. Той повече усеща...

„Мислене. За онова, което идва преди и след избора на някакво действие. Осъзнаваш, че постоянно правиш избори и обмисляш кои от тях са най-добри.“

„Точно така.“ Повторих думите му на Кетъл. Нощни очи вече се бе надигнал. Той лениво се протегна, после седна и впери очи в нея, наклонил глава на една страна.

— Разбирам — тихо отвърна старицата. — Разбирам. — Стана и излезе от шатрата.

Славей се надигна и се прозя.

— Това напълно променя нещата с чесането му зад ушите — отбеляза тя. Шутът ѝ отговори със смях, седна на одеялото си и се пресегна да почеше Нощни очи зад ушите. Вълкът благодарно се отърка в него. Изсумтях и се захех да направя чай.

Дебел пласт влажен сняг покриваше всичко и затрудняваше вдигането на лагера. Нарязахме на части остатъка от глигана и го взехме с нас. Събрахме джепите — въпреки виелицата те не се бяха отдалечили много. Изглежда, тайната се криеше в чувала с подсладен овес, с който Кетрикен примамваше водача. Когато най-последно се приготвихме, Кетъл заяви, че не трябвало да ми позволяват да вървя по пътя и че някой постоянно трябвало да е с мен. Понаежих се, но те не ми обърнаха внимание. Шутът незабавно изяви желание да ме наглежда пръв. Славей му се усмихна странно и поклати глава. Приех насмешките им с нацупване. Те не обърнаха внимание и на това.

Скоро жените и джепите с лекота се движеха по пътя, докато ние с шута се влачехме отстрани. Кетъл се обърна и размаха тоягата си.

— Накарай го да се отдалечи още повече! — Заповяда тя на шута. — Толкова, че едва да можете да ни виждате. Хайде, вървете. Хайде!

И ние покорно се отдалечихме в гората. Щом другите се скриха от поглед, шутът се обърна към мен и възбудено попита:

— Каква е Кетъл?

— Не знам повече от теб — отвърнах аз. И на свой ред му отправих въпрос: — Какво има между вас със Славей?

Шутът повдигна вежди и лукаво ми намигна.

— Съмнявам се, че се е стигнало чак дотам — възразих аз.

— О, не всички са неподатливи към моите хитрини като теб, Фиц. Какво да ти кажа? Тя чезне по мен, копнее за мен с дълбините на душата си, но не знае как да го изрази, клетата.

Отказах се да го разпитвам повече за това.

— Какво искаше да кажеш, когато ме попита каква е Кетъл?

Той ме погледна съчувствено.

— Не е толкова сложно, малкия. Каква е тази жена, която знае толкова много за проблемите ти, която изведнъж изважда от джоба си игра, за каквато само съм чел в един много стар свитък, която пее „Дошли във Джаампе мъдречи шестима“ с два допълнителни стиха, които не съм чувал никъде? Каква е Кетъл, о, светлина на живота ми, и защо толкова стара жена е решила да прекара последните си дни в катерене по чукарите заедно с нас?

— Тази сутрин си в чудесно настроение — кисело отбелязах аз.

— Нали? — Съгласи се шутът. — А ти почти успя да отклониш въпроса ми. Не може да нямаш някои предположения по тази загадка, които да споделиш с един беден шут?

— Тя не ми дава достатъчно сведения за себе си, за да ги използвам като основа за предположения — отвърнах аз.

— Така значи. Какво можем да заключим за жена, която си държи езика зад зъбите? За жена, която явно знае нещо за Умението? За древните бъкски игри и за старите песни? На каква възраст е тя според теб?

Свих рамене.

— Кетъл не хареса песента ми за котерията на Кросфайър — ненадейно се сетих аз.

— О, но спокойно може да е заради твоето пеене. Да не се хващаме за сламки.

Въпреки волята си се усмигнах.

— Толкова отдавна не си бил язвителен, че сега почти изпитвам облекчение, когато те чувам да ми се подиграваш.

— Ако знаех, че ти липсва, щях много по-скоро да започна да те нагрубявам — ухили се шутът. После стана по-сериозен. — Фицрицарин, над тази жена е надвиснала загадъчност като мухи над... разлята бира. Постоянно говори за поличби, предзнаменования и сбъдващи се пророчества. Мисля, че е време някой от нас да ѝ зададе няколко директни въпроса. — Той ми се усмихна. — Шансът ти ще е следобед, докато те съпровожда. Не бъди груб, разбира се. Попитай я кой е бил крал, когато е била малка. И защо е заминала в изгнание.

— В изгнание ли — засмях се аз. — Имаш богата фантазия.

— Така ли смяташ? Аз не. Попитай я. И непременно ми събщи отговора ѝ.

— А в замяна на това ти ще ми кажеш ли какво става между вас със Славея?

Шутът ме стрелна с поглед.

— Убеден ли си, че искаш да знаеш? Предния път, когато направихме такава замяна, аз ти разкрих тайната си, но ти установи, че не я искаш.

— Това такава тайна ли е?

Той повдигна вежди.

— Знаеш ли, самият аз не съм сигурен как да ти отговоря. Понякога ме изненадваш, Фиц. Обикновено не, разбира се. Най-често се изненадвам сам. Например когато проявих готовност да се мъкна в дълбокия сняг с някакво си копеле, след като можех да си свиркам по идеално прав път с керван от очарователни джепи.

През остатъка от сутринта не научих от него нищо повече. Следобед ми правеше компания не Кетъл, а Славея. Очаквах да се чувствам неловко. Все още не бях забравил, че е разменила информацията за детето ми срещу участието си в тази експедиция. Ала някак си през дните от началото на нашето пътуване гневът ми към нея се беше превърнал в уморена предпазливост. Сега знаех, че няма да се посвени да използва всякакви сведения срещу мен, и затова си държах езика зад зъбите, решен изобщо да не споменавам за Моли и дъщеря ми. Не че вече имаше някакво значение.

Ала за моя изненада Славея се държеше приветливо и дружелюбно. Тя ме обсипа с въпроси, не за Моли, а за шута, до такава

степен, че започнах да се питам дали наистина не изпитва нещо към стария ми приятел. Няколко жени в двора бяха проявявали интерес към него и го бяха ухажвали. Той с безмилостна жестокост бе разкривал леконравието на онези, които бяха привлечени единствено от странния му вид. Една градинарка толкова много се бе впечатлила от духовитостта му, че в негово присъствие езикът ѝ се завързваше на възел. Бях чул кухненски слухове, че му оставяла букети при стълбището на неговата кула и някои предполагаха, че веднъж-дваж е била канена да се качи горе. После се беше наложило да напусне замъка Бъкип, за да се грижи за възрастната си майка в някакъв далечен град, и доколкото знаех, нещата бяха приключили с това.

Но колкото и скромна да бе тази информация, аз не я споделих със Славей и отклоних любопитството ѝ с баналния отговор, че двамата сме приятели отдавна, ала задълженията ни не са ни оставяли много време за общуване. Това беше съвсем близо до истината, но едновременно я раздразни и развесели. Другите ѝ въпроси бяха също толкова странни. Попита ме дали някога съм се чудил какво е истинското му име. Отвърнах ѝ, че тъй като не съм в състояние да си спомня името, което ми е дала родната ми майка, не обичам да задавам такива въпроси на другите. Това ѝ затвори устата за известно време, ала после тя се поинтересува как се е обличал навремето. Моите описания на сезонните му костюми не я задоволиха, но аз откровено ѝ казах, че преди Джаампе никога не съм го виждал в друго, освен в шутовско облекло. До вечерта продължихме по-скоро да си разменяме реплики, отколкото да водим истински разговор. С радост се присъединих към другите в лагера на известно разстояние от пътя на Умението.

Въпреки това Кетъл ангажираше вниманието ми и трябваше да се грижа за нея, за да не позволя на ума си да блуждае. Шутът сготви апетитна яхния от глиганското и собствените ни провизии. Вълкът се задоволи с още един крак от животното. Когато накрая раздигаме съдовете от вечерята, Кетъл незабавно извади разчертания плат и кесийката с камъчетата и каза:

— А сега да видим какво си научил.

Но след пет-шест игри се намръщи и ме изгледа с присвити очи.

— Не лъжеше — обвинително заяви Кетъл.

— За какво?

— За това, че вълкът ти е помогнал да откриеш решението. Ако сам беше разработил тази стратегия, сега щеше да играеш по друг начин. Тъй като друг ти е дал отговора, вместо сам да го откриеш, сега не го разбираш напълно.

В този момент вълкът се изправи и се протегна.

„Омръзнаха ми камъни и парчета плат. Ловуването е по-забавно и резултатът е истинско месо.“

„Гладен ли си?“

„Не. Скучно ми е.“ Той отвори с муцуна входа на шатрата и се измъкна в нощта.

Кетъл го проследи със стиснати устни.

— Канех се да попитам дали не можете да играете заедно. Щеше да ми е интересно.

— Мисля, че той се досети — измърморих аз, малко недоволен, че не ме е поканил да отида с него.

След пет игри схванах блестящата простота на „круповата“ тактика на Нощни очи. Тя още от самото начало бе лежала под носа ми, но изведнъж сякаш видях камъчетата в движение, вместо неподвижни по върховете на пресичащите се линии. Незабавно я приложих и с лекота спечелих. Бързо победих в още три игри, защото вече разбирах как мога да прилагам тактиката и в обратната ситуация.

След четвъртата ми победа Кетъл събра камъчетата от плата. Другите около нас вече бяха потънали в сън. Старицата хвърли няколко съчки в мангала, за да стане малко по-светло. Възлестите ѝ пръсти ловко наредиха камъчетата.

— Пак ти си на ход — каза ми тя. — Но този път имаш бяло камъче. Едно малко слабо бяло камъче, което обаче може да ти донесе победа. Помисли добре. И недей да лъжеш. Не разчитай на помощта на вълка.

Разгледах разположението на камъчетата, за да го запаметя, после си легнах. Ситуацията изглеждаше безнадеждна. Не виждах как мога да я спечеля и с черно камъче, та камо ли с бяло. Не зная дали бе заради играта, или заради отдалечеността от пътя, но бързо потънах в сън без сънища почти до зори. После се присъединих към дивия бяг на Нощни очи. Вълкът беше оставил пътя далеч зад себе си и весело проучваше околните склонове. Натъкнахме се на две снежни котки, които разкъсваха плячката си, и известно време ги дразнихме, като

обикаляхме точно извън обсега им, за да ги караме да съскат срещу нас. Не успяхме да ги откъснем от месото и скоро се отказахме от играта, за да се запътим обратно към лагера. Когато приближихме, скришом заобиколихме джепите, подплашихме ги и ги накарахме да се струпат точно пред шатрата. Когато вълкът се вмъкна вътре, аз все още бях с него. Той грубо побутна шута с ледения си нос.

„Радвам се да видя, че не си изгубил жизнеността си“ — каза ми Нощни очи, когато отделих ума си от неговия и се надигнах от одеялото.

„И аз“ — съгласих се с него. И станах, за да започна новия ден.

ПЪТЕУКАЗАТЕЛИ

Едно нещо научих добре по време на скитанията си. Богатствата на един район се приемат за даденост в друг. Жителите на градовете във вътрешността на страната ценят като деликатес рибата, с която в Бъкип не храним дори котките. На някои места водата е богатство, на други постоянно прииждащите реки са и досада, и опасност. Качествена кожа, красиви грънци, стъкло, прозрачно като въздух, екзотични цветя... виждам съм всичко това в толкова големи количества, че хората, които го притежават, вече не го смятат за богатство.

Затова в достатъчно количество магията може би се превръща в нещо обикновено. Вместо да предизвиква почуда и страхопочитание, тя става като чакъла и пътеуказателите, използвани с расипничество, смайващо хората, които ги нямат.

Също като преди, този ден вървах покрай пътя. Огромните дървета бяха задържали повечето сняг по клоните си. Теренът бе неравен и сегиз-тогиз имаше дълбоки преспи, но вървенето не ме затрудняваше много. До вечерта обаче дърветата започнаха да стават все по-малки и склонът — определено по-стръмен. Когато дойде време да устроим лагера си, бяхме принудени да потърсим равно място, за да разпънем шатрата. Наложих се да се спуснем доста по-надолу по склона. Когато вдигнахме шатрата, Кетрикен погледна нагоре към

пътя, намръщи се, извади картата и я заразглежда на гаснещата слънчева светлина. Попитах я какво има.

Кралицата посочи пергаментата, после вдигна показалец към склона над нас.

— Ако пътят продължава да се изкачва и склонът става все по-стръмен, утре вече няма да си в състояние да се движиш успоредно с нас. До утре вечер ще напуснем горския пояс. Земята ще е гола, стръмна и скалиста. Трябва да вземем със себе си дърва, колкото могат да носят джепите. — Тя свъси вежди. — Може да се наложи да забавим ход, за да ни настига.

— Ще издържа — обещах аз.

Сините ѝ очи срещнаха моите.

— Вдругиден навярно ще трябва да се върнеш на пътя.

— Щом трябва, ще се справя. — Свих рамене и се опитах да се усмихна въпреки тревогата си. — Какво друго ми остава?

Същата вечер, след като измих съдовете, Кетъл отново извади играта. Погледнах камъчетата и поклатих глава.

— Още не съм разрешил загадката.

— Това ме радва — отвърна старицата. — Защото ако беше успял, макар и с помощта на вълка, наистина щеше да ме смаеш. Това е труден проблем. Но тази вечер ще изиграем няколко игри и ако си държиш очите отворени и внимаваш, може да откриеш решението.

Ала не успях и си легнах да спя, запечатал разположението на камъчетата в ума си.

На другия ден предвижданията на Кетрикен се сбъднаха. По пладне вече се провирах през хрусталаци и се катерех по голи скали, следван по петите от Славея. Въпреки усилията, тя продължаваше да ме разпитва за шута. Какво зная за родителите му? Кой му е шил дрехите? Някога разболявал ли се е сериозно? Стана ми навик да не ѝ давам почти никаква информация. Очаквах тази игра да ѝ омръзне, но тя беше упорита като магаре. Накрая ядосано я попитах точно какво толкова я привлича към него.

На лицето ѝ се изписа странно изражение, като на човек, който се опитва да запази самообладание. Отвори уста, затвори я, ала после не успя да устои, впери жаден поглед в мен и заяви:

— Шутът е жена и е влюбена в теб.

В първия момент думите ѝ сякаш бяха на чужд език. Гледах я и се опитвах да разбера какво иска да каже. Ако не се беше разсмяла, може би щеше да ми хрумне някакъв отговор. Ала нещо в смеха ѝ толкова дълбоко ме обиди, че ѝ обърнах гръб и продължих нагоре по стръмния склон.

— Ти се изчервяваш — извика след мен Славей. — Тилът ти е тъмночервен! Толкова години, а не си знаел, нали? Изобщо ли не подозираше?

— Това е смешно — без да поглеждам назад, отвърнах аз.

— Нима? Кое точно?

— Всичко.

— Кажи ми, че си напълно убеден.

Не я удостоих с отговор. Проправих си път през един гъст храсталак, без да спирам, за да ѝ държа клонките. Тя знаеше, че съм ядосан, защото се смееше. Излязох от гората и спрях пред почти отвесна скала. Тук почти нямаше храсти, а само напукан сивкав камък, който се подаваше под снега.

— Стой настрани — предупредих Славей, когато певицата се запъти към мен. Тя се озърна наоколо и ахна.

Погледнах нагоре към стръмния склон. Пътят бе издълбан в планината като в парче дърво. Над нас се издигаха осеяни с камънаци чукари. Тук-там имаше нискорасли дървета и храсти. От каменистата почва стърчаха коренища. Изкачването до пътя нямаше да е лесно. През цялата сутрин склонът беше ставал все по-стръмен. Не трябваше да се изненадвам, но толкова съсредоточено бях избирал най-подходящия маршрут, че от известно време не бях поглеждал към пътя.

— Ще трябва да се върнем на пътя — казах на Славей и тя мълчаливо кимна.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. На няколко места усетих, че камъните се пързаят под ботушите ми и неведнъж заставах на четири крака. Чувах тежкото дишане на Славей зад себе си.

— Още съвсем малко — извиках ѝ. В този момент Нощни очи без усилие ни изпревари, стигна до пътя и скочи долу, после се върна на ръба и ни погледна. След миг до него застана шутът и загрижено извика:

— Имате ли нужда от помощ?

— Не. Ще се справим — отвърнах аз. Спрях, приклеках и се хванах за дънера на едно криво дърво, за да си поема дъх и да избърша потта от очите си. Славея спря зад мен. И изведнъж усетих пътя. Имаше течение като река, което също като речно течение раздвижваше въздуха — вятър, състоящ се от човешки животи, и далечни, и близки. Той носеше странната същност на шута, спотаения страх на Кетъл и тъжната решителност на Кетрикен, отделни и разпознаваеми като букетите на различни вина.

— Фицрицарин — повика ме Славея и ме удари по гърба.

— Какво — попитах разсеяно.

— Продължавай нагоре! Не мога да вися тук, прасците ми се схващат!

Открих тялото си и изкатерих останалото разстояние до ръба на пътя. Течащото Умение ми помагаше без усилие да усещам присъствието на Славея зад мен. Усещах как стъпва и се хваща за планинската върба на ръба на скалата. За миг застанах до пътя, после скочих на гладката повърхност и потънах в притеглянето ѝ като дете, което се хвърля в река.

Шутът ни бе изчакал. Кетрикен водеше кервана от джепи и тревожно се озърташе назад. Дълбоко си поех дъх и се почувствах така, сякаш събирам разпръснатите си части. Нощни очи неочаквано побутна ръката ми с муцуна.

„Остани с мен“ — предложи ми той. Усетих, че здраво се вкопчва във връзката ни. Уплаши ме това, че не мога да му помогна. Вгледах се в дълбоките му очи и внезапно открих въпрос.

„Ти си на пътя. Мислех, че животни не могат да вървят по пътя.“

Вълкът изсумтя презрително. „Едно е да смяташ, че нещо е разумно, съвсем друго е да го направиш. Май не си забелязал, че джепите от няколко дни вървят по пътя.“

Това бе прекалено очевидно. „Защо тогава дивите животни го избягват?“

„Защото ние все още сами се грижим за своето оцеляване. Оцеляването на джепите зависи от хората и те ще ги последват във всяка опасност, независимо дали им се струва глупаво. Затова нямат и благоразумието да избягат от един вълк. Вместо това, когато ги подплаша, тичат при вас, човеците. Също като конете или кравите. Оставени сами, те преплуват реката единствено ако смъртта е зад тях,

няма значение дали се отнася за смърт от хищници, или от глад. Но хората ги убеждават да преплуват реката винаги, когато искат да преминат на отсрещния бряг. Мисля, че са страшно глупави.“

„Тогава защо си на пътя?“ — попитах и се усмихнах.

„Не оспорвай приятелството“ — сериозно отвърна той.

— Фиц!

Сепнах се и се обърнах към Кетъл.

— Добре съм — казах й, макар да знаех, че не съм. Осезанието ми обикновено ми помагаше да усещам другите около мен. Но старицата се бе приближила, без да я забележа. Нещо в пътя на Умението притъпяваше моето Осезание. Когато не мислех конкретно за него, Нощни очи избледняваше и се превръщаше в смътна сянка в ума ми.

„Нямаше да съм и толкова, ако не полагах усилия да остана с теб“ — загрижено посочи той.

— Ще се оправя. Просто трябва да се съсредоточавам — казах му аз.

Кетъл си помисли, че говоря на нея.

— Естествено. — После ме хвана за ръка и ме поведе. Другите бяха много напред. Славея вървеше с шута и пееше някаква любовна песен, но той обезпокоено гледеше през рамо към мен. Кимнах му и той неспокойно ми отговори. Кетъл ме ощипа по ръката. — Говори ми. Успя ли да разрешиш загадката, която ти поставих?

— Още не — признах аз. Дните бяха по-топли, но вятърът все още носеше заплаха за лед по по-високите планински върхове. Усещах студа по бузите си, ала пътят на Умението ме караше да забравям за него. Той вече стръмно се изкачваше нагоре, но въпреки това ми се струваше, че вървя без никакво усилие, сякаш се спусках надолу.

Кетъл пак ме ощипа.

— Помисли върху проблема — рязко ми предложи тя. — И не се заблуждавай. Тялото ти се напряга и ти е студено. Това, че не го съзнаваш, не означава, че можеш да го пренебрегваш. Не бързай.

Думите й ми се сториха едновременно глупави и разумни. Разбрах, че като се държи за ръката ми, старицата не само се подпира, но и ме принуждава да вървя по-бавно. Скъсих крачка.

— На другите като че ли им няма нищо — отбелязах аз.

— Вярно е. Но те не са нито стари, нито умели. Довечера цялото тяло ще ги боли и утре ще забавят ход. Този път е създаден с предположението, че онези, които ще го използват, или няма да са наясно с по-незабележимите му въздействия, или ще са научени да се справят с тях.

— Откъде знаеш толкова много за това?

— Аз ли те интересувам, или пътят — гневно изсумтя Кетъл.

— И ти, и пътят — признах аз.

Тя не отговори. След малко рече:

— Помниш ли детските си стихчета?

Не зная защо въпросът ѝ ме ядоса толкова много.

— Не ги помня — отвърнах. — Изобщо не помня ранното си детство. Сигурно може да се каже, че вместо тях съм научил някои конярски стихчета. Искаш ли да ти изрецитирам петнайсетте особености на добрия кон?

— По-добре ми изрецитирай „Дошли във Джаампе мъдречи шестима“ — изсумтя старицата. — По мое време децата не само учеха стихчета, но и знаеха какво означават. Това е хълмът от стихотворението, невежо пале такова! Онзи, който никой мъдрец не изкачва, очаквайки да се върне оттам!

Побиха ме тръпки. На няколко пъти през живота си бях откривал някаква символична истина по начин, който я разголваше до ужасяващите ѝ кости. И тази беше такава. Кетъл ми бе показала нещо, което дни наред бях знаел.

— Мъдреците са били умели, нали — тихо попитах аз. — Шестима, петима, четирима... котерии и останки от котерии... — Умът ми се запрепва нагоре по стълбището на логиката, като заместваше повечето стъпала с интуиция. — Значи това е ставало с умелите, някогашните умели, които не успяхме да открием. След като Галеновата котерия не даваше добри резултати и Искрен имаше нужда от още помощ, за да защити Бък, двамата с него потърсихме по-стари умели, хора, обучени от Молба преди Гален да стане главен учител — обясних на Кетъл. — Успяхме да открием няколко имена. И всички или бяха умрели, или бяха изчезнали. Подозирахме, че се касае за предателство.

Старицата изсумтя.

— Предателството не е нищо ново за котериите. Но обикновено, когато израствали в Умението, хората все повече се пристрастявали към него. И накрая то ги призовавало. Ако бил достатъчно силен, човек оцелявал в пътуването по този път. Иначе умираше.

— А когато успявал? — Попитах аз.

Кетъл ме измери с поглед, ала не отговори.

— Докъде води този път? Кой го е създал?

— Искрен — накрая тихо отвърна тя. — Води при Искрен. Двамата с теб няма нужда да знаем повече.

— Но ти знаеш още нещо — обвиних я аз. — Аз също. Той води при източника на цялото Умение.

Очите ѝ станаха загрижени, после непроницаеми.

— Нищо не зная — кисело заяви старицата. — Подозирам някои неща и съм чувала много полуистини. Легенди, пророчества, слухове. Само тях зная.

— И откъде ги знаеш — настоях аз.

Кетъл се обърна към мен.

— Обречена съм да ги зная. Както и ти.

И не пожела да каже нито дума повече. Вместо това нареди въображаемата игра и ме попита какви ходове ще направя, ако имам черно, червено или бяло камъче. Опитах се да се съсредоточа върху задачите, като знаех, че ми ги поставя, за да се съсредоточавам. Но да не обръщаш внимание на силата на Умението на този път бе като да пренебрегваш силен вятър или ледена вода. Това не ги караше да изчезнат. Докато обсъждахме стратегията на играта, се удивлявах на начина си на мислене и ми се струваше, че той изобщо не е мой, а на друг, с когото по някакъв начин съм свързан. Макар че можех да си представям подредените камъчета, продължавах да чувам безбройните гласове, шепнещи някъде в главата ми.

Пътят продължаваше все нагоре. Планинският склон се издигаше почти отвесно от лявата ни страна и стръмно се спускаше отдясно. Пътят минаваше по маршрут, по който никой нормален строител не би го прокарал. Повечето търговски пътища лъкатушеха между върхове и използваша проходите. Този прорязваше склона и ни издигаше все по-нависоко. Привечер бяхме изостанали далеч зад другите. Нощни очи изтича пред нас и се върна, за да ни съобщи, че са стигнали до широко равно място и че в момента опъват шатрата. С

настъпването на нощта планинските ветрове се усилиха. С наслада си мислех за топлина и почивка и убедих Кетъл да се опита да побърза.

— Аз ли — попита тя. — Ти ме бавиш. Хайде, ускори ход.

Последният преход преди отдих винаги изглежда най-дълъг. Така винаги са ми казвали бъкипските ратници. Ала тази вечер ми се струваше, че газим в студен сироп, толкова ми тежаха краката. Постоянно спирах. На няколко пъти Кетъл ме дърпа за ръката и ми казваше да продължа. Дори когато видяхме осветената шатра, не можех да се насиля да побързам. Като в трескав сън очите ми приближаваха шатрата към мен и после отново я отдалечаваха. Наоколо шепнеха множества. Нощта замъгляваше зрението ми. Трябваше да примижавам, за да виждам от студения вятър. Покрай нас по пътя се изливаха тълпи, натоварени магарета, смеещи се момичета, понесли кошници с пъстри прежди. Обърнах се да погледна един търговец на камбанки. Той носеше рамка високо на рамото си и от нея висяха и пееха десетки пиринчени звънци с всевъзможна форма и звук. Дръпнах Кетъл, за да ѝ го посоча, но тя само стисна ръката ми като в менгеме и ме затегли нататък. Покрай нас мина едно момче — отиваше в селото долу с кошница планински цветя. Уханието им бе опияняващо. Отскубнах се от ръката на Кетъл. Забързах след него, за да купя няколко за свещите на Моли.

— Помогнете ми! — Извика Кетъл. Обърнах се, за да видя какво става, ала тя не беше до мен. Не успях да я открия в навалищата.

— Кетъл — извиках. Погледнах назад, ала се сетих, че така ще изпусна продавача на цветя. — Почакай — опитах се да го спра.

— Той се отдалечава — отново извика Кетъл и в гласа ѝ долових страх и отчаяние.

Нощни очи ненадейно ме блъсна изотзад, като стовари предните си лапи върху плещите ми. Тежестта и скоростта му ме повалиха по очи върху тънката снежна покривка. Въпреки ръкавиците одрах дланите си и болката в коленете ми бе като огън.

— Идиот — изсумтях му аз и се опитах да се изправа, но той ме захапа за глезена и ме издърпа на пътя. Успях да хвърля поглед към бездната долу. Болката и удивлението ми накараха нощта да утихне и всички хора да изчезнат. Останахме само ние с вълка.

— Нощни очи — викнах. — Пусни ме!

Вместо това той захапа китката ми и ме изтегли от ръба на пътя. Не бях знаел, че има такава сила, или по-скоро никога не бях предполагал, че ще я използва срещу мен. Немощно замахнах към него, като не преставах да викам и да се опитвам да се изправя. Усещах, че по китката ми се стича кръв.

Изведнъж от двете ми страни изникнаха Кетрикен и шутът, хванаха ме под мишниците и ме повдигнаха.

— Той полудя — възкликнах аз, когато дойде и Славей. Лицето ѝ беше преbledняло, очите ѝ бяха ококорени.

— О, вълчо — ахна тя, приклепна и го прегърна. Нощни очи задъхано седеше и очевидно се наслаждаваше на вниманието.

— Какво ти става — попитах го аз. Той ме погледна, но не отговори.

Първата ми реакция бе глупава. Запуших ушите си с длани. Ала никога не бях чувал Нощни очи по този начин. Той започна да вие. Като куче.

— Нощни очи — извиках аз. Вълкът се изправи, застана на задните си крака и постави предните си лапи на гърдите ми.

Беше толкова голям, че почти можеше да ме погледне в очите. Зърнах сянката на тревогата и отчаянието му, ала нищо повече. Пресегнах се към него с Осезанието си. Не го открих. Не усещах никого. Сякаш всички бяха претопени.

Обходих с поглед уплашените им лица и забелязах, че разговарят, не, почти викат нещо за ръба на пътя, за черната колона и какво ставало, какво ставало? За пръв път ми хрумна колко тромава е речта. Всички тези отделни думи, нанизани заедно, всеки глас, който ги произнася различно. И ние общувахме така. „Фиц, Фиц, Фиц“ — викаха те — вероятно имаха предвид мен, но от устата на всеки думата звучеше по различен начин и носеше различен образ на онзи, на когото говореха, и на причината, поради която искаха да разговарят с мен. Думите бяха толкова тромави неща, че не можех да се съсредоточа върху смисъла им. Все едно си имах работа с чуждоземски търговци, които сочеха и свиваха пръсти, усмихваха се или се мръщеа и се напрягаха да разберат какво иска да каже другият.

— Моля ви — казах аз. — Тихо. Моля ви! — Искях само да замълчат, да престанат да крещят. Но вниманието ми привлече звукът на собствените ми думи. — Моля ви — отново промълвих, като се

удивих по колко различни начини трябва да се движи устата ми, за да издаде този неточен звук. — Тихо! — Повторих и осъзнах, че думата означава прекалено много неща, за да има истински смисъл.

Веднъж, когато съвсем отскоро живеех при Бърич, той ми каза да разпрегна конете от една каруца. По онова време още се преценявахме един друг и нормален човек нямаше да повери такава задача на дете. Но аз се справих, като започнах да лазя върху хрисимите животни и да разкопчавам всяка лъскава тока, която видя, докато хамутът не падна на части на земята. Когато дойде да види защо се бавя, Бърич се удиви, но не можеше да ме обвини в това, че съм изпълнил нареждането му. Що се отнасяше до мен, аз бях смаян колко много части има нещо, което отначало ми бе изглеждало само едно.

Така бе и сега. Толкова звуци, за да образуват една дума, толкова думи, за да изразят една мисъл. Езикът се разпадаше в ръцете ми. Никога не се бях замислял за това. Стоях пред тях, дотолкова пропит от същността на Умението на този път, че речта ми се струваше детински несръчна, все едно да ядеш овесена каша с пръсти. Думите бяха бавни и неточни и криеха също толкова смисъл, колкото и разкриваха.

— Моля те, Фиц, трябва да... — започна Кетрикен и аз дотолкова потънах в обмисляне на всички възможни значения на тези пет думи, че така и не чух останалите.

Шутът ме хвана за ръка и ме въведе в шатрата. Натисна ме да седна и ми свали шапката, ръкавиците и плаща. Безмълвно пъкна гореща чаша в ръцете ми. Това ми беше ясно, но бързият загрижен разговор на другите бе като кудкудякане на цял курник уплашени кокошки. Вълкът дойде, легна до мен и отпусна голямата си глава на бедрото ми. Пресегнах се да го погаля. Той се притисна към мен, сякаш ме умоляваше. Почесах го зад ушите, като си мислех, че иска това. Беше ужасно да не го разбирам.

Тази вечер не бях от полза за никого. Опитах се да изпълнявам своя дял от задълженията, ала другите не ми позволяваха. Кетъл на няколко пъти ме ощипа или ме сръга с думите „Събуди се!“ Веднъж дотолкова ме хипнотизира движението на устните ѝ, докато ми се караше, че не усетих кога се е отдалечила. Не си спомням какво правех, когато възлестите ѝ пръсти ме стиснаха за тила. Тя привлече главата ми напред и не ме пусна, докато посочваше всяко камъче на разчертания плат. Накрая пъкна в дланта ми черен камък. Известно

време просто зяпах пионките. После изведнъж усетих промяна във възприятието. Между мен и играта нямаше разстояние. Започнах да опитвам камъчето си в различни положения. Накрая открих идеалния ход и когато поставих пионката, ушите ми сякаш внезапно се отпушиха и сънят избяга от очите ми. Вдигнах поглед и се огледах.

— Съжалявам — изтърсих нелепо. — Съжалявам.

— Сега по-добре ли си? — тихо ме попита Кетъл. Говореше ми като на бебе.

— Просто дойдох на себе си — отвърнах аз. Погледнах я, ненадейно изпълнен с отчаяние. — Какво ми беше?

— Умението — простичко рече старицата. — Не си достатъчно силен в него. За малко да излезеш от пътя. Там има някакъв знак, където едно време пътят се е разклонявал към долината. Пътеката много отдавна е била унищожена от катаклизъм и от нея не е останало нищо, освен купчини камънаци долу, но се вижда точно къде пътят излиза от развалините и продължава нататък. В далечината той изчезва в други руини. Искрен не може да е тръгнал натам. Но ти едва не последва паметта на пътя, за да намериш смъртта си. — Тя замълча и ме погледна строго. — По мое време... ти не си обучен достатъчно, за да правиш и малкото, което си вършил, камо ли да преодолееш това предизвикателство. Ако не си способен на повече... Сигурен ли си, че Искрен е жив — внезапно ме попита Кетъл. — Че сам се е спасил от това изпитание?

Реших, че един от двамата ни трябва да престане да крие тайните си.

— Видях го в един сън на Умението. В град с хора, каквито срещнахме днес. Той си потопа ръцете в една вълшебна река и се пропи със сила.

— Проклетата да съм — изруга Кетъл. На лицето ѝ се изписа някаква смесица от ужас и благоговение.

— Днес не сме срещали никакви хора — възрази Славей. Не бях забелязал, че се е настанила до мен, докато не заговори. Подскочих, сепнат, че някой може толкова да се приближи до мен, без да го усетя.

— Всички, които някога са минавали по този път, са оставили нещо от себе си в него. Твоите сетива са притъпени за тези призраци, но Фиц върви тук гол като новородено. И е също толкова наивен. — Кетъл се отпусна на одеялото си и всички бръчки на лицето ѝ станаха

още по-дълбоки. — Как може такава дете да е Катализатора — без да се обръща към никого, попита тя. — Та ти не знаеш как да се спасиш от себе си. Как ще спасиш света?

Шутът се надигна от мястото си и хвана ръката ми. От това успокоително докосване в мен потече нещо като сила. Говореше спокойно, ала думите му се врязаха дълбоко в съзнанието ми.

— В пророчествата никога не се е обещавала опитност. Само упорство. Какво казва Белия Колум? „И дойдоха те като капки дъждовни по каменните кули на времето. Ала във времето винаги устоява дъждът, не кулата.“ — Той стисна ръката ми.

— Пръстите ти са студени като лед — отбелязах, когато ме пусна.

— Страшно ми е студено — потвърди шутът, сви колене към гърдите си и ги обгърна с ръце. — Студено ми е и съм уморен. Но съм упорит.

Вдигнах поглед и видях, че Славей се усмихва многозначително. Божове, колко се ядосах!

— В раницата си имам самодивско биле — казах на шута. — Освен сила, то дава и топлина.

— Самодивско биле — намръщи се Кетъл, като че ли това бе нещо отвратително. Но след кратък размисъл възбудено прибави: — Всъщност може би идеята е добра. Да. Чай от самодивско биле.

Когато извадих билката от раницата си, старицата я грабна от ръцете ми, сякаш можех да се порежа с нея. После си замърмори нещо под нос, докато отмерваше малки дози в чашите ни.

— Виждала съм на какви дози се подлагаш — укоризнено ми рече тя и сама запари чая. В чашите на Кетрикен и Славей, както и в своята, не сложи самодивско биле.

Отпих от горещата течност и първо усетих горчивото парване на билката. После топлината стигна до стомаха ми и се разля по цялото ми тяло. Погледнах шута и видях, че се отпуска в прегръдките на билката — очите му заискриха от нея.

Кетрикен бе извадила картата и се мръщеше над нея.

— Ела да видиш нещо, Фицрицарин — неочаквано заповяда кралицата. Заобиколих мангала и седнах до нея. Още не се бях настанил, когато тя започна. — Мисля, че сме тук. — Тя докосна с показалец първия обозначен разклон на пътя. — Искрен ми каза, че ще

обиколи и трите места, посочени на картата. Предполагам, че по време на създаването ѝ разклонението, по което тази вечер ти едва не тръгна, е било непокътнато. Вече го няма. Отдавна. Как смяташ, че е постъпил Искрен, когато е стигнал дотук?

Замислих се.

— Той е прагматичен човек. Мястото, до което води вторият път, изглежда на не повече от три-четири дни оттук. Възможно е да е потърсил Праотците първо там. А краят на третия е на... хм, на седем дни оттук. Според мен е решил, че ще е най-бързо първо да отиде на тези две места. После, ако не успее там, може да се върне тук и да опита да се спусне до... до каквото е останало долу.

Кетрикен сбърчи чело. Внезапно си спомних колко гладка бе кожата ѝ, когато беше пристигнала в Бъкип. Сега рядко я виждах без бръчки от грижи и тревоги.

— Съпруга ми го няма много отдавна. И все пак ние доста бързо стигнахме дотук. Може би той още не се е завърнал, защото е там долу. Защото му е трябвало много време, за да намери начин да се спусне дотам и да продължи пътуването си.

— Възможно е — неспокойно се съгласих аз. — Имай предвид, че ние разполагаме с нужните провизии и сме много. Когато е стигнал тук, Искрен вече е бил сам и почти без запаси.

Не споменах, че според мен е бил ранен в последното сражение. Нямах смисъл още повече да тревожа Кетрикен. Въпреки волята си усетих, че част от мен се пресяга към моя крал. Стиснах клепачи и решително вдигнах стените си. Дали си бях представил поквара в течението на Умението, прекалено добре познато усещане за коварна сила?

— ... разделим групата?

— Какво?

Не знаех дали лицето ѝ изразява раздразнение, или страх. Кралицата хвана ръката ми и силно я стисна.

— Внимателно ме слушай — заповяда ми тя. — Утре ще потърсим път за надолу. Ако видим нещо, което изглежда обещаващо, ще се опитаме да се спуснем по него. Но ми се струва, че не бива да отделяме за търсене повече от три дни. Ако не намерим нищо, ще продължим напред. Но другата възможност е да разделим групата. Да пратим...

— Не бива да се разделяме — припряно я прекъснах аз.

— Вероятно си прав — съгласи се Кетрикен. — Но вече минава страшно много време и аз отдавна съм сама с въпросите си.

Нямаше какво да ѝ отговоря, затова се престорих, че чеша Нощни очи.

„Братко. — Чух го като шепот, но го погледнах, отпуснах ръка върху козината му и подсилих връзката с допир. — Ти беше празен като обикновен човек. Дори не можех да те накарам да ме усетиш.“

„Зная. Нямам представа какво ми беше станало.“

„Аз имам. Все повече се отдалечаваш от мен към отсрещната страна. Боя се, че ще отидеш прекалено далеч и няма да можеш да се върнеш. Днес се уплаших, че вече се е случило.“

„Каква е тази отсрещна страна?“

— Можеш ли пак да чуваш вълка — загрижено ме попита Кетрикен. Когато вдигнах глава, се изненадах от тревогата, изписана на лицето ѝ.

— Да. Отново сме заедно — потвърдих аз. — Откъде знаеш, че не го чувах?

Тя сви рамене.

— Досетих се. Той беше много нервен, а ти изглеждаше някъде далеч от всички ни.

„Тя притежава Осезанието. Нали, ваше величество?“

Не мога със сигурност да твърдя, че помежду им премина нещо. Веднъж, много преди Бъкип, ми се беше сторило, че усещам Кетрикен да използва Осезанието. Може би го използваше и сега. Собственото ми Осезание беше отслабнало дотолкова, че едва усещах вълка. Във всеки случай Нощни очи вдигна глава, погледна я и тя отвърна на погледа му. После леко се намръщи и прибави:

— Понякога ми се иска да можех да говоря с него като теб. Ако имах на разположение неговата бързина и способност да се придвижвам незабелязано, щях да съм по-спокойна за нашата безопасност. А и вълкът може да намери за надолу път, който е невидим за нашите очи.

„Ако можеш да задържиш връзката си с мен достатъчно, за да ѝ казваш какво виждам, нямам нищо против тази задача.“

— Нощни очи с радост ще ти помогне — казах аз.

Тя уморено се усмихна.

— Тогава, ако продължиш да усещаш и двама ни, ще можеш да играеш ролята на посредник.

От това странно повторение на мисълта на вълка ме побиха тръпки, но само кимнах. Сега всички страни на разговора изискваха пълното ми внимание, иначе връзката ми се изплъзваше. Беше все едно да си ужасно уморен и да се налага постоянно да пропъждаш съня. Чудех се дали и на Искрен му е било толкова трудно.

„Има начин да го яхнеш, но леко, съвсем леко, като буен жребец, който негодува срещу всяко докосване на юздите или шпорите. Но ти още не си готов за това. Затова се съпротивлявай, момко, и дръж главата си над водата. Ще ми се да имаше друг начин да дойдеш при мен. Но пътят е само един и трябва да го изминеш... Не, не ми отговаряй. Помни, че има и други, които хищно слушат. Внимавай.“

Веднъж, като описваше баща ми, Искрен ми бе казал, че усещането от неговото използване на Умението било като да те прегази кон. Рицарин нахлувал в ума, стоварвал съобщенията си и избягвал. Сега по-добре разбирах какво е искал да каже чичо ми. Чувствах се като риба, внезапно изхвърлена на брега. Нещо отчаяно започна да ми липсва в мига след Искреновото изчезване. Трябваше ми малко време, за да си спомня, че съм личност. Струва ми се, че щях да припадна, ако вече не се бях подкрепил със самодивско биле. Билката обаче ми въздействаше. Испитах усещането, че съм увит в меко топло одеяло. Умората ми изчезна, но се чувствах онемял. Допих остатъка от чая си и зачаках обичайния прилив на енергия. Напразно.

— Изглежда, не си сложила достатъчно самодивско биле — казах на Кетъл.

— Стига ти — рязко отвърна тя. Говореше като Моли, когато смяташе, че прекалявам с пиенето. Пригответих се, като очаквах, че в ума ми ще се появят образи на любимата ми. Ала останах в собствения си живот. Не зная дали съм се почувствал облекчен, или разочарован. Копнеех да видя Моли и Копривка. Но Искрен ме беше предупредил...

— Искрен се свърза с мен — със закъснение съобщих на Кетрикен. — Току-що. — Видях лицето ѝ да грейва и се изругах за недосетливостта си. — Всъщност не беше съобщение — побързах да се поправя. — Само ми напомни да избягвам да използвам Умението. Все още смята, че някой може да ме открие по този начин.

Тя посърна и поклати глава. После ме погледна и попита:

— Нищо ли не каза за мен?

— Не зная дали знае, че сме заедно — заобиколих въпроса.

— Значи нищо — сякаш не ме бе чула, измъчено промълви кралицата. Очите ѝ бяха непроницаеми. — Знае ли, че съм го провалила? Знае ли за... детето ни?

— Едва ли. Не усещам такава скръб у него, а зная колко би се натъжил.

Кетрикен преглътна. Отново се изругах за грубостта си и все пак няма беше моя работа да произнасям думи на утеха и обич към жена му? Тя се стегна, после се изправи.

— Ще донеса още дърва за през нощта. И ще дам овес на джепите. Тук почти няма клонки, с които да се нахранят.

Проследих я с поглед. Всички мълчаха. След няколко секунди я последвах.

— Не се бави много — загадъчно ме предупреди Кетъл. Вълкът тръгна по петите ми.

Нощта беше ясна и студена. Вятърът не бе по-силен от обикновено. Кетрикен нито събираше дърва, нито хранеше джепите. Бях сигурен, че и двете задачи вече са изпълнени. Тя стоеше на ръба на пътя и се взираше в черната скала в краката си. Позата ѝ беше скована като на ратник, докладващ на сержанта си. Разбрах, че плаче.

Имаше време за дворцови обноски, време за официалности и време за човечност. Отидох при нея, хванах я за раменете и я обърнах към себе си. Тя излъчваше мъка и вълкът до мен високо зави.

— Кетрикен — казах ѝ. — Той те обича. Няма да те вини. Ще скърби, да, но кой мъж не би скърбял? Колкото до Славен, вината не е твоя. Не я поемай на плещите си. Не можеше да го спреш.

Кралицата избърса очите си с ръка и не отговори. Гледаше някъде в далечината и лицето ѝ сияеше като бледа маска на лунната светлина. Тя тежко въздъхна и усетих, че се дави в мъката си. Прегърнах я и я притеглих към себе си, притиснах лицето ѝ към рамото си. Погалих я и долових ужасното ѝ напрежение.

— Всичко е наред — излъгах я. — Всичко ще се оправи. Ще видиш. Пак ще сте заедно, ще имате друго дете, ще седите заедно в Голямата зала в Бъкип и ще слушате песните на менестрелите. Отново ще настъпи мир. Ти никога не си виждала Бъкип в мир. Искрен ще има време за лов и ти ще си с него. Той пак ще се смее, ще вика и ще реве

из коридорите като северния вятър. Готвачката го гонеше от кухнята, че реже месо от печеното преди да е готово, толкова гладен се прибираще. Влизаше и веднага отрязваше кълката на някоя недопечена кокошка, разнасяше я из замъка, разправяше разни истории в стаята на стражниците, размахваше я като меч...

Потупвах я по гърба, като че ли беше дете, и ѝ разказвах за открития, сърдечен човек, когото си спомнях от детството си. Известно време челото ѝ бе отпуснато на рамото ми и тя стоеше напълно неподвижно. После се закашля, сякаш се бе задавила, но вместо това от гърлото ѝ се изтръгнаха ужасни ридания. Кетрикен заплака ненадейно и без никакъв срам — като момиченце, което е паднало, ударило се е и се е уплашило. Усещах, че това са отдавна съдържани сълзи, и не се опитвах да я успокоя. Вместо това продължих да ѝ говоря и да я потупвам, почти без да се чувам какво казвам, докато хлипанията ѝ не започнаха да утихват и треперенето ѝ не намаля. Накрая тя се отдръпна от мен и бръкна в джоба си за кърпичка. Избърса лицето и очите си и си издуха носа, после се насили да проговори.

— Ще се оправя — каза кралицата. Сърцето ме заболя от силата на вярата ѝ в тези думи. — Просто... в момента ми е тежко. Очакването да му съобщя всички тези ужасни неща. Когато знам колко много ще го наранят. Винаги са ме учили как да стана Жертва, Фиц. Още отначало знаех, че може да се наложи да понеса убийствена мъка. Достатъчно съм силна... за да я изтърпя. Но никой не ме е предупреждавал, че може да обичам мъжа, когото са ми избрали. Едно е да понеса мъката. Съвсем друго е да му я причиня. — Гърлото ѝ се сви и тя сведе глава. Стори ми се, че отново, ще заплаче. Ала когато вдигна поглед, Кетрикен ми се усмихна. Лунната светлина докосваше сребристите влаги по бузите и миглите ѝ. — Понякога си мисля, че само ние с теб виждаме човека под короната. Искам той да се смее и да реве, да оставя шишенцата си с мастило отворени и картите си — разхвърляни навсякъде. Искам да ме прегръща и да ме притиска към себе си. Понякога толкова силно го искам, че забравям за алените кораби, Славен и... за всичко останало. Понякога ми се струва, че ако пак се съберем, всичко друго също ще се оправя. Не ми прилича да си мисля така. Една Жертва трябва да е...

Вниманието ми привлече сребрист проблясък. Видях черната колона зад рамото ѝ, наклонена над разрушения ръб на пътя. Половината от каменната ѝ основа липсваше. Престанах да слушам какво ми говори Кетрикен. Зачудих се как досега не съм я забелязал. Колоната блестеше по-ярко от луната върху искрящия сняг. Беше изсечена от черен камък, целият сияещ от кристалчета. Като лунни лъчи, играещи по реката на Умението. Не можех да разчета писанията по повърхността ѝ. Вятърът виеше зад мен, докато плъзгах ръка по гладкия камък. Той ме зовеше.

27

ГРАДЪТ

През Планинското кралство минава стар търговски път, който не обслужва съвременните планински градове. На югоизток той стига чак до бреговете на Синьото езеро. Този път няма име, никой не си спомня кой го е прокарал и малцина използват дори непокътнатите му части. На едни места ледът в Планините го е разрушил, на други наводненията и свлачищата са го превърнали в жалки останки. От време на време някой дързък млад планинец решава да стигне до началото му. Онези, които се завръщат, разказват за разрушени градове и мъгливи долини, в които вдигали пара серни езерца. Всички говорят за отблъскващия вид на земите, които пресича пътят. Няколко дивеч, твърдят те, и в свитъците никъде не се споменава някой да е бил толкова впечатлен, че да поеме в обратната посока.

Препънах се и паднах на колене на покритата със сняг улица. Бавно се изправих, като отчаяно тършувах в паметта си. Пиян ли бях? Гаденето и виенето на свят говореха в полза на това предположение. Но не и този мрачно проблясващ и безмълвен град. Огледах се. Намирах се на някакъв площад в сянката на висок каменен паметник. Запремигнах, стиснах клепачи, после отново отворих очи. Мъглявата светлина все още ме обгръщаше. Не виждах на повече от една ръка разстояние. Напрасно чаках очите ми да се приспособят към бледото звездно сияние. Ала скоро се разтреперих, затова мълчаливо закрачих

по пустите улици. Първо възвърнах вродената си предпазливост, последвана от смътните образи на моите спътници, шатрата, разклонения път. Но между този неясен спомен и озоваването ми на тази улица нямаше нищо.

Обърнах се натам, откъдето идвах. Мракът бе погълнал пътя зад мен. Дори стъпките ми бяха запълнени от бавно сипещите се мокри парцали сняг. Запремигнах, за да прогоня снежинките от миглите си, и напрегнах поглед. От двете страни на улицата видях влажно лъщящи стени на каменни сгради. Очите ми не можеха да свикнат със светлината. Тя не идваше от очевиден източник и беше съвсем недостатъчна. Нямаше сенки или особено тъмни улички. Ала не можех да видя и къде отивам. Височината и стилът на постройките, както и посоката на улиците си оставаха загадка.

Обзе ме паника и трябваше да я овладея. Усещанията, които изпитвах, прекалено живо ми напомняха за капана в двореца на Славен. Боях се да се пресегна към града с Умението, за да не се сблъскам с покварата на Уил. Но ако продължавах сляпо напред с надеждата, че всичко това не е илюзия, можех отново да се натъкна на клопка. Спрях на завет до една стена и се усилих да се успокоя. Отново се опитах да си спомня как съм се озовал тук, кога и защо съм напуснал спътниците си. Без резултат. Пресегнах се с Осезанието си и се помъчих да открия Нощни очи, ала не усетих нищо живо. Зачудих се дали наоколо наистина няма живи същества, или Осезанието ми отново е заглушено. Нямах представа. Чувах единствено вятъра. Усещах само мирис на влажен камък, сняг и някъде в далечината може би бълбукане на вода. Пак ме изпълни паника и се облегнах на стената.

Градът около мен внезапно оживя. Разбрах, че стената, на която съм се облегал, е на странноприемница. Отвътре се носеха остри звуци на напомнящ на гайда музикален инструмент и гласове, които ревяха непозната песен. По улицата мина каруца, после в пресечката изтичаха младеж и девойка — държаха се за ръце и се смееха. В този странен град беше нощ, ала никой не спеше. Вдигнах очи към невероятно високите сгради и видях светлини на горните етажи. В далечината мъжки глас високо викаше някого.

Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Какво ми ставаше? Овладях се и реших да продължа напред, за да открия каквото мога за това

необикновено място. Изчаках следващата натоварена с бурета пиво кола и се отделих от стената.

След миг отново се възцари тишина. Нямаше ги песента и смеха от кръчмата, улиците опустяха. Отидох до началото на пресечката и предпазливо се огледах в двете посоки. Нищо. Само тихо сипещ се сняг. Поне времето тук бе по-меко, отколкото на пътя горе. Дори да се наложеше да прекарам цялата нощ на открито, нямаше да замръзна.

Известно време обикалях из града. На всяка пряка продължавах по най-широката улица и скоро разбрах, че постоянно се спускам надолу. Мирисът на река се усилваше. Веднъж седнах да си отдъхна на ръба на голям кръгъл басейн, в който някога трябва да беше бликал фонтан. Градът мигом отново оживя. Появи се един пътник, който напои коня си в сухия басейн. Беше толкова близо до мен, че можех да протегна ръка и да го пипна. Той изобщо не ме забеляза. Направи ми впечатление странната му премяна и необичайната форма на седлото му. Покрай мен минаха няколко жени — приказваха си и тихо се смееха. Дългите им прави одежди се спускаха от раменете им и шумоляха около прасците им. Всички носеха гъстите си коси свободно разпуснати, стъпките им отекваха по калдъръмената улица. Когато се изправих да ги заговоря, те изчезнаха заедно със светлината.

Още два пъти разбуждах града, преди да разбера, че за да го направя, само трябва да докосна някоя от обсипаните с кристали стени. Това изискваше много кураж от моя страна, ала започнах да вървя, като провлачвах пръсти по сградите. Беше нощ и тихо валеше сняг. Преминаващите по улиците каруци не оставяха следи в него. Чувах затръшване на отдавна изгнили врати, виждах хора леко да крачат над дълбоко дере, изровено по една от улиците от някаква вилняла в миналото дъждовна буря. Бе ми трудно да не обръщам внимание на тези призраци, когато те високо се поздравяваха един друг. Всъщност пренебрегнатият и невидимият бях аз.

След известно време стигнах до широка черна река, чиято гладка повърхност отразяваше звездната светлина. В нея навлизаха няколко прозрачни вълнолома. Наблизо бяха пристанали два огромни кораба. По палубите им сияеха светлини. На кея чакаха да бъдат натоварени бъчви и бали. Група хора играеха на някаква хазартна игра и в момента шумно се оспорваше нечия честност. Те бяха облечени различно от моряците, които идваха в Бък, и езикът им беше друг, ала ми се стори,

че във всичко останало си приличат. Докато ги наблюдавах, се развихри юмручен бой и се превърна във всеобщо сбиване. Но щом прозвуча свирката на нощната стража, скандалджиите мигом се пръснаха.

Откъснах ръка от стената. За миг спрях в снежния мрак и изчаках очите ми да се приспособят. Изчезнаха корабите, изчезнаха вълноломите и моряците. Ала тихата черна вода продължаваше да тече и от повърхността ѝ се вдигаше пара в студения въздух. Запътих се натам и усетих, че настилката под краката ми отново става неравна и разбита. Водите на тази река многократно бяха заливали улицата, без никой да им се противопостави. Когато застанах с гръб към брега и отпратих поглед към очертанията на нощния град, видях бледите силуети на съборени сгради и рухнали стени. Отново се пресегнах наоколо и отново не усетих живот.

Обърнах се към реката. Нещо в общото разположение на града човъркаше паметта ми. Не бе точно на това място, знаех го, но бях сигурен, че тъкмо в тази река бях видял Искрен да потапя ръце и да ги изважда сияещи от магия. Предпазливо закрачих по изровения калдъръм и се спуснах до самия бряг. Приличаше на вода, миришеше на вода. Приклегнах и се замислих. Бях чувал истории за басейни с катранена тиня, покрита с вода. Отлично знаех, че маслото плува по повърхността на водата. Може би под черната вода течеше друга река, река от сребърна магия. Може би някъде наблизо се намираше притокът от чисто Умение, което бях видял в съня си.

Свалих си ръкавицата, докоснах водата с длан и усетих ледената ѝ целувка. Напрегнах сетива и се опитах да определя дали под повърхността има Умение. Нищо. Но може би, ако потопях ръка до лакътя, кожата ми щеше да заблести от сила. Осмелих се да го направя.

Ала куражът ми стигна само дотам. Аз не бях Искрен. Познавах силата на неговото Умение и бях видял до каква степен потопяването в магията поставя на изпитание волята му. Не можех да се сравнявам с него. Той сам бе изминал пътя на Умението, а аз... Мислите ми се върнаха към тази загадка. Кога бях напуснал пътя на Умението и спътниците си? Може би изобщо не ги бях напуснал. Може би всичко това беше сън. Пресегнах се и наплисках лицето си със студена вода. Не се почувствах различно. С нокти одрасках до болка бузите си. Отново нищо. Това само ме накара да се зачудя дали мога да сънувам

болка. Не бях открил отговори в този странен мъртъв град, а само още въпроси.

Решително се запътих нагам, откъдето бях дошъл. Видимостта бе слаба и лепкавият сняг бързо заличаваше стъпките ми. Неохотно докоснах с пръсти една каменна стена. Така щеше да ми е по-лесно да намеря пътя, защото в живия град имаше повече особености, отколкото в студените му останки. И все пак, докато бързах по снежните улици, се питах кога са били тук всички тези хора. Дали виждах събития от нощ преди сто години? Дали ако дойдех още веднъж, щях да видя да се разиграват същите събития, или щях да присъствам на друга нощ от историята на града? Дали тези сенки на някогашни хора се възприемаха като живи, дали аз бях странна студена сянка, която се плъзгаше през живота им? Насилих се да престана да си задавам въпроси, чиито отговори нямаше откъде да узная. Трябваше да се върна там, откъдето бях дошъл.

Или стигнах до последното място, което си спомнях, или бях завил в грешна посока. Резултатът беше същият. Озовах се на улица, която със сигурност не ми бе позната. Провлачих пръсти по фасадите на няколко дюкяна, всички заключени за през нощта. Минах покрай двама влюбени, които се прегръщаха на един тъмен праг. Покрай мен претича призрачно куче, което дори не ме подуши.

Въпреки по-мекото време започвах да замръзвам. И да се уморявам. Вдигнах поглед към небето. Скоро щеше да се съмне. По светло навярно щях да мога да се покатеря върху някоя от сградите и да придобия представа за околността. Навярно когато се събудех, щях да си спомня как съм дошъл тук. Заозъртах се за някоя надвиснала козирка или навес, където да се подслоня, а после ми хрумна, че няма причина да не вляза в някоя от къщите. Въпреки това се чувствах много странно, когато избрах една от вратите и я отворих. Когато докоснах стената, видях сумрачна стая. По масите и лавиците имаше фини керамични и стъклени съдове. Край огнището спеше котка. Отдръпнах ръката си и около мен се възцари студ и мрак. Затова отново провлачих пръсти и едва не се препънах в разпадналите се останки от една маса. Наведох се, опипом събрах парчетата и ги занесох при огнището. С много упорство запалих истински огън там, където бях видял призрачните пламъци.

Когато се разгоря и се изправих до него, за да се стопля, мъждукащата му светлина ми показва стаята по съвсем друг начин. Голи стени и осеян с боклуци под. Нямаше и следа от красивите съдове, макар че забелязах дъските от отдавна падналите лавици. Благодарих на късмета си, че са били направени от здрав дъб, иначе отдавна щяха да изгният. Реших да опъна плаща си на пода, за да ме предпази от студения камък. Легнах, затворих очи и се помъчих да не мисля за призрачните котки и хора, които спяха на леглата си около мен.

Преди да заспя се опитах да се оградя с мислените си стени, но беше все едно да сушиш краката си, нагазил в река. Колкото повече се унасях, толкова по-трудно ми бе да си спомня къде лежат тези граници. Каква част от моя свят бях аз и каква — хората, които обичах? Първо сънувах, че Кетрикен, Славей, Кетъл и шутът обикалят наоколо с факли, а Нощни очи тича и вие. Това не ми подейства успокоително и аз избягах по-дълбоко в себе си. Или поне така предполагах.

Открих познатата колиба. Проста стая, груба маса, чисто огнище, тясно, грижливо оправено легло. Моли седеше по нощница край огъня, люлееше Копривка и тихо пееше песен за небесни и морски звезди. Не си спомнях нито една приспивна песен от детството си и бях също толкова омаян, колкото детето. Големите му очи бяха вперени в лицето на майка му. Копривка, стискаше показалеца ѝ в малкото си юмруче. Моли повтаряше ли повтаряше песента, ала на мен не ми омръзваше. Можех да наблюдавам тази сцена месец, цяла година, и пак да не ми доскучае. Но клепачите на бебето се затвориха, после се отвориха и когато се затвориха пак, то най-сетне заспа. Свитите му устенца се движеха, сякаш сучеше насън. Черната му коса бе започнала да се къдри. Моли наведе глава и докосна с устни челцето на дъщеря ни.

После уморено се изправи и я занесе на леглото. Отметна одеялото, зави детето и се върна на масата, за да духне единствената свещ. На светлината на огъня я видях да си ляга до бебето. Любимата ми затвори очи, въздъхна и повече не помръдна. Беше изтощена до смърт. Изведнъж се засраших. Никога не си бях представял за нея този тежък бедняшки живот и още по-малко за детето ни. Ако не бе Бърич, щеше да им е още по-трудно. Не исках да ги гледам така и избягах,

като си обещах, че положението ще се подобри, че някак си ще го променя. Когато се върна.

Очаквах, че когато се върна, положението ще се е подобрило. Но в известен смисъл е прекалено хубаво, за да се надявам.

Гласът на Сенч. Той се бе навел над масата в някаква сумрачна стая и разучаваше някакъв свитък. Няколко свещи осветяваха лицето му и развитата карта пред него. Изглеждаше уморен, но в добро настроение. Сивата му коса беше разрошена. Бялата му риза бе разгърдена и висеше извън панталона му като рокля. Старецът беше слаб и мускулест, а не мършав като преди. Той отпи голяма глътка от вдигаща пара чаша и поклати глава.

— Славен като че ли не печели нищо във войната срещу Планините. След всяко нападение срещу граничните градове войските на Узурпатора се оттеглят. Не се опитват да завладеят територията, която са опустошили, не трупат сили, за да се насочат към Джаампе. Каква е неговата игра?

— Ела тук и ще ти покажа.

Полуразвеселен, полуядосан, Сенч вдигна поглед от свитъка.

— Имам да решавам сериозен въпрос. Няма да открия отговора в леглото ти.

Жената отметна завивката, изправи се и се приближи до масата. Движеше се като дебнеца котка. Голотата ѝ не бе уязвимост, а броня. Дългата ѝ кестенява коса беше разпусната от воинската опашка. Не бе млада и преди много години вражески меч беше оставил следите си по ребрата ѝ. Тя се наведе над картата и посочи нещо.

— Погледни тук. И тук. И тук. Ако беше на мястото на Славен, защо едновременно щеше да атакуваш всички тези градове, след като не разполагаш с достатъчно сили, за да ги задържиш под своя власт?

Сенч не отговори и тя плъзна показалец, за да посочи друга точка.

— Нито едно нападение не е било особено изненадващо. Събралата се там планинска войска е била отблъсната към тези две села. Втора част отстъпила към трето село. Сега виж къде няма планински сили.

— Но там няма нищо, което да си струва атаката.

— Вярно — съгласи се жената. — Но някога оттам минавал търговски път, през по-малкия проход ето тук, и той водел към сърцето на Планините. Този път заобикаля Джаампе и поради тази причина вече не се използва често. Повечето търговци предпочитат маршрути, които минават и през столицата, и през по-малките градчета.

— Какво тогава цели Славен? Да го превземе и да го задържи ли?

— Не. Там изобщо не са се мяркали войски.

— Накъде води пътят?

— Сега ли? Наникъде, освен до няколко уединени селца. Но една малка част може бързо да се придвижи по него.

— Къде отива?

— Свършва при Шишу. — Тя посочи друго място на картата. — Но ще отведе тази предполагаема бойна част дълбоко в Планините. Много зад всички войски, които пазят границите. На запад от Джаампе.

— Но каква ще е целта им?

Жената небрежно сви рамене и се усмихна.

— Може би ще се опитат да убият крал Ейод. Или да пленят копелето, което най-вероятно се крие в Планините. Ти ми кажи. Това е твоят занаят, не моят. Може би искат да отровят кладенците в Джаампе.

Сенч внезапно пребледня.

— Оттогава изтече една седмица. Те вече трябва да са там и да изпълняват плана си. — Той поклати глава. — Какво да правя?

— Ако бях на твое място, щях да пратя вестносец при крал Ейод. Девойка на кон. За да го предупреди, че в тила му може да има шпиони.

— Да, така ще е най-добре — съгласи се Сенч. В гласа му се прокрадна умора. — Къде са ми ботушите?

— Успокой се. Куриерката замина вчера. Следотърсачите на крал Ейод вече са на крак. Той има много опитни следотърсачи. Гарантирам ти.

Сенч замислено я погледна по начин, който нямаше нищо общо с голотата ѝ.

— Познаваш неговите следотърсачи. Пратила си едно от момичетата си при него с предупредително писмо, написано със

собствената ти ръка.

— Реших, че няма смисъл да бавя такава вест.

Сенч поглади късата си брада.

— Когато за пръв път поисках твоята помощ, ти ми каза, че работиш за пари, не от родолюбие. Каза ми, че за един конекрадец и двете страни на границата са еднакви.

Тя се протегна и разкърши рамене. Погледна го в лицето и спокойно постави ръце на хълбоците му. Бяха почти еднакви на ръст.

— Може да си ме спечелил на своя страна.

Зелените му очи заблестяха като на ловджийска котка.

— Наистина ли — замислено рече той и я притегли към себе си.

Върнах се в тялото си и неловко се размърдах. Беше ме срам, че съм шпионирал Сенч. А и му завиждах. Разпалих огъня и отново си легнах, като си напомних, че Моли също спи сама, ако не се брои топлото телце на нашата дъщеря. Това не ме утеши и през остатъка от нощта продължих да спя неспокойно.

Когато отворих очи, през прозореца нахлуваха бледи слънчеви лъчи. От огъня бяха останали само въглени, но не ми беше много студено. На дневна светлина стаята представляваше мрачна картина. Надникнах в съседното помещение — търсех стълбище за горните етажи, откъдето да разгледам целия град. Вместо това видях останки от дървени стъпала, на които не посмях да се доверя. Тук бе и по-влажно. Мухлясалите каменни стени и под ми напомниха за бъкпската тъмница. Излязох навън и времето ми се стори почти топло. Снегът се топеше на локви. Свалих си шапката и оставих ветреца да развява косата ми. Пролет, нашепваше някаква част от мен. Полъхът на пролетта се усещаше във въздуха.

Бях очаквал, че денят ще пропъди призрачните обитатели на града. Вместо това светлината като че ли ги правеше още по-живи. В тукашното строителство широко бяха използвали черен камък с кварцитни жилки и аз само трябваше да го докосна, за да видя как градският живот се събужда около мен. Ала дори когато не се допирах до нищо, сякаш пак зървах хора, чувах шепота на разговорите им и усещах раздвижването на въздуха от преминаването им. Известно време обикалях в търсене на висока, почти непокътната сграда. Градът бе още по-разрушен, отколкото бях предполагал. Бяха се срутили цели куполи, по стените на някои постройки зееха широки пукнатини,

обрасли с мъх. Външните стени на други изцяло се бяха срутили, разкриваха помещенията и засипваха улиците с останки, по които трябваше да се катеря. Малко от по-високите сгради бяха непокътнати и някои пиянски се опираха една в друга. Накрая видях подходяща постройка, която се извисяваше над съседите си, и се запътих към нея.

Известно време стоях пред нея и зяпах нагоре. Чудех се дали е била дворец. Огромни каменни лъвове пазеха стъпалата пред входа. Външните стени бяха от същия лъскав черен камък, но бяха украсени със силуети на хора и зверове, изсечени от искряща бяла скала. Контрастът между бяло и черно и огромните размери на изображенията ги правеха поразителни. Гигантска жена ореше с огромен плуг зад два чудовищни вола. Крилато създание, може би дракон, заемаше цяла стена. Бавно се изкачих по широкото каменно стълбище. Струваше ми се, че шепотът на града се усилва и става настойчиво реален. По стъпалата бързо се спусна усмихнат младеж със свитък в ръка. Отстъпих настрани, за да не се блъсна в него, но когато мина съвсем близо до мен, не усетих абсолютно нищо. Обърнах се и го проследих с поглед. Очите му бяха жълти като кехлибар.

Грамадната дървена врата беше затворена и заключена, но толкова изгнила, че само с едно предпазливо побутване успях да счупя ключалката. Едното крило се отвори, а другото се разби на пода. Преди да вляза надникнах вътре. Светлината на зимното слънце нахлуваше през мръсни прозорци от дебело стъкло. Във въздуха танцуваха пращинки. Почти очаквах да видя прилепи, гълъби или някой и друг плъх. Нямаше нищо, дори не миришеше на животни. Също като пътя, дивите зверове избягваха града. Влязох.

По стените висяха дрипи от древни драперии, в ъгъла имаше изгнила дървена пейка. Вдигнах поглед към високия таван. Само това помещение можеше да побере целия бъкпски плац. Почувствах се дребен. Ала в отсрещния край имаше каменни стъпала, които изчезваха нагоре в мрака. Докато се насочвах натам, чух делови разговори и ненадейно стълбището се оживи от високи хора, които слизаха и се качваха. Повечето носеха свитъци или пергаменти и ако се съдеше по гласовете им, обсъждаха важни дела. Очите им бяха прекалено светли и костите им бяха издължени, но иначе бяха съвсем обикновени. Това трябваше да е сграда, свързана със закона или управлението, реших аз. Само такива въпроси сбръчкваха толкова

много чела и караха толкова много лица да се мръщят. Забелязах мъже в жълти кафтани и черни панталони, които носеха някакви знаци на раменете. Когато подминах третия етаж, броят им намаля.

Стълбището се осветяваше от широки прозорци на всяка площадка. От първата видях само горния етаж на съседната сграда. От втората се разкриваше гледка към околните покриви. Наложих се да пресека целия трети етаж, за да продължа по друго стълбище. Ако се съдеше по останките от драперии по стените, този етаж бе обзаведен най-богато. Започнах да забелязвам и прозрачни мебели, освен хора, сякаш тук магията ставаше по-силна. Движех се покрай стените на коридорите, тъй като не ми харесваше хората безпрепятствено да минават през мен. Имаше много тапицирани пейки за чакане, още едно доказателство за служебния характер на сградата, и огромен брой писари, които седяха на масите си и преписваха нужната информация от представяните им свитъци.

Прозорецът на следващия етаж бе зает от гигантски витраж, изобразяващ жена и дракон, които сякаш стояха и разговаряха. Жената имаше черна коса и очи и яркочервена лента на челото. Държеше нещо в лявата си ръка, ала не можех да определя дали е оръжие, или жезъл. На шията на дракона имаше огърлица със скъпоценни камъни, ала нищо друго нито в позата, нито в поведението му не загатваше за опитомяване. Дълго гледах витража и светлината, която се процеждаше през прашните му багри. Усещах, че има някакъв смисъл, който ми убягва. Накрая се извърнах и отидох да проуча помещението.

Този етаж беше по-добре осветен от предните. Състоеше се от открита зала, доста по-малка от тази на първия етаж. Високи тесни прозорци с прозрачно стъкло се редуваха с красиви фризове, изобразяващи битки и земеделски сцени. Тяхното изящество ме привлече, но решително насочих крачките си към следващото стълбище. То не бе широко, а спирално се виеше нагоре и се надявах, че води към кулата, която бях видял отвън. Тук градските духове изглеждаха по-малобройни.

Стълбището се оказа по-дълго и стръмно, отколкото очаквах. На равни промеждутъци имаше прозорци, не по-широки от бойници. До един от тях стоеше млада жена и се взираше в града. Бледосините ѝ очи излъчваха безнадеждност. Изглеждаше толкова истинска, че докато я заобикалях, неволно помолих за извинение. Жената не ми обърна

внимание, разбира се. Отново изпитах зловещото чувство, че аз съм призракът тук. Това стълбище имаше няколко площадки с врати, но те бяха заключени, а времето тук като че ли бе било по-милостиво. Сухият въздух на по-горните етажи беше запазил дървото и метала. Зачудих се какво ли има зад тях. Лъскави съкровища? Древни знания? Разпаднали се скелети? Нито една от вратите не поддаваше и аз продължих нагоре с надеждата, че на върха на кулата няма да открия друга заключена врата.

Целият град бе загадка за мен. Призрачният живот, който кипеше в него, напълно контрастираше с абсолютната му изоставеност. Не бях забелязал следи от сражение. Единствените опустошения очевидно бяха резултат от природни явления. Минах покрай още няколко заключени врати и се зачудих дали самата Еда знае какво се крие зад тях. Никой не заключва врата, ако не очаква да се върне. Къде ли бяха отишли жителите на този град, които все още го обитаваха като призраци? Защо и кога го бяха напуснали? Дали тук бе домът на Праотците? Те ли бяха драконите от стените на сградите и витража? Някои хора обичат гатанките, но мен само ме заболя главата. Като че ли не ми стигаше гладът, който ме измъчваше от сутринта.

Накрая стигнах до върха на кулата. Озовах се в кръгло помещение с куполовиден таван. Стените представляваха шестнадесет плоскости, осем от които бяха от дебело мръсно и прашно стъкло. Те притъпяваха зимната светлина, която струеше в стаята, и ѝ придаваха мрачен вид. Един от прозорците беше счупен и парчетата бяха пръснати по пода и по тесния балкон, който опасваше кулата. В средата имаше голяма кръгла маса, чиито изгнили крака бяха поддали. Двама мъже и три жени, всички с показалки в ръце, оживено жестикулираха и обсъждаха нещо. Единият мъж изглеждаше ядосан. Заобиколих ги и излязох на балкона през тясната врата.

Не можех да се доверя на дървения парапет, затова внимавах да стъпвам плътно до стената на кулата. Изпълваше ме смесица от почуда и страх да не падна. На юг пред мен се простираше широка речна долина. В далечината се издигаха тъмносини хълмове, които изпъкваха на фона на бледото зимно небе. Реката пълзеше като дебела ленива змия през отсамната част на долината. На хоризонта различих други речни градове. От отсрещния бряг започваше обширна зелена равнина, гъсто залесена или осеяна със спретнати ферми, които се появяваха и

изчезваха, щом разтърсех глава, за да проясня погледа си от призраци. Над реката имаше широк черен мост, от който започваше път. Зачудих се накъде води. За миг зърнах ярки кули, които блестяха в далечината. Пропъдих привиденията от ума си и видях далечно езеро, от което се издигаше пара. Дали Искрен бе някъде там?

Очите ми заблуждаха на югоизток и се разшириха от онова, което видяха. Може би това беше отговорът на някои от въпросите ми. Липсваше цяла част от града. Просто бе изчезнала. Нямаше развалини, нито почернели от пожар останки. В земята зееше огромна пукнатина, сякаш някой великан беше забил там гигантски клин и я бе разцепил. Реката я беше запълнила — лъскав език от вода, нахлула в града. По ръба все още се забелязваха съборени сгради, улиците свършваха до водата. Проследих с поглед тази грамадна рана в земята. Въпреки разстоянието видях, че пукнатината продължава и на отсрещния бряг. Опустошението се бе забило като копие дълбоко в сърцето на града. Спокойната вода сребрееше под зимното небе. Може би причината беше някакво неочаквано земетресение. Поклатих глава. Бе оцеляла прекалено голяма част от града. Катастрофата несъмнено беше невъобразима, но не обясняваше гибелта на града.

Бавно заобиколих откъм северната страна на кулата. Градът се простираше в краката ми. Отвъд него започваха лозя и ниви. А зад тях — гора с път, който я разделяше на две. На няколко дни с кон оттук бяха планините. Отново поклатих глава. Трябваше да съм дошъл оттам. Но изобщо не си спомнях такова пътуване. Облегнах се на стената и се зачудих какво да правя. Дори Искрен да се намираше някъде в този град, не усещах следа от присъствието му. Щеше ми се да си спомня защо и кога съм напуснал спътниците си. „Ела при мен, ела при мен“, кънтеше в мен гласът му. Обзе ме непреодолима тъга и ми се прииска просто да легна и да умра. Казах си, че е от самодивското биле. Върнах се вътре, за да се скрия от ледения вятър.

Когато влязох през счупения прозорец, под крака ми се претърколи пръчка и едва не паднах. Погледнах надолу и се изненадах, че не съм го забелязал по-рано. До зейналия прозорец имаше останки от огън. Увисналото на рамката стъкло беше в сажди. Наведох се и предпазливо ги докоснах. Пръстът ми се покри с чернилка. Не бяха отскоро, но не бяха и на повече от няколко месеца — иначе след зимните виелици нямаше да са толкова запазени. Опитах се да накарам

уморения си ум да заработи. Огънят бе запален със съчки от дървета или храсти. Някой нарочно ги беше донесъл тук. Защо? Защо не бе използвал останките от масата? И защо се беше качил толкова високо, за да запали огън? Заради гледката ли?

Седнах до въглените и се съсредоточих. Когато се облегнах на каменната стена, спорещите призраци придобиха повече материалност. Единият извика нещо на другия, после начерта въображаема линия с показалката по изгнилата маса. Едната жена стоеше със скръстени на гърдите ръце и упорито изражение, докато втората студено се усмихна и посочи с пръчката си. Изругах недосетливостта си, скочих и отидох да погледна останките от старата маса.

В момента, в който видях картата, се убедих, че огъня е запалил Искрен. На лицето ми се изписа глупава усмивка. Разбира се. Кула с високи прозорци, гледащи към града и околностите му, а в средата на стаята — голяма маса с най-странната карта, която бях виждал. Тя не бе начертана на хартия, а беше направена от глина и изобразяваше хълмистия релеф. Падането на масата я бе напукало, но виждах, че реката е представена с парченца лъскаво черно стъкло. Имаше миниатюрни модели на градските сгради, издигащи се край прави като стрела улици, малки фонтанчета, пълни със сини стъкълца, дори дървета, направени от клонки със зелена вълна. На равни разстояния в града бяха поставени каменни късове. Предположих, че изобразяват посоките на компаса. Въпреки състоянието си, картата радваше окото със своите подробности. Усмихнах се. Бях съвсем сигурен, че няколко месеца след завръщането на Искрен в Бъкип в кулата му ще се появи подобна маса с карта.

Наведох се над нея и без да обръщам внимание на призраците, проследих пътя си. Лесно открих кулата. Въпреки че тази част от картата беше силно повредена, успях да видя откъде съм минал предната нощ. Отново се удивих на правите улици и правите ъгли на пресечките. Не знаех точно къде съм се „събудил“ предната вечер, но очертах един не много голям квадрат, в чиито граници със сигурност се бях намирал. Върнах се при кулата и грижливо преброих преките и завоите, които трябваше да направя, за да се върна. Може би щях да намеря нещо, което да ми припомни липсващите дни. Прииска ми се да имам парче хартия и перо, за да скицирам района. И тогава най-сетне проумях смисъла на огъня.

Искрен беше направил карта с помощта на изгоряла пръчка. Но върху какво? Огледах се, ала нямаше драперии. Стените между прозорците бяха от плочи бял камък, на които бяха изобразени... Изправих се да ги разгледам по-отблизо. Обзе ме почуда. Поставих ръка върху студения бял камък, после надникнах през мръсния прозорец до него. Пръстите ми проследиха реката, която виждах в далечината, откриха равната повърхност на пътя, който я пресичаше. Изгледът от всеки прозорец бе представен върху съседната плоча. Мъничките йероглифи и символи можеха да са имена на градове и имения. Опитах се да изтъркам стъклото, ала мръсотията беше предимно отвън.

Внезапно ми стана ясно значението на разбития прозорец. Искрен го бе счупил, за да види по-добре самата местност. След това беше запалил огън и с изгорялата пръчка бе прерисувал нещо. Навярно го беше добавил на картата, която носеше със себе си от Бъкип. Но какво? Отидох при счупения прозорец и проучих плочите от двете му страни. Прахът от лявата бе избърсан. Докоснах саждивия отпечатък от Искреновата длан. Той беше изчистил тази плоча, бе погледнал навън и после беше прерисувал нещо. Не се съмнявах накъде е гледал. Зачудих се дали отбелязаното на плочата е имало някаква връзка с обозначенията на неговата карта. Щеше ми се пергаментът на Кетрикен да е в мен, за да ги сравня.

През прозореца се виждаха Планините на север, откъдето бях дошъл. Обърнах се към изображението на плочата. Призраците от миналото не ми помагаша с нищо. Вместо гориста местност, на плочата бяха представени лозя и ниви. Единствената обща особеност бе черната лента на правия като стрела път, който водеше към планината. Проследих го с пръсти. Той се раздвояваше и там бяха гравирани йероглифи. Точно на това място беше инкрустиран мъничък искрящ кристал.

Приближих лице към плочата и вперих очи в миниатюрните символи. Дали отговаряха на обозначенията на Искреновата карта? Дали Кетрикен можеше да ги разчете? Излязох от стаята и забързах надолу по стълбището, като минавах през фантомите, които сякаш ставаха все по-материални. Вече ясно чувах думите им и зървах гоблените, които някога бяха украсявали стените. По тях бяха изобразени много дракони.

— Праотци? — Попитах кънтящите каменни стени и думите ми се понесоха по стълбището.

Потърсих нещо за писане. Дрипавите драперии бяха влажни и се разпадаха при докосване. Малкото оцеляло дърво бе старо и изгнило. Разбих вратата на една стая с надеждата, че вътре ще има нещо запазено. Стените бяха покрити с дървени лавици с многобройни прегради и във всяко отделение имаше свитък. Изглеждаха материални, както и перата на масата в средата на помещението. Но пръстите ми откриха само призраци на хартия, крехка като пепел. На една ъглова лавица видях купчина нови пергаменти, които се оказаха гнили останки. Накрая успях да намеря годно за използване парче, не по-голямо от двете ми длани. В шишенце с тежка запушалка имаше изсъхнало мастило. Дървените дръжки на писалата бяха изгнили, ала металните писци бяха достатъчно дълги, за да мога да ги държа. Въоръжен с всичко това, се върнах на върха на кулата.

Слюнката вдъхна живот на мастилото и аз подострих металния писец на пода, докато не заблестя като нов. Запалих останките от Искреновия огън, защото бяха започнали да се трупат облаци и светлината, която проникваше през прашните прозорци, бързо гаснеше. Приклеках пред плочата, която Искрен бе избърсал, и доколкото можах, прерисувах пътя, планината и другите особености на терена върху парчето корав пожълтял пергамент. Като се взирах с присвити очи в малките йероглифи, преписах и тях. Навярно Кетрикен щеше да може да ги разчете. Може би щяхме да забележим нещо общо, когато направехме сравнение между тази скица и нейната карта. Когато свърших, слънцето залязваше и от огъня бяха останали само въглени. Мрачно погледнах пергаментата. Нито Искрен, нито Федрен щяха да са впечатлени от постижението ми. Но трябваше да свърши работа. Когато се уверих, че мастилото е изсъхнало и няма да се размаже, прибрах картата под ризата си, за да я предпазя от дъжд и сняг.

Вече се мръкваше, когато напуснах кулата. Закрачих сред десетки хора, които се прибираха или отиваха да се забавляват. Минавах покрай странноприемници и кръчми, от които се носеше весела глъчка. Ставаше ми все по-трудно да виждам действителността на пустите улици и изоставените сгради. Особено мъчително ми бе да

вървя с празен стомах и сухо гърло край ханове, в които фантоми се наливаха с призрачна бира и оживено си подвикваха.

Намеренията ми бяха прости. Щях да отида при реката и да утоля жаждата си. После щях да направя всичко възможно, за да се върна на първото място от града, което си спомнях. Щях да се подслоня някъде за през нощта и на сутринта щях да поема обратно към планината. Надявах се, че ако видя пътя, по който бях дошъл тук, нещо ще разбуди паметта ми.

Бях приклепнал на речния бряг, опрял длан върху паважа, и пиех студена вода, когато се появи драконът. Нямах никакво предупреждение. Всичко се обля в златиста светлина и се разнесе шум от пляскане на огромни криле. Хората около мен се развикаха, някои сепнати, други зарадвани. Съществуването се спусна и закръжи над нас. Вятърът, който вдигна, разлюля корабите и развълнува реката. Драконът направи още един кръг и се гмурна във водата. Златистото сияние, което излъчваше, помръкна и нощта ми се стори още по-тъмна.

Инстинктивно отскочих от призрачната вълна, която се надигна при гмуркането на дракона. Всички наоколо с очакване се взираха в реката. Проследих погледите им. Отначало не видях нищо. После водата се разтвори и оттам се появи огромна глава с дълга шия. В приказките, които бях слушал, драконите се описваха като червеи, гуцери или змии. Ала когато излезе от водата и разпери криле, това същество ми заприлича на птица. На изящен корморан, издигащ се над морето, след като е хванал риба, или на пъстър фазан. Тялото му беше огромно колкото пристаналите в реката кораби, разперените му криле бяха по-големи от корабните платна. То спря на брега и отърси водата от люспестите си криле. Думата „люспи“ не подхожда на плочките от майсторски изковано злато, ала това не бяха и пера.

Бях вцепенен от възхита и удивление. Драконът не ми обърна внимание. Излезе от водата толкова близо до мен, че ако беше истински, щеше да ме измокри от глава до пети. Всяка капка, която падаше в реката, носеше присъщото искрене на чиста магия. Създанието стоеше на брега и четирите му гигантски крака дълбоко потъваха във влажната земя. То внимателно сви крилето си и изтръска дългата си раздвоена опашка. Златистата светлина окъпваше растящата тълпа. Обърнах се и погледнах хората. Лицата им излъчваха дълбоко

уважение. Драконът имаше светли очи като на северен сокол и стойка на жребец. Той се насочи към тях и навалицата с почтителни поздрави му направи път.

— Праотец — промълвих аз. И тръгнах подире му, като прокарвах пръсти по фасадите на сградите — един от омаяната тълпа, която бавно го следваше по улицата. От кръчмите се изливаха хора, за да се присъединят към посрещането. Явно това не бе обичайно събитие. Не зная какво се надявах да открия, като вървах след дракона. Предполагам, че в този момент не съм мислил за нищо. Тогава разбрах причината, поради която главните улици на този град бяха толкова широки. Не заради каруците, а за да позволят на гигантските гости безпрепятствено да се движат по тях.

Съществото спря пред един каменен басейн. Хората се втурнаха напред за честта да участват в жива верига. Ведро след ведро преминаваше от ръка на ръка и изливаше товара си от течна магия. Когато басейнът най-после се напълни догоре с искрящата течност, Праотецът изяцно наклони шия и започна да пие. Макар това да беше само призрак на Умението, видът му разбуди в мен познатата ми вече коварна жажда. Още два пъти напълниха басейна и още два пъти го изпи Праотецът, преди да продължи пътя си. Последвах го, като се дивях на видяното.

Пред нас изведнъж се появи огромната пукнатина, която нарушаваше симетрията на града. Заедно с призрачната процесия стигнах до самия ѝ ръб, само за да видя, че всички — и мъжете, и жените, и Праотецът, изчезват в нея. Скоро останах сам до зейналата цепнатина и само вятърът шепнеше над дълбоките ѝ води. Тук-там между облаците се показваха звезди и хвърляха отблясъци по черната им повърхност. Останалите тайни на Праотците, които можех да науча, отдавна бяха погълнати в този ужасен катаклизъм.

Обърнах се и бавно се отдалечих. Чудех се накъде и с каква цел се е бил запътил Праотецът. Отново потръпнах, когато си спомних как бе изпил сребрилата сила.

Трябваше ми известно време, за да се върна до реката. Щом се озовах там, напрегнах ума си да си спомня картата от стаята на върха на кулата. Гладът ме измъчваше, но решително не му обръщах внимание. Силата на волята ми ме преведе през група биещи се призраци, но твърдостта ми се стопи, когато на улицата се появи

конете на градската стража. Отскочих настрана. Побиха ме тръпки, когато чух звука от ударите на палките им. Макар да бяха нереални, с радост се отдалечих от мястото на сбиването. Завих надясно по една по-тъсна улица и минах покрай още три преки.

Спрях. Това беше площадът, където предната вечер се бях опомнил, коленичил в снега. Колона в центъра му. Спомнях си някакъв паметник, който се извисяваше над мен. Запътих се натам. Видях, че е от вездесъщия черен камък с искрящи кристали. За уморените ми очи той излъчваше същото загадъчно нереално сияние като другите сгради. По повърхността му бяха гравирани йероглифи. Бавно го обиколих. Някои, бях сигурен в това, навярно бяха като онези, които бях преписал в кулата. Дали това беше някакъв пътеуказател? Пресегнах се и докоснах познатите символи.

Нощта около мен се завъртя. Зави ми се свят. Понечих да се подпра на колоната, но някак си не я улучих и политнах напред. Протегнатите ми ръце не намериха опора и се проснах по очи върху твърдия сняг. Известно време лежах неподвижно и премигнах с невиждащи очи в тъмнината. Сетне ме блъсна топла плътна тежест. „Братко! — весело ме поздрави Нощни очи, навря студения си нос в лицето ми и побутна главата ми, за да ме събуди! — Знаех си, че ще се върнеш. Знаех си!“

КОТЕРИЯТА

Загадъчността, която обгръща Праотците, отчасти се дължи на това, че почти няма две техни изображения, които да си приличат. И не само гоблените и свитъците, които са копия на по-древни творби, но и малкото образци, оцелели от времето на крал Мъдрост. Някои от тях носят повърхностни прилики с легендите за дракони: криле, нокти, люспеста кожа и огромно тяло. Ала други — не. Поне на един гоблен Праотецът е представен като човек, но с великански ръст и златиста кожа. Няма единодушие дори по отношение на броя на крайниците, които има тази благородна раса. Възможно е да са с по четири крака и две крила или изобщо да нямат криле и да ходят на два крака като хората.

Предполага се, че за тях има толкова малко писмени сведения, тъй като навремето всички са знаели какво представляват. Също както никой не намирал за нужно да описва в свитъци що е това кон, никой не е смятал, че някой ден Праотците ще съществуват само в легендите. Това донякъде е логично. Ала човек само трябва да погледне всички свитъци и гоблени, на които конете са представени като елемент от ежедневиия живот, за да открие грешката в тази логика. Ако ги бяха приемали като част от живота, Праотците щяха да се изобразяват много по-често.

След един-два объркани часа отново се озовах при другите в шатрата. След като бях прекарал един почти топъл ден в града, нощта ми се струваше още по-студена. Сгушихме се под одеялата си. Бяха ми казали, че предната вечер съм изчезнал от ръба на скалата, а аз им бях разказал всичките си преживявания. И двете страни се отнесоха с известна доза скептицизъм към твърденията на другата. Бях трогнат и изпитвах угризения, когато разбрах колко много ги е уплашило изчезването ми. Славейя очевидно беше плакала, Кетъл и Кетрикен имаха вид на хора, които не са спали. Шутът бе най-зле — блед, мълчалив и с треперещи ръце. Бяхме имали нужда от време, за да се възстановим. Старицата беше стотвила два пъти повече от обичайното количество храна и всички освен шута се натъпкахме до насита. Той като че ли нямаше достатъчно енергия за това. Докато другите седяха в кръг около мангала и слушаха разказа ми, старият ми приятел вече лежеше под одеялото и вълкът се гушеше до него. Изглеждаше напълно изтощен.

— Е, слава на Еда, че преди да преминеш, беше пил самодивско биле, иначе нямаше да запазиш разсъдъка си — след като за трети път описах приключенията си, загадъчно отбеляза Кетъл.

— Къде да „премина“ — попитах аз.

Тя ме погледна намръщено.

— Знаеш какво искам да кажа. — Всички внимателно я наблюдавахме. — През пътеуказателя или там каквото е. Те трябва да имат нещо общо с него. — Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. — Струва ми се очевидно, това е. Той изчезна при един пътеуказател и се е появил при друг. И по същия начин се върна при нас.

— Но защо не са взели някой друг — попитах я.

— Защото ти си единственият чувствителен към Умението от нас — отвърна тя.

— И те ли са създадени с Умението?

Кетъл ме погледна.

— Внимателно разгледах пътеуказателя. Изсечен е от черен камък с жилки искрящи кристали. Като стените на града, който ни описа. Докосвал ли си двата пътеуказателя?

Замислих се.

— Да, струва ми се.

Тя сви рамене.

— Ами това е. Всеки пропит с Умението предмет може да запази намерението на своя създател. Тези пътеуказатели са били издигнати, за да улеснят пътуването. Стига пътниците да могат да ги използват, разбира се.

— Никога не съм чувал за такива неща. Откъде знаеш за тях?

— Само разсъждавам върху онова, което ми се струва очевидно — упорито отвърна Кетъл. — И с това приключвам разговора. Лягам си. Уморена съм. Търсихме те цяла нощ и половин ден. А и вълкът нито за миг не спря да вие.

„Защо си вил?“

„Виках те. Ти не ми отговаряше.“

„Не те чувах, иначе щях да отговоря.“

„Започвам да се страхувам, малки братко. Привличат те някакви сили, водят те на места, на които не мога да те последвам, затварят ума ти за моя. Никога не са ме приемали в друга глутница така, както в тази. Но ако те изгубя, ще изгубя и нея.“

„Няма да ме изгубиш“ — успокоих го аз, но се зачудих дали ще мога да изпълня това обещание.

— Фиц — каза Кетрикен.

— Да?

— Хайде да разгледаме картата, която си прерисувал.

Извадих я и тя разгъна своята. Сравнихме ги. Трудно можеха да се открият някакви прилики, ала мащабите бяха различни. Накрая решихме, че копираното от мен място носи повърхностно сходство с част от пътя, обозначен на картата на Кетрикен.

— Тази точка — посочих нейната карта аз — би трябвало да е градът. В такъв случай това тук отговаря на това, а това — на това.

Картата, с която беше заминал Искрен, бе копие на този по-стар, избелял пергамент. На него бе представен пътят, който вече наричах „пътят на Умението“, но странно, той започваше в Планините и свършваше в три различни точки. Виждах, че някога до тях е имало надписи, които безвъзвратно се бяха изтрили. Тези три точки бяха обозначени и на картата, която бях прерисувал в града. Едната беше самият град. Сега ни интересуваха другите две.

Кетрикен проучи йероглифите, които бях преписал.

— Неведнъж се е случвало да виждам такива — неспокойно каза тя. — Вече никой не може да ги чете. Известни са само някои от тях.

Срещат се на изключително странни места. Тук-там в Планините има издигнати камъни с такива символи. И в западния край на Моста над Голямата пропаст. Не се знае кога и защо са издълбани. Едни смятат, че са надгробни камъни, но други твърдят, че били гранични знаци.

— Ти можеш ли да четеш някои от тях — попитах я аз.

— Да. Тези йероглифи се използват в една игра. Някои са по-силни от други... — Тя замълча и се вгледа в текстовете. — Но точно такива не съм виждала — разочаровано каза кралицата. — Този е почти като символа, който означава „камък“. Обаче другите са ми съвсем непознати.

— Е, той е един от онези, които са написани тук. — Опитах се да си придам бодър вид. „Камък“ не ми говореше нищо. — Тази точка като че ли е най-близо до нас. Какво ще кажеш да отидем там?

— Ще ми се да можем да видя града — тихо се обади шутът. — И дракона.

Бавно кимнах.

— Струва си да ги види човек. Там има много знания, само да разполагахме с повече време. Ако Искрен постоянно не ми беше в главата с това свое „Ела при мен, ела при мен“, струва ми се, че щях да съм по-любопитен да го проуча. — Не им бях споменал сънищата си за Моли и Сенч. Това бяха лични неща.

— Несъмнено — съгласи се Кетъл. — И това несъмнено щеше да ти навлече още неприятности. Чудя се дали Искрен не те е обвързал така, за да не ти позволи да се отклониш от пътя.

Щях да я попитам откъде знае, ако шутът тихо не бе повторил:

— Ще ми се да можем да видя града.

— Трябва да спим. Ще станем по първи зори, за да продължим пътя си. Окуражавам се, като си помисля, че Искрен е бил там преди Фицрицарин, въпреки че ме изпълват предчувствия. Трябва бързо да отидем при него.

— „Иде Катализатора, за да направи камък от плът и плът от камък. И ще събуди той драконите на света. Спящият град ще затрепери и ще се събуди пред него. Иде Катализатора“ — сънено проговори шутът.

— Писанията на Белия Дамир — почтително събщи Кетъл, погледна ме и сякаш се ядоса. — Стотици години на писания и пророчества и всички свършват с теб, а?

— Аз не съм виновен — глуповато се защитих аз. Вече се настанявах под одеялото. С копнеж си помислих за почти топлия ден. Вятърът виеше и ми бе ужасно студено.

Тъкмо се унасях, когато шутът докосна лицето ми с топлатата си ръка.

— Хубаво е, че си жив — промълви той.

— Благодаря — отвърнах аз. Припомних си играта на Кетъл, за да дам работа на ума си за през нощта.

— Ръката ти е топла — възкликнах и подскочих. — Шуте! Ръката ти е топла!

— Заспивай — сърдито се обади Славея.

Не й обърнах внимание. Смъкнах одеялото от лицето на шута и докоснах бузата му. Очите му бавно се отвориха.

— Ти си топъл — повторих аз. — Добре ли си?

— Не ми е топло — измъчено отвърна той. — Студено ми е. И съм страшно уморен.

Бързо започнах да разпалвам мангала. Другите се разшаваха. Славея седна и се втренчи в мен.

— Шутът никога не е топъл — казах им, за да им обясня припряността си. — Когато докоснеш кожата му, винаги е студен. Сега е топъл.

— Нима? — Със странно саркастичен глас попита Славея.

— Болен ли е? — Уморено попита Кетъл.

— Не зная. Не си спомням някога да е боледувал.

— Рядко боледувам — каза шутът. — Но и преди съм имал такава треска. Лягай да спиш, Фиц. Ще се оправя. До утре сутрин ще ми мине.

— При всички положения утре сутрин трябва да продължим — неумолимо заяви Кетрикен. — Вече изгубихме тук цял ден.

— Какво сме изгубили? — Почти гневно възкликнах аз. — Намерихме нова карта и научихме, че Искрен е бил в града. Не се съмнявам, че и той е отишъл там като мен и сигурно се е върнал обратно. Не сме изгубили този ден, Кетрикен, а спечелихме всички дни, през които щяхме да търсим път за надолу. Доколкото си спомням, ти сама предложи да отделим един ден, за да се спуснем по онази урва. Е, спуснахме се. — Замълчах. Поех си дъх и се насилих да се успокоя.

— Няма да принуждавам никого. Но ако утре шутът не е достатъчно добре, за да пътува, ще остана с него.

Очите на кралицата блеснаха и аз се приготвих за битка. Но шутът я предотврати.

— Утре ще тръгна с вас, независимо дали съм добре — увери ни той.

— Значи е уредено — бързо каза Кетрикен. После попита по-мекко: — Мога ли да ти помогна с нещо, шуте? Ако не се налагаше да бързаме, нямаше да те насилвам така. Не съм забравила и никога няма да забравя, че без теб нямаше да стигна жива в Джаампе.

Усетих, че нещо не ми е известно, но запазих въпросите за себе си.

— Ще ми мине. Просто съм... Фиц? Може ли да ми дадеш малко самодивско биле? Онази вечер чаят наистина ме сгря.

— Естествено. — Вече тършувах в раницата си, когато Кетъл предупредително се обади:

— Съветвам те да не го правиш, шуте. Това е опасна билка и много често повече вреди, отколкото помага. Кой знае дали сега не си болен тъкмо защото по-предната вечер пи такъв чай?

— Тази билка не е чак толкова силна — пренебрежително възразих аз. — От години я използвам и нищо не ми е ставало.

— Поне нищо, което да си достатъчно разумен да забележиш — саркастично изсумтя старицата. — Тя загрява и дава енергия на тялото, макар че е гибелна за душата.

— Винаги ме е възстановявала, а не ме е погубвала. — Най-после намерих пакетчето и го отворих. Без да съм я молил, Кетъл стана да сложи вода на мангала. — И не съм забелязал да притъпява ума ми — прибавих аз.

— Онзи, който я използва, рядко забелязва — не отстъпваше тя. — И въпреки че за известно време може да те зареди с енергия, по-късно винаги трябва да плащаш. Не можеш да излъжеш тялото си, младежо. Ще го разбереш, когато остареееш колкото мен.

Замълчах. Замислих се за случаите, когато бях използвал самодивско биле, за да се възстановя, и изпитах неприятното подозрение, че Кетъл поне отчасти е права. Ала това не беше достатъчно, за да ми попречи да направя две чаши вместо една. Старицата поклати глава, но си легна и не каза нищо повече. Седнах до

шута и двамата заедно изпихме чая си. Когато ми подаде празната си чаша, ръката му ми се стори още по-топла, не по-студена.

— Треската ти се усилва — предупредих го аз.

— Не, от топлината на чашата е — отвърна той.

Не му обърнах внимание.

— Целият трепериш.

— Мъничко — призна шутът. После даде воля на болката си. — Никога не ми е било толкова студено. Гърбът и зъбите ме болят от треперене.

„Да легнем от двете му страни“ — предложи Нощни очи. Едрият вълк се притисна по-плътно до него. Завих шута с още едно одеяло и легнах от другата му страна. Той не каза нищо, но треперенето поотслабна.

— Не си спомням в Бъкип да си бил болен — прошепнах аз.

— Бил съм. Но много рядко и не съм казвал на никого. Знаеш, че учителят не можеше да ме понася, както и аз него. Не желяех да доверя здравето си на неговите очистителни и укрепващи. Освен това-онова, което помага на вашия вид, понякога не въздейства на моя.

— Толкова ли се различавате от нас — попитах след малко. Беше повдигнал тема, която рядко споменавахме.

— В някои отношения — въздъхна шутът и вдигна ръка към челото си. — Но понякога изненадвам дори себе си. — Приятелят ми си пое дъх и го издиша така, като че ли го е пронизала остра болка. — Възможно е изобщо да не съм болен. През последната година претърпявам известни промени. Както си забелязал. — Последните думи бяха прибавени шепнешком.

— Пораснал си, придобил си цвят — тихо се съгласих аз.

— Не е само това. — На лицето му плъзна усмивка, после угасна. — Мисля, че вече съм почти възрастен.

Изсумтях.

— От много години те смятам за мъж, шуте. Мисля, че си открил мъжеството си преди аз да достигна своето.

— Нима? Колко забавно — възкликна той и за миг гласът му прозвуча почти като някога. Очите му се затвориха. — Ще поспя.

Не отговорих. Завих се под одеялото до него и отново спуснах стените си. Потънах в сън без сънища.

Събудих се преди първи зори с предчувствие за опасност. Шутът дълбоко спеше до мен. Докоснах лицето му и установих, че още е топъл и мокър от пот. Претърколих се настрани и го завих. Хвърлих няколко съчки в мангала и тихо започнах да се обличам. Нощни очи незабавно се надигна.

„Излизаш ли?“

„Само да поразузная наоколо.“

„Да дойда ли с теб?“

„Топли шута. Няма да се бавя.“

„Сигурен ли си, че ще се справиш?“

„Много ще внимавам. Обещавам.“

Студът бе като шамар. Пълен мрак. След няколко секунди очите ми се приспособиха, ала въпреки това не виждах почти нищо, освен шатрата. Облаците скриваха дори звездите. Неподвижно стоях на ледения вятър и налягах сетивата си, за да открия какво ме е смутило. Не се пресягах с Умението, а с Осезанието си. Усетих нашата група и глада на сгушените една до друга джепи. Само овесът нямаше да ги задържи за дълго. Още една грижа. Решително я пропъдих и пратих сетивата си още по-надалеч. Вцепених се. Конне? Да. И ездачи? Така ми се струваше. Нощни очи изведнъж се озова до мен.

„Усещаш ли миризмата им?“

„Вятърът е в обратната посока. Да ида ли да видя?“

„Да. Но не се показвай.“

„Разбира се. Погрижи се за шута. Когато го оставих, хленчеше насън.“

Влязох в шатрата и тихо събудих Кетрикен.

— Мисля, че сме в опасност — прошепнах й. — Конне и ездачи, може би по пътя зад нас. Още не съм сигурен.

— Докато се уверим, те ще ни настигнат — кисело отвърна кралицата. — Събуди всички. Искам да станем и призори да тръгнем.

— Шутът още е трескав — казах и се наведох да събудя Славей.

— Ако остане тук, няма да е трескав, а мъртъв. И ти с него. Вълкът да шпионира ли е отишъл?

— Да. — Знаех, че е права, но въпреки това ми беше трудно да се насиля да събудя шута. Той изглеждаше като замаян. Докато другите събираха багажа, му помогнах да се облече и го накарах да си обуе

втори чифт панталони. Увих го във всичките ни одеяла и го изведох навън, докато останалите вдигаха шатрата и я товареха.

— Колко може да носи една джепа — тихо попитах Кетрикен.

— Повече, отколкото тежи шутът. Но гърбовете им са доста тесни, за да ги яхнеш удобно, и са плашливи.

Бях очаквал точно такъв отговор и той не ме зарадва.

— Нещо ново от вълка? — Попита ме тя.

Пресегнах се към Нощни очи и се смаях от усилието, което трябваше да приложам, за да докосна ума му.

— Шестима конници — отвърнах аз.

— Приятели или врагове?

— Той няма откъде да знае — отбелязах аз и го попитах: „Как изглеждат конете?“

„Вкусни.“

„Едри ли са, като Сажда? Или дребни като планинските?“

„Нещо средно. Едно муле.“

Казах на Кетрикен какво ми е съобщил.

Тя поклати глава.

— Моят народ не използва коне толкова високо в Планините. Първо да видим дали са врагове. Ще действаме в зависимост от това.

— Ще бягаме ли, или ще се бием?

— И двете, разбира се.

Кралицата вече бе свалила лъка си от една от джепите и опъна тетивата му.

— Първо ще потърсим по-подходящо място за засада. После ще чакаме. Да вървим.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Успяхме единствено заради равния път. Славей водеше джепите, после бяхме ние с шута. Следваха ни Кетъл и Кетрикен с лъка си. Отначало оставих шута да се опита да върви сам. Той бавно се затътри напред и когато животните неизбежно започнаха да се отдалечават, разбрах, че така няма да стане. Прехвърлих ръката му през раменете си, хванах го през кръста и почти го понесох. След малко шутът вече се задъхваше и се мъчеше да не позволи на краката си да се влачат. Неестествената топлина на тялото му ме плашеше. Безмилостно продължавах, като се молех скоро да открием някакво убежище.

Ала стигнахме до нещо друго. Голяма част от склона се беше свлякла надолу, като бе отнесла със себе си повече от половината път и беше затрупала останалото с купища пръст и камъни. Славея и джепите подозрително я разглеждаха, когато ние с шута докуцукахме при тях. Оставих го да седне на един камък. Той затвори очи и отпусна глава. Плътно го увих в одеялата и отидох при певицата.

— Старо свлачище — отбеляза тя. — Може би няма да е толкова трудно да се покатерим и да се прехвърлим оттатък.

— Може би — съгласих се и незабавно потърсих с поглед подходящо място. — Ако тръгна пръв с джепите, ще можеш ли да помогнеш на шута?

— Да. — Славея го погледна. — Много ли е зле?

— Ако някой го подкрепя, може да се тътри. Изчакайте последното животно да прекоси оттатък. После минете по следите ни.

Тя кимна в знак на съгласие, но не изглеждаше много щастлива.

— Не трябва ли да изчакаме Кетрикен и Кетъл?

Замислих се.

— Не. Конниците не бива да ни настигат тук.

Щеше ми се вълкът да е с нас, защото бе много по-ловък от мен и имаше по-бързи рефлексии.

„Не мога да дойда при теб, без да ме видят. Над и под пътя има само скали и те са пред мен.“

„Нищо. Само ги наблюдавай и ме дръж в течение. Бързо ли се движат?“

„Не особено. И много спорят. Единият е дебел и уморен от ездата. Той почти не говори, но не бърза. Внимавай, братко.“

Дълбоко си поех дъх и тръгнах напред. Отначало пътят просто беше засипан с пръснати камъни, но малко по-нататък се издигна стена от големи скали и чакъл. Предпазливо избрах пътя си. Водещата джепа ме последва, другите не изостанаха от нея. Веднъж кракът ми хлътна до коляното в покрита със замръзнал сняг дупка между камъните. Внимателно го извадих и продължих.

Когато спрях и се огледах, куражът ми едва не ме напусна. Нагоре свлачището се издигаше към отвесна скала. Напред крайт му не се виждаше. Изведнъж започнаха да ме плашат дребни неща. Нервното теглене на водещата джепа, неочакваната промяна на вятъра, дори нападалите над очите ми кичури коса сякаш заплашваха живота ми. На

два пъти се наложи да пълзя на четири крака. Останалата част от пътя изминах приклекнал, като гледах къде стъпвам и бавно отпусках тежестта си.

Джепите не бяха толкова предпазливи. Чувах търкалящи се камъни под краката им и всеки път си мислех, че това ще раздвижи цялото свлачище. Те не бяха завързани една за друга, освен първата, която водех аз. Далеч зад последната виждах Славея и шута. Веднъж спрях и се загледах в тях. Изругах се, когато разбрах колко трудна задача съм възложил на певицата. Те се движеха два пъти по-бавно от мен, като Славея подкрепяше шута и в същото време внимаваше къде стъпват и двамата. Сърцето ми се качи в гърлото, когато тя залитна и шутът се просна до нея. Младата жена вдигна поглед, видя, че я наблюдавам, гневно вдигна ръка и ми махна да продължавам. Подчиних се. Нямах как да им помогна.

Свлачището свърши също толкова внезапно, колкото беше започнало. Радостно скочих върху равната повърхност на пътя. Веднага щом джепите ме последваха, изсипах малко овес, за да не се пръснат, и се изкатерих обратно нагоре.

Не видях нито Славея, нито шута.

Прииска ми се да се затичам назад. Вместо това се усилих да тръгна бавно по останените от самия мен и джепите следи. Казах си, че би трябвало да мога да забележа пъстрите им дрехи на фона на този сивкав пейзаж. И накрая ги зърнах. Славея абсолютно неподвижно седеше на един камък. Шутът лежеше до нея.

— Славея — тихо я повиках аз.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ бяха разширени.

— Всичко около нас започна да се движи. И малките камъчета, и по-големите. Затова спрях, за да изчакам да се успокоят. Сега не мога да вдигна шута. — Певицата едва сдържаше паниката си.

— Стой там. Идвам.

Ясно виждах раздвижилата се част от свлачището. Търкалящите се камъни бяха оставили следи по снежната повърхност. Искаше ми се да зная повече за лавините. Движението на камъните като че ли бе започнало високо над нас. Все още се намирахме доста над ръба, ала ако урвата се раздвижеше, щеше да ни отнесе.

— Славея — отново я повиках. Беше излишно — тя напрегнато се вираше мен. — Ела тук. Много бавно и внимателно.

— Ами шутът?

— Остави го. Когато минеш, ще се върна за него. Ако дойда при теб, и тримата ще сме изложени на опасност.

Едно е да разбираш някаква логика. Съвсем друго е да преодолееш страха си. Не зная за какво си мислеше Славея, когато бавно приклепна и стъпка по стъпка започна да се придвижва към мен. Хапех устни и мълчах, въпреки че копнеех да я накарам да побърза. На два пъти под краката ѝ се срутвах камъчета. Те се търкаляха надолу по склона и падаха през ръба. Всеки път певицата замръзваше, отчаяно вперила поглед в мен. Стоях и глупаво се чудех какво ще направя, ако започне да се плъзга с камъните. Дали безполезно щях да се хвърля след нея, или щях да я гледам как пада и завинаги да запазя в себе си спомена за тъмните ѝ умоляващи очи?

Ала накрая Славея стигна до по-големите камъни, където бях аз, и се вкопчи в мен. Усетих, че трепери. Решително я хванах за ръцете и я дръпнах към мен.

— Продължавай нататък. Не е далеч. Когато стигнеш, остани там и пази джепите да не се пръснат. Разбра ли ме?

Тя кимна и дълбоко си пое дъх. После предпазливо пое по следата, която бях оставил. Изчаках да се отдалечи малко и внимателно запристъпвах към шута.

Камъните се местеха и скърцаха под тежестта ми. Зачудих се дали е по-разумно да се движа по-високо или по-ниско по склона от Славея. Помислих си дали да не се върна при джепите за въже, но нямаше къде да го завържа. И през цялото време продължавах да вървя. Шутът не помръдваше.

Чакълът около и под краката ми сякаш оживя. Заковах се на място. Усетих, че едното ми стъпало започва да се плъзга, и преди да се усетя, рязко направих крачка напред. Водопадът от камъчета стана по-бърз и силен. Не знаех какво да правя. Може би трябваше да легна и да разпределя тежестта си равномерно, но така свлачицето щеше да ме отнесе още по-лесно. Нито един от тези камъни не бе по-голям от юмрука ми, но бяха много. Десет пъти си поех дъх и едва тогава движението наоколо ми престана.

Трябваше да призова на помощ целия си кураж, за да направя следващата крачка. Известно време се оглеждах и избирах място, което

да изглежда по-стабилно. Когато стигнах до шута, ризата лепнеше на гърба ми от пот и зъбите ме боляха от стискане. Седнах до него.

Славей го беше завила презглава и той лежеше покрит като мъртвец. Отметнах одеялото. Очите му бяха затворени. Кожата му имаше оттенък, какъвто не бях виждал никога. Смъртната му бледност от Бъкип беше станала жълтеникава в Планините, ала сега имаше ужасяващ мъртвешки цвят. Устните му бяха сухи и напукани, миглите му бяха залепнали. И все още бе топъл.

— Шуте — тихо го повиках, но той не реагира. Продължих да му говоря с надеждата, че някаква част от него ще ме чуе. — Сега ще те вдигна и ще те пренеса до пътя. Ако се подхлъзна, ще паднем и двамата. Така че трябва да си съвсем неподвижен. Разбираш ли?

Шутът си пое дъх малко по-дълбоко. Приех това за съгласие. Приклекнах до него и проврях ръце под тялото му. Когато надигнах гръб, раната ми сякаш нададе вик. Усетих, че по лицето ми избива пот. За миг останах с присвити крака и с шута на ръце възстанових равновесието си. Преместих единия си крак. Опитах бавно да се изправа, но наоколо се затъркаляха камъни. Овладях желанието си да притисна шута към себе си и да се затичам. Тракането на камъните не спираше. Когато най-сетне утихна, треперех от усилие да стоя съвсем неподвижно. Бях затънал до колене в чакъл.

— Фицрицарин?

Бавно завъртях глава. Кетрикен и Кетъл ни бяха настигнали. Стояха малко по-нависоко, на безопасно разстояние от раздвижилите се участък от свлачището. И двете изглеждаха ужасени от положението ми. Кралицата се опомни първа.

— С Кетъл ще минем над вас. Остани на мястото си и гледай да се движиш колкото може по-малко. Славей и джепите отгатък ли са?

Успях да кимна. Устата ми бе прекалено пресъхнала, за да отговоря.

— Ще донеса въже и ще се върна. Ще се опитам да не се бавя.

Отново кимнах. Трябваше да извъртя тялото си, за да ги проследя с поглед, затова не помръднах. Не поглеждах и надолу. Вятърът ме брулеше, камъчетата се плъзгаха под краката ми. Взирах се в лицето на шута. Не тежеше много за възрастен мъж. Откакто го помнех беше слаб и с тънки кости и се защитаваше с езика си, а не с юмруци и мускули. Но докато стоях и го наблюдавах, той все повече

натезаваше в ръцете ми. Кръгът на болката в гърба ми бавно се уголемяваше.

Усетих леко раздвижване в ръцете си и прошепнах:

— Не мърдай!

Шутът отвори очи и ме погледна. После облиза устните си и с пресипнал глас ме попита:

— Какво правим?

— Стоим неподвижно напред свлачище — отвърнах му. Гърлото ми беше толкова сухо, че едва говорех.

— Мисля, че мога да се изправа — немощно предложи шутът.

— Не мърдай — повторно наредих аз.

Той си пое дъх малко по-дълбоко.

— Защо винаги си наблизко, когато попадам в такива ситуации?

— И аз бих могъл да те попитам същото.

— Фиц?

С мъка извъртях гръб и погледнах нагоре към Кетрикен. Силуетът ѝ се очертаваше на фона на небето. Водеше със себе си една джепа, водещата. На едното ѝ рамо висеше въже. Другият край беше завързан за хамута на животното.

— Ще ти хвърля въжето. Не се опитвай да го хванеш, просто го остави да падне, после го вдигни и го увий около себе си. Разбра ли?

— Да.

Тя не чу отговора ми, ала насърчително ми кимна. След миг въжето полетя покрай мен. Това раздвижи няколко камъчета, но търкалянето им бе достатъчно, за да ми призлее. Краят на въжето падна на по-малко от една ръка разстояние от крака ми. Погледнах и ме обзе отчаяние. Насилих се да се овладея.

— Можеш ли да се държиш здраво за мен, шуте? Трябва да хвана въжето.

— Мисля, че мога да се изправа — отново предложи той.

— Навярно ще се наложи — неохотно признах аз. — Бъди готов за всичко. Но каквото и да се случи, дръж се за мен.

— Само ако обещаеш да се държиш за въжето.

— Ще направя каквото мога — мрачно обещах аз.

„Братко, те спряха там, където пренощувахме. От шестимата...“

„Не сега, Нощни очи!“

„Трима слязоха долу като теб, а другите останаха при конете.“

„Не сега!“

Шутът вдигна ръце и несръчно ме хвана за раменете. Проклетите му одеяла ми пречеха. Отпуснах дясната си ръка и потиснах желанието си да се засмея. Всичко беше толкова глупаво и опасно. Никога не си бях представял, че може да умра по този начин. Погледнах шута и видях в очите му същия панически смях.

— Пригответи се — казах му аз, приклеках и посегнах към въжето. Сякаш всичките ми мускули се схванаха едновременно.

Не можех да го хвана — от пръстите ми до него имаше цяла педя. Вдигнах поглед към Кетрикен. Нямах представа какво ще стане, когато хвана въжето. Наведох се още повече — и изведнъж усетих, че десният ми крак се изплъзва изпод мен.

Всичко се случи едновременно. Шутът инстинктивно се вкопчи в раменете ми още по-здраво и целият склон под нас сякаш се раздвижи. Хванах въжето, ала продължих да се плъзгам надолу. Точно преди да се опъне успях да го увия около китката си. Над нас Кетрикен вече водеше джепата напред. Видях, че животното залитна, когато пое тежестта ни. Въжето се опъна и се впи в китката ми.

Не зная как съм се изправил, но така или иначе започнах да се изкачвам. Чакълът продължаваше да се търкаля около нас. Изведнъж усетих по-стабилна опора. Ботушите ми бяха пълни с камъчета, но аз не им обръщах внимание. Вече бяхме много по-надолу по склона от първоначалния път, който бях избрал. Отказах да погледна надолу и да видя на какво разстояние сме от ръба. Съсредоточих се върху това да нося шута, да стискам въжето и да вървя.

Най-после опасността премина. Озовахме се при по-големите камъни, далеч от чакъла, който едва не ни бе отнел живота. Над нас Кетрикен уверено продължаваше да напредва. После се спуснахме към равния път. След няколко минути всички отново бяхме заедно. Пуснах въжето и бавно приклеках. Затворих очи.

— На, пийни си вода — каза Кетъл. Кетрикен и Славей поеха шута от ръцете ми. Надигнах меха. Цялото тяло ме болеше. Докато си поемах дъх, нещо се раздвижи в ума ми и скочих.

— Той казва, че били шестима! Трима слезли долу...

Всички очи се насочиха към мен. Кетъл даваше вода на шута. Устните ѝ бяха свити от тревога и недоволство. Знаех от какво се бои. Ала страхът, който ми бе внушил вълкът, беше по-силен.

— Какво каза? — Попита Кетрикен. Очевидно си бяха помислили, че мислите ми пак са заблуждали.

— Нощни очи ги следи. Шестима ездачи, едно муле. Спрели при снощния ни лагер. Трима слезли долу.

— Искаш да кажеш в града, така ли — бавно попита кралицата.

„В града“ — повтори Нощни очи. Побиха ме тръпки, когато видях, че Кетрикен кима.

— Как е възможно — промълви тя. — Кетъл ни каза, че пътеуказателят ти е подействал, защото са те обучавали в Умението.

— Те сигурно също са умели — каза Кетъл и ме погледна.

Имаше само един отговор.

— Котерията на Славен — казах и потръпнах. Обзе ме страх. Те бяха ужасно близо и знаеха как да ме наранят. Умът ми се изпълни с непреодолим страх от болка. Овладях паниката си.

Кетрикен неловко ме потупа по ръката.

— Те няма лесно да минат през свлачището, Фиц. Мога да ги избия с лъка, докато го прекосяват. — Каква ирония. Моята кралица предлагаше да защити кралския убиец. Това някак си ме ободри, макар да знаех, че лъкът ѝ не е никаква защита от котерията.

— Няма нужда да идват тук, за да ме нападнат. Или да нападнат Искрен. — Дълбоко си поех дъх и изведнъж открих още един факт в собствените си думи. — Няма нужда физически да ни последват тук, за да ни нападнат. Тогава защо изобщо са били толкова път?

Шутът се приповдигна на лакът и разтърка бледото си лице.

— Може да не преследват теб — предположи той. — Може да искат нещо друго.

— Какво?

— За какво е дошъл тук Искрен? — Попита шутът. Гласът му беше слаб, но изглежда, мислеше съвсем ясно.

— За да потърси помощта на Праотците. Славен не вярваше в тях. Виждаше това само като начин да се освободи от Искрен.

— Може би. Но не е забравил, че сам е измислил разпространената от него версия за смъртта на Искрен. Ти каза, че котерията чакала и те шпионирала. Защо, ако не за да открият неговото местонахождение? И Славен сигурно се пита какво е толкова важно, че заради него копелдакът е отложил убийството му? Погледни зад себе

си, Фиц. Ти оставяш следа от кръв и хаос. Славен сигурно се чуди къде води тя.

— Защо са слезли в града — попитах аз. После зададох още по-страшен въпрос: — Откъде са знаели как да слязат в града? Аз случайно се натъкнах на пътеуказателя, но как са разбрали те?

— Може да са много по-силни в Умението от теб. Може пътеуказателят да ги е привлякъл или още преди да дойдат да са знаели много повече от теб. — Кетъл говореше предпазливо, ала очевидно не изпитваше никакви съмнения.

Изведнъж всичко ми стана ясно.

— Не зная защо са тук. Но зная, че ще ги убия, преди да успеят да стигнат до Искрен или да ми причинят повече мъки. — Изправих се.

Славей ме наблюдаваше втренчено. Струва ми се, че в този момент тя разбра точно какво представлявам. Не някакъв романтичен незаконороден принц в изгнание, който някой ден може да извърши геройство, а убиец. При това не много опитен.

— Първо си почини — посъветва ме Кетрикен. Гласът ѝ бе спокоен и разбиращ.

Поклатих глава.

— Ще ми се да можех. Но те ми дават възможност сега. Не зная още колко ще останат в града. Надявам се да прекарат известно време там. Няма да сляза и да се срещна с тях. Не мога да се меря с тяхното Умение. Не мога да се сражавам с техните умове. Но мога да убия телата им. Ако са оставили конете, охраната и провизиите си, мога да ги лиша от всичко това. Тогава, когато се върнат, ще се озоват в капан. Без храна и подслон. Наоколо няма дивеч, даже да си спомнят как се ловува. Няма да имам друг такъв шанс.

Кетрикен кимна. На Славей сякаш ѝ призля. Шутът се беше отпуснал на одеялото.

— Трябва да дойда с теб — промълви той.

Погледнах го и се помъчих да не се засмея.

— Ти ли?

— Просто имам чувството... че трябва да дойда с теб. Че не бива да си сам.

— Няма да съм сам. Нощни очи ме чака. — Бързо се пресегнах и открих своя другар. Той лежеше по корем в снега малко по-надолу от

хората и конете. Тримата бяха запалили огън и готвеха храна. Миризмата ѝ дразнеше вълка.

„Довечера ще си хапнем ли кон?“

„Ще видим“ — отвърнах аз. Обърнах се към Кетрикен.

— Ще ми дадеш ли лъка си?

Тя неохотно ми го подаде.

— Можеш ли да стреляш с него?

Оръжието бе превъзходно.

— Не много добре, но ще се справя. Те няма къде да се скрият и не очакват нападение. Ако имам късмет, мога да убия единия още преди да ме усетят.

— Нима ще застреляш човек, без да го предупредиш? — Промълви Славея.

Погледнах я и видях в очите ѝ, че е изгубила всичките си илюзии. Стиснах очи и се съсредоточих върху задачата си. „Нощни очи?“

„Да подгоня ли конете, за да паднат от скалата, или да ги поведе надолу по пътеката? Те вече ме надушиха и започват да нервничат. Но хората не им обръщат внимание.“

„Ще се опитам да спася провизиите им.“ Защо убийството на кон ме измъчваше повече от това на човек?

„Ще видим — отвърна Нощни очи и прибави: — Месото си е месо.“

Преметнах лъка на Кетрикен през рамо. Вятърът отново се усиливаше и обещаваеше още сняг. Призля ми от мисълта, че ще се наложи пак да прекося свлачището.

— Нямам друг избор — напомних си аз. Вдигнах поглед и видях, че Славея се извъръща от мен. Очевидно бе приела забележката ми като отговор на въпроса си. Е, какво пък. — Ако не успея, те ще тръгнат след вас. Трябва да продължите колкото може по-бързо. Ако всичко мине добре, скоро ще ви настигнем. — Приклегнах до шута. — Можеш ли да вървиш?

— Малко — унесено отвърна той.

— Ако се наложи, аз ще го нося — със спокойна увереност каза Кетрикен. Погледнах я. Вярвах ѝ. Кимнах.

— Пожелайте ми успех — помолих ги и се обърнах към свлачището.

— Идвам с теб — ненадейно заяви Кетъл и се изправи. — Дай ми лъка. И върви след мен.

За миг онемях, после попитах:

— Защо?

— Защото знам как се прекосява свлачище. И съм доста добра с лък. Мога да сваля двама преди да ни усетят.

— Но...

— Не те лъже за свлачището — спокойно потвърди Кетрикен. — Славея, поведи джепите. Аз ще помогна на шута.

Веднъж вече се бях опитал да се избавя от присъствието на Кетъл. Щом така или иначе щеше да дойде, исках да е с мен, а не зад мен и да се появи когато най-малко я очаквам. Ядосано я стрелнах с очи, но кимнах.

— Лъкът — напомни ми старицата.

— Наистина ли стреляш добре — попитах я и неохотно ѝ го подадох.

Странна усмивка изкриви лицето ѝ. Тя сведе поглед към възлестите си пръсти.

— Нямаше да ти кажа, че мога нещо, ако не можех. Все още не съм изгубила някои от предишните си способности — тихо отвърна Кетъл.

Отново се заизкачвахме по свлачището. Първа вървеше Кетъл. Следвах я на две крачки, както ми беше наредила. Старицата мълчеше, докато се озърташе ту към земята в краката си, ту към мястото, където искаше да ни отведе. Нямах представа по какво определя пътя си, ала чакълът не помръдваше под късите ѝ крачки. Правеше всичко да изглежда толкова лесно, че започнах да се чувствам глупаво.

„Сега ядат. И никой не стои на пост.“

Предадох информацията на Кетъл. Тя само кимна. Раздразнено се зачудих дали ще успее да направи каквото трябва.

Едно е да си добър с лък. Друго е да застреляш човек, докато спокойно вечеря. Спомних си възражението на Славея и се запитах що за човек би се показал, за да предупреди, преди да се опита да убие трима мъже. Докоснах дръжката на мечта си. Е, преди много години Сенч ми го бе обещал. Да убивам за своя крал без честта или славата на ратника на бойното поле. Не че в бойните ми спомени имаше много чест и слава.

Накрая излязохме от свлачището. Движихме се много тихо и предпазливо.

— Остава ни още доста път — прошепна Кетъл. — Но когато стигнем, остави аз да избира мястото и да изстрелям първата стрела. Щом мъжът падне, се покажи, за да привлечеш вниманието им. Може да не ме забележат и да успея да сваля още един.

— Правила ли си такова нещо — попитах я.

— Това не е по-различно от нашата игра, Фиц. Оттук нататък повече няма да разговаряме.

Тогава разбрах, че никога не е убивала по този начин, ако изобщо бе убивала човек. Започнах да се съмнявам, че съм постъпил разумно, като ѝ дадох лъка. В същото време егоистично ѝ бях признателен за компанията. Зачудих се дали не губя кураж.

„Може би разбираш, че глутницата е най-добра за такива неща.“

„Може би.“

На пътя нямаше къде да се скрие човек. Над и под нас имаше отвесна скала. Самият път беше равен и гол. Заобиколихме една планинска гънка и видяхме лагера им. И тримата стражници нехайно седяха край огъня, хранеха се и разговаряха. Конете усетиха миризмата ни и тихо запръхтяха. Но тъй като от известно време вълкът ги караше да нервничат, мъжете не им обърнаха внимание. Кетъл опъна лъка. Всичко стана съвсем просто. Грозно безмозъчно убийство, но просто. Когато един от стражниците ни забеляза, старицата пусна стрелата и тя го улучи в гърдите. Другите двама скочиха, обърнаха се към нас и се хвърлиха към оръжията си. Но Кетъл светкавично изстреля втора стрела и уби единия, докато още вадеше меча си. Нощни очи изневиделица се хвърли върху третия и го прикова към земята, докато го довърша с меча си.

Стана бързо и почти безшумно. Трима мъртъвци, проснати на снега. Шест потящи се, неспокойни коня, едно унило муле.

— Кетъл, виж каква храна има на конете — казах ѝ, за да я накарам да престане ужасено да зяпа труповете. Тя рязко вдигна поглед към мен, после бавно кимна.

Отидох при убитите, за да видя какво могат да ми подсказат. Не носеха униформата на Славен, но произходът на двамата си личеше по чертите им и кройката на дрехите им. Фароуски стражници. Когато преобърнах третия, сърцето ми се сви. Познавах го от Бъкип. Не добре,

но достатъчно, за да зная, че се казва Галоу. Приклекнах и вперих очи в мъртвото му лице, засрамен, че не си спомням нищо повече за него. Предположих, че също като мнозина от сержантите е заминал за Трейдфорд, когато Славен беше преместил двора си там. Опитах се да не си казвам, че няма значение откъде е започнал. Краят му бе тук. Затворих сърцето си и продължих със задачите си.

Претърколих трупове от ръба на скалата. Докато Кетъл претърсваше запасите им и отделяше онова, което смяташе, че можем да носим двамата, свалих амунициите на конете и също ги хвърлих долу. Прерових раниците им, но не открих нищо, освен топли дрехи. Мулето носеше шатрата им. Нямаше документи. Една котерия нямаше нужда от писмени инструкции.

„Подгони конете надолу по пътя. Едва ли ще се върнат тук сами.“

„Толкова много месо, а ти искаш просто да го прогоня, така ли?“

„Ако убием някой от тях, няма да можем да го изядем целия. С останалото ще се нахранят тримата, когато дойдат. Те носят сушено месо и сирене. Ще се погрижа довечера коремът ти да е пълен.“

Нощни очи не се зарадва, но ме послуша. Мисля, че гони конете повече и по-бързо, отколкото се налагаше, но поне ги остави живи. Нямах представа какви са шансовете им за оцеляване в планината. Навярно щяха да свършат в корема на някоя снежна котка или да нахранят гарваните. Изведнъж всичко това ужасно ми омръзна.

— Тръгваме ли? — попитах Кетъл и тя кимна. Беше приготвила да носим доста храна, но тайно се зачудих дали ще мога да сложа в уста дори само една хапка от нея. Хвърлихме от скалата малкото, което не можехме да вземем. Огледах се. — Ако смеех да я докосна, щях да съборя долу и колоната.

Старицата ме погледна така, сякаш смяташе, че искам да го направи тя.

— И мен ме е страх — отвърна накрая Кетъл и двамата се извърнахме от пътеуказателя.

Вечерта запълзя по планината и докато се изкачвахме към пътя, нощта скоро я последва. Крачех след Кетъл и вълка в почти пълен мрак. Двамата като че ли изобщо не се страхуваха и аз внезапно се почувствах прекалено уморен, за да ме е грижа дали ще остана жив.

— Не позволявай на мислите си да блуждаят — скара ми се старицата, когато свлачището най-сетне свърши и отново излязохме на пътя. Тя ме хвана за ръката и силно я стисна. Известно време просто вървахме в тъмнината. Вълкът ни изпревари, като често се връщаше да види къде сме. „Лагерът не е много далеч“ — скоро ме окуражи той.

— Откога го правиш — попита Кетъл.

Не се престорих, че не разбирам въпроса ѝ.

— От дванайсетгодишен.

— Колко души си убил?

Въпросът прозвуча прекалено студено.

— Не зная — сериозно отвърнах аз. — Моят... учител ме съветва да не ги броя. Каза, че това не било добре. — Това не бяха точните му думи. Добре си ги спомнях. „След първия няма значение колко са — бе казал Сенч. — Ние знаем какви сме. Броят не те прави нито по-добър, нито по-лош.“

Замислих се какво точно е имал предвид.

— И аз съм убивала — сякаш на себе си рече тя.

Не отговорих. Ако искаше, щеше да ми разкаже. Но всъщност нямах желание да разбера.

Ръката ѝ леко се разтрепери.

— Убих я от гняв. Мислех, че няма да мога, тя винаги беше по-силната. Но аз останах жива, а тя умря. Затова ме прогониха. Пратиха ме във вечно изгнание. — Ръката ѝ здраво ме стисна. Продължавахме да вървим. Напред видях слаба светлинка, най-вероятно мангалът в шатрата.

— Направих немислимото — тихо каза Кетъл. — Преди никога не се беше случвало. О, между различните котерии, естествено, от време на време, заради съперничество за кралското благоволение. Но аз се сражавах с Умението срещу член на собствената си котерия и я убих. И това беше непростимо.

ПЕТЛЪОВАТА КОРОНА

Сред планинците е разпространена една игра, доста сложна за усвояване и трудна за усъвършенстване. Тя се играе със съчетание от карти и руни. Картите са седемнадесет, приблизително колкото човешка длан, и са направени от пъстро боядисано дърво. На всяка от тях е представен герой от планинския фолклор, например Стария тъкач или Следотърсачката. Тези силно стилизирани образи се рисуват с боя върху пирографирани очертания. Руните са тридесет и една и са врязани върху сиви камъчета, които се срещат само в Планините. Това са йероглифите за „камък“, „вода“, „паша“ и т.н. Картите и камъчетата се раздават на играчите, обикновено трима, докато свършат. Те имат традиционни стойности, които се менят, ако се разиграват в комбинации. Твърди се, че играта е много древна.

Изминахме в мълчание остатъка от пътя до шатрата. Думите й бяха толкова невероятни, че не се сецах какво да кажа. Щеше да е глупаво да ѝ задам стотиците въпроси, които напиреха в мен. Тя знаеше отговорите и щеше да реши кога да ми ги разкрие. Вече го разбирах. Нощни очи безшумно и бързо се върна при мен и се затича по петите ми.

„Тя е убила някой от глутницата си, така ли?“

„Така изглежда.“

„Случва се. Не е хубаво, но се случва. Кажи ѝ го.“

„Не точно сега.“

Когато влязохме в шатрата, никой не прояви желание да ни разпитва. Затова тихо казах:

— Убихме стражниците, подгонихме конете и хвърлихме провизиите им от скалата.

Славей само ни зяпна. Тъмните ѝ очи бяха ококорени като на птица. Кетрикен ни наля чай и спокойно прибави храната, която носехме, към собствените ни намаляващи припаси.

— Шутът е малко по-добре — каза кралицата, колкото да завърже разговор.

Той спеше. Съмнявах се, че положението му се е променило. Очите му изглеждаха хлътнали. Косата му лъщеше от пот. Но когато докоснах лицето му, усетих, че е почти студено. Завих го по-добре.

— Ял ли е нещо? — попитах Кетрикен.

— Изпи малко бульон. Мисля, че ще се оправи, Фиц. Веднъж в Синьото езеро се разболя за ден-два. Беше същото — треска и слабост. Тогава каза, че можело да не е болест, а само промяна, която претърпявал неговият вид.

— Вчера и на мен ми каза нещо подобно — казах аз. Тя ми подаде паница топла супа. В първия момент ароматът ѝ ми се стори приятен. После ми замириса на остатъка от супата, която изпадналите в паника стражници бяха разлели на пътя. Стиснах зъби.

— Изобщо видя ли членовете на котерията? — попита ме кралицата.

Поклатих глава и се усилих да отговоря.

— Не. Но имаше един голям кон и ако мога да съдя по дрехите в дисагите му, трябва да го е яздил Бърл. В други открих сини костюми, каквито носи Карод. И строги одежди като за Уил.

Неловко изрекох имената. В известен смисъл се боях да ги произнасям, за да не ги призова. Освен това назовавах хората, които бях убил. Умели или не, Планините щяха да ги довършат. И все пак не се гордеех с направеното, нито щях да повярвам, докато не видех костите им. Засега знаех само, че не е много вероятно да ме нападнат тази нощ. За миг си ги представих как се връщат при стълба и очакват да ги чака храна, огън и подслон. Щяха да открият студ и мрак. Нямах да видят кръвта по снега.

Супата изстиваше. Насилих се да я изям. Просто преглъщах лъжиците, без да усещам вкуса. Талоу беше свирил на кавал. Изведнъж си го спомних как седи на задните стъпала пред миялното помещение и свири на две слугини. Затворих очи с напразната надежда да си спомня нещо лошо за него. Ала най-вероятно единственото му престъпление бе това, че е служил на зъл господар.

— Фиц — сръга ме Кетъл.

— Не блуждаех — възразих аз.

— Скоро обаче щеше. Днес твой съюзник беше страхът. Той те караше да се съсредоточаваш. Но тази нощ трябва да спиш и умът ти трябва да е добре защитен. Когато се върнат при стълба, те ще познаят, че е твое дело, и ще те потърсят. Не смяташ ли?

Знаех, че е права, но въпреки това не беше приятно да го чуя. Щеше ми се Кетрикен и Славей да не ни слушат.

— Е, ще поиграем пак, нали — предложи Кетъл.

Изиграхме четири игри. Аз спечелих две. После старицата нареди върху плата почти само бели камъчета и ми даде едно черно, с което да спечеля. Опитах се да се съсредоточа върху играта, но бях твърде уморен. Замислих се, че е изтекла повече от година, откакто бях напуснал Бъкип като труп. Повече от година, откакто не бях спал в собственото си легло. Повече от година, откакто не можех да разчитам на редовна храна. Повече от година, откакто не бях държал Моли в обятията си, повече от година, откакто тя ме бе помолила завинаги да я оставя на мира.

— Недей, Фиц.

Вдигнах глава и видях, че Кетъл внимателно ме наблюдава.

— Не можеш да си го позволиш. Трябва да си силен.

— Прекалено съм уморен, за да съм силен.

— Днес враговете ти проявиха небрежност. Не очаквах да ги откриеш. Това няма да се повтори.

— Надявам се, че ще загинат — с бодрост, каквато не изпитвах, отвърнах аз.

— Няма да е толкова лесно — възрази старицата, без да подозира, че от думите ѝ ме побиват тръпки. — Ти каза, че долу в града било по-топло. Щом видят, че нямат провизии, те ще се върнат. Там има вода и съм убедена, че са си взели поне малко запаси за деня. Мисля, че още не можем да ги отпишем. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм.

Нощни очи се надигна и тревожно зави. Потиснах собственото си отчаяние и го погалих, за да го успокоя.

— Просто искам да поспя — тихо казах аз. Сам в ума си, да сънувам своите сънища, без със страх да се питам къде ще се озова или кой ще ме нападне. Без да се боя, че жаждата ми за Умението ще ме погълне. Просто да поспя. — Говорех й откровено, тъй като вече знаех, че отлично разбира какво искам да кажа.

— Не мога да ти помогна — отвърна Кетъл. — Мога да ти дам единствено играта. Довери й се. Използвали са я поколения умели, за да се защитават от такива опасности.

И аз се наведох над играта, запечатах я в ума си и когато си легнах до шута, си я представих отново.

Тази нощ останах на границата между съня и бодърстването. Неведнъж се събуждах, виждах слабата светлина на мангала и спящите фигури наоколо. На няколко пъти се пресягах да проверя шута и всеки път кожата му бе все по-студена, а сънят му — по-дълбок. Кетрикен, Славея и Кетъл се редуваха да стоят на пост. Забелязах, че вълкът прави компания на кралицата. Все още не ми позволяваха да поема своята смяна и аз егоистично им бях признателен за това.

Точно преди зазоряване се събудих отново. Наоколо цареше тишина. Проверих шута, после се отпуснах по гръб и затворих очи с надеждата за още малко почивка. Вместо това в ужасяващи подробности видях огромно око. Отново отворих очи и отчаяно се опитах да се разсъня, но бях попаднал в капан. Нещо могъщо притегляше ума ми, като мъртво вълнение в море. Изправих срещу него цялата си воля. Усещах бодърстването точно над себе си, като мехур, в който мога да се вмъкна, стига да успея да го докосна. Ала не можех. Борех се, бърчех лице, опитвах се да отворя очите си.

Окото ме наблюдаваше. Невероятно тъмно око. Не на Уил. На Славен. Той ме гледаше и знаех, че съпротивата ми му доставя удоволствие. Сякаш ме държеше без никакво усилие, като муха под стъклен похлупак. Но въпреки паниката си знаех, че ако може да направи нещо повече, няма да се поколебае. Можеше да проникне през стените ми, ала не притежаваше силата да стори нещо повече от това да ме заплашва. И все пак това бе достатъчно, за да накара сърцето ми да се блъска в гърдите ми от ужас.

„Копелдако — нежно каза Славен. Думата обля ума ми като студена океанска вълна. Пропих се от заплахата ѝ. — Зная за детето, копелдако. И за жена ти. Моли. Хубава ли е, а, копелдако? Ще я намеря ли за забавна?“

— НЕ!

Изскубнах се от него и за миг усетих Карод, Бърл и Уил. Освободих се от тях.

Събудих се. Скочих и избягах навън, бос и без плащ. Нощни очи ме последва по петите, като се зъбеше във всички посоки. Небето беше черно и обсипано със звезди. Въздухът бе студен. Разтреперано си поех дъх и се опитах да успокоя лепкавия си страх.

— Какво има — уплашено попита Славей. Тя стоеше на пост точно пред шатрата.

Само поклатих глава, неспособен да ѝ обясня ужаса си. След малко се върнах вътре. Потта се стичаше по тялото ми така, сякаш съм изпил отрова. Колкото повече се мъчех да овладее паниката си, толкова по-силна ставаше тя. „Зная за детето. И за жена ти.“ Тези думи постоянно отекваха в мен. Кетъл се размърда на одеялото си, после се надигна, дойде зад мен и постави ръце на раменете ми.

— Проникнали са в ума ти, нали?

Кимнах и се опитах да преглътна.

Старицата се пресегна и ми даде да пия вода. Едва не се задавих.

— Мисли за играта — каза Кетъл. — Прочисти ума си от всичко друго, освен от играта.

— За играта! — свирепо извиках аз и събудих шута и Кетрикен. — За играта ли? Славен знае за Моли и Копривка. Той ги заплашва! А аз съм безсилен! Безпомощен. — Паниката отново ме обзе. Вълкът зави.

— Не можеш ли да се свържеш с тях и някак си да ги предупредиш — попита кралицата.

— Не! — рязко отсече Кетъл. — Изобщо не бива да мисли за тях. Кетрикен ме погледна.

— Боя се, че двамата със Сенч бяхме прави. Принцесата ще е на по-сигурно място в Планинското кралство. Не забравяй, че неговата задача беше да я заведе там. Не унивай. Може би в момента Копривка е с него и се отдалечава от Славен.

— Съсредоточи се върху играта, Фиц — каза Кетъл. — Само върху играта. Неговите заплахи може да са уловка, за да те накара да ги издадеш. Не говори за тях. Не мисли за тях. Тук. Погледни тук. — Треперещите ѝ старчески пръсти отметнаха одеялото ми и разгънаха разчертания плат. Тя отдели белите камъчета и ги подреди. — Разреша този проблем. Съсредоточи се върху него и само върху него.

Беше почти невъзможно. Погледнах белите камъчета и си помислих, че задачата е глупава. Кой играч можеше да е толкова несръчен и късоглед, че да остави играта да се превърне в такъв хаос от бели камъчета? Този проблем просто не си струваше да се решава. Но не можех и да си легна. Не смеех дори да мигам, за да не видя онова око. Ако беше цялото лице на Славен или поне двете му очи, навярно, нямаше да ми се сторят толкова ужасни. Но безплътното око изглеждаше всевиждащо и вечно, неизбежно. Взирах се в белите камъчета, докато те сякаш не се издигнаха над пресечените линии. Едно черно камъче, което да внесе победен ред в хаоса. Едно черно камъче. Стисках го в ръката си и го поглаждах с палец.

Докато вървахме по пътя през целия следващ ден стисках камъчето в едната си ръка. С другата прегръщах шута през кръста. Тези две неща ангажираха ума ми.

Шутът изглеждаше малко по-добре. Вече не изгаряше от треска, но не можеше да приема храна, дори чай. Кетъл насила го накара да пийне малко вода, докато накрая той просто не се надигна и не поклати мълчаливо глава. Очевидно също като мен нямаше желание да разговаря. Славей и Кетъл водеха уморената ни група. Ние с шута вървахме след джепите, а Кетрикен пазеше гърба ни с лъка си. Вълкът неуморно тичаше наоколо и ту ни изпреварваше, ту се движеше по петите ни.

Двамата с Нощни очи отново бяхме установили безмълвна връзка. Той разбираше, че не искам изобщо да мисля, и правеше всичко възможно да не ме разсейва. Въпреки това ме дразнеха опитите му да използва Осезанието, за да разговаря с Кетрикен. „Нито следа от преследвачи“ — информираше я вълкът, когато претичваше покрай нея. И продължаваше напред към джепите и Славей, само за да се върне при кралицата и мимоходом да я увери, че пътят напред е чист. Тя просто вярваше, че Нощни очи ще ми съобщат, ако открие нещо

нередно по време на разузнаванията си, казвах си. Ала подозирах, че Кетрикен все повече свиква с него.

Пътят бързо ни водеше надолу. Местността се променяше. Привечер склонът над нас стана полегат и започнахме да минаваме покрай възлести дървета и покрити с мъх камъни. Тук-там зеленееше пролетна трева. Беше трудно да накараме гладните джепи да продължават напред. Направих смътно усилие да им кажа с Осезанието си, че по-нататък ще има достатъчно храна, но се съмнявам, че достатъчно ги познавах, за да им направя трайно впечатление. Опитах се да огранича мислите си до факта, че тази вечер ще разполагаме с повече дърва и че колкото по-ниско се спускаме, толкова по-топло става.

По някое време шутът посочи едно ниско растение с мънички бели пъпки и тихо каза:

— В Бъкип вече е пролет... Извинявай. Не ми обръщай внимание, извинявай.

— По-добре ли си — попитах го и решително пропъдих от ума си пролетните цветя, пчелите и свещите на Моли.

— Малко. — Гласът му потрепери и шутът рязко си пое дъх. — Ще ми се да можем да вървим по-бавно.

— Скоро ще спрем за нощувка — отвърнах аз. Знаех, че още не можем да забавим ход. Изпитвах все по-силно чувство за неотложност и ми се струваше, че то идва от Искрен. Прогоних и това име от мислите си. Дори когато вървах по широкия път посред бял ден, се страхувах, че окото на Славен е само на едно мигване от мен и ако го зърна, те отново ще ме задържат под властта си. За миг ме обзе надежда, че Карод, Уил и Бърл умират от студ и глад, но веднага си спомних, че е опасно да мисля и за тях.

— И преди си боледувал от същата треска — отбелязах аз, за да се разсея.

— Да. В Синьото езеро. Нейно величество похарчи парите за храна за стая, за да се скрия от дъжда. — Той ме погледна. — Мислиш ли, че това може да е причината?

— Причина за какво?

— Детето й да се роди мъртво...

Гласът му заглъхна. Потърсих нужните думи.

— Едва ли има само една причина. Тя просто преживя прекалено много нещастия, докато носеше бебето.

— С Кетрикен трябваше да замине Бърич. Той щеше да се грижи за нея по-добре. Тогава не разсъждавах трезво...

— Тогава пък аз щях да съм мъртъв. Няма смисъл да се опитваме да играем тази игра с миналото, шуте. Сега сме тук и можем да правим ходовете си единствено оттук нататък.

И в този момент изведнъж открих решението на загадката на Кетъл. Ненадейно всичко ми стана толкова ясно, че се зачудих как не съм се сетил по-рано. И тогава разбрах. Всеки път щом поглеждах плата, аз се питах как може да се е стигнало до толкова глупаво положение. Бях виждал само безсмислените ходове преди моя. Но щом държах черното камъче в ръката си, те вече нямаха значение. Палецът ми поглади лъскавото камъче.

— Сега сме тук — повтори шутът и усетих, че настроението му е същото като моето.

— Кетрикен каза, че всъщност може да не си болен. Че можело да е... характерно за твоя вид. — Чувствах се неловко да повдигам този въпрос.

— Възможно е. Виж. — Той свали ръкавицата си, вдигна ръка и прокара нокти по бузата си. Останаха сухи бели следи. Кожата на ръката му се лющеше.

— Като от слънчево изгаряне е. Смяташ ли, че е от времето, което си прекарал на закрито?

— И това е възможно. Само че ако е като предишния път, ще ме сърби и цялото ми тяло ще се обели. И ще придобия още малко цвят. Очите ми променят ли се?

Погледнах ги. Колкото и добре да го познавах, това все пак не бе лесна задача. Дали безцветните му ириси бяха потъмнели още мъничко?

— Може би са малко по-тъмни. Не повече от пиво, повдигнато към светлината. Какво ще стане с теб? Ще продължаваш ли да боледуваш и да потъмняваш?

— Не зная — призна той.

— Как така не знаеш? Твоите старци как изглеждаха?

— Като теб, глупаво момче. Хора. Някъде в рода ми е имало Бял. И тази древна кръв отново придобива форма в мен. Но аз не съм

повече Бял, отколкото човек. Смяташ ли, че такъв като мен е бил нещо обичайно за моя народ? Казвал съм ти. Аз съм изключение дори сред онези, които споделят смесената ми кръв. Мислиш ли, че всяко поколение са се раждали Бели пророци? Тогава нямаше да ни взимат на сериозно. Не. През моя живот аз съм единственият Бял пророк.

— Но твоите учители не може да не са те предупредили какво да очакваш. Нали самият ти казваш, че са записвали абсолютно всичко.

Шутът се усмихна, но гласът му бе горчив.

— Моите учители бяха прекалено сигурни, че знаят какво да очакват. Те възнамеряваха строго да планират образованието ми и да ми разкриват онова, което смятат, че трябва да зная, когато те смятат, че трябва да го узная. След като се оказа, че моите пророчества не отговарят на плановете им, те не бяха доволни от мен. Опитаха се да ми тълкуват собствените ми думи! Имало други Бели пророци, разбираш ли? Но когато се опитах да ги накарам да проумеят, че аз съм Белия пророк, те не го приеха. Показваха ми писание след писание и се мъчеха да ме убедят в дързостта ми да твърдя такова нещо. Ала колкото повече четях, толкова повече растеше увереността ми. Опитах се да им кажа, че времето ми приближава. Те само ме посъветваха да чакам и да уча още, за да съм сигурен. Когато заминах, не бяхме в много добри отношения. Сигурно са се изненадали, че съм ги напуснал толкова млад, въпреки че го предсказвах от години. — Той ми се усмихна странно извинително. — Може би ако бях останал да довърша образованието си, щяхме да знаем как да спасим света.

Стомахът ми се сви. Мислех, че поне шутът знае какво ни предстои.

— Какво всъщност знаеш за бъдещето?

Той въздъхна.

— Само че ще го направим заедно, Фиццо, скъпи. Само че ще го направим заедно.

— Мислех, че си изучавал всички писания и пророчества...

— Изучавал съм ги. И когато бях по-млад, сънувах много сънища, дори ми се явяваха видения. Но вече съм ти казвал — нищо не съвпада напълно. Вземи себе си, Фиц. Ако ти покажа вълна, стан и ножици, нима ще ги погледнеш и ще речеш: „О, това е кафтанът, който някой ден ще нося“? Но щом облечеш кафтана, после е лесно да погледнеш назад и да кажеш: „О, тези неща предвидиха този кафтан“.

— Тогава каква е ползата — отвратено попитах аз.

— Ползата ли — повтори шутът. — Никога не съм мислил за това по този начин. За ползата.

Известно време вървахме в мълчание. Виждах какви усилия му коства да не изостава и напразно ми се искаше да бе имало начин да задържа един от конете на преследвачите ни.

— Можеш ли да предвиждаш времето, Фиц? Или да разчиташ животински следи?

— Някои от признаците на времето са ми известни. По-добър съм обаче в следите.

— Но и в двете неща винаги ли си сигурен, че си прав?

— Никога. Всъщност разбираш чак когато всичко свърши.

— Същото е и с моето предсказване на бъдещето. Никога не зная... Моля те, хайде да спрем, поне за мъничко. Трябва да си поема дъх и да пийна вода.

Неохотно се подчиних. Край пътя имаше един покрит с мъх камък и той седна на него. Наблизо растяха вечнозелени дървета от непознат ми вид. Излязох от пътя и седнах до шута. Мигом долових разликата. Действието на пътя бе тихо като бръмчене на пчели, но когато внезапно престанеше, го усещах. Прозях се, ушите ми изпукаха и главата ми се проясни.

— Веднъж ми се яви едно видение — каза шутът, отпи още една глътка вода и ми подаде меха. — Видях черен елен да става от легло от лъскав черен камък. Когато за пръв път зърнах черните стени на Бъкип да се издигат от водата, си помислих: „А, ето какво е означавало!“ Сега виждам един млад копелдак, чийто герб е елен, крачещ по път от черен камък. Може би това е означавал сънят. Не зная. Но сънят ми беше надлежно записан и някой ден след много години мъдреците ще са единомислещи за неговия смисъл. Навярно много след като ние с теб умрем.

Зададох въпроса, който отдавна ме гризеше.

— Кетъл казва, че имало пророчество за моето дете... за детето на Катализатора...

— Има — спокойно потвърди шутът.

— Тогава смяташ ли, че ние с Моли сме обречени да ни отнемат Копривка за трона на Шестте херцогства?

— Копривка. Знаеш ли, името ми харесва. Много ми харесва.

— Не отговори на въпроса ми.

— Пак ме попитай след двайсет години. Когато погледнеш назад, тези неща са много по-лесни. — Той се обърна към мен и разбрах, че няма да каже нищо повече по тази тема. Опитах друга.

— Значи си изминал целия този път, за да не допуснеш Шестте херцогства да бъдат превзети от алените кораби?

Той ме изгледа странно, после удивено се усмихна.

— Така ли го виждаш? Че правим всичко това, за да спасим твоите Шест херцогства? — Кимнах и шутът поклати глава. — Фиц, Фиц. Дойдох, за да спася света. Завладяването на Шестте херцогства от алените кораби е само първото камъче от лавината. — Той дълбоко си пое дъх. — Зная, че пиратите ти изглеждат истинска напасть, но мъките, които причиняват на твоя народ, не са повече от цирей на задника на света. Ако всичко се свеждаше до това, ако те бяха просто шайка варвари, превземащи земя от други, нямаше да е нищо необичайно. Не. Те са първата капчица отрова, която се разлива в потока. Може ли да ти кажа нещо, Фиц? Ако паднем, отровата ще се разпространи бързо. Претопяването пуска корени като обичай, не, като развлечение за знатните. Виж Славен и неговото „кралско правосъдие“. Той вече му се поддаде. Отдава се на плътските наслади на опиатите и погубва душата си с жестоките си забавления. Да, и предава болестта на околните, докато те престанат да изпитват удоволствие от безкръвните състезания, докато игрите станат забавни само ако резултатът е отнемане на човешки живот. Разпространява се робството, защото щом може да отнемеш човешки живот за удоволствие, не е ли по-разумно да го направиш за изгода?

Докато говореше, гласът му придобиваше сила и страст. Шутът внезапно млъкна и захлупи лице в коленете си. Поставих ръка на рамото му, ала той само поклати глава. След малко се изправи.

— Говоренето ми е по-уморително от ходенето. Слушай ме добре, Фиц. Колкото и да са страшни, пиратите с алените кораби са просто аматьори. Имал съм видения, в които те побеждават. Гарантирам ти, че сега не сме в този цикъл.

Шутът с въздишка се надигна и ми протегна ръка. Хванах я и продължихме. Беше ми дал много за мислене и почти не разговарях. Възползвах се от полегатия склон, за да вървя край пътя, вместо по него. Той не се оплакваше от неравната повърхност.

Колкото по-надолу се спускахме, толкова по-топло ставаше и толкова по-гъста бе растителността. Вечерта теренът дотолкова се беше изравнил, че не само успяхме да опънем шатрата извън пътя, но и на известно разстояние от него. Преди да си легнем показах на Кетъл своето решение на проблема и тя доволно кимна. И незабавно започна да подрежда нова загадка. Спрях я.

— Мисля, че тази нощ няма да имам нужда от това. С нетърпение очаквам наистина да се наспя.

— Нима? Тогава не очаквай повече да се събудиш.

Смаях се.

Тя продължи да реди камъчетата.

— Ти си сам срещу трима и тези трима са котерия — отбеляза старицата. — И е възможно всъщност да са четирима. Щом братята му са умели, Славен най-вероятно също притежава тази способност. С помощта на другите може да се научи да им дава силата си. — Тя се наведе към мен и сниши глас, макар че всичките ни спътници бяха заети с различни задачи. — Известно ти е, че с Умението може да се убива. Смяташ ли, че той не иска да ти стори същото, каквото искаш да му сториш ти?

— Но нали ще спя далеч от пътя... — започнах аз.

— Силата на пътя е като вятъра, който еднакво брули всички ни. Злите желания на една котерия са като стрела, която е насочена само към теб. Освен това не можеш да спиш и да не се тревожиш за жената и детето. А всеки път щом си помислиш за тях, котерията може да ги види през твоите очи. Трябва да ги изхвърлиш от ума си.

Наведох глава над играта.

На другата сутрин се събудих от трополенето на дъжд по кожата на шатрата. Известно време лежах и го слушах, благодарен, че не е сняг. И все пак не ми беше приятна перспективата цял ден да вървя под дъжда. Усетих, че и другите се събуждат, с яснота, каквато не бях имал от дни. Чувствах се почти отпочинал.

— Вчера сме преминали от зимата в пролетта — сънено отбеляза Славей.

Шутът се размърда до мен и измърмори:

— Типично за менестрелите. Преувеличават всичко.

— Виждам, че се чувстваш по-добре — отвърна Славей.

Нощни очи провря муцуна в шатрата. От зъбите му висеше окървавен заек. „И ловът е по-добър.“

Шутът седна на одеялото си.

— Наистина ли предлага да си го поделим?

„Моята плячка е и твоя, малки братко.“

Прониза ме ревност, щом го чух да нарича шута „братко“. „Особено след като тази сутрин вече си изял два ли?“ — саркастично го попитах аз.

„Никой не те е карал цяла сутрин да се излежаваш.“

Замълчах за миг, после се извиних: „Напоследък не съм ти много добър спътник.“

„Знам. Вече не сме само двамата. Сега сме в глутница.“

„Прав си — смирено се съгласих. — Но тази вечер мисля да дойда на лов с теб.“

„Ако иска, и онзи без мирис може да дойде. Ако опита, сигурно ще се окаже добър ловец, защото миризмата му няма да го издава.“

— Той не само ти предлага да си поделите месото, но и те кани довечера на лов с нас.

Очаквах, че шутът ще отклони предложението. Дори в Бък той никога не бе проявявал склонност към лов. Ала той тържествено погледна Нощни очи и му рече:

— За мен ще е чест.

Когато тръгнахме, вървах край пътя и се чувствах по-добре. На закуска шутът лакомо се беше натъпкал и сега изглеждаше почти като едно време. Крачеше по пътя, но недалеч от мен, и през целия ден весело разговаряхме. Всички като че ли бяхме облекчени от по-топлото време. Лекият дъжд скоро отстъпи място на колебливо слънце и от земята започна да се надига благоуханна пара. Единствено постоянното ми безпокойство за безопасността на Моли и гризящият ме страх, че всеки момент Уил и другите могат да нападнат ума ми, ми пречеше да се наслажда на деня. Кетъл ме бе предупредила да не позволявам на мислите си да се съсредоточават върху тези проблеми, за да не привлече вниманието на котерията. Затова носех страха си в себе си като студен черен камък и решително си повтарях, че не мога да направя абсолютно нищо.

През целия ден ми хрумваха странни неща. Не можех да видя цветна пъпка, без да се зачудя дали Моли е щяла да я използва за

аромат или за цвят в работата си. Питам се дали Бърч е също толкова добър с дърварската, колкото и с бойната брадва и дали това ще е достатъчно, за да ги спаси. Щом знаеше за тях, Славен щеше да прати ратници да ги търсят. Дали можеше да е научил за съществуването им, без да му е известно точно къде се намират?

— Престани — скара ми се Кетъл. Сепнах се. Шутът любопитно ни погледна.

— Какво да престана?

— Стига си мислил за тези неща. Знаеш какво искам да кажа. Ако си мислеше за нещо друго, нямаше да мога да вървя след теб.

Подчиних се и неохотно се съсредоточих върху играта.

— Така е по-добре — тихо одобри старицата.

— Какво правиш тук при мен — внезапно я попитах аз. — Мислех, че със Славей водите джепите.

— Стигнахме до разклон. И до нов стълб. Преди да продължим искаме кралицата да ги види.

Двамата с шута забързахме напред. Заварихме певицата да седи на каменен парапет край пътя. Джепите лакомо пасяха. Разклонът беше обозначен с голям павиран кръг, заобиколен от тревиста морава. В средата му се издигаше висок монолит. Очаквах да е покрит с мъх и лишеи. Ала черният камък бе гладък и чист, освен праха, донесен от вятъра и дъжда. Заразглеждах йероглифите, а шутът започна да обикаля наоколо. Зачудих се дали някой от тези знаци съответства на символите, които бях преписал от стаята в кулата. Изведнъж шутът възкликна:

— Тук някога е имало селище!

Видях какво има предвид. Тревата покриваше стари калдъръмени тротоари. Наблизо минаваше широк прав път, който завиваше към дърветата. Обгърнати от мъх и пълзящи растения порутени стени бяха единственото, оцеляло от къщите и дюкяните. Шутът откри голям каменен блок и се покатери върху него, за да се огледа.

— Градът май е бил доста голям.

Това беше логично. Щом този път беше представлявал такава търговска артерия, каквато бях видял със силата на Умението си, бе съвсем естествено на всеки кръстопът да възникне град или тържище. Представих си го в ясен пролетен ден, когато фермерите носят пресни

яйца и свежи зеленчуци в града, тъкачите окачват новата си стока, за да изкушават купувачите, и...

За миг кръгът около стълба се оживи от хора. Видението започна и свърши. Единствено благодарение на черния камък хората се смееха и жестикулираха. Младо момиче с венец от зелени лозови клонки вървеше през навалищата и очевидно търсеше някого. Кълна се, че ме видя и ми намигна. Стори ми се, че чух да ме викат, и се обърнах. На един подиум стоеше фигура в дълга златотъкана дреха. Жена. Носеше позлатена дървена корона, украсена с изкусно резбовани и боядисани петльови глави и опашки. Скиптърът ѝ представляваше просто перушина за обиране на прах, ала тя царствено го размахваше, докато издаваше някаква заповед. В кръга около мен хората изреваха от смях. Можех само да зяпам ледено бялата ѝ кожа и безцветните ѝ очи. Тя гледаше право към мен.

Славей ме зашлеви и главата ми отскочи от удара ѝ. Погледнах я смаяно. Усетих вкус на кръв от мястото, където зъбът ми се беше забил в бузата. Тя отново замахна и тогава разбрах, че не ме е зашлевила. Побързах да отстъпя и когато юмрукът ѝ прелетя покрай мен, я хванах за китката.

— Спри — гневно извиках аз.

— Ти спри! — Задъхано отвърна певицата. — И накарай и нея да престане! — Тя сърдито посочи към шута, който все още стоеше на камъка си, замръзнал в изкусно подражание на статуя. Нито дишаше, нито мигаше. Но пред погледа ми бавно се наклони и започна да пада.

Очаквах да направи кълбо напред и да скочи на крака, както често забавляваше публиката в двора на крал Умен. Вместо това шутът се просна на тревата и остана да лежи неподвижно.

Вцепених се, после се втурнах към него. Хванах го под мишниците и го измъкнах от черния кръг. Някакъв инстинкт ме накара да го отнеса на сянка и да го облегна на дънера на един дъб.

— Донеси вода — изръмжах на Славей. Тя мигом престана да се мръщи, изтича при джепите и се върна с един мях.

Притиснах пръсти към шията му — имаше пулс. Но клепачите му бяха притворени и лежеше като замаян. Потупах го по бузата. После извадих запушалката на меха и полях лицето му. Известно време нямаше никаква реакция, но накрая шутът ахна, изплю вода и

рязко се надигна. Очите му бяха празни. Погледът му срещна моя и той безумно се ухили.

— Какви хора! Какъв ден! Беше представянето на дракона на Риълдър и той ми беше обещал, че ще ме вземе да полетя...

Шутът свъси вежди и смутено се огледа. — Избледнява като сън и оставя след себе си само сянка...

Дойдоха Кетрикен и Кетъл и Славея набързо им разказа какво се е случило, докато аз помагах на шута да пийне вода. Когато певицата свърши, Кетрикен се намръщи.

— Белия пророк и Катализатора — отвратено извика Кетъл. — По-добре ги наричайте Шута и Идиота! Той няма никакъв опит! Как ще се пази от котерията?

— Знаеш ли какво стана — прекъснах я.

— Аз... ами, не, разбира се. Но се досещам. Камъкът, върху който се е покатерил той, трябва да е бил камък на Умението, също като пътя и стълбовете. И този път някак си е хванал и двама ви със силата си.

— Знаеше ли, че е възможно? — Не я изчаках да отговори. — Защо не ни предупреди?

— Не знаех — отвърна тя и виновно прибави: — Само подозирах и не смятах, че някой от двама ви ще е толкова глупав, че да...

— Няма значение — обади се шутът, засмя се и се изправи. — О, от години не съм изпитвал такова нещо. От малък. Увереността, силата. Кетъл! Искаш ли да чуеш думите на Белия пророк? Тогава чуй това и се възрадвай като мен. Ние не само сме там, където трябва, ние сме тогава, когато трябва. Всички точки съвпадат, ние все повече се приближаваме до центъра на мрежата. Ние с теб. — Шутът обгърна лицето ми с длани и притисна чело към моето. — Ние дори сме онези, които трябва! — Той ме пусна и се завъртя. Направи кълбото, което бях очаквал преди малко, скочи на крака, дълбоко се поклони и отново възторжено се засмя. Всички го зяпахме смаяно.

— Ти си в огромна опасност — строго му каза Кетъл.

— Зная — искрено отвърна той и прибави: — Както казах. Точно там, където трябва. — Шутът замълча, после ме попита: — Видя ли короната ми? Нали беше великолепна? Чудя се дали ще мога да я издялам по памет.

— Видях петльовата корона — бавно отвърнах аз. — Но не зная какво да мисля за всичко това.

— Не знаеш ли? — Той наклони глава и съчувствено ми се усмихна. — О, Фицчо, скъпи, щях да ти го обясня, ако можех. Не че искам да го пазя в тайна, но тези тайни не се поддават на разкриване с думи прости. Ще ми се довериш ли?

— Ти отново си жив — удивено казах аз. Не бях виждал такава светлина в очите му, откакто бе карал крал Умен да реве от смях.

— Да — потвърди шутът. — И когато свършим, ти също ще си възвърнеш радостта, обещавам ти.

Трите жени ни наблюдаваха гневно. Когато видях яростта на лицето на Славей, укоризненото изражение на Кетъл и раздражението на Кетрикен, не успях да скрия усмивката си. Шутът захихика зад мен. И колкото и да се опитвахме, не можахме да им обясним точно какво се е случило.

Кетрикен извади двете карти и внимателно ги разгледа. Кетъл настоя да ме придружи, когато се върнах със своя пергамент при централния стълб, за да сравня йероглифите. Имаше няколко еднакви знака, но кралицата знаеше само един от тях. Камък. Когато неохотно предложих да проверим дали тази колона няма да ме пренесе като предишната, Кетрикен категорично забрани. Срам ме е да призная, че това много ме облекчи.

— Заедно започнахме пътуването, заедно възнамерявам и да го довършим — заяви тя. Изглежда, подозираше, че двамата с шута крием нещо от нея.

— Тогава какво предлагаш — смирено попитах аз.

— Каквото предложих отначало. Ще тръгнем по стария път, който навлиза в гората. Изглежда, че отговаря на този, който е нарисован на картата. До края му едва ли има повече от два дни. Особено ако тръгнем веднага.

И без повече обсъждания стана и поведе джепите.

— Е, тръгвайте — изсумтя Кетъл и почти заподозрях, че й се иска да ни подкара като непослушни овце. Ала ние покорно закрачихме след животните и оставихме Славей и старицата да ни последват.

Същата вечер двамата с шута излязохме от топлата шатра и отидохме с Нощни очи. Кетъл и Кетрикен се съмняваха, че постъпваме

разумно, ала аз ги уверих, че ще съм много предпазлив. Шутът обеща да не ме изпуска от поглед. Старицата не каза нищо. Явно все още ни смятаха за идиоти, но въпреки това ни пуснаха. Славей намусено мълчеше, ала тъй като не бяхме разговаряли, предположих, че има друга причина за раздражението ѝ. Докато се отдалечавахме, Кетрикен тихо каза: „Пази ги, вълчо“ и Нощни очи ѝ отговори с размахване на опашка.

Вълкът бързо ни поведе по залесените склонове. В дъбовата гора имаше широки поляни. Забелязах следи от глигани, но за щастие не срещнахме нито един. Скоро вълкът уби два заека, които благосклонно ми позволи да нося. Докато се връщахме към лагера, стигнахме до поток. Водата беше ледена и сладка и единият бряг гъсто бе обрасъл с мокриш. С шута заопипвахме в подмолите за риба, докато ръцете ни не замръзнаха. Когато измъквах от водата последната риба, размахващата ѝ се опашка плесна възторжения вълк. Той отстъпи назад и обидено изръмжа. Шутът закачливо загреба шепя вода и го напръска. Нощни очи скочи, широко раззинал челюсти. След секунди и тримата водехме битка, но аз бях единственият, който се плъосна в потока, след като Нощни очи се хвърли върху мен. Шутът и вълкът се заливаха в смях, докато се измъквах навън, мокър и вледенен. Присъединих се към тях. Не си спомнях кога за последен път съм се смял с глас на нещо толкова простичко. Прибрахме се в лагера късно, но с прясно месо и риба.

Пред шатрата гореше слаб огън. Кетъл и Славей вече бяха направили овесена каша, но старицата предложи да стотви прясната храна. Славей ме зяпаше, така че попитах:

— Какво има?

— Как се намокри?

— О, паднах в потока, докато ловяхме риба. Нощни очи ме бутна. — Сръгах го с коляно. Той престорено се опита да захапне крака ми.

— И шутът ли падна?

— Пръскахме се с вода — признах аз. Усмихнах ѝ се, но тя не ми отговори, а презрително изсумтя. Свих рамене и влязох в шатрата. Кетрикен вдигна поглед от картата, но не каза нищо. Затършувах в раницата си и извадих сухи, макар и не чисти дрехи. Тя седеше с гръб към мен и аз бързо се преоблякох. Бяхме свикнали да не обръщаме внимание на такива неща.

— Фицрицарин — ненадейно ме повика тя с глас, който настояваше за вниманието ми.

Навялякох си ризата и я закопчах.

— Да? — Приблжих се и приклеках до нея, като си мислех, че иска да се посъветва за пътя. Кралицата обаче отпусна картата и се обърна към мен. Сините ѝ очи срещнаха моите.

— Ние сме малка група и всички зависим един от друг — рязко заяви Кетрикен. — Всички конфликти помежду ни само помагат на нашите врагове.

Зачаках, ала тя не продължи.

— Не разбирам защо го казваш — отвърнах смирено.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Точно както се опасявах. И може би изобщо не биваше да го казвам. Славей се измъчва заради вниманието ти към шута.

Онемях. Кетрикен ме прониза с поглед, после се извърна.

— Славей е убедена, че шутът е жена и че тази вечер си имал среща с нея. И е огорчена, че толкова презрително си я отблъснал.

Отново си възвърнах дар слово.

— Ваше величество, аз не презирам госпожа Славей. — Яростта ми ме караше да се държа официално. — Всъщност тя избягваше компанията ми и се държеше на разстояние, откакто узна, че съм осезател и съм обвързан с вълка. Тъй като уважавам нейните желания, аз не ѝ налагах приятелството си. Що се отнася до твърденията ѝ за шута, вие естествено трябва да ги намирате също толкова смешни, колкото и аз.

— Трябва ли — тихо ме попита Кетрикен. — Мога да кажа само, че той не е мъж като другите.

— Не мога да не се съглася с вас. Не съм виждал друг като него.

— Не можеш ли да проявяваш известна любезност към нея, Фицрицарин? — Изведнъж избухна кралицата. — Не те моля да я ухажваш, а само да не я караш да се измъчва от ревност.

Стиснах устни и овладях чувствата си, за да отговоря учтиво.

— Както винаги, милейди, аз ще ѝ предложа своето приятелство. Напоследък тя не проявява признаци, че го желае. Но що се отнася до това, аз не презирам нито нея, нито никоя друга жена. Сърцето ми отдавна принадлежи на друга. Все едно да се каже, че вие ме презирате, защото сърцето ви принадлежи на милорд Искрен.

Кетрикен ме стрелна със странно сепнат поглед. За миг като че ли се смути. После сведе поглед към картата, която все още държеше.

— Точно както се боях. Само още повече влоших положението. Ужасно съм уморена, Фиц. Сърцето ми се къса от отчаяние. Мрачното настроение на Славея е като пясък, който драска разранената ми плът. Просто се опитах да оправя нещата между вас. Извинявай, ако съм се натрапила. Но ти си красив младеж и не за последен път ще имаш такива проблеми.

— Красив ли — едновременно скептично и горчиво се засмях аз. — С това обезобразено лице и измъчено тяло? Най-страшният ми кошмар е, че когато ме види, Моли ужасено ще се извърне от мен. Красив! — Завъртях глава. Гърлото ми изведнъж се бе свило и не можех да продължа. Не че толкова скърбях за предишния си вид, колкото се боях, че Моли някой ден трябва да види белезите ми.

— Фиц — тихо каза Кетрикен. С глас на приятелка, не на кралица. — Казвам ти го като жена. Въпреки белезите си ти съвсем не си такова чудовище, за каквото, изглежда, се смяташ. Все още си красив младеж и това няма нищо общо с лицето ти. И ако сърцето ми не принадлежеше на Искрен, нямаше презрително да те отблъсна. — Тя протегна ръка и прокара студените си пръсти по стария белег на бузата ми, сякаш с докосването си можеше да го изличи. Сърцето ми се разтуптя в гърдите — ехо на Искреновата любов към нея, усилено от благодарността ми за думите ѝ.

— Вие напълно заслужавате любовта на краля, милейди — казах ѝ.

— О, не ме гледай с неговите очи — мрачно отвърна Кетрикен, рязко се изправи, притисна картата към гърдите си като щит и излезе от шатрата.

КАМЕННИЯТ ПАРК

Замъкът, Димити, съвсем малко имение на бъкското крайбрежие, падна точно преди Славен да се короняса за крал на Шестте херцогства. По онова страшно време бяха разрушени много села и никой не броеше загиналите. Малките замъци като Димити често ставаха мишена на алените кораби. Тяхната стратегия беше да нападат селцата и по-малките имения, за да отслабват цялостната отбранителна линия. Лорд Бронз, на когото бе поверен Димити, беше старец, но въпреки това поведе хората си в защита на малкия си замък. За нещастие тежките данъци, наложени за отбраната на цялото крайбрежие, бяха изчерпали средствата му и крепостните стени не бяха в добро състояние. Лорд Бронз падна сред първите жертви. Пиратите с лекота превзеха замъка и с огън и меч го разрушиха.

За разлика от пътя на Умението, този, по който поехме на другия ден, бе подложен на всички капризи на времето. Несъмнено някога беше бил важна търговска артерия, но сега гората го беше превърнала в тясна пътека. Макар че за мен не представляваше почти никакво усилие да вървя по път, който не заплашва всеки момент да ми открадне ума, другите мърмореха заради могилките, стърчащите от земята корени, падналите клони и другите препятствия. Аз пазех мислите си за себе си и се радвах на дебелия мъх, който покриваше древния калдъръм, на сянката на разлистващите се, надвиснали над

пътя дървета и на животните, които от време на време притичваха из гъсталаците.

Нощни очи бе в стихията си, избързваше напред, после се връщаше при нас и решително следваше Кетрикен. След това пак запрашваше пред кервана. По някое време се появи при нас с шута и провесил език, ни събщи, че тази вечер сме щели да ходим на лов за диво прасе, защото наоколо имало много следи. Предадох думите му на шута.

— Аз не съм изгубил никакви диви прасета и няма да ходя на лов за тях — надуто отвърна той. Бях съгласен с него. Сакатият крак на Бърич ме караше да се отнасям предпазливо към тези въоръжени с бивни животни.

„Зайци — предложих на Нощни очи. — Да идем на лов за зайци.“

„Зайци за зайци“ — презрително изсумтя той и пак изчезна.

Не обърнах внимание на обидата. Денят беше приятно прохладен и уханията на зелената гора ми напомняха за родния дом. Кетрикен ни водеше, потънала в собствените си мисли, а Кетъл и Славей вървяха след нас, увлечени в разговор. Старицата все още се движеше побавно, макар че от началото на пътуването ни силите и енергията ѝ като че ли се бяха увеличили. Ала двете бяха доста далеч зад нас, когато тихо попитах шута:

— Защо позволяваш на Славей да смята, че си жена?

Той се обърна към мен, вдигна вежди и ми прати въздушна целувка.

— А не съм ли, красиви незаконородни принце?

— Говоря сериозно — скарах му се аз. — Тя мисли, че си жена, влюбена в мен. Според нея снощи сме били на среща.

— А нима не бяхме, срамежливи мой? — Направи сладострастна гримаса той.

— Шуте... — казах предупредително.

— О! — Той внезапно въздъхна. — Може би истината е, че ме е страх да ѝ докажа противното, за да не се разочарова от всички мъже.

Погледнах го в очите.

— Има ли значение какво си мисли — вече сериозно добави той. — Остави я да вярва в каквото ѝ е най-лесно.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя имаше нужда да споделя с някого и за известно време избра мен. Навярно ѝ беше по-лесно да си мисли, че и аз съм жена. — Той пак въздъхна. — Това е едно от нещата, с които не успях да свикна през всички години сред вашия вид. Голямото значение, което отдавате на пола.

— Ами важно е... — започнах аз.

— Глупости — възкликна шутът. — Само канали, ако се замислиш. Защо да е важно?

Зяпнах го като онемял. Струваше ми се толкова очевидно, че нямаше нужда от обяснения.

— Не можеш ли просто да кажеш, че си мъж, и да сложиш край на въпроса — попитах го след малко.

— Това няма да сложи край на въпроса, Фиц — твърдо отвърна шутът, прескочи едно паднало дърво и ме изчака. — Тъй като тогава тя ще иска да знае защо, след като съм мъж, не я желая. Вината ще трябва да е или в мен, или нещо в нея, което смятам за нередно. Не. Мисля, че нямам какво повече да кажа по тази тема. Славея обаче страда от професионалното заболяване на менестрелите. Смята, че всичко на света подлежи на обсъждане, колкото и да е лично. Или още по-добре да го превърне в песен. О, да!

Шутът ненадейно зае тържествена поза на сред горската пътека и толкова изкусно имитира готвещата се да запее Славея, че се ужасих. Обърнах се назад и в този момент старият ми приятел весело запя:

*— И, о, когато шутът запикае,
кажете, моля, струята му накъде играе?
И ако вземем да му смъкнем гащите,
дали ще му е сбръчкана или корава прашката?*

После се поклони — идеално подражание на изискания реверанс, който често бележеше края на изпълненията на Славея. Едновременно ми се искаше да се засмея и да потъна в земята. Видях, че Славея почервеня и забърза към нас, но Кетъл я хвана за ръкава и строго ѝ каза нещо. После двете свирепи се втренчиха в мен. Шегите на шута не за пръв път ме засрамуваха, но сега се почувствах особено

смутен. Направих безпомощен жест към жените и се обърнах към шута. Той подскочаше по пътеката пред мен. Настигнах го.

— Някога хрумвало ли ти е, че може да я оскърбяваш? — попитах го ядосано.

— А на нея хрумвало ли ѝ е дали такова твърдение не оскърбява мен? — Шутът рязко се обърна и размаха дългия си показалец. — Признай го. Ти ми зададе този въпрос, без изобщо да си помислиш дали ще засегнеш честолюбието ми. Как ще се почувстваш, ако поискам доказателство, че си мъж? О! — Раменете му внезапно се изгърбиха и той сякаш изгуби цялата си енергия. — Да хабим думи за такова нещо, след като можем да спорим за всичко останало! Престани, Фиц, и аз ще престана. Нека ме смята за жена колкото си ще. Ще направя всичко възможно да не ѝ обръщам внимание.

Трябваше да престана. Ала не би.

— Обаче тя си мисли, че ме обичаш — опитах се да му обясня.

Шутът ме погледна странно.

— Наистина те обичам.

— Искам да кажа, както се обичат мъж и жена.

Той въздъхна.

— А как се обичат мъжът и жената?

— Искам да кажа... — Почти се ядосах на престореното му неразбиране. — Искат да спят заедно. Да...

— Така ли мъжът обича жената — рязко ме прекъсна шутът. — Искат да спи с нея, това ли било?

— Само отчасти — кой знае защо, отбранително отвърнах аз.

Той повдигна вежди и спокойно заяви:

— Пак бъркаш каналите с любовта.

— Не са само канали — извиках му. Звукът подплаши някаква птица, която с грачене излетя във въздуха. Обърнах се назад към Кетъл и Славея, които озадачено се спогледаха.

— Разбирам — рече шутът, замисли се и изостана малко. После ме повика. — Кажи ми, Фиц, Моли ли обичаш, или онова, дето ѝ е под полата?

Беше мой ред да се обидя. Но нямах намерение да ме накара да замълча.

— Обичам Моли и всичко в нея. — Засрамах се от топлината, която плъзна по бузите ми.

— Ето, сега го каза — отвърна шутът, като че ли потвърждавах неговите думи. — И аз обичам теб и всичко в теб. — Той наклони глава и предизвикателно прибави: — Ти не ми ли отговаряш по същия начин?

И зачака. Отчаяно ми се прииска да не съм започвал този спор.

— Знаеш, че те обичам — неохотно признах накрая. — След всичко, което преживяхме, защо изобщо трябва да питаш? Но аз те обичам като мъж — мъж... — Тук шутът отново направи сладострастна физиономия. После очите му блеснаха и разбрах, че ще направи нещо ужасно.

Той скочи върху един повален дънер, триумфално погледна Славея и драматично извика:

— Фиц каза, че ме обича! И аз го обичам! — След това с див смях слезе на земята и затича напред по пътеката.

Прокарах пръсти през косата си и бавно прескочих дънера. Чух смеха на Кетъл и ядосаните забележки на Славея. Мълчаливо закрачих през гората. Искаше ми се да съм проявил благоразумието да си държа устата затворена. Бях убеден, че певицата кипи от ярост. Не стига, че напоследък почти не ми говореше. Бях приел, че намира моето Осезание за нещо като извращение. Тя не бе първата, която се плашеше от мен, и поне проявяваше известна търпимост. Ала сега гневът ѝ щеше да придобие по-личен оттенък. Още една загуба от малкото, което ми беше останало. Отчасти ми липсваше близостта, която известно време бяхме изпитвали един към друг. Липсваше ми това да спим, притиснали гръб до гръб, или ненадейно да ме хваща за ръка, докато вървим заедно. Мислех, че съм затворил сърцето си за такива човешки потребности, но изведнъж тази проста топлина ужасно започна да ми липсва.

И като че ли това беше отворило дупка в стените ми, внезапно си помислих за Моли. И за Копривка. За това, че заради мен ги заплашва опасност. Сърцето ми се сви. Не биваше да мисля за тях. С нищо не можех да им помогна. Нямах как да ги предупредя, без да ги издам. Нямах как да стигна при тях преди хората на Славен. Можех само да се надявам на Бърич и на това, че Славен не знае къде са те.

Прескочих едно тясно ручейче и видях, че шутът ме чака на отсрещния бряг. Той мълчаливо закрачи до мен. Веселото настроение като че ли го бе напуснало.

Казах си, че самият аз не зная къде са Моли и Бърич. О, знаех името на съседното село, но стига да го пазех за себе си, те бяха в безопасност.

— Каквото знаеш ти, мога да зная и аз.

— Какво каза? — Думите му толкова точно отговаряха на моята мисъл, че ме побиха тръпки.

— Казах, че каквото знаеш ти, мога да зная и аз — разсеяно повтори той.

— Защо?

— Точно това си мислех и аз. Защо искам да зная онова, което знаеш ти?

— Не. Защо го казваш?

— Нямам представа, Фиц. Думите просто изскочиха в главата ми и ги казах. Често казвам неща, които не съм обмислил добре.

— Аз също. — Замълчах, но продължавах да съм неспокоен. След случая с колоната той много повече приличаше на шута, когото помнех от Бъкип. Радвах се на рязката му промяна, но също така се тревожех, че е прекалено убеден в благоприятното развитие на събитията. Освен това преди острият му език по-скоро предизвикваше конфликти, отколкото да ги разрешава. Неведнъж го бях изпитвал на собствения си гръб, ала в двора на крал Умен го бях очаквал. Тук, в такава малка компания, езикът му сякаш режеше още по-болезнено. Зачудих се дали мога да смекча иронията му. Поклатих глава, после решително се заех с последния проблем, който ми беше поставила Кетъл.

Пътят ни водеше все по-надолу. По някое време пред нас се разкри изглед към цялата местност. Зърнах осеяни със зелени пъпки върби и розовеещи дънери на брези, които надвисваха над морава, обрасла с висока трева. По-нататък видях кафяви миналогодишни папури. Буйната трева и папратите, както и мирисът на застояла вода определено предвещаваха мочурища. Когато вълкът се върна мокър до хълбоците, се убедих, че съм прав.

Скоро стигнахме до място, където буен поток беше отнесъл прехвърления над него мост и бе подронил пътя и от двете страни. Сега кротко течеше в чакълестото си корито, ала падналите край бреговете му дървета свидетелстваха за яростта му по време на наводнение. При приближаването ни жабешкият хор утихна. Като

прескачах от камък на камък, успях да стигна на отсрещния бряг със сухи крака. Не бяхме изминали много, когато пътя ни препречи втори поток. Трябваше да избирам: мокри крака или мокри ботуши. Избрах първото. Водата беше ледена. Добре поне, че стъпалата ми изтръпнаха и не усещах камъните по дъното. На отсрещния бряг се обух. Пътят постепенно стана по-тежък и нашата малка група сгъсти редиците си. Всички мълчаливо вървахме един след друг. Пееха косове, бръмчаха първите за сезона насекоми.

— Тук има страшно много живот — тихо каза Кетрикен. Думите й като че ли увиснаха в сладкия неподвижен въздух. Кимнах. Наоколо наистина имаше страшно много живот, и растителен, и животински. Той изпълваше Осезанието ми и сякаш се стелеше като мъгла. След голите планински чукари и пустия път на Умението това изобилие на живот почти ме опияняваше.

И тогава видях дракона.

Заковах се на място и вдигнах ръце в жест, който накара всички да спрат. Погледите им проследиха моя. Славей ахна. Козината на вълка настръхна.

Златистозелен, той лежеше под шарената сянка на дърветата. Бе достатъчно далеч от пътя, за да виждам само части от него между дърветата, но и те бяха внушителни. Огромната му глава, дълга колкото конско тяло, почиваше върху мъха. Окото му беше затворено. Грамаден люспест гребен, който сияеше във всички цветове на дъгата, лежеше отпуснат до гърлото му. Подобни кичури над двете му очи щяха да изглеждат почти комични, ако в толкова гигантско и странно същество изобщо можеше да има нещо комично. Зърнах люспесто рамо и част от опашката, виеща се между две дървета. Около нея като гнездо бяха натрупани миналогодишни листа.

След дълго виране в него се спогледахме. Кетрикен повдигна вежди, но аз само свих рамене. Нямах представа каква опасност може да представлява драконът. Бавно и безшумно изтеглих меча си. Изведнъж той ми се стори невероятно глупаво оръжие. Все едно да се изправиш срещу мечка с нож за хранене. Не зная колко време останахме така. Стори ми се безкрайно. Мускулите ми започнаха да се схващат от напрегане да не мърдам. Джепите нетърпеливо пристъпваха от крак на крак, но не нарушаваха колоната, тъй като

Кетрикен държеше на място водещото животно. Накрая кралицата даде безмълвен знак и внимателно поведе групата ни напред.

Когато изгубих от поглед спящото чудовище, започнах да дишам малко по-спокойно. Последва неизбежната реакция.

Ръката ме заболя от стискането на меча и почувствах мускулите си като гумени. Отметнах мократа си от пот коса от лицето си. Обърнах се облекчено да погледна шута, но видях, че той с невярващи очи се вира някъде зад мен. Припряно се завъртях. Всички отново спряхме и зяпнахме втори спящ дракон.

Той лежеше в дълбоката сянка на вечнозелените дървета и също като първия дълбоко се беше заровил в мъх и шума. Ала приликата свършваше дотук. Дългата му змийска опашка бе увита около него като гирлянд и гладката му люспеста кожа лъщеше с плътен меднокафяв оттенък. Видях криле, плътно прилепени към тънкото му тяло. Дългата му шия беше проточена над гърба му като на спяща гъска и главата му също имаше птича форма чак до ястребовия клюн. От челото на съществото стърчеше спираловидно извит рог със зловещо остър връх. Четирите му свити под него крайници повече ми напомняха за кошута, отколкото за гуцер. Струваше ми се неправилно да наричам и двете създания „дракони“, ала не знаех друга дума за такива като тях.

Отново стояхме и безмълвно се вирахме. Джепите неспокойно пристъпваха от крак на крак.

— Мисля, че това не са живи същества — изведнъж заяви Кетрикен. — Според мен са издялани от камък.

Осезанието ми подсказваше друго.

— Живи са — шепнешком я предупредих аз. Понечих да се пресегна към едното, но Нощни очи едва не изпадна в паника. Отдръпнах ума си. — Спят много дълбоко. Нещо като зимен сън. Но съм сигурен, че са живи.

Докато двамата с Кетрикен разговаряхме, Кетъл отиде да провери. Видях, че кралицата се ококорва, и се обърнах към дракона, като си мислех, че се събужда. Видях Кетъл да поставя съсухрената си ръка върху челото на създанието. Дланта ѝ като че ли трепереше, но тя някак тъжно се усмихна и погали спираловидния рог.

— Толкова е красив — замислено рече старницата. — Толкова изкусно е направен.

После погледна към нас.

— Вижте как това миналогодишно растение се е увило около върха на опашката му. И колко дълбоко е заровен в листа, нападали от много години. От страшно много години. И все пак и най-малката люспица лъщи, толкова свършено е създаден!

Славея и Кетрикен нададоха възхитени възклицания и скоро приклекнаха до скулптурата, като насочваха вниманието си към различни изящни детайли. Възхищаваха се на люспите на всяко крило, на грациозните спирали на опашката и на всички други чудеса на творбата. Ала докато те сочеха и жадно докосваха дракона, ние с вълка стояхме на разстояние. Козината на гърба на Нощни очи бе настръхнала. Той не ръмжеше, но надаваше толкова високо скимтене, че звучеше почти като свирка. След малко забелязах, че шутът не се е присъединил към другите. Обърнах се и видях, че наблюдава дракона отдалеч. Имаше вид на скъперник, който гледа купчина жълтици, каквато дори не е сънувал. Дори бледите му бузи сякаш бяха поруменели.

— Ела да видиш, Фиц! Това е студен камък, изсечен толкова майсторски, че изглежда жив. Виж! Има още един с рога на елен и лице на човек! Кетрикен вдигна ръка и посочи трета фигура. Всички оставиха първата скулптура и отидоха да разгледат новата.

Запътих се натам. Краката ми сякаш бяха налети с олово. Вълкът се притисна плътно към мен. Когато се приближих до еднорога, видях паяжините в кухнята на едното му копито. Гърдите му не се повдигаха и спускаха от издуването на дробовете му, нито усещах да излъчва телесна топлина. Накрая се насилих да докосна студения камък.

— Статуя е — казах на глас, като че ли за да се принудя да повярвам в онова, което Осезанието ми отхвърляше. Погледнах към Кетъл и Кетрикен, които усмихнато разглеждаха друга фигура — нещо като глиган. Бивните, които стърчаха от муцуната му, бяха дълги колкото висок мъж. Съществуването по всичко друго приличаше на дивото прасе, което бе убил Нощни очи, освен по гигантския си ръст и крилете, прилепени от двете му страни.

— Изброих дванайсет такива фигури — съобщи Шутът. — А зад ония дървета попаднах на още една колона като онези, които открихме

преди. — Той любопитно докосна кожата на съществото и почти потръпна от студа.

— Не мога да повярвам, че са от безжизнен камък — казах аз.

— И аз. Никога не съм виждал толкова реалистични скулптури — съгласи се шутът.

Не му казах, че не ме е разбрал. Замислих се. Усещах живот, но под ръката ми имаше само студен камък. Тъкмо обратното на случая с претопените — телата им очевидно бяха съвсем живи, и все пак моето Осезание ги възприемаше като студен камък. Потърсих някаква връзка, ала открих само странното сравнение.

Спътниците ми се бяха пръснали из гората, вървяха от статуя на статуя и радостно си викаха, когато откриваха нови фигури под покривалото на пълзящия бръшлян или потънали под нападали листа. Бавно ги следвах. Струваше ми се, че това е крайната точка, обозначена на картата. Почти бях сигурен, ако древният картограф не беше сбъркал мащаба. И все пак защо? Какво толкова важно имаше в тези скулптури? Незабавно бях видял значението на града — той можеше да е бил първото местообиталище на Праотците. Но това тук?

Забързах след Кетрикен. Намерих я до един крилат бик. Той спеше с подгънати под себе си крака, отпуснал тежката си муцуна. Във всяко отношение бе абсолютно копие на бик, от широките рога до кичура косми на края на опашката. Раздвоените му копита бяха заровени в горската пръст, но не се съмнявах в съществуването им. Също като другите, и той имаше криле, свити върху широкия му черен гръб.

— Може ли да видя картата — попитах кралицата.

— Вече проверих — тихо отвърна тя. Убедена съм, че това е обозначеният район. Минахме покрай останките от два каменни моста, които са отбелязани на картата. И знаците по стълба, който откри шутът, са същите като онези, които ти прерисува в града. Мисля, че се намираме на брега на някогашно езеро. Поне така е на картата.

— Бряг на езеро. — Кимнах. Спомних си картата, която ми беше показал Искрен. — Възможно е. Възможно е да се е затлачило и да се е превърнало в блато. Но какво означават всички тези статуи?

— Може би някаква градина или парк?

Огледах се и поклатих глава.

— Никога не съм виждал такива паркове. Не откривам никаква връзка между скулптурите. Паркът не трябва ли да има единство и тема? Поне така ме е учила Търпение. Тук виждам само статуи, без следа от алеи, лехи или... Кетрикен? Всички статуи ли изобразяват спящи същества?

Тя се намръщи за миг.

— Така ми се струва. И мисля, че всички са крилати.

— Възможно е да е гробище — предположих аз. — Под фигурите може да има гробници. Възможно е това да е някаква странна хералдика, която обозначава гробовете на различните родове.

— Възможно е. Но защо е отбелязано на картата?

— А защо да е отбелязан един парк — възразих аз.

През останалата част от деня проучихме района. Открихме още много животни. Имаше всевъзможни видове и стилове, ала всички бяха крилати и спящи. И бяха тук от много отдавна. Внимателният оглед ми показва, че грамадните дървета са израснали около статуите. Някои от фигурите почти изцяло бяха покрити с мъх и листа. От една се виждаше само огромна зъбата муцуна, която стърчеше от мочурливата почва. Голите зъби блестяха като от сребро и върховете им бяха остри.

— И все пак не намерихме нито една повредена. Всички изглеждат като в деня на създаването си. Не мога да разбера и как са боядисани. Не ми прилича на боя и като че ли изобщо не са изтрети от времето.

Бавно излагах мислите си пред другите, докато вечерта седяхме край огъня. Опитвах се да среща мократа си коса с гребена на Кетрикен. Привечер се бях отделил от другарите си и за пръв път, откакто бяхме напуснали Джаампе, най-последно успях да се изкъпя. Освен това, доколкото можах, изпрах част от дрехите си. Когато се върнах в лагера, установих, че и на другите им е дошла същата идея. Кетъл мрачно простираше прането си на един от драконите. Бузите на Кетрикен бяха по-румени от обикновено и тя беше сплела влажната си коса на стегната плитка. Славей сякаш бе забравила гнева си към мен. Всъщност тя като че ли напълно беше забравила за всички останали. Със замислено изражение се вираше в пламъците и почти усещах думите и звуците, които се въртяха в главата ѝ. Зачудих се какво ли е — дали е като разрешаването на загадките, които ми поставяше Кетъл.

Струваше ми се странно да наблюдавам лицето ѝ като зная, че в ума ѝ се появява песен.

Нощни очи дойде и отпусна глава на коляното ми. „Не ми харесва да спя сред тези живи камъни“ — сподели той.

— Като че ли всеки момент могат да се събудят — отбелязах аз.

Кетъл с въздишка седна до мен и бавно поклати глава.

— Едва ли. — Това сякаш ѝ навяваше тъга.

— Е, тъй като не можем да разрешим загадката им, утре ще продължим пътуването си — каза Кетрикен.

— Какво ще направиш — попита шутът, — ако Искрен не е на последното място от картата?

— Не зная — призна кралицата. — И нямам намерение да мисля за това, докато не се случи. Възможностите не са изчерпани — дотогава няма да си позволя да се отчая.

Хрумна ми, че говори така, сякаш обсъжда игра. Оставаше ѝ само един ход, който обаче можеше да я изведе до победа. После реших, че твърде дълго съм се съсредоточавал върху игрите на Кетъл. За последен път прокарах гребена през косата си и я завързах на опашка.

„Ела на лов с мен, преди да е станало съвсем тъмно“ — предложи вълкът.

— Мисля да отида на лов с Нощни очи — казах аз, изправих се и се протегнах. С въпросително повдигнати вежди погледнах шута, но той беше потънал в размисъл и не отговори. Когато понечих да се отдалеча от огъня, Кетрикен ме попита:

— Не те ли заплашва опасност?

— Вече сме далеч от пътя на Умението. Отдавна не съм имал по-спокоен ден. В известен смисъл.

— Може да сме далеч от пътя на Умението, но все още сме в сърцето на земя, някога обитавана от умели. Те са оставили следите си навсякъде. Докато си из тези хълмове, не можеш да твърдиш, че си в безопасност. Не бива да ходиш сам.

Нощни очи нададе нетърпелив гърлен вой. Копнеех да отида на лов с него, да дебна и да преследвам, да се движа в нощта без човешки мисли. Ала не можех да пренебрегна предупреждението на Кетъл.

— Аз ще отида с него — внезапно предложи Славей, стана и избърса длани в хълбоците си. Дори някой освен мен да го намери за

странно, никой не го показва. Очаквах поне подигравателно сбогуване от страна на шута, но той продължи да се взира в мрака. Надявах се, че не се разболява пак.

„Имаш ли нещо против тя да дойде с нас?“ — попитах Нощни очи.

В отговор вълкът примирено въздъхна и се затича към гората. Последвах го по-бавно. Славея тръгна до мен.

— Не трябва ли да го настигнем — попита тя след малко. Гората и сгъстяващата се тъмнина ни обгръщаха. Нощни очи не се забелязваше, но пък и нямаше нужда да го виждам.

— Когато ловуваме, ние се движим отделно един от друг — тихо, макар и не шепнешком отвърнах аз. — Щом някой от нас вдигне дивеч, другият бързо идва, или да го пресрещне, или да участва в преследването.

Очите ми се приспособиха към мрака. Вървахме в посока, обратна на статуите, и навлизахме в гора, недокосната от човешки ръце. Наоколо силно ухаеше на пролет, ясно чувах песните на жабите и насекомите. Скоро попаднах на животинска следа и тръгнах по нея. Славея ме следваше, не безшумно, но не и тромаво. Когато се намира в гора, човек се движи или със или срещу нея. Някои хора го правят инстинктивно, други никога не се научават. Певецата се движеше с гората, привеждаше се под надвисналите клони и заобикаляше други. Не се опитваше да си пробива път през гъсталаците, а гъвкаво се промъкваше край тях.

„Толкова силно я усещаш, че няма да видиш и заек, даже да го настъпиш!“ — скара ми се Нощни очи.

В този момент от храста точно до мен изскочи заек. Втурнах се след него, като се превих надве, за да го последвам по животинската пътека. Той беше много по-бърз от мен, но аз знаех, че най-вероятно ще заобиколи в кръг. Освен това знаех, че вълкът се приближава, за да го пресрещне. Чух Славея да бърза след мен, но няхах време да мисля за нея и не изпусках от поглед животинчето, което заобикаляше дървета и ниски клони. На два пъти едва не го хванах. На втория път обаче заекът попадна право в зъбите на Нощни очи. Вълкът го прикова към земята с предните си лапи, захапа черепа му и рязко завъртя глава, за да счупи врата му.

Тъкмо разпарях корема на плячката ни и иссипвах вътрешностите ѝ, когато Славей ни настигна. Нощни очи с наслада се нахрани, после предложи: „Хайде да потърсим друг“ — и бързо изчезна в нощта.

— Той винаги ли се отказва от месото заради теб — попита Славей.

— Не се отказва от месото. Оставя ме аз да го нося. Знае, че сега е най-подходящото време за лов, и се надява на нова плячка. Ако не успее, знае, че ще му пазя месото и по-късно ще си го поделим. — Завързах заека на колана си и закрачих в мрака. Топлото тяло леко подскачаше и се удряше в бедрото ми.

Славей ме последва и малко по-късно, сякаш в отговор на някаква моя реплика, каза:

— Не смятам осезателната ти връзка с вълка за извращение.

— Аз също. — Нещо в избора ѝ на думи ме раздразни. Продължих по пътеката, напрегнал очи и уши. Наляво чувах тихите стъпки на Нощни очи. Надявах се да не подплаши дивеча към мен.

— И ще престана да говоря за шута в женски род — прибави Славей. — Каквото и да подозирам.

— Чудесно — отвърнах аз. Не забавих ход.

„Наистина се съмнявам, че тази нощ ще си много добър ловец.“

„Не зависеше от мен.“

„Зная.“

— Искаш ли да ти се извиня? — Тихо и напрегнато попита Славей.

— Ами... хм... — заекнах аз и млъкнах, неуверен накъде клони.

— Добре тогава — с ледена решителност заяви певицата. — Извинявам се, лорд Фицрицарин.

Обърнах се към нея.

— Защо го правиш? — Усещах Нощни очи. Той вече преваляше хълма.

— Нейно величество ме помоли да сложа край на дрязгите в групата. Каза, че лорд Фицрицарин бил обременен с много неща, за които не съм можела да зная, и че не заслужавал моето неодобрение — каза Славей.

Зачудих се кога се е случило това, но не посмях да попитам.

— Нямахме нужда — тихо казах аз. Чувствах се странно засрамен, като разглезено дете, което се е цупило, докато другите деца не са отстъпили. Дълбоко си поех дъх, решен просто да говоря откровенно и да видя какво ще излезе от това. — Не зная какво те накара да сложиш край на приятелството ни, освен че ти разкрих своето Осезание. Не разбирам и подозренията ти към шута, нито защо това, изглежда, те ядосва. Тази неловкост помежду ни ми тежи. Ще ми се да можехме да сме приятели като преди.

— Значи не ме презираш, така ли? За това, че потвърдих, че признаваш детето на Моли за свое?

Потърсих в себе си тези забравени чувства. Отдавна не бях мислил за това.

— Сенч вече е знаел за тях — отвърнах аз. — Щеше да намери начин даже теб да те нямахме. Той е много... находчив. И освен това осъзнах, че ти не живееш по същите правила като мен.

— Някога живеех — промълви тя. — Много отдавна. Преди да плякосат замъка и да ме помислят за мъртва. След това ми беше трудно да живея по правилата. Бяха ми отнели всичко. Всичко добро, красиво и правдиво беше погубено от злото, похотта и алчността. Не. От нещо още по-първично от похотта и алчността, някакъв инстинкт, който ми е непонятен. Докато ме изнасилваха, пиратите като че ли не изпитваха удоволствие. Поне не такова удоволствие... Те се подиграваха на болката и съпротивата ми. Онези, които гледаха, докато чакаха реда си, се смееха. — Тя се взираше в мрака на миналото. Мисля, че говореше колкото на мен, толкова и на себе си, мъчеше се да проумее нещо, което не се поддаваше на разбиране. — Сякаш нещо ги тласкаше, но не похот, която можеше да се задоволи. Просто можеха да го направят и го правеха. Винаги съм смятала, може би детински, че ако спазвам правилата, ще съм защитена, че такива неща не могат да ми се случат. После се чувствах... измамена. Глупава. Лековерна. Защото съм вярвала, че идеалите могат да ме защитят. Чест, учтивост, справедливост... това не са реални неща, Фиц. Всички се преструваме, че ги има, и ги използваме като щитове. Но те ни пазят само от хора, които носят същите щитове. За другите те са само още едно оръжие, което да насочат срещу жертвите си.

За миг ми се зави свят. Никога не бях чувал жена да говори толкова безпристрастно за нещо такова. Обикновено за това изобщо не

се говореше. Рядко се споменаваше за изнасилванията по време на нападение, за забременяванията след това, дори за децата, които жените от Шестте херцогства раждаха от пиратите с алените кораби. Изведнъж разбрах, че отдавна сме спрели на едно място. Започваше да ми става студено.

— Хайде да се връщаме в лагера — неочаквано предложих аз.

— Не — безизразно възрази Славей. — Още не. Страх ме е, че може да се разплача, и предпочитам да е на тъмно.

Вече цареше почти пълен мрак. Но аз я изведох на по-широка животинска пътека и седнахме на един повален дънер. Наоколо жабите и насекомите изпълваха нощта с любовните си песни.

— Добре ли си — попитах я, след като известно време седяхме в мълчание.

— Не — отвърна Славей. — Трябва да те накарам да разбереш. Не съм продала евтино детето ти, Фицрицарин. Не съм те предала с лека ръка. Отначало дори не го виждах по този начин. Кой не иска дъщеря му да стане принцеса и после кралица? Кой не иска детето му да носи красиви дрехи и да има хубав дом? Не подозирах, че ти или приятелката ти може да го приемете като нещастие.

— Моли е моя жена — тихо я поправих аз, но мисля, че не ме чу.

— После го направих, макар да знаех, че не искаш. Знаех, че така ще си осигуря място тук, до теб, и потвърдих... За да видя неща, за каквито досега не е пял нито един менестрел, като тези статуи днес. Защото това беше единственият ми шанс. Трябваше да имам песен, трябваше да присъствам на нещо, което завинаги да ми осигури почетно място сред менестрелите. Нещо, което да ми гарантира супата и виното, когато стана прекалено стара, за да пътувам от замък на замък.

— Не можеш ли да споделиш живота си с мъж и да имаш деца — попитах аз. — Едва ли има мъж, чийто поглед да не привлечеш. Не може да няма някой, който...

— Никой мъж не иска да се ожени за бесплодна жена — каза тя. Гласът ѝ звучеше безизразно, кухо. — След падането на замъка Димити, Фиц, те ме помислиха за мъртва и ме оставиха. И аз лежах сред мъртъвците, убедена, че скоро ще умра, защото не можех да си представя, че ще продължа да живея. Сградите наоколо горяха, ранените крещяха и миришеше на изгоряла плът... — Славей замълча.

Когато отново проговори, гласът ѝ бе още по-празен. — Но не умрях. Тялото ми се оказа по-силно от волята ми. На втория ден се домъкнах до водата. Намериха ме други оцелели. Останах жива и бях много по-добре от мнозина. Но след два месеца разбрах, че са ми сторили нещо много по-страшно от това да ме убият. Разбрах, че нося дете, заченато от някое от ония създания.

— Затова отидох при знахарка, която ми даде билки, но не ми помогнаха. Пак отидох при нея и тя ме предупреди, че е по-добре да родя детето. Но аз намерих друга знахарка, която ми даде друг цяр. От него... ми потече кръв. Изхвърлих детето от себе си, но кръвта не спря. Отидох и при двете знахарки, но те не можаха да ми помогнат. Казаха, че след време щяла да спре от само себе си. Но едната ми каза, че най-вероятно никога няма да имам деца. — Гласът ѝ се напрегна. — Зная, че ме смяташ за уличница заради връзките ми с мъже. Но щом веднъж са те изнасилили... после е различно. Казвам си, е, зная, че винаги може пак да ми се случи. Така поне аз определям с кого и кога. Аз никога няма да имам деца, което значи, че няма да имам и съпруг. Тогава защо да не взема своя дял от онова, което мога да имам? Знаеш ли, ти ме накара за известно време да се съмнявам в това. До Лунно око. Лунно око пак доказа, че съм права. И оттам отидох в Джаампе, като знаех, че съм свободна да направя каквото трябва, за да осигуря собственото си оцеляване. Защото няма да имам мъж и деца, които да ме гледат на стари години. — Тя прибави с пресекнат глас: — Понякога си мисля, че е било по-добре да ме претопят...

— Не. Никога не говори така. Никога. — Боях се да я докосна, но тя внезапно се обърна и зарови лице в гърдите ми. Прегърнах я и усетих, че трепери. Почувствах се принуден да призная глупостта си. — Не те бях разбрал. Когато каза, че ратниците на Бърл са изнасилили някои от жените... Не знаех, че си преживяла това.

— О — промълви певицата. — Реших, че не го намираш за важно. Във Фароу съм чувала да казват, че изнасилването смущавало само девиците и омъжените жени. Мислех, че и ти го виждаш така... Че само съм си получила дължимото.

— Славея! — Ядосах се, че може да ме е смятала за толкова безсърдечен. Сетне се замислих. Бях видял синините по лицето ѝ. Защо не се бях досетил? Изобщо не бяхме разговаряли за това как

Бърл ѝ бе счупил пръстите. Бях приел, че тя знае отношението ми. Предполагах, че е сложила край на приятелството ни заради вълка.

— Ти преживя много мъки заради мен — отвърнах аз. — Не мисли, че не зная какво означават ръцете за един менестрел. Нито че съм безразличен към насилието спрямо тялото ти. Ако ти се говори за това, готов съм да те изслушам. Понякога споделянето помага.

— А понякога — не. — Тя ме прегърна още по-силно. — Денят, в който ти се изправи пред всички ни и подробно ни разказа какво ти е причинил Славен. Много страдах за теб. Това не промени нищо. Не. Не искам нито да говоря, нито да мисля за това.

Вдигнах ръката ѝ и леко целунах пръстите, които ѝ бяха счупили заради мен.

— Не бъркам онова, което са ти сторили, със самата теб. Когато те гледам, виждам менестрела Славей Сладкопойна.

Тя кимна и разбрах, че съм познал. И двамата бяхме изпитали онзи страх. Нямахме намерение да живеем като жертви.

Не ѝ казах нищо повече. Отново си помислих, че ако открием Искрен, дори по някакво чудо неговото завръщане да промени хода на войната и да ни направи победители, за някои победата ще е закъсняла. Пътуването ми бе дълго и изтощително, но все още смеех да вярвам, че накрая може да ме очаква живот по мой собствен избор. Славей нямаше и това. Колкото и навътре в страната да избягаше, никога нямаше да се спаси от войната. Притиснах я още по-близо към себе си и усетих, че болката ѝ се влива в мен. След малко тя престана да трепери.

— Вече е съвсем тъмно — казах накрая. — Да се връщаме в лагера.

Тя въздъхна, но се изправи и ме хвана за ръка. Поведох я към лагера, ала Славей ме спря.

— Бъди с мен — простичко рече младата жена. — Само тук и сега. С нежност и приятелство. За да прогоним... другото. Дай ми поне това от себе си.

Желаех я. Желаех я с отчаяние, което нямаше нищо общо с любов и дори, струва ми се, със сладост. Тя беше топла и жива и щеше да ми донесе сладост и обикновена човешка утеха. Ако можех да бъда с нея и някак си да остана непроменен, щях да го направя. Но чувствата ми към Моли не бяха нещо, което можех да изпитвам само ако сме

заедно. Бях ѝ дал това право над себе си и нямаше да се отметна само защото сме били разделени за известно време. Едва ли имаше думи, които да накарат Славей да проумее, че като избирам Моли, аз не отхвърлям нея. Затова отвърнах:

— Нощни очи идва. Носи заек.

Славей пристъпи към мен и плъзна ръка от гърдите до шията ми. Пръстите ѝ проследиха брадичката ми и погалиха устните ми.

— Отпрати го — тихо рече певицата.

— Не мога да го отпратя достатъчно надалеч, та да не знае всичко за онова, което споделяме.

Ръката ѝ внезапно замръзна.

— Всичко ли — попита тя. Гласът ѝ ясно показваше смайването ѝ.

„Всичко.“ Той дойде и прекна до нас. От зъбите му висеше още един заек.

— Ние сме осезателно обвързани. Споделяме всичко.

Славей отдръпна длан от лицето ми и отстъпи. После впери очи в тъмния силует на вълка.

— Значи всичко, което току-що ти казах...

— Той го разбира по свой начин. Не като човек, но...

— Какво мисли за това Моли — неочаквано попита певицата.

— Рязко си поех дъх. Не бях очаквал разговорът ни да приеме такава насока.

— Тя не знае. — Нощни очи се затича към лагера. Последвах го по-бавно. Славей тръгна след мен.

— А когато научи — не отстъпваше тя. — Просто така ли ще приеме това... споделяне?

— Може би не — неохотно се съгласих аз. Защо Славей винаги ме караше да мисля за неща, които избягвах?

— Ами ако тя те принуди да избираш между нея и вълка?

За миг се заковах на място. После продължих малко по-бързо. Отказвах да мисля за този въпрос. Никога нямаше да се стигне дотам. И все пак някакъв глас нашепваше в мен: „Ако кажеш на Моли истината, ще се стигне. Трябва.“

— Ще ѝ кажеш, нали — безмилостно ми зададе Славей въпроса, от който се криех.

— Не зная — мрачно отвърнах аз.

— Когато човек отговаря така, обикновено иска да каже „Не, няма, но от време на време ще си играя с тази идея, за да се преструвам, че възнамерявам да го направя“.

— Би ли млъкнала, моля те? — В думите ми нямаше никаква сила.

Славей замълча. След малко отбеляза:

— Не зная кого да съжалявам. Теб или нея.

— И двама ни — казах студено. Повече не исках да разговарям за това.

Когато стигнахме в лагера, шутът стоеше на пост. Кетъл и Кетрикен спяха.

— Добре ли мина ловът — дружелюбно попита той.

Свих рамене. Нощни очи вече ядеше заека, който бе носил.

— Доста добре. — Повдигнах другия заек. Шутът го взе от ръцете ми, небрежно го провеси на кола на шатрата и каза:

— За закуска. — После вдигна поглед към Славей, ала дори да забеляза, че е плакала, не се пошегува с това. Не зная какво бе прочел на лицето ми, защото премълча. Славей ме последва в шатрата. Събух си ботушите и с признателност се вмъкнах под одеялото си. Когато след секунди усетих, че притиска гръб към моя, не се изненадах. Реших, че ми е простила. Това не ми помогна да заспя по-лесно.

Но накрая заспах. Бях спуснал стените си, но някак си успях да сънувам собствените си сънища. Сънувах, че седя до леглото на Моли и гледам как двете с Копривка спят. Вълкът бе в краката ми. Шутът седеше на ниско столче в ъгъла до огнището и доволно кимаше. Разчертаният плат на Кетъл беше разгънат на масата, но вместо камъчета, върху него бяха подредени миниатюрни статуи на различни бели и черни дракони. Червените камъчета бяха кораби и аз бях на ход. Държах в ръката си пионката, която щеше да спечели играта, ала ми се искаше просто да продължавам да наблюдавам Моли. Сънят беше почти спокоен.

31

САМОДИВСКО БИЛЕ

Голям брой древни „бели пророчества“ са свързани с това, че някой или някои предават Катализатора. За това събитие говори Белия Колум: „С любовта си беше предаден и любовта му беше предадена“. Един по-неизвестен писар и пророк, Гант Белия, навлиза в повече подробности: „Сърцето на Катализатора е открито за негов довереник. И цялото му доверие е предадено. Детето на Катализатора попада в ръцете на враговете му заради човек, в чиято обич и вяност няма съмнение.“ Другите пророчества са по-мъгляви, но във всички случаи заключението е, че Катализатора е предаден от човек, на когото безусловно вярва.

Рано на другата сутрин, докато закусвахме с печен заек, двамата с Кетрикен отново се надвесихме над картата. Вече почти нямахме нужда от нея, толкова добре я познавахме. Но можехме да я сложим помежду си и да сочим, докато обсъждахме пътя си. Кралицата проследи с показалец една от избелелите линии.

— Ще трябва да се върнем при стълба в каменния кръг и оттам да продължим за кратко по пътя на Умението. До последната си цел, струва ми се.

— Нямам голямо желание пак да вървя по този път — откровено признах аз. — Изтощавам се дори когато вървя край него. Но предполагам, че нямам друг избор.

— Поне аз не виждам такъв.

Тя бе прекалено потънала в мисли, за да изрази съчувствие. Погледнах я. Някога лъскавата руса коса бе сплетена на къса плитка. Кожата на лицето ѝ беше загрубяла от студа и вятъра, устните ѝ бяха напукани, в ъгълчетата на очите и устата ѝ имаше фини бръчици, да не споменавам за по-дълбоките бръчки от грижи на челото ѝ. Дрехите ѝ бяха мръсни и изтъркани. Кралицата на Шестте херцогства дори нямаше да може да мине за прислужница в Трейдфорд. Изведнъж ми се прииска да я докосна. Не се сетих за повод. Затова просто казах:

— Ще отидем там и ще открием Искрен.

Кетрикен ме погледна и се опита да отвърне с повече увереност:

— Да, ще го открием. — Чух в гласа ѝ само куража ѝ.

Толкова често бяхме вдигали лагера си, че вече го правехме автоматично. Движехме се почти като едно същество. „Като котерия“ — помислих си.

„Като глутница“ — поправи ме Нощни очи, дойде и побутна дланта ми с муцуна. Спрях и хубаво го почесах зад ушите и по шията. Вълкът затвори очи и прилепи уши към главата си от удоволствие. „Ако твоята женска те накара да ме отпратиш, това много ще ми липсва.“

„Няма да го допусна.“

„Знаеш, че тя ще те накара да избираш.“

„Отказвам да мисля за това точно сега.“

„О! — Той легна и се претърколи по гръб, за да мога да го почеша по корема. После оголи зъби във вълча усмивка. — Ти живееш в настоящето и отказваш да мислиш за бъдещето. Но аз, аз не мога да мисля за нищо друго, освен за предстоящото. Сега е хубаво време за мен, братко. Живея заедно с други, ловуваме заедно, поделяме си месото. Но снощи виещата женска го каза вярно. За да има глутница, трябва малки. А твоето малко...“

„Сега не мога да мисля по този въпрос. Трябва да мисля само за онова, което се налага да направя днес, за да оцелея, и за всичко, което се налага да направя, преди да мога да се надявам да се прибера у дома.“

— Фиц? Добре ли си?

Беше Славея. Хвана ме за лакътя и леко ме разтърси. Погледнах я, сепнат от смущението си. Виещата женска. Опитах се да не се усмихна.

— Добре съм. Говорех с Нощни очи.

— А. — Певецата погледна вълка и видях, че отново се мъчи да проумее точно какво споделяме. После сви рамене. — Готов ли си за път?

— Ако всички други са готови.

— Така изглежда.

Тя отиде да помогне на Кетрикен да натовари последната джепа. Огледах се за шута и го видях безмълвно да седи на раницата си. Ръката му почиваше върху един от каменните дракони, на лицето му се бе изписало унесено изражение. Тихо се приближих и заставах до него.

— Добре ли си?

Той не подскочи. Никога не се стряскаше. Просто обърна светлите си очи и ме погледна.

— Фиц, някога струвало ли ти се е, че си спомняш нещо, но когато се опиташ да го намериш, там няма нищо?

— Понякога — отвърнах аз. — Мисля, че се случва с всеки.

— Не. Това е различно — тихо настоя шутът. — Откакто вчера стоях на онзи камък и изведнъж зърнах някогашния свят, който е съществувал тук... постоянно ми се явяват странни полуспомени. Като него. — Той нежно погали клиновидната змийска глава на дракона. — Почти си спомням, че съм го познавал. — После ме погледна умолително. — А ти какво видя там?

Свих рамене.

— Нещо като пазарен площад, с дюкяни наоколо и хора, които си вършеха работата. Делничен ден.

— Видя ли ме — прошепна шутът.

— Не съм сигурен. — Изведнъж се почувствах много неспокойно. — Там, където стоеше ти, имаше друг човек. Жена. В известен смисъл приличаше на теб. Беше бледа и се държеше като шут. Ти спомена за короната ѝ. С петльови глави и опашки.

— Нима? Не си спомням какво съм казал непосредствено след това, Фиц. Спомням си само усещането и бързото му избледняване. За кратко бях свързан с всичко. С част от всичко. Беше прекрасно, като любовта. Или като да зърнеш нещо възхитително красиво... — Той не успя да намери нужните думи.

— Това е Умението — тихо отвърнах аз. — Ти си усетил неговото притегляне. Умелият постоянно трябва да му се съпротивлява, за да не го отнесе.

— Значи е било Умението — промълви шутът.

— Когато излезе от това състояние, ти отначало беше в екстаз. Говореше нещо за нечий дракон, който трябвало да представиш. Звучеше като безсмислици. Чакай да си спомня. Драконът на Риълдър. И той ти обещал да те вземе да полетиш.

— О. Сънят ми снощи. Риълдър. Ти се казваше така. — Докато говореше, шутът галеше главата на статуята. И тогава се случи нещо извънредно странно. Осезателното ми усещане за статуята рязко се изостри. Нощни очи скочи до мен и козината на гърба му се наежи. Аз също настръхнах и се отдръпнах, като очаквах скулптурата изведнъж да оживее. Шутът ни стрелна с озадачен поглед. — Какво има?

— Статуите ни се струват живи. И на Нощни очи, и на мен. И когато изрече това име, драконът почти сякаш се раздвижи.

— Риълдър — веднага провери шутът. Затаих дъх, ала не усетих никаква реакция. Той ме погледна и поклати глава. — Обикновен камък, Фиц. Студен и красив камък. Мисля, че нервите ти са прекалено опънати. — После дружелюбно ме хвана за ръка и се отдалечихме от статуите. Другите вече се бяха скрили от поглед. Освен Кетъл. Старицата стоеше, подпряна на тоягата си и ни наблюдаваше. Инстинктивно ускорих ход. Когато се приближихме до нея, Кетъл ме хвана за другата ръка и властно даде знак на шута да продължи пред нас. Ние го последвахме малко по-бавно. Когато разстоянието помежду ни се увеличи, тя стисна ръката ми.

— Е?

Отначало не я разбрах. После се сетих и казах:

— Още не съм я разрешил.

— И сама се досетих — строго отвърна старицата. Прехапа устни за миг, намръщи ми се, отвори уста да каже нещо и енергично поклати глава.

През по-голямата част от деня мълчаливо вървах до нея и мислех за загадката.

Едва ли има нещо по-досадно от това да се връщаш по стъпките си, когато отчаяно искаш да отидеш някъде. След като вече не крачехме по дъвен, почти невидим сред дърветата и храстите път, ние

пресякохме мочурливата гора и навлязохме сред хълмовете, като се движехме по-бързо, отколкото на идване. Със смяната на сезоните денят ставаше по-дълъг и Кетрикен не спря почти до здрач. Ето защо, когато спряхме за през нощта, се намирахме само на един хълм от площада от черен камък. Струва ми се, че заради мен кралицата избра да пренощуваме на древния път. Нямах желание да спя по-близо до онзи кръстопът, отколкото трябваше.

„Ще отидем ли на лов?“ — попита Нощни очи веднага щом опънахме шатрата.

— Отивам на лов — съобщих на другите. Кетъл ме погледна неодобрително и каза:

— Стой по-надалеч от пътя на Умението.

Шутът ме изненада, като стана и заяви:

— Ще отида с тях. Ако вълкът не възразява.

„Онзи без мирис е добре дошъл.“

— Добре дошъл си да дойдеш с нас. Сигурен ли си обаче, че се чувстваш достатъчно силен?

— Ако се уморя, мога да се върна — отвърна шутът.

Докато се отдалечавахме в сгъстяващия се мрак, Кетрикен замислено гледаше картата. Кетъл стоеше на пост.

— Не се бавете, иначе ще тръгна да ви търся — предупреди ме тя. — И не се приближавай до пътя на Умението — повтори старицата.

Над дърветата заплува пълна луна. Лъчите ѝ се процеждаха на сребърни снопове през разлистващите се клони и осветяваха пътя ни. Сетивата на вълка допълваха моите. Нощта бе жива от миризми на растящи неща и от песните на жаби и насекоми. Въздухът беше постуден, отколкото през деня. Открихме следа и тръгнахме по нея. Шутът не изоставаше. Дълбоко си поех дъх и въздъгнах. Въпреки всичко се чух да казвам: „Хубаво е“.

„Да. Наистина. Ще ми липсва.“

Знаех, че мисли за онова, което предната вечер бе казала Славей. „Хайде да не мислим за бъдеще, което може да не настъпи. Нека просто да ловуваме“ — предложих аз. Така и направихме. С шута продължихме по следата, а вълкът се отклони през гората, за да подгони дивеча към нас. Почти безшумно се движехме в нощта, наострили всички сетива. Натъкнах се на таралеж, но не ми се щеше да го убивам, камо ли да го дера предпазливо, за да можем да го

изядем. Тази вечер исках обикновено месо. С огромни усилия убедих Нощни очи да потърсим друга плячка. „Ако не намерим нищо друго, винаги можем да се върнем за него. Те не са най-бързите животни на света“ — отбелязах аз.

Вълкът неохотно се съгласи и продължихме. На един открит склон, все още топъл от слънцето, Нощни очи забеляза помръдване на ухо и проблясък на око и с два скока се хвърли след заека. Друг заек се подплаши и заподскача към върха на хълма. Подгоних го, но шутът извика, че вече се връщал. По средата на склона разбрах, че няма да настигна заека. Когато се изкачих на върха, животинчето не се виждаше. Нощният вятър леко шумолеше из дърветата. Долових миризма, едновременно странна и позната. Не можах да я определя, ала всичко, свързано с нея, ми се струваше неприятно. Докато стоях с разширени ноздри и се опитвах да я разпозная, Нощни очи безшумно дотича при мен и ми нареди: „Свий се!“

Без изобщо да се замисля, аз се подчиних, прилекнах до него и се заозъртах за опасност.

„Не! Свий се в ума си.“

Този път мигом разбрах какво иска да каже и панически вдигнах мислените си стени. Неговият по-остър нос незабавно беше свързал слабата миризма във въздуха с тази на дрехите на Бърл.

Страхът може да е мощен стимул за ума. Изведнъж проумях нещо, което трябваше да е било очевидно. Не бяхме много далеч от площада с черния пътеуказател. Изсечените върху стълбовете символи показваха не само накъде водят съседните пътища, но и къде могат да отведат човек самите колони. До следващия пътеуказател. От древния град имаше само една крачка до всяко обозначено място. В момента тримата можеха да са съвсем близо до мен.

„Не. Само един е, и не е наблизо. Използвай носа си, ако не можеш да използваш мозъка си — язвително ме успокои Нощни очи. — Да го убия ли?“ — нехайно предложи той.

„Моля те. Но се пази.“

Вълкът презрително изсумтя. „Той е много по-дебел от оная дива свиня, която убих. Пуфти и се поти, докато се спуска по пътеката. Лежи неподвижно, малки братко, докато се избавя от него.“ Безшумен като смъртта, вълкът потъна в гората.

Останах цяла вечност в очакване да чуя нещо: изрѣмжаване, вик, тичащи стѣпки в хрусталака. Нямах нищо. Колкото и да раздувах ноздри, не успях да усетя неуловимата миризма. Внезапно повече не можех да стоя приклепнал и да чакам. Скочих на крака и последвах Нощни очи, също толкова безшумно опасен, колкото него. Преди, когато бяхме трѣгнали на лов, не бях обърнал много внимание къде отиваме. Сега разбрах, че сме стигнали по-близо до пътя на Умението, отколкото съм подозирал. Нашият лагер не беше далеч.

Също като далечна музика внезапно усетих тяхното Умение. Заковах се на място. Насилих ума си да застине неподвижно и оставих Умението им да докосва сетивата ми.

„Близо съм. — Бърл, задъхан от възбуда и страх. Беше готов и чакаше. — Усещам го, приближава се. — Пауза. — О, това място не ми харесва. Изобщо не ми харесва.“

„Спокойно. Ще е нужно само едно докосване. Докосни го както ти показвах и стените му ще се срутят.“ — Уил говореше като учител на чирак.

„Ами ако има нож?“

„Няма да има време да го използва. Повярвай ми. Ничии стени не могат да издържат на това докосване, гарантирам ти. Трябва само да го докоснеш. Аз ще дойда чрез теб и ще свърша останалото.“

„Защо аз? Защо не ти или Карод?“

„Наистина ли предпочиташ задачата на Карод? Освен това тъкмо ти държеше копелдака във властта си и прояви глупостта да го затвориш в килия. Върви и изпълни задачата, която отдавна трябваше да е изпълнена. Или искаш пак да изпиташ гнева на нашия господар?“

Бърл потрепери. И аз треперех, защото го усещах. Славен. Мислите бяха на Уил, но някъде Славен също ги чуваше. Зачудих се дали Бърл също толкова ясно, колкото мен, съзнава, че независимо дали той ще убие копелдака, Славен пак ще изпитва удоволствие да му причинява болка. Че споменът за измъчването му е бил толкова приятен, че Славен вече не може да мисли за него, без да се сеца какво удоволствие му е доставило.

Радвах се, че не съм на мястото на Бърл.

„Ето го! Това беше копелдакът! Открий го!“

Трябваше да умра. Уил ме бе открил, беше открил нехайната ми мисъл да се носи във въздуха. Бе му било нужно само мимолетното ми

съчувствие към Бърл. Той се хвърли по следата ми като копой. „Пипнах го!“

Последва момент на напрежение. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, докато се пресягах с Осезанието си наоколо. Нямаше нищо по-голямо от мишка. Усетих Нощни очи надолу по склона. Движеше се бързо и незабележимо. И все пак Бърл беше казал, че се приближава към мен. Дали бе открил начин да се скрива от моето Осезание? От тази мисъл коленете ми омекнаха.

Някъде далеч надолу по склона чух вик. Вълкът го беше нападнал.

„Не, братко, не аз.“

Едва успях да разбера мисълта му. Олюлях се от удара на Умението, ала въпреки това не усетих източника му. Сетивата ми си противоречаха, сякаш скачах във вода и усещах, че е пясък. Без да имам ясна представа какво правя, се затичах надолу по склона.

„Това не е той! — Беше Уил. — Какво е това? Кой е този?“

Ужасено мълчание. „Това е оня изрод, шутът! — Ярост. — Къде е копелдакът? Бърл, несръчен идиот такъв! Ти ни издаде!“

Но не аз, а Нощни очи нападна Бърл. Макар и от разстояние чух ръмженето му. В мрачната гора един вълк се нахвърли върху Бърл и писъкът на Умението, който нададе той при вида на могъщите челюсти, приближаващи се към лицето му, бе толкова пронизителен, че Уил се разсея. В този момент вдигнах стените си и се затичах, за да се присъединя към Нощни очи.

Очакваше ме разочарование. Те бяха много по-далеч, отколкото предполагах. Изобщо не успях да зърна Бърл, освен през погледа на вълка. Макар Нощни очи да го смяташе за дебел и тромав, той се оказа много бърз, когато по петите го гонеше вълк. Въпреки това, ако разстоянието бе по-голямо, Нощни очи щеше да го догони. С първия си скок в зъбите му остана само плащът на Бърл. Второто му нападение разпори панталон и плът, ала Бърл продължи да тича. Вълкът го видя да стига до черния площад и да се насочва към колоната, умолително протегнал ръка. Дланта му докосна лъскавия камък и Бърл изведнъж изчезна. Нощни очи рязко спря и лапите му се плъзнаха по хлъзгавите плочи. Той заотстъпва от стълба, сякаш Бърл се беше хвърлил в пламтяща клада, като ръмжеше не само от гняв, но и от страх.

Внезапно ме връхлетя вълна от Умение. Тя нямаше физическо проявление и все пак ударът ме повали на земята и изкара въздуха от гърдите ми. Зави ми се свят, ушите ми запищяха. Лежах безпомощно открит за всеки, който пожелаеше да проникне в мен. Може би ме спаси тъкмо това, че в този момент не усещах нито следа от Умение в себе си.

Ала чувах другите. В излъчването им нямаше смисъл, само абсолютен страх. Сетне те избледнях в далечината, сякаш ги отнесе самата река на Умението. В удивлението си едва не се пресегнах след тях. Те като че ли бяха разбити на парчета. Заглъхващият им смут ме обливаше. Затворих очи.

После чух гласа на Кетъл панически да вика името ми.

„Нощни очи!“

„Вече отивам. Настигни ме!“ — мрачно отвърна вълкът. Подчиних се.

Когато стигнах при шатрата, целият бях изподран и мръсен и единият крачол на панталона ми бе разпорен на коляното. Кетъл стоеше навън и ме чакаше. Огънят беше разпален, за да се вижда отдалеч. Когато я зърнах, бясното туптене на сърцето ми се поуспокои. Почти си мислех, че са ги нападнали.

— Какво има — попитах, когато дотичах при нея.

— Шутът — отвърна старицата и прибави: — Чухме вик и изтичахме навън. После чух ръмженето на вълка. Насочихме се натам и намерихме шута. — Тя поклати глава. — Не съм сигурна какво му се е случило.

Понечих да вляза в шатрата, но Кетъл ме хвана за ръката. Беше изненадващо силна за старица.

— Нападнаха ли те — попита ме тя.

— В известен смисъл. — Накратко ѝ разказах случилото се. Очите ѝ се разшириха, когато споменах за вълната от Умение.

Когато свърших, Кетъл кимна, мрачно потвърждавайки подозренията си.

— Търсили са теб, а са попаднали на него. Той няма ни най-малка представа как да се защитава. Мисля, че още го държат.

— Какво? Как? — Смаях се аз.

— На площада. Двамата бяхте свързани с Умението, макар и за кратко, чрез силата на камъка и поради това какви сте самите вие. Това

оставя нещо като... път. Колкото по-често се свързват двама, толкова по-силен става той. С честотата идва връзка, нещо като връзките между членовете на котерия. Другите умели могат да откриват такива връзки, ако ги търсят. Често са като задни врати, неохранявани входове към ума на някой умел. Този път обаче вместо теб са открили шута.

Изражението ми я накара да пусне ръката ми. Влязох в шатрата. В мангала пламтеше слаб огън. Кетрикен стоеше на колене до шута и тихо му говореше. Пребледнялата Славей седеше неподвижно на одеялото си и го гледаше, вълкът неспокойно обикаляше из тясното пространство.

Бързо се приближих и приклеках до шута. Когато го зърнах, едва не отскочих. Бях очаквал да лежи в безсъзнание. Вместо това той бе вцепенен, а очите му бяха широко отворени и подскачаха наляво-надясно, като че ли наблюдаваше някаква ужасна битка. Докоснах го по ръката. Вдървеността на мускулите му и студенината на тялото му ми напомниха за труп.

— Шуте — повиках го аз. Той не прояви признаци, че ме чува. — Шуте? — извиках по-високо и се наведох над него. Разтърсих го, отначало леко, сетне по-силно. Без резултат.

— Докосни го и използвай Умението — навъсено ми нареди Кетъл. — Обаче внимавай. Ако все още го държат, излагаш и себе си на риск.

Срам ме е да призная, че за миг се вцепених. Колкото и да обичах шута, аз се страхувах от Уил. Накрая се пресегнах, миг и цяла вечност по-късно, за да поставя длан на челото му.

— Не се бой — припряно ми каза старицата. После прибави нещо, което почти ме парализира: — Ако са го хванали и още го държат, неизбежно ще използват връзката между вас, за да се доберат до теб. Единственият ти избор е да се сражаваш с тях от неговия ум. Хайде, давай.

Тя отпусна ръка на рамото ми и за момент сякаш почувствах Умен да използва моята сила на Умението. Кетъл успокоително ме потупа. Затворих очи и усетих челото на шута под дланта си. Спуснах мислените си стени.

Реката на Умението течеше, пълноводна до преливане, и аз скочих в нея. Трябваше ми малко време, за да се ориентирам. Испитах ужас, когато усетих Уил и Бърл в самата периферия на възприятията

си. Бяха много възбудени от нещо. Отскочих от тях, сякаш бях докоснал гореща пещ, и стесних фокуса си. Шутът, шутът, само шутът. Търсех него, почти го открих. О, той ми убягваше като златна рибка в обрасло с водорасли езерце, като пращинките, които танцуват пред очите ти, след като слънцето те е заслепило. Да опипваш за този ум беше все едно да се опитваш да хванеш отражението на луната в неподвижна вода. За миг виждах и се удивлявах на всичко, което представляваше той, в следващия забравях какво съм виждал.

Сетне с просветление, достойно за играта на камъчета, разбрах какво да направя. Вместо да се мъча да го хвана, аз го обградих. Без да полагам усилия да го нападам или заловя, просто обгърнах всичко, което виждах от него, и го взех под своя закрила. Това ми напомни за времето, когато започвах да се уча на Умението. Искрен често правеше същото с мен и ми помагаше да запазя целостта си, когато реката на Умението заплашваше да ме разлее по целия свят. Така постъпих и аз, докато връщах шута обратно със себе си.

Изведнъж студените му пръсти стиснаха китката ми.

— Престани — промълви той. — Моля те. — Порази ме това, че смята за нужно да прибави последните думи. Отдръпнах се и отворих очи. Няколко пъти премигнах, после с изненада установих, че треперя от избилата по тялото ми студена пот. Нямахме как шутът да изглежда по-блед от обикновено, но в изражението му имаше нещо колебливо, сякаш не беше сигурен, че е буден. Очите ни се срещнаха и аз почти потресен я усетих. Връзка на Умението, тънка като конец, ала реална. Ако нервите ми не бяха толкова опънати, след като го бях търсил, сигурно изобщо нямаше да я доловя.

— Това не ми хареса — тихо рече шутът.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Мислех, че са те хванали, затова дойдох да ти помогна.

Той немощно махна с ръка.

— О, нямах предвид теб, а другите. — Шутът мъчително преглътна, сякаш му се гадеше. — Те бяха в мен. В ума ми, в спомените ми. Блъскаха и оскверняваха като зли деца. Те... — Очите му се изцъклиха.

— Бърл ли беше?

— Да. Така се казваше, въпреки че напоследък самият той почти не помни името си. Уил и Славен го използват. Чрез него те

проникнаха в мен, като си мислеха, че са открили теб... — Гласът му секна. — Или поне така изглежда. Как бих могъл да разбирам от такива неща?

— Умението носи странни прозрения. Те не могат да овладеят ума ти, без да разкрият голяма част от себе си — неохотно му обясни Кетъл, вдигна от мангала котле с вдигаща пара вода и се обърна към мен. — Дай ми самодивското биле.

Побързах да го извадя от раницата си, но не устоях на изкушението да подметна:

— Нали каза, че тази билка не била полезна.

— Не е — напрегнато потвърди старицата. — За умели. Но може да даде на шута закрилата, която той не е способен да си осигури. Те пак ще опитат, не се съмнявам. Ако успеят да проникнат в него дори за миг, ще го използват, за да те намерят. Това е стар номер!

— За който никога не съм чувал — отбелязах аз и й подадох торбичката със самодивско биле. Тя изсипа малко в една чаша и го заля с вряща вода. След това спокойно прибра билките в своята раница. Това очевидно не бе грешка и аз реших, че няма смисъл да си ги искам.

— Откъде знаеш толкова много за Умението — попита шутът. Започваше да идва на себе си.

— Може да съм го научила от слушане, а не от постоянно задаване на въпроси — озъби му се Кетъл. — А сега изпий този чай — заповяда тя, като че ли смяташе разговора за приключен. Ако не бях толкова загрижен, щеше да ми е смешно да видя шута толкова ловко надигран.

Той взе чашата, ала ме погледна.

— Какво се случи накрая? Те ме държаха, после изведнъж едновременно стана земетресение, наводнение и пожар. — Веждите му се свъсиха. — И се пръснах. Не можех да се намеря. Тогава дойде ти...

— Някой ще ми обясни ли какво става — малко остро попита Кетрикен.

Почти очаквах Кетъл да й отговори, но старицата мълчеше.

Шутът отпусна чашата с чай.

— Трудно е да се обясни, ваше величество. Все едно двама главорези да се втурнат в спалнята ви, да ви измъкнат от леглото и да започнат да ви бият, като през цялото време ви наричат с чуждо име. И

когато установиха, че не съм Фиц, много ми се ядосаха. После започна земетресението и ме пуснаха. Паднах от няколко етажа височина. Метафорично, разбира се.

— Пуснаха ли те — радостно попитах аз. Мигом се обърнах към Кетъл. — Значи не са толкова хитри, колкото се опасяваше!

Старицата се намръщи.

— Нито ти си толкова умен, колкото се надявах. Пуснали ли са го? Или ги е разтърсил взривът на Умението? И в такъв случай чия е била тази сила?

— На Искрен — с внезапна увереност заявих аз. Просветлението ме обля като вълна. — Тази нощ са нападнали и Искрен! И той ги победи!

— За какво говориш? — попита Кетрикен. — Кой е нападнал моя крал? Какво знае Кетъл за другите, които са нападнали шута?

— Нищо от собствен опит, милейди, уверявам ви! — побързах да отговоря аз.

— О, я млъквай! — изсумтя старицата. — Милейди, аз притежавам опита на учен, ако щете, който се е занимавал с нещо, но не може да го прави. Откакто Пророка и Катализатора за кратко се свързаха на площада, се страхувах, че други умели могат да използват връзката им срещу тях. Но котерията или не го знае, или нещо ги е разсеяло. Може би вълната на Умението, за която говори Фиц.

— Вълната на Умението... вярваш ли, че е било дело на Искрен? — Дишането на Кетрикен внезапно се учести и лицето ѝ поруменя.

— От никой друг не съм усещал такава сила — потвърдих аз.

— Значи е жив — тихо каза кралицата. — Жив е.

— Възможно е — кисело отвърна Кетъл. — Такъв взрив на Умение може да убие онзи, който го използва. А може и изобщо да не е бил Искрен. Може Уил и Славен неуспешно да са се опитали да нападнат Фиц.

— Не. Казах ти. Той ги пръсна като плява на вятъра.

— И аз ти казах. Те може да са се самоунищожили в опита си да те убият.

Мислех, че Кетрикен ще я смъмри, но двете със Славей очевидно бяха смаяни от неочакваното признание на старицата, че знае някои неща за Умението.

— Много мило от страна на двама ви да ме предупредите — с учтива ирония каза шутът.

— Не знаех... — понечих да възразя, но Кетъл отново ме прекъсна.

— Нямахте смисъл да те предупреждаваме, само постоянно щеше да мислиш за това. Помисли. Трябваше да приложим съвместни усилия, за да помагаме на Фиц да остане съсредоточен и да не изгуби разсъдъка си по пътя на Умението. Той никога нямаше да оцелее от пътуването си в града, ако преди това не беше притъпил сетивата си със самодивско биле. Но другите спокойно пътуват по пътя и използват указателите на Умението. Явно далеч го превъзхождат по сила. О, какво да правим, какво да правим?

Всички мълчахме. Изведнъж тя обвинително вдигна поглед към нас с шута.

— Това не може да е така. Просто не може. Пророка и Катализатора са обикновени момчета. Още невъзмъжали, необучени в Умението, единият прекалено дяволит, другият страдащ от любовна мъка. И те са пратени да спасят света?

С шута се спогледахме и видях, че си поема дъх, за да й отговори. Ала в този момент Славей щракна с пръсти.

— Ето от това ще стане песен — възкликна тя и лицето ѝ се преобрази от радост. — Не песен за геройска сила и мускулести воители. Не. Песен за двама, благословени само със силата на приятелството. И двамата верни на своя крал. А това в припева: „Още невъзмъжали“, нещо такова, хм...

Шутът многозначително ми намигна.

— Още невъзмъжали ли? Наистина трябваше да ѝ покажа — прошепна той. И въпреки всичко, въпреки гневния поглед на кралицата, аз избухнах в смях.

— О, я престанете — скастри ни Кетъл толкова рязко, че мигом дойдох на себе си. — Не е време нито за песни, нито за номера. И двамата ли сте толкова глупави, че не виждате в каква опасност се намирате? Опасността, на която излагате всички ни със своята уязвимост? — Старицата неохотно извади моето самодивско биле от раницата си и отново сложи котлето на мангала. — Не се сецам за друг изход — извинително каза на Кетрикен тя.

— Какво ще правиш? — Попита кралицата.

— Ще упоя поне шута със самодивско биле. То ще го направи нечувствителен за тях и ще скрие мислите му.

— Самодивското биле не действа така — възмутено възразих аз.

— Нима? — Свирепо се обърна към мен Кетъл. — Тогава защо от години се използва тъкмо с такава цел? Ако се дава в достатъчни количества на един млад незаконороден принц, билката може напълно да унищожи дарбата му да използва Умението. Често са го правили.

Предизвикателно поклатих глава.

— Аз от години я използвам, за да възстановявам силите си. Искрен също. И никога...

— Милостива Еда — възкликна Кетъл. — Каж ми, че лъжеш, моля те!

— Защо да лъжа за толкова нещо? Самодивското биле възстановява силите, макар че след като действието му свърши, може да донесе мрачно настроение. Често съм носил чай от самодивско биле в кулата на Искрен, за да го поддържам. — Млъкнах. Стъписването, изписало се на лицето на Кетъл, бе прекалено искрено. — Какво? — попитах аз.

— Всички умели знаят, че трябва да избягват самодивското биле — тихо отвърна тя. Чувах всяка нейна дума тъй, като че ли никой в шатрата не дишаше. — То притъпява чувствителността към Умението и човек не може да го използва, нито други могат да проникнат през мъглата му, за да се свързват с него. Твърди се, че тази билка погубвала дарбата на младежите и пречела на развитието ѝ при по-възрастните умели. — Старицата съчувствено ме погледна. — Ти трябва да си бил много надарен, за да запазиш дори само някакво подобие на Умение.

— Невъзможно... — започнах аз.

— Помисли — прекъсна ме Кетъл. — Някога усещал ли си силата на Умението ти да нараства, след като си го използвал?

— Ами Искрен — изведнъж попита Кетрикен.

Старицата неохотно сви рамене и се обърна към мен.

— Кога започна да го взима той?

Беше ми трудно да се съсредоточа върху думите ѝ. Внезапно виждах невероятно много неща в нова светлина. Самодивското биле винаги бе успокоявало главоболието, което ми беше носило Умението. Ала никога не бях опитвал да използвам Умението, след като съм пил самодивско биле. Искрен го бе правил, знаех го. Но нямах представа с

какъв успех. Моята непостоянна дарба... дали можеше да се дължи на билката? Сякаш ме удари мълния, когато ми хрумна, че Сенч е допуснал грешка, като я е давал на двама ни с Искрен. Сенч беше допуснал грешка. Никога не ми бе идвало наум, че той може да сбърка. Сенч беше мой учител, Сенч четеше, изучаваше и познаваше цялото древно познание. Ала не го бяха обучавали в Умението. Той бе незаконороден като мен и никога не го бяха обучавали в Умението.

— Фицрицарин — върна ме в настоящето гласът на Кетрикен.

— Хм, доколкото ми е известно, Искрен започна да го използва в началото на войната. Когато беше единственият умел, защитаващ ни от алените кораби. Мисля, че тогава не е използвал Умението толкова много, нито това толкова го е изтощавало. Ето защо Сенч започна да му дава самодивско биле. За да възстановява силите му.

Кетъл премигна.

— Когато не се използва, Умението не се развива — почти на себе си рече тя. — Ако се използва, то се усъвършенства и човек почти инстинктивно усвоява многобройните му приложения. — Погледна ме. — Развитието и на двама ви най-вероятно е било преустановено. От самодивското биле. Искрен е бил възрастен и може да се е възстановил. Може да е разбрал, че Умението му е нараснало по времето, когато не е взимал билката. За разлика от теб. Той определено сам е изминал този път. — Кетъл въздъхна. Но предполагам, че другите не са я използвали и техните способности са надхвърлили твоите. Шутът няма какво да губи. Той не притежава Умението и като пие чай от самодивско биле, може да попречи на котерията отново да го открие. Но ти... Мога да ти я дам и тя ще те направи нечувствителен за Умението. Така ще им е по-трудно да те достигнат и на теб ще ти е много по-трудно да се пресягаш към тях. Може би така ще си в по-голяма безопасност. Но ще продължиш да погубваш дарбата си. В по-големи дози самодивското биле може напълно да я унищожи. И решението е единствено твое.

Забих поглед в земята. После вдигнах очи към шута. Колебливо се пресегнах към него с Умението. Не усетих нищо. Може би непостоянната ми дарба отново ме мамеше. Ала ми се струваше вероятно Кетъл да е права — самодивското биле, което шутът току-що бе изпил, го беше направило нечувствителен за мен.

Кетъл свали котлето от огъня и шутът безмълвно ѝ подаде чашата си. Тя отчупи парченце от горчивата кора и го заля с вода. После въпросително ме погледна. Огледах лицата, но никъде не открих помощ. Взех една от чашите край огъня. Старческото лице на Кетъл помръкна. Тя стисна устни, ала не каза нищо. Просто бръкна в торбичката и зарови пръсти на дъното, където билката се бе стриля на прах. Вперих очи в празната чаша и отново ги вдигнах към Кетъл.

— Казваш, че взривът на Умението може да ги е погубило, така ли?

Тя бавно поклати глава.

— Не можем да разчитаме на това.

Не можех да разчитам на нищо. Нищо не беше сигурно.

Оставих чашата на земята и се запътих към одеялата си. Изведнъж се почувствах ужасно уморен. И уплашен. Знаех, че Уил ме търси. Дори да се скриех в самодивското биле, това можеше да не се окаже достатъчно, за да го отблъсне. Само щеше да отслаби и без това вече разклатените ми стени. И тогава разбрах, че тази нощ изобщо няма да мога да мигна.

— Ще остана на пост — казах и се надигнах.

— Не бива да си сам — свадливо рече Кетъл.

— Вълкът го пази — уверено отвърна Кетрикен. — Той може да помогне на Фиц срещу тази лъжлива котерия повече от всеки друг.

Зачудих се откъде знае, ала не посмях да я попитам. Взех си плаща и излязох навън край гаснещия огън, за да наблюдавам и да чакам като прокълнат.

РИБАРСКИ БРЯГ

Към Осезанието се отнасят с голямо презрение. На много места то се смята за извращение и се твърди, че осезателите се съвкупявали с животни, за да придобият тази магия, или принасяли в жертва деца, за да получат дарбата да говорят с животни и птици. Споменава се дори за сделки, сключвани с древните демони на земята. Според мен Осезанието е най-естествената магия. Именно то позволява на ято птици едновременно да завие в друга посока или на ято рибки да остане заедно в бързо течащ поток. И пак то праща майката при леглото на детето ѝ, точно когато бебето се събужда. Смятам, че Осезанието е в сърцето на всички видове безсловесно общуване и че всички хора притежават известна склонност към него, независимо дали го осъзнават.

На другия ден отново стигнахме до пътя на Умението. Докато минавахме покрай зловещия каменен стълб, усетих, че ме привлича.

— Искрен може да е само на крачка от мен — тихо казах аз.

— А може да си само на крачка от смъртта си — изсумтя Кетъл.
— Нито капчица здрав разум ли не ти е останала? Смяташ ли, че който и да е умел е способен да издържи срещу обучена котерия?

— Искрен издържа — отвърнах аз, като си мислех как ме беше спасил в Трейдфорд. През остатъка от сутринта Кетъл продължи да върви със замислено изражение.

Не се опитвах да я заговоря, защото си имах собствени грижи. Гризеше ме постоянно усещане за загуба. Все едно да знаеш, че си забравил нещо, и да не можеш да си спомниш какво. Бях оставил нещо зад себе си. Или бях забравил да направя нещо важно, нещо, което бях имал намерение да сторя. Привечер с ужас си спомних какво ми липсва.

Искрен.

Когато бе с мен, рядко бях сигурен в присъствието му. Мислех за него като за скрито семе, очакващо да порасне. Многобройните случаи, в които го бях търсил в себе си и не го бях откривал, внезапно изгубиха значение. Това не беше съмнение. Това бе увереност. Повече от година Искрен не се беше отделял от мен. А сега го нямаше.

Това означаваше ли, че е мъртъв? Не бях сигурен. Онази могъща вълна от Умение, която бях усетил, можеше да е той. А можеше да се е случило нещо друго, нещо да го е принудило да се затвори в себе си. Навярно бе така. Цяло чудо беше, че връзката ни бе продължила толкова време. На няколко пъти понечих да повдигна въпроса пред Кетъл или Кетрикен. Ала какво щях да кажа? Че досега не съм бил убеден дали Искрен е с мен, но сега изобщо не го усещам, така ли? Нощем край огъня се взирах в бръчките по лицето на кралицата и се питах има ли смисъл да я тревожа още повече. Затова скрих безпокойството си и не казах нищо.

Постоянните трудности правят дните еднообразни. Времето бе дъждовно и ветровито. Провизиите ни заплашително намаляваха, затова ядивните растения, които събирахме по пътя, и месото, което нощем осигурявахме ние с вълка, станаха важни за оцеляването ни. Вървах край пътя, вместо по него, но нито за миг не преставах да усещам шепота на Умението като ромон на вода край мен. Шутът пиеше редовни дози самодивско биле и скоро започна да проявява и неизчерпаемата енергия, и мрачните настроения, които характеризират тази билка. В неговия случай това означаваше веселие, ловки номера и жестоко язвителни остроумия. Той прекалено често се шегуваше с безплодността на нашето търсене и със свиреп сарказъм отговаряше на всяка окуражителна забележка. На втората вечер шутът започна да ми напомня за невъзпитано дете. Не се вслушваше в укорите ни, дори в тези на Кетрикен, и сякаш не знаеше, че мълчанието може да е злато. Не се боях толкова безкрайното му бърборене и хапливи песни да не

привлекат котерията, колкото постоянният шум да не заглуши приближаването им. От молбите да замълчи имаше също толкова полза, колкото от виковете да си затвори устата. Той ми опъваше нервите, докато не започнах да си представям как го душа. И ми се струва, че не само аз изпитвах такова желание.

По-мекото време беше единственото, с което положението на групата ни се подобри през тези дълги дни по пътя на Умението. Дъждът ставаше все по-слаб и непостоянен. Дърветата се разлистваха, а хълмовете се раззелениха почти за една нощ. Джепите пасяха на воля, а Нощни очи откриваше много дребен дивеч. По-малкото часове сън ми се отразяваха, но проблемът нямаше да се разреши, ако оставех вълка да ловува сам. Вече се боях да спя. Нещо повече, Кетъл се боеше да ми позволи да спя.

Без да я моля, старицата пое грижата за моя ум. Негодувах, ала не бях толкова глупав, че да се съпротивлявам. Кетрикен и Славей бяха приели, че тя знае достатъчно за Умението. Вече не ми позволяваха да се отдалечавам сам, нито в компанията на шута. Когато нощем ходех на лов с вълка, с нас идваше Кетрикен. Славей оставаше с мен на пост, по време на който по настояване на Кетъл ме разсейваше, като ме учеше на най-различни песни и истории. През кратките ми часове на сън Кетъл бдеше над мен и до нея вдигаше пара чай от самодивско биле. Ако се наложеше, можеше да го излее в гърлото ми и да упои моето Умение. Всичко това ме дразнеше, но най-зле беше, когато денем вървахме заедно. Не ми се позволяваше да говоря за Искрен, за котерията и изобщо за нищо, свързано с тях. Вместо това работехме върху различни варианти на играта, събирахме билки за вечерята или й рецитирах историите на Славей. Винаги, когато заподозреше, че се разсейвам, тя ме удряше с тоягата си. А щом се опитах да насоча разговора към нейното минало, надутото заявяваше, че това можело да доведе до въпроси, които трябвало да избягваме.

Няма по-трудна задача от това да се мъчиш да не мислиш за нещо. Колкото и да се съсредоточавах върху други неща, ароматът на някое крайпътно цвете ми навяваше мисли за Моли, а оттам и за Искрен, който ме бе повикал и не ми беше позволил да отида при нея. Понякога бърборенето на шута ми напомняше за търпимостта на крал Умен към неговите остроумия, а после и за това как и от чии ръце бе умрял моят крал. Най-тежко приемах мълчанието на Кетрикен. Тя вече

не ми говореше за тревогата си за Искрен. Не можех да я погледна, без да усетя колко много копнее да го намери, а в следващия миг се укорявах, че мисля за него. Ето как минаваха за мен дългите дни на нашето пътуване.

Местността постепенно се променяше. Спускахме се все по-ниско в долина след долина. Известно време пътят лъкатушеше край млечносива река. На места водата го бе стеснила до едва проходима пътека. Веднъж стигнахме до огромен мост. Когато го зърнахме в далечината, изящната му структура ми напомни за скелет и аз се уплаших, че ще открием само разбити останки от някогашните греди. Вместо това прекосихме по дъга, която се издигаше над водата ненужно високо, сякаш от радост, че е в състояние да го стори. Настилката беше лъскаво черна, арките над и под нас — светлосиви. Не успях да разбера от какво е направен — дали от истински метал, или от странен камък, защото материалът повече приличаше на тъкано влакно, отколкото на кован метал или дялан камък. Изящството и грациозността му за известно време накараха дори шута да замълчи.

След моста прехвърлихме няколко ниски хълма и започнахме да се спускаме. Този път долината бе тясна и дълбока като пукнатина в земята, сякаш някакъв великан много отдавна я беше разцепил с бойната си брадва. Пътят минаваше от едната ѝ страна и неумолимо продължаваше надолу. Не виждахме много от околността, тъй като самата долина бе пълна с облаци и зеленина. Това ме озадачаваше, докато не стигнахме до първото ручейче топла вода. То извираше точно край пътя, ала отдавна беше презряло покритите с орнаментални релефи каменни стени и дренажен канал, създадени от някакъв изчезнал строител. Шутът започна да души миризмата му и да обсъжда въпроса дали трябва да я отдаде на развалени яйца или на някакви стомашни газове на самата земя. За пръв път дори аз не се усмихнах на грубостта му. Бе отишъл прекалено далеч и в бъбренето му не беше останало нищо смешно, а само нетактичност и жестокост.

Рано следобед стигнахме до район с горещи вирове. Изкушението бе неустойимо и Кетрикен ни позволи да се установим на лагер. Можехме да отпуснем уморените си тела в топлата вода, макар че шутът се отказа заради миризмата. На мен не ми миришеше лошо, отколкото парите в баните в Джаампе, но с радост се отказах от неговата компания. Той отиде да потърси по-студена вода и тъй като

жените заеха най-големия вир, аз се оттеглих в един от по-малките на известно разстояние от тях. Дълго лежах във водата, после реших да изпера дрехите си — минералната вода миришеше доста по-неприятно от тях. След това ги прострях на тревата да съхнат и отново се отпуснах във водата. Нощни очи дойде, клекна на брега и озадачено се втренчи в мен, свил опашка около краката си.

„Приятно е“ — ненужно обясних аз, защото знаех, че усеща насладата ми.

„Сигурно защото нямаш козина“ — отвърна той.

„Влез и ще те изгъркам. Така ще се избавиш от зимната си козина“ — предложих му.

Вълкът презрително изсумтя. „Предпочитам да я сваля малко по малко.“

„Е, няма нужда да седиш и да ме зяпаш. Върви на лов, ако искаш.“

„Щях да ида, но високата женска ме помоли да те наглеждам.“

„Кетрикен ли?“

„Ти я наричаш с това име.“

„Как те помоли?“

Той ме погледна озадачено. „Като теб. Погледна ме и аз прочетох мислите й. Безпокоеше се, че си сам.“

„Кетрикен знае ли, че я чуваш? Тя чува ли те?“

„Понякога почти. — Вълкът се просна на поляната, протегна се и изплезил дългия си розов език. — Когато твоята женска те накара да ме прогониш, може да се обвържа с нея.“

„Не е смешно.“

Той не отговори, а започна да се търкаля, за да се начеше. Темата за Моли постоянно се изпречваше помежду ни като пропасть, до която не смеех да се приближа и в която Нощни очи натрапчиво надничаше. Изведнъж ми се прииска да бяхме като някога, едно цяло, живеещо само в настоящето. Отпуснах се и подпрях глава на брега. Затворих очи и изпразних ума си.

Когато отново отворих очи, шутът стоеше над мен и ме гледаше. Сепнах се. Нощни очи също — и с ръмжене скочи.

— Голям пазач — отбелязах аз.

„Той няма миризма и стъпва по-леко от падащ сняг!“ — възрази вълкът.

— Той винаги е с теб, нали — попита шутът.

— По един или друг начин — потвърдих аз и отново се отпуснах във водата. Скоро трябваше да изляза. Късният следобед преливаше във вечер. По-студеният въздух правеше горещата вода още по-приятна. След малко погледнах шута. Той все така стоеше и ме наблюдаваше.

— Какво има — попитах го.

Шутът махна с ръка и тронаво седна на брега. После каза:

— Мислех си за твоята свещарка.

— Аз полагам всички усилия да не мисля за нея — тихо отвърнах аз.

Старият ми приятел се замисли.

— Ако умреш, какво ще стане с нея?

Претърколих се по корем и се надигнах на лакти, за да го погледна. Почти очаквах това да е някаква негова нова подигравка, но лицето му беше сериозно.

— Бърич ще се погрижи за нея. Докато се нуждае от помощ. Тя е способна жена, шуте. — След кратко колебание прибавих: — Тя можеше да се грижи за себе си години преди... Шуте, аз никога не съм се грижил за нея. Бях с нея, но тя винаги сама си изкарваше прехраната. — Едновременно се почувствах засрамен и горд от това. Засрамен, че съм ѝ носил толкова малко, освен беди, и горд, че ме е обичала такава жена.

— Но предполагам, че поне искаш да ѝ отнеса някаква вест от теб, нали?

Бавно поклатих глава.

— Тя ме смята за мъртъв. И двамата ме смятат за мъртъв.

Ако наистина умра, предпочитам да вярва, че се е случило в тъмницата на Славен. Иначе само още повече ще ме презре. Как можеш да ѝ обясниш защо веднага не съм отишъл при нея? Не. Ако с мен се случи нещо, не искам тя да научи. — Навъсих се. Ами ако останех жив и се върнех при нея? Тази възможност бе още по-страшна. Опитах се да си представя как заставам пред нея и ѝ обяснявам, че за пореден път съм поставил своя крал на първо място. Силно стиснах очи.

— И все пак, след като всичко това свърши, искам да я видя пак — рече шутът.

Отворих очи.

— Ти ли? Не знаех, че изобщо някога сте разговаряли.

Това като че ли го изненада.

— Не, исках да кажа, заради теб. Лично да се погрижа да не й липсва нищо.

Трогнах се.

— Не зная какво да кажа.

— Тогава не казвай нищо. Само ми обясни къде да я открия. — Той се усмихна.

— Не съм съвсем сигурен — признах аз. — Сенч знае. Ако... ако не оцелея след онова, което трябва да направим, попитай него. — Не ми беше приятно да говоря за собствената си смърт, затова прибавих: — Разбира се, и двамата знаем, че ще оцелея. Предсказано е, нали?

Шутът ме изгледа странно.

— От кого?

Сърцето ми се сви.

— От някой Бял пророк. Поне така се надявах. — Хрумна ми, че изобщо не съм питал шута дали оцеляването ми е предсказано. Не всеки се спасява след победна битка. Събрах смелост. — Предсказано ли е дали Катализатора оцелява?

Той се замисли. И неочаквано отбеляза:

— Сенч води опасен живот. Няма гаранция, че и той ще оцелее. И в противен случай, е, трябва да имаш някаква представа къде е момичето. Няма ли да ми кажеш?

Фактът, че не отговори на въпроса ми, бе достатъчен отговор. Катализатора нямаше да оцелее. Все едно ме заля вълна студена солена вода. Сякаш потънах в това ледено предсказание и започнах да се давя в него. Никога нямаше да прегърна дъщеря си, никога вече нямаше да усетя топлината на Моли. Испитах почти физическа болка и тя ме замая.

— Фицрицарин — повика ме шутът, вдигна ръка и запуши устата си, като че ли не искаше да говори повече. С другата рязко стисна китката ми. Сякаш му се гадеше.

— Всичко е наред — промълвих аз. — Може би е по-добре да зная какво ме очаква. — Въздъгнах. — Чувал съм ги да споменават за едно селище. Бърич ходи там да купува разни неща. Едва ли е далеч. Можеш да започнеш оттам.

Шутът ми кимна окуражително. В очите му блестяха сълзи.

— Рибарски бряг — тихо казах аз.

Той продължи да седи и да ме наблюдава. След малко изведнъж се свлече настрани.

— Шуте?

Нищо. Изправих се и го погледнах. Лежеше на една страна и като че ли спеше.

— Шуте — извиках ядосано. След като не получих отговор, излязох от вира и отидох при него. Отпуснат на тревистия бряг, той имитираше дълбокото, равномерно дишане на спящ човек. — Шуте! — повиках го пак. Почти очаквах да скочи и да ме стресне. Той слабо изпъшка, като че ли смущавах съня му. Страшно се разгневих при мисълта, че толкова бързо може да се прехвърли от сериозен разговор на някаква дяволия. И все пак това беше типично за поведението му през последните няколко дни. Горещата вода престана да ми се струва приятна. Започнах да събирам дрехите си. Когато ги навлякох, все още бяха малко влажни. Обърнах гръб на шута и се запътих към лагера. Нощни очи ме последва.

„Това някаква игра ли е?“ — попита той.

„Нещо такова, струва ми се — отвърнах намусено. — Но не ми харесва.“

Жените вече се бяха върнали. Кетрикен разглеждаше картата, а Кетъл даваше овес на джепите. Славей седеше край огъня и решише косата си, но когато се приближих, вдигна поглед.

— Шутът намери ли чиста вода — попита ме певицата.

Свих рамене.

— Когато го видях за последен път, не беше. Поне не носеше.

— И без това имаме достатъчно в меховете. Просто предпочитам прясна вода за чая.

— И аз. — Седнах до огъня и я погледнах. С опитни, почти механични движения пръстите ѝ танцуваха по косата ѝ и я сплитаха на гладки плитки.

— Мразя мократа коса да ми се лепи по лицето — поясни тя и усетих, че съм я зяпнал. Засрамено се извърнах.

— А, той още можел да се изчервява — засмя се Славей. — Искаш ли да ти услуга с гребена си?

Вдигнах ръка към мократа си коса и измърморих:

— Май трябва.

— Наистина трябва — съгласи се тя, но не ми го подаде, а мина зад мен и приклепна. — Как се справяш с тази коса?

— Просто не ѝ обръщам внимание — измърморих аз. Нежното ѝ докосване ми беше невероятно приятно.

— Много е хубава, това е проблемът. В Бък никога не съм срещала мъж с толкова хубава коса.

Сърцето ми се разтуптя. Бъкски бряг във ветровит ден, Моли, седнала на червено одеяло срещу мен с не съвсем завързана блуза. Бе ми казала, че ме смятали за най-хубавото нещо, излязло от конюшните след Бърич. „Мисля, че е заради косата ти. Не е груба като на повечето бъкски мъже.“ Кратък отдых, размяна на мили думи между любими, лек разговор и нейното нежно докосване под открито небе. Почти се усмихнах. Ала не можех да си спомня онзи ден, без да си помисля и че подобно на много други мигове с нея, той бе завършил с кавга и сълзи. Гърлото ми се сви и аз разтърсих глава в опит да пропъдя спомените.

— Не шавай — смъмри ме Славей и ме оскуба. — Почти свърших. Потърпи още малко. — Тя рязко дръпна гребена. — Дай ми ремъчето — каза певицата и го взе от ръката ми, за да завърже опашката ми.

Кетъл се приближи до нас и попита:

— Има ли месо?

Въздъгнах.

— Още не. Но ще има. — Уморено се надигнах.

— Пази го, вълчо — помоли старицата Нощни очи. Той размаха опашка и ме поведе.

Когато се прибрахме в лагера, вече беше тъмно. Бяхме доволни от себе си, защото носехме не заек, а животно с раздвоени копита, напомнящо на козле, но с по-мека козина. Бях го изкормил, и за да дам вътрешностите на Нощни очи, и за да облекча товара си. Нарамих плячката, но скоро съжалих. Хапещите гадини, които приживе бяха измъчвали животното, сега с радост се прехвърлиха на моя гръб. Тази вечер пак щеше да се наложи да се изкъпя.

Усмихнах се на Кетъл, която дойде да ме посрещне, и смъкнах козлето от плещите си, за да ѝ го покажа. Но вместо поздравления тя само попита:

— Имаш ли още самодивско биле?

— Дадох ти целия си запас. Защо? Свърши ли? Напоследък шутът се държи така, че това почти ме радва.

Старицата ме изгледа странно.

— Скарахте ли се? Да не си го ударил?

— Какво? Не, разбира се!

— Открихме го до вира, където се къпа ти — тихо каза Кетъл. — Потръпваше като сънуващо куче. Събудих го, но дори буден, като че ли не беше на себе си. Доведохме го тук, обаче веднага си легна. Оттогава спи като заклан.

Оставих козлето на земята и побързах да вляза в шатрата. Нощни очи ме изпревари.

— Посъвзе се, но само за кратко — продължи Кетъл. — После пак заспа. Държи се като човек, който се възстановява от изтощение или от много продължителна болест. Страх ме е за него.

Почти не я слушах. Приклекнах до шута, който се бе свил на кълбо. Кетрикен стоеше на колене до него с помръкнало от тревога лице. Той ми приличаше просто на спящ човек. Обзе ме смесица от облекчение и раздразнение.

— Дадох му почти цялото самодивско биле — не спираше старицата. — Ако му дам остатъка, няма да ни остане нищо в случай, че го нападне котерията.

— Няма ли друга билка, която... — започна Кетрикен, ала аз я прекъснах.

— Защо просто не го оставим да се наспи? Може би това просто е краят на другата му болест. А може да е резултат от самото самодивско биле. Дори и при силните опиати човек не може вечно да заблуждава тялото си. То все някога взима своето.

— Вярно е — неохотно се съгласи Кетъл. Но това е толкова неприсъщо за него...

— Той не прилича на себе си още от третия ден, откакто пие самодивското биле — отбелязах аз. — Езикът му е прекалено остър, остроумията му са прекалено хапливи. Ако питаш мен, предпочитам тези дни да беше спал, отколкото да е буден.

— Е, може би в думите ти има известна истина. Тогава ще го оставим да спи — отстъпи старицата, пое си дъх, сякаш за да каже още нещо, ала замълча. Излязох навън, за да приготвя козлето за печене. Славея ме последва.

Известно време певицата просто седеше и ме наблюдаваше, докато го дерях. Животното не бе голямо.

— Помогни ми да разпалим огъня и ще го опечем цяло. Печеното месо по-дълго ще се запази в това време.

„Цяло ли?“

„Освен щедра порция за теб.“ Забих ножа си до колянната става и отрязвах крака на козлето.

„Това са само кокали“ — напомни ми Нощни очи.

„Довери ми се“ — успокоих го аз. Когато свърших, той имаше главата, кожата, четирите пищяла и единия бут. Не ми бе лесно да набуча останалото на шиш, но успях. Животното беше младо и очаквах месото да е крехко. Най-трудно щеше да е да изчакам, докато се изпече. Пламъците го облизаха и от него се разнесе апетитно ухание.

— Толкова много ли се сърдиш на шута — тихо попита Славей.

— Какво?!

— Докато пътувахме заедно, започнах да разбирам, че сте по-близки от братя. Очаквах да седиш до него и да се безпокоиш, както докато той беше болен. А ти се държиш така, като че ли му няма абсолютно нищо.

Помислих си, че менестрелите прекалено ясно разбират нещата. Отметнах косата от лицето си и се замислих.

— Днес шутът дойде при мен и си поговорихме. За това какво да направи той за Моли, ако аз умра и не се върна при нея. — Погледнах Славей и поклатих глава. Гърлото ми се сви и това ме изненада. — Шутът не очаква да остана жив. А когато един пророк ти каже такова нещо, е много трудно да вярваш в обратното.

Стъписаното ѝ изражение не ми подежда успокояващо.

— Пророците не винаги са прави — опита се да излъже Славей. — Каза ли ти със сигурност, че е видял смъртта ти?

— Когато го попитах направо, не ми отговори.

— Изобщо не е трябвало да повдига такава тема — изведнъж се ядоса певицата. — Как може да очаква, че ще продължиш напред, когато вярваш, че това ще доведе до смъртта ти?

Безмълвно свих рамене. През цялото време, докато ловувахме, бях отказвал да мисля за това. Вместо да се уталожат, чувствата ми само се бяха изострили. Внезапно изпитах непреодолима мъка. И гняв.

Бях бесен на шута за това, че ми е казал. Насилих се да обмисля нещата.

— Бъдещето не е негово дело. И не мога да го обвинявам заради намеренията му. И все пак е трудно да приемеш смъртта си не като нещо, което ще се случи някой ден, а като нещо, което най-вероятно ще се случи преди това лято да изгуби зеленината си. — Вдигнах глава и погледнах тучната ливада, която ни заобикаляше.

Поразително е колко различно изглежда нещо, когато знаеш, че е последното, което ще имаш. Изпъкваше всяко листо на всеки клон. Птиците пееха и размахваха пъстрите си криле. Миризмите на печено месо и на самата пръст, дори хрущенето на кокалите между зъбите на Нощни очи изведнъж ми се сториха уникални и скъпи. Колко такива дни бях изживял сляпо, мислейки само за халбата пиво, която ще изпия, щом стигна в града, или кой кон трябва да заведе при ковача да го подкове? Много отдавна в Бъкип шутът ме бе предупредил, че винаги трябва да живея така, сякаш е важен всеки ден, сякаш всеки ден съдбата на света зависи от моите действия. Сега внезапно разбирах какво се е опитвал да ми каже. Сега, когато оставащите ми дни бяха толкова малко, че можех да ги преброя.

Славей сложи ръце на раменете ми, наведе се и притисна бузата си към моята.

— Много съжалявам, Фиц — промълви тя. Почти не чух думите ѝ, само убедеността ѝ в моята смърт. Вперих очи в месото, което се печеше на огъня. Съвсем доскоро това бе било живо козле.

„Смъртта винаги е в границите на настоящето — внимателно каза Нощни очи. — Смъртта ни дебне и винаги е сигурна в плячката си. Никой не мисли за това, но всеки го знае в душата си. Всеки, освен човеците.“

Смаяно проумях онова, което се беше опитвал да ми обясни шутът за времето. Изведнъж ми се прииска да се върна назад и отново да изживея всеки отделен ден. Времето. Бях впримчен в него, затворен в мъничко късче от настояще, единственото време, върху което бях в състояние да влияя. Всички „скоро“ и „утре“, които планирах, бяха призраци, които всеки момент можеха да ми бъдат отнети. Намеренията не представляваха нищо. Нямах нищо друго, освен настоящето. Рязко се изправих.

— Разбирам — казах аз. — Той е трябвало да ми го каже, за да ме подтикне. Трябва да престана да се държа така, сякаш ще има „утре“, когато ще мога да оправя нещата. Всичко трябва да се свърши сега, веднага, без мисъл за утре. Без вяра в утрешния ден. Без страх от него.

— Фиц? — Славей се отдръпна от мен. — Говориш така, като че ли ще направиш нещо глупаво. — Тъмните й очи бяха пълни с тревога.

— Глупаво — повторих аз. — Глупаво като шута. Да. Ще наглеждаш ли месото?

Не я изчаках да отговори и влязох в шатрата. Кетъл седеше до шута и го гледаше. Кетрикен кърпеше ботуша си. Двете вдигнаха глави.

— Трябва да поговоря с него — казах им. — Сам, ако не възразявате.

Не обърнах внимание на озадачените им погледи. Вече ми се искаше да не бях казвал на Славей за предсказанието на шута. Тя несъмнено щеше да го предаде на другите, но в момента не исках да го споделям с тях. Трябваше да му кажа нещо важно и щях да го направя сега. Седнах до него, леко докоснах лицето му и усетих студенината на кожата му.

— Шуте? — тихо го повиках. — Трябва да поговоря с теб. Разбирам. Струва ми се, че най-сетне разбирам какво си се опитвал да ми обясниш през цялото време.

Трябваша ми още няколко опита, за да го накарам да се размърда. Накрая и аз донякъде започнах да споделям загрижеността на Кетъл. Това не беше дълбок сън. Ала шутът отвори очи и ме погледна в сумрака.

— Фиц? Утро ли е? — попита той.

— Вечер. И на огъня се пече прясно месо. Мисля, че хубавата храна ще ти помогне. — Поколебах се, после си спомних за какво съм дошъл. Настоящето. — Преди ти се разсърдих заради онова, което ми каза. Но сега мисля, че разбирам. Ти си прав — аз се крия в бъдещето и прахосвам дните си. — Поех си дъх. — Искам да ти дам обещата на Бърич. За да я пазиш. Но... после искам да му я занесеш. И да му кажеш, че не съм умрял край някаква овчарска хижа, а в изпълнение на клетвата си към краля. Това ще значи нещо за него и може мъничко да

компенсира всичко, което е направил за мен. Той ме научи да съм мъж. Не искам това да остане неизречено.

Свалих обещата от ухото си и я притиснах в отпуснатата длан на шута. Той лежеше и безмълвно слушаше. Лицето му бе сериозно. Поклатих глава.

— Нямам какво да пратя на Моли, нито на нашето дете. Тя ще получи иглата, която много отдавна ми даде Умен, но нищо повече. — Опитвах се да владея гласа си, но важността на думите ми ме задавяше. — Може би е най-разумно да не казваш на Моли, че не съм умрял в тъмницата на Славен. Ако е възможно. Бърич ще разбере причината за тази тайна. Тя веднъж вече ме е оплакала като мъртъв. Радвам се, че ще я потърсиш. Направи играчки за Копривка. — В очите ми запариха сълзи.

На лицето на шута се изписа загриженост. Той седна на одеялото и леко ме стисна за рамото.

— Щом искаш да потърся Моли, знаеш, че ще го направя, ако се стигне дотам. Но защо трябва сега да мислим за такива неща? От какво се боиш?

— От смъртта си — признах аз. — Но страхът няма да я предотврати. Затова искам да се подготвя, доколкото мога. Отдавна трябваше да го направя. — Взрях се в мътните му очи. — Обещай ми.

Той погледна обещата в шепата си.

— Обещавам. Макар да не зная защо смяташ, че моите шансове са по-големи от твоите. Нито пък имам представа как ще ги открия. Но ще го направя.

Изпитах огромно облекчение.

— Вече ти казах. Зная само, че колибата им е близо до селище на име Рибарски бряг. В Бък има няколко градчета с такива имена, вярно е. Но щом ми казваш, че ще я откриеш, аз ти вярвам.

— Рибарски бряг ли? — Той смръщи чело. — Като че ли си спомням... Мислех, че съм го сънувал. — Поклати глава и почти се усмихна. — Значи сега ми е известна една от най-строгите пазените тайни в Бък. Сенч ми каза, че даже той не знаел точно къде Бърич е скрил Моли. Били се уговорили само къде да оставя на Бърич съобщения. „Колкото по-малко души знаят една тайна, толкова по-малко могат да я издадат“ — рече ми Сенч. И все пак ми се струва, че

и преди съм чувал това име. Рибарски бряг. А може и да съм го сънувал.

Сърцето ми изстина.

— Какво искаш да кажеш? Да не ти се е явило видение за Рибарски бряг?

Той поклати глава.

— Не видение, не. Кошмар, по-страшен от обикновено. Когато Кетъл ме намери и ме събуди, имах чувството, че изобщо не съм спал, а часове наред съм бягал, за да си спася живота. — Шутът отново бавно поклати глава, разтърка очи и се прозя. — Дори не си спомням как съм легнал и съм заспал на открито. Но те ме намериха там.

— Трябваше да се сетя, че ти е зле. Ти беше до горещия извор и ми говореше за Моли и... разни неща. После изведнъж легна и заспа. Мислех, че ми се подиграваш.

Шутът се прозя.

— Изобщо не си спомням да съм те търсил. — После внезапно подуши въздуха. — Не спомена ли нещо за печено месо?

Кимнах.

— С вълка хванахме козле. Младо е и би трябвало да е крехко.

— Толкова съм гладен, че мога да изям и стари обувки — заяви шутът, отметна одеялото си и излезе от шатрата. Последвах го.

От дни не бяхме вечеряли така. Шутът изглеждаше уморен и замислен, но беше зарязал хапливия си хумор. Макар и не крехко като агнешко, месото беше вкусно. Нощни очи се сви до Кетрикен и остана с нея на пост, докато аз се вмъкнах под завивките.

Почти бях очаквал шутът да е бодър, след като бе проспал почти целия следобед. Той обаче пръв си легна и дълбоко заспа преди дори да успея да си събуя ботушите. Кетъл подреди играта и ми постави проблем. Легнах, за да се опитам да си почина, докато старицата бдеше над мен.

Но тази нощ не успях много да спя. Едва бях задрямал, когато шутът започна да трепери и да хленчи насън. Дори Нощни очи пъкна муцуна в шатрата, за да види какво става. Кетъл трябваше няколко пъти да го разтърси, за да го събуди, но когато той отново заспа, се повтори същото. Този път аз се пресегнах да го събудя. Ала когато докоснах рамото му, за миг споделих нощния му ужас.

— Събуди се, шуте! — Извиках му и сякаш в отговор на заповедта ми, той рязко седна на одеялото.

— Пусни ме, пусни ме! — Отчаяно изкрещя шутът. После се огледа и като видя, че никой не го държи, се отпусна.

— Какво сънуваше — попитах го.

Той се замисли, после поклати глава.

— Нищо ми няма. — Треперливо поемане на дъх. — Но се боя, че пак ме очаква, ако затворя очи. Ще проверя дали Кетрикен не иска компания. Предпочитам да стоя буден, отколкото да се срещна с... с онова, с което се срещам в сънищата си.

Гледах го, докато ставаше да излезе. После затворих очи. Открих я, бледа като лъскава сребърна нишка. Помежду ни имаше връзка на Умението.

„О! Това ли било?“ — удиви се вълкът.

„Усещаш ли я?“

„Само понякога. Същата като между вас с Искрен.“

„Само че по-слаба.“

„По-слаба ли? Едва ли. — Нощни очи се замисли. — Не е по-слаба, братко. Но е различна. По-скоро прилича на осезателно обвързване, отколкото на връзка на Умението.“

Шутът, който тъкмо излизаше от шатрата, се намръщи и погледна вълка.

„Виждаш ли? — попита Нощни очи. — Той ме усеща. Не ясно, но ме усеща. Здравей, шуте. Сърбят ме ушите.“

Шутът внезапно се наведе и почеса вълка зад ушите.

КАМЕНОЛОМНАТА

Сред планинците се разказват легенди за древна раса, която притежавала силни магически способности и знаела много неща, днес завинаги изгубени за хората. Тези приказки в много отношения са подобни на разказите за самодивите и Древните, които са разпространени в Шестте херцогства. В някои случаи приказките толкова много си приличат, че очевидно имат общ произход. Най-типичният пример е приказката „Летящият стол на вдовишкия син“. При планинците тази бъкска приказка е позната като „Летящата шейна на сирачето“. Кой може да определи коя се е появила първа?

Народът на Планинското кралство ще ви каже, че на тази древна раса принадлежат някои от най-странните паметници, на които човек може да има шанса да попадне в техните гори. На тях също се приписват по-маловажни постижения като някои стратегически игри, все още любими на планинските деца, и един изключително чудноват духов инструмент, задействан не от човешки дробове, а от въздух в надут мехур. Разказват се и приказки за древни градове навътре в планината, където някога живеели тези същества. Ала никъде в цялата им литературна традиция, устна или писмена, не съм открил сведения как е изчезнала тази раса.

След три дни стигнахме до каменоломната. Три дни бяхме пътували при изненадващо горещо време. Във въздуха ухаеше на разтварящи се листа и цветя, ехтяха птичи песни и бръмчене на насекоми. Животът от двете страни на пътя разцъфваше. Никога не бях осъзнавал повече, че съм жив. Шутът не бе споменал нищо повече за предсказанието си. За което му бях благодарен. Бях установил, че Нощни очи е прав. Беше достатъчно трудно да го знаеш. Нямах намерение да мисля за това.

После стигнахме до каменоломната. Отначало ни се стори, че просто нататък няма път. Той се спускаше в изкуствена клисура от гол камък, покриваща два пъти по-голяма площ от замъка Бъкип. Стените на долината бяха отвесни и голи. Тук-там бяха пръснати огромни блокове черен камък. В долния край на изкопа се бе събрала застояла дъждовна вода. Почти нямаше растителност, защото нямаше и много почва. Под краката ни беше черният камък, от който бе направен пътят на Умението. Когато вдигнахме очи към надвисналата скала срещу нас, видяхме черен камък със сребристи жилки. На дъното на каменоломната видяхме останки от огромни механизми, които ми напомниха за обсадни машини. Дървените им части бяха изгнили, металните — ръждясали.

Вниманието ми незабавно привлякоха две неща. Първо, черният стълб, който се издигаше на пътя ни, покрит със същите древни руни, каквито вече бяхме срещали. Второто беше пълното отсъствие на животни.

Спрях до колоната. Пресегнах се и вълкът се включи в търсенето. Студен камък.

„Може би да се научим да ядем скали, а?“ — предложи Нощни очи.

— Довечера ще трябва да отидем на лов другаде — съгласих се аз.

— И да намерим чиста вода — прибави шутът.

Кетрикен се приближи до стълба. Джепите вече се отдалечаваха в търсене на нещо зелено за ядене. Умението и Осезанието изостряха възприятието ми за другите хора. Но в момента не усещах нищо от кралицата. Лицето ѝ бе като замръзнало. После постепенно се отпусна, сякаш Кетрикен старееше пред очите ми. Погледът ѝ блуждаеше по

безжизнения камък и случайно попадна върху мен. На устните ѝ плъзна мъчителна усмивка.

— Няма го тук — каза тя. — Бихме толкова път, а той не е тук.

Нямаше какво да ѝ отговоря. От всичко, което можех да си представя в края на нашето пътуване, изоставената каменоломна ми се струваше най-невероятното. Опитах се да измисля нещо оптимистично. Не ми хрумна нищо. Това бе последното място, обозначено на нашата карта, и очевидно крайт на пътя на Умението. Кетрикен бавно седна на камъка до стълба, уморена и обезсърчена до сълзи. Когато погледнах Кетъл и Славей, видях, че ме наблюдават така, сякаш аз трябва да зная отговора. Не го знаех. Жегата ме задушаваше.

„Мирише на мърша.“

„На мен не ми мирише.“ Точно в момента най-малко исках да мисля за това.

„Недалеч оттук има нещо отдавна мъртво.“

— Тогава иди се отъркаляй в него — малко рязко отвърнах аз.

— Фиц — укори ме Кетъл, когато Нощни очи сърдито се отдалечи.

— Говорех на вълка — вяло поясних аз. Шутът разсеяно кимна. Не беше съвсем на себе си. Кетъл бе настояла да продължи да пие самодивско биле, макар че скромният ни запас го ограничаваше до съвсем малка доза от една и съща многократно запарвана кора. Сегизтогиз ми се струваше, че усещам връзката на Умението помежду ни. Когато го гледах, той понякога се обръщаше и отвърщаше на погледа ми, макар и от отсрещния край на лагера. И нищо повече. Когато го попитах, ми отговори, че понякога усещал нещо, но не бил сигурен какво. Не му споменах за онова, което ми бе казал вълкът. Със или без чая от самодивско биле, той си оставаше мрачен и отпуснат. Нощем сънят, изглежда, не му носеше покой, защото пъшкеше и бълнуваше. Напомняше ми на човек, който се възстановява от продължителна болест. Опитваше се да пази силите си, почти не разговаряше, нямаше я дори горчивата му веселост.

„Човек е!“

Вонята на трупа лепнеше в ноздрите на Нощни очи. Едва не повърнах.

— Искрен — възкликнах ужасено и се затичах в посоката, в която се бе отдалечил вълкът. Шутът ме последва. Жените гледаха

неразбиращо.

— Тялото беше вклинено между два огромни каменни блока. Изглеждаше сгушено, сякаш в смъртта човекът се бе опитвал да се скрие. Вълкът неспокойно го душеше. Спрях на известно разстояние, после запуших нос с ръкава на ризата си. Това помогна малко, ала не можа да спре вонята напълно. Приближих се, като се приготвих за онова, което знаех, че трябва да направя. Наведох се, хванах трупа за скъпия плащ и го измъкнах на открито.

— Няма мухи — някак сънено отбеляза шутът.

Беше прав. Нямаше нито мухи, нито червеи. Само разложена плът. Лицето на мъжа бе загоряло като на орач, само че още по-тъмно. Страхът го беше сгърчил, ала видях, че това не е Искрен. Въпреки това ми трябваше малко време, докато го позная.

— Карод — прошепнах аз.

— От котерията на Славен ли? — Като че ли наоколо можеше да има друг Карод.

Кимнах. Коленичих до Карод, като продължавах да притискам с ръкав носа и устата си.

— Как е умрял? — попита шутът. Смядта, изглежда, не го смущаваше, но на мен ми се струваше, че няма да мога да отговоря, без да повърна. Свих рамене. Предпазливо разгърнах дрехите му. Трупът едновременно бе вкочанен и омекваше. Беше ми трудно да го огледам, ала не успях да открия следи от насилие. Леко си поех дъх и го задържах, после с две ръце разкопчах колана му. Свалих го от тялото заедно с кесията и ножа и припряно се отдръпнах.

Докато се мъчех да отворя кесията, Кетрикен, Кетъл и Славей се приближиха до нас. Не знаех какво се надявах да намеря, но останах разочарован. Няколко монети, кремък и малък брус. Хвърлих всичко на земята и избърсах длан в крачола на панталона си. Вонята на смърт бе полепнала по кожата ми.

— Това е Карод — каза шутът на жените. — Сигурно е дошъл с помощта на колоната.

— Как е умрял? — попита Кетъл.

— Не зная — казах аз. — Мисля, че е от нещо, свързано с Умението. Така или иначе, той се е опитал да се скрие. Между тези скали. Да се махнем от тази смрад.

Върнахме се при стълба. Двамата с Нощни очи вървахме последни. Смъртта на Карод ме беше смаяла. Един член на котерията по-малко, казвах си. Но той бе умрял в каменоломната. Ако Искрен го беше убил с помощта на Умението, може би това означаваше, че също е бил тук. Зачудих се дали някъде наоколо ще се натъкнем на Бърл и Уил, ако и те са дошли, за да нападнат Искрен. Подозирах, че има по-голяма вероятност да открием неговия труп, ала не казах нищо на Кетрикен.

Струва ми се, че двамата с вълка го усетихме едновременно.

— Тук има нещо живо — прошепнах аз. — По-навътре в каменоломната.

— Какво? — попита шутът.

— Не зная. — Побиха ме тръпки. Осезателното ми усещане на съществуването се отдръпна като морска вълна. Колкото повече опитвах да го докосна, толкова повече ми убягваше.

— Искрен ли е? — попита Кетрикен. Сърцето ми се сви, когато видях, че надеждата отново проблясва в очите ѝ.

— Не — отвърнах внимателно. — Едва ли. Не ми прилича на човек. Никога не съм усещал такова нещо. — Замълчах за миг, после прибавих: — Почакайте тук, докато ние с вълка проверим какво е.

— По-скоро би трябвало да оставя вас двамата с шута да ни чакате, докато ние проверим — строго каза тя. — Вие сте изложени на опасност. Щом Карод е дошъл тук, може да се срещнем и с Бърл и Уил.

Накрая решихме да отидем всички, но много предпазливо. Разгърнахме се във верига и тръгнахме напред. Не можех да кажа точно къде усещам съществуването, затова бяхме нащрек. Каменоломната приличаше на детска стая, по пода на която са разхвърляни огромни кубчета и играчки. Минахме покрай отчасти издялан каменен блок. Той не притежаваше нищо от изящството на статуите от каменния парк. Беше тромав, груб и малко отблъскващ. Напомни ми за зародиш на кон. Колкото можех по-бързо продължих към следващото си прикритие.

Бях смятал, че няма да видим нищо по-обезпокоително от това примитивно каменно изваяние, ала следващото ме порази. Скулпторът с невероятни подробности бе изсякъл умиращ дракон. Крилете му бяха полуразперени, очите му бяха изцъклени от болка. Яздеше го млада жена. Беше се вкопчила в дългата шия и притискаше бузата си към нея.

Лицето ѝ представляваше маска на страдание — с широко отворена уста и изпънати като въжета жили на гърлото. Можех да видя миглите на девойката, всяко отделно косъмче от златната ѝ коса, фините зелени люспи около очите на дракона, дори капчиците слюнка по сгърчените му устни. Ала там, където трябваше да са могъщите крака и размахващата се опашка на чудовището, имаше само вълнист черен камък, сякаш жената и драконът бяха паднали в катранено блато и не можеха да се измъкнат.

Видях, че Кетъл извързва лице от статуята. В очите ѝ блестяха сълзи. Ала онова, което най-много смуцаваше двама ни с Нощни очи, беше мъчителното осезателно усещане на фигурата. То бе по-слабо от излъчването на скулптурите в каменния парк, но тъкмо поради това още по-остро. Зачудих се каква дарба е била използвана, за да се внуши такъв жив нюанс в една статуя. Въпреки че оценявах майсторството на това произведение, не бях убеден, че го одобрявам. Ала това се отнасяше за много от творенията на тази древна умела раса. Докато се промъквах покрай дракона, се питах дали с вълка не сме усетили именно него. Побиха ме тръпки, когато видях, че шутът се обръща и вперва очи във фигурата. Той се намръщи. Явно го усещаше, макар и не съвсем, „Може би сме усетили него, Нощни очи. Може би в края на краищата в каменоломната няма живо същество, а само този паметник на бавната смърт.“

„Не. Надушвам нещо.“

Бавно и дълбоко си поех въздух. Обонянието ми не беше толкова остро, колкото на Нощни очи, но сетивата на вълка допълваха моите. Усетих пот и по-слаб мирис на кръв. Пресни. Изведнъж вълкът се притисна до мен и двамата едновременно заобиколихме ръба на един голям каменен блок.

Беше друг дракон. Огромен като кораб. Целият от черен камък, заспал върху блока, от който излизаше. Наоколо бяха пръснати издялани парчета от скалата. Статуята ме смая. Създанието едновременно излъчваше сила и благородство. Сгънатите му отстрани криле бяха като свити платна, дъгата на могъщата му шия ми напомняше за боен кон. Трябваше ми известно време, за да забележа сивата фигура, просната до дракона. Зяпнах я и се опитах да определя дали мъждукащият живот, който усещам, идва от нея, или от изваянието.

Пръснатите наоколо камъни бяха почти като рампа, водеща към блока, от който излизаше драконът. Мислех, че хрущенето на стъпките ми ще накара човека да се раздвижи, ала той не помръдна. Струваше ми се, че не диша. Другите останаха по-назад, без да откъсват поглед от мен. Придружи ме само Нощни очи. Бях на една ръка разстояние от човека, когато той рязко се изправи и се обърна срещу мен.

Беше стар и мършав, със сива коса и брада. Дрипавите му дрехи бяха посивели от прах, прашно петно сивееше и на едната му буза. Коленете му се подаваха през крачолите на панталоните, целите покрити със струпеи и кръв от коленичене върху натрошен камък. Краката му бяха увити в парцали. В облечената си със сива ръкавица ръка стискаше меч, но не го държеше в готовност за бой. Усетих, че го изтощава самата тежест на оръжието. Някакъв инстинкт ме накара да разперя ръце, за да му покажа, че не се готвя да го напада. Той тъпо ме погледна, после бавно вдигна очи към лицето ми. Известно време просто се гледахме. Неговият втренчен, почти сляп поглед ми напомняше за арфиста Джош. Устата му се отвори широко и се видяха изненадващо бели зъби.

— Фиц? — Колебливо попита той.

Познах гласа. Беше на Искрен. Ала всичко в мен се ужасяваше, че е стигнал дотук, до тази човешка развалина. Зад себе си чух бързи стъпки и се обърнах. Кетрикен тичаше към нас. На лицето ѝ се бореха надежда и стъписване и все пак...

— Искрен! — Извика тя и в гласа ѝ звучеше единствено любов. Кралицата тичаше с протегнати към него ръце. Едва успях да я хвана.

— Не! Не го докосвайте!

— Искрен — отново извика Кетрикен и започна да се дърпа. — Пусни ме, пусни ме да отида при него.

— Не — промълвих аз. И както понякога се случва, тихата ми заповед я накара да спре. Тя ме погледна въпросително.

— Ръцете и краката му са покрити с магия. Не зная какво ще ти се случи, ако те докосне.

Кетрикен впери поглед в съпруга си. Той стоеше и ни наблюдаваше с мила, по-скоро смутена усмивка. После бавно се наведе и остави меча си на земята. Тогава кралицата видя онова, което бях видял и аз — издайническото сребристо искрене, което пълзеше по ръцете му. Искрен не носеше ръкавици — плътта на ръцете му бе

пропита с чиста сила. Петното на лицето му не беше прах — просто се бе докоснал.

Чух как другите се приближават зад нас.

— Искрен, принце мой, ние дойдохме — тихо каза шутът.

Разнесе се нещо средно между ахване и изхлипване. Обърнах се. Кетъл бавно се свличаше на колене, като притискаше едната си ръка към гърдите, а другата — към устата си. Очите ѝ бяха вперени в ръцете на Искрен. Славейя мигом се озова до нея. Кетрикен спокойно ме отстрани и направи крачка към мъжа си. Той не проявяваше признаци, че я познава. Кралицата спря на една ръка разстояние от него. Всички мълчахме. Известно време тя просто го гледа, после бавно поклати глава, сякаш в отговор на въпроса, който изрече.

— Милорд съпруже, не ме ли познавате?

— Съпруг — немощно каза той. Челото му се набръчка още повече — поведение на човек, който си спомня нещо, някога научно наизуст. — Принцеса Кетрикен от Планинското кралство. Тя ми е дадена за жена. Съвсем малко момиченце, дива планинска котка, русокоса. Това беше всичко, което знаех за нея, докато не ми я доведоха. — На лицето му грейна бледа усмивка. — И през нощта разпуснах златната ѝ коса като течащ поток, по-фин от коприна. Толкова фин, че не смеех да го докосна, за да не се закачи на мазолестите ми длани.

Ръцете на Кетрикен се вдигнаха към косата ѝ. Когато до нея бе достигнала вестта за Искреновата смърт, тя я беше отрязала почти до кожа. Сега стигаше до раменете ѝ, ала фината коприна я нямаше — бе загрубяла от слънцето, дъжда и праха по пътищата. Но кралицата я разпусна и разтърси глава.

— Милорд — тихо каза Кетрикен, погледна ме за миг, после пак погледна Искрен. — Не може ли да ви докосна?

— О... — Той сякаш се замисли, сведе очи към ръцете си и сви сребристите си пръсти. — Не. По-добре не.

Кетрикен треперливо си пое дъх.

— Милорд — започна тя и изхълца. — Искрен, аз изгубих нашето дете. Нашият син умря.

Дотогава не разбирах какво бреме е било за нея да търси съпруга си, знаейки, че трябва да му съобщи тази вест. Кралицата сведе гордата си глава, сякаш очакваше неговия гняв. Сполетя я нещо по-страшно.

— О — рече той. — Син ли сме имали? Не си спомням...

Струва ми се, че това я прекърши — да открие, че нейната разтърсваща новина нито го разгневява, нито го натъжава, а само го обърква. Сигурно се чувстваше предадена. Отчаяното ѝ бягство от замъка Бъкип и всички трудности, които бе изтърпяла, за да защити своето неродено дете, дългите самотни месеци на бременността ѝ, завършили със смъртта на детето ѝ и с нейния ужас, че трябва да съобщи на своя съпруг и господар как го е провалила: през последната година тя беше живяла в тази действителност. И сега стоеше пред своя съпруг и крал, а той не можеше да си я спомни. Засрамах се заради този треперещ старец, който се взираше в кралицата и така уморено се усмихваше.

Кетрикен не извика, нито заплака. Просто се обърна и бавно се отдалечи. Усетих усилията, които полагаше, за да се овладее. И гнева ѝ. Приклекнала до Кетъл, Славей вдигна поглед към кралицата и понечи да се изправи и да я последва, ала Кетъл я спря с леко помръдване на ръката.

„Да ида ли с нея?“

„Моля те. Но не я смущавай.“

„Не съм глупав.“

Нощни очи ме остави, за да тръгне след Кетрикен. Въпреки предупреждението ми, усетих, че отива право при нея, за да се приближи и да притисне голямата си глава към крака ѝ. Тя внезапно приклекна и го прегърна, зарови лице в козината му и скри там сълзите си. Вълкът облиза ръката ѝ. „Върви си“ — смъмри ме той и аз отдръпнах съзнанието си от тях. Запремигнах.

— Фицрицарин — каза Искрен. — Страшно съм уморен. А ми остава още много работа. — Той посочи дракона зад себе си, после замислено седна до статуята. — Положих толкова усилия...

Шутът се опомни преди мен.

— Принц Искрен... — започна той. — Кралю. Това съм аз, шутът. Може ли да ви служа?

Искрен вдигна поглед към слабия блед мъж, който стоеше пред него, и след малко каза:

— За мен ще е чест. — Главата му се олюля. — Наистина ще е чест да приема верността и службата на човек, който толкова предано

служи и на баща ми, и на моята кралица. — За миг зърнах нещо от предишния Искрен. После увереността отново напусна лицето му.

Шутът коленичи до него.

— Аз ще се грижа за вас — каза старият ми приятел. — Както се грижих за баща ви. — След това се обърна към мен. — Ще донеса дърва за огън и ще потърся чиста вода. — Погледна към жените и попита Славей: — Кетъл добре ли е?

— Почти припадна... — започна певицата.

— Добре съм, шуте — прекъсна я Кетъл. — Но Славей може да се заеме с онова, което трябва да се направи.

— А, добре. — Шутът, изглежда, беше взел нещата в свои ръце. Говореше така, сякаш щяхме да запарваме чай. — Тогава, ако обичате, госпожо Славей, бихте ли се погрижили за разпъването на шатрата? Или на две шатри, ако е възможно. Вижте каква храна ни е останала и пригответе вечеря. Обилна, тъй като мисля, че всички имаме нужда да се подкрепим. Аз ще се върна след малко с дърва и вода. И с билки, ако имам късмет. — После бързо хвърли поглед към мен. — Погрижи се за краля — прошепна той и се отдалечи. Славей зяпна, но тръгна да търси пръсналите се джепи. Кетъл я последва.

И така, след толкова много време и скитания, аз останах сам пред своя крал. „Ела при мен“ — ми бе заповядал той и аз бях дошъл. Изпълни ме покой, когато усетих, че гризящият ме глас най-после е утихнал.

— Е, тук съм, кралю мой — тихо казах аз, колкото на него, толкова и на себе си.

Искрен не отговори. Беше се обърнал с гръб към мен и дращеше статуята с меча си. После коленичи, хвана оръжието за дръжката и острието и започна да стърже с върха покрай предния крак на дракона. Приблжих се. Лицето му бе толкова напрегнато, движенията му бяха толкова прецизни, че не знаех какво да мисля.

— Искрен, какво правиш — попитах го.

— Дялам дракон — отвърна моят крал, без да ме поглежда.

Няколко часа по-късно продължаваше да го прави. Монотонното стържене, стържене, стържене на острието в камъка проникваше до корените на зъбите ми и опъваше всичките ми нерви. Бях останал при него. Славей и шутът бяха опънали нашата шатра и още една, по-малка, съшита от излишните ни зимни одеяла. Гореше огън. Кетъл се

грижеше за къкрещото гърне. Шутът подреждаше билките и корените, които бе събрал, а Славей се занимаваше със завивките в шатрите. Кетрикен за кратко се беше върнала при нас, но само за да вземе лъка и колчана си. Бе ни съобщила, че отива на лов с Нощни очи. Той ме беше стрелнал с тъмните си очи и аз си бях задържал езика зад зъбите.

Не бях научил почти нищо за Искрен. Стените на неговото Умение бяха високи и непристъпни. Почти не го усещах. Пресегнах се към непостоянното му Осезание, ала не успях да го разбера. Сякаш животът и умът му се колебаеха между неговото тяло и огромната статуя на дракона. Спомних си предишния път, когато се бях натъкнал на такова нещо. Между човек и неговия мечок. Двата бяха споделяли един и същ поток на живот. Подозирах, че ако някой се пресегнеше към нас с вълка, щеше да открие същото. Толкова дълго бяхме споделяли умовете си, че в известен смисъл бяхме едно същество. Но това не ми обясняваше как Искрен може да се е обвързал със статуя, нито защо упорства да я стърже с меч си. Копнеех да изтръгна оръжието от ръцете му, ала се сдържах. Той изглеждаше толкова потънал в работата си, че се боях да го прекъсна.

Бях се опитал да го разпитам. Когато му зададох въпроса какво е станало със спътниците му, Искрен бавно поклати глава.

— Нападаха ни като ято гарвани — орел. Приближаваха се, грачеха, кълвяха ни и бягаха.

— Гарвани ли — неразбиращо попитах аз.

Той поклати глава на глупостта ми.

— Наемни ратници. Обстрелваха ни отдалеч. Понякога ни атакуваха нощем. И някои от хората ми бяха объркани от котерията. Не можех да защитя умовете на податливите. Пращаха им нощни страхове и взаимни подозрения. Затова ги пратих да се върнат — внуших собствената си заповед в умовете им, за да ги спася един от друг. — Това беше единственият въпрос, на който получих почти изчерпателен отговор. Искрен или не отговори на другите, или бе уклончив. Затова се отказах. Вместо това му докладвах аз. Разказът ми беше дълъг, защото започнах от деня на заминаването му. Бях сигурен, че вече знае повечето от нещата, но въпреки това му ги повторих. Ако мислите му блуждаеха, както се опасявах, това можеше да опресни паметта му. И ако умът му под тази прашна външност бе остър както винаги, не беше

излишно да подреда всички тези събития и да ги представя в нужната перспектива. Не се сещах за друг начин да стигна до него.

Струва ми се, че започнах, за да се опитам да го накарам да разбере всичко, което е трябвало да преживеем, за да дойдем тук. Освен това исках да го разбудя за онова, което ставаше в кралството му, докато той се занимаваше тук със своя дракон. Може би се надявах отново да запаля в него някакво чувство на отговорност към неговия народ. Докато говорех, той изглеждаше безстрастен, ала сегиз-тогиз мрачно кимаше, сякаш потвърждаваше някакъв свой скрит страх. И през цялото време върхът на меча му драцеше по черния камък и стържеше, стържеше, стържеше.

Вече бе почти съвсем тъмно, когато чух тътренето на Кетъл зад себе си. Спрях да разказвам за приключенията си в разрушения град и се обърнах.

— Донесох ви чай — каза старицата.

— Благодаря — отвърнах аз и взех едната чаша, но Искрен само вдигна очи от безспирното си стържене.

Известно време Кетъл стоя, протегнала чашата към него. После заговори, ала не за да му напомни за чая.

— Какво правите? — Внимателно попита тя.

Стърженето внезапно спря. Той я зяпна, после се обърна към мен, сякаш за да види дали и аз съм чул смешния ѝ въпрос. Въпросителното ми изражение като че ли го удиви. Искрен се прокашля.

— Дялам дракон.

— С меча си ли? — В гласа ѝ усетих любопитство, нищо повече.

— Само грубите части — отвърна той. — За по-фината работа използвам ножа си. И после, за най-фината, пръстите и ноктите си. — Искрен бавно огледа огромната статуя. — Ще ми се да кажа, че е почти завършена — колебливо рече кралят. — Но как да го кажа, когато има още толкова много работа? Толкова страшно много работа... и се боя, че ще закъснея. Ако вече не съм закъснял.

— За какво да закъснееш — попитах го също толкова внимателно, колкото и Кетъл.

— Ами... да закъснея да спася народа на Шестте херцогства. — Искрен се втренчи в мен, сякаш съм идиот. — Защо иначе щях да го

правя? Защо иначе щях да напусна земята си и своята кралица, за да дойда тук?

Опитах се да разбера какво иска да каже, ала от устата ми неволно се изтръгна нов въпрос.

— Вярваш ли, че сам си издялал целия този дракон?

Той се замисли.

— Не. Не, разбира се. — Но точно когато изпитах облекчение, че не е съвсем луд, Искрен прибави: — Още не е довършен. — Той отново отпрати очи към дракона си с онзи нежен и горд поглед, който някога беше запазен за най-хубавите му карти. — Но и това ми отне прекалено много време. Страшно много време.

— Няма ли да изпием чай си, докато е топъл, милорд — попита Кетъл и му протегна чашата.

Искрен погледна чашата така, сякаш е нещо непознато. После я взе.

— Чай. Почти бях забравил за чая. Не е от самодивско биле, нали? Милостива Еда, как мразех тази горчива отвара!

При тези думи Кетъл едва не потръпна.

— Не, милорд, не е от самодивско биле, гарантирам ви. Направен е от крайпътни билки. Главно коприва и малко мента.

— Чай от коприва. Пролетно време майка ми ми даваше чай от коприва за подсилване. — Той се усмихна. — Ще вложя това в моя дракон. Майчиния ми чай от коприва. — Искрен отпи и сякаш се сепна. — Топъл е... отдавна не съм имал време да сложа в уста нещо топло.

— Откога? — Попита Кетъл.

— Ами... много отдавна. — Той отново отпи. — В потока край каменоломната има риба. Но е достатъчно, че губя време да я ловя, та камо ли да я готвя. Всъщност забравих. Вложил съм толкова много неща в дракона... може би това беше едно от тях.

— И откога не сте спали — продължаваше да настъпва Кетъл.

— Не мога едновременно да работя и да спя — отбеляза Искрен. — А работата трябва да се свърши.

— И ще се свърши — обеща му тя. — Но тази нощ ще спрете, само за мъничко, за да се нахраните. И после да поспите. Виждате ли? Погледнете там долу. Славея ви опъна шатра и вътре има топла мека постеля. И топла вода, за да се изкъпете. И чисти дрехи.

Той сведе очи към сребристите си ръце.

— Не зная дали мога да се изкъпя.

— Тогава Фицрицарин и шутът ще ви помогнат — весело му обеща Кетъл.

— Благодаря. Но... — Погледът му за миг се зарея в далечината. — Кетрикен. Не беше ли тук? Много отдавна? Или съм я сънувал? Толкова много от нея беше най-силно, че го вложих в дракона. Мисля, че това ми липсваше най-много от всичко, което съм вложил в него. — Искрен замълча за миг, после прибави: — Когато си спомням какво ми липсва.

— Кетрикен е тук — уверих го. — Отиде на лов, но скоро ще се върне. Добре е да си изкъпан и преоблечен, когато се върне. — Бях решил да отговарям на онези части от разговора, които бяха логични, и да не го смуцavam, като разпитвам за другите.

— Тя не обръща внимание на такива неща — с гордост отвърна той. — И все пак ще е хубаво... но имам още толкова много работа.

— Вече става тъмно, за да работите. Почакайте до утре — рече Кетъл. — Утре ще ви помогна.

Искрен бавно поклати глава и отново отпи от чая. Напитката, изглежда, му даваше сили.

— Не — тихо каза той. — Не мога. Разбираш ли, трябва да го направя сам.

— Утре. Ще видите. Ако дотогава имате достатъчно сили, навярно ще мога да ви помогна. Но дотогава не бива да мислите за това.

Кралят въздъхна и ѝ подаде празната чаша. Кетъл не я взе, а го хвана за лакътя и го изправи. Беше прекалено силна за толкова стара жена. Не се опита да му вземе меча, но той го остави да падне и покорно я последва, сякаш като го бе хванала за ръката, го беше лишила от воля. Плъзнах поглед по острието, което някога беше било гордостта на Ход. Зачудих се какво е обзело Искрен, че да превърне толкова царствено оръжие в каменоделски инструмент. Ръбовете бяха нацърбени, върхът не беше по-остър от лъжица. Мечът бе също като човека, помислих си, и се запътих след тях към лагера.

Когато стигнахме, с изненада установих, че Кетрикен се е върнала. Седеше край огъня и безстрастно се взираше в него. Нощни

очи лежеше едва ли не върху краката ѝ. Той наостри уши към мен, ала не понечи да остави кралицата.

Кетъл поведе Искрен право към импровизираната шатра, която бяха опънали за него, и кимна на шута, който безмълвно взе вдигащия пара леген и я последва. Когато се опитах да вляза с тях, шутът се обърна към нас с Кетъл и каза:

— Той няма да е първият крал, за когото се грижа. Оставете ми го.

— Не докосвай ръцете му до лактите — строго го предупреди старицата. Шутът малко се сепна, ала след миг кимна. Докато се отдалечавах, той вече развързваше ремъка на изтъркания Искренов елек и през цялото време бърбеше глупости. Чух Искрен да отбелязва:

— Страшно ми липсваше Чарим. Не биваше да му позволя да дойде с мен, но толкова дълго ми беше служил, че... Той умря бавно и мъчително. Беше ми трудно да го гледам как умира. Но и той отиде в дракона. Трябваше.

Върнах се при огъня. Чувствах се неловко. Славей разбъркваше яхнията, която весело къкреше. От забученото на шиш голямо парче месо капеше мазнина и караше пламъците да подскочат и съскат. Мирисът му ми напомни за собствения ми глад и коремът ми закъркори. Кетъл стоеше с гръб към огъня и се взираше в мрака. Кетрикен ме погледна.

— Е, как мина ловът — изведнъж попитах аз.

— Както виждаш — тихо отвърна кралицата, посочи гърнето, после небрежно кимна към насеченото на парчета диво прасе. Приблжих се, за да му се възхитя. Не беше малко.

— Опасна плячка — отбелязах аз, като се опитвах да говоря по-скоро нехайно, отколкото ужасено, че моята кралица сама се е справила с такова животно.

— Тъкмо такова трябваше да убия — с все същия тих глас каза Кетрикен. Разбрах я.

„Беше много добър лов. Никога не съм имал толкова много месо с толкова малко усилия“ — съобщи ми Нощни очи и нежно потърка глава в крака ѝ. Кралицата подръпна ушите му. Вълкът изскимтя от удоволствие и се притисна към нея.

— Ще го разглезиш — престорено я предупредих аз. — Каза, че никога не бил имал толкова много месо с толкова малко усилия.

— Той е страшно умен. Кълна се, че подгони животното към мен. И е смел. Когато първата ми стрела не го улучи, го държа на разстояние, докато не изстрелям втора. — Говореше така, сякаш не мислеше за нищо друго, освен за това. Кимах. Този разговор напълно ме задоволяваше. Ала тя неочаквано попита: — Какво му е?

Знаех, че няма предвид Нощни очи.

— Не съм сигурен — отвърнах предпазливо. — Бил е подложен на много лишения. Може би достатъчно, за да... отслабят ума му. И...

— Не — категорично ме прекъсна Кетъл. — Изобщо не е така. Макар да признавам, че е уморен. Всеки на негово място щеше да се изтощи. Но...

— Не е възможно да вярваш, че сам е издялал целия дракон!

— Вярвам — уверено отвърна старицата. — Всичко е точно така, както ти го каза. Трябвало е да го направи сам и затова го е направил. — Кетъл бавно поклати глава. — Никога не съм чувала такова нещо. Даже крал Мъдрост е имал помощта на своята котерия или поне на онова, което е останало от нея, докато стигнат дотук.

— Никой не може да издяла такава статуя с меч — упорито — заявих аз. Нейните твърдения бяха абсурдни.

В отговор тя се изправи и се отдалечи в мрака. Когато се върна, хвърли два предмета в краката ми. Единият беше длето. Върхът му се бе сплескал, острието му се беше затъпило. Вторият бе глава от стар железен чук със сравнително нова дървена дръжка.

— Наоколо са пръснати и още. Сигурно ги е открил в града. Или тук — каза старицата.

Зяпах очуканите инструменти и мислех за всички месеци, през които Искрен беше отсъствал. За това ли? За да издяла един каменен дракон?

— Не разбирам — промълвих накрая.

Кетъл заговори бавно, сякаш бях идиот.

— Той е дялал дракона и е влагал в него всичките си спомени. Отчасти затова изглежда толкова непонятен. Но има и още. Мисля, че е убил Карод с помощта на Умението и това ужасно го е обезсилило. — Тя тъжно поклати глава. — Да стигне толкова близо до края и да го победят. Чудя се докъде се простира коварството на котерията на Славен. Дали са пратили един от тях срещу Искрен, знаейки, че ако го убие с Умението, кралят може да се самоунищожи?

— Мисля, че никой от тази котерия няма да се жертва доброволно.

Кетъл горчиво се усмихна.

— Не съм казала, че са го пратили по негова воля. Не съм казала и че е знаел за намеренията на другите. Това е като играта на камъчета, Фицрицарин. Целта е да спечелиш, не да трупаш камъчета.

МОМИЧЕ ВЪРХУ ДРАКОН

В началото на нашата съпротива срещу алените кораби, още преди някой в Шестте херцогства да започне да я нарича „война“, крал Умен и принц Искрен разбраха, че им предстои непосилна задача. Сам човек, колкото и да владееше Умението, не беше способен да отблъсне пиратите от нашите брегове. Крал Умен повика Гален, главния учител, и му нареди да създаде на Искрен котерия, която да му помага. Гален се възпротиви на тази идея, особено след като установи, че един от бъдещите му ученици е незаконороден принц. Главният учител заяви, че нито един от предложените му ученици не е достоен за обучение, но крал Умен настоя и му заповяда да направи от тях каквото може. Когато неохотно отстъпи, Гален създаде котерията, носеща неговото име.

Скоро за принц Искрен стана ясно, че макар и вътрешно единна, котерията изобщо не се сработва добре с него. Ала Гален вече бе умрял, оставяйки Бъкип без свой наследник, който да поеме поста на главен учител. В отчаянието си престолонаследникът потърси други обучени в Умението, които да му се притекат на помощ. Макар в мирните години на царуването на крал Умен да не бяха създавани котерии, Искрен предполагаше, че е възможно да са останали живи умели, обучени за по-стари котерии. Нима членовете на котериите не бяха

известни с дълголетие то си? Може би щеше да открие някой, който или да му помогне, или да обучи други в Умението.

Но усилията на принц Искрен в тази област не му донесоха нищо. Всички умели, които успя да открие по писмени документи или устни сведения, или бяха умрели, или загадъчно бяха изчезнали. И така принц Искрен остана да води войната си сам.

Преди да успее да настоя Кетъл да обясни отговорите си, от шатрата на Искрен се разнесе вик. Всички скочихме, ала старицата първа стигна дотам. Шутът изскочи, отиде право при ведрото с вода и потопа дясната си ръка в него. Лицето му беше сгърчено от болка или страх, а навярно и от двете. Кетъл го последва, погледна ръката му и поклати глава.

— Предупредих те! Хайде, извади я от водата, няма никаква полза. Нищо няма да ти помогне. Чакай. Помисли. Това всъщност не е болка, само усещане, каквото досега не си изпитвал. Поеми си дъх. Отпусни се. Приеми го. Дишай дълбоко, дишай дълбоко.

Накрая той неохотно извади ръката си от ведрото. Кетъл незабавно го прекатури с крак и зарина с ботуша си мокротото петно с прах и чакъл. Държеше шута за лакътя. Проточих шия, за да мога да го видя. Върховете на първите три пръста на дясната му ръка сребрееха. Той ги погледна и потръпна.

— Няма да се измие — твърдо заяви Кетъл. — Няма да се изтрие. Вече ще го носиш със себе си, затова го приеми. Приеми го.

— Боли ли? — Загрижено попитах аз.

— Не му задавай този въпрос — озъби ми се старицата. — Не му задавай никакви въпроси. Погрижи се за краля, Фицрицарин, и остави шута на мен.

В тревогата си за шута съвсем бях забравил за краля. Наведох се и влязох в шатрата. Искрен седеше на две сгънати одеяла и се мъчеше да завърже връзките на една от моите ризи. Заклучих, че Славей е претършувала всички раници, за да му намери чисти дрехи. Толкова беше измършавял, че ризите ми му ставаха. Това ме порази.

— Позволете на мен, ваше величество — предложих аз.

Той не само веднага отпусна ръце, но и ги склучи зад гърба си.

— Шутът много ли е пострадал? — Попита ме кралят, докато се борех с покритите с възли връзки. Говореше почти като моя някогашен Искрен.

— Посребрени са само върховете на три пръста — отвърнах. Видях, че шутът е приготвил гребен и ремък. Заобиколих зад Искрен и започнах да реша косата му назад. Той припряно премести ръцете си пред себе си. Сивият цвят на косата му до известна степен се дължеше на скалния прах, ала не изцяло. Воинската му опашка бе сива с черни кичури. Опитах се да я пригладя назад.

— Какво е усещането — попитах, докато я завързвах с ремъка.

— Това ли? — Кралят протегна ръце напред и размърда пръстите си. — Като Умението. Само че повече, и е по ръцете ми.

И с това реши, че е отговорил на въпроса ми.

— Защо го направи? — Не го оставих на мира аз.

— Ами, за да дялам камъка, нали разбираш. Когато тази сила облива ръцете ми, камъкът трябва да се подчинява на Умението. Изключителен камък. Като Свидетелските камъни на Обелиска на правдата в Бък. Само че те съвсем не са толкова чисти, колкото този тук. Разбира се, ръцете са неподходящи инструменти за каменоделство. Но щом издялаш всичко излишно, чак до там, където чака драконът, той може да се събуди от докосването ти. Прокарвам длани по камъка и му предавам спомена си за дракона. А драконът се отръсква от всичко останало на парчета и прах. Съвсем бавно, естествено. Трябваше ми цял ден само за да разкрия очите му.

— Разбирам — промълвих аз. Не знаех дали е луд, или му вярвам.

Той се изправи, доколкото можеше в ниската шатра.

— Кетрикен сърди ли ми се — изведнъж попита Искрен.

— Ваше величество, не е моя работа да кажа...

— Искрен — уморено ме прекъсна той. — Наричай ме Искрен, и в името на Еда, отговори ми на въпроса, Фиц.

Дотолкова говореше като предишния Искрен, че ми се прииска да го прегърна. Вместо това отвърнах:

— Не зная дали се сърди. Определено е засегната. Тя измина дълъг и изтощителен път, за да те открие и да ти съобщи ужасна вест.

А теб като че ли не те интересуваше.

— Интересува ме, когато се замисля за това — мрачно възрази Искрен. — Когато се замисля, наистина скърбя. Но трябва да мисля за толкова много неща, че не мога да го правя едновременно. Усетих, когато детето умря, Фиц. Как можех да не усетя? Вложих в дракона и него, наред с всичко, което изпитах.

Кралят бавно излезе от шатрата. Последвах го. Той се изправи, но раменете му останаха изгърбени. Сега Искрен беше старец, някак си много по-стар от Сенч. Не го разбирах, ала знаех, че е така. Когато се приближи, Кетрикен вдигна глава и почти неохотно стана, за да се отдръпне от спящия вълк. Кетъл и Славя превързваха пръстите на шута с ленти плат. Искрен отиде право при кралицата и застана до нея.

— Милейди — сериозно рече той. — Ако можех, щях да ви прегърна. Но вие видяхте, че докосването ми... — Кралят посочи към шута и остави думите му да увиснат във въздуха.

Бях видял изражението ѝ, когато бе съобщила на Искрен за смъртта на детето. Очаквах да се извърне от него, да го засегне така, както я беше засегнал той. Ала Кетрикен имаше много по-голямо сърце.

— О, съпруге мой — промълви тя и гласът ѝ секна в гърлото ѝ. Искрен широко разпери посребрените си ръце и тя се приближи до него, за да го вземе в прегръдките си. Кралят сведе сивата си глава над нейната златна коса, но не позволи на дланите си да я докоснат. И извърна посребрената си буза настрани. Гласът му бе пресипнал и пресеклив.

— Даде ли му име? На нашия син?

— Нарекох го според обичаите на твоята страна. — Кетрикен си пое дъх. И произнесе името толкова тихо, че едва го чух. — Жертва — промълви тя. После силно се притисна към него и видях, че слабите му рамене се разтърсват от ридание.

— Фиц! — Остро ми изсъска Кетъл. Обърнах се и видях, че ми се мръщи. — Остави ги сами — прошепна старицата. — Направи нещо полезно. Донеси чиния за шута.

Бях ги зяпнал. Засрамах се, но се радвах да ги видя прегърнати, макар и в скръб. Направих каквото ми поръча Кетъл и в същото време донесох храна и за себе си. Отидох при шута. Той седеше и държеше пострадалата си ръка в скута си.

Когато седнах до него, шутът вдигна поглед.

— Не се изтрива с нищо — оплака се той. — Защо полепва по пръстите ми?

— Не зная.

— Защото си жив — лаконично отвърна Кетъл и седна срещу нас, сякаш имахме нужда от надзор.

— Искрен ми каза, че можел да извайва скалата с пръстите си, защото Умението ги обливало — казах ѝ аз.

— Да не би по средата на езика ти да има панти, че и двата му края се движат? Много дрънкаш — смъмри ме старицата.

— Може би нямаше да дрънкам толкова, ако ти говореше малко повече — възразих аз. — Скалата не е жива.

Тя ме погледна.

— Убеден си, нали? Е, тогава какъв смисъл има да говоря, щом ти вече знаеш всичко. — Кетъл нападна храната си, като че ли ѝ бе личен враг.

Славей дойде при нас, седна на земята до мен и сложи чинията си в скута си.

— Не разбирам това сребърно нещо на ръцете му — каза певицата. — Какво е?

Наведен над вечерята си, шутът захихика като непослушно дете, когато Кетъл я стрелна с гневен поглед. Но извъртанятия на старицата започваха да ми омръзват.

— Какво е усещането — попитах шута.

Той погледна превързаните си пръсти.

— Не е болка. Много е чувствително. Усещам тъканта на нишките в бинтовете. — Погледът му се зарея в далечината и на устните му плъзна усмивка. — Виждам човека, който ги е изтъкал, и познавам жената, която ги е изпрела. Овцете на склона, дъждът, който мокри гъстата им вълна, и тревата, която пасат... вълната е от трева, Фиц. Риза, изтъкана от трева. Не, не е само това. Почвата, черна, богата и...

— Спри! — Строго го прекъсна Кетъл. И сърдито се обърна към мен. — А ти престани да го разпитваш, Фиц. Ако не искаш да се отнесе прекалено далеч и да се изгуби завинаги. — Тя остро го сръга. — Яж си храната.

— Какво е да знаеш толкова много за Умението? — Ненадейно я попита Славей.

— Недей и ти — ядосано заяви Кетъл. — Нищо лично ли няма вече?

— Сред нас ли? Не много — отвърна шутът, ала без да я гледа. Гледаше Кетрикен, чието лице все още бе подутото от плач. Кралицата слагаше в чинии храна за себе си и Искрен. Изтърканите ѝ и лекъосани дрехи, мръсната ѝ коса, напуканата кожа на ръцете ѝ и простата домакинска задача, която изпълняваше за своя съпруг, би трябвало да ѝ придадат вид на обикновена жена. Но аз виждах в нея може би най-силната кралица, която Бъкип беше имал.

Докато поемаше от ръцете ѝ простата дървена паница и лъжица, Искрен леко потрепери и затвори очи за миг, като се бореше с притеглянето на историята на лъжицата. После лицето му се отпусна и кралят сложи първата хапка в устата си. Макар и от отсрещния край на лагера, усетих внезапното разбуждане на глада му. Искрен пресекнало си пое дъх и се нахвърли на вечерята като изгладнял вълк.

Кетъл го наблюдаваше. На лицето ѝ се изписа съчувствие.

— Не. Не ни остана почти нищо лично — тъжно рече тя.

— Колкото по-скоро Искрен се върне в Джаампе, толкова по-скоро ще се оправи — успокоително каза Славей. — Трябва да тръгнем още утре, не смятате ли? Или да му дадем няколко дни храна и почивка, за да възстанови силите си?

— Няма да го връщаме в Джаампе — отвърна Кетъл. — Той е започнал дракон. Не може да го остави. — Старицата ни погледна. — Единственото, което можем да направим за него, е да останем тук и да му помогнем да го довърши.

— Докато алените кораби опожаряват цялото крайбрежие на Шестте херцогства и Фароу напада Планините, ние ще висим тук и ще помагаме на краля да дяла дракон, така ли — сякаш не вярваше на ушите си, попита Славей.

— Да. Ако искаме да спасим Шестте херцогства и Планините, точно така трябва да постъпим. А сега ме извинете. Ще сготвя още месо. Кралят явно няма да се откаже от допълнително.

Оставих празната си чиния.

— Може би трябва да сготвим цялото животно. В това време месото бързо ще се развали — казах неблагоприятно.

През следващия час режах свинята на части, които през нощта да изсушим над огъня. Нощни очи се събуди и ми помогна да се избавя от обрезките, коремът му се изду. Кетрикен и Искрен тихо разговаряха. Опитвах се да не ги зяпам, но въпреки това усещах, че неговият поглед често се насочва към подиума, на който бе приклепнал неговият дракон. Гласът му звучеше колебливо и често съвсем заглъхваше, докато Кетрикен не му зададеше друг въпрос.

Шутът се забавляваше, като докосваше разни неща с омагьосаните си пръсти: паница, нож, ризата си. Посрещаше намръщените погледи на Кетъл с великодушна усмивка.

— Внимавам — веднъж й каза шутът.

— Ти нямаш представа как да внимаваш — възрази старицата. — Няма да усетиш как ще изгубиш пътя си. — Тя със сумтене се изправи и настоя отново да му превърже пръстите. След това двете със Славей отидоха да донесат още дърва. Вълкът с въздишка ги последва.

Кетрикен помогна на Искрен да влезе в малката шатра. След малко отново се появи, отиде в по-голямата и изнесе одеялата си. Забеляза, че я гледам, и ме засрами само с един поглед и една дума.

— Фиц — спокойно каза кралицата. После влезе при Искрен. Двамата с шута гледахме навсякъде другаде, но не и един към друг.

Продължих да режа месото. Беше ми омръзнало. Миризмата на прасето изведнъж се превърна в мирис на нещо мъртво, а не на прясно месо. Ръцете ми бяха в кръв чак до лактите. Орфаните маншети на ризата ми бяха подгизнали. Шутът дойде и приклепна до мен.

— Когато пръстите ми докоснаха ръката на Искрен, аз го разбрах — изведнъж каза той. — Разбрах, че е достоен крал, когото да следвам, също като баща му преди него. Зная какви са намеренията му — тихо прибави старият ми приятел. — Отначало не успях да ги проумея, но оттогава седя и мисля. И всичко отговаря на моя сън за Риълдър.

Побиха ме тръпки. Не от студ.

— И? — попитах аз.

— Драконите са Праотците — промълви шутът. — Но Искрен не може да ги събуди. Затова дяла свой дракон и когато свърши, ще го събуди и ще отиде на бой с алените кораби. Сам.

Сам. Тази дума ме порази. Искрен отново очакваше да се бие сам с алените кораби. Но имаше прекалено много неща, които не разбирах.

— Всички Праотци ли са били дракони — попитах аз. Мислите ми се върнаха към фантастичните рисунки и гоблени на Праотци, които бях виждал. Някои бяха приличали на дракони, но...

— Не. Праотците са дракони. Онези изваяни същества в каменния парк. Това са Праотците. Навремето крал Мъдрост успял да ги събуди, за да си осигури помощта им. Те са оживели единствено заради него. Но сега или спят прекалено дълбоко, или са мъртви. Искрен е изхабил голяма част от силата си в опити да ги вдигне по всички възможни начини, които е успял да измисли. И след като не успял, решил, че ще трябва да създаде свой собствен Праотец, да му вдъхне живот и да го използва срещу алените кораби.

Смаях се. Помислих си за осезателния живот, който двамата с вълка бяхме усетили да се таи в онези камъни. С пронизителна болка в гърдите си спомних мъката на девойката върху дракона. Жив камък, завинаги впримчен и неспособен да полети. Потръпнах. Това бе друг вид тъмница.

— Как става?

Шутът поклати глава.

— Не зная. Мисля, че и самият Искрен не знае. Прави го наслуки. Вае камъка и му дава спомените си. И когато свърши, съществото ще оживее. Предполагам.

— Чуваш ли се какво говориш? Камъкът ще стане и ще защити Шестте херцогства от алените кораби. Ами войските на Славен и граничните схватки с Планинското кралство? И тях ли ще отблъсне този „дракон“? — Гневът ми бавно растеше. — За това ли бихме толкова много път? За една приказка, на която няма да повярва и дете?

На лицето на шута се изписа оскърбено изражение.

— Ако щеш вярвай. Но зная, че Искрен вярва. Ако не греша, вярва и Кетъл. Защо иначе ще настоява да останем тук и да помогнем на Искрен да довърши дракона?

Известно време мислих над този въпрос. После го попитах:

— Сънят ти за дракона на Риълдър. Какво си спомняш от него?

Той безпомощно сви рамене.

— Главно усещанията. Ликувах и бях радостен, защото не само представях дракона на Риълдър, но и той щеше да ме вземе да полетя. Знаеш ли, малко бях влюбен в него. Но... — Шутът се запъна. — Не си спомням дали обичах Риълдър, или неговия дракон. В съня ми те се

сливаха... струва ми се. Трудно е да си спомниш сън. Трябва да го направиш още щом се събудиш и бързо да си го повториш, за да запаметиш подробностите. Иначе страшно бързо избледняват.

— Но в твоя сън имаше ли летящ каменен дракон?

— В съня си аз представях дракона и знаех, че ще летя на него. Още не го бях видял.

— Тогава е възможно това да няма нищо общо с дракона на Искрен. Може би във времето, от което идва сънят ти, е имало истински дракони от плът и кръв.

Той ме изгледа странно.

— Не вярваш ли, че сега съществуват истински дракони?

— Никога не съм ги виждал.

— В града — тихо ми напомни шутът.

— Това беше видение от друго време. Днес ти сам го каза.

Той протегна бледата си ръка към светлината на огъня.

— Мисля, че са като мен. Редки, но не митични. Освен това, ако нямаше дракони от плът, кръв и огън, откъде щеше да дойде идеята за тези каменни изваяния?

Уморено поклатих глава.

— Този разговор зацикля. Омръзна ми от загадки, предположения и вяра. Искам да знам каква е действителността. Искам да знам защо бихме толкова много път и какво трябва да направим.

Ала шутът не знаеше отговорите на тези въпроси. Когато Кетъл и Славей се върнаха с дървата, той ми помогна да запаля огъня и да наредя месото така, че топлината да изсмуче мазнината. Останалите парчета струпахме върху кожата. Имаше голяма купчина кости и обрезки. Въпреки че по-рано се бе натъпкал до пръсване, Нощни очи се зае да гризе кокала от крака на животното. Предположих, че някъде е повърнал част от храната.

„Няма такова нещо като прекалено голям запас от храна“ — доволно ми каза той.

Направих няколко опита да завържа разговор с Кетъл, ала кой знае как, това се превърна в лекция на тема моите грижи за шута. Той трябвало да бъде защитаван не само от котерията на Славен, но и от притеглянето на Умението, което можело да накара ума му да блуждае. Поради тази причина тя искала двамата заедно да стоим на пост. Старицата настоя шутът да спи по гръб с обърнати нагоре пръсти, за да

не докосва нищо. Тъй като обикновено спеше свит на кълбо, той не беше много доволен. Но накрая Кетъл все пак ни позволи да си легнем.

Смяната ми бе чак преди зазоряване. Ала още беше рано за нея, когато вълкът дойде, навря нос под бузата ми и започна да побутва главата ми. Отворих очи.

„Какво има?“

„Кетрикен се разхожда сама. Плаче.“

Съмнявах се, че ще приеме моята компания. Съмнявах се също, че трябва да е сама. Безшумно станах и последвах Нощни очи. Кетъл седеше край огъня и навъсено обръщаше парчетата месо. Знаех, че е видяла кралицата.

— Ще потърся Кетрикен.

— Може би не е зле — тихо отвърна старицата. — Тя ми каза, че отивала да разгледа дракона му, но вече доста време се бави.

Нямаше нужда от повече приказки. Тръгнах след Нощни очи, който решително се затича напред. Ала той не ме заведе при Искреновия дракон, а назад през каменоломната. Извисяващите се черни блокове поглъщаха и малкото лунна светлина. Сенките сякаш падаха във всички посоки и променяха перспективата.

Кожата ми настръхна, когато разбрах, че се приближаваме към стълба. Но открихме Кетрикен преди да стигнем до него. Неподвижна като самия камък, тя стоеше до девойката върху дракона. Беше се покатерила върху блока, който впримчваше съществуото, и дланта ѝ почиваше върху крака на момичето. Лунните лъчи падаха върху лицето на статуята така, сякаш каменните ѝ очи бяха отправени към кралицата. Светлината искреше по една каменна сълза и сребрееше по сълзите, стичащи се по лицето на Кетрикен. Нощни очи леко скочи на подиума и с тих вой притисна глава до бедрото ѝ.

— Шшт — прошепна му тя. — Слушай. Чуваш ли плача ѝ? Аз го чувам.

Не се съмнявах, защото я усещах да се пресяга с Осезанието. По-силно отпреди.

— Кетрикен — тихо казах аз.

Тя се сепна и с притисната към устата ръка се обърна към мен.

— Извинявай. Не исках да те уплаша. Но не бива да излизаш сама. Кетъл се бои, че все още има опасност от котерията, а не сме много далеч от стълба.

Тя горчиво се усмихна.

— Където и да съм, пак съм сама. И те не могат да ми направят нищо по-страшно от онова, което сама съм си причинила.

— Ти просто не ги познаваш като мен. Моля те, ела в лагера с мен.

Кетрикен се раздвижи и си помислих, че ще скочи на земята. Тя обаче седна и се облегна на дракона. Осезателното ми усещане за мъкката на дракона и девойката се усилваше от скръбта на кралицата.

— Само исках да легна до него — прошепна тя. — Да го прегърна. И той да ме прегърне. Да ме прегърне, Фиц. Да се почувствам... не в безопасност. Зная, че никой от нас не е в безопасност. Да се почувствам ценена. Обичана. Не очаквах нищо повече. Но той не пожела. Каза, че не можел да ме докосне. Че не смеел да докосва нищо живо, освен своя дракон. Не искал да ме докосва дори с ръкавици.

Краката ми сами ме понесоха нагоре при нея. Хванах я за раменете ѝ я изправих.

— Той щеше да го направи, ако можеше — казах ѝ. — Убеден съм. Щеше да го направи, ако можеше.

Кетрикен вдигна ръце, за да скрие лицето си, и безмълвните ѝ сълзи внезапно се превърнаха в ридания.

— Ти... и твоето Умение. И той. Говориш толкова разбиращо за чувствата му. За любовта му. Но аз... аз нямам... Аз само... Имам нужда да го усетя, Фиц. Да усетя ръцете му да ме прегръщат, да съм близо до него. Да вярвам, че ме обича. Както го обичам аз. След като го провалих в толкова много неща. Как мога да вярвам... когато той отказва дори... — Прегърнах я и притеглих главата ѝ към рамото си. Нощни очи се притисна до двама ни и тихо зави.

— Той те обича — повторих аз. — Обича те. Но съдбата е стоварила това бреме на плещите на двама ви. Трябва да го понесете.

— Жертва — въздъхна Кетрикен. Не знаех дали изрича името на детето си, или говори за собствения си живот. Тя продължи да плаче и аз я прегръщах, галех я по косата и ѝ казвах, че когато всичко свърши, за тях ще има живот и деца, деца, растящи в безопасност от алените кораби и злите амбиции на Славен. След време Кетрикен утихна и аз осъзнах, че е колкото от думите ми, толкова и от Осезанието ми. Чувствата ми към нея се бяха слели с тези на вълка. По-нежно от

връзка на Умението, по-топло и естествено, аз я прегръщах в сърцето си и в ръцете си. Нощни очи се притискаше до нея, казваше ѝ, че ще я пази, че неговото месо винаги ще е и нейно, че няма нужда да се бои от нищо, което има зъби, защото ние сме от една глутница и винаги ще останем такива.

Накрая Кетрикен въздъхна, отдръпна се и избърса сълзите от бузите си.

— О, Фиц — простичко и тъжно рече кралицата. И това бе всичко. Стоях неподвижно и усещах студена празнота там, където за кратко бяхме били заедно. Прониза ме внезапна болка от загубата. И потръпнах от страх, осъзнал причината. Девојката върху дракона беше споделила нашата прегръдка, близостта ни бе утешила осезателната ѝ мъка. Сега, когато стояхме на разстояние един от друг, далечният вледеняващ стон на камъка отново се надигна, по-висок и силен. Скочих от подиума, ала залитнах и едва не паднах. Това свързване някак си беше изсмукало част от силата ми. Докато мълчаливо придружавах Кетрикен към лагера, правех всичко възможно, за да скрия страха си.

Стигнах тъкмо навреме, за да поема поста от Кетъл. Двете с Кетрикен отидоха да спят, като обещаха да пратят шута при мен. Вълкът извинително ме погледна и последва кралицата в шатрата. Уверих го, че одобрявам постъпката му. След малко се появи шутът, като с лявата си ръка търкаше очите си, а дясната притискаше към гърдите си. Той седна на един камък срещу мен, докато аз проверявах кои парчета месо трябва да се обърнат. Известно време шутът мълчаливо ме наблюдаваше, после се наведе и с дясната си ръка взе една съчка. Знаех, че трябва да го смърря, ала също като него изгарях от любопитство. Скоро той хвърли съчката в огъня и каза:

— Четирийсетина години растеж, в зима и лято, буря и пек. А преди това, се е родил като орех от друго дърво. И така нишката продължава назад до безкрайност. Мисля, че няма защо много да се страхувам от естествените неща, а само от онези, които са създадени от човек. Тогава нишките се разплитат. Но предполагам, че ще ми е приятно да докосвам дървета.

— Кетъл каза, че не бивало да докосваш живи неща — напомних му аз като на дете.

— На Кетъл не ѝ се налага да свиква с това. За разлика от мен. Аз сам трябва да установя ограниченията си. Колкото по-скоро открива какво мога и не мога да правя с дясната си ръка, толкова по-добре. — Той дяволито се ухили.

Поклатих глава, но не успях да се сдържа и се засмях.

Той се присъедини към смеха ми.

— О, Фиц — рече шутът след малко. — Нямах представа колко много означава за мен това, че все още мога да те разсмивам. Щом мога да събудя смеха в теб, значи мога да разсмея и себе си.

— Изненадан съм, че изобщо все още си способен да се шегуваш — отвърнах аз.

— Когато можеш или да се смееш, или да плачеш, по-добре да се смееш. По-рано чух, че излизаш от шатрата — внезапно смени темата той. — После, докато те нямаше... Усетих част от онова, което се случи. Къде беше? Не успях да разбера много неща.

Замислих се.

— Връзката на Умението помежду ни може да става по-силна, вместо да отслабва. Струва ми се, че това не е добре.

— Самодивското биле свърши. Преди два дни изпих последната доза. Добре или зле, това е положението. А сега ми обясни какво се случи.

Нямаше смисъл да отказвам. Затова се опитах да му обясня. Шутът ме прекъсваше с многобройни въпроси, на повечето от които не успях да отговоря. Когато реши, че е разбрал всичко дотолкова, доколкото могат да го изразят думите, той ми се усмихна.

— Хайде да идем да видим това момиче върху дракона — предложи шутът.

— Защо? — Предпазливо попитах аз.

Той протегна дясната си ръка напред, размърда сребристите си пръсти и въпросително повдигна вежди.

— Не — твърдо отсякох аз.

— Страх ли те е — жегна ме шутът.

— Трябва да останем на пост — строго отвърнах аз.

— Тогава утре ще дойдеш с мен.

— Не е разумно, шуте. Кой знае как може да ти въздейства.

— Тъкмо затова искам да го направя. Освен това защо му е на един шут да е разумен?

— Не.

— Тогава ще трябва да го направя сам — с престорена въздишка рече той.

Отказах да се хвана на въдицата му.

— Май знаеш за Кетъл нещо, което не ми е известно, а — след малко попита шутът.

Погледнах го.

— Горедолу толкова, колкото зная за теб и което не е известно на нея.

— Аха. Добре казано. Тези думи биха могли да са откраднати от мен — похвали ме той. — Питал ли си се защо котерията не се опита пак да ни нападне?

— Да не си нарочил тази нощ да ми задаваш само неприятни въпроси?

— Напоследък не се сецам за други.

— Поне се надявам смъртта на Карод да ги е отслабила.

Трябва да е ужасен удар да изгубиш член на котерията си. Почти като да изгубиш животното, с което си обвързан осезателно.

— И от какво се боиш?

Отдавна бягах от този въпрос.

— От какво се боя ли? От най-страшното, разбира се. Боя се, че някак си събират по-голяма сила срещу нас, за да победят Искрен. Или че ни готвят капан. Боя се, че насочват Умението си, за да търсят Моли. — Последното прибавих с голяма неохота. Струваше ми се извънредно лошо предзнаменование дори да си мисля за това, камо ли да го изричам на глас.

— Не можеш ли да използваш Умението, за да я предупредиш?

— Не и без да я издам. С Умението никога не съм можел да се свързвам с Бърич. Понякога ги виждам, но не мога да ги накарам да ме усетят. Страх ме е, че мога да я разкрия на котерията дори само като се опитам. Той може да знае за нея, но няма представа къде е. Ти ми каза, че даже Сенч не знаел. А ратниците на Славен са на много места. Бък е далеч от Фароу и алените кораби са хвърлили херцогството в хаос. Той няма да прати хора там само за да търси едно момиче.

— Едно момиче и едно дете от рода на Пророците — напомни ми шутът. — Фиц, не говоря, за да те натъжа, а само да те предупредя. Аз скрих гнева му към теб. Онази нощ, когато ме хванаха... — Шутът

мъчително преглътна и очите му се зареяха в далечината. — Направих всичко възможно да го забравя. Ако се върна към онези спомени, те кипят и горят в мен като отрова, от която не мога да се прочистя. Усетих самото съществуване на Славен в себе си. Омразата към теб пълзи в него като червеи в разлагащо се месо. — Той поклати глава, сякаш му приляваше от спомена. — Този човек е луд. Приписва ти всяка зла амбиция, която е способен да си представи. Мисли за твоето Осезание с ненавист и ужас. Не може да проумее, че правиш всичко това за Искрен. Според него ти си посветил живота си да му вредиш още откакто си отишъл в Бъкип. Вярва, че двамата с Искрен сте дошли в Планините не за да събудите Праотците и да защитите Бък, а за да откриете някакво съкровище на Умението или сила, която да използвате срещу него. Славен смята, че няма друг избор, освен да действа пръв, да открие какво търсите и да го обърне срещу вас. И за тази цел е впрегнал всичките си средства и воля.

Слушах го, изпаднал в ужасено вцепенение. В очите му виждах човек, който си спомня за преживени мъчения.

— Защо не ми го каза по-рано — попитах го.

— Не ми е приятно да си го спомням. — Тялото му леко трепереше. — Те бяха в ума ми като лениви зли деца, трошащи всичко, което не могат да вземат. Не бях в състояние да спася нищо от тях. Но всъщност изобщо не се интересувах от мен. Смятаха ме за нещо по-долно от куче. В момента бях ядосани, че не са открили теб. И заради това едва не ме погубиха. После се замислиха как могат да ме използват срещу теб. — Шутът се закашля. — Ако не беше връхлетяла онази вълна от Умение...

Чувствах се като самия Сенч, когато тихо му казах:

— Сега аз ще използвам същото срещу тях. Те не са могли да те държат във властта си, без да ти разкрият много от себе си. Моля те, доколкото можеш да се върнеш в онзи момент и да ми разкажеш всичко, каквото си спомняш.

— Ако знаеше за какво ме молиш, нямаше да искаш това от мен.

Оставих мълчанието да го накара да обмисли молбата ми. Небето вече изсветляваше и тъкмо се бях върнал от обиколка около лагера, когато шутът започна:

— Има книги за Умението, за които никога не си чувал. Книги и свитъци, които Гален взел от стаите на умиращата Молба. Знанията,

които съдържали те, били само за главния учител, а някои дори били заключени със сложни ключалки. Гален имал много години да ги отключи. Нали знаеш, ключалката само помага на честния да остане честен. Гален намерил там много неща, които не разбирал. Но имало и свитъци, в които се изброявали всички умели. Той издирил онези, които успял, и ги разпитал. После ги убил, за да не позволи на друг да им зададе същите въпроси. Гален открил много в онези свитъци. Как човек може да живее дълго и да се радва на добро здраве. Как да причинява болка с Умението, без дори да докосва врага си. Но в най-древните свитъци открил загатвания за огромна сила, която очаквала умел с голяма дарба в Планините. Ако успеел да подчини Планинското кралство под своя власт, Славен можел да придобие сила, на която никой да не е в състояние да устои. С тази цел той поискал ръката на Кетрикен за Искрен, като не възнамерявал да допусне тя да стане съпруга на по-големия му брат. Планът му бил, когато Искрен умре, той да се ожени за нея вместо него. И да получи нейното наследство.

— Не разбирам. В Планините има кехлибар, кожи и...

— Не, не — поклати глава шутът. — Не става въпрос за нищо подобно. Гален не разкрил цялата си тайна на Славен, защото тогава нямало да има власт над неговия брат. Но след смъртта на главния учител Славен незабавно присвоил свитъците и книгите и започнал да ги изучава. Той не владее древните езици, но се боял да потърси помощта на други, за да не открият тайната му. Накрая обаче я разгадал и се ужасил. Защото вече нетърпеливо бил пратил Искрен в Планините, за да умре по време на някакво глупаво търсене. Той най-сетне разбрал, че силата, която Гален търсил за него, била силата на Праотците. И веднага решил, че Искрен се е наговорил с теб да намери същата тази сила за себе си. Как смеел да се опита да открадне съкровището, което Славен толкова дълго и с толкова много усилия бил търсил! Как смеел да се опита да направи Славен на глупак по такъв начин! — Шутът мрачно се усмихна. — Според него властта над Праотците е негово рождено право, а ти се опитваш да му го отнемеш. Славен смята, че като се стреми да те убие, защитава правдата и справедливостта.

Седях и кимах на думите му. Мозайката се подреждаше. Празнотите в моето разбиране за мотивите на Славен се попълваха и се получаваха ужасяваща картина. Знаех, че този човек е амбициозен.

Знаех също, че се страхува и подозира всеки и всичко, което не е в състояние да контролира. Аз бях представлявал двойна опасност за него — съперник за бащината му обич и човек със странна осезателна дарба, която той нито разбираше, нито можеше да унищожи. За Славен всеки друг на света бе или оръдие, или заплаха. Всички заплахи трябваше да се елиминират.

Навярно никога не му беше хрумвало, че единственото ми желание е да ме остави на мира.

ТАЙНИТЕ НА КЕТЪЛ

Никъде не се споменава кой е издигнал Свидетелските камъни на хълма край Бъкип. Те спокойно може да са отпреди построяването на самия замък. Предполагамата им сила, изглежда, няма нищо общо с култа към Еда и Ел, но хората вярват в това със същия яростен религиозен фанатизъм. Дори онези, които се съмняват в съществуването на богове, все пак се колебаят да полагат лъжливи клетви пред Свидетелските камъни. Черни и изтрити от вековете, те се извисяват високо над хълма. Дори някога да са имали някакви надписи, ветровете и водата са ги изличили.

Тази сутрин Искрен стана пръв — излезе със залитане от шатрата си още когато първите слънчеви лъчи връщаха багрите на света.

— Моят дракон! — Извика той, докато стоеше и премигваше срещу светлината. — Моят дракон! — Сякаш очакваше да е изчезнал.

Дори когато го уверих, че драконът му си е там, той продължи да се държи като разглезено дете. Искеше незабавно да продължи работата си. С много усилия успях да го убедя да изпие чаша чай от коприва и мента и да хапне малко изпечено на шиш месо. Кралят не пожела да изчака овесената каша да кипне и напусна лагера с месото и меч в ръка. Изобщо не спомена за Кетрикен. Скоро отново чух стърженето, стърженето, стърженето на върха на меча му в черния камък. Сянката на някогашния Искрен, която бях видял вечерта, беше избягала с настъпването на утрото.

Струваше ми се странно да посрещнем новия ден, без веднага да съберем целия си багаж. Никой не бе в добро настроение. Очите на Кетрикен бяха подпухнали. Кетъл беше кисела и сдържана. Вълкът все още смилаше месото, което бе погълнал предния ден, и искаше само да спи. Славей като че ли се дразнеше от всеки, сякаш ние бяхме виновни, че пътуването ни е завършило с толкова смущаващо разочарование. След като закусихме, певицата заяви, че отива да се погрижи за джепите и да изпере дрехите си на потока, който откри шутът. Кетъл навъсено се съгласи да отиде с нея за всеки случай, макар че очите ѝ често се обръщаха към Искреновия дракон. Кетрикен мрачно наблюдаваше своя съпруг и крал, който дялаше черния камък. Аз се заех с месото: опаковах изсушените парчета и наредих останалите да се сушат.

— Да вървим — повика ме шутът веднага щом свърших.

— Къде — попитах аз, като с копнеж си мислех за една кратка дрямка.

— При девойката върху дракона — напомни ми той. И нетърпеливо се отдалечи, без дори да се озърне, за да види дали го следвам. Знаеше, че нямам друг избор.

— Струва ми се, че идеята е глупава — извиках след него.

— Точно така — ухили ми се шутът и не пожела да каже нищо повече, докато не се приближихме до огромната статуя.

Тази сутрин девойката върху дракона изглеждаше по-спокойна, но може би просто започвах да свиквам с впримченото осезателно безпокойство, което усещах там. Без да се колебае, шутът веднага се покатери върху подиума до статуята. Последвах го по-бавно.

— Днес девойката ми се струва различна — тихо казах аз.

— В какъв смисъл?

— Не мога да определя. — Разгледах наведената ѝ глава, замръзналите на бузите ѝ каменни сълзи. — На теб струва ли ти се различна?

— Вчера не я разгледах много внимателно.

Сега, след като вече бяхме тук, шутът престана да се шегува. Предпазливо поставих длан на гърба на дракона. Отделните люспи бяха толкова сръчно издялани, извивката на тялото му бе толкова естествена, че почти очаквах да си поеме дъх. Това беше студен твърд камък. Събрах кураж и се пресегнах към камъка. Никога не бях усещал

такова нещо. Нямахме биещо сърце, нямахме дишащи дробове, нито никакви други физически признаци, които да ме насочат. Там бе единствено моето осезателно усещане на живот, впримчен и отчаян. За миг ми убягна — сетне се докоснах до него и то се пресегна към мен. Потърси усещането на вятъра по кожата, топлото пулсиране на кръвта, о, миризмите на летния ден, допира на дрехите до тялото ми, всичко онова, което представляваше част от живота, за който жадуваше. Рязко отдръпнах ръката си, уплашен от силата на пресягането му. Почти ми се стори, че може да ме привлече при себе си.

— Странно — прошепна шутът, защото беше свързан с мен и усещаше вълните на моето преживяване. Погледна ме, после протегна сребристия си показалец към девойката.

— Не бива да го правим — заявих аз, ала в думите ми нямахме сила. Стройната фигура върху дракона носеше елек, тесен панталон и сандали. Шутът я докосна по ръката.

В каменоломната се разнесе писък на болка и ярост. Шутът отхвърча от подиума, тежко се стовари по гръб върху скалата и изгуби съзнание. Аз се строполих до дракона. От пороя на осезателен гняв, който усетих, очаквах съществуването да ме стъпче. Инстинктивно се свих на кълбо и защитих главата си с ръце.

Всичко се случи само за миг, и все пак ехото на вика сякаш безкрайно продължи да отеква сред гладките каменни стени и блокове наоколо. Тъкмо слизах да се погрижа за шута, когато дотича Нощни очи. „Какво беше това? Кой ни заплаши?“ Приклегнах до шута. Беше си ударил главата и по черния камък се стичаше кръв, но ми се струваше, че не това е причината да е в безсъзнание.

— Знаех си, че не бива да го правим. Защо ти позволих? — Запитах се на глас, докато го вдигах на ръце, за да го занеса в лагера.

— Защото си глупак като него. А аз съм най-голямата глупачка, задето ви оставих сами, като си мислех, че ще се държите разумно. Какво е направил? — Кетъл все още бе запъхтяна от бързане.

— Докосна девойката върху дракона.

Докато говорех, вдигнах очи към статуята. За свой ужас над лакътя на девойката видях сребрист отпечатък от пръст, очертан с алено на фона на бронзовата ѝ плът. Кетъл проследи погледа ми, ахна, рязко се завъртя към мен и вдигна възлестата си ръка, сякаш за да ме удари. После сви юмрук и се насили да го отпусне.

— Не стига ли, че е впримчена там във вечни мъки, сама и откъсната от всичко, което някога е обичала? А вие двамата идвате и ѝ причинявате още болка! Как може да сте толкова зли?

— Не искахме да направим нищо лошо. Не знаехме...

— Незнанието винаги е било оправдание на жестоко любопитните — изсумтя Кетъл.

Изведнъж кипнах.

— Не ме укорявай в незнание, след като постоянно отказваш да ме спасиш от него! Намекваш, предупреждаваш и редиш злокобни думи, но не казваш нищо, което може да ни помогне. И когато допускаме грешки, ни ругаеш, твърдиш, че трябвало да действаме по-разумно. Как? Откъде да знаем какво е по-разумно, като не ни казваш?

Шутът се размърда в ръцете ми. Вълкът подуши провесената му ръка.

„Внимавай! Не позволявай на пръстите му да те докоснат!“

„Какво го е ухапало?“

„Не зная.“

— Не зная нищо — горчиво казах на глас. — Лутам се в мрака и наранявам всички, които обичам.

— Не смея да се намеся — извика ми Кетъл. — Ами ако някоя моя дума те прати в грешна посока? Какво ще стане тогава с всички пророчества? Сам трябва да откриеш пътя си, Катализаторе.

Шутът започваше да ми натезжава. Хванах го по-удобно, тръгнах към лагера и казах през рамо:

— Може би тъкмо затова си тук. Може да си била призвана и да имаш своя роля. Може би ролята ти е да ни спасиш от незнанието ни, за да изпълним това твое проклето пророчество. И като продължаваш да мълчиш, може би тъкмо ти ще ни попречиш. Но... — Спрях, за да хвърля думите си още по-свирепо срещу нея. — Но според мен ти мълчиш от други подбуди. Защото те е срам!

Извърнах се от поразеното ѝ лице. С гняв скрих срама си, че ѝ говоря така. Това ме изпълни с нова сила. Изведнъж категорично реших да накарам всички да се държат както трябва, детинска решителност, която често ми бе докарвала беди.

Отнесох шута в голямата шатра и го оставих върху постелята му. Откъснах оръфания ръкав на една дрипава риза, натопих го в студена вода и силно го притиснах към тила му. Когато кървенето отслабна,

разгледах раната. Не беше голяма, но имаше внушителна цицина. Все още продължавах да смятам, че не това е причината за припадането му.

— Шуте — тихо го повиках. — Шуте? — Избърсах лицето му с влажното парче плат. Той дойде на себе си и отвори очи. — Шуте?

— Ще се оправя, Фиц — немощно каза той. — Имаше право.

Не биваше да я докосвам. Но го направих. И никога няма да го забравя.

— Какво се случи?

Шутът поклати глава.

— Още не мога да говоря за това.

Скочих и едва не съборих шатрата с глава.

— Никой в цялата група не може да говори за нищо! — бясно заявих аз. — Освен мен. И аз имам намерение да говоря за всичко.

Оставих шута да зяпа след мен. Не зная дали лицето му изразяваше насмешка, или ужас. Не ме интересуваше. Излязох от шатрата и се изкачих по купчината чакъл на подиума, където Искрен дялеше своя дракон. Постоянното стържене, стържене, стържене на върха на меча му в камъка бе като пила за душата ми. Кетрикен мълчаливо седеше до него. Нито един от двамата не ми обърна внимание.

Спрях за миг и овладях дишането си. Отметнах косата от лицето си, изтупах панталона си и пооправих лекъосаните останки от ризата си. Направих три крачки напред. Официалният ми поклон беше насочен и към Кетрикен.

— Ваше величество крал Искрен. Ваше величество, кралице Кетрикен. Дойдох да завърша доклада си пред краля. Ако позволите.

Искрено бях очаквал двамата да ме пренебрегнат. Ала мечът на Искрен изскърца още два пъти и спря. Той ме погледна през рамо.

— Продължавай, Фицрицарин. Няма да прекъсна работата си, но ще те слушам.

Гласът му звучеше сериозно и учтиво. Това ме окуражи. Кетрикен ненадейно изправи рамене и ми кимна. Дълбоко си поех дъх и започнах да докладвам, както ме бяха учили, всичко, каквото съм видял или направил от посещението си в разрушения град. Веднъж по време на дългия разказ стърженето на меч се забави, после спря. Искрен тежко отиде и седна до Кетрикен. Понечи да хване ръката ѝ, но се опомни и отпусна ръце в скута си. Ала кралицата забеляза това

движение и се премести мъничко по-близо до него. Двамата седяха един до друг, моите бедни владетели, и ме слушаха.

По един или по двама, другите също дойдоха и се присъединиха към нас. Първо вълкът, после шутът и Славея, а накрая и старата Кетъл застанаха в полукръг зад мен. Когато гърлото ми започна да пресъхва и гласът ми пресипна, Кетрикен вдигна ръка и прати певицата за вода. Тя се върна с чай и месо за всички. Отпих само глътка от чая и продължих да разказвам, докато те си устройиха малко пиршество.

Изпълних решението си и говорих откровено, дори за онова, от което се срамувах. Не пропуснах нито страховете, нито глупавите си грешки. Разказах му как без предупреждение съм убил стражника на Славен, дори му съобщих името на мъжа, когото бях познал. Не скрих и осезателните си преживявания, както щях да постъпя едно време. Говорех съвсем честно, като че ли бяхме само ние с Искрен, разкрих му страховете си за Моли и детето ни, включително това, че ако Славен не ги открие и убие, Сенч ще вземе дъщеря ми за трона. Междувременно се пресягах към Искрен по всички възможни начини, не само с гласа си, но и с Осезанието и Умението, опитвах се да го докосна и да го събудя за някогашната му същност. Зная, че усещаше това пресягане, ала колкото и усилия да полагах, не успях да предизвикам никаква реакция.

Свърших с онова, което двамата с шута бяхме направили с девойката върху дракона. Наблюдавах лицето на Искрен, за да установя някаква промяна в изражението му, но не забелязах. Когато му разказах всичко, безмълвно останах да стоя пред него с надеждата, че ще ми зададе някакви въпроси. Предишният Искрен отново щеше да ме преведе през целия ми разказ, подробно да ме разпита за всяко отделно събитие, да ме пита какво съм мислил, подозирал или забелязвал. Ала този сивокос старец само няколко пъти кимна. И сякаш понечи да се изправи.

— Кралю! — Отчаяно го помолих аз.

— Какво има, момко?

— Нищо ли няма да ме попитате, нищо ли няма да ми кажете?

Искрен ме погледна, но не бях сигурен, че ме вижда. Той се прокашля.

— Аз убих Карод с Умението. Вярно е. Оттогава не съм усещал другите, но не вярвам, че са мъртви, а само че съм изгубил Умението

да ги усещам. Трябва да внимаваш.

Зяпнах го.

— И това ли е всичко? Че трябва да внимавам? — Думите му ме вледениха до мозъка на костите ми.

— Не. Има и по-лошо. — Искрен погледна към шута. — Боя се, че когато говориш на шута, Славен те чува. Боя се, че онзи ден при теб е дошъл именно Славен и с езика на шута те е попитал къде е Моли.

Устата ми пресъхна. Обърнах се към шута. Той изглеждаше поразен.

— Не си спомням... Никога не съм казвал... — Шутът мъчително си пое дъх, после внезапно се катурна на една страна и припадна.

Кетъл бързо се наведе над него, после каза:

— Диша.

Искрен кимна.

— Подозирам, че са го пуснали. Може би. Не разчитайте на това. — Погледът му се върна към мен. Опитвах се да остана прав. Бях усетил, когато бяха избягали от шута. Усетих го като скъсваща се копринена нишка. Те не го бяха държали силно, но и това бе достатъчно. Бях разкрил всичко, каквото им беше трябвало, за да убият жена ми и детето ми. Бяха претършували сънищата му и бяха откраднали всичко, което можеше да им е от полза.

Отидох при шута. Хванах ръката му и се пресегнах към него. Той бавно отвори очи и се надигна. Известно време само неразбиращо ни гледаше. Погледът му срещна моя и в тъмните дълбини на очите му проблесна срам.

— „И онзи, който най-много го обича, най-жестоко ще го предаде.“ Собственото ми пророчество. Зная го от единайсетата си година. Сенч, казах си, когато искаше да вземе детето ти. Сенч е твоят предател. — Той тъжно поклати глава. — Но съм аз. Аз. — Шутът бавно се изправи. — Съжалявам. Много съжалявам.

Зърнах влага в очите му. Той се обърна и се отдалечи. Не можах да се насиля да тръгна след него, но Нощни очи безшумно стана и го последва.

— Фицрицарин. — Искрен си пое дъх и тихо каза: — Фиц, ще се опитам да довърша дракона. Нищо повече не мога да направя. Само се надявам, че ще е достатъчно.

Отчаянието ми даде дързост.

— Няма ли да го направите заради мен, кралю? Няма ли да използвате Умението си и да предупредите Бърич и Моли, за да могат да избягат от Рибарски бряг, преди да ги открият?

— О, момчето ми — съчувствено рече той и пристъпи към мен. — Дори да смеех, боя се, че вече нямам сила. — Кралят вдигна глава и огледа поред всички ни. Очите му най-дълго се задържаха върху Кетрикен. — Всичко ми изневерява. Тялото ми, умът ми и Умението ми. Страшно съм уморен и от мен не е останало почти нищо. Когато убих Карод, изгубих Умението си. Оттогава работата ми рязко се забави. Отслабва даже чистата сила на ръцете ми и стълбът е затворен за мен — не мога да премина през него, за да подновя магията. Боя се, че може сам да съм се погубил. Боя се, че няма да съм в състояние да довърша задачата си. Накрая може да проваля всички ви. Всички ви и целите Шест херцогства.

Кетрикен скри лице в шепи. Помислих си, че ще заплаче. Но когато отново вдигна глава, видях силата на любовта ѝ към него да сияе над всичко друго, което изпитваше.

— Щом вярваш, че трябва да го направиш, тогава ми позволи да ти помогна. — Тя посочи дракона. — Все трябва да мога да направя нещо, за да ти помогна да го завършиш. Покажи ми къде да дялам камъка, а после ти ще продължиш с подробностите.

Искрен тъжно поклати глава.

— Щеше ми се да можеш. Но трябва да го направя сам. Трябва да направя всичко сам.

Кетъл неочаквано скочи, застана до мен и ме изгледа така, като че ли аз съм виновен за всичко.

— Ваше величество крал Искрен — започна старицата. Сякаш изгуби кураж за миг, после заговори още по-високо. — Милорд, вие грешите. Малко дракони са създавани от сам човек. Поне не драконите на Шестте херцогства. Не зная какво могат да направят сами другите, истинските Праотци. Но зная, че драконите, създадени от хора от Шестте херцогства, най-често са били дело на цели котерии, а не на сам човек.

Искрен я гледаше безмълвно. После с разтреперан глас попита:

— Какво казваш?

— Казвам каквото зная. Каквото и да си мислят за мен някои. — Тя се огледа, сякаш искаше да се сбогува с нас, след това се обърна единствено към краля: — Милорд, аз се казвам Ветрушка и някога бях от котерията на Стълб. Но използвах Умението си, за да убия друга жена, член на моята котерия. От ревност. Това беше държавна измяна, защото от нас зависеше могъществото на кралицата. И аз я провалих. За това бях наказана така, както повели кралското правосъдие. Умението ми бе запечатано и аз бях затворена в себе си, неспособна да се пресягам извън стените на тялото си, неспособна да приемам докосването на онези, които обичам. Направи го собствената ми котерия. Заради самото убийство кралицата завинаги ме прогони от Шестте херцогства. Прати ме надалеч, та да не би някой умел да се съжали над мен и да се опита да ме освободи. Тя каза, че не си представляла по-тежко наказание и че някой ден в самотата си съм щяла да копнея за смъртта. — Кетъл бавно се свлече на старческите си колене. — Ваши величества, тя беше права. Сега ви моля за милост. Или ме убийте. Или... — Тя постепенно вдигна глава. — Или използвайте силата си, за да ме отворите за Умението. И аз ще ви служа като котерия, за да издялате своя дракон.

За известно време се възцари пълна тишина.

— Не съм чувал за котерия на Стълб — накрая смутено отвърна Искрен.

Гласът на Кетъл трепереше.

— Аз я унищожих, милорд. Ние бяхме само петима. В резултат на моето престъпление останаха само трима живи за Умението, и те бяха преживели физическата смърт на един от членовете и... запечатването на моето Умение. Това много ги отслаби. Чух, че кралицата ги освободила от служба и че те потърсили пътя, който някога започвал от Джаампе. Никога не се завърнали, но мисля, че не са оцелели от трудностите на пътя. Едва ли са създали дракон, за какъвто някога мечтаехме.

— Нито баща ми, нито неговите съпруги са имали свои котерии — каза Искрен. — Нито баба ми. — Той сбърчи чело. — На коя кралица си служила, жено?

— На кралица Усърдие, ваше величество — тихо отвърна Кетъл, все така коленичила на твърдия камък.

— Кралица Усърдие е царувала преди повече от двеста години — отбеляза Искрен.

— Починала е преди двеста дваайсет и три години — обади се Славея.

— Благодаря ти — сухо рече Искрен. — Преди двеста дваайсет и три години. А ти искаш да повярвам, че си била от нейната котерия.

— Бях, милорд. Насочих Умението към себе си, защото исках да запазя младостта и красотата си. Това не се смяташе за нещо похвално, но повечето умели го правеха до известна степен. Трябваше ми повече от година, за да подчиня тялото си. Но успях. До ден-дневен бързо оздравявам. Повечето болести ме подминават. — Тя не успя да скрие нотките на гордост в гласа си.

— Легендарното дълголетие на умелите — промърмори крал Искрен. — В книгите на Молба трябва да е имало много неща, с които двамата с Рицарин никога не сме били запознати.

— Много. — Кетъл вече говореше по-уверено. — Удивена съм, че с толкова скромно обучение вие с Фицрицарин сте успели да стигнете чак дотук. И да издълате дракон сам? Това е подвиг, достоен за песен!

Искрен я погледна.

— О, я стига, жено, седни. Не мога да те гледам коленичила така. Явно трябва да ми кажеш много неща. — Той неспокойно запристъпва от крак на крак и се озърна назад към дракона. — Но докато разговаряме, аз не работя.

— Тогава ще ви кажа само онова, което трябва — предложи Кетъл и с мъка се изправи. — Аз бях силна в Умението. Достатъчно, за да убия с него, за разлика от мнозина. — Тя се запъна, пое си дъх и продължи: — Тази сила все още е в мен. Някой силен умел може да ме отвори за нея. Мисля, че вие притежавате тази сила. Макар че в момента може и да не сте в състояние да я съберете. Убили сте с Умението, а това е ужасно. Въпреки че членът на котерията не ви е бил верен, вие сте работили заедно. Като сте го убили, вие сте убили част от себе си. И тъкмо затова ви се струва, че не ви е останало Умение. Ако имах своето, щях да ви помогна да се излекувате.

Искрен мрачно се засмя.

— Аз нямам Умение, ти нямаш Умение, но ако имахме, можехме да се излекуваме един друг. Жено, това е като оплетено въже без

краища. Как да развържем възела, освен с меч?

— Ние имаме меч, милорд. Фицрицарин. Катализатора.

— А, онази стара легенда. Баща ми много я обичаше. — Той ме погледна замислено. — Смяташ ли, че е достатъчно силен? Умението на племенника ми Август беше унищожено и той не успя да се възстанови. Понякога ми се струва, че за него така е било най-добре. Умението го водеше по неподходящ за него път. Тогава заподозрях, че Гален е направил нещо с котерията. Но имах страшно много работа. Постоянно имах страшно много работа.

Усетих, че умът на моя крал започва да блуждае. Решително пристъпих напред.

— Милорд, какво желаете да опитам?

— Не искам да опитваш нищо. Искам да го направиш. Така ми казваше Сенч. Повечето от него вече е в дракона, но съм пропуснал този момент. Трябва да го вложим.

Кетъл се приближи до Искрен.

— Милорд, помогнете ми да освободя Умението си. И аз ще ви помогна да завършите дракона.

Имаше нещо в начина, по който изрече тези думи. Въпреки че бяха казани гласно пред всички ни, усетих, че само Искрен разбира пълния им смисъл. Накрая той неохотно кимна.

— Не виждам друг изход — сякаш на себе си промълви той. — Никакъв друг изход.

— Как да направя нещо, след като дори не знам какво е то? — възразих аз. — Милорд — прибавих след укоризнения поглед на Кетрикен.

— И ти знаеш колкото нас — кротко ме смъмри Искрен. — Умението на Ветрушка е било унищожено от собствената ѝ котерия, за да я осъдят на изгнание през остатъка от живота ѝ. Трябва да използваш силата си както можеш и да отпечаташ Умението ѝ.

— Нямам представа откъде да започна — отвърнах аз. — Ала Кетъл се обърна и ме погледна. В старческите ѝ очи блестеше молба. Загуба и самота. И жажда за Умението, която я разяждаше отвътре. Двеста двадесет и три години! Дълго време за изгнание от родината. И невероятно дълго време за заточение в собственото ти тяло. — Но ще опитам — поправих се аз. Протегнах ръка към нея.

Тя се поколеба, после стисна дланта ми. Стояхме, хванати ръка за ръка, и се взирахме един в друг. Пресегнах се към нея с Умението, ала не усетих отговор. Погледнах я и се опитах да си кажа, че я познавам, че би трябвало да ми е лесно да я достигна. Подредих мислите си и си спомних всичко, което знаех за свадливата старица. Помислих си за безмълвната ѝ упоритост, за острия ѝ език и сръчните ѝ ръце. Спомних си как ме беше учила на играта на Умението и колко често я бяхме играли, навели глави над разчертания плат. „Кетъл — строго си казах аз. — Пресегни се към Кетъл.“ Но Умението ми не откриваше нищо.

Не знаех колко време е изтекло. Знаех само, че съм много жаден.

— Имам нужда от чаша чай — казах ѝ и я пуснах. Тя кимна, като криеше разочарованието си. Едва сега забелязах, че слънцето вече се е издигнало над планинските върхове. Отново чух стърженето, стърженето, стърженето на Искреновия меч. Кетрикен пак седеше и мълчаливо го наблюдаваше. Не знаех къде са отишли другите. Дватама се отдалечихме от дракона и се запътихме към мястото, където все още тлееше огънят. Начупих съчки на малки парчета, докато тя пълнеше котлето. Почти не разговаряхме. Имаше още от билките, които Славей бе събрала за предишния чай. Бяха повехнали, но ние ги използвахме и заедно изпихме чая си. Стърженето на меча в камъка продължаваше някъде в далечината, почти като жужене на насекоми. Вперих очи в седналата до мен старица.

Моето Осезание ми подсказваше за силен и енергичен живот в нея. Бях усетил старческата ѝ ръка в своята, подутите костеливи пръсти, загрубели от работа. Видях бръчките около очите и в ъгълчетата на устата ѝ. Старост, казваше ми тялото ѝ. Старост. Ала Осезанието ми говореше, че там седи жена на моите години, жизнерадостна и буйна, копнееща за любов, приключения и всичко, което може да ѝ предложи животът. Копнееща, ала впримчена в капан. Поисках да я видя, не Кетъл, а Ветрушка. Каква беше била преди да я погребат жива? Погледите ни се срещнаха.

— Ветрушке? — Внезапно я повиках аз.

— Така се казвах някога — тихо отвърна тя и мъката ѝ струеше от цялото ѝ същество. — Но тя вече не съществува. От дълги години.

Когато изрекох името ѝ, почти я усетих. Усетих, че държа ключа, ала не знаех къде е ключалката. Нещо ме сръга в периферията на

Осезанието ми. Ядосано вдигнах поглед. Бяха Нощни очи и шутът. Шутът изглеждаше измъчен. Сърцето ми се сви за него, но той не можеше да избере по-неподходящ момент да разговаря с мен. Струва ми се, че го знаеше.

— Опитвах се да остана по-далеч от вас — промълви той. — Славея ми обясни какво правите. Повтори ми всичко, което се е казало, докато ме е нямало. Зная, че трябваше да почакам, че това, което правите, е жизненоважно. Но... не мога. — Шутът сякаш не можеше да срещне погледа ми. — Аз те предадох — промълви старият ми приятел. — Аз съм Предателя.

Тъй като бяхме свързани, усещах дълбочината на чувствата му. Опитвах се да се пресегна през тях, да го накарам да усети моите. Бяха го използвали срещу мен, да, ала той не беше виновен. Но не успях да го достигна. Срамът и угризенията, които изпитваше, стояха помежду ни и му пречеха да получи прошката ми. И да си прости сам.

— Шуте! — Внезапно възкликнах аз. Усмихнах му се. Той се смая, че изобщо съм в състояние да се усмихвам, и най-малко на него. — Всичко е наред. Ти ми даде отговора. Ти си отговорът. — Поех си дъх и се съсредоточих. „Върви бавно, внимавай — предупредих се сам. — След малко... Не! Сега. Сега е единственият момент за това!“ Оголих лявата си китка и я протегнах към него с дланта нагоре. — Докосни ме — наредих му. — Докосни ме с Умението на пръстите си и виж дали смятам, че си ме предал.

— Не! — Ужасено ахна Кетъл, ала шутът вече се пресягаше към мен като сомнамбул. Хвана ме с дясната си ръка, после притисна трите си сребристи пръста към китката ми. Когато усетих студеното им парене, се пресегнах и хванах Кетъл за ръката.

— ВЕТРУШКЕ — извиках. Долових раздвижването ѝ и я привлякох в нас.

Аз бях шутът и шутът беше мен. Той бе Катализатора, аз също. Бяхме две половини на едно цяло, разделени и отново събрани. За миг го познах в неговата цялост, пълна и вълшебна, после той със смях се откъсна от мен, балонче, отделно и непонятно, и все пак свързано с мен. „Ти наистина ме обичаш! — Не можех да повярвам. Шутът никога преди не го беше вярвал. — Преди това бяха само думи. Винаги съм се боял, че се дължи на съчувствие. Но ти си ми истински приятел. Това е

познанието. Това е усещането на чувствата ти към мен. Значи това било Умението.“

Изведнъж към нас се присъедини друг. „А, Малки братко, най-сетне си открил ушите си! Плячката ми винаги ще е твоя плячка и вечно ще сме от една глутница!“

Веселата атака на вълка накара шута да отскочи. Помислих, че ще наруши кръга. После той изведнъж се върна в него. „Това? Това ли е Нощни очи? Този могъщ воин, това голямо сърце?“

Как да опиша този момент? Толкова отдавна познавах своя вълк, че се смаях, когато установих колко малко го е познавал шутът.

„Космат? Така ли ме виждаш? Космат и постоянно пръскащ лиги?“

„Моля за извинение. — Шутът, съвсем искрено. — За мен е чест да те познавам, какъвто си. Никога не съм подозирал, че в теб има такова благородство.“ Взаимното им одобрение беше почти задушавашо.

После светът се успокои. „Имаме задача“ — напомних им аз. Шутът вдигна пръсти от китката ми и остави върху кожата ми три сребристи отпечатъка. Дори въздухът прекалено силно притискаше този белег. За известно време се бях намирал другаде. Сега отново бях в собственото си тяло. Всичко това бе отнело само секунди.

Отново се обърнах към Кетъл. Беше ми трудно да гледам само през своите очи. Все още стисках ръката ѝ.

— Ветрушке? — Промълвих аз. Тя вдигна поглед. Опитах се да я видя такава, каквато беше била някога. Струва ми се, че тя дори не подозираше за тънката нишка на Умението помежду ни. В момента, в който се беше ужасила от докосването на шута до китката ми, аз бях проникнал през защитата ѝ. Вече знаех какво я измъчва. — Угризенията и срама, които носиш, Ветрушке. Не разбираш ли? Ето какво са ти внушили. И през всички тези години ти си трупала отгоре им. Стената е само твое дело. Свали я. Прости си. Излез.

Хванах шута за китката и го притеглих към себе си. Някъде усетих и Нощни очи. Те отново бяха в собствените си умове, но с лекота ги достигах. Привлякох силата и обичта им и ги насочих към мъничката дупчица в стената на Кетъл.

По прорязаните ѝ от бръчки бузи потекоха сълзи.

— Не мога. Това е най-трудното. Не мога. Те ме запечатаха, за да ме накажат. Но това не беше достатъчно. Никога няма да е достатъчно. Никога няма да си простя.

Умението започваше да се процежда от нея, докато тя се пресягаше към мен и се опитваше да ме накара да разбера. Старицата хвана ръката ми с две ръце. Болката ѝ се вля в мен.

— Кой тогава може да ти прости — чух се да питам.

— Чайка. Сестра ми Чайка! — Името се изтръгна от нея и усетих, че години наред е отказвала да мисли за него, камо ли да го произнася. Сестра ѝ, не само нейна другарка от котерията, а нейна сестра. И тя я беше убила в яростта си, когато я бе заварила със Стълб, водача на котерията.

— Да — промълви Кетъл, макар че помежду ни вече нямаше нужда от думи. Бях проникнал през запечатващата я стена. Силният, красив Стълб. Беше се любила с него, с тяло и Умение, единение, различно от всяко друго преживяване. Ала после се бе натъкнала на тях, на двамата с Чайка, заедно, и беше...

— Той не е трябвало да го прави — негодуващо заявих аз. — Вие сте били сестри и членове на собствената му котерия. Как е могъл да ви го причини? Как е могъл?

— Чайка! — Извика Кетъл и за миг я видях. Тя бе зад втора стена. Там бяха двете, Ветрушка и Чайка. Две момиченца, тичащи боси по пясъчен бряг край линията на ледените вълни. Две момиченца като ябълкови семки, радостта на татко, близначки, бързаци да посрещнат малката лодка, която се приближаваше към брега, нямащи търпение да видят какво е хванал днес в мрежите си баща им. Усетих соления вятър, йодния мирис на пихтиестите водорасли. Две момиченца, Чайка и Ветрушка, затворени и скрити зад стена в нея. Но аз ги виждах така, както тя не можеше.

„Виждам я, познавам я. И тя те е познавала. Истински. Мълния и гръмотевица, така ви е наричала майка ви, защото докато твоят гняв проблясвал и изчезвал, Чайка можела да се сърди със седмици. Но не на теб, Ветрушке. Никога на теб. Тя те е обичала, повече, отколкото двете сте обичали Стълб. Както си я обичала ти. И щеше да ти прости. Никога нямаше да ти пожелае това.“

„О... Не зная.“

„О, знаеш. Погледни я. Погледни себе си. Прости си. И позволи на онази част от нея в теб отново да живее. Позволи на себе си да живееш.“

„Тя в мен ли е?“

„Определено. Виждам я, усещам я. Трябва да е там.“

„Какво усещаш?“ Предпазливо.

„Само обич. Погледни сама.“ Поведох я дълбоко навътре в ума ѝ, на места и при спомени, достъпа до които сама си беше забранила. Запечатващите стени, които ѝ бяха наложили членовете на котерията, не я бяха измъчвали най-много. А онези, които бе издигнала между себе си и спомена за изгубеното в миг на ярост. Две момичета, вече по-големи, които газят във водата, за да изтеглят хвърленото от баща им въже и да му помогнат да издърпа натоварената си лодка на брега. Две бъкски момичета, все още еднакви като ябълкови семки, които искаха първи да кажат на татко си, че са били избрани за обучение в Умението.

„Татко каза, че сме били една душа в две тела.“

„Тогава се отвори и я пусни навън. Позволи и на двете ви да живеете.“

Замълчах и зачаках. Ветрушка беше в част от спомените си, които си бе забранявала повече от двеста години. Място със свеж вятър, момичешки смях и една сестра, с която толкова много си приличаха, че почти нямаше нужда да разговарят. Умението бе било помежду им от мига на тяхното раждане.

„Сега разбирам какво трябва да направя. — Усетих непреодолимия ѝ прилив на радост и решителност. — Трябва да я пусна навън, трябва да я vyplътя в дракона. Тя вечно ще живее в него, точно както го искахме. Ние двете, отново заедно.“

Кетъл пусна ръцете ми толкова ненадейно, че възкликнах. Озовах се обратно в тялото си. Имах чувството, че съм паднал от огромно разстояние. Шутът и Нощни очи все още бяха до мен, но вече не бяхме част от един кръг. Почти не ги усещах от всичко останало, което бушуваше в мен. Умение. Надигащо се в мен като вълна. Умението. Излъчващо се от Кетъл като топлина от ковашка пещ. Тя сияеше от него. Протегна ръце и се усмихна на изправените си пръсти.

— Сега трябва да отидеш да си починеш, Фиц — нежно ми каза Кетъл. — Върви. Върви да спиш.

Нежно предложение. Тя не знаеше каква е силата на нейното Умение. Отпуснах се по гръб и се унесох.

Когато се събудих, вече беше съвсем тъмно. До себе си усетих топлото тяло на вълка. Шутът ме бе завил с одеяло и седеше до мен, унесено зазяпан в огъня. Когато се раздвижих, той ме стисна за рамото и рязко си пое дъх.

— Какво има — попитах го. Не разбирах нищо от онова, което чувах и виждах. На каменния подиум до дракона горяха огънове. Носеше се трясък на метал в камък и човешки гласове. В шатрата зад себе си чух Славей да свири на арфата си.

— Предния път, когато те видях да спиш така, тъкмо бяхме извадили стрелата от гръба ти и си мислех, че умираш от инфекция.

— Бях много изтощен — усмихнах му се аз. Знаех, че ме разбира. — Не си ли уморен? Аз използвах силата на двама ви с Нощни очи.

— Уморен ли? Не. Чувствам се изцелен. — Той не се поколеба. — Мисля, че е колкото защото котерията е напуснала тялото ми, толкова и защото знам, че не ме мразиш. И вълкът. Виж, той е цяло чудо. Все още почти го усещам. — По лицето му плъзна странна усмивка. Усетих, че се пресяга към Нощни очи. Шутът нямаше достатъчно сила, за да използва сам Умението или Осезанието, но опитите му ме разстройваха. Вълкът бавно надигна и отпусна опашка.

„Спи ми се.“

„Тогава почивай, братко.“ Поставих ръка върху гъстата му козина. Той беше животът, силата и дружбата, на които можех да разчитам. Нощни очи отново размаха опашка и отпусна глава. Погледнах шута и кимнах към Искреновия дракон.

— Какво става там?

— Безумие. И радост. Струва ми се. Освен за Кетрикен. Мисля, че сърцето ѝ се къса от завист, но няма да си тръгне.

— Какво става там? — Търпеливо повторих аз.

— Ти знаеш повече от мен — отвърна шутът. — Ти направи нещо с нея. Отчасти го разбирам, но не всичко. После заспа. И Кетъл се качи горе и направи нещо с Искрен. Не зная какво, но Кетрикен каза, че двамата се разплакали и се разтреперили. След това Искрен

направи нещо с Кетъл. И двамата започнаха да се смеят и да викат, че ще успеят. После нападнаха камъка с длета, чукове, мечове и всичко останало, каквото имаха подръка. А Кетрикен седи безмълвна като сянка и тъжно ги гледа. Те не ѝ позволяват да им помогне. После слязох тук и те заварих в безсъзнание. Или заспал. Както предпочиташ. И дълго седях тук, наглеждах те, направих чай и давах месо на всеки, който поиска. А сега ти се събуди.

Разпознах в думите му пародия на моя доклад пред Искрен и трябваше да се усмихна. Реших, че Кетъл е помогнала на Искрен да отключи своето Умение и че работата върху дракона продължава. Но Кетрикен...

— Какво натъжава Кетрикен?

— Искра ѝ се да е на мястото на Кетъл — поясни шутът с глас, който показваше, че всеки идиот би трябвало да се досети. После ми подаде паница с месо и чаша чай. — Как щеше да се чувстваш, ако беше изминал толкова дълъг и изтощителен път само за да видиш как съпругът ти избира друг да му помага в работата? На двамата с Кетъл не им спират устите. Бърборят за всякакви глупости. Сегиз-тогиз Искрен просто стои неподвижно с ръце, притиснати към дракона. И ѝ разказва за майчината си котка и за бабината душица, дете растеше в градината на покрива на кулата. А Кетъл през цялото време му говори, нито за миг не млъква, какво направила Чайка, какво направили двете заедно. Мислех, че след залез-слънце ще престанат, но това като че ли беше единственият път, когато Искрен си спомни, че Кетрикен е жива. Той я помоли да донесе дърва и да запали огньовете. О, и ми се струва, че ѝ позволи да му наточи някое и друго длето.

— Ами Славей — попитах глупаво. Не ми се щеше да мисля за чувствата на Кетрикен. Отклоних ума си от нея.

— Работи върху песен за дракона на Искрен. Мисля, че се е отказала от надеждата да напише песен за нас с теб.

Усмихнах се.

— Когато правя нещо важно, тя винаги е някъде другаде. Онова, което днес постигнахме, шуте, е по-важно от всички битки, които съм водил. Но тя никога няма да го проумее. — Наклоних глава към шатрата. — Арфата ѝ звучи по-нежно, отколкото си я спомням.

В отговор той повдигна вежди и разклати пръстите си.

Ококорих се.

— Какво си направил?

— Експериментирах. Мисля, че ако остана жив, марионетките ми ще станат легендарни. Винаги съм можел да погледна дървото и да видя какво искам да издялам. С тях — шутът отново разтърси пръсти — това ми е много по-лесно.

— Бъди предпазлив — помолих го.

— Аз ли? В мен няма предпазливост. Не мога да съм такъв, какъвто не съм. Къде отиваш?

— Да видя дракона. Щом Кетъл може да работи върху него, мога и аз. Нищо, че дарбата ми не е голяма. Аз от много отдавна съм свързан с Искрен.

ОСЕЗАНИЕТО И МЕЧЪТ

Островитяните винаги са нападали крайбрежието на Шестте херцогства. Основателят на Пророческата династия всъщност бил обикновен пират, но накрая морският живот му омръзнал. Пиратите на Граблин победили първите строители на дървената крепост на устието на река Бък и я превзели. За няколко поколения черните каменни стени на замъка Бъкип заменили дървените и островитянските пирати се превърнали в поданици и владетел.

Между Шестте херцогства и Външните острови едновременно съществували търговия и пиратство. Но появата на алениите кораби бележи промяна в тези противоречиви отношения. Варварството и опустошенията на техните набези бяха безпрецедентни. Някои го отдаваха на появата на свиреп островитянки главатар, който приел кървава религия. Най-жестоките от следовниците му станали пирати и моряци на неговите алени кораби. Други островитяни, които дотогава никога не били обединени под властта на един вожд, под заплахата от претопяване били принудени да му се закълнат във вярност. Той и неговите пирати донесоха своята омраза по бреговете на Шестте херцогства. Дори някога да е имал други намерения, освен да убива, изнасилва и опустошава, той така и не ги разкри. Казваше се Кебал Роубред.

— Не разбирам защо ми отказвате — вцепенено казах аз.

Искрен спря безкрайното си стържене. Бях очаквал да се обърне и да ме погледне, но той само се наведе по-ниско и почисти праха и парчетата камък. Не можех да повярвам на напредъка, който беше постигнал. Сега целият десен крак на дракона почиваше върху камъка. Наистина, още му липсваха фините детайли, ала самият крак бе окончателно готов. Искрен предпазливо прокара ръка по един от каменните пръсти. После неподвижно седна до творението си, търпелив и безмълвен. Не забелязвах никакво движение на ръката му, но усещах течащото Умение. Наистина изглеждаше така, сякаш драконът е бил скрит в камъка и задачата на Искрен е била люспа по люспа да го разкрие.

— Престани, Фиц — раздражено отвърна Искрен. Да престана да се пресягам към неговото Умение. Да престана да го разсейвам.

— Позволете ми да ви помогна — отново започнах аз. Нещо в работата ме привличаше. Преди, когато Искрен бе стъргал камъка с меч си, драконът ми се беше струвал възхитително произведение на изкуството. Ала сега, когато и Искрен, и Кетъл прилагаха силите си, той искреше от Умение. Това беше невероятно привлекателно, както отблясъците на слънчеви лъчи по повърхността на поток привличат окото или уханието на прясно изпечен хляб разбужда глада. Копнеех да помогна за оформянето на това могъщо същество. Само като ги гледах, в мен се събуждаше такава жажда за Умението, каквато не бях изпитвал никога. — Ние сме свързани от отдавна. В дните, когато въртях греблото на „Руриск“, ти ми казваше, че съм твоята котерия. Защо сега ме отблъскваш, след като мога да ти помогна и толкова отчаяно се нуждаеш от помощ?

Искрен въздъхна. Пръстът на дракона не беше завършен, ала вече виждах бледите очертания на люспите и началото на зловецко закривения нокът. Усещах формата му — набразден като нокът на ястреб. Жадувах да се наведе и да прокарам тези бразди в камъка.

— Престани да мислиш за това — твърдо ми заповяда Искрен. — Фиц. Фиц, погледни ме. Чуй ме. Спомняш ли си първия път, когато използвах силата ти?

Спомнях си. Бях припаднал.

— Вече си зная силата — отвърнах аз.

Той не ми обърна внимание.

— Когато ми каза, че си кралски човек, ти нямаше представа какво ми предлагаш. Повярвах на думата ти, че знаеш какво правиш. Но ти не знаеше. Сега ясно ти заявявам, че не знаеш за какво ме молиш. Аз зная какво ти отказвам. И толкова.

— Но, Искрен...

— По този въпрос крал Искрен не желае да слуша повече възражения, Фицрицарин. — Той ми даде да разбера къде ми е мястото, както не бе правил почти никога.

Поех си дъх и отказах да позволя раздразнението ми да се превърне в гняв. Искрен отново внимателно постави ръка върху пръста на дракона. За миг се заслушах в звука, който издаваше длетото на Кетъл. Старицата освобождаваше опашката на съществото от камъка. Докато работеше, пееше някаква стара любовна балада.

— Ваше величество. Ако ми кажете какво не зная, сигурно сам ще мога да реша...

— Решението не е твое, момко. Ако наистина искаш да помогнеш, иди да накъсаш клонки и направи метла. Измети парчетата и праха. Много е неудобно да стоиш на колене върху тях.

— Предпочитам да ви помогна истински — измърморих, докато се отдалечавах.

— Фицрицарин! — Гласът му прозвуча остро, глас, какъвто като малък не бях чувал никога. Стреснато се обърнах.

— Прекрчаваш границата — твърдо заяви Искрен. — Моята кралица поддържа огньовете и ми точи длетата. Над такава работа ли се поставяш?

В такъв момент е най-подходящ краткият отговор.

— Не, ваше величество.

— Тогава ми направи метла. Утре. Колкото и да не ми се ще да го кажа, сега всички ще си починем, поне за известно време. — Той бавно се изправи, олюля се и нежно постави сребърната си ръка върху огромното рамо на дракона. — Призори — обеща Искрен.

Бях очаквал да повика Кетъл, но тя вече бе станала и са протягаше. Бяха свързани с Умението. Думите вече бяха излишни. Ала не и за неговата кралица. Искрен заобиколи статуята и отиде при Кетрикен, която седеше до един от огньовете и точеше едно длето. Силният шум заглуши меките ни стъпки. За миг кралят спря и погледна жена си, после тихо каза:

— Милейди, време е да поспим.

Кетрикен се обърна и с покритата си със сивкава прах длан отметна непокорните кичури от челото си.

— Както желаете, милорд. — Успя да скрие почти цялата болка в гласа си.

— Аз не съм чак толкова уморена, ваше величество. Мога да продължа да работя, ако искате. — Бодрият глас на Кетъл беше почти дразнещ. Забелязах, че Кетрикен изобщо не се обръща да я погледне. Искрен само рече:

— Понякога е по-добре да си починеш, преди да се умориш. Ако спим, докато е тъмно, по светло ще работим по-добре.

Кралицата потръпна, сякаш я беше укорил.

— Мога още повече да разпаля огньовете, милорд, ако желаете — рече тя.

— Не. Искам да си почина. Заедно с вас. Ако сте съгласна, милейди.

Това бе само сянка на неговата обич, ала Кетрикен се вкопчи в нея.

— С удоволствие, милорд. — Заболя ме, че се задоволява с толкова малко.

„Тя не е доволна, Фиц, нито пък аз съм безчувствен за болката ѝ. Давам ѝ каквото мога. Каквото е безопасно да ѝ дам.“

Моят крал все още с лекота четеше мислите ми. Смирена, аз им пожелах лека нощ и се запътих към шатрата. Когато се приближихме, Нощни очи се надигна, протегна се и се прозя.

„Ходи ли на лов?“

„При цялото това месо защо да ходя на лов?“ Чак сега забелязах купчината кокали около него. Той отново легна сред тях, уви опашка около носа си, по-богат от всеки друг вълк. За миг му завидях.

Славей садеше на пост край огъня пред шатрата, отпуснала арфата в скута си. Понечих с кимване да я подмина, после спрях и погледнах инструмента. Тя с радостна усмивка го вдигна пред очите ми.

Шутът бе надминал себе си. Нямаше позлата, орнаменти и инкрустации от слонова кост, каквито според някои отличават качествените арфи. Имаше само копринена лъскавина на заоблена повърхност и онази фина резба, която подчертава структурата на

самото дърво. Искаше ми се да докосна арфата, да я подържа. Дървото привличаше ръката към себе си.

Въпреки дългия си сън се унесох веднага щом си легнах. Мисля, че не бях спал дълго, когато усетих шум навън. Пресегнах се с Осезанието си. Мъже. Четирима. Не, петима. Тихо се изкачваха по склона към колибата. Не можах да разбера нищо друго за тях, освен че идват крадешком като ловци. Някъде в една сумрачна стая Бърич безшумно се надигна, изправи се и бос отиде при леглото на Моли. Приклезна до него и леко я докосна по ръката.

— Бърич? — Тя затаи дъх и учудено зачака.

— Тихо — прошепна Бърич. — Стани. Обуй си обувките и хубаво увий Копривка, но се опитай да не я събудиш. Навън има хора и ми се струва, че не ни мислят доброто.

Бях горд с нея. Без да задава въпроси, Моли мигом седна на леглото, облече си роклята върху нощницата, нахлузи си обувките и уви Копривка с одеялото. Детето не се събуди.

Междувременно Бърич се бе обул и беше взел меча си. После посочи на Моли затворения с капаци прозорец.

— Ако ти кажа, скочи през прозореца с Копривка. Но само ако ти кажа. Мисля, че са петима.

Моли кимна, извади ножа от колана си и застана между детето си и опасността.

Бърич зае позиция до вратата. Сякаш изтече цялата нощ, докато мълчаливо чакаха нападателите си.

Резето бе спуснато, ала вратата беше много стара. Бърич ги остави да я блъснат два пъти и когато тя започна да поддава, с ритник разби скобите, така че при следващия им опит тя широко се разтвори. В стаята влетяха двама мъже, изненадани от внезапната липса на съпротива. Единият падна, другият се строполи отгоре му и Бърич заби и извади меча си от тях още преди третият да се е появил на прага.

Той бе едър мъж, риж и червенообрад. С рев се втурна в хижата и прегази двамата ранени. Носеше дълъг меч, чудесно оръжие. Наред с ръста му, това му даваше почти два пъти по-голям обсег от този на Бърич. Здравенякът зад него извика:

— В името на краля, идваме за уличницата на копелето-осезател! Хвърли оръжието и се дръпни настрани.

Щеше да е по-разумно, ако не беше разпалвал повече гнева на Бърич, който почти небрежно спусна меча си, за да довърши един от мъжете на пода, сетне отново го вдигна срещу червенобрадия. Той заотстъпва в опит да си осигури пространство, за да използва преимуществото на оръжието си. На Бърич не му оставаше друг избор, освен да го последва, защото нямаше да има никакъв шанс, ако противникът му се отдалечеше толкова, че да може свободно да развърти меча си. Здравенякът и една жена мигом нахлуха в колибата. Бърич ги стрелна с поглед.

— Моли! Както ти казах!

Тя вече бе до прозореца, прегърнала Копривка, която плачеше от страх. Моли бързо се качи на един стол, отвори капациите и прехвърли крак навън. Докато Бърич се биеше с червенобрадия, жената се хвърли зад него и заби ножа си в кръста му. Той нададе дрезгав вик и отчаяно парира оръжието на съперника си. Когато Моли стъпи на перваза и понечи да скочи долу, здравенякът светкавично се хвърли към нея и грабна Копривка от ръцете ѝ. Чух ужасения писък на Моли.

Тя изчезна в мрака.

Не можех да повярвам. Бърич също. Жената извади ножа си от кръста му и отново се приготви за атака. Той удави болката си в гняв, завъртя се, нанесе ѝ удар през гърдите и се обърна към червенобрадия. Ала той бе отстъпил назад. Мечът му продължаваше да е насочен напред, но мъжът стоеше неподвижно.

— Детето е у нас — каза здравенякът. — Хвърли меча си, иначе ще убия бебето. — Той се обърна към жената, която притискаше гърдите си с ръце. — Върви след уличницата. Бързо!

Тя го изгледа гневно, но безмълвно се подчини. Бърич не ѝ обърна внимание. Очите му бяха насочени към плачещото бебе. Когато върхът на меча му бавно се спусна към пода, червенобрадият се ухили.

— Защо? — ужасено попита Бърич. — Какво сме направили, че ни нападат и заплашват да убие дъщеря ми?

Здравенякът сведе поглед към зачервеното бебе, което пицеше в ръцете му.

— Тя не ти е дъщеря — презрително изсумтя той. — А копеле на копелето-осезател. Знаем го от най-достоверен източник. — Мъжът

вдигна високо Копривка, като че ли се канеше да я хвърли на пода. Бърич издаде нечленоразделен звук, полуяръст, полумолба. И пусна меча си. Раненият до вратата изпъшка и се опита да се надигне.

— Тя е още бебе — хрипливо рече Бърич. Усещах топлата кръв, която се стичаше по кръста и бедрото му, сякаш бях ранен самият аз. — Оставете ни на мира. Сбъркали сте. Това е родната ми дъщеря, казвам ви, и не представлява опасност за краля. Моля ви. Имам злато. Ще ви го дам. Но ни оставете на мира.

Бърич, който щеше да се изплюе на пода и да се бие до смърт, сега беше хвърлил меча си и умоляваше заради спасението на моето дете. Червенобрадият избухна в смях, ала Бърич дори не се обърна към него. Като продължаваше да се хили, другият се приближи до масата, небрежно запали няколкото оставени там свещи и заразглежда стаята. Бърич не откъсваше очи от Копривка.

— Тя е моя дъщеря — тихо, почти отчаяно повтори той.

— Стига си лъгал — отвратено отвърна здравенякът. — Тя е изчадието на копелето-осезател. Също толкова покварена, колкото него.

— Вярно е.

Всички погледи се насочиха към вратата. Там стоеше Моли, бледа като платно и задъхана. Дясната ѝ ръка бе окървавена. Тя притискаше към гърдите си голяма дървена кутия. От нея се носеше зловещо жужене.

— Кучката, която пратихте подире ми, е мъртва — дрезгаво каза Моли. — Скоро и с вас ще се случи същото, ако не хвърлите оръжие и не освободите детето и мъжа ми. — Здравенякът се ухили скептично. Червенобрадият вдигна меча си.

Когато продължи, гласът ѝ леко трепереше.

— Дъщеря ми е осезателна, разбира се. Както и аз. Моите пчели няма да ни направят нищо лошо. Но само се опитайте да ни нараните и за вас няма да има пощада. Ще умрете от милиони парещи ужилвания. Мислите ли, че вашите мечове ще ви защитят от моите осезателни пчели? — Тя премести поглед от единия на другия. Очите ѝ пламтяха от гняв. Една пчела излетя от тежкия дървен кошер и сърдито забръмча из стаята.

— Не ти вярвам — възкликна червенобрадият.

Бърич преценяваше разстоянието до меча си. Моли тихо, почти плахо попита:

— Не вярваш ли? — После се усмихна странно и остави кошера на пода. Погледът ѝ срещна този на червенобрадия и Моли вдигна капака на кутията. Бръкна вътре и извади ръка, покрита с движещи се пчели. Здравенякът ахна. Тя затвори капака на кошера и се изправи, сведе очи към пчелите и каза: — Червенобрадия, малките ми. — И протегна ръка напред.

Изтекоха няколко секунди, ала накрая и последната пчела полетя към червенобрадия. Първата го накара да потръпне. Покрай главата му избръмча втора. И трета.

— Прибери си ги, иначе ще убием дъщеря ти — внезапно извика той. И безпомощно размаха свещта, която държеше.

Вместо това Моли се наведе и вдигна кошера.

— Вие и без това ще я убиете! — Задавено рече тя, разклати кутията и сърдитото бръмчене на пчелите се превърна в рев. — Те ще убият детето ми, малките ми! Когато ви пусна, отмъстете за нас! — И се приготви да разбие кошера на пода. Раненият мъж в краката ѝ изпъшка.

— Чакай! — извика здравенякът. — Ще ти дам детето!

Моли замръзна. Всички виждаха, че няма още дълго да удържи тежестта на кошера. Гласът ѝ беше напрегнат, ала спокоен.

— Дай бебето на приятеля ми. Остави го да дойде при мен. Иначе всички ще умрете от ужасна смърт. — Здравенякът неуверено погледна червенобрадия. Хванал свещта в едната си ръка и меча в другата, той бе отстъпил от масата, ала пчелите все още бръмчаха около него. Опитите му да ги пропъди като че ли само ги разгневяваха още повече.

— Ако се провалим, крал Славен ще ни убие!

— Тогава умрете от моите пчели — предложи им Моли. — Тук има хиляди — прибави тя и почти съблазнително рече: — Те ще запълзят под ризите и крачолите на панталоните ви. Ще ви жилият в ушите и носовете. И когато закрепците, ще влязат в гърлото ви, десетки бръмчащи космати телца, които ще ви жилият по езика, докато престане да се събира в устата ви. И тогава ще умрете от задушаване!

Описанието ѝ ги накара да вземат решение. Здравенякът се приближи до Бърич и му подаде все още дерящото се бебе.

Червенобрадият мятеше мълнии с очи, но мълчеше. Бърич взе Копривка, ала не забрави да вдигне и меча си от пода. Моли стрелна рижиya с поглед.

— Ти. Иди там при него. Бърич. Излез с Копривка навън. Занеси я там, откъдето вчера набра мента. Ако ме принудят да го направя, не искам тя да гледа. Това може да я накара да се страхува от пчелите, които са нейни слуги.

Бърич се подчини. Това ми се стори най-поразително от всичко, на което бях присъствал тази нощ. Щом той излезе от колибата, Моли бавно заотстъпва към прага.

— Не се опитвайте да ни последвате — предупреди ги тя. — Моите осезателни пчели ще ме пазят точно пред вратата. — Когато отново разклати кутията, ревът се усили и още няколко пчели с гневно жужене излетяха в стаята. Здравенякът стоеше като вцепенен, ала червенобрадият вдигна меча си, сякаш той можеше да го защити. Раненият на пода нададе нечленоразделен вик и с пълзене се опита да избяга от отстъпващата Моли. Тя затвори вратата след себе си и подпря кошера на нея, отвори го и го изрита преди да се обърне и да се затича в нощта. — Бърич — тихо го повика Моли. — Идвам. — Но не хукна към пътя, а към гората. Без да поглежда назад.

— Махни се оттам, Фиц. — Това не бе Умението, а тихият глас на Искрен. Отблизо. — Вече се убеди, че са в безопасност. Не гледай повече, за да не ги видят и други с твоите очи и да разберат къде отиват. По-добре е самият ти да не знаеш. Махни се.

Отворих очи. В шатрата цареше сумрак. До мен седеше не само Искрен, но и Кетъл. Старицата неодобрително стискаше устни. Лицето на краля беше строго, ала и разбиращо. Преди да успее да отвори уста, той продължи:

— Ако смятах, че съзнателно си го искал, щях много да ти се ядосам. Сега обаче ясно ти го заявявам. По-добре е да не знаеш нищо за тях. Абсолютно нищо. Ако ме беше послушал, когато те посъветвах за пръв път, тази нощ те нямаше да са изложени на такава опасност.

— И двамата ли гледахте? — тихо попитах аз. За миг се трогнах. Те се вълнуваха за моята дъщеря.

— Тя е и моя наследница — безмилостно отбеляза Искрен. Смяташ ли, че щях да стоя със скръстени ръце, ако ѝ бяха направили нещо? — Той поклати глава. — Остави ги на мира, Фиц, Заради всички ни. Разбираш ли?

Кимнах. Думите му не можеха да ме наранят. Вече бях решил, че не бива да зная къде ще отидат Моли, Бърич и Копривка. Но не защото тя бе наследница на краля. Кетъл и Искрен се изправиха и излязоха от шатрата. Пъхнах се под одеялото. Шутът, който се беше надигнал на лакът, също си легна.

— Утре ще ти разкажа — обещах му аз. Той мълчаливо кимна. Големите му очи изпъкваха на фона на бледото му лице. Сетне се отпусна на постелята си. Мисля, че заспа. Вперих поглед в мрака. Нощни очи дойде и легна до мен.

„Той ще пази малкото ти като свое — рече вълкът. — Ние сме от една глутница.“

Искаше да ме утеши. Нямах нужда от утеха. Вместо това протегнах ръка и я отпуснах върху козината му. „Видя ли как Моли се изправи срещу тях и ги победи?“ — гордо попитах аз.

„Възхитителна женска“ — съгласи се Нощни очи.

Когато Славей ни събуди, за да застъпим на пост, като че ли изобщо не бях спал. Излязох от шатрата, като се протягах и прозявах. Подозирах, че всъщност няма нужда от часови. Ала нощта беше приятно мека и певицата бе оставила на огъня да къкри месен бульон. Бях изпил половин чаша, когато шутът най-сетне се появи.

— Снощи Славей ми показа арфата си — рекох аз вместо поздрав.

Той доволно се усмихна.

— Недодялана работа. „О, това е бил един от първите му опити“ ще казват някой ден — с пресилена скромност прибави шутът.

— Кетъл каза, че не си бил предпазлив.

— Не съм, Фиц. Какво правим тук?

— Аз ли? Каквото ми заповядват. Когато смяната ми свърши, ще отида на хълмовете да накъсам клонки за метла. За да мета парчетата, които дяла от камъка Искрен.

— Аха. Сериозна работа за един Катализатор. А какво може да прави един пророк, как смяташ?

— Можеш да предскажеш кога ще завършат дракона. Боя се, че дотогава няма да успеем да измислим нищо друго.

Шутът поклати глава.

— Какво? — попитах го.

— Съмнявам се, че сме били призовани тук, за да правим метли и арфи. Този период ми прилича на затишие пред буря, приятелю.

— Виж, това вече е ободряваща мисъл — отвърнах намусено. Но се зачудих дали няма да се окаже прав.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи нощес?

Когато свърших, шутът широко се усмихваше.

— Находчиво момиче — гордо отбеляза той. — Смяташ ли, че дъщеря ти ще е осезателка? Или ще е умела?

Никога не се бях замислял за това.

— Надявам се да не е — отвърнах. И се изненадах от собствените си думи.

Когато Искрен и Кетъл станаха, едва се бе зазорило. Те изпиха по чаша бульон на крак, взеха си по парче сушено месо и се запътиха към дракона. Кетрикен също излезе от шатрата на краля. Очите ѝ бяха кухи. Тя изпи само половин чаша бульон и я остави настрана. Върна се в шатрата и отново се появи с импровизиран чувал, направен от одеяло.

— За дърва — безизразно отговори кралицата на въпросително повдигнатите ми вежди.

— Тогава с Нощни очи ще дойдем с теб. Трябва да събера клонки за метла. А той трябва да свърши нещо друго, освен да спи и да дебелее.

„А ти се страхуваш да отидеш в гората без мен.“

„Ако гората е пълна с глигани като последния, си съвсем прав.“

„Може би Кетрикен ще вземе лъка си?“

Но докато се обръщах, за да ѝ предам това предложение, тя се вмъкваше в шатрата за оръжието си.

— В случай, че срещнем друг глиган — каза ми кралицата, когато излезе.

Ала експедицията ни мина без произшествия. Местността извън каменоломната бе хълмиста и приятна. Спряхме на потока да се напием и да се измием. Зърнах проблясъци на риби във водата и вълкът незабавно поиска да наловим. Отговорих му, че ще го

направим, след като свърша с метлата, и той неохотно ме последва. Набрах клонки и намерих дълга права пръчка за дръжка. После напълнихме чувала на Кетрикен с дърва, които настоях да нося аз, така че нейните ръце да са свободни за лъка. На връщане отново спряхме на потока. Потърсих място, където растителността да надвисва над водата, и скоро открихме такова. Докато опипвахме подмолите, изгубихме малко повече време, отколкото бях възнамерявал. Кетрикен досега не бе ловила риба така и отначало прояви известно нетърпение, но после схвана как се прави. Никога не бях виждал такъв вид пъстърва — с розови петна по коремчето. Уловихме десет и аз ги изчистих на място. Нощни очи лапаше вътрешностите им още в мига, щом ги изкормех. Кетрикен ги наниза на върбова пръчка и се върнахме в лагера.

Не бях съзнавал колко много ме е успокоил този кратък отдих, докато не зърнахме черната колона, която пазеше входа на каменоломната. Тя ми се стори по-зловеща от всякога, като някакъв тъмен заплашителен показалец, размахан, за да ме предупреди, че това наистина може да се окаже затишие пред надвиснала буря. Когато минавахме покрай нея, потръпнах. Чувствителността ми към Умението, изглежда, отново се усилваше. Стълбът съблазнително излъчваше овладяна сила. Спрях да разгледам изсечените отгоре му надписи.

— Фиц? Идваш ли? — Повика ме Кетрикен и едва тогава разбрах колко много съм се забавил. Побързах да ги настигна и се присъединих към тях тъкмо когато минаваха покрай девойката върху дракона.

Съзнателно бях избягвал това място, откакто шутът я беше докоснал. Сега виновно вдигнах поглед към сребристия отпечатък на безупречната ѝ кожа.

— Коя си била ти и защо представляваш толкова тъжно изваяние — попитах я аз. Ала каменните ѝ очи само умолително се взираха в мен.

— Може би не е успяла да довърши дракона си — предположи Кетрикен. — Виж, задните крака и опашката му все още са застинали в камъка. Може би статуята тъкмо затова е толкова тъжна.

— Тя още отначало я е издялала такава, не разбираш ли? Просто погледни готовата част.

Кетрикен ме погледна развеселено.

— Още ли не вярваш, че Искреновият дракон ще полети, когато го завърши? Аз вярвам. Разбира се, вече не ми остава друго, в което да вярвам.

Канех се да ѝ отговоря, че според мен това са детски приказки, но последните ѝ думи ме накараха да премълча.

Когато се върнахме при дракона, завързах метлата си и се заех да мета така, като че ли си отмъщавах на някого. Слънцето се издигаше високо в яркосиньото небе. Подухваше приятен ветреца. Кетрикен разтовари дървата и тръгна за още. Нощни очи пое по петите ѝ и с одобрение забелязах, че Славей и шутът бързат да ги настигнат, и те с чували. След като изметох праха и чакъла, можах по-добре да видя напредъка, който бяха постигнали Искрен и Кетъл. Черният камък на драконовия гръб беше толкова лъскав, че почти отразяваше небесната синева. Посочих го на Искрен, без да очаквам отговор. Умът и сърцето му изцяло бяха съсредоточени върху дракона. По всички други въпроси мислите му бяха неясни и блуждаещи, ала когато ми говореше за своя дракон и неговото извайване, той отново заприличваше на стария Искрен.

След малко кралят се изправи и колебливо прокара сребрилата си ръка по гърба на скулптурата. Затаих дъх, защото изпод дланта му внезапно се появяваше цвят. Богато зеленикаво синьо, сребреещо по ръба на всяка люспа. Багрите заискриха и само след миг започнаха да избледняват. Искрен доволно въздъхна.

— Когато драконът е готов, цветът ще остане — каза той. Без да се замислям, посегнах към камъка, ала Искрен рязко ме спря с рамо. — Не го докосвай — почти ревниво ме предупреди той. Сигурно забеляза смайването ми, защото на лицето му се изписа разкаяние. — Вече е опасно да го докосваш, Фиц. Той е прекалено... — Очите му заблуждаха в търсене на нужната дума. Накрая Искрен очевидно съвсем забрави за мен, защото клекна и продължи работата си по крака на създаването.

Когато се отнасят към него като към дете, човек започва да се държи така. Доизметох камъка, оставих метлата и се отдалечих. Не се изненадах особено, когато установих, че отново съм се заяпал в девойката върху дракона. Те сякаш не бяха отделни същества. Покатерих се до статуята и пак усетих раздвижването на осезателния ѝ

живот. Той се вдигна като мъгла и жадно се пресегна към мен. Ужасно много впримчена мъка.

— С нищо не мога да ти помогна — тъжно й казах аз и почти усетих отговора й. Не биваше дълго да стоя тук, защото скръбта й започваше да ме заразява. Ала докато слизах, забелязах нещо, което ме разтревожи. Някой бе дялал камъка около задните крака на дракона. Наведох се и внимателно разгледах следите. Прахът и отцепените камъни бяха почистени, но ръбовете бяха нови и остри. „Шутът“ — казах си. Той наистина не можеше да е предпазлив. Изправих се с намерението да го потърся.

„Фицрицарин. Веднага ела при мен.“

Въздъгнах. Навярно още за метене. И затова трябваше да съм далеч от Моли, когато тя сама се грижеше за себе си. Докато се връщах при дракона, си позволих да си помисля за нея. Чудех се дали са намерили подслон и дали Бърич е ранен тежко. Бяха избягали само с дрехите на гърба си. Как щяха да оцелеят? Дали хората на Славен пак ги бяха нападнали? Бяха ли замъкнали Моли и детето в Трейдфорд? Дали Бърич лежеше някъде мъртъв?

„Наистина ли вярваш, че ще се случи и ти може да не усетиш? Освен това тя изглежда повече от способна да се грижи за себе си и детето. А и Бърич. Престани да мислиш за тях. Престани и да се самосъжаляваш. Имам задача за теб.“

Стигнах при дракона и хванах метлата. Вече от няколко минути метях, когато Искрен най-сетне ме забеляза.

— А, Фиц, дойде ли? — Той се изправи и се разкърши, за да прогони болките в схванатите си мускули. — Ела с мен.

Последвах го до лагера. Кралят сложи вода на огъня, взе парче сушено месо, погледна го и тъжно каза:

— Какво не бих дал за къшей от топлия хляб на Сара! Уф, стига. — Искрен се обърна към мен. — Седни, Фиц. Искам да си поговорим. Много мислих за всичко, което ми каза, и имам задача за теб.

Бавно седнах на един камък и поклатих глава. Ту ми се струваше напълно отнесен, ту говореше като същия човек, който дълги години ми беше наставник.

— Фиц, на идване ти си видял мястото на драконите. Каза ми, че двамата с вълка сте усетили живот в тях. Осезателен живот, така го

нарече. И че онзи, драконът на Риълдър, едва не се е събудил, когато си го повикал по име.

— Долавям същото усещане за живот от девойката върху дракона — потвърдих аз.

Искрен тъжно поклати глава.

— Клетницата. Боя се, че с нищо не може да ѝ се помогне. Тя упорито се е опитвала да запази човешкия си облик и затова не е успяла да завърши дракона си. И сега е тук. И най-вероятно завинаги ще остане тук. Взех присърце нейното предупреждение — така поне има някаква полза от нейната грешка. Когато завърши дракона, няма да запазя нищо. Иначе щеше да е ужасен край, нали? Да стигна чак дотук и да жертвам толкова много само за един впримчен в камъка дракон? Поне тази грешка няма да допусна. — Той отхапа парченце месо и замислено го задъвка.

Мълчах. Той пак ме беше забравил. Понякога можех само да чакам собствените му мисли да го върнат към по-нормална тема. Забелязах, че на челото му има ново сребристо петно, сякаш неволно бе избърсал потта си. Искрен преглътна.

— Останали ли са билки за чай — попита той. — Искам да се върнеш при драконите. Използвай Осезанието и Умението си, за да ги събудиш. Когато бях там, колкото и да се опитвах, не успях да усетя никакъв живот в тях. Реших, че са спали твърде дълго и са умрели от глад, тъй като са се хранили само със сънищата си, докато не им е останало нищо.

Славей беше оставила малко повехнала коприва и мента. Предпазливо ги сложих в котлето и ги залях с вряла вода. Докато се запарваха, подредих мислите си.

— Искате да използвам Осезанието и Умението, за да събудя статуите на драконите. Как?

Искрен сви рамене.

— Не зная. Въпреки всичко, което ми каза Ветрушка, и познанията ми за Умението все още има големи празноти. Като открадна книгите на Молба и прекрати обучението ни с Рицарин, Гален ни нанесе майсторски удар. Все си мисля за това. Дали още тогава е възнамерявал да осигури трона на своя брат, или просто е бил жаден за власт? Никога няма да узнаем.

Повдигнах въпрос, който дотогава не бях обсъждал.

— Все пак не разбирам нещо. Кетъл казва, че като си убил Карод с Умението, си си навредил. И все пак изсмука силите на Гален и като че ли изобщо не пострада от това. След като убиха краля, Ведро и Джъстин също останаха невредими.

— Да изсмучеш силите на друг умел не е същото като да го убиеш с взрив на Умението. — Той горчиво се засмя. — Тъй като съм правил и двете, отлично зная каква е разликата. Накрая Гален предпочете да умре, вместо да предаде цялата си сила на мен. Подозирам, че баща ми е взел същото решение. Също така предполагам, че го е направил, за да скрие от тях местонахождението ми. Можем само да гадаем какви тайни е отнесъл със себе си Гален. — Искрен погледна месото в ръката си и го остави. — Но сега е важно да събудим Праотците. Огледай се и ще видиш един прекрасен ден, Фиц. Аз виждам спокойни морета и попътен вятър, който води алените кораби към нашите брегове. Докато дялам и стържа, народът на Шестте херцогства умира или го претопяват. Да не споменавам, че войските на Славен плячкосват и опожаряват планинските села по границата. Бащата на моята кралица лично влиза в битки, за да защитава народа си от ратниците на брат ми. О, как ме измъчва всичко това! Ако успееш да ги събудиш, драконите могат да полетят още сега.

— Нямам желание да се заема с една задача, когато не зная точно как да я изпълня... — започнах аз, но Искрен ме спря с усмивка.

— Струва ми се, че вчера молеше тъкмо за това, Фицрицарин.

Имаше право.

— С Нощни очи ще тръгнем утре сутрин — отвърнах аз.

Той се намръщи.

— Не виждам причина да отлагаш. За теб пътят няма да е дълъг, само една крачка през стълба. Но вълкът не може да мине през камъка. Ще трябва да остане тук. И предпочитам да заминеш още сега.

Искрен най-спокойно ми нареждаше да отида без вълка. По-скоро щях да отида чисто гол.

— Сега ли? Искаш да кажеш веднага?

— Защо не? Можеш да стигнеш там за няколко минути. Виж какво можеш да направиш. Ако успееш, ще разбера. Ако не, довечера се върни тук през колоната. Няма да изгубим нищо, ако опитаме.

— Смяташ ли, че котерията вече не представлява опасност?

— За теб те няма да са по-опасни, отколкото са тук. Върви.

— Не е ли по-добре да изчакам другите да се върнат и да им кажа къде отивам?

— Аз ще им кажа, Фицрицарин. Ще го направиш ли заради мен? На този въпрос можеше да има само един отговор.

— Ще отида. Веднага. — За последен път се поколебах. Не съм сигурен обаче, че зная как да използвам стълба.

— Не е по-сложно от врата, Фиц. Поставяш длан върху колоната и тя привлича Умението в теб. Ето, този символ. — Той начерта йероглифа с показалец в праха. — Това е знакът за мястото на драконите. Просто постави длан върху него и мини през колоната. А това... — кралят нарисова друг символ е знакът за каменоломната. Той ще те върне тук. Искрен ме погледна с тъмните си очи. Изпитателност ли забелязвах в тях?

— Довечера ще се върна — обещах аз.

— Добре. Желая ти успех.

И това беше всичко. Изправих се и тръгнах към стълба. Някъде в гората другите събираха дърва. Нощни очи тичаше около тях.

„Наистина ли отиваш без мен?“

„Няма да се бавя много, братко.“

„Да се върна ли да те чакам до стълба?“

„Не. Пази кралицата, моля те.“

„С удоволствие. Днес тя ми застреля една птица.“

Усетих възхищението и искреността му. Какво по-хубаво от женска, която знае да убива?

„Женска, която знае да споделя.“

„Остави малко и за мен.“

„Ти може да хапнеш от рибата“ — великодушно ме увери вълкът.

Вдигнах поглед към черната колона, която вече се извисяваше пред мен. Открих символа. Просто като врата според Искрен. Докосваш символа и минаваш оттатък. Може би. Ала стомахът ми се свиваше и единственото, което можах да направя, бе да протегна ръка и да я притисна към лъскавия черен камък. Дланта ми докосна знака и аз усетих студеното привличане на Умението. Минах оттатък.

От ярка слънчева светлина се озовах в прохладна пъстра сянка. От високия черен стълб стъпих върху мека и гъста трева. Въздухът тежеше от влага и ухание на растения. При предишното ни идване тук листата едва бяха напъпвали, но сега клоните бяха покрити със

зеленина. Посрещна ме хор от насекоми и жаби. Гората наоколо гъмжеше от живот. След пустата тишина на каменоломната звуците бяха почти оглушителни. Известно време просто стоях и се приспособявах към тях.

Предпазливо спуснах мислените си стени и се пресегнах навън. Освен стълба зад мен, не усетих някой да използва Умението. Поотпуснах се. Може би с взрива си Искрен не само беше убил Карод. Може би те вече се бояха да го предизвикват директно. Тази мисъл ме успокои и навлязох в гъсталака.

Скоро бях мокър до коленете. Не че газех във вода — просто буйната трева беше мокра от роса. От надвисналите над мен увивни растения и листа се стичаха капки. Не ми бе неприятно. Струваше ми се освежаващо след голия камък и прах в каменоломната. Пътеката, по която бяхме минали предния път, сега представляваше съвсем тесен коридор през гъстите дървета и храсти. Стигнах до плитко поточе и набрах няколко стръка мокриш, които в движение задъвках. Обещах си, че вечерта ще занеса малко в лагера, после си спомних за задачата си. Драконите. Къде бяха драконите?

Не се бяха преместили, макар че сега зеленината ги обгръщаше отвсякъде. Забелязах един обгорен от мълния пън, който си спомнях, и се ориентирах по него, за да стигна до дракона на Риълдър. Вече бях решил, че може би е най-умно да започна с него, защото определено бях усетил силен осезателен живот в статуята. Като че ли можеше да има някакво значение, отделих няколко минути, за да я разчистя от влажните стъбла и листа. Докато го правех, забелязах, че спящото създание следва извивките на земята под себе си. Не приличаше на статуя, издялана и оставена тук. Приличаше на живо същество, което е легнало да си почине и повече не е станало.

Опитах се да повярвам. Това бяха същите Праотци, които се бяха отзовали на молбата на крал Мъдрост. Бяха долетели като огромни птици на брега, за да разгромят пиратите и да ги прогонят от нашите земи. Бяха се спускали от небето връз корабите и ги бяха преобръщали или бяха всявали ужас в моряците. И пак щяха да летят, стига да успеехме да ги събудим.

— Ще опитам — казах високо и като се мъчех да не позволя в гласа ми да се промъкне съмнение, повторих: — Ще ги събудя. — Бавно обиколих дракона на Риълдър в опит да реша откъде да започна.

Това беше един от малкото дракони, които напълно съответстваха на описанията в легендите — от клиновидната змийска глава до шипестата опашка. Възхитено протегнах ръка и я прокарах по лъскавите люспи. Усетих Осезанието — стелеше се лениво като дим. Насилих се да повярвам в живота му. Можеше ли който и да било творец да създаде толкова съвършено изображение? Върховете на крилете завършваха с костни израстъци. Не се съмнявах, че може да убие с тях човек. Шиповете на опашката му все още бяха остри и опасни. Представях си как помита такелаж и гребци, как посича, реже и набучва. — Риълдър — повиках го високо. — Риълдър!

Не усетих отклик. Нито раздвижване на Умение, нито дори промяна в Осезанието му. Е, не бях и очаквал да е толкова лесно. През следващите няколко часа опитах да събудя чудовището по всички възможни начини, за които се сетих. Притисках лице към люспестата му муцуна и колкото можех по-надълбоко се пресягах в камъка. Нищо. Изпъвах се до този студен каменен гуцер и се насилвах да постигна единение с него. Мъчех се да се свържа с ленивото помръдване на Осезанието. Излъчвах нежност. Заповядвах му. Еда да ми е на помощ, даже го заплашвах със страшни последствия, ако не ми се подчини. Същият резултат. Започнах да се вкопчвам в сламки. Показах му спомена си за шута. Пресегнах се назад за съня на Умението, който бяхме споделили двамата. С най-малки подробности си припомних жената с петльовата корона. Никакъв отговор. Опитах основни неща. Искрен беше казал, че може да е гладен. Представих си вирове със студена сладка вода и сочна сребриста риба. С помощта на Умението видях как по-голям дракон разкъсва този на Риълдър. Пак нищо.

Пресегнах се към моя крал. „Ако в тези камъни има живот, той е прекалено малко и прекалено дълбоко, за да го достигна.“

Обезпокоих се, когато Искрен дори не си направи труда да ми отговори. Но може би и той бе виждал тази задача като последно средство, почти без вероятност за успех. Оставих дракона на Риълдър и известно време обикалях от статуя на статуя. Пресягах се към тях в търсене на някой с мъничко по-силен осезателен живот. Веднъж ми се стори, че долавам нещо, но когато проверих, открих, че една полска мишка си е направила гнездо под гърдите на дракона.

Избрах съществуването с еленови рога и отново опитах всички тактики. Със същия резултат. Слънчевите лъчи вече гаснеха. Докато се

връщах към стълба, се питах дали Искрен наистина е очаквал някакъв успех. На връщане упорито лъкатуших от дракон на дракон и за последен път се пресягах към тях. Може би тъкмо това ме спаси. Изправих се от поредното създание, като си мислех, че усещам посилен осезателен живот от следващото. Ала когато стигнах при него — огромния крилат глиган с извити бивни, — разбрах, че Осезанието идва отнякъде далеч от него. Вдигнах очи и се втренчих между дърветата, като очаквах да зърна сърна или дива свиня. Вместо това видях мъж с гол меч, който стоеше с гръб към мен.

Свих се зад глигана. Устата ми внезапно пресъхна, сърцето ми се блъскаше в гърдите. Не беше нито Искрен, нито шутът. Поне това бях успял да видя. Бе малко по-нисък от мен, русокос, и ако се съдеше по начина, по който държеше меча, знаеше как да го използва. Дрехите му бяха златистокафяви. Не беше едър като Бърл, нито слаб и мургав като Уил. Някой друг, ала пак от хората на Славен.

След миг всичко ми стана ясно. Колко глупаво бях постъпил! Бях се справил със стражниците на Уил и Бърл, бях прогонил конете им, бях хвърлил провизиите им от скалата. Какво друго бяха могли да направят, освен с помощта на Умението да се свържат със Славен и да му съобщят, че се нуждаят от помощ? Поради постоянните схватки по планинските граници нямаше никакъв проблем да се промъкне втора група, да заобиколи Джаампе и да мине по пътя на Умението. Свлачището, което бяхме прекосили, наистина бе сериозна преграда, но не и непреодолима. Славен никога не се беше колебал да рискува живота на хората си. Вече бях сигурен, че Уил и Бърл отново разполагат с всичко необходимо.

Хрумна ми още по-вледеняваща мисъл. Този мъж можеше да е умел. Нищо не пречеше Уил да обучава други. Той разполагаше с всички книги и свитъци на Молба и въпреки че тази дарба не бе много разпространена, не беше и изключително рядка. За секунди въображението ми превърна непознатия в армия, всички поне донякъде умели, всички фанатично предани на Славен. Опитах се да дишам безшумно, въпреки обзелия ме страх. За миг отчаянието ме сграбчи в ноктите си. Най-после осъзнавах мащабите на средствата, които Славен можеше да насочи срещу нас. Това не бе лично отмъщение — това беше крал, с кралски войски и възможности, за да унищожи всички, които смята за предатели. Преди ръцете на Славен бе

завързвал единствено евентуалният срам, ако се откриеше, че Искрен е жив. Сега нямаше от какво да се бои. Можеше да използва ратниците си, за да се справи с брат си и племенника си, със снаха си и всички свидетели. И накрая неговата котерия можеше да се избави от ратниците.

Тези мисли ми минаваха през главата така, както мълния осветява най-черна нощ. С един проблясък внезапно виждах всички подробности. В следващия момент разбрах, че трябва да мина през стълба и да се върна в каменоломната, за да предупредя Искрен. Ако вече не беше късно.

Щом си поставих цел, мигом се успокоих. Помислих си дали да не използвам Умението, за да съобщя на краля, и веднага отхвърлих тази мисъл. Докато не придобиех по-добра представа за врага си, не биваше да рискувам да му го разкрия. Започнах да виждам положението като играта на Кетъл. Камъчета за пленяване или унищожаване. Мъжът се намираше между мен и колоната. Това трябваше да се очаква. Сега ми предстоеше да установя дали има и други. Изтеглих ножа си — мечът не бе подходящо оръжие за такива гъсталаци. Дълбоко си поех дъх и се отдалечих от глигана.

В общи линии познавах района и това ми помогна. Преди окончателно да се спусне мрак, знаех, че мъжете са трима и очевидно охраняват стълба. Едва ли бяха дошли да търсят мен, а по-скоро да попречат на всеки друг, освен на човек от котерията на Славен да го използва. Можех да разчитам, че познавам местността по-добре от тях. Реших да приема, че не са умели, тъй като не бяха дошли през стълба. Но навярно бяха много опитни. Също така реших, че Уил и Бърл може да са съвсем наблизно. И че светкавично могат да минат през колоната, ако ги повикат. Поради тази причина решително вдигнах мислените си стени. И зачаках. След като не се завърнех, Искрен щеше да разбере, че се е случило нещо. Едва ли щеше да е толкова непредпазлив, че да дойде тук през стълба, за да ме потърси. Всъщност едва ли щеше толкова за дълго да се откъсне от своя дракон. Трябваше сам да измисля как да се измъкна оттук.

Когато мракът се сгъсти, излязоха насекоми. Жилещи, хапещи, роящи се със стотици насекоми, които упорстваха постоянно да бръмчат точно до ухото ми. От земята започна да се надига мъгла, която залепи дрехите за тялото ми. Стражниците запалиха слаб огън.

Усетих мирис на питки и се зачудих дали мога да ги убия, преди да са изяли всичко. Усмихнах се и се запромъквах напред. Нощта, огънят и храната обикновено означаваха разговори. Тези мъже почти не приказваха. И говореха тихо. Тази задача не им харесвала. И някои от хората полудели от дългия черен път. Ала тази вечер не ги безпокоеше дългият път, по който бяха дошли, а самите каменни дракони. Освен това чух достатъчно, за да потвърдя предположенията си. Този стълб се охраняваше от трима мъже. Цели дванадесет пазеха колоната на площада, където шутът бе имал видение. Повечето ратници бяха продължили към каменоломната. Котерията се опитваше да прегради пътищата за бягство на Искрен.

Изпитах известно облекчение, че ще им отнеме също толкова време да стигнат дотам, колкото и на нашата група. Поне тази нощ Искрен и другите не бяха заплашени от нападение. Но бе само въпрос на време. Трябваше КОЛКОТО се може по-скоро да се върна през стълба. Нямах намерение да се сражавам с тях. Оставаше възможността да ги убия от засада един по един, подвиг, който се съмнявах, че е по силите дори на Сенч. Или да отвлека вниманието им за достатъчно време, за да мога да се добера до колоната.

Отдалечих се от мъжете, така че да не могат да ме чуят, и започнах да търся сухи съчки. Това не беше лесна задача в толкова зелена гора, ала накрая събрах колкото ми трябваша. Планът ми бе прост. Казах си, че или ще успее, или няма. Съмнявах се, че ще имам втори шанс — те бяха прекалено предпазливи.

Представих си къде е символът за каменоломната и се запромъквах в противоположната посока. Избрах най-свирепия наглед от драконите, онзи с кичурчета косми на ушите, който помнех от предишното си идване. Той щеше да хвърли достатъчно сянка. Разчистих пространството зад него от мокра трева и листа и приготвих огъня. Трябваша ми толкова светлина и дим, колкото чудовището да изглежда загадъчно. Разпалих огъня, после се скрих в мрака и запълзах по корем към колоната. Сега само трябваше да чакам, докато стражниците забележат огъня. Надявах се, че поне един от тях ще отиде да провери какво става и че другите двама ще гледат след него. Тогаво безшумно щях да се затичам към колоната, да притисна длан към символа и да премина оттатък.

Само че стражниците не забелязаха огъня. От моето място той веднага привлечаше вниманието. Между дърветата се виждаше дим и розово сияние, което отчасти очертаваше силуета на дракона. Бях се надявал това да ги заинтригува, но всъщност с тялото си той скриваше пламъците. Реших, че няколко точно насочени камъка ще свършат работа, и заопипвах земята наоколо, но напипвах само трева. След безкрайно чакане установих, че огънят гасне, без стражниците изобщо да го забележат. Отново събрах сухи съчки в мрака. После очите и носът ми ме отведоха обратно при тлеещите въглени.

„Отдавна те няма, братко. Всичко наред ли е?“ В далечната мисъл на Нощни очи имаше тревога.

„Причакват ме. Не ми пречи. Ще се върна веднага щом мога.“ Пропъдих вълка от ума си.

Повторно разпалих огъня. Тъкмо се отдалечавах от него, когато чух гласовете им. Не че бях небрежен. Просто един от стражниците по някаква случайност високо вдигна факела си и зърна сянката ми.

— Там! Човек! — Извика някой и двама се хвърлиха към мен. Побързах да се скрия в мокрите гъсталаци.

Единият се препъна и падна, но вторият беше бърз и ловък и се кълна, че усетих полъха на първото замахване на меча му. Отскочих и прелетях над каменния глиган. Болезнено ударих коляното си в гърба му и се стоварих на земята от другата му страна. Светкавично се изправих. Преследвачът ми замахна да ми нанесе мощен удар, с който навярно щеше да ме разсече надве, ако не бе блъснал крака си в единия от извитите, остри като бръснач бивни. Той полетя напред и се научи на втория, който стърчеше като ятаган от червената паст на чудовището. От гърлото му се изтръгна стон и стражникът се опита да се изправи, но зъбът беше забит като кука в тялото му. Затичах се в мрака. Зад мен се надигна протяжен вик.

Проявих достатъчно здрав разум, за да заобиколя в кръг.

Почти бях стигнал до стълба, когато усетих пресягане на Умение. Спомних си последния път, когато бях усетил такова нещо. Дали нападаха и Искрен в каменоломната? Един от стражниците все още вардеше колоната, но реших да рискувам, за да се върна при своя крал. Изскочих от гората и се втурнах към пътеуказателя, докато мъжът бе обърнат към огъня и крясъците на другаря си. Отново ме докосна Умение.

— Не — извиках. — Недей да рискуваш! — В този момент моят крал излезе от стълба, стиснал в сребрилата си ръка нащърбен сив меч, точно зад стражника, който беше останал на пост. Моят глупав вик накара мъжа да се обърне и той замахна с меча си към Искрен.

На светлината на огъня Искрен приличаше на приказен демон. Лицето му бе обсипано със сребристи петна, свидетелства за многобройни небрежни докосвания, ръцете му сияеха като полирано сребро. Изпосталялото му тяло, дрипавите му дрехи и абсолютната чернота на очите му можеха да поразят всеки. Трябва да отдам дължимото на стражника: той остана на поста си, парира първия удар на краля и нападна. Или поне така си мислеше. Това беше стар номер на Искрен. Острието на Искреновия меч се плъзна и разреже китката му. Мъжът изпусна оръжието си и падна на колене, стиснал зейналата рана. Кралят отново замахна и този път мечът му преряза гърлото на противника му. Усетих второ потрепване на Умение. Последният оцелял стражник тичаше към нас откъм дърветата. Когато видя Искрен, нададе ужасен вик и се закова на място. Кралят направи крачка към него.

— Стига, ваше величество! Да вървим — извиках аз. Не исках пак да рискува живота си заради мен.

Вместо това Искрен погледна меча си. И се намръщи. Изведнъж стисна острието с лявата си ръка точно под ръкохватката и го прокара по сияещата си длан. Ахнах. Оръжието лъсна като ново. Кралят се обърна към мен.

— Трябваше да се сетя, че мога да го направя. — Той почти се усмихна, после вдигна меча към очите на стражника и тихо каза: — Когато си готов.

Случилото се после ме смая.

Ратникът падна на колене и хвърли меча си в тревата.

— Кралю, аз ви познавам, въпреки че вие не ме познавате. — Бъкският му акцент си личеше ясно. — Ваше величество, казаха ни, че сте мъртъв. Мъртъв, защото вашата кралица и копелдакът заговорничели срещу вас. Тъкмо тях трябваше да открием тук. Дойдох, за да им отмъстя. В Бък ви служих добре, милорд, и щом сте жив, пак ще служа на своя крал.

Искрен се вгледа в него и каза:

— Ти си Тиг, нали? Момчето на Рийвър?

Ратникът се ококори от изненада, че Искрен си го спомня.

— Таг, милорд. Служа на своя крал, както и баща ми преди мен. — Гласът му трепереше. Тъмните му очи нито за миг не изпусаха от поглед насочения към него меч.

Искрен отпусна оръжието си.

— Истината ли казваш, момко? Или просто искаш да си спасиш кожата?

Младият ратник го погледна и се осмели да се усмихне.

— Няма от какво да се боя. Принцът, на когото служих, няма да убие коленичил невъоръжен човек. Сигурен съм, че и кралят няма да го направи.

Може би никакви други думи нямаше да убедят Искрен. Въпреки умората си той се усмихна.

— Върви тогава, Таг. Върви колкото можеш по-бързо и тихо, защото онези, които те използваха, ще те убият, ако узнаят, че си ми верен. Върни се в Бък. И по пътя, и когато стигнеш там, разказвай на всички, че ще се върна. Че ще доведе със себе си своята добра и вярна кралица и че след мен на трона ще седи мой наследник. Отиди в замъка Бъкип и се представи на жената на брат ми. Кажи на лейди Търпение, че съм ти заповядал да ѝ служиш.

— Слушам, ваше величество... Крал Искрен?

— Какво има?

— Идват още ратници. Ние бяхме само предният отряд... — Той замълча за миг и преглътна. — Не обвинявам никого в предателство, най-малко родния ви брат. Но...

— Не се грижи за това, Таг. За мен е по-важно да изпълниш онова, за което те помолих. Върви бързо и не влизай в спор с никого по пътя си. Но отнеси вестите, които ти казах.

— Слушам, милорд.

— Хайде — каза Искрен.

И Таг се изправи, вдигна меча си, прибра го в ножницата и се отдалечи в мрака.

Искрен се обърна. Очите му ликуващо проблеснаха.

— Можем да го направим! — Тихо ми каза той. После посочи към стълба. Протегнах ръка към символа и преминах оттатък, след като Умението ме притегли към себе си. Искрен ме последва.

ДА НАХРАНИШ ДРАКОНА

До средата на онова последно лято положението в Шестте херцогства беше станало отчаяно. След като дълго бяха избягвали замъка Бъкип, пиратите неочаквано го обсадиха. Към средата на зимата бяха превзели Острова на Еленовия рог и неговите стражеви кули. Фордж, първото село, станало жертва на бича, по-късно наречен „претопяване“, отдавна се бе превърнал в място, където алените кораби спираха да попълват запасите си от вода. От известно време се разпространяваха слухове, че островитянски платноходи хвърляли котва край остров Скрим, където дори били видели тайнствения „бял кораб“. През по-голямата част от пролетта нито един кораб нито беше влизал, нито бе излизал от бъкското пристанище. Прекъсването на търговските връзки се почувства не само в Бък, но и във всички търговски селища по река Бък и Вин, както и по Мечата река. Алените кораби внезапно станаха реалност за търговците и благородниците от Тилт и Фароу.

Ала в разгара на лятото пиратите се появиха при Бъкип. Влязоха в пристанището посред нощ след няколкоседмично измамно затишие. Макар отчаяно да се отбраняваха, приклещените защитници бяха гладни и изтощени. Почти всички дървени постройки в града бяха опожарени из основи. Смята се, че само една четвърт от местните жители са

успели да се изкатерят по стръмните склонове, за да се скрият в замъка. Макар че лорд Ясен се беше опитал да подсили укрепленията и да снабди крепостта с провизии, седмиците на обсада казаха своето. Дълбоките кладенци на замъка им осигуряваха достатъчно прясна вода, ала всичко друго бе на изчерпване.

Катанултите и другите бойни машини десетилетия наред бяха чакали в готовност да отбраняват устието на река Бък, но лорд Ясен ги беше преместил за защитата на самия замък. Ето защо алените кораби необезпокоявано навлязоха срещу течението на реката и пренесоха войната дълбоко в Шестте херцогства като течаща към сърцето отвора.

И когато пиратите заплашиха самия Трейдфорд, фароуските и тилтските благородници установиха, че по-голямата част от войските на Шестте херцогства е пратена далеч навътре в страната, при Синьото езеро и отвъд него, на самата граница с Планинското кралство. Лордовете от тези херцогства ненадейно откриха, че собствените им стражници са единственото, което ги отделя от смъртта и опустошенията.

Излязох от стълба и се озовах сред кръг от отчаяни хора. Още преди да се опомня вълкът с всички сили ме блъсна в гърдите и аз залитнах назад, така че Искрен едва не връхлетя отгоре ми.

„Накарах я да ме разбере, накарах я да осъзнае, че си в опасност, и тя го прати при теб. Аз я накарах да ме разбере, накарах я да ме разбере!“ Нощни очи бе изпаднал в дива радост като малко кутре. Навря муцуна в лицето ми, леко ухапа носа ми, после се хвърли на земята до мен и стовари половината си тяло в скута ми.

— Той раздвижи един от драконите! Не го събуди, но усетих, че се раздвижва! Все още можем да ги събудим! — Искрен се смееше и

викаше на другите, докато спокойно ни прескачаше. Размаха лъскавия си меч във въздуха, сякаш искаше да предизвика луната. Нямах представа за какво говори. Седях на земята и се оглеждах. Шутът изглеждаше блед и изтощен. Кетрикен, винаги огледало на своя крал, се усмихваше на ликуването му. Славей ни наблюдаваше с жадните очи на менестрел и запаметяваше всяка подробност. А Кетъл, с посребрени до лактите ръце, предпазливо приклепна до мен и ме попита:

— Добре ли си, Фицрицарин?

Погледнах покритите ѝ с магия длани.

— Какво си направила?

— Само необходимото. Искрен ме заведе при реката в града. Сега работата ни ще продължи по-бързо. Какво стана с теб?

Не отговорих. Вместо това пронизах Искрен с поглед.

— Отпратили сте ме, за да не мога да ви последвам! Знаели сте, че не мога да събудя драконите, но сте искали да се избавите от мен!

— Не бях в състояние да скрия гнева си и чувството, че ме е предал.

Искрен без никакво угризение ми прати една от някогашните си усмивки.

— Добре се познаваме, нали? — И това беше единственото извинение. Усмивката му стана още по-широка. — Да, възложих ти глупава задача. Но аз съм бил глупакът, защото ти я изпълни. Събуди един от драконите или поне го накара да се раздвижи.

Поклатих глава.

— Да, успя. Не може да не си ги усетил, онези вълни от Умение, точно преди да стигна при теб. Какво направи? Как го накара да се раздвижи?

— Първият стражник умря, набучен на един от бивните на каменния глиган — безизразно отвърнах аз. — Може би тези дракони се събуждат така. Със смърт. — Не мога да обясня болката, която изпитвах. Той ми бе отнел онова, което трябваше да е мое, и го беше дал на Кетъл. Дължеше тази близост в Умението единствено на мен. Кой друг бе изминал толкова дълъг път и се беше отказал от толкова много неща заради него? Как можеше да ми откаже да му помогна да извае своя дракон?

Това чисто и просто бе жажда за Умение, но тогава не го знаех. В онзи момент усещах само, че двамата с Кетъл са свързани със свършена връзка и че Искрен решително не ми позволява да се

присъединя към тях. Толкова решително, все едно бях Славен. Аз бях напуснал жена си и детето си и бях прекосил целите Шест херцогства, за да му служа, а той ме отблъскваше. Трябваше да заведе мен при реката. Не бях знаел, че съм способен на такава ревност. Нощни очи дойде при мен и пъхна муцуна под мишницата ми. Почесах го по гърлото и го прегърнах. Поне той беше мой.

„Тя ме разбира — тревожно повтори вълкът. — Накарах я да ме разбере и тя му каза, че трябва да дойде при теб.“

Кетрикен се приближи до мен.

— Изпитах изключително силно усещане, че се нуждаеш от помощ. Трябваше дълго да настоявам, но накрая Искрен остави дракона и отиде при теб. Сериозно ли си пострадал?

Бавно се изправих и изтупах праха от дрехите си.

— Пострада само гордостта ми, защото кралят се отнася с мен като с дете. Можеше да ми даде да разбира, че предпочита компанията на Кетъл.

Очите на Кетрикен проблеснаха и това ми напомни с кого разговарям. Ала тя скри болката си.

— Казваш, че си убил човек, така ли?

— Не го убих аз. Той падна върху един от бивните на каменния глиган и се набучи на него. Но не видях някой дракон да се раздвижва.

— Не смъртта, а погубеният живот — каза Кетъл на краля. — Може би е това. Както миризмата на прясно месо събужда изгладняло до смърт куче. Те са гладни, ваше величество, но не са умрели. Не и ако откриете начин да ги нахраните.

— Това не ми харесва! — възкликнах аз.

— Няма значение дали ни харесва — тежко отвърна Искрен. — Такава е природата на драконите. Те трябва да се хранят и се хранят с живот. За да ги създадеш, трябва доброволно да отдадеш живота си. Но щом се издигнат в полет, драконите сами ще вземат каквото им трябва. Какво каза, че според теб им бил предложил крал Мъдрост в замяна на разгромяването на алените кораби?

Кетъл укоризнено насочи показалец към шута.

— Чуй това, шуте, и разбери защо си толкова уморен. Когато я докосна с Умение, ти се свърза с нея. И сега тя те привлича към себе си, а ти си мислиш, че ходиш от съчувствие. Но тя ще вземе от теб каквото ѝ трябва, за да се надигне. Дори това да е целият ти живот.

— Всички говорите със загадки — заявих аз. После, когато най-после дойдох на себе си, възкликнах: — Славен е пратил ратници! В момента пътуват насам. Остават им най-много няколко дни. Подозирам, че се движат много бързо. Стълбовете са охранявани от мъже, които не трябва да позволят на Искрен да избяга.

Едва много по-късно през нощта успях да науча всичко. Кетъл и Искрен наистина бяха ходили при реката, почти веднага след моето заминаване. Използвали колоната, за да отидат в града, където потопили ръцете на Кетъл и подновили силата на Искреновата магия. Всеки поглед към сребристото искрене събуждаше у мен жажда за Умение, която имаше силата почти на сладост. Нещо, което криех от себе си и се опитвах да крия от Искрен. Не вярвам, че съм успял да го заблудя, ала той не ме принуди да го призная. Криех ревността си зад други неща. Разпалено им заявих, че само по чиста случайност не са се натъкнали на котерията. Кралят спокойно отговори, че знаел какъв е рискът и го поел. Някак си това, че гневът ми не го трогва, ме нарани още повече.

Когато се върнали, двамата завариха шута да деля камъка, държаш в плен девойката върху дракона. Бил разчистил пространството около единия крак и започвал другия. Самият крак оставал безформено парче камък, ала шутът твърдял, че усеща крака непокътнат вътре. Бил убеден, че тя искала от него само да освободи дракона. Когато го открили, той треперел от изнемога. Кетъл настояла веднага да си легне, взела последното късче самодивско биле и му направила последната доза чай. Въпреки опиата шутът продължаваше да е разсеян и уморен и дори не ме попита какво ми се е случило. Бях силно загрижен за него.

Вестта за хората на Славен разтревожи всички. След вечеря Искрен прати Славя, шута и вълка на пост при входа на каменоломната. Известно време останах край огъня, увил подутото си насинено коляно със студена влажна кърпа. Кетрикен поддържаше огньовете на подиума и Искрен и Кетъл деляха камъка. Докато бе помагала на старицата да търси самодивско биле, Славя беше открила семена от карис, каквито ми бе давал Сенч. Кетъл беше приготвила от тях стимулираща напитка за себе си и Искрен. Работата им бе достигнала ужасяваща скорост.

Освен това бяха намерили семената от слънчева пола, които много отдавна бях купил като евентуален заместител на самодивското биле. С лукава усмивка Славей ме попита защо ги нося. Когато ѝ обясних, тя избухна в смях и накрая успя да ми каже, че се смятали за афродизиак. Спомних си думите на билкарката и поклатих глава. Откривах иронията, но кой знае защо, не успях да се усмихна.

След като известно време бях седял сам край огъня, се пресегнах към Нощни очи. „Как е?“

Въздишка. „Певицата свири на арфата си. Онзи без мирис дяла статуята. А аз искам да отида на лов. Даже да има някаква опасност, тя е много далеч.“

„Да се надяваме, че ще си остане там. Бъди нащрек, приятелю.“

Надигнах се и закуцуках по рампата. Вече бяха свободни три от краката на дракона и Искрен работеше по последния преден крак. Поседях при него, но той не благоволи да ме забележи — продължаваше да дяла и стърже и през цялото време си тананикаше стари детски песнички или пиянски песни. Заобиколих Кетрикен, която неуморно поддържаше огньовете, и отидох при Кетъл, която прокарваше длани по опашката на дракона. Очите ѝ блуждаеха в далечината, докато призоваваше люспите, оформяше детайлите им и им придаваше плътност. Част от опашката също оставаше скрита в камъка. Понечих да се облегна на дракона, за да дам почивка на подутото си коляно, ала старицата ми изсъска:

— Недей! Не го докосвай!

Отдръпнах се.

— И преди съм го докосвал — възмутих се аз. — Нищо лошо не се случи.

— Това е било преди. Вече е почти завършен. — Тя вдигна глава. Дори на светлината на огъня виждах дебелия пласт прах, който покриваше лицето ѝ и лепнеше по миглите ѝ. Изглеждаше ужасно уморена и в същото време одухотворена от някаква яростна енергия. — Ти си толкова тясно свързан с Искрен, че драконът ще се пресегне към теб. И нямаш достатъчно сила, за да му откажеш. И тогава той изцяло ще те притегли в себе си. Защото е силен. Възхитително силен. — Кетъл произнесе последните думи почти напевно, като продължаваше да гали опашката. За миг видях изпод дланите ѝ да остават следи от багри.

— Някой ще ми обясни ли какво става тук — сприхаво попитах аз.

Тя смутено ме погледна.

— Опитвам се. И Искрен се опитва. Но тъкмо ти би трябвало да знаеш колко досадни са думите. Ние безспирно се опитваме да ти го обясним, но умът ти все още не го проумява. Ти не си виновен. Думите не са достатъчно големи. А е прекалено опасно да използваш Умението заедно с нас.

— Ще можете ли да ми обясните, след като завършите дракона?

Кетъл впери очи в мен и на лицето ѝ се изписа нещо като съчувствие.

— Фицирицарин. Скъпи мой приятелю. Когато завършим дракона ли? По-добре е да се каже, че когато с Искрен свършим, драконът ще започне.

— Не разбирам — изсумтях сърдито.

— Но той ти каза. И аз го казах, когато предупредих шута. Драконите се хранят с живот. Цял живот, доброволно отдаден. Точно това е нужно, за да събудиш един дракон. И обикновено не само един. Едно време, когато отивали в Джаампе, мъдреците отивали там като котерия, като цяло, което било повече от сбора от отделните си части, и влагали всичко това в дракон. Драконът трябва да бъде нахранен. Ние с Искрен трябва да вложим всичко от себе си в него, всяка частица от живота си. На мен ми е по-лесно. Еда ми е свидетелка, че съм живяла повече отколкото трябва и нямам желание да продължавам в това тяло. На Искрен му е по-трудно, много по-трудно. Той оставя след себе си своя трон, красивата си любяща жена, страстта си да прави какви ли не неща. Оставя след себе си язденето на буен кон, лова на елени, ходенето сред своя народ. О, вече усещам всичко това в дракона. Грижливото оцветяване на картата, допира на чистото парче пергамент до дланите му. Дори вече познавам мириса на мастилата му. Той е вложил всичко в дракона. Трудно му е. Но го прави и болката, която му коства това, също е вложена в дракона. Тя ще даде мощ на гнева му към алените кораби. Всъщност не е вложил само едно нещо. Едно-единствено нещо, което го отделя от целта му.

— Какво — неохотно попитах аз.

Старческите ѝ очи срещнаха моите.

— Теб. Той отказа да ти позволи да бъдеш вложен в дракона. Може да го направи, знаеш го, независимо дали го желаеш. Може просто да се пресегне и да те вложи в него. Но отказва. Твърди, че прекалено много обичал твоя живот, за да ти го отнеме. Че вече си се отказал от прекалено много неща заради крал, който ти е отвърнал само с мъки и трудности.

Разбираше ли тя, че с тези думи ми връща моя Искрен? Предполагам. По време на връзката ни в Умението бях видял голяма част от нейното минало. Преживяването трябваше да е било взаимно. Тя знаеше колко много го обичам и колко много ме е заболяло, когато го бях открил тук. Сkochих, за да отида при него.

— Фиц! — спря ме Кетъл. Обърнах се към нея. — Искам да знаеш две неща, колкото и мъчителни да ти се сторят.

Приготвих се.

— Майка ти те е обичала — промълви тя. — Казваш, че не си я спомняш. Всъщност не можеш да ѝ простиш. Но тя е в теб, в спомените ти. Тя е висока и красива планинка. И те е обичала. Не се е разделила с теб по свое желание.

Думите ѝ ме разгневиха и замаяха. Отблъснах знанието, което ми предлагаше. Бях сигурен, че не помня жената, която ме е родила. Често бях търсил в себе си и не бях откривал нито следа от нея.

— А второто? — Попитах студено.

— Второто може би е още по-тежко. И също е нещо, което знаеш. Тъжно е, че единствените дарове, които мога да ти дам, на теб, Катализатора, който преди смъртта ми ми дари живот, са неща, които притежаваш. Но въпреки това ще го кажа. Ти отново ще обичаш. Знаеш, че си изгубил своята първа любов, своята Моли, момичето от плажа с вятъра в нейната кестенява коса и червен плащ. Твърде дълго си бил далеч от нея, твърде много неща са сполетели и двама ви. И онова, което сте обичали, което и двамата всъщност сте обичали, не е бил другият. Било е онова време от вашия живот. Пролетта на годините ви, животът в силните ви свършени тела. Откровено се вгледай в миналото. Ще откриеш, че отлично си спомняш също толкова кавги и сълзи, колкото обич и милувки. Фиц. Бъди разумен. Остави я и запази тези спомени непокътнати. Запази каквото можеш от нея и я остави да запази каквото може от дивото момче, което е обичала. Защото и то, и

онази весела девойка вече са само спомени. — Тя поклати глава. — Само спомени.

— Не е вярно — извиках яростно. — Не е вярно!

Викът ми накара Кетрикен да скочи. Тя ме погледна, едновременно уплашена и загрижена. Не можех да я погледна в очите. Висока и красива. Майка ми беше била висока и красива. Не. Не си спомнях нищо за нея. Подминах я, без да обръщам внимание на мъчителната болка в коляното. Заобиколих дракона, като на всяка крачка го проклинах и го предизвиквах да усети какво чувствам. Стигнах при Искрен, приклекнах и гневно прошепнах:

— Кетъл казва, че когато драконът бъде завършен, ти ще умреш. Че ще вложиш всичко от себе си в него. Или поне това успях да разбера със своя слаб ум. Каж ми, че греша.

— Грещиш — меко отвърна кралят. — Би ли донесъл метлата?

Донесох му метлата и застанах до него. Почти ми се искаше да я строша в главата му, вместо да я използвам. Знаех, че усеща кипящата ми ярост, но въпреки това той ми даде знак да почистя мястото около предния крак на дракона. Направих го с едно-единствено свирепо движение.

— Чудесен гняв — тихо рече той. — Силен и могъщ. Струва ми се, че ще го взема за него.

Целувката на неговото Умение бе нежна като допир на крило на пеперуда. Гневът ми се изпари, изтръгнат от душата ми и вложен в...

— Не, не тръгвай след него. — Леко мислено побутване от Искрен. Върнах се в собственото си тяло. След миг се озовах седнал на камъка, докато цялата вселена шеметно се въртеше около главата ми. Бавно се наведох напред, свих колене към гърдите си и опрях брадичката си на тях. Чувствах се ужасно. Гнева ми го нямаше и ме бе обзела пълна вцепененост.

— Така — продължи Искрен. — Направих каквото поиска.

Струва ми се, че вече по-добре разбираш какво влагам в дракона. Искаш ли да го нахраниш с още малко от себе си?

Безмълвно поклатих глава. Страхувах се да си отворя устата.

— Няма да умра, когато драконът бъде завършен, Фиц. Ще бъда погълнат, вярно е. Буквално. Но ще продължа да съществувам. Като дракона.

— Ами Кетъл?

— Ветрушка ще е част от мен. И сестра й Чайка. Но аз ще съм драконът. — Той се върна към работата си.

— Как можеш да го направиш? — попитах го. — Как можеш да причиниш това на Кетрикен? Тя се отказа от всичко, за да дойде при теб. А ти просто ще я изоставиш, сама и бездетна, така ли?

Искрен се наведе и опря чело в дракона. Безконечното му дялане спря.

— Би трябвало да те накарам да стоиш тук и да говориш, докато работя, Фиц — след малко пресипнало каза той. — Тъкмо когато ми се струва, че вече не съм в състояние да изпитвам силни чувства, ти отново ги събуждаш в мен. — Кралят вдигна глава и ме погледна. Сълзите му бяха проправили две пътеки в сивия скален прах. — Имам ли избор?

— Просто зарежи дракона. Нека се върнем в Шестте херцогства, да съберем хората и да се бием срещу алените кораби с Умението, както преди. Може би...

— Може би всички ще умрем още преди да стигнем в Джаампе. Това по-щастлив край ли е за моята кралица? Не. Ще я върна в Бъкип, ще очистя крайбрежието и тя дълго и честито ще управлява като кралица. Това е моят избор.

— Ами наследник — горчиво попитах аз.

Той уморено сви рамене и отново вдигна длетото си.

— Сам знаеш. За наследница ще бъде обявена твоята дъщеря.

— Не! Ще използвам Умението, за да предупредя Бърич да избяга заедно с нея.

— Не можеш да предупредиш Бърич — меко отбеляза Искрен. — Рицарин отдавна затвори ума му за Умението, за да не допусне да бъде използван срещу него. Както използваха шута срещу теб.

Поредната разгадана загадка. Каква ли полза имах от нея?

— Моля те, Искрен. Умолявам те. Не ми причинявай това. Предпочитам и аз да бъда погълнат. Предлагам ти го. Вземи моя живот и нахрани с него дракона. Ще ти дам каквото поискаш. Но ми обещавай да не жертваш дъщеря ми за трона на Пророците.

— Не мога да ти дам такова обещание — отвърна той.

— Ако изобщо изпитваш някакви чувства към мен... — започнах аз, ала Искрен ме прекъсна.

— Не разбираш ли? Колко пъти да ти го повтарям? Имам чувства. Но ги вложих в дракона.

Успях да се изправя. И с накуцване се отдалечих. Нямахше какво повече да му кажа. Крал или човек, чичо или приятел, аз като че ли вече изобщо не го познавах. Когато се пресягах към него с Умението, откривах само стените му. Когато се пресягах към него с Осезанието, откривах живота му, мъждукащ между него и каменния дракон, напоследък по-ярък в дракона, отколкото в Искрен.

В лагера нямаше никой друг и огънят догаряше. Хвърлих дърва в пламъците и седнах да хапна малко сушено месо. Почти бяхме изяли свинята. Скоро пак трябваше да отидем на лов. Или по-точно Нощни очи и Кетрикен трябваше да идат на лов. Тя очевидно лесно убиваше дивеча. Самосъжалението ми губеше вкуса си, но не се сещах за по-добро решение от това да удавя мъката си в бренди, ако имах такова. Тъй като нямаше други интересни възможности, си легнах.

Спах. В известен смисъл. Дракони измъчваха сънищата ми и играта на Кетъл придобиваше странен смисъл, докато се опитвах да реша дали едно червено камъче е достатъчно силно, за да плени Моли. Сънищата ми бяха разпокъсани и често изплувах на повърхността, за да вперя очи в мрака. Веднъж се пресегнах към Нощни очи, който обикаляше около слаб огън, докато Славей и шутът спяха на смени. Бяха преместили поста си на склона на един хълм, откъдето се виждаше пътят на Умението. Беше редно да отида при тях. Вместо това се претърколих на другата страна и отново потънах в сънищата си. Сънувах, че идват войските на Славен, не десетки, а стотици златистокафяви ратници, изливащи се в каменоломната, за да ни притиснат до черните отвесни скали и да ни избият до крак.

На сутринта се събудих от студения нос на вълка. „Трябва да отидеш на лов“ — сериозно ми каза той и аз се съгласих с него. Когато излязох от шатрата, видях Кетрикен. Зазоряваше се и от нейните огньовете вече нямаше нужда. Тя можеше да спи, но горе при дракона продължаваше безспирното чукане и стържене. Очите ни се срещнаха. После кралицата погледна Нощни очи.

— На лов ли отивате — попита Кетрикен. Вълкът размаха опашка. — Ще си взема лъка — каза тя и се скри в малката шатра. Зачакахме. Кралицата излезе, облечена в по-чист елек и с лъка си в ръка.

— Ако имахме достатъчно хора, трябваше да поставим двама часови тук и още двама над пътя — отбелязах, когато стигнахме до стълба.

Кетрикен кимна.

— Странно. Зная, че идват да ни убият, и не виждам как ще избягаме. И все пак отиваме на лов за месо, като че ли храната е най-важното нещо.

„Така е. Храната е живот.“

— Но за да живее, човек трябва да яде — повтори мисълта му тя.

Не срещнахме дивеч, достоен за нейния лък. Вълкът уби заек, а тя свали една пъстрокрила птица. Накрая наловихме пъстърва и по пладне имахме повече от достатъчно риба поне за този ден. Аз я почистих край потока, после попитах Кетрикен дали има нещо против да остана да се изкъпя.

— Всъщност не е зле всички да се изкъпем — отвърна тя и аз се усмихнах. Скоро я чух да се плиска на известно разстояние от мен, докато Нощни очи задряма на брега, натъпкал корема си с рибешки черва.

Когато на връщане минахме покрай девойката върху дракона, заварихме шута да спи свит на кълбо до статуята. Кетрикен го събуди и го смъмри за новите следи от длето около опашката на дракона. Шутът не изпитваше никакви угризения — само заяви, че Славей била обещала да стои на пост до вечерта, а той предпочитал да спи тук. Ние настояхме да се върне в лагера с нас.

На път за шатрата разговаряхме. Внезапно Кетрикен ни накара да спрем.

— Шшт — каза тя. — Слушайте!

Замръзнахме. Почти очаквах да чуя предупредителния вик на Славей. Напрегнах слух, но не долових нищо друго, освен вятъра в каменоломната и далечни птичи песни. Трябваше ми малко време, за да осъзная значението на тази тишина.

— Искрен! — Възкликнах аз. Пъхнах рибата в ръцете на шута и се затичах. Кетрикен ме изпревари.

Бях се страхувал, че ще намерим двамата мъртви, нападнати от котерията на Славен по време на отсъствието ни. Очакваше ни нещо почти също толкова странно. Искрен и Кетъл стояха един до друг и гледаха своя дракон. Той сияеше в черно и лъщеше на слънчевите

лъчи. Огромното чудовище беше завършено. Всяка люспа, всяка гънка, всеки нокът бяха безупречни.

— Той превъзхожда всеки дракон, който видяхме в онзи каменен парк — заявих аз. Бях го обиколил два пъти и с всяка крачка удивлението ми растеше. Сега в него пламтеше силен осезателен живот, по-могъщ, отколкото в Искрен или Кетъл. Струваше ми се странно, че гърдите му не се надигат, че не потръпва в съня си. Погледнах краля и въпреки гнева, който все още изпитвах, трябваше да се усмихна.

— Съвършен е — тихо признах аз.

— Провалих се — безнадеждно промълви Искрен. До него Кетъл тъжно кимна. Бръчките на лицето ѝ бяха станали още по-дълбоки. Сега наистина изглеждаше на над двеста години. Искрен също.

— Но той е завършен, милорд — тихо каза Кетрикен. — Нали това трябваше да направите? Да завършите дракона?

Искрен бавно поклати глава.

— Статуята е завършена. Но не и драконът. — Видях, че се мъчи да накара думите да изразят мисълта му. — Вложих в него всичко от себе си. Всичко, освен биещото си сърце и дъха си. Както и Кетъл. Можем да дадем и това. Но пак няма да е достатъчно.

Той се подпря на изваянието и отпусна лице върху мършавите си ръце. Навсякъде около него, там, където тялото му се докосваше до камъка, по кожата на дракона играеха багри. Зеленикавосини, сребреещи по ръбовете, люспите колебливо проблясваха на слънчевите лъчи. Усещах вливането на неговото Умение в дракона. Той попиваше Искрен в камъка така, както хартията попива мастилото.

— Кралю — прошепнах предупредително.

Той изпъшка и се освободи от творението си.

— Не се бой, Фиц. Няма да му позволя да вземе прекалено много. Няма без основание да му дам живота си. — Искрен вдигна глава и се огледа. — Странно. Чудя се дали е същото да си претопен. Да си спомняш какво си изпитвал преди, но вече да не можеш да го изпиташ. Моите влюбвания, моите страхове, моите скърби. Всичко отиде в дракона. Не задържах нищо. И все пак не е достатъчно. Не е достатъчно.

— Милорд — задавено каза Кетъл. В гласа и нямаше нито капчица надежда. — Ще трябва да вземете Фицрицарин. Няма друг

начин. — Някога толкова блестящи, сега очите ѝ бяха като сухи черни камъчета. Тя се обърна към мен. — Ти сам го предложи — напомни ми старицата. — Целия си живот.

Кимнах, но казах:

— Ако не вземете детето ми. — Дълбоко си поех дъх. Живот. Сега. Настоящото бе единственият живот, който ми оставаше, цялото време, от което наистина можех да се откажа. — Ваше величество. Вече не искам никаква сделка. Ако трябва да вземете живота ми, за да може драконът да полети, аз ви го предлагам.

Искрен се олюля и впери очи в мен.

— Почти успя отново да ме накараш да чувствам. Но... — Кралят вдигна сребристия си показалец и обвинително го насочи. Не към мен, а към Кетъл. Гласът му беше твърд като камъка на неговия дракон. — Не. Вече ти го казах. Не. Повече не му го повтаряй. Забранявам ти. — Той бавно се отпусна на колене до дракона. — Проклето да е това карисово семе. Винаги те оставя точно когато най-много се нуждаеш от силата му. Проклето нещо.

— Трябва да си починете — глупаво предложих аз. Всъщност нищо друго не му оставаше. Това бе въздействието на семената от карис. Оставяха човек пуст и изтощен. Отлично го знаех.

— Да си почина — горчиво повтори Искрен и гласът му изневери дори само за тези три думи. — Да. Да си почина. Тъкмо ще съм си починал, когато ратниците на брат ми ме открият и ми прережат гърлото. Ще съм си починал, когато дойде котерията му и присвои моя дракон. Не се заблуждавай, Фиц. Това е целта им. Няма да успеят, разбира се. Поне така ми се струва... Въпреки че би могло — едва чуто промълви той. — За известно време те бяха свързани с моето Умение. Това може да им е достатъчно, за да ме убият и да го вземат. — Кралят се усмихна криво. — Славен като дракон. Смятате ли, че ще остави два камъка от замъка Бъкип един върху друг?

Зад него Кетъл бе притиснала лице към коленете си. Мислех, че спи, ала когато бавно се претърколи настрани, чертите ѝ бяха отпуснати и неподвижни, очите ѝ бяха затворени. Мъртва, или заспала от изтощение след карисовото семе. След онова, което ми каза Искрен, нямаше значение. Моят крал се протегна върху голия каменен подиум. И заспа до своя дракон.

Кетрикен се приближи и седна до него. Сведе глава върху коленете си и заплака. Не тихо. Дълбоките ѝ ридания я разтърсваха така, че би трябвало да събудят дори каменния дракон. Ала не го събуждаха. Погледнах я. Не отидох при нея, не я докоснах. Знаех, че е безполезно. Вместо това се обърнах към шута и безпомощно казах:

— Трябва да им донесем одеяла.

— О, разбира се. Каква по-добра задача за Белия пророк и неговия Катализатор? — Той ме хвана под ръка. Докосването поднови нишката на Умението помежду ни. Горчивина. Горчивина течеше в кръвта му. Шестте херцогства щяха да паднат. Щеше да настъпи краят на света.

Отидохме да донесем одеяла.

СДЕЛКАТА НА ИСКРЕН

Когато се сравнят всички сведения, става ясно, че до Турлейк са стигнали не повече от двадесет алени кораба и че към селата около Трейдфорд са продължили само дванадесет. Менестрелите искат да ни накарат да повярваме, че платноходите са били десетки и че на палубите си са носили буквално стотици пирати. Според песните онова лято бреговете на Бък и Вин били червени от пламъци и кръв. Не бива да ги виним. Мъката и ужасът на онези дни никога не бива да се забравят. Щом една певица трябва да разкраси истината, за да ни помогне изцяло да си я спомним, тъй да е, и нека никой не я обвинява в лъжа. Истината често е много по-голяма от фактите.

Вечерта Славей се върна заедно с шута. Никой не я попита защо не е останала на пост. Никой дори не предложи да избягаме от каменоломната, преди да са ни открили ратниците на Славен. Щяхме да останем и да се сражаваме. За да защитим един каменен дракон.

И щяхме да умрем. Нямахме нужда да го казваме.

Когато Кетрикен заспа от изтощение, я занесох в шатрата, която бе споделяла с Искрен. Оставих я на постелята ѝ и я завих. Наведох се и целунах набръчканото ѝ чело, като че ли целувах своето спящо дете. Нещо като прощална целувка. Бях решил, че е по-добре да го направя веднага. Със сигурност разполагах единствено с настоящето.

Спусна се мрак. Славей и шутът седнаха край огъня. Певицата тихо свиреше на арфата си и се взираше в пламъците. На земята до нея

лежеше гол нож. Известно време стоях и гледах танца на светлината по лицето ѝ. Славея Сладкопойна, последният менестрел на последната истинска кралска двойка от рода на Пророците. Тя нямаше да напише песен, която да запомнят всички.

Шутът седеше и я слушаше. Помежду им се бе установило нещо като приятелство. Помислих си, че ако това е последната вечер, когато Славея може да свири, той не може да я дари с нищо по-прекрасно. Да я слуша и да позволи на нейната музика да го приспи с майсторството си.

Оставих ги и взех един пълен с вода мях. Бавно се изкачих по рампата при дракона. Нощни очи ме последва. По-рано бях запалил огън на подиума. Сега хвърлих в него останалите дърва и седнах до него. Искрен и Кетъл спяха. Веднъж Сенч цели два дни бе взимал карисово семе. Когато рухна, му трябваше повече от седмица, за да се възстанови. Беше искал само да спи и да пие вода. Съмнявах се, че някой от двамата скоро ще се събуди. Затова просто седях до Искрен и пазех своя крал.

Не бях достоен за тази роля. Събудих се, когато някой прошепна името ми. Мигом се надигнах и се пресегнах за меха, който бях донесъл със себе си.

— Ваше величество — тихо казах аз.

Ала Искрен не лежеше на камъка слаб и безпомощен. Стоеше до мен и ми даде знак да стана и да го последвам. Подчиних се, като се движех колкото може по-тихо. Когато се спусна от рампата, Искрен се обърна към мен. Без да кажа нито дума, аз му подадох меха. Кралят изпи половината, почина си малко, после пресуши остатъка. Когато свърши, ми върна меха и се прокашля.

— Има начин, Фицрицарин. — Тъмните му очи срещнаха моите. — Ти си начинът. Пълен с живот и жажда. Разкъсван от страсти.

— Зная — отвърнах аз. Думите смело се изтръгнаха от устата ми. Никога през живота си не се бях страхувал толкова. Славен ужасно ме бе плашил в тъмницата си. Ала тогава бях изпитвал болка. А сега ме очакваше смърт. Изведнъж проумях разликата.

— Няма да ти хареса — предупреди ме той. — И на мен не ми харесва. Но не виждам друга възможност.

— Готов съм — излъгах аз. — Само... Искан за последен път да видя Моли. Да зная, че двете с Копривка са добре. И Бърч.

Искрен впери поглед в мен.

— Спомням си сделката, която ми предложи. Да не взимам Копривка за трона. — Той въздъхна. — Ще трябва да те помоля за нещо по-страшно. За физическия ти живот. За целия живот и енергия на твоето тяло. Разбираш ли, аз вложих всичките си страсти. Не ми остана нищо. Ако можех да разпаля в себе си само още една нощ на чувства... ако можех да си спомня какво е да пожелаеш жена, да прегръщаш жената, която обичаш... — Гласът му заглъхна. — Срам ме е да го искам от теб. Срам ме е повече, отколкото когато черпих от твоята сила, когато ти бе още нищо неподозиращо момче. — Кралят отново ме погледна и разбрах какви усилия му коства да намери нужните думи. Несъвършени думи. — Но срамът, който изпитвам, болката, че трябва да ти го причиня... дори те идват от теб. Дори тях мога да вложа в дракона. — Искрен сведе очи. — Драконът трябва да полети, Фиц. Трябва.

— Искрен. Кралю. — Той продължаваше да не ме гледа. — Приятелю. — Очите му най-сетне срещнаха моите. — Всичко е наред... но... Искан пак да видя Моли. Макар и за миг.

— Опасно е. Мисля, че онова, което сторих с Карод, събуди в тях истински страх. Оттогава не са опитвали силата си срещу моята, само коварството си. Но...

— Моля те — промълвих аз.

Искрен въздъхна.

— Добре, момко. Но сърцето ми е изпълнено със страх.

Не ме докосна. Дори не си пое дъх. Толкова голяма бе силата на неговото Умение, въпреки че се намираше на предела на пълната изнемога. Ние бяхме с тях. Усетих, че Искрен се отдръпва и ми дава илюзията, че съм сам.

Стая в странноприемница. Чиста и добре мебелирана. До самун хляб и паница с ябълки на масата горяха свещи. Бърич лежеше гол до кръста от своята страна на леглото. Кръв покриваше раната от нож и тъмнееше по колана на панталона му. Гърдите му се движеха в бавните дълбоки ритми на съня. Бе прегърнал Копривка. Бебето се гушеше в него и дълбоко спеше. Моли се наведе над тях и сръчно освободи Копривка изпод прехвърлената отгоре ѝ дясна ръка на Бърич. Детето не помръдна, докато Моли го отнасяше до кошчето в ъгъла и го завиваше в меките одеяла. Малките му розови устенца се движеха от

спомена за топло мляко. Челото му беше гладко под лъскавата черна косица. Изглеждаше невредимо, въпреки всичко, което бе преживяло.

С уверени движения Моли наля вода в един леген и взе парче плат. Върна се при леглото и приклепна до Бърич, остави легена на пода, натопи кърпата в него и я изцеди. Когато я допря до гърба му, Бърич рязко се събуди и бърз като нападаща змия, я хвана за китката.

— Бърич! Пусни ме! Трябва да почистя раната ти — ядосано рече Моли.

— О, ти ли си — облекчено въздъхна той и я пусна.

— Разбира се, че съм аз. Кой да е? — Моли внимателно попи раната и отново натопи кърпата в легена. И кърпата в ръката ѝ, и водата почервеняха от кръв.

Бърич внимателно опипа леглото до себе си и попита:

— Какво си направила с детето ми?

— Детето ти е добре. Спи в кошчето. Ето там. — Моли отново избърса гърба му. — Вече не тече кръв. И раната изглежда чиста. Мисля, че кожата на туниката ти е омекотила удара. Ако се понадигнеш, ще те превържа.

Бърич бавно седна и тихо изпъшка, но когато я погледна, на лицето му грееше усмивка.

— Осезателни пчели — възхитено каза Бърич и поклати глава. Виждах, че го е повтарял вече много пъти.

— Не се сетих за друго — отбеляза Моли, не успя да се сдържи и също му се усмихна. — Обаче се получи, нали?

— Великолепно — потвърди Бърич. — Но откъде знаеше, че ще се насочат към червенобрадия? Тъкмо това ги убеди. А едва не убеди и мен!

Моли поклати глава.

— Беше късмет. А и заради светлината. Той държеше свещта и стоеше пред огнището. В колибата беше сумрачно. Светлината привлича пчелите. Почти като нощни пеперуди.

— Чудя се дали още са в колибата. — Бърич отново ѝ се усмихна. Тя стана и отиде да отнесе кървавата кърпа и легена.

— Изгубих пчелите си — тъжно каза Моли.

— Ще намерим нови — утеша я Бърич.

Моли само пак поклати глава, взе от масата в ъгъла чист ленен бинт и гърненце мехлем и подозрително го помириса.

— Не мирише на твоя мехлем.

— Е, пак ще подейства. — Бървич бавно огледа стаята и се намръщи. — Как ще платим за всичко това, Моли?

— Погрижила съм се. — Тя стоеше с гръб към него.

— Как?

Тя го погледна. Устните ѝ бяха стиснати. Ако бях на негово място, нямаше да настоявам повече.

— С иглата на Фиц. Показах я на ханджията и той ми даде стаята. И докато следобед двамата спяхте, я занесох на златар и я продадох. — Бървич отвори уста, ала тя не му даде шанс да каже нещо. — Мога да се пазаря и получих истинската ѝ цена.

— Тя струваше повече от монетите. Трябваше да остане за Копривка. — Устните на Бървич бяха стиснати като нейните.

— Копривка имаше по-голяма нужда от топло легло и овесена каша, отколкото от една сребърна игла с рубин. Даже Фиц щеше да прояви благодарумието да постъпи като мен.

Странно. Наистина го бях направил. Но Бървич само отвърна:

— Ще трябва да работя много дни, за да ѝ я откупя.

Без да го поглежда, Моли взе бинтовете.

— Ти си упорит човек и съм убедена, че ще постъпиш, както решиш.

Бървич мълчеше. Почти виждах как се опитва да реши дали това означава, че е спечелил спора. Моли се върна при леглото, седна до него и намаза гърба му с мехлем. Той стискаше зъби, но не издаваше нито звук. Тя пак приклепна пред него.

— Вдигни си ръцете, за да мога да те бинтовам — заповяда му Моли. Бървич си пое дъх и вдигна ръце. — Така по-добре ли е? — накрая попита тя.

— Много по-добре. — Той понечи да се протегне, но се отказа.

— Има храна — каза Моли.

— След малко. — Лицето му помръкна. Тя се обърна към него. — Моли. — Бървич въздъхна. И отново опита. — Копривка е праправнучка на крал Умен. Наследница на Пророческия род. Славен вижда в нея заплаха за себе си. Може пак да се опита да ви убие. И двете. Всъщност съм убеден, че ще го направи. — Той почеса брадата си. — Може би единственият начин да ви спася е да ви поставя под

закрилата на истинския крал. Познавам един човек... може би Фиц ти е споменавал за него. Казва се Сенч.

Тя мълчаливо поклати глава. Изражението и ставаше все по-мрачно.

— Той може да отведе Копривка на безопасно място. И да се погрижи за теб. — Думите бавно и неохотно се изтръгваха от устата му.

Отговорът на Моли не закъсня.

— Не. Тя не е от рода на Пророците. Копривка е моя. И няма да я продам, нито за пари, нито за безопасност. Как можа да си помислиш, че ще го направя?

Бърич се усмихна на гнева ѝ. На лицето му се изписа разкаяно облекчение.

— Не съм мислил, че ще го направиш. Но реших, че съм длъжен да ти предложа. — Следващите му думи бяха още по-колебливи. — Има и друг начин. Не зная какво ще си помислиш за него. Въпреки всичко ще се наложи да избягаме оттук, да намерим град, където не ни познават. — Той внезапно заби поглед в пода. — Ако преди това се оженим, хората няма да се усъмнят дали детето е мое...

Моли сякаш се вкамени. Бърич вдигна очи и умолително я погледна.

— Не ме разбирай погрешно. Не очаквам нищо от теб... Но... Можем да отидем при Свидетелските камъни в Кевдор. Ще застана пред тях и в присъствието на менестрел ще се закълна, че Копривка е мое дете. Никой няма да се усъмни.

— И ще излъжеш пред Свидетелски камък, така ли — смая се Моли. — Наистина ли? Заради Копривка?

Той кимна. Очите му не се откъсваха от нея.

Моли поклати глава.

— Не, Бърич. Няма да го допусна. Това носи нещастие. Всеки знае какво става с онези, които осквернят Свидетелските камъни с лъжа.

— Ще рискувам — мрачно настоя Бърич. Не знаех да е лъгал преди Копривка да влезе в живота му. Сега настояваше да даде лъжлива клетва. Зачудих се дали Моли разбира какво ѝ предлага.

Разбираше.

— Не. Няма да лъжеш. — Уверено.

— Моля те, Моли.

— Тихо! — Категорично заяви тя. Наклони глава и го погледна, очевидно се чудеше на нещо. — Бърич? — колебливо каза Моли. — Чувала съм да казват... Лейси казваше, че някога си обичал Търпение. — Тя си пое дъх. — Още ли я обичаш?

Бърич я погледна раздразнено. Моли го гледаше умолително. Накрая той се извърна и тя едва чу думите му.

— Обичам спомените си за нея. Каквато беше някога. Какъвто бях аз. Сигурно както и ти все още обичаш Фиц.

Беше неин ред да потръпне.

— Спомням си някои неща... да. — Моли кимна, сякаш си напомняше за нещо. После вдигна очи и го погледна. — Но той е мъртъв. — Колко странно окончателни звучаха от нейната уста тези думи! — Изслушай ме. Просто ме изслушай. През целия ми живот е имало... Първо баща ми. Той винаги ми е казвал, че ме обича. После Фиц. Той се кълнеше, че ме обича, и се отнасяше към мен с нежност. Но лъжите му никога не ми звучаха като любов. А сега ти... Бърич, ти никога не си ми говорил за любов. Никога не си ме докосвал, нито от гняв, нито от желание. Но и мълчанието ти, и погледът ти ми говорят повече за любов, отколкото техните думи. — Тя зачака. Бърич продължаваше да мълчи. — Бърич? — отчаяно попита Моли.

— Ти си млада — тихо отвърна той. — И красива. И много смела. Заслужаваш нещо по-добро.

— Бърич. Обичаш ли ме? — Прост, плахо зададен въпрос.

Бърич склочи загрубелите си от работа ръце в скута си.

— Да. — Той силно стисна пръсти. Може би, за да не треперят?

Усмивката ѝ грейна като слънце иззад облак.

— Тогава се ожени за мен. И после, ако искаш, аз ще се изправа пред Свидетелските камъни. И ще призная пред всички, че съм била с теб, преди да се оженим. И ще им покажа детето.

Бърич най-сетне вдигна очи към нея. Сякаш не можеше да повярва.

— Ще се ожениш за мен?! Такъв, какъвто съм? Стар? Беден? Целият в белези?

— За мен не си такъв. Ти си мъжът, когото обичам.

Той поклати глава. Отговорът му само още повече ме озадачи.

— И след онова, което току-що каза за нещастieto? Ще застанеш пред Свидетелските камъни и ще излъжеш?

Този път усмивката ѝ бе различна. Отдавна не я бях виждал да се усмихва така. Сърцето ми се късаше.

— Не е нужно да лъжа — тихо отвърна тя.

Ноздрите му се разшириха като на жребец и Бърнич скочи. Толкова рязко си пое дъх, че гърдите му се издуха.

— Почакай — заповяда Моли и той се подчини. Тя напльончи палеца и показалеца си и бързо угаси свещите, като остави да гори само една. После се приближи към него.

Избягах.

— О, момчето ми. Ужасно съжалявам.

Безмълвно поклатих глава. Стисках очи, но не можех да спра сълзите си. Най-после успях да отворя уста.

— Той ще е добър с нея. И с Копривка. Тя заслужава точно такъв човек. Не, Искрен. Това би трябвало да ме утеши. Да зная, че той ще е с нея и ще се грижи за двете.

Утеха. Не намирах утеха. Само болка.

— Струва ми се, че склучи с мен много лоша сделка. — Гласът му звучеше наистина тъжно.

— Не. Всичко е наред. — Поех си дъх. — Хайде, Искрен. Искан да го направим бързо.

— Сигурен ли си?

— Да.

И той взе живота ми.

И преди бях сънувал такъв сън. Познавах усещането на старческото тяло. Предния път бях лежал на чисто легло в мека нощница като крал Умен. Сега бе по-трудно. Боляха ме всички стави. Вътрешностите ми пламтяха. И ръцете, и лицето ми бяха изгорени. В това тяло беше останала повече болка, отколкото живот. Като почти докрай изгоряла свещ. Отворих гуреливите си очи. Лежах върху студен камък, до мен клечеше и ме наблюдаваше един вълк.

„Това не е хубаво“ — каза ми той.

Не успях да измисля какво да му отговоря. Определено бях съгласен с него. След малко се надигнах на четири крака. Боляха ме

дланите. Боляха ме коленете. Всички стави в тялото ми скърцаха и надаваха вой, докато се изправях и се оглеждах. Нощта беше топла, ала въпреки това треперех. На подиума над мен спеше един незавършен дракон.

„Не разбирам“ — помоли за обяснение Нощни очи.

„Аз не искам да разбирам. Не искам да зная.“

Ала независимо дали го исках, аз знаех. Бавно закрачих и вълкът дойде по петите ми. Минахме покрай гаснещия огън между две шатри. Никой не стоеше на пост. От шатрата на Кетрикен се чуваха тихи звуци. Тя виждаше в мрака лицето на Искрен. Искреновите тъмни очи, вперени в нейните. И вярваше, че съпругът ѝ най-сетне е дошъл при нея.

И наистина бе така.

Не исках да слушам, не исках да зная. Продължих напред с предпазливите си старчески крачки. Наоколо се извисяваха огромни черни каменни блокове. Нещо пред нас тихо тракаше и звънтеше. Излязох от ръбестите сенки на камъните и отново се озовах на лунна светлина.

„Веднъж ти сподели моето тяло. Сега така ли е?“

— Не. — Изрекох думата на глас и чух тихо дращене. „Какво е това?“

„Ще отида да видя. — Вълкът се стопи в сенките. Върна се след секунди. — Онзи без мирис. Крие се от теб. Не те познава.“

Знаех къде ще го открия. Не бързах. Това тяло едва се движеше. Когато стигнах при девойката върху дракона, ми беше ужасно трудно да се кача на подиума. Горе веднага видях пръснатите навсякъде новоотчупени парчета. Седнах до краката на дракона, като предпазливо отпуснах тялото си на студения камък. Разгледах работата му. Почти го бе освободил.

— Шуте? — Тихо го повиках аз.

Той бавно изплува от сенките и се изправи пред мен със сведени очи.

— Ваше величество — промълви шутът. — Опитах се. Но не мога да се сдържа. Просто не мога да я оставя тук...

Безмълвно кимнах. Долу до подиума Нощни очи нададе вой. Шутът погледна към него, сетне отново към мен. На лицето му се изписа объркване.

— Милорд? — попита той.

Пресегнах се към нишката на Умението помежду ни и я намерих. Той се вцепени, докато се мъчеше да разбере. Приблужи се и седна до мен. Погледна ме, сякаш можеше да види какво се крие зад кожата на Искрен.

— Това не ми харесва — каза шутът накрая.

— И на мен — съгласих се аз.

— По-добре да не зная.

Известно време седяхме в мълчание. После той протегна ръка и помете шепа камъчета от подиума около крака на дракона. Погледна ме и все още с известна колебливост извади длетото изпод ризата си. За чук му служеше един камък.

— Това е длетото на Искрен.

— Зная. На него вече не му трябва, а моят нож се счупи. — Шутът внимателно приближи острието към скалата. — А и така става много по-добре. — Той започна да дяла камъка.

— Тя изсмуква силите ти — тихо отбелязах аз.

— Зная. — Още един удар. — Бях любопитен. И мястото, където я докоснах, продължава да я боли. — Шутът премести длетото си. — Мисля, че ѝ дължа нещо.

— Шуте, тя може да вземе всичко, каквото ѝ предложиш, и това пак да не е достатъчно.

— Откъде знаеш?

Свих рамене.

— Това тяло знае.

Той докосна току-що издяланото място с посребрените си пръсти. Потръпнах, ала не усетих девойката да изпитва болка. Тя взе нещо от него. Но шутът не притежаваше Умението да я оформя с длани. Онова, което ѝ бе дал, стигаше само да я измъчва.

— Напомня ми за голямата ми сестра — сякаш на себе си каза той. — Косата ѝ беше златиста.

Смаяно мълчах.

— Искане ми се пак да я видя — без да поглежда към мен, прибави шутът. — Някога тя ужасно ме глезеше. Искане ми се пак да видя цялото си семейство. — Говореше замечтано и разсеяно плъзгаше пръсти по издялания камък.

— Шуте? Ще ми позволиш ли да опитам?

На лицето му се изписа почти ревност.

— Тя може да не те приеме — предупреди ме той.

Усмивнах му се. Усмивката на Искрен, през буйната му брада.

— Помежду ни има връзка. Тънка като конец и самодивското биле и твоята умора още повече я отслабват. Но я има. — Постави ръка на рамото ми.

Не знаех защо го правя. Може би защото той никога не ми бе споменавал, че му липсват сестра му и родният му дом. Отказах да се запитам. Да не мисля ми беше много по-лесно. А най-лесно ми бе да не чувствам. Шутът постави ръка, не на рамото ми, а отстрани на шията ми. И инстинктивно улучи. Допирът на дланта му до голата ми кожа ми помогна да го позная по-пълно. Вдигнах вълшебните Искренови ръце пред очите си и им се удивих. Сребърни за окото, обгорени за сетивата. После, преди да успея да се откажа, се наведох и хванах безформения преден крак на дракона с две ръце.

Мигом го усетих. Той почти се гърчеше в камъка. Познах очертанията на всяка люспа, върха на всеки остър нокът. Познах и жената, която го беше изваяла. Жените. Котерия, много отдавна. Котерията на Сол. Ала Сол била твърде горда. Опитала се да остане в собствената си форма, да се извае върху дракона, който котерията й създаде. Другите били прекалено предани, за да й възразят. И тя почти успяла. Завършили дракона. Или почти. Той оживял и започнал да се надига, и да поглъща кликата в себе си. Но Сол искала да остане единствено в каменното момиче. Не се вложила в дракона. И той паднал, преди да успее да се изправи, отново потънал в камъка, за да остане там за вечни времена. И сега котерията бе впримчена в дракона, а Сол — в девойката.

Узнах всичко това по-бързо от мълния. Усетих и глада на дракона. Той ме привличаше в себе си, умоляваше за храна. Беше взел много от шута. Усетих какво му е дал старият ми приятел. Подигравки с бъкпски градинари и шамбелани. Клон с пролетни ябълкови цветове пред прозорец. Аз, с развяващ се дълъг елек, докато тичам на двора по петите на Бърич в опит да го настигна. Сребърни рибки, скачащи в тихо езерце призори.

Драконът настойчиво ме притегляше. Изведнъж разбрах какво ме е довело тук. „Вземи спомените ми за майка ми и чувствата, които вървят с тях. Не ги искам. Вземи болката в гърлото ми, когато си мисля

за Моли, вземи всички ярко обагрени дни, които си спомням с нея. Вземи блясъка им и ми остави само сенките от онова, което съм виждал и чувствал. Нека си ги спомням, без да се порязвам на тяхната острота. Вземи дните и нощите ми в тъмницата на Славен. Стига ми да зная какво ми е сторил. Вземи ги и ми позволи да престана да усещам лицето си, притиснато до онзи каменен под, да чувам хрущенето от счупването на носа ми, да усещам вкуса на собствената си кръв. Вземи болката ми, че не познавам баща си, вземи часовете на виране в неговия портрет, когато в Голямата зала нямаше никой и нямаше кой да ме види. Вземи...“

„Престани, Фиц. Ти й даде прекалено много, няма да ти остане нищо.“ Шутът бе ужасен от онова, за което сам беше помогнал.

„... спомените за онази кула, за голата, брулена от вятъра Градина на кралицата и за Гален, изправен до мен. Вземи образа на Моли, толкова доброволно хвърлила се в прегръдките на Бърич. Вземи ги и ги затвори някъде, където никога повече да не могат да ме изгарят. Вземи...“

„Братко. Стига.“

Нощни очи внезапно се озова между мен и дракона. Знаех, че все още стискам люспестия крак, ала той с ръмжене му попречи да продължи да взима още от мен.

„Не ме е грижа, че ще ми вземе всичко“ — казах на вълка.

„Мен обаче ме е грижа. Не искам да съм обвързан с претопен. Назад, Студени. Пусни го. Махай се!“

За моя изненада драконът отстъпи. Отворих очи и се смаях, че все още е нощ.

Шутът прегръщаше Нощни очи.

— Фиц — тихо каза той. Говореше, притиснал лице към козината на вълка, ала го чувах ясно. — Съжалявам, Фиц. Но не можеш да се избавиш от цялата си болка. Ако престане да те боли...

Не го доизслушах. Взирах се в предния крак на дракона. Там, където ръцете ми бяха почивали върху безформения камък, сега имаше два отпечатъка от длани. И в тях съвършено изпъкваше всяка люспа. Замислих се за дракона на Искрен. Той бе огромен. Как го беше направил? Какво бе пазил в себе си през всички тези години, за да е достатъчно да извае такъв дракон?

— Той изпитва силни чувства. Чичо ти. Обичал е страстно. И е бил верен. Понякога си мисля, че моите двеста години бледнеят в сравнение с чувствата, които е изпитал през своите четирийсетина.

Тримата се обърнахме към Кетъл. Не бях изненадан. Знаех, че идва, и не ѝ бях обърнал внимание. Тя тежко се опираше на тоягата си и лицето ѝ сякаш висеше от костите на черепа ѝ. Старицата срещна погледа ми и разбрах, че знае всичко. Беше свързана с Искрен.

— Слезте оттам. И тримата. Преди да сте пострадали.

Бавно се подчинихме. Най-бавно аз. Искреновите стави ме боляха и тялото му бе уморено. Когато най-сетне заставах до нея, Кетъл ме погледна заплашително и каза:

— Щом ще го правиш, можеш да го вложиш в дракона на Искрен.

— Той не ми позволи. Не ми позволи.

— Да. Не ти позволи. Ще ти кажа нещо, Фиц. Много ще ти липсва онова, което даде. След време ще възстановиш някои чувства, разбира се. Всички спомени са свързани и също като човешката кожа, могат да се лекуват. След време те сами щяха да престанат да те болят. Някой ден може би ще ти се иска да си спомняш тази болка.

— Едва ли — спокойно отвърнах аз, за да скрия съмненията си. — Остава ми достатъчно болка.

Кетъл вдигна старческото си лице и дълбоко си пое дъх.

— Зазорява се — рече тя, сякаш усещаше мириса на зората.

— Трябва да се върнеш при дракона. При Искреновия дракон. А вие двамата... — Кетъл погледна шута и Нощни очи. — Вие двамата отидете на наблюдателния пост и вижте дали не са се появили войските на Славен. Нощни очи, ти съобщи на Фиц какво виждаш. Хайде, вървете. А, шуте. Остави девойката върху дракона на мира. Иначе щеше да ѝ дадеш целия си живот. И дори това може би нямаше да е достатъчно. Затова престани да се измъчваш. Престани да измъчваш и нея. Вървете!

Те се подчиниха, ала не и без от време на време да поглеждат назад.

— Ела — напрегнато ми заповяда Кетъл. И закуцука в посоката, от която бе дошла. Сковано я последвах през черно-сребристите сенки на каменните блокове в каменоломната. Сега вече тя наистина изглеждаше двестагодишна. Аз се чувствах още по-стар. Измъчено

тяло, стави, които скърцаха или изобщо не искаха да се движат. Вдигнах ръка и се почесах по ухото. После огорчено я отпуснах. Искрен вече щеше да е със сребърно ухо. Кожата му гореше и далечните нощни насекоми сякаш се чуваха по-ясно.

— Между другото, съжалявам. За твоята Моли и всичко останало. Опитах се да те предупредя.

Кетъл не изглеждаше натъжена. Но я разбирах. Почти всичките ѝ чувства бяха в дракона. Говореше за онова, което знаеше, че е щяла да изпитва преди. Все още ѝ оставаше болка за мен, но вече не си спомняше собствените си болки, за да може да ги сравни.

— Нищо лично ли няма вече — тихо попитах аз.

— Само онова, които крием от себе си — тъжно отвърна тя и ме погледна. — Тази нощ ти направи нещо хубаво. Нещо мило. — Устните ѝ започнаха да се усмихват, ала очите ѝ се насълзиха. — Даде му една последна нощ младост и страст. — Кетъл забеляза твърдото ми изражение. — Добре, няма да говоря повече за това.

Изминах остатъка от пътя до нея в мълчание.

Седнах край топлите въглени на огъня и посрещнах утрото. Звуците на нощните насекоми постепенно преляха в утринните предизвикателства на далечни птици. Вече ги чувах съвсем ясно. Странно, да седя и да чакам самия себе си. Кетъл мълчеше, дълбоко вдишваше променящия се мирис на въздуха и с жадни очи наблюдаваше изсветляването на небето. Запаметяваше всичко това, за да го вложи в дракона.

Чух хрущене на чакъл и вдигнах глава. Видях се да се приближавам. Крачех уверено и енергично, с високо вдигната глава. Лицето ми бе избръснато, влажната ми коса висеше на воинска опашка. Искрен добре се грижеше за тялото ми.

Погледите ни се срещнаха. Видях, че очите ми се присвиват, докато Искрен преценяваше собственото си тяло. Изправих се и без да се замисля, започнах да изтупвам дрехите си. После осъзнах какво правя. Аз не бях взел на заем *риза*. Смехът ми изкънтя в утрото по-силно, отколкото исках. Искрен поклати собствената ми глава.

— Остави, момко. От това няма да станат по-хубави. Пък и вече почти свърших. — Той посочи гърдите ми с моята длан. — Преди и аз имах такова тяло — каза ми моят крал, сякаш не знаех. — Забравил

съм какво е да го усещаш. — Усмивката му изчезна и Искрен отново се втрени в мен. — Грижи се за него, Фиц. Друго няма да получиш.

Вълна от замайване. И мрак. Коленете ми се подгънаха и аз се свлякох на земята.

— Извинявай — тихо каза Искрен. Със собствения си глас.

Вдигнах очи и видях, че ме наблюдава. Безмълвно отвърнах на погледа му. Усетих аромата на Кетрикен, пропил кожата ми. Тялото ми бе много уморено. За миг ме обзе ярост. После яростта се оттегли като морска вълна, сякаш емоциите ми струваха прекалено много усилия. Очите на Искрен срещнаха моите и приеха всичко, което изпитвах.

— Нито ще ти се извиня, нито ще ти благодаря. Няма да е достатъчно. — Той поклати глава. — Пък и как да ти кажа, че съжалявам? — Кралят се извърна и зарея поглед в далечината. — Моят дракон ще се изправи. Моята кралица ще роди дете. Аз ще прогоня алените кораби от нашите брегове. — Той дълбоко си пое дъх. — Не. Не съжалявам за сделката ни. — Искрен отново ме погледна. — Ти съжаляваш ли, Фицрицарин?

Бавно се изправих.

— Не зная. — Замислих се. — Корените стигат прекалено дълбоко — отвърнах накрая. — Откъде да започна, за да поправам миналото си? Колко назад да се върна, колко неща да променя, за да не допусна този момент или да кажа, че не съжалявам?

„Пътят под нас е пуст“ — съобщи ми Нощни очи.

„Зная. И Кетъл знае. Просто търсеше повод да разсее шута и да те прати да го пазиш. Вече можете да се върнете.“

„Ти добре ли си?“

— Фицрицарин. Добре ли си? — В гласа на Искрен звучеше загриженост. Но тя не можеше напълно да скрие ликуването му.

— Не, разбира се — казах им аз. — Не, разбира се. — Отдалечих се от дракона.

Зад себе си чух Кетъл нетърпеливо да пита:

— Готови ли сме да го съживим?

До ушите ми стигна тихият глас на Искрен.

— Не. Още не. Още мъничко искам да запазя тези спомени за себе си. Още мъничко да остана човек.

Докато минавах през лагера, Кетрикен излезе от шатрата си. Косата ѝ беше сплетена на дебела къса плетка. По челото и в

ъгълчетата на устата ѝ все още имаше бръчки. Ала лицето ѝ излъчваше топлото сияние на най-фини бисери. В нея грееше нова вяра. Тя дълбоко си пое дъх и ми се усмихна.

Бързо продължих нататък.

Водата в потока бе много студена. Наблизо растеше жилав хвощ, чиито листа използвах, за да се изтъркам. Прострях влажните си дрехи по храстите на отсрещния бряг. Знойният ден обещаваеше скоро да изсъхнат. Сбърчил чело, Нощни очи клекна на брега и впери очи в мен.

„Не разбирам. Не миришеш зле.“

„Върви на лов, Нощни очи. Моля те.“

„Сам ли искаш да останеш?“

„Доколкото вече е възможно.“

Той се изправи и се протегна. „Някой ден ще сме само ние с теб. Ще ловуваме, ще ядем и ще спим. И ти ще оздравееш.“

„Дано доживеем дотогава“ — искрено се съгласих аз.

Вълкът изчезна в гората. Опитах се да изтъркам от китката си отпечатъците от пръстите на шута. Не успях, но научих много за жизнения цикъл на един хвощ. Отказах се. Реших, че мога да одера цялата си кожа и пак да не се почувствам свободен от случилото се. Излязох от потока и се отръсках от водата. Дрехите ми бяха достатъчно сухи, за да ги облека. Седнах на брега да си нахлузя ботушите. Едва не си помислих за Моли и Бърич, но бързо пропъдих образа. Вместо това се зачудих кога ще пристигнат ратниците на Славен и дали дотогава Искрен ще е завършил дракона си. Може би вече беше завършен. Знаех, че трябва да ми се иска да го видя.

Предпочитах да съм сам.

Легнах по гръб на тревата и вперих поглед в синьото небе. Опитах се да почувствам нещо. Страх, възбуда, гняв. Омраза.

Любов. Вместо това се чувствах само объркан. И уморен. Уморен от плът и дух. Затворих очи.

Звучите на арфата се носеха заедно с бълбукането на поточето, сливаха се с него, сетне с танцуваща стъпка се отдалечаваха. Отворих очи и видях Славей. Седеше на брега до мен и свиреше. Косата ѝ бе разпусната и се сушеше на пръснати по гърба ѝ къдрици. Между зъбите ѝ стърчеше зелен стрък трева. Краката ѝ бяха боси. Певецата ме погледна, но не каза нищо. Загледах се в играещите ѝ по струните пръсти. Лявата ѝ ръка се движеше по-бързо и компенсираше

сковаността на последните два пръста. Това трябваше да ми навява някакви чувства. Не знаех какви.

— Каква полза от чувства? — Чух се да питам.

Пръстите ѝ замръзнаха над струните. Тя свъси вежди.

— Едва ли има отговор на този въпрос.

— Напоследък не намирам много отговори. Защо не си в каменоломната да ги гледаш как завършват дракона? Това определено е достойно за песен.

— Защото съм тук с теб — простичко отвърна Славея, после широко се усмихна. — И защото всички останали изглеждат заети. Кетъл спи. Кетрикен и Искрен... когато тръгнах, тя му решише косата. Струва ми се, че не бях виждала крал Искрен да се усмихва. Когато е усмихнат, много прилича на теб. Особено в очите. Както и да е. Мисля, че няма да им липсвам.

— Ами шутът?

Тя поклати глава.

— Той дяла камъка около девойката върху дракона. Зная, че не бива, но едва ли може да спре. А и нямам представа как да го принудя.

— Той не може да ѝ помогне. Но не може да устои да опита. Въпреки острия си език шутът има нежна душа.

— Зная. Сега. В някои отношения го опознах добре. В други винаги ще ми е непонятен.

Кимнах. За дълго се възцари тишина. После изведнъж тишината се промени.

— Всъщност шутът ми предложи да те потърся — неловко рече Славея.

Изпъшках. Зачудих се какво ѝ е казал.

— Съжалявам за Моли... — започна тя.

— Но не си изненадана — довърших вместо нея. Вдигнах ръка и засенчих очите си с длан.

— Не. Не съм изненадана. — Славея замълча и потърси нужните думи. — Поне знаеш, че има кой да се грижи за нея.

Знаех го. Беше ме срам, че това толкова малко ме утешава. Влагането на тези чувства в дракона ми бе помогнало по същия начин, по който помага и отрязването на инфектиран крайник. Едно е да се избавиш, а съвсем друго — да се излекуваш. Празното място в мен ме сърбеше. Навярно исках да ме боли. Погледнах Славея.

— Фиц — промълви тя. — Веднъж те помолих заради теб. С нежност и приятелство. За да прогоним спомена. — Певицата вperi очи в слънчевите отблясъци по повърхността на потока. — И сега пак ти го предлагам.

— Но аз не те обичам. — Мигом разбрах, че това е най-неподходящото нещо, което бих могъл да кажа в този момент.

Славея въздъхна и остави арфата си.

— Зная. И ти го знаеш. Но няма нужда да говорим за това.

— Така е. Просто не искам никакви лъжи, изречени или не...

Тя се наведе към мен и спря думите ми с устните си. След малко отдръпна лице.

— Аз съм певица. Зная повече за лъжите, отколкото някога ще знаеш ти. И менестрелите знаят, че понякога човек най-много се нуждае от лъжи. За да направи от тях нова истина.

— Славея... — започнах аз.

— Знаеш, че ще кажеш нещо неподходящо — прекъсна ме тя. — Затова защо просто не помълчиш? Не усложнявай нещата. Спри да мислиш. Поне за мъничко.

Всъщност беше за дълго.

Когато се събудих, тя все още лежеше до мен. Нощни очи стоеше до нас и ме гледаше, задъхан от горещината. Когато отворих очи, той прилепи уши към главата си и бавно размаха опашка. На ръката ми капна капка топла слюнка.

„Върви си.“

„Другите те викат. И те търсят. — Вълкът наклони глава към мен и предложи: — Мога да покажа на Кетрикен къде да те намери.“

Седнах и размазах три комара на гърдите си. Останаха кървави петна. Пресегнах се за ризата си. „Случило ли се е нещо?“

„Не. Готови са да събудят дракона. Искрен иска да се сбoguва с теб.“

Хванах Славея за рамото.

— Събуди се. Иначе няма да видиш как Искрен събужда дракона. Тя лениво се размърда.

— Виж, за това непременно ще стана. Не се сещам за друго, което да ме вдигне. Пък и това може да е последният ми шанс да напиша песен. Съдбата винаги ме праща другаде, когато ти правиш нещо интересно.

Трябваше да се усмихна.

— Е, изобщо ли няма да напишеш песни за копелето на Рицарин? — Подразних я аз.

— Може би една. Любовна. — Славея потайно ми се усмихна. — Поне това беше интересно.

Станах и ѝ помогнах да се изправи. Целунах я. Нощни очи нетърпеливо зави, после се протегна и ѝ се поклони.

— Предупредих те — казах ѝ аз.

Тя само се засмя и се наведе да събере дрехите ни.

ДРАКОНЪТ НА ИСКРЕН

Войските на Шестте херцогства се събраха в Синьото езеро и се прехвърлиха с платноходи на отсрещния бряг точно по времето, когато алените кораби напредваха по река Вин към Трейдфорд. Новата столица на Славен никога не бе била укрепен град. Вестта за пристигането на пиратите беше посрещната с всеобщо пренебрежение. Каква заплаха можеха да представляват дванадесет кораба с варвари за такъв голям град като Трейдфорд? Градската стража беше вдигната на крак и някои пристанищни търговци предприеха мерки, за да прехвърлят стоката си в по-отдалечени от брега складове, но всички бяха убедени, че ако алените кораби изобщо успеят да стигнат до Трейдфорд, стрелците с лекота ще избият нашествениците още преди да са нанесли някакви щети. Смяташе се, че корабите трябва да носят някакво предложение за договор на краля на Шестте херцогства. Масово се обсъждаше каква част от Крайбрежните херцогства ще поискат пиратите и евентуалната изгода от възстановяването на търговията със самите островитяни, както и от отварянето на търговския път по река Бък.

Това е само поредният пример за грешките, които могат да се допуснат, ако човек смята, че знае какво иска врагът му, и действа на тази основа. Жителите на Трейдфорд приписваха на

пиратите същото желание за благоденствие и богатство, каквото изпитваха самите те.

Според мен Кетрикен не бе приемала мисълта, че Искрен трябва да умре, за да съживи дракона, до момента, в който той не я целуна за сбогом. Направи го извънредно внимателно, широко разперил ръце настрани, за да не я докосне, и наклонил глава така, че сребристите петна по лицето му да не се допрат до нейното. Въпреки това целувката беше нежна, жадна и дълга. После кралят ѝ прошепна нещо. Кетрикен мигом притисна длани към корема си.

— Откъде знаеш? — Попита го тя и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Зная — твърдо отвърна Искрен. — И затова първата ми задача ще е да те върна в Джаампе. Този път нищо не бива да те заплашва.

— Мястото ми е в замъка Бъкип — възрази Кетрикен.

Помислих си, че Искрен ще спори. Но той каза:

— Права си. Така е. И тъкмо там ще те отнеса. Сбогом, моя любов.

Тя не отговори. Стоеше и неразбиращо го гледаше как се отдалечава от нея.

След всички тези дни, през които се бяхме стремили към този миг, край ни се стори припрян и хаотичен. Кетъл сковано крачеше край дракона. Старицата разсеяно се бе сбогувала с нас. Дишаше тежко, сякаш беше тичала. Час по час докосваше статуята и нежно я галеше с длан, изпод която оставаха ярки багри и бавно помръкваха.

Искрен не бързаше толкова със сбогуването. Той се обърна към Славей.

— Грижи се за моята кралица. Пей ѝ песните си и не позволявай на никого да се усъмни, че детето, което носи, е мое. Натоварвам те с тази истина.

— Ще дам всичко от себе си, ваше величество — сериозно отвърна Славей, отиде и застана до Кетрикен. Щеше да придружава кралицата върху широкия гръб на дракона. Певицата постоянно бършеше длани в предницата на туниката си и проверяваше дали раницата с арфата е добре наместена на гърба ѝ. Видях, че нервно ми се усмихва. Никой от нас не се нуждаеше от повече думи на прощаване.

Бяхме спорили за моето решение да остана.

— Войските на Славен с всеки момент се приближават — отново ми напомни Искрен.

— Тогава трябва да побързате, за да не съм в тази каменоломна, когато пристигнат — казах аз.

Той се намръщи.

— Ако ги видя на пътя, ще се погрижа да не стигнат дотук — предложи ми кралят.

— Не поемайте рискове с нейно величество.

Бях използвал Нощни очи като повод да остана. Той нямаше желание да лети на дракон. Нямаше да го изоставя. Сигурен съм, че Искрен знаеше истинските причини. Смятах, че не бива да се връщам в Бък. Вече бях накарал Славя да ми обещае, че няма да споменава за мен в песните си. Не беше лесно да изтръгна такова обещание от един менестрел. Ала настоях. Не исках нито Бърич, нито Моли да узнаят, че съм жив.

— В това отношение, скъпи приятелю, ти беше Жертва — тихо ми бе казала Кетрикен. Не можеше да ми отпрати по-голяма похвала. Знаех, че няма да промълви нито дума за мен.

Най-трудно беше с шута. Всички настоявахме да замине с кралицата и Славя. Той упорито отказваше.

— Белия пророк ще остане при Катализатора — бяха единствените му думи. Лично аз смятах, че шутът по-скоро ще остане при девойката върху дракона. Той се бе вманиачил по нея и това ме плашеше. Трябваше да се махне преди войските на Славен да пристигнат в каменоломната. Бях му го казал и той беше кимнал, но някак разсеяно. Не се съмнявах, че има свои планове. Нямах обаче време да споря с него.

Дойде моментът, в който вече нямаше причини Искрен да се бави. Не си бяхме казали почти нищо, но не знаех за какво друго има да говорим. Всичко, което се беше случило, ми се струваше неизбежно. Когато поглеждах назад, виждах, че пророчествата на шута отдавна са ни пратили в тази посока. Никой не бе виновен. Никой не беше невинен.

Искрен ми кимна и тръгна към дракона. После ненадейно спря, разкопча изтъркания си колан, обърна се и ми каза:

— Вземи меча ми. На мен няма да ми трябва. А ти, изглежда, си изгубил онзи, който ти подарих. — Искрен за миг спря, изтегли меча от ножницата и прокара сребърната си ръка по острието. То заблестя под дланта му. — Щеше да е несправедливо към умениято на Ход да ти го дам с нащърбено острие, Фиц. Грижи се за него по-добре от мен. — Кралят прибра меча в ножницата и ми го подаде. — И се грижи по-добре за себе си от мен. Нали знаеш, аз наистина те обичах. Въпреки всичко, което ти причиних, наистина те обичах.

В първия момент не ми хрумна никакъв отговор. После, докато той поставяше ръцете си върху челото на дракона, му казах: „Нито за миг не съм се съмнявал. Нито за миг не съм се съмнявал, че те обичам“.

Никога няма да забравя неговата последна усмивка през рамо. Погледът му за сетен път се отправи към неговата кралица. Искрен решително притисна длани към издяланата глава на дракона. И до края не откъсна очи от Кетрикен. Усетих дъха на кожата на кралицата, спомних си вкуса на устните ѝ върху моите, гладката топлота на голите ѝ рамене. После смътният спомен се стопи заедно с Искрен и Кетъл. За моето Осезание и Умение те изчезнаха толкова напълно, като че ли бяха претопени. За миг видях празното тяло на Искрен, после той се вля в дракона. Кетъл беше стояла облегната на рамото на статуята. Тя изчезна по-бързо от краля и покри люспите със зеленикав и сребрист блясък. Багрите обляха създанието и го наситиха. Никой не дишаше, освен Нощни очи, който тихо виеше. Под лятното слънце се възцари пълна неподвижност. От гърлото на Кетрикен се изтръгна едно-единствено задавено ридание.

И тогава, като внезапен вихър, гигантското люспесто тяло пое въздух в дробовете си. Когато се отвориха, очите му бяха черни и блестящи, очи на Пророк, и разбрах, че от тях гледа Искрен. Той вдигна огромната си глава и проточи змийската си шия. Протегна се като котка, разкърши плещи и разпери пръсти. Когато сви крака, ноктите му оставиха дълбоки бразди в черния камък. Като платно, уловило вятъра, грамадните му криле се разпериха. Той ги размаха като ястреб, оправящ перушината си, и отново ги прилепи към тялото си. След това удари с опашка и вдигна във въздуха прах и пясък.

Драконът Искрен пристъпи напред и се поклони пред своята кралица. Тя безстрашно се приближи до него и постави ръка върху

лъскавото му синьо рамо. Люспите му бяха гладки и тя се подхлъзна, докато се катереше по гърба му, за да седне на шията му. Славей ме погледна, едновременно ужасено и смаяно, и последва кралицата. Седна зад Кетрикен и отново провери дали раницата ѝ с арфата си е на мястото.

Кетрикен ни махна за сбогом и извика нещо, ала думите се изгубиха в пляска на разперените криле на дракона. Той ги размаха три пъти, сякаш за да свикне с тях. Скален прах и пясък брулеха лицето ми. Нощни очи се притисна към крака ми. Драконът приклегна, широките му тюркоазеносини криле се размахаха и той внезапно подскочи. Видях, че Славей отчаяно се вкопчва в Кетрикен. Четири размахвания на крилето го отнесоха до средата на каменоломната. Той се издигна и описа кръг над околните хълмове. Обърна се да погледне към пътя на Умението, после крилето му ритмично продължиха да го издигат все по-нависоко. Коремът му беше синкавобял като на гуцер. Примижах, за да го видя на фона на лятното небе. След миг драконът изчезна като синьо-сребриста стрела и полетя към Бък. Останах да се вирам след него дълго след като се бе скрил от поглед.

Накрая въздъгнах. Целият треперех. Избърсах очи с ръкав и се обърнах към шута. Но шута го нямаше.

— Нощни очи! Къде е шутът?

„И двамата знаем къде е. Няма нужда да крещиш.“

Знаех, че е прав. Тичешком се спуснах по каменната рампа и се отдалечих от пустия подиум.

— Шуте? — Извиках, когато стигнах при шатрата. Дори спрях да надникна вътре с мисълта, че може да събира багажа, който трябваше да вземем. Не зная защо си позволих толкова глупава надежда.

Когато стигнах при девойката върху дракона, Нощни очи вече беше там, търпеливо чакаше и гледаше нагоре към шута. Предчувствието ми за опасност отслабна. Шутът седеше с провесени крака на ръба на подиума, облегал глава на крака на дракона. Платформата беше покрита с новоотцепени парчета камък. Приблжих се. Очите му бяха вдигнати към небето, изражението му бе замечтано. На фона на тъмнозелената кожа на дракона шутът вече не изглеждаше бял, а бледозлатист. Копринената му коса имаше кафеникав оттенък. Той ме погледна с топазените си очи и съвсем бавно поклати глава, ала не проговори, докато не се опрях на подиума.

— Надявах се. Не можех да не се надявам. Но днес видях какво трябва да вложа в дракона, за да полети. — Шутът отново поклати глава, този път по-решително. — Аз не притежавам Умението, за да му помогна. Даже да ме погълне целия, няма да е достатъчно.

Не отговорих, че това ми е известно. Дори не казах, че още отначало съм го подозирал. Най-после бях научил нещо от Славей Сладкопойна. Известно време просто мълчах. После казах:

— С Нощни очи ще отидем да доведем две джепи. Когато се върна, трябва бързо да съберем багажа и да тръгнем. Не забелязах Искрен да преследва някого. Може би това означава, че войските на Славен все още са далеч. Но не искам да рискувам.

Той дълбоко си пое дъх.

— Разумно решение. Време е шутът да е разумен. Когато се върнеш, ще ти помогна да съберем багажа.

Тогава разбрах, че все още стискам Искреновия меч в ръка. Свалих простото си оръжие и го смених с меча, който Ход бе направила за краля. Той странно тежеше на хълбока ми. Подадох другия на шута.

— Искаш ли го?

Той ме погледна озадачено.

— За какво? Аз съм шут, не убиец.

Оставих го да се сбогува. Докато излизахме от каменоломната на път за гората, където пасяха джепите, вълкът вдигна муцуна и подуши въздуха.

„От Карод е останала само воня.“

— Навярно би трябвало да го погребя — по-скоро на себе си, отколкото на него казах аз.

„Защо да заравяш месо, което вече е разложено?“ — озадачено заяви Нощни очи.

Открих джепите на една поляна. Избрах водещото животно и още едно, но докато ги отвеждах, другите ни последваха. Трябваше да го очаквам. Бях се надявал да останат тук и да подивеят. Не ми допадаше идеята да се влача с шест джепи по петите чак до Джаампе. Докато минавахме покрай черния стълб и влизахме в каменоломната обаче, ми хрумна нова мисъл.

Нямаше нужда да се връщам в Джаампе.

„Дивечът тук е изобилен.“

„Трябва да мислим и за шута, не само за себе си.“

„Няма да го оставя гладен!“

„А когато дойде зимата?“

„Когато дойде зимата... Нападат го!“

Нощни очи се стрелна покрай мен, снишил сивия си гръб към земята, разперил пръсти по черния камък на каменоломната. Пуснах джепите и затичах след него. Вълчият му нос усещаше човешка миризма. След миг той вече беше познал Бърл.

Бърл сигурно се бе приближил съвсем безшумно, тъй като шутът винаги беше нащрек. Може би се бе унесъл в мисли за статуята. Така или иначе, Бърл вече беше нанесъл първия удар. Кръв се стичаше по ръката на шута и капеше от пръстите му. Той бе оставил червени петна по целия дракон, докато се беше катерил по него. Сега бе стъпил върху раменете на девойката и с една ръка се държеше за раззинатата челюст на чудовището. В другата стискаше ножа си.

Бърл беше на подиума и се опитваше да се качи на дракона, за да докосне шута с ръка и да проникне в него с Умението си. Гладките люспи на чудовището му пречеха. Той пак извади меча си и замахна към краката на шута. Не улучи, ала оставаше малко и острието иззвъня в гърба на девойката. Шутът извика, сякаш бе ранен, и се опита да се покатери още по-високо. Видях, че пръстите му се хлъзгат по мокрия от собствената му кръв камък.

Бърл замахна пак, толкова силно, че с лекота можеше да отсече крака му. Ала безшумен като самата омраза, вълкът скочи на гърба му и Бърл се свлече на колене. Мечът му не улучи шута и изкънтя в лъскавата зелена кожа на чудовището. По камъка заиграха разноцветни вълни.

Стигнах до подиума точно когато Нощни очи захапваше Бърл между рамото и шията. Бърл изкрещя с изненадващо писклив глас, изпусна оръжието си и вдигна ръце, за да хване могъщите челюсти.

Няколко неща се случиха толкова бързо едно след друго, че изгубих представа за последователността на събитията. Усетих Уил зад себе си в същия момент, в който от гърлото на Бърл шурна алена струя. „За теб, братко! — каза вълкът на шута. — Тази плячка е за теб!“ Бърл се съпротивляваше, без да знае, че вече е мъртъв. Кръвта се стичаше по лъскавата кожа на дракона и се събираше на локвички във вдлъбнатините, които шутът бе издялал в опит да освободи краката и

опашката му. И клокочеше и вдигаше пара, разяждайки камъка така, както горещата вода разяжда буца лед. Показаха се люспите и ноктите на задните крака, напомнящата на бич опашка. И когато Нощни очи най-после пусна безжизненото тяло на Бърл, драконът разпери криле.

Девојката се издигна в небето, както се беше опитвала да направи толкова отдавна. И понесе със себе си шута. Той се наведе напред и инстинктивно се вкопчи в гъвкавия ѝ кръст. Зърнах непроницаемите очи и неподвижната уста на девојката. Може би очите ѝ виждаха — не знам.

Виждах всички тези неща, но не защото стоях и гледах. Виждах ги с периферното си зрение и през очите на вълка. Собственият ми поглед беше насочен към Уил, който стискаше голия си меч и тичешком се приближаваше към мен. Извадих Искреновия меч от ножницата, отстъпих крачка назад и вдигнах стените си срещу него. Той ме познаваше добре. Първата вълна не се състоеше само от страх, но и от болка, приготвена специално за мен. Отново изпитах смайването от строщения ми нос, въпреки че по гърдите ми не потече гореща кръв, както някога. За миг можех само да поддържам стените си срещу тази унищожаваша болка. Мечът ми внезапно ми се стори като излят от олово и увисна в ръката ми.

Спаси ме смъртта на Бърл. В момента, в който Нощни очи пусна мъртвото му тяло, видях как тази смърт се нахвърля върху Уил. Ударът почти го накара да спре. Нямаше го последния член на неговата котерия. Усетих как Уил рязко се смалва. Не само защото Умението на Бърл вече не подхранваше неговото, а от облялата го вълна от мъка. Открих в ума си образа на разлагащия се труп на Карод и за всеки случай го запратих срещу Уил. Той се олюля.

— Ти изгуби, Уил! — извиках. — Драконът на Искрен вече полетя. И в момента е на път за Бък. Неговата кралица е на гърба му и носи в себе си наследника му. Законният крал ще си върне трона и короната, ще прочисти бреговете си от алените кораби и ще пропъди войските на Славен от Планините. Каквото и да направиш тук, ти си победен. Аз победих.

Нощни очи с ръмжене застана до мен.

Лицето на Уил се преобрази. От неговите очи ме погледна Славен. Той не бе трогнат от смъртта на Бърл, както нямаше да се

трогне и от тази на Уил. Не усетих скръб, само гняв, че силата му е отслабнала.

— В такъв случай — с гласа на Уил каза той — не ми остава друга цел, освен да те убия, копелдако. — Славен ми се усмихна: усмивка на човек, който знае какво ще покажат заровете още преди да са престанали да се търкалят. За миг изпитах неувереност и страх и още по-здрово укрепих стените си.

— Наистина ли смяташ, че един едноок воин има шанс срещу моя меч и моя вълк, Славен? Или се готвиш да дадеш и неговия живот, както постъпи с останалите от котерията? — Попитах с надеждата да всея раздор между тях.

— Защо не — спокойно рече Славен. — Или си мислиш, че съм толкова глупав, колкото брат ми, та да се задоволя само с една котерия?

Блъсна ме вълна от Умение. Залитнах, после нападнах Уил. Бързо щях да го убия. Славен контролираше неговото Умение. Не го беше грижа какво му причинява това. Усещах, че изсмуква силата му. И докато влагах цялата си воля в атаката си срещу Уил, думите на Славен стигнаха до ума ми. Друга котерия?

Едноок или не, Уил бе бърз. Мечът му сякаш беше част от него. За миг съжалих, че съм се отказал от познатото си старо оръжие. После пропъдих тези мисли и се съсредоточих единствено върху това да пробия отбраната му. Вълкът бързо се плъзна покрай мен и се опита да нападне Славен откъм гърба на Уил.

— Три нови котерии — изхриптя противникът ми, докато отбиваше атаката ми. Парирах удара му и се опитах да избия меча от ръката му, но не успях.

— Млади и силни умели. Които ще изваят свои дракони. — Мощно замахване, чийто полъх усетих. — Дракони на мое разположение, верни само на мен. Дракони, с които ще сваля Искрен в кръв и люспи. — Той се завъртя и насочи меча си към Нощни очи. Вълкът отскочи. Хвърлих се напред, ала оръжието му светкавично посрещна моето. Биеше се с невероятна бързина. Поредното приложение на Умението? Или илюзия?

— После ще прочистят алените кораби. За мен. И ще отворят планинските проходи. Планините ще са мои. Ще стана герой. Тогава никой няма да ми се противопоставя. — Мечът му силно удари моя — разтърсване, което усетих в рамото си. Разтърсиха ме и думите му. В

тях отекваха истина и решимост. Пропити с Умение, те се блъснаха в мен със страшната сила на безпомощността. — Аз ще овладея пътя на Умението. Древният град ще стане новата ми столица. Всичките ми умели ще се потопят в магията на реката.

Ново замахване към Нощни очи. Пролуката в отбраната му се затвори прекалено бързо за моя тежък меч. Имах чувството, че съм потънал до раменете във вода и се бия с човек, чието оръжие е леко като перце.

— Тъп копелдак! Наистина ли мислеше, че ме е грижа за една бременна уличница и за един дракон? Истинската ми цел беше самата каменоломна, която оставихте без никаква охрана. И от нея ще се издигнат десетки, не, стотици дракони!

Как можеше да сме били толкова глупави? Как можеше да не видим към какво всъщност се стреми Славен? Бяхме мислили за народа на Шестте херцогства, за фермерите и рибарите, които се нуждаеха от закрилата на своя крал. А Славен? Той бе мислил единствено за онова, което можеше да му донесе Умението. Знаех какви ще са следващите му думи още преди да ги изрече.

— В Бинград и Халкида ще коленичат пред мен. А на Външните острови ще треперят от моето име.

„Идват други! И над нас!“

Предупреждението на Нощни очи едва не ми коства живота. Защото в мига, в който погледнах нагоре, Уил ме атакува. Бързо се отдръпнах и се огледах. Откъм входа на каменоломната към нас тичаха десетина мъже с мечове. Движеха се не в крачка, а с едновременност, каквато не бе по възможностите на обикновени ратници. Котерия. Усетих Умението им, докато се приближаваха като ураган. Уил ненадейно прекрати нападението си. Оголил зъби, моят вълк с ръмжене се понесе срещу тях.

„Нощни очи! Спри! Не можеш да се биеш с дванайсет меча, размахвани от един ум!“

Уил небрежно прибра оръжието си в ножницата и извика на котерията:

— Не се занимавайте с тях. Нека ги довършат стрелците.

Трябваше ми само един поглед към стените на каменоломната, за да се уверя, че не блъфира. Ратници в златистокафяви униформи заемаха позиции. Разбирах каква е била целта им. Не да победят

Искрен, а да завладеят каменоломната. Отново ме обзе срам и отчаяние. Вдигнах меч и нападнах Уил. Щях да убия поне него.

По камъка в краката ми се плъзна стрела, друга удари точно пред Нощни очи. Над каменоломната на запад от нас се разнесе вик. Девойката върху дракона прелетя ниско над мен. В зъбите на чудовището се гърчеше стрелец в златистокафява униформа. Драконът описа кръг, отново се спусна и грабна втори. Друг скочи в каменоломната, за да се спаси.

Всички се бяхме вцепенили. Уил се опомни по-бързо от мен.

— Стреляйте — извика на стрелците той с глас, в който отекваше Умение. — Убийте дракона!

Към създаването се понесе рояк от стрели. Някои паднаха много преди да достигнат целта си. Останалите бяха отклонени с едно-единствено могъщо размахване на крилете му. После драконът полетя право към Уил.

Той побягна. Славен го напусна поне за толкова време, колкото му трябваше, за да вземе това решение. Тичаше така, като че ли гонеше вълка, който почти беше стигнал до котерията. И в момента, в който разбраха, че Уил тича към тях, преследван от дракон, членовете на котерията също си плюха на петите. Усетих ликуването на Нощни очи, че дванадесет въоръжени с мечове мъже се страхуват да посрещнат атаката му. После драконът се стрелна ниско над нас и той се прилепи към земята.

Врълетя ме не само силен вятър от крилете на чудовището, но и замайваща вълна от Умението, която прогони всички мисли от ума ми. Сякаш светът за миг бе потънал в абсолютен мрак и сетне отново беше изплувал на светло. Залитнах и не можах да си спомня нито защо тичам с гол меч в ръка, нито кого гоня. Усетил приближаването на дракона, Уил спря.

Създанието замахна с нокти към него, ала не улучи и нададе яростен писък. Издигна се и зави, за да го нападне отново. Няколко стрели отскочиха от кожата му, сякаш стрелците се бяха прицелили в черния камък на самата каменоломна. Шутът се наведе, за да се скрие от тях. Девойката върху дракона рязко промени посоката и чудовището прелетя над ратниците, грабна още един и го погълна.

Сянката му отново се плъзна над мен и отне още един миг от живота ми. Отворих очи и видях, че Уил го няма. После го зърнах да

тича между каменните блокове като заек, бягащ от ястреб. Вече не забелязвах котерията, но изведнъж Нощни очи изскочи от сянката на една скала и затича до мен.

„О, братко. Онзи без мирис ловува майсторски! — възкликна той. — Разумно постъпихме, като го приехме в нашата глутница!“

„Уил е моя плячка!“ — заявих аз.

„Твоята плячка е и моя плячка — сериозно отбеляза вълкът. — И няма да е ничия плячка, ако не се разгърнем, за да го намерим.“

Имаше право. Пред нас се носеха викове и от време на време се мяркаха златистокафявите униформи на хора, притичващи между черните блокове. Ала повечето бързо бяха разбрали, че единственият начин да се спасят от дракона е да не се отдалечават от скалите.

„Тичат към стълба. Ако стигнем до място, откъдето да го виждаме, можем да го причакаме там.“

Това беше логично. Нямаше друг път за бягство. Все още чувах свистене на стрели, но повечето стрелци се бяха скрили в гората.

Двамата с Нощни очи се отказахме да търсим Уил и се запътихме към стълба. Нямаше как да не се възхитя на дисциплината на някои от стрелците на Славен — когато излизахме на открито за повече от няколко крачки, чувах вик: „Ето ги!“ и след секунди около нас се посипваха стрели.

Стигнахме до колоната навреме, за да видим, че двама от новата котерия на Славен тичат с протегнати напред ръце, за да потънат в тъмния стълб в мига, в който го докоснат. Избраха руната за каменния парк, ала може би само защото се намираше най-близо до убежището им. Ние останахме до един грамаден блок, който ни скриваше от стрелите.

„Дали вече е преминал?“

„Може би. Ще чакаме.“

Измина цяла вечност. Вече бях сигурен, че Уил ни е избягал. Драконът летеше над стените на каменоломната. Виковете на жертвите започнаха да оредяват. Стрелците се криеха в гората. За миг зърнах чудовището да се издига и да кръжи високо във въздуха. Зачудих се какво изпитва шутът на гърба му. Внезапно драконът сви криле и се понесе право към нас. В същия момент Уил изскочи от скривалището си и се втурна към колоната.

Двамата с Нощни очи се хвърлихме след него. Тичахме с всички сили, ала той беше по-бърз. В мига, в който протегнатите му напред пръсти почти докосваха стълба, вълкът направи последен скок. Лапите блъснаха Уил в гърба и той полетя с главата напред. Видях го как се стопява в стълба, предупредително извиках на Нощни очи и го сграбчих, за да го дръпна назад. В момента, в който зъбите му захапваха Уил, над нас плъзна сянката на дракона. Светът потъна в мрак.

Приказките са пълни с герои, които се борят с врагове в подземното царство. Има легенди и за такива, които доброволно влизат в неизвестността на мрака, за да спасят приятели или любими. В този безвременен миг аз имах съвсем ясен избор. Да хвана Уил и да го удуша. Или да притискам Нощни очи към себе си, за да не го дам на всички онези сили, които привличаха ума и тялото му. Всъщност нямах никакъв избор.

Озовахме се на прохладна сянка върху изпотъпкана трева. След мрака на преминаването отново дишахме и усещахме. И се страхувахме. Сkochих и с удивление видях, че все още стискам меча на Искрен. Нощни очи се надигна, несигурно направи две крачки и падна. „Болен. Отровен. Целият свят се люлее.“

„Лежи и дишай.“ Приблжих се до него и се огледах. Видях не само Уил, но и мнозина от новата котерия на Славен. Повечето все още дишаха тежко и когато ни видя, един извика уплашено. На заповедта на Уил се отзоваха и неколцина фарауски ратници — разгърнаха се, за да ни обкръжат.

„Трябва да се върнем през стълба. Това е единственият ни шанс.“

„Не мога. Ти върви.“ Нощни очи отпусна глава върху лапите си и затвори очи.

„Ние сме от една глутница!“ — строго му напомних аз и вдигнах Искреновия меч. Ето как щях да умра. Радвах се, че шутът не ми е казал. Навярно щях да се самоубия, за да не допусна това.

— Убийте го. Изгубихме достатъчно време с него. Убийте и вълка. И после ми намерете стрелец, който може да свали онзи от дракона. — Уил, с чието тяло продължаваше да се разпорежда Славен, ми обърна гръб. — Вие, Трета котерия. Казахте ми, че завършен дракон не може да бъде събуден и принуден да служи. Е, току-що видях да го прави един шут, който дори не е умел. Открийте как става.

Започнете веднага. Нека копелдакът изпита своето Умение срещу мечове.

Вдигнах меча си. Нощни очи се изправи. Докато кръгът от войници се стягаше около нас, неговото виене на свят се сливаше с моя страх. Е, щом трябваше да умра сега, нямаше повече от какво да се страхувам. Може би щях да изпитам своето Умение срещу техните мечове. Презрително спуснах стените си. Умението беше река, която бушуваше около мен, река, която преливаше от бреговете си. Поех си дъх и с лекота се изпълних с нея. Още едно поемане на дъх, и прогоних физическата си умора и болки. Пресегнах се със сила към своя вълк. Нощни очи се отръска, настръхна и се озъби. Повече нямаше какво да чакаме. Хвърлихме се срещу нападателите си.

Нощни очи се превърна в топка от скорост, зъби и козина. Не се опитваше да хапе и да прегризва. Използваше тежестта си, за да събаря мъжете, да ги кара да се блъскат един в друг и когато може, да разкъсва сухожилията им. Беше ми трудно да внимавам да не го нараня.

Що се отнасяше до мен, аз въртях меча на Искрен с умение, каквото никога преди не бях знаел, че притежавам. Уроците на Ход най-после се бяха събрали в мен и ако такова нещо изобщо е възможно, духът на фехтовачката беше в меча ѝ и тя ми пееше, докато го размахвах. Не можех да разкъсам кръга им, но и те не можеха да ми нанесат сериозни рани.

Ала ратниците бяха много. И прииждаха все нови и нови. Вклиняваха се между мен и Нощни очи и ни принуждаваха да отстъпваме. „Измъкни се от тях и бягай. Бягай. Спасявай се, братко.“

Вълкът побягна, после внезапно се затича обратно и се хвърли право в средата им. Хората на Славен безпомощно размахваха мечовете си в опит да го спрат. След миг той изчезна в гората.

Аз обаче знаех, че положението ни е безнадеждно. Даже да избиех всичките ни противници, включително Уил, Славен щеше да победи. Всъщност вече беше победил. И нима винаги не бях знаел, че ще успее? Нима още от самото начало не бях знаел, че Славен е предопределен да властва?

Направих неочаквана крачка напред, отсякох ръката на един от ратниците и замагнах към лицето на онзи до него. Докато двамата падаха, в кръга се отвори малка пролука. Съсредоточих Умението си и се вкопчих в коварната хватка на Уил. Усетих, че острие на меч

забърсва лявото ми рамо и се завъртях, за да отбия удара на поредния си нападател. За миг оставих тялото си да мисли само и още по-здраво хванах Уил. Проникнах в съзнанието му и открих скрилия се там Славен. Уил не можеше да се освободи от него, дори да бе в състояние да се сети за това. А и ми се стори, че не е останало достатъчно от Уил, за да може да мисли. Той беше тяло, съсъд от плът и кръв, съдържащ Умение, което Славен да използва. Лишен от котерията, която му бе давала сила, Уил вече съвсем не беше толкова страшно оръжие. Нито пък ценно. Оръжие, което можеше да се използва и без угризения да се изхвърли като ненужно.

Не бях в състояние едновременно да се бия в две посоки. Без да изпускам ума на Уил, пропъдих мислите му от своите и се опитах да контролирам тялото си. В следващия момент ми нанесоха две рани — в левия прасец и на дясната ръка. Знаех, че няма да издържа. Не виждах Нощни очи. Поне той имаше шанс. „Бягай, Нощни очи. Всичко свърши.“

„Тепърва започва!“ — възрази ми той. Профуча през мен като гореща вълна. От някаква друга част на лагера чух вик с гласа на Уил. Някъде един осезателен вълк разкъсваше тялото му. Усетих, че Славен се опитва да освободи ума си от неговия. Стиснах го още по-здраво. „Остани и се бори, Славен!“

В хълбока ми се заби меч. Отскочих, блъснах се в някакъв камък и когато се опитах да се изправя, разбрах, че това е драконът на Риълдър — битката бе стигнала чак дотук. Обърнах се към нападателите си. Нощни очи и Уил все още се биеха — очевидно Славен беше научил нещо, докато бе измъчвал осезатели, защото не беше толкова уязвим за вълка, колкото щеше да е някога. Не можеше да нарани Нощни очи с Умението, ала можеше да го обвива в много пластове страх. Сърцето на вълка внезапно затуптя в ушите ми. Отново се отворих за Умението, изпълних се с него и направих нещо, каквото не бях опитвал никога. Пратих силата на Умението като Осезание на Нощни очи. „За теб, братко.“ Усетих, че вълкът *блъска* Уил и за миг се освобождава от него. Уил използва това време, за да избяга. Копнеех да тръгна след него, но зад себе си усетих раздвижване на Осезание в дракона на Риълдър. Събуждаше се. И беше гладен.

Внезапно запращяха клони и наоколо се посипаха листа. Надигна се страшен вихър и девойката върху дракона ненадейно кацна до стълба. Опашката на дракона помете близките ратници.

— Този — извика шутът и драконът ухапа един от моите противници в ужасяващата си паст. Нещастникът изчезна във валмо дим и аз усетих, че Умението на съществото се разширява от погълнатия живот.

Зад мен внезапно се надигна клиновидна змийска глава. Сянката ѝ плъзна отгоре ми и за миг потънах в мрак. После главата се стрелна напред, по-бърза от нападаща змия, и ухапа най-близкия до нас ратник. Ревът на дракона почти ме оглуши.

„Братко?“

„Жив съм, Нощни очи.“

„И аз, братко.“

„И АЗ, БРАТКО. И СЪМ ГЛАДЕН!“

Осезателен глас на много голям хищник. Истинска Стара кръв. Силата му ме разтърси до мозъка на костите. Нощни очи имаше здравия разум да му отговори.

„Тогава се нахрани, големи братко. Направи нашата плячка своя. Заповядай.“

Драконът нямаше нужда от повече подканяне. Какъвто и да беше бил самият Риълдър, той бе вложил в своя дракон неутолим глад. От мъха и пръстта се измъкна крак с огромни нокти, размаха се опашка и повали едно дърво. Драконът се хвърли напред, за да погълне друг фараоуски ратник.

„Кръв и Осезание! Това е нужно! Кръв и Осезание. Можем да събудим драконите.“

„Кръв и Осезание ли? В момента сме подгизнали и в двете.“

Той мигом ме разбра.

Насред кървавата схватка двамата с Нощни очи започнахме да играем една безумна игра. Нещо като състезание, чиято цел бе да събудим повече дракони. Състезание, което вълкът с лекота спечели. Той се хвърляше към поредния дракон, отръскваше кръв от козината си отгоре му и го молеше: „Събуди се, братко, и се нахрани. Донесли сме ти месо. — И когато от огромното тяло се вдигаше дим от вълча кръв и то се раздвижваше, Нощни очи му напомняше: — Ние сме от една глутница!“

Открих крал Мъдрост. Негов беше драконът с еленовите рога и той се надигна от сън с вика: „Бък! За Бъкип! Еда и Ел, колко съм гладен!“

„Край бъкското крайбрежие е пълно с алени кораби, милорд. Те само очакват вашите зъби“ — казах му аз. Въпреки думите му, в него не бе останало почти нищо човешко. Камък и души се бяха слели, за да се превърнат в истински дракони. Разбирахме се помежду си като хищници. Те и преди бяха ловували като глутница и добре си го спомняха. В повечето от другите дракони нямаше абсолютно нищо човешко. Те бяха създадени от Праотци, не от хора, и не разбираха нищо друго, освен че сме братя и сме им донесли месо. Онези, които бяха дело на котерии, имаха смътни спомени за Бък и Пророците. Ала не това ги обвързваше с мен, а обещанието ми да им осигуря храна.

Накрая събудихме всички дракони. Зад мен, там, където бяха лагерували ратниците на Славен, се носеха виковете на преследвани мъже и ревът на дракони, биещи се не за месо, а за живот. Чудовищата поваляха цели дървета и опашките им отсичаха храстите като коса — житни класове. Бях спрял да си поема дъх, отпуснал една ръка върху коляното си, а в другата продължавах да стискам Искреновия меч. Дишах тежко, гърлото ми бе пресъхнало. Болката започваше да прониква през Умението, което бях наложил на тялото си. От пръстите ми се стичаше кръв. Тъй като нямаше дракон, на който да я дам, избърсах длан в елека си.

— Фиц?

Обърнах се и видях, че шутът тича към мен. Той ме прегърна и ме притисна към себе си.

— Ти си жив! Слава на всички богове! Тя лети като самия вятър и знае къде да те открие. Някак си усети тази битка, въпреки огромното разстояние. — Той замълча, за да си поеме дъх, и прибави: — Гладът ѝ е ненаситен. Фиц, трябва да дойдеш с мен. Веднага. Плячката им свършва. Трябва да я яхнем заедно и да ги отведем на място, където могат да се нахранят, иначе не зная какво ще направят.

Нощни очи дойде при нас. „Това е голяма и много гладна глутница. Ще трябва много дивеч, за да се нахранят.“

„Ще отидем ли на лов с драконите?“

Вълкът се поколеба. „На гърба на един от тях ли? По въздуха?“

„Те така ловуват.“

„Вълците не ловуват така. Но ако трябва да ме оставиш, ще те разбере.“

„Няма да те оставя, братко. Няма да те оставя.“

Струва ми се, че шутът усети нещо от мислите ни, защото заклати глава още преди да му кажа:

— Трябва да ги заведеш. При Искрен в Бък. Те ще те слушат, защото си от една глутница с нас. Разбират го.

— Не мога, Фиц. Аз не съм създаден за такива кръвопролития! Не съм дошъл за това отнемане на живот. Никога не съм го виждал, нито насън, нито съм чел за него в някой свитък. Страх ме е, че може да насоча времето не накъдето трябва.

— Не. Трябва. Усещам го. Аз съм Катализатора и съм дошъл да променя всичко. Пророците стават воини, драконите ловуват като вълци. — Не можех да позная собствения си глас. Нямах представа откъде намирам такива думи. Взрях се в невярващите очи на шута. — Трябва. Върви.

— Фиц, аз...

Драконът с девойката на гърба тежко се приближи към нас. Вървеше като могъщ глиган или огромен бик. Зелените му люспи сияеха като смарагди на слънчевите лъчи. Момичето на гърба му бе поразително хубаво въпреки невиждащите си очи. Драконът изплези език. „Още?“

— Побързай — помолих го аз.

Шутът почти конвулсивно ме прегърна и ме смая, когато ме целуна по устата. После се обърна и се затича към дракона с девойката. Тя се наведе и му подаде ръка. Изражението ѝ не се промени. То просто бе част от дракона.

— При мен — извика шутът на драконите, които вече се събираха около нас, и ми се усмихна.

„Следвайте Онзи без мирис! — заповяда им Нощни очи. — Той е велик ловец и ще ви заведе при много месо. Слушайте го, защото е от една глутница с нас.“

Драконът с девойката подскочи, разпери криле и се издигна над земята. Шутът се вкопчи в момичето и вдигна ръка за сбогом. Така го видях за последен път. Другите го последваха с писъци на хищни птици. Полетя дори крилатият глиган, колкото и тромаво да се носеше в небето. Плясъкът на крилете им беше толкова силен, че трябваше да

запуша уши. Нощни очи се прилепи към земята до мен. Люлееха се дървета, чупеха се клони. За известно време небето се изпълни със сияйни чудовища — зелени, червени, сини и жълти. Когато сенките им се плъзгаха над нас, потъвах в мрак, ала очите ми бяха отворени и гледах дракона на Риълдър, който се издигна последен от всички, за да полети след невъобразимото ято. Скоро върхарите на дърветата ги скриха от погледа ми и писъците им постепенно заглъхнаха.

— Твоите дракони идват, Искрен — казах на човека, когото някога бях познавал. — Праотците идват на помощ на Бък. Точно както предсказа ти.

40

СЛАВЕН

Катализатора идва, за да промени всичко.

След отлитането на драконите се възцари тишина, нарушавана единствено от шепота на листата. Не крякаха жаби, не пееха птици. Драконите бяха разкъсали горския покров и огромни снопове слънчеви лъчи огряваха почва, тънала в сянка отпреди моето раждане. Цели дървета бяха изкоренени или прекършени, в земята бяха изровени дълбоки бразди. Люспести плещи бяха изпочупили кората на вековните дървета. Стоях до Нощни очи и не помръдвах. После отидохме да потърсим вода.

Минахме през лагера. Видях странно бойно поле. Имаше пръснати оръжия, тук-там шлемове, съборени шатри и пръснати провизии. Единствените трупове бяха на ратниците, убити от мен и Нощни очи. Драконите не бяха проявили интерес към мъртво месо.

Намерих потока, който си спомнях, и легнах на брега, за да утоля жаждата си. Нощни очи лочеше до мен, после се просна на прохладната трева и бавно и грижливо започна да ближе раната на предната си лапа. Щеше да зарасне, само кожата нямаше да се покрие с косми. „Просто поредният белег — спокойно ми каза вълкът. — Какво ще правим?“

Внимателно си съблякох ризата — беше залепнала за раните ми. Наплисках се с вода. „Само още няколко белега“ — си казах. И какво щяхме да правим сега? „Да спим.“

„Единственото, което ми звучи по-примамливо, е да ядем.“

— Точно сега нямам желание да убивам нищо друго — отвърнах аз.

„Затова не обичам да убивам човеци. Много труд, а после нищо за ядене.“

„Хайде да видим в техните шатри. Трябва да потърся превръзки. И сигурно имат някаква храна.“

Бях страшно изтощен. Навярно щях да хвърля и меча на Искрен, но вече го бях прибрал в ножницата. Щеше да ми струва твърде много усилия пак да го вадя.

Шатрите бяха изпотъпкани от драконите. Една бе паднала върху огън и тлееше. Издърпах я настрана и я угасих с крак. Сетне с вълка започнахме да отделяме всичко, от което щяхме да имаме нужда. Неговият нос бързо откри хранителните припаси. Имаше сушено месо и хляб. Бяхме прекалено изгладнели, за да придиряме. Толкова време не бях ял хляб, че ми се стори почти вкусен. Дори намерих мях с вино.

Намерих една войнишка раница и я изпразних от всичко, което нямаше да ми трябва. Навих две одеяла и здраво ги завързах. Взех си и златистокафяв плащ, за да ме пази от студените нощи. Намерих още хляб и го прибрах в раницата.

„Какво правиш?“ — сънено попита Нощни очи.

„Не искам да спя тук. Затова събирам каквото ще ми трябва за пътуването.“

„Пътуване ли? Къде отиваш?“

Замислих се. При Моли и Бърич? Не. Никога. В Джаампе? Защо? Защо да бия толкова път? Не се сещах за основателна причина. „Е, въпреки това тази нощ не искам да спя тук. Предпочитам да съм далеч от този стълб.“

„Добре тогава. — После: — Какво беше това?“

Наострихме всичките си сетива.

„Да идем да видим“ — предложих аз.

Следобедът преминаваше във вечер и сенките под дърветата се съгъстяваха. Звукът, който бяхме чули, не идваше нито от жабите и насекомите, нито от птиците. А от бойното поле.

Уил лежеше по корем пред стълба. Единият му крак бе откъснат и от разкъсаната плът стърчеше костта. Бе завързал чуканчето с откъснат ръкав, но не достатъчно здраво. Кръвта му продължаваше да тече. Нощни очи оголи зъби, а аз се наведох да докосна Уил. Беше жив. Несъмнено се бе надявал да стигне до колоната и да премине оттатък, за да намери други от хората на Славен. Славен не можеше да не знае, че не е загинал, ала не му беше пратил помощ. Дори нямаше

приличието да прояви лоялност към човек, който му бе служил толкова дълго.

Завързах ръкава по-стегнато. Повдигнах главата на Уил и му дадох глътка вода.

„Защо си правиш труда? — попита Нощни очи. — Ние го мразим. Остави го да умре.“

„Още не.“

— Уил? Чуваш ли ме, Уил?

Единственият признак беше промяната в дишането му. Дадох му още вода. Той преглътна, пое си дъх и въздъхна.

Отворих се и събрах Умение.

„Остави това, братко. Остави го да умре. Само лешояди кълват умиращи същества.“

„Не ми трябва Уил, Нощни очи. Това може да е последният ми шанс да убия Славен. И ще го използвам.“

Той легна на земята до мен. Поех още Умение в себе си. Колко трябваше, за да убие човек, зачудих се аз? Можех ли да събера достатъчно?

Уил беше толкова слаб, че почти се срамувах. Проникнах през защитата му толкова лесно, колкото човек може да блъсне настрани ръцете на болно дете. Не бе само от загуба на кръв и болка. А заради смъртта на Бърл и Карод. И заради смайването, че Славен го е зарязал. Собствената му вяроност към него му беше внушена с помощта на Умението. Той не можеше да проумее, че няма истинска връзка със Славен. Срамуваше се, че виждам това в него. „Убий ме, копелдако. Хайде. И без това умирам.“

„Не ми трябваш ти, Уил. Никога не си ми трябвал ти.“ Всичко вече ми бе ясно. Пресегнах се в него, сякаш опипвах рана от стрела. Той немощно се опита да се съпротивлява, ала аз не му обърнах внимание. Прерових спомените му, но не открих нищо полезно. Да, Славен имаше котерии, но все още млади и зелени, просто групи хора с потенциал за Умението. Не бяха сигурни дори онези, които бях видял в каменоломната. Славен искаше да направи големи котерии, които да имат повече сила. И не разбираше, че близостта не може да се наложи, че не може да се споделя от много хора. Беше изгубил четирима млади умели по пътя на Умението. Те не бяха мъртви, но гледаха с празни очи. Други двама бяха преминали през стълбовете заедно с него, ала

след това напълно бяха изгубили Умението. Котерии не се създаваха лесно.

Навлязох още по-дълбоко и Уил едва не умря, но аз се свързах с него и му влях сила. „Няма да умреш. Още не.“ И там, дълбоко в него, най-сетне открих онова, което търсех. Връзка със Славен. Тя бе тънка и слаба — Славен го беше зарязал. Но двамата бяха били здраво свързани прекалено дълго и връзката им не можеше да изчезне лесно.

Събрах Умението си, съсредоточих се и се обградих със стени. Пригответих се, после скочих. Като внезапен дъжд, чиито води потичат по пресъхнало дърво, потекох по връзката на Умението между Уил и Славен. В последния възможен момент спрях и проникнах в ума на Славен като бавна отрова. Сега чувах с неговите уши, виждах с неговите очи.

Той спеше. Не. Почти спеше, напълнил дробовете си с димче, с устни, изтръпнали от бренди. Понесох се в сънищата му. Леглото под него беше меко, завивките бяха топли. Последният пристъп беше бил тежък, много тежък. Беше отвратително да паднеш и да се мяташ като копелето Фиц. Това не биваше да се случва с един крал. Глупави лечители. Дори не можеха да кажат от какво са предизвикани тези пристъпи. Какво щяха да си помислят хората за него? Шивачът и неговият чирак го бяха видели и сега щеше да се наложи да ги убие. Никой не биваше да узнае. Щяха да му се смеят. Лечителят беше казал, че последната седмица е по-добре. Е, щеше да си намери нов лечител и да обеси стария. Не. Щеше да го хвърли на претопените в Кралския кръг, те вече бяха много гладни. И после щеше да пусне големите котки срещу претопените. И бика, онзи големия, белия, с огромните рога.

Той се опита да се усмихне и да си каже, че ще е забавно, че другият ден ще му донесе удоволствие. В стаята се стелеше димче, но дори това не го успокояваше. Нещата бяха вървели толкова добре, толкова добре. И после копелдакът беше провалил всичко. Беше убил Бърл, беше събудил драконите и ги бе пратил при Искрен.

Искрен, Искрен, винаги този Искрен. Още от раждането му. Искрен и Рицарин имаха истински коне, докато той трябваше да язди пони. Искрен и Рицарин имаха истински мечове, а той трябваше да се упражнява с дървен. Искрен и Рицарин, винаги заедно, винаги по-големи, винаги по-силни. Винаги си мислеха, че са по-добри, въпреки

че той произхождаше от по-знатен род и по право трябваше да наследи трона. Майка му го беше предупреждавала за тяхната завист. Майка му го бе съветвала да внимава. Щели да го убият, ако могат, непременно щели да го убият. Майка му беше направила всичко възможно, бе се погрижила да ги отпратят надалеч. Но те можеха да се върнат. Не. Имаше само един начин да си осигури безопасност, само един начин.

Е, утре щеше да победи. Имаше котерии, нали? Котерии от прекрасни силни младежи, котерии, които щяха да му създадат дракони. Само за него. Котериите бяха обвързани с него. Драконите също щяха да са обвързани с него. И той щеше да създава още котерии и още дракони, и още, и още. Само че Уил беше обучавал котериите, а сега той беше безполезен. Счупен като играчка. Драконът му бе отхапал крака и Уил беше паднал върху едно дърво като хвърчило, останало без вятър. Отвратително. Еднокрак човек. Не можеше да понася счупени неща. Не стига, че бе едноок, но и без един крак? Какво щяха да си помислят хората за крал, който има сакат слуга? Майка му никога не се беше доверявала на сакати. „Те са завистливи — бе го предупреждавала тя — и ще се обърнат срещу теб.“ Ала Уил беше единственият, който можеше да събужда Умението в хората и да ги събира в котерии. Тъй че може би трябваше да прати някого за него. Ако още бе жив.

„Уил?“ — колебливо се пресегна към нас Славен.

„Не точно.“ Затворих Умението си около него. Беше смешно лесно, все едно да хванеш заспала кокошка в курник.

„Пусни ме! Пусни ме!“

Усетих, че се пресяга към другите котерии. Рязко го дръпнах от тях и го изолирах от тяхното Умение. Той нямаше сила, никога не бе притежавал истинска сила. Просто беше използвал силата на другите. Това ме порази. Целият страх, който повече от година носех в себе си. От какво? От едно хленчецо разглезено хлапе, което искаше да отнеме играчките на братята си. За него короната и тронът не бяха повече, отколкото бяха били техните коне и мечове. Той не мислеше за управлението на кралството, а само за това да носи корона и да прави каквото си иска. Първо майка му, а сетне и Гален бяха подготвяли всичките му ходове. Той бе усвоил от тях само лукавото си коварство. Ако Гален не беше обвързал котерията с него, Славен никога нямаше да има истинска сила. Сега го виждах такъв, какъвто е: разглезено

дете, със склонност към жестокост, която винаги бе можело да задоволява.

„От това ли се страхувахме и бягахме? От това?“

„Какво правиш тук, Нощни очи?“

„Твоята плячка е и моя плячка, братко. Искях да видя за какво месо сме изминали целия този път.“

Обезумял от осезателното докосване на вълка, Славен започна да се гърчи. Това бе мръсно и отвратително, нещо гадно и смрадливо като онзи плъх, който нощем обикаляше из покоите му и никой не можеше да го хване... Нощни очи се приближи и притисна Осезанието си към него, сякаш по този начин можеше да го подуши. Славен повърна и се разтрепери.

„Стига“ — казах аз и вълкът се смили.

„Ако ще го убиваш, побързай — посъветва ме Нощни очи. — Другият отслабва и скоро ще умре.“

Имаше право. Уил едва дишаше. Здравно стиснах Славен и влях още сила в Уил. Той се опита да я отблъсне, ала не се владееше чак толкова добре. Ако имаше шанс, тялото му винаги щеше да избере живота. Дишането му стана равномерно и сърцето му затуптя по-силно. Отново събрах Умение, съсредоточих се и насочих вниманието си към Славен.

„Ако ме убиеш, ще се осакатиш. Ако ме убиеш с Умението, ще го изгубиш.“

Бях мислил за това. Никога не се бях радвал, че съм умел. Предпочитах да съм само осезател. Нямах да страдам от загубата.

Насилих се да си спомня Гален. Призовах в ума си образа на фанатичната котерия, която той беше създал за Славен. Тя даде форма на целта ми.

И както толкова отдавна копнеех да направя, освободих Умението си отгоре му.

После от Уил не бе останало почти нищо. Но седнах до него и му дадох вода, когато поиска да пие. Дори го завих, когато немощно се оплака, че му е студено. Това озадачи вълка. И за двама ни щеше да е много по-бързо, ако му прережех гърлото. И може би по-милосърдно. Ала бях решил, че вече не съм убиец. Затова изчаках сетния му дъх и когато умря, се изправих и си тръгнах.

Пътят от Планинското кралство до бъкското крайбрежие е дълъг. Дори за един неуморен и бърз дракон. Няколко дни с Нощни очи познахме покой. Минахме далеч от опустелия Каменен парк, далеч от черния път на Умението. И двамата бяхме прекалено уморени, за да ловуваме добре, но открихме поток с много пъстърва и продължихме покрай него. Дните бяха почти горещи, нощите — ясни и меки. Ловяхме риба, ядохме и спяхме. Мислех само за неща, които не ме пронизваха с болка. Не за Моли в прегръдките на Бърич, а за Копривка, гушнала се на сигурно място в здравата му дясна ръка. Той щеше да ѝ е добър баща. Имаше опит. Дори се надявах, че дъщеря ми може да има по-малки братя и сестри. Мислех за мира, който се завръщаше в Планинското кралство, за отблъскването на алените кораби от бреговете на Шестте херцогства. Излекувах се, но не съвсем. Белегът никога не може да се сравнява със здравата плът. Ала спира кръвенето.

Бях там в онзи летен следобед, когато драконът Искрен се появи в небесата над Бъкип. Заедно с него далеч под нас видях черните кули на замъка. Там, където някога се беше намирал градът, сега имаше само почернели останки от сгради и складове. По улиците скитаха претопени, блъскани настрани от надменни пирати. Над спокойните води стърчаха мачти с висящи от тях дрипи. В пристанището се поклащаха дванадесет аленни кораба. Усетих, че сърцето на дракона Искрен се изпълва с гняв. Кълна се, че чух мъчителния вик на Кетрикен.

А после огромният тюркоазеносребрист дракон се издигна над замъка. Не обърна внимание на стрелите, които полетяха насреща му, не обърна внимание на виковете на ратниците, които побягнаха от него и се строполиха безчувствени, щом сянката му се плъзна над тях и грамадните му криле го спуснаха на земята. Беше истинско чудо, че не ги смачка. Още не бе кацнал, когато Кетрикен се изправи на плещите му и извика на стражниците да сведат копията си и да се отдръпнат.

Драконът наклони рамо, та кралицата да може да слезе. Славей Сладкопойна скочи след нея и се поклони пред редицата от копия, насочени срещу тях. Забелязах много познати лица и споделих болката

на Искрен, когато видя колко много са ги променили лишенията. После се появи Търпение, здраво стиснала копие в ръка и с шлем, нахлупен малко накриво върху сплетената ѝ коса, и си проправи път сред смаяните стражници. Пред дракона господарката на Бъкип спря и впи поглед в тъмните му очи. После си пое дъх и промълви:

— Праотец. — И хвърли шлема и копието и се втурна да прегърне Кетрикен, като викаше: — Праотец! Знаех си, знаех си, знаех си, че ще се завърнат! — И започна да раздава заповеди, които включваха всичко — от гореща вана за кралицата до подготовка за атака. Но в паметта ми завинаги ще остане моментът, когато се обърна, тропна с крак на дракона Искрен и му каза по-скоро да прогони онези проклетите кораби от пристанището.

Лейди Търпение Бъкипска беше свикнала бързо да ѝ се подчиняват.

Искрен се издигна и както винаги, отиде на бойното поле. Сам. Най-после бе изпълнил желанието си да се изправи срещу враговете си, не с Умението, а в плът и кръв. С първото му прелитане над корабите опашката му разцепи два от тях. Нямаше намерение да позволи на никой да му избяга. Когато пристигнаха шутът и девойката и другите дракони в бъкското пристанище не бе останал нито един ален кораб. Те се включиха в лова сред развалините на града и привечер по стръмните улици вече нямаше пирати. Защитниците на замъка се заизсипваха в града, за да избухнат в сълзи при вида на опустошенията, да, но и за да се удивят на Праотците, които се бяха върнали, за да ги спасят. Въпреки броя на драконите Искрен бе онзи, когото най-ясно ще запомни народът на Бък. Не че народът си спомня нещо ясно, когато отгоре му прелитат дракони и хвърлят сенките си по земята. И все пак той е драконът на всички гоблени, изобразяващи „Прочистването на Бък“.

За Крайбрежните херцогства това беше лято на дракони. Видях всичко или поне толкова, колкото можех насън. Когато бях буден, го усещах като тътен на гръмотевица в далечината. Разбрах, когато Искрен поведе драконите на север, за да пречистят Бък, Беърнс и дори Вътрешните острови от алените кораби и пиратите. Видях битката при Рипълкип и завръщането на Вяра, херцогинята на Беърнс, в родния ѝ замък. Девойката върху дракона и шутът отлетяха на юг по крайбрежието на Рипон и Шоукс, за да прогонят пиратите от

твърдините им на островите. Не зная как Искрен ги е убедил да се хранят само с пирати, но това беше факт. Народът на Шестте херцогства не се боеше от тях. Децата тичешком напускаха колиби и хижи и сочеха нагоре към възхитителните създания. Когато, временно заситени, драконите спяха по бреговете и пасищата, хората безстрашно се приближаваха, за да ги докоснат. И навсякъде, където пиратите бяха установили твърдините си, драконите се хранеха до насита.

Лятото свърши и дойде есента, за да скъси дните и да обещае идването на бурите. Докато ние с вълка обмисляхме къде да се подслоним през зимата, аз сънувах полетите на драконите над земи, които никога не бях виждал. Студена вода кипеше край тези сурови брегове, лед сковаваше тесните заливи. „Външните острови“ — мислех си. Искрен винаги бе копнял да отнесе войната по техните брегове и го беше направил. Като по времето на крал Мъдрост.

Беше зима и снеговете покриваха по-високите склонове на Планините, но не и долината с горещите извори, когато драконите най-после прелетяха над нас. Излязох на прага на колибата си, за да ги видя. Нощни очи зави. Светът за миг угасна и аз изгубих всичко, освен най-смътен спомен за тях. Не можех да кажа дали ги водеше Искрен. Знаех само, че мирът в Шестте херцогства е възстановен и че алените кораби никога няма да се приближат до нашите брегове. Надявах се, че драконите спокойно ще спят в Каменния парк. Върнах се в колибата, за да завъртя шиша с печацията се на огъня заек. Чакаше ни дълга зима.

И така Шестте херцогства дочакаха обещаната помощ на Праотците. Те дойдоха, точно както по времето на крал Мъдрост, и отблъснаха алените кораби от нашите брегове. В това велико прочистване бяха потопени и два Бели кораба. И точно както по времето на крал Мъдрост, гигантските им сенки върху хората на земята откраднаха мигове на живот и спомен. Всички безброй форми и багри на драконите попаднаха в свитъците и гоблените, точно както навремето. И народът запълни онова, което не можеше да си спомни от битките, с догадки и фантазии. Менестрелите пееха песни за тях. Във всички се твърди, че Искрен се завърнал върху тюркоазения дракон и повел чудовището в битка срещу алените кораби. А в най-хубавите песни се казва, че когато сраженията свършили, Искрен бил отнесен от Праотците, за да пирува заедно с тях в големи почести и сетне да заспи в техния вълшебен замък, докато Бък отново не изпадне в нужда и не

го призове. И както ми бе казала Славей, истината се превърна в нещо по-голямо от фактите. В края на краищата това беше време на герои и всевъзможни чудеса.

А накрая се появи самият Славен начело на колона от шест хиляди фарауски ратници, за да донесе помощ и провизии не само на Бък, но и на всички Крайбрежни херцогства. Вестта за неговото завръщане го бе изпреварила, наред с гемиите с добитък, зърно и съкровищата от трейдфордския замък. Всички в почуда говореха за това как принцът се събудил от сън и полугол се затичал по коридорите в Трейдфорд, предсказвайки завръщането на крал Искрен в Бъкип и призоваването на Праотците. Били пратени гълъби със заповед всички войски да се изтеглят от Планините. На крал Ейод били поднесени най-смирени извинения и му било предложено щедро парично обезщетение. Славен свикал своите благородници, за да им съобщи, че кралица Кетрикен щяла да роди дете от Искрен и че той пръв щял да положи клетва за вярност пред следващия владетел от рода на Пророците. В чест на този ден Славен наредил всички бесилки да бъдат съборени и изгорени, всички затворници да бъдат помилвани и освободени и Кралският кръг да бъде преименуван на Градина на кралицата и засаден с дървета и цветя от всички краища на Шестте херцогства като символ на новото единство. Когато по-късно същия ден алените кораби нападнали предградията на Трейдфорд, Славен поискал коня и оръжието си и повел защитата на града. Сражавал се рамо до рамо с търговци и докери, благородници и просяци и в тази битка спечелил обичта на своя народ. Когато обявил, че винаги ще е предан на детето на кралица Кетрикен, всички присъединили обетите си към неговия.

Казват, че когато стигнал в Бъкип, Славен няколко дни останал на колене, облечен само във власеница, пред портата на замъка, докато кралица не благоволила да излезе и да приеме най-дълбоките му извинения, че се е усъмнил в нейната чест. Той ѝ върнал короната на Шестте херцогства и лентата на принц престолонаследник. Вече не желяел да е нещо повече от чичо на своя владетел. Бледността и мълчанието на кралицата били отдадени на бременността ѝ. Славен предал на лорд Сенч, съветника на кралицата, всички свитъци и книги на главната учителка Молба и му казал да ги пази добре, тъй като в тях имало много, което можело да се използва за зли цели. Казал ѝ, че ще

дари със земи и титла шута веднага щом той пристигне в Бъкип. А на своята прескъпа снаха лейди Търпение върнал рубините, които ѝ подарил Рицарин, защото не можели да красят шията на друга жена повече от нейната.

Мислех дали да не го накарам да издигне статуя в моя чест, но реших, че това ще е прекалено. Фанатичната преданост, която му бях внушил, щеше да е моят най-добър паметник. Докато Славен беше жив, кралица Кетрикен и детето ѝ нямаше да имат по-верен поданик.

Разбира се, скоро всички чуха за трагичната и странна смърт на принц Славен. Бясното същество, което една нощ го убило в леглото му, оставило кървави следи не само по завивките, но и в цялата спалня, сякаш ликувало от подвига си. Разправяха, че това бил изключително голям плъх, който някак си дошъл с него чак от Трейдфорд. Това смути всички обитатели на замъка. Кралицата заповяда да доведат плъходави и да претърсят всички стаи, ала напразно. Звярът така и не бе хванат и убит. Някои казват, че тъкмо затова в продължение на месеци след зловещия случай лорд Сенч рядко излизал от покоите си без домашния си пор.

41

ПИСАРЯТ

Всъщност претопяването не беше откритие на пиратите с алените кораби. На него ги бяхме научили ние по времето на крал Мъдрост. Докато отмъщавали за нас на Външните острови, Праотците много пъти прелитали над тази страна. Мнозина островитяни били погълнати, ала много други толкова често попадали под сенките на драконите, че изгубили паметта и чувствата си и станали чужди за собствените си близки. Това била мъката, която гризела този народ. И алените кораби не бяха дошли в Шестте херцогства да се бият за земя и богатства. А за мъст. Да ни върнат онова, което в дните на техните прапрабаби им бяхме причинили ние.

Онова, което знае един народ, може да открие и друг. Те също имаха учени и мъдреци, въпреки че Шестте херцогства ги презираха като варвари. И бяха проучили споменаванията за дракони във всички древни свитъци, които бяха успели да открият. Макар че няма абсолютни доказателства, струва ми се, че в дните преди алените кораби да заплашат нашите брегове някои преписи на свитъци, събирани от главните учители в Бък, може да са били продавани на островитянски търговци. И когато бавното движение на ледниците оголило на собствените им брегове дракон, издялан от черен камък, и още късове от същия вид скала, техните мъдреци съчетали познанията си с неутолимата жажда

за мъст на някой си Кебал Роубред. Те решили да създадат свои дракони и да стоварят върху Шестте херцогства същите опустошения, каквито някога сполетели тях.

Само един Бял кораб бе изхвърлен на брега от Праотците по време на прочистването на Бък. Драконите погълнаха целия му екипаж до последния човек. В трюма му откриха огромни блокове лъскав черен камък. Според мен в тях са били заключени откраднатите чувства на претопените от народа на Шестте херцогства. Проучванията на островитянските учени ги бяха навели на заключението, че ако е достатъчно пропит с жизнена сила, камъкът може да бъде превърнат в дракони, които да им служат. Тръпки ме побиват, когато си мисля колко са били близо до истината.

Цикли, както веднъж ми беше казал шутът. Островитяните нападнали нашия бряг, затова крал Мъдрост довел Праотците да ги отблъснат. И Праотците претопили мнозина островитяни с Умение, защото често прелитали над техните колиби. След много поколения те се върнаха, за да нападнат нашите брегове и да претопяват народа ни. Затова крал Искрен отиде да събуди Праотците и те отблъснаха пиратите. И ги претопиха. Чудя се дали омразата пак ще продължи да гнои, докато...

Въздишам и оставям перото. Написах твърде много. Не всичко трябва да са каже. Взимам свитъка и бавно се приближавам до огнището. Краката ми са схванати от седене. Днес е студен влажен ден и океанската мъгла събужда всичките ми стари рани. Най-много ме боли раната от стрелата. Когато студът я стегне, наистина боли много. Хвърлям пергаментата върху въглените. За да го направя, трябва да

прескоча Нощни очи. Муцуната му вече посивява и костите му също като моите не харесват това време.

„Затлъстяваш. Вече само лежиш край огъня и си печеш мозъка. Защо не отидеш на лов?“

Той се протяга и въздиша. „Върви да тормозиш момчето вместо мен. И сложи още дърва в огъня.“

Но преди да успее да го повикам, моето момче влиза в стаята, сбърчва нос от миризмата на горящия пергамент и ме поглежда укоризнено.

— Трябваше да ми кажете да ви донеса още дърва. Знаете ли колко струва добрият пергамент?

Не отговарям и момчето въздиша и клати глава. После отива да донесе още цепеници.

Подари ми го Славей. Вече е при мен от две години и още не съм свикнал с него. Не вярвам, че и аз някога съм бил такова момче. Спомням си деня, когато ми го доведе. Беше дошла, както идва винаги, два-три пъти годишно, за да ме види и да ме сгълчи за отшелническия ми начин на живот. Но тогава ми доведе момчето. Когато отворих, тя се обърна и му извика:

— Ела. Тук е топло.

Той слезе от дребното конче и разтреперано застана до него. Вятърът развяваше черната му коса. Беше се увил в един стар плащ на Славей.

— Доведох ти едно момче — каза тя и ми се усмихна.

Погледнах я смаяно.

— Искаш да кажеш... че е мое, така ли?

Славей сви рамене.

— Ако го искаш. Реших, че може да ти е от полза. — Тя замълча за миг. — Всъщност реших, че ти може да си му от полза. Да го обличаш, да го храниш и прочее. Грижих се за него колкото можех, но животът на менестрела...

— Значи той е... Ти... Ние... — Отказах се от всяка надежда. — Значи той е мой син? Мой?

Усмивката ѝ стана още по-широка, въпреки че очите ѝ почти се навлажниха. Тя поклати глава.

— Мой ли? Не. Твой? Възможно е. Преди осем години да си минавал през Плиткото заливче? Преди половин година го открих там.

Ядеше гнили зеленчуци от селското бунище. Майка му е умряла и очите му са различни на цвят, затова сестра му не го иска. Казва, че бил обладан от демони копелдак. — Славей пак ми се усмихна. — Тъй че може и да е твой. — Тя пак се обърна към момчето и викна: — Ела, казах ти. Вътре е топло. И при него живее истински вълк. Нощни очи ще ти хареса.

Намерен е странно момче. Едното му око е кафяво, другото — синьо. Майка му не била много нежна и ранните му спомени не са от най-приятните. Аз най-често го наричам просто „момче“. Той като че ли няма нищо против. Научих го на четмо и писмо, на отглеждане и събиране на билки. Когато Славей ми го доведе, момчето беше на седем години. Сега скоро ще навърши десет. Добър е с лъка. Нощни очи го одобрява. Намерен ловува добре за стария вълк.

Когато ми идва на гости, Славей ми носи новини. Не зная дали винаги им се радвам. Твърде много неща са се променили, твърде много неща са ми странни. Лейди Търпение управлява в Трейдфорд. Техните конопени ниви дават колкото фини въжета, толкова и хартия. Площта на градините им се е удвоила. Постройката, която щеше да е Кралски кръг, сега е ботаническа градина с растения, събрани от всички кътчета на Шестте херцогства и от странство.

Бърич, Моли и техните деца са добре. Грижат се за Копривка и малкия Рицарин. Третото е на път. Моли има кошери и свещарница. Бърич пак отглежда коне. Славей знае тези неща, защото тъкмо тя ги откри и се погрижи Бърич да получи Дорест и жребчето на Сажда. Бедната стара Сажда беше прекалено стара, за да издържи пътуването от Планините. Моли и Бърич вярват, че отдавна съм мъртъв. Понякога и аз го вярвам. Никога не съм я питал къде живеят. Никога не съм виждал децата. В това отношение съм истински син на баща си.

Кетрикен роди син, принц Предан. Славей ми каза, че имал кожата на баща си, но изглеждало, че ще порасне висок и строен мъж, може би като брата на Кетрикен, Руриск. Според нея той бил по-сериозен, отколкото трябвало, но всичките му наставници го обожавали. Дядо му дошъл чак от Планинското кралство, за да види момъка, който някой ден щял да управлява двете страни. Останал много доволен от детето. Зачудих се какво ли би си помислил другият му дядо за резултата от сключените от него договори.

Сенч вече не живее в сянка, а е почетен съветник на кралицата. Според Славей той бил суетен старик, който прекалено много обичал компанията на млади жени. Но се усмихва, когато го казва, и песента „Разплатата на Сенч Звездопад“ ще се помни дори когато нея вече я няма. Сигурен съм, че той знае къде съм, но никога не ме е търсил. Понякога Славей ми носи любопитни стари свитъци и семена и корени от странни билки. Друг път ме снабдява с качествена хартия и пергамент. Няма нужда да питам откъде са. От време на време в замяна аз ѝ давам свитъци със свои писания: рисунки на билки с изреждане на техните свойства и опасности, разкази за престоя ми в онзи древен град, спомени за пътуванията ми из Халкида и земите отвъд нея.

Веднъж ми донесе карта на Шестте херцогства. Тя бе грижливо започната от ръката на Искрен, ала не беше завършена. Понякога я гледам и мисля за местата, които мога да попълня. Но съм я закачил недовършена на стената. Мисля, че никога няма да я докосна.

Колкото до шута, той се върна в Бъкип. За кратко. Плака, когато драконът отлетя без него. Обявиха го за герой и велик воин. Сигурен съм, че тъкмо затова после избяга. Не прие нито титла, нито земя. Никой не знае точно къде е отишъл, нито какво се е случило с него. Славей смята, че се е върнал в родната си земя. Възможно е. А може някъде да живее майстор на марионетки, чиито кукли са истинско чудо. Надявам се, че носи една сребърна обеца със син камък. Отпечатъците, които остави на китката ми, са избледнели до мътносиво.

Винаги ще ми липсва.

Цели шест години пътувах за Бък. Една от тях прекарахме в Планините. Друга при Черния Ролф. Двамата с Нощни очи научихме много за другите като нас, но установих, че най-много ни харесва собствената ни компания. Въпреки усилията на Чимшир щерката на Оли ме погледна и реши, че категорично не съм за нея. Моите чувства ни най-малко не бяха наранени и това ми даде повод да си замина.

Бяхме на север, на Вътрешните острови, където вълците са бели като мечките. Бяхме на юг в Халкида и дори отвъд Бинград. Стигнахме чак до изворите на Дъждовната река и се върнахме със сал по течението ѝ. Разбрахме, че Нощни очи не обича да пътува с кораб и че

на мен не ми харесват страните, където няма зима. Излязохме извън границите на Искреновите карти.

Бях смятал, че никога няма да се върна в Бък. Но се върнахме. Есенните ветрове ни доведоха тук и повече не си тръгнахме. Хижата, в която се заселихме, някога е принадлежала на въглищар. Не е далеч от Фордж или по-точно от развалините на Фордж. Морето и зимите погълнаха това градче и удавиха най-страшните спомени за него. Някой ден може би отново ще дойдат хора, за да потърсят богатата железна руда. Ала няма да е скоро.

Когато идва, Славей ме гълчи и ми казва, че все още съм бил млад. Къде били отишли всичките ми твърдения, че някой ден съм щял да имам собствен живот, пита тя. Отвърщам ѝ, че съм го намерил. Тук, в моята хижа, с моите писания, моя вълк и моето момче. Понякога, когато тя спи с мен и после лежа буден, заслушан в бавното ѝ дишане, си мисля, че на сутринта ще стана и ще открия някакъв нов смисъл в живота си. Но когато се будя скован и с болки в цялото тяло, ми се струва, че изобщо не съм млад. Аз съм старец, затворен в обезобразеното тяло на младеж.

Умението не спи спокойно в мен. Особено лете, когато се разхождам край морските скали и гледам към хоризонта, се изкушавам да се пресегна, както някога правеше Искрен. И понякога го правя, и узнавам за улова на рибарите или за тревогите на капитана на някой търговски кораб. И както някога ми беше казал Искрен, най-страшното е, че никой не се пресяга към мен. Веднъж, когато жаждата за Умение почти ме влудяваше, дори се пресегнах към дракона Искрен и го помолих да ме чуе и да ми отговори.

Не го направи.

Котериите на Славен отдавна се разпаднаха поради отсъствието на главен учител, който да ги обучава. Нощем, когато самотен като вълчи вой, от отчаяние използвам Умението и умолявам някой, който и да е, да ми отговори, не усещам нищо. Дори ехо. Тогава сядам до прозореца и се вирам в мъглите, които се стелят около носа на Острова на Еленовия рог. Стискам ръцете си, за да не треперят, и отказвам да се хвърля в реката на Умението, която чака, винаги чака да ме отнесе. Понякога ме задържа само докосването на един вълк до ума ми.

Моето момче вече знае какво означава това мое изражение и внимателно отмерва самодивско биле, за да ме упои. Прибавя карим, за да заспя, и джинджифил, за да притъпи горчивината на кората. После ми носи хартия, перо и мастило и ме оставя с писанията ми. Знае, че когато настъпи утрото, ще ме завари отпуснал глава на масата, заспал сред пръснатите листи. Нощни очи лежи в краката ми.

Сънуваме, че извайваме нашия дракон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.